

Truyện được đăng tại <https://sherry8426.wordpress.com>

Sherry edit

*Tôi Mơng,
Giữa Ban Ngày,*

Tê Kiên

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15: Vị Thành Niên](#)

[Chương 16: Cậu Làm Sao Thi Đậu Cao Trung Vậy](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20: Tùy Tiện Đánh Mà Cũng Thắng](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22: Xin Cậu](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24: Đánh Một Trận Đi](#)

[Chương 25: Tôi Đủ Mạnh Mẽ Rồi](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28: Lão Đại Cậu Ta Bày Về Mặt Hạnh Phúc Mà Bị Đánh](#)

[Chương 29: Em Có Muốn Nói Chuyện Yêu Đương Với Nữ Sinh Không?](#)

- Chương 30: Đàn Ông Ảnh Hưởng Tới Tốc Độ Xuất Kiềm Của Tôi**
- Chương 31: Kêu Ổn Ẽn Như Vậy**
- Chương 32: Cho Đứa Con Trai Khác Mặc**
- Chương 33: Gọi Hai Tiếng Để Nghe**
- Chương 34: Tôi Không Thể Nhìn Bạn Cùng Bàn Của Tôi Chịu Uất Úc**
- Chương 35: Bá Chủ Trường Ng Học Hai Miền Nam Bắc Mãnh Liệt Va Chạm**
- Chương 36**
- Chương 37: Tôi Gọi Cậu Một Tiếng Anh Trai Cậu Đã Có Phản Ứng**
- Chương 38: Cậu Giúp Tôi Mang**
- Chương 39: Ông Đây Sắp Bắt Đầu Ra Vẻ Rồi Đây**
- Chương 40: Cậu Muốn Cái Gì Cũng Được**
- Chương 41: Lại Đây Tôi Sờ Chút**
- Chương 42: Tôi Sẽ Chịu Trách Nhiệm**
- Chương 43: Tôi Tên Thẩm Thiết Trụ Thì Phải**
- Chương 44: Lăng Lơ Không Giới Hạn**
- Chương 45: Vậy Nèn Bây Giờ Tôi Chuẩn Bị Theo Đuổi Cậu**
- Chương 46: Chỗ Chúng Tôi Con Gái Làm Chủ**
- Chương 47: Muốn Quyết Rũ Ai Ngay Trước Mặt Tôi**
- Chương 48: Hôn Một Cái Liền Nói Hết Cho Cậu**
- Chương 49: Cả Người Toàn Là Dấu Răng**
- Chương 50: Thẩm Quyện Cậu Ta Thật Sự Nghèo!**
- Chương 51: Muốn**
- Chương 52: Mà Có Hối Hận Không**
- Chương 53: Anh Trai, Mười Sáu Tuổi Thì Có Thể Làm Cái Gì?**
- Chương 54: Bàn Cùng Nhưng Hạnh Phúc**
- Chương 55: Thẩm Quyện Có Phần Không Nhịn Nổi**
- Chương 56: Ông Chủ Thẩm Có Thể Sẽ Bị Chặt Chân Rồi**
- Chương 57: Quyện Gia Thương Cậu**

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Ngồi dậy tiếp khách

Cuối tháng tám, trời nắng chang chang, hơi nóng ngưng tụ tại một chỗ, dinh dính nóng bức.

Mãi cho đến lúc trước khai giảng vài ngày, mấy trận mưa to lộn đầu hắt xuống, nhiệt độ mới hạ xuống vài độ.

Hai giờ rưỡi xế chiều.

Lâm Ngữ Kinh đứng ở cửa trung tâm thương mại, nhìn nước mưa lộp bộp nện vào nền đá bằng phẳng trên mặt đất, bọt nước bắn lên, văng tung tóe thấm ướt giày của người đứng bên ngoài.

Đợi mười phút, mưa rơi không giảm.

Lâm Ngữ Kinh một tay giơ túi mua sắm lục lấy điện thoại, xác nhận không có cuộc gọi tới và tin nhắn, đi đến góc cửa thủy tinh to lớn phía trước, khoác túi lên cánh tay, lại xòe tiếp hai ngón trỏ và ngón cái, tạo dáng rồi giơ camera, xoay tròn trước mặt chọn cảnh, nhắm một mắt lại.

Cao ốc như rừng, cửa chính của trung tâm thương mại hướng ra mặt đường, cửa hàng bán lẻ với phong cách khác nhau mở ra ở mặt tiền cửa hàng, bảng hiệu Starbucks cực lớn ở con phố đối diện bị mưa to thấm vào, mỹ nhân ngư màu xanh lá như chìm vào đáy biển, toàn bộ hình ảnh đều hiện lên một cách ướt sũng, phồn hoa tối tăm mờ mịt.

Hoàn cảnh vừa quen thuộc vừa lạ lẫm.

Lâm Ngữ Kinh mới đến thành phố A vào hai ngày trước.

Ba tháng trước, cô chứng kiến cuộc sống hôn nhân dây dưa nhiều năm cuối cùng cũng đi đến hồi kết của Lâm Chỉ cùng Mạnh Vĩ Quốc.

Hai người trước khi ly hôn còn đánh nhau một trận.

Bởi vì quyền nuôi dưỡng Lâm Ngữ Kinh.

Lúc đó là sáu giờ rưỡi tối, ngày thứ hai sau khi quyết định ly hôn, một nhà ba người bọn họ ngồi trước bàn ăn ăn một bữa cơm cuối cùng, nói từ tài sản nhà xe cộ đến Lâm Ngữ Kinh, về mặt Lâm Chỉ từ đầu tới cuối rất bình tĩnh, mang theo một loại chết lặng lạnh lùng: "Toàn bộ căn nhà này thuộc về anh, xe tôi cũng không cần, con cái anh mang đi đi."

Thời điểm Mạnh Vĩ Quốc nghe thấy nửa câu đầu rất là hài lòng, nửa câu sau vừa xuất ra, ông ta bắt đầu nhăn mày: "Cái gì gọi là con cái tôi mang đi?"

Lâm Chỉ có chút không kiên nhẫn: "Tôi không có thời gian quản."

"Cái gì gọi là cô không có thời gian quản? Cô không có thời gian chẳng nhẽ tôi có thời gian?"

"Anh rất có đấy, " Lâm Chỉ cười lạnh một tiếng, "Ăn cơm mềm* nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng bày đặt làm người bận rộn rồi hả?"

(*) Cách nói châm biếm, ám chỉ loại đàn ông ăn bám phụ nữ.

Mặt Mạnh Vĩ Quốc thoát đỏ thoát trắng, thẹn quá hoá giận trừng mắt với bà ấy, hít một hơi thật sâu bình phục tâm trạng: "Lâm Chỉ, hôm nay mọi người hảo tụ hảo tán*, tôi không muốn tranh cãi với cô, hy vọng chúng ta có thể tôn trọng lẫn nhau."

(*) Gặp gỡ trong hòa hợp, chia tay trong hòa bình.

Lâm Chi nhướn mày: "Thế nào, hiện tại mới nhớ tới việc nói chuyện tôn trọng cùng tôi? Lúc trước anh đến nhà của chúng tôi ở rể sao lại không nhìn thấy cái mặt của anh vậy?"

Mạnh Vĩ Quốc không thể nhịn được nữa, "Rầm" một tiếng hùng hổ vỗ xuống bàn, đứng dậy.

Lâm Chi cũng đứng lên theo, kèn chiến tranh bị thổi lên, hai người bắt đầu hồ đồ lú lẫn mà tranh cãi, đồ ăn trên bàn ăn bị ném mất bậy bậy tùm tùm.

Lâm Ngữ Kinh bắt chéo hai chân, dùng đũa đâm vào bát cơm trắng của mình, cứ như vậy chống cằm nhìn hai người bởi vì chuyện ai nuôi con này mà bộc phát ra một đợt cãi vã mới, thậm chí không thèm e dè, ở ngay trước mặt cô bắt đầu đùn đẩy lẫn nhau.

Xem cô như con chó, nghe không hiểu tiếng người, không ai buồn để ý, tâm tình căn bản cũng không cần được coi trọng.

*

Mạnh Vĩ Quốc đúng là ở rể đấy.

Gia đình Lâm Chi ba đời dẫn thân vào thương trường, giàu đến chảy mỡ, Mạnh Vĩ Quốc và bà ấy là bạn học thời đại học, là ở nông thôn thi vào thành phố, học giỏi, vừa biết ăn nói lại vừa dịu dàng, hơn nữa lớn lên rất đẹp trai.

Thiếu niên mười tám mười chín tuổi, mặc áo T-shirt bằng vải được giặt đến bạc màu, tướng mạo sáng sủa, dáng người cao ngất, thoạt nhìn cao ngạo cô độc mà anh tuấn.

Được nam sinh như vậy theo đuổi, có cô gái nào lại không động tâm, Lâm Chi cũng không ngoại lệ.

Học sinh nghèo cùng thiên kim tiểu thư yêu đương kết hôn, cũng không nhất định đều là kết cục tốt.

Từ khi Lâm Ngữ Kinh có trí nhớ đến nay, ba và mẹ thật sự không giống với nhà người khác, cô nhìn ra được Lâm Chi đã triệt để chán ghét Mạnh Vĩ Quốc rồi, sự chán ghét cùng cực đối với người đàn ông này cũng làm mài mòn hết sạch một chút yêu thích của bà ấy với đứa con của mình.

Lâm Ngữ Kinh vốn cho rằng, thời điểm cô bị ba mẹ cho là gánh nặng mà muốn vứt bỏ sẽ có chút khổ sở.

Nhưng khi thật sự thấy một màn như vậy, cô cảm giác gì cũng không có.

Giống như là một hớp uống cạn một thùng rượu mạnh gì đó, đầu lưỡi hay đầu óc đều tê dại, ngay cả nửa điểm tri giác cũng không có, cứng đờ như gỗ.

Mạnh Vĩ Quốc không kiên trì ra tòa cùng Lâm Chi.

Quan hệ bối cảnh tiền bạc mọi thứ Lâm Chi đều có, ông ta lấy cứng đối cứng hoàn toàn là một con đường chết, cuối cùng Lâm Ngữ Kinh thuộc về ông ta, mỗi tháng Lâm Chi cung cấp cho cô một khoản phí nuôi dưỡng cố định.

Mạnh Vĩ Quốc tiên sinh nhanh chóng thoát khỏi bóng ma của một đoạn hôn nhân thất bại, một tháng sau khi ly hôn mang theo Lâm Ngữ Kinh gặp mặt bạn gái mới Quan Hương Mai của ông ta, hai người phát triển với tốc độ ánh sáng, thậm chí đã có cái kế hoạch năm năm đầu tiên, kết hôn lĩnh chứng dợn đến nhà người phụ nữ này ở thành thị, vào ở rể mười phần thuần thực.

Lâm Ngữ Kinh chỉ cảm thấy lớn lên đẹp trai lại giỏi nói chuyện thật sự rất tốt, có nhiều phú bà dần dần động nguyện ý cùng ông ta kết hôn như vậy.

Ngày thứ hai sau khi đem cô đến nơi này, hai người họ đi hưởng tuần trăng mật, trước khi đi Quan Hưởng Mai mỉm cười nhìn cô: "Về sau con hãy xem đây là nhà của mình."

Lâm Ngữ Kinh khẽ gật đầu.

"Con của cô hai ngày này cùng bạn học ra ngoài chơi rồi, có lẽ ngày mai trở về, cô đã nói với nó rồi, trong khoảng thời gian chúng ta không có ở đây này để thẳng nhóc chăm sóc con một chút, sau này nó chính là anh trai của con, một lát nữa cô đưa số điện thoại di động của con cho nó, để các con tự liên lạc với nhau." Quan Hưởng Mai tiếp tục nói.

"..."

Lâm Ngữ Kinh cũng không phải rất muốn liên lạc với con trai bà ta, nhưng thứ cô càng không muốn nhất chính là phá vỡ loại bầu không khí gia đình mỹ mãn ngoài hài hòa này, cho nên vẫn là yên tĩnh gật gật đầu.

Quả nhiên, Quan Hưởng Mai rất hài lòng, còn nói: "Có việc cũng có thể cùng nói với dì Trương, không cần phải ngại, cũng không cần cảm thấy gò bó, tất cả mọi người rất thích con."

"..."

Lâm Ngữ Kinh nhìn thoáng qua dì Trương bên cạnh chỉ thiếu điều khắc lên trán cái nhãn "Hiện tại loại gà rừng gì cũng đều có thể giả thành thiên kim", "Thể loại cha ăn cơm mềm mang theo con gái đến chia tài sản" với "Mày đừng hòng lấy một phen tiền nào", cảm thấy ánh mắt Quan Hưởng Mai có lẽ có chút không dùng được.

*

Trong trung tâm thương mại mở máy lạnh quá lớn, vừa mới đi ra không ngờ vẫn cảm thấy nóng, ngay cả mưa cũng mang theo khí nóng, dường như chưa đợi được đến lúc rơi xuống đã bị bốc hơi trong không khí.

Lâm Ngữ Kinh không chút biểu cảm nhìn vào màn mưa, một lần nữa liếc nhìn thời gian.

Ba giờ rồi.

Cô nhẹ nhàng nhảy lên hai cái, thử cử động đôi chân đã đứng đến mức có phần tê cứng, chuông điện thoại vang lên, là số điện thoại di động cô vừa lưu tối qua, số của anh trai mà cô cần phải liên lạc kia.

Lâm Ngữ Kinh tiếp nhận điện thoại: "Anh trai."

Tên con trai tựa hồ bị một tiếng anh trai này của cô làm cho kinh sợ rồi, trầm mặc ít nhất mười giây, mới hỏi: "Mua đồ xong rồi hả?"

"Vâng."

"Tôi bị cảm, không đi đón cô được rồi." Anh trai lạnh nhạt nói.

"..."

Lâm Ngữ Kinh thực sự cảm thấy mình suy đoán rất chuẩn xác, cô luôn luôn là một người rất chân thành, khinh thường bất kỳ kẻ nào giả vờ đóng kịch, hơn nữa cái người này kỹ năng diễn xuất còn kém như vậy.

Không biết còn có người họ Lâm này à, đóa hoa em gái Lâm mềm mại.

Cô rất quan tâm bệnh tình của anh ta: "Có nghiêm trọng không, bao nhiêu độ thể ạ."

Giọng cô gái nhỏ có chút dè dặt cẩn thận, nhỏ nhẹ êm tai, đối phương lại trầm mặc mười giây, giọng nói có điểm do dự: "Bốn mươi."

"..."

"Em giúp anh gọi cho 119 nhé." Lâm Ngữ Kinh chân thành tha thiết nói.

Số điện thoại phòng cháy chữa cháy, 119.

Tên con trai cúp điện thoại.

Lâm Ngữ Kinh để điện thoại di động xuống, ngẩng đầu lên, mắt nhìn bên ngoài sấm chớp giạt vang, mưa to phảng phất như có thể nện thùng nền đá trên mặt đất, lật ra một con mắt trắng to đùng.

Nhà mới của Lâm Ngữ Kinh ở khu biệt thự ngay trung tâm thành phố, cách hai quảng trường là một khu dân cư tồi tàn mà cũ kỹ.

Ở khu vực trung tâm của thành phố lớn, trong tình huống bình thường thế này có hai loại người, một loại là nghèo khổ chỉ có mỗi căn phòng nhỏ trong ngõ hẻm, một loại là giàu đến chảy mỡ mua khu nhà cao cấp hai ba mươi vạn một mét vuông.

Xe chạy được một nửa thì hết mưa rồi, trong không khí có hòa lẫn mùi bùn đất ẩm ướt, nghĩ đến phải ở cùng một nơi với anh ta, người "anh trai" chưa từng gặp mặt thân thể yếu ớt nhiều bệnh cùng với dì Trương ánh mắt luôn mọc trên trán kia, Lâm Ngữ Kinh đã tức giận đến mức thở gấp không đều, trực tiếp xuống xe tại phía sau khu dân cư kiểu cũ đó, dự định mân mê tại nơi có hoàn cảnh lạ lẫm này trong hai giờ đi đường nữa rồi mới trở về.

Mỗi một địa phương đều có một khu như vậy, phòng ở cũ kỹ, bức tường cũ rích cùng song cửa làm bằng gỗ, nước sơn màu đỏ thẫm từng mảng từng mảng bong tróc ra, trước cửa sổ gắn nổi các cây sào thật dài treo

các loại ga giường và quần áo, có loại cảm giác sâu sắc rằng sâu bên trong nơi xưa cũ nhất của thành phố này chứa đựng bầu không khí yên bình.

Lâm Ngữ Kinh xuyên qua ngõ hẹp đi lên phía trước, quả nhiên, bên ngoài cùng vòng quanh mấy ngôi nhà đơn giản lộ ra bức ngăn phòng làm việc với mặt tiền cửa hàng, cô đơn giản quét hai mắt, tiếp tục đi vào trong.

Lắc lắc lư lư vừa đi vừa hát ca khúc chủ đề của Chú Bọt Biển tình nghịch, đi đến đầu hẻm rẽ trái, trông thấy một cánh cửa sắt màu đen.

Cánh cửa đơn đang mở, màu đen tuyền, nửa khép, trên cửa dùng sơn trắng quét một dãy tiếng anh.

Thoạt nhìn có điểm giống cửa vào nhà ma gì đó.

Bước chân Lâm Ngữ Kinh ngừng lại một lát, đi tới, nhìn rõ được hàng chữ trên lớp nước sơn là gì.

——TATTOO.

Cửa hàng xăm mình?

Cửa sắt không cao, cô nhón chân lên, bên trong là một cái sân nhỏ đại khái cũng chỉ có ba bốn mét vuông, đối diện có một cánh cửa gỗ, trên tấm bảng gỗ có khắc mấy biểu tượng rất phức tạp giống như thứ đồ vật nào đó.

Lâm Ngữ Kinh bị cửa hàng xăm mình mà từ trong ra ngoài đều chứa đầy sự "ta vô cùng trâu bò nhưng ta vô cùng bí ẩn" hấp dẫn sâu sắc rồi, cô do dự vài giây, đưa tay, duỗi ra một ngón trỏ, nhẹ nhàng mà đẩy cánh cửa sắt màu đen một cái, một tiếng kễ kệt nhỏ vang lên, dần dần, dần dần mở ra.

Cái sân nhỏ kia mà quả thật chỉ lớn cỡ bàn tay, quỹ đạo sinh trưởng của thực vật bên trong thoạt nhìn đều rất hoang dã.

Lâm Ngữ Kinh bước tới đẩy cửa đi vào, trong phòng ánh sáng tối tăm, cảnh vật mờ nhạt chuyển hồng, bức tường xám sậm, phía trên treo thảm treo tường màu đỏ cùng các loại hình xăm hoa văn rậm rạp chằng chịt, xinh đẹp lại tinh vi.

Cô ngửa đầu nhìn một vòng, vừa quay đầu, bỗng dừng lại.

Mới phát hiện trong phòng này có người.

Ở nơi hốc xó phía sau cửa kia, bị ván cửa che khuất, góc chết của tầm mắt, lúc vừa mới vào không nhìn thấy.

Ghế sofa dài màu xám thẫm, thảm trải sàn dày, vô số đệm dựa gối ôm bị ném ngổn ngang bừa bãi, trên ghế sofa có một hai ba, ba người ngồi, lớn lên đều cao soái, thuộc về chủng loại soái ca rất có cá tính đấy, bộ ba bào thai giữ lại đầu tóc bấn tựa như cây lau nhà, bấp tay ba bào thai hình như có xăm hình hoa văn rườm rà.

Ba cây lau nhà hoa hòe lờ lợc nhìn thẳng vào cô, vẫn không nhúc nhích, bầu không khí quỷ dị, một tên trong đó còn giữ nguyên động tác một tay kẹp điều thuốc đưa đến bên môi, cứ như vậy ngừng giữa không trung cháy mòm, đầu điều thuốc treo lơ lửng tại vị trí cách môi ba cm, giống như bị người ta nhấn nút tạm dừng.

Sau đó, cây lau nhà số một chuyển động con người, từ mặt của cô, xuống, chuyển qua quần áo của cô.

Lâm Ngữ Kinh không hiểu rốt cuộc là vì sao mà ba cái cây lau nhà này lại có vẻ mặt giống như xem đại tinh tinh trong vườn bách thú, ánh mắt mới lạ lại quỷ dị kia thiếu chút nữa làm cho cô tưởng mình vừa mới hát vang Cao nguyên Tây Tạng* rồi trần truồng chạy vào.

(*) Bài này mở đầu bằng một tiếng hét rất chi là "hoang dã" (=0=).

Cô cứ như vậy bị ba vị đại ca giang hồ quét mắt nhìn năm sáu giây, có chút lúng túng giơ tay lên: "... Uây?"

Lách cách một tiếng, không khí một lần nữa bắt đầu lưu động, cây lau nhà số một đang ngồi trên tấm thảm trải sàn ngậm thuốc lá vào miệng, nhích lại gần ghế sofa, dùng cái cánh tay xăm đầy hoa văn giơ phía sau chọc chọc: "Quyện gia."

Lâm Ngữ Kinh lúc này mới nhìn rõ, trên ghế sofa dài còn có người thứ tư.

Không thể trách ánh mắt cô không tốt, là trên đầu người thứ tư huyền bí trùm một tấm thảm màu xám thẫm, thẳng tuốt che đến lưng bụng, nửa dưới là quần dài xám đậm, hoàn toàn dung nhập vào ghế sofa có màu tương đồng, trên bụng còn đặt thêm hai cái gối, ngủ mà vẫn không nhúc nhích, còn bị người bạn cây lau nhà của cậu ta che hơn phân nửa, liếc mắt qua một cái thật sự không thể nhìn thấy.

Người bị chọc này hơn nửa ngày vẫn như cũ không có phản ứng, nằm ngay đơ thẳng đuột trên ghế sofa, giống như một vị ngủ mỹ nhân cao quý.

Cây lau nhà số một vẫn tiếp tục gọi cậu một tiếng: "Thẩm Quyện."

Ngủ mỹ nhân nhúc nhích rồi, hừ ra một tiếng từ lỗ mũi, dựa sát vào ghế sofa co cạp chân cực dài đang duỗi thẳng lên, trở mình xoay mặt vào trong tiếp tục ngủ.

Thẩm còn đang che trên đầu, nhìn qua rất dày, Lâm Ngữ Kinh chỉ sợ cậu ta làm mình ngộp thở mà chết.

Cây lau nhà số một chửi một tiếng, lay lay cơ thể, hai bàn tay vỗ vào hông cậu: "Con mẹ nó đừng ngủ nữa, ngồi dậy tiếp khách."

Ngủ mê nhân vốn đang yên ổn nghỉ ngơi bị quấy nhiễu ba lần bốn lượt, lại còn bị một cánh tay hoa hòe đột nhiên tập kích mông, chửi tục một tiếng, giơ tay mò cái gối đập xuống người bên cạnh, giọng nói của cậu cũng giống như tên*, mang theo vẻ mặt mồm nồng đậm, khàn khàn lại không kiên nhẫn: "Tôi tiếp con mẹ cậu, lẩn."

"..."

Một anh trai giang hồ** vô cùng nóng nảy.

(*) Thẩm Quyện: Quyện nghĩa là mặt mũi, uế oải.

(**) Nguyên văn là xã hội ca.

Hết chương 1.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Hôm nay cho ra sân một phần mông của giang hồ Quyện gia.

Lâm Ngữ Kinh: Con người của tôi đặc biệt chân thành, tôi thật sự không phải là chuyên gia lừa giỡn (?)

-

Đã lâu không gặp, A Kiến mang theo Tiểu Kinh Ngư cùng Thẩm Quyện ca ca mà mọi người chờ mong đã lâu đến thăm hỏi năm mới mọi người, có khả năng là hai vị vương bực áp lẫn nhau bão bùng lừa giỡn, bão bùng lại bão bùng liền bão bùng ra gian (tình). Chuyện tình cũ* (không phải), tóm lại sẽ cố gắng viết ah! Ngày mai bắt đầu cập nhật, thời gian tạm thời là tám giờ rưỡi mỗi đêm, đổi ngày, nghỉ phép trì hoãn sẽ thông báo trên văn án hoặc weibo @tê kiến nha.

*Đang nhắc đến cụm từ "câu chuyện cũ" trong văn án

Các tỷ muội, các bạn sẽ nhẫn lại cho tôi, đúng không? Các người càng truy đuổi (ý là hối thúc) sẽ càng nuôi mập tôi hơn đấy, đúng không qwq!!!
(...)

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Nuôi trong nhà chú mèo sữa* nhỏ

(*) chỉ mèo con lúc mới sinh ra.

Về sau, Tưởng Hàn, cũng chính là cây lau nhà số một mỗi khi kể về lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Ngữ Kinh, đều sẽ lộ ra một biểu cảm rất thần kỳ.

"Mặc chiếc váy nhỏ đứng ở đằng kia, ánh mắt thì sạch sẽ như trâm châu trong suốt, vừa nhìn liền tưởng là bé cưng ngoan ngoãn đấy, quá là không ăn nhập với không khí xung quanh, " Tưởng Hàn lắc đầu, "Con mẹ nó tôi mà cũng có ngày nhìn lầm."

Nhưng giờ này khắc này, Lâm Ngữ Kinh ngay cả cậu ta gọi là cái gì cũng không biết, trong đầu toàn bộ đều viết tắt là cây lau nhà số một.

Cây lau nhà số một phản ứng rất nhanh, trong chớp mắt đã đưa thuốc lá ra xa trước khi gối ôm đập vào mặt, đưa tay đỡ một cái, cổ tay giữ lấy gối ôm xoay một vòng rồi ôm vào ngực mình, một lần nữa ngậm thuốc lá vào miệng, vẻ mặt trang nghiêm: "Hào công phu."

Như hai kẻ đần.

Bộ đôi hai kẻ đần này hoàn toàn không phát giác được bộ dạng ngốc nghếch của mình, thấy người gọi không tỉnh, xoay đầu lại cười híp mắt phất phất tay, phối hợp với bím tóc bấn thủ cùng cánh tay đầy hình xăm,

có loại dữ tợn không nói ra được: "Em gái, xấu hổ quá, lão đại của chúng tôi trạng thái tinh thần không tốt lắm."

"..."

Lâm Ngữ Kinh không biết người này vì cái gì mà ngay cả thể loại câu "Trạng thái tinh thần của cậu ấy không tốt lắm" cũng nói thành kiểu làm cho người ta cảm thấy như là "Cậu ấy có bệnh tâm thần", cô nhìn thoáng cánh tay hướng tới mình nhiệt tình vung vẩy của cậu ta, lại liếc qua - bờ mông - vị nằm trên ghế sofa ngủ trông như chết rồi, đồng thời được gọi là anh trai giang hồ Thẩm Quyện đó.

Quên nói, lại còn rất vênh lên.

Lâm Ngữ Kinh đối với hai người này đã có một phán đoán sơ bộ giản lược.

Không giống thằng đầu nha.

Cô gật gật đầu, định nói không sao, tôi chỉ tùy tiện xem một chút thôi, anh để cậu ấy ngủ đi.

Kết quả lời còn chưa kịp nói ra miệng, đã nhìn thấy cây lau nhà số một một tay ôm gối ôm, tay kia phóng một cái tới mép ghế sofa, cánh tay một lần nữa đâm lên vị lão ca nóng nảy đang ngủ đó.

Thẩm Quyện hôm qua cả đêm không ngủ, buổi sáng lại ra ngoài, vừa ngủ chưa được mấy tiếng, giữa lúc đang ngủ chưa đủ giấc, tâm trạng bất ổn cực đoan gắt gỏng mà mất tỉnh táo, lại bị người ta tập kích mông lần thứ hai.

Cậu bực bội lại âm u "đêch" một tiếng, cũng không ngủ nổi nữa, trở mình nằm ngửa trên ghế sofa, đưa tay giật chăn trên mặt xuống.

Có một khoảnh khắc, Lâm Ngữ Kinh cho là mình sẽ nhìn thấy một đầu cây lau nhà số bốn.

Dù sao cũng là người một nhà mà, chính là phải chỉnh chỉnh tề tề, bím tóc bần cánh tay xăm hoa lớn, biểu tượng tình bạn, tượng trưng cho sự thân mật khăng khít.

Kết quả là mạng che mặt màu xám thẫm bị cậu giật xuống, anh trai giang hồ lộ ra bộ mặt thật, với ngoại hình bên trên mà nói một chút cũng không giang hồ, không thể nào thân mật với cơ hữu*.

(*) Cơ hữu (bạn bè cơ sở): thuật ngữ mạng, có nghĩa là mối quan hệ thân thiết giữa những người đàn ông, có nguồn gốc từ từ "gay".

Thậm chí thoạt nhìn có lẽ cũng không lớn hơn cô bao nhiêu, vẫn là một thiếu niên giang hồ.

Thiếu niên giang hồ mái tóc ngắn đen nhánh được cắt tỉa gọn gàng, một tay chống lên tấm đệm ghế sofa ngồi dậy, cúi thấp đầu, cánh tay buông trên đầu gối, ống tay áo cuộn lên, lộ ra một đoạn cổ tay trắng nhợt gầy gò.

Cậu chậm chạp ngẩng đầu, mắt đen kịt, là loại mắt hẹp dài hơi xếch, lúc này mí mắt rũ xuống, tỏa ra khí chất "Lão tử không có nhiều kiên nhẫn".

Trì hoãn đại khái hơn mười giây để hồi thần, cậu mới híp mắt nhìn qua.

Có lẽ là vừa mới hồi phục xong tâm trạng khi rời giường, cũng không nóng nảy chuyển sang giận chó đánh mèo đến Lâm Ngữ Kinh, chỉ nhíu mày ngáp một cái, đứng lên: "Xăm hình?"

Trong thanh âm mang theo sự khàn khàn lúc chưa tỉnh ngủ, còn có một chút giọng mũi.

Lâm Ngữ Kinh thuận miệng đáp một tiếng: "Ừm."

"Chỗ nào." Thẩm Quyện xoay người sang chỗ khác, cầm tấm thảm vừa mới che trên đầu lên, tiện tay khoác lên chỗ tựa ghế sofa.

Từ phía sau nhìn thấy hai cái đùi thẳng tắp, dài đến mức làm người ta muốn huýt gió, bộ đồ màu đen bị ép tới có chút nhăn, bên trong mép lưng quần, lộ ra một đoạn dây lưng.

Ánh mắt Lâm Ngữ không khống chế được liếc về thứ đã bị tập kích hai lần kia, cặp mông nhìn thực sự rất đẹp, vô thức thấp giọng bật thốt ra: "Bờ mông này..."

Ngữ khí tựa như tán thưởng, tựa như thờ dài.

Không khí yên tĩnh rồi.

Cây lau nhà số một số hai số ba một lần nữa bị nhấn nút tạm dừng, máy móc ngừng đầu.

Thẩm Quyện quay đầu nhìn cô, vẻ mặt buồn ngủ thản nhiên.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy âm thanh của mình rất nhỏ đấy, chính là âm lượng lâm bầm lâu bầu, có điều trong căn phòng yên tĩnh này, cư nhiên phát ra có chút rõ ràng, một giây sau khi cô nói ra khỏi miệng liền hồi phục tinh thần, trong thoáng chốc khi đối phương xoay người đã cấp tốc phản ứng, lúc bốn mắt nhìn nhau thậm chí đã điều chỉnh tốt biểu cảm, nháy mắt đã an tĩnh mà vô tội nhìn anh, tựa hồ còn mang theo chút ngượng ngùng: "Xăm ngay tại đó ——" cô dừng một chút, bộ dạng mười phần xin lỗi, "Có thể chứ?"

Thẩm Quyện nhướng mày: "Có thể."

Nhìn thấy chưa!

Đã nhìn thấy chưa! Bình tĩnh biết bao!

Không hổ là anh trai giang hồ đã trải sự đời!

Chẳng phải chỉ là xăm cái mông thôi sao!

Người ta sóng to gió lớn gì chưa từng thấy qua!!

Sự trâu bò này nếu như đã phát động, thì dù có đi tong xuống dưới cũng phải theo, Lâm Ngữ Kinh quyết định chắc chắn, bắt đầu lật xem tập hình xăm cùng các loại bút máy bản thảo bữa bãi lộn xộn trên bàn gỗ dài sát tường, giả vờ nghiên cứu tìm xem cái hoa văn nào thì tốt.

Dù sao vị anh trai giang hồ nóng nảy này đã tỉnh, cô còn dùng "Tôi chỉ tùy tiện xem một chút thôi, cậu tiếp tục ngủ đi" làm người ta oán giận quay về thì có thể sẽ bị đánh.

"Ôi, " Lâm Ngữ Kinh bốc lấy tờ giấy bên trên vẽ hình chú mèo Poko* cực kì xấu kia lên, không hiểu vì sao trong một đồng tác phẩm cao cấp tinh xảo này lại lộ ra loại tác phẩm nhồi nhét lẫn lộn của trẻ em dưới mười tuổi thế này, "Con A mọng này thật đáng yêu nha."

(*) Bộ phim hoạt hình chuyển thể từ manga của Fujiko F. Fujio, phát sóng ở Việt Nam với tên gọi Chú mèo máy Rocky.

Thẩm Quyện đã đi tới, soàn soạt mà kéo rèm một phát, nơi góc khuất đặt ghế sofa cho người nghỉ ngơi đó hình như là một khu làm việc được tách biệt với bên ngoài, anh đi đến bên cạnh cô liếc qua một cái: "Hello Kitty."

"Hả?"

"Đó là một Hello Kitty."

"..."

Lâm Ngữ Kinh cẩn thận nhìn một lúc, a, có lỗi tai.

Thôi được rồi, xin chào Kitty.

Cô khô khan mà cười hai tiếng: "Đây là người bạn nhỏ trong nhà vẽ sao?"

Thẩm Quyên lại ngáp một cái, thanh âm rất êm tai, vẫn là giọng mũi nghe có phần mệt mỏi: "Tôi vẽ đấy."

"..."

Huynh đệ cậu đừng gạt tôi nha?

Cậu nói cho tôi biết cái bức tranh này thật sự là của chuyên gia xăm mình vẽ sao?

Lâm Ngữ Kinh trầm mặc vài giây, quyết định thay đổi khía cạnh: "Cái kia, xăm hình ở vị trí khác nhau, cũng sẽ có cái gì mà khác dạng với điều cần lưu ý của từng chỗ khác nhau phải không?"

Vấn đề này hợp tình hợp lý, tóm lại sẽ không phạm sai lầm.

"Đau đớn, bảo dưỡng, đều không giống nhau, " Thẩm Quyên đứng tựa vào tường, thần sắc thờ ơ kéo dài âm thanh, "Nếu cái cô muốn là thư từ bút pháp hay thủy mệnh, vậy vẫn có biện pháp."

"Ở đâu đau nhất?"

"Vùng da mỏng."

"Oh, " tiểu cô nương rụt cổ lại, nhìn có vẻ như rất sợ, "Vậy chỗ nào tương đối không đau?"

Thẩm Quyện cũng đã nhìn ra, vị bằng hữu kia chính là thấy cậu tỉnh, cũng không tiện đuổi cậu về, đành cưỡng ép tìm vài lời tùy tiện hỏi hỏi thôi, liền dứt khoát ngay cả mấy vi tính cũng không định mở lên.

Anh dừng một chút, nhìn chăm chăm cô trong chốc lát, mới như cười như không nói: "Chính là ngay ở chỗ cô muốn xăm đấy."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

*

Lâm Ngữ Kinh ba hoa tám chuyện cùng Thẩm Quyện đối đáp năm phút đồng hồ, vắt hết óc đem mọi vấn đề về hình xăm mà đầu có thể nghĩ đến tất cả hỏi luôn một lần, xấp xỉ một lát nhìn thấy thời gian không sai biệt lắm, mới cực kì nhẹ nhàng thở ra.

Đến cuối cùng, hai người đã không còn bất cứ thứ gì để đối thoại rồi, Thẩm Quyện phải dựa vào bức tường lười biếng mà đứng đấy, Lâm Ngữ Kinh có thể cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo của cậu ta.

Cô cũng lười để ý.

Lúc đi ra cây lau nhà số một còn nhét tờ danh thiếp của studio cho cô, khiến cô phải cân nhắc khả năng có thể trở lại đây.

Toàn bộ quá trình Thẩm Quyện đều duy trì một tư thế kia, đứng giống như không xương vậy, vẫn là một bộ dạng buồn ngủ mắt mở không ra như cũ.

Tướng Hàn vừa mới chuẩn bị đóng cửa, quay đầu lại trông thấy cậu ngáp, vỗ vỗ khung cửa: "Đêm qua có phải cậu đi ăn trộm không đấy. Có

sấm à?"

Thẩm Quyện lười nhác ngồi vào ghế sofa bên cạnh, tiện tay vơ cái phi tiêu trên bàn, vừa nheo nửa mắt mà ngáp một cái vừa hướng tới bảng phi tiêu màu đen bên kia tường ném qua: "Cuộc sống không dễ."

Phi tiêu nhỏ màu xanh làm bằng nhựa plastic, toàn thân đều tràn ngập cầu thủ, phần đuôi miếng nhựa plastic còn gắn cọng lông, "Viu" một phát, bay qua nửa cái phòng vững vàng mà đâm vào bảng phi tiêu.

Tưởng Hàn liếc một cái, khoảng cách khá xa, chạy tới hai bước mới thấy rõ, phi tiêu nhỏ vừa vừa vắn vắn đáp xuống hồng tâm nhỏ xíu màu đỏ, nửa chút cũng không sai lệch.

"Quyện gia của chúng ta vẫn là trâu bò, " Tưởng Hàn không phải lần đầu tiên nhìn thấy, vẫn cảm thấy khen thế nào cũng không đủ, cách khá xa, ánh sáng lại tối, tại vị trí đó của cậu thậm chí cũng không thấy rõ hồng tâm đang ở đâu. Tưởng Hàn xoay người quay lại đóng kỹ cửa xong, đi tới năm sấp xuống nhỏ giọng nói: "Em gái vừa rồi á, có chút đẹp mắt nha."

Thẩm Quyện nhìn cậu một cái, không nói gì.

"Thì, cái loại này bên trong rõ là tiểu tiên nữ nhiệt tình, cậu hiểu không, bên ngoài lại còn giả bộ lạnh lùng, thật đúng là thần tiên."

Ánh mắt Thẩm Quyện dừng trên không trung, trong đầu bỗng nhiên hiện ra hình dáng vị tiểu tiên nữ vừa rồi.

Là ưa nhìn, chân vừa mịn vừa thẳng, làn da trắng đến nảy sinh cảm giác trong suốt.

Chính là trống rỗng, trong mắt cái gì cũng không có.

Có lẽ lúc nhìn cậu so với lúc nhìn tảng đá trên mặt đất cũng không có gì khác nhau, trống rỗng thế đấy, mắt trái viết "Không để ý" mắt phải viết "Tùy tiện đi", hợp lại chính là "Tôi là ai" "Tôi đang ở đâu" "Tôi rất cuộc đang làm cái gì".

Một tâm trạng mười phần mờ mịt, thiếu nữ tang thương chán chường vô cùng mơ hồ.

Tóm lại, thoát nhìn thật sự không giống thần tiên đến vậy.

Hai phút sau, Thẩm Quyện một lần nữa hạ thấp tầm mắt, tâm tình cũng không cao: "Cậu không phải chỉ thích phong cách gọi cảm hư hỏng thôi sao."

"Cái gì gọi là tôi chỉ thích phong cách gọi cảm hư hỏng?" Tưởng Hàn vẻ mặt nghiêm túc gỡ đuôi sam bản của mình ra, "Tôi thường thức hết thấy phong cách bề mặt của thiếu nữ xinh đẹp, như vừa rồi đó, cũng thật đáng yêu, như một người bạn nhỏ lén lút làm chuyện xấu sợ bị người ta phát hiện, tôi có thể nghe ra toàn bộ sự khẩn trương của cô ấy lúc đến hỏi chuyện đấy."

Thẩm Quyện nâng mày rồi hạ mày, từ chối cho ý kiến.

Tưởng Hàn càng nói càng cảm thấy hối hận rồi: "Sao lúc này tôi không nghĩ tới việc ra tay nhỉ, sao tôi lại cho danh thiệp studio chứ, có lẽ tôi nên trực tiếp đưa thêm cái phương thức liên lạc cá nhân gì đó ah, đơn thuần ngoan ngoãn nhiều như vậy, như nuôi trong nhà chú mèo sữa nhỏ."

Thẩm Quyện ngẩng đầu liếc mắt nhìn cậu ta, cảm thấy có chút buồn cười lặp lại: "Ng ngoan?" Ánh mắt rơi vào mảnh giấy in Hello Kitty cực kì xấu đang nằm thẳng thớm trên bàn gỗ kia, "Dù là mèo sữa nhỏ, cậu thực sự ra tay, cô ta cũng có thể khiến cậu xương cốt không còn."

Tưởng Hàn hoàn toàn cảm thấy cậu chính là có thành kiến với con gái nhà người ta, bởi vì cô đến quấy rầy đại gia ngủ bù, cậu ta khẽ dựa ra bên cạnh: "Loại tiểu tiên nữ kinh nghiệm sống chưa nhiều này, Hàn ca đây bắt đầu trêu chọc là sợ hãi ngay thôi."

"A, " Thẩm Quyện chân dài duỗi thẳng người ra phía trước, ngón trỏ gõ nhẹ lên mép bàn hai cái, lười biếng nói, "Cậu trêu đi."

Hết chương 2.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

"Cậu trêu một cái thử xem." Quyện gia rút ra đại đao dài năm mươi thước bình tĩnh mà nói.

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Không xứng với mộng của tôi

Sau khi Lâm Ngữ Kinh ra khỏi studio xăm hình còn đi dạo thêm hai vòng nữa mới trở về, lúc trời tối hơn phân nửa, nhận được điện thoại từ lái xe của nhà Quan Hương Mai.

Lái xe họ Lý, cô chỉ gặp mặt ông một lần vào ngày vừa xuống máy bay, trên đường từ sân bay về nhà mới đều rất yên tĩnh, nói chuyện không nhiều lắm, nhưng ông thoạt nhìn rất dễ gần.

Thời điểm nhận cuộc gọi đến là khi cô mới từ tiệm thuốc bước ra, trong túi nilon trắng đựng đủ loại hộp nhỏ màu sắc rực rỡ chất thành đống lớn, đầy đủ từ cảm mạo nóng sốt chảy mũi.

Anh trai chán ghét thì cứ chán ghét, cũng không thể mỗi ngày thật sự cùng anh ta âm ỉ long trời lở đất.

Ngón tay Lâm Ngữ Kinh móc lấy túi nhựa vung qua vung lại, một tay cầm lấy điện thoại đưa đến bên tai, không lên tiếng.

Trước kia bạn bè của cô cũng không nhiều, qua lại thì càng ít, bạn thân chỉ có hai — Lục Gia Hành và Trình Dật, đều là kiểu người bên này vừa thông bên kia liền trực tiếp ba la bô lô tự nói chuyện một mình, cho nên cô có thói quen chờ đối phương mở miệng trước.

Im lặng hai giây đối phương trước sau không lên tiếng, cô kịp phản ứng, hậu tri hậu giác bổ sung tiếng xin chào.

"Xin chào xin chào, " đầu dây bên kia cũng lập tức vội hồi âm câu chào, "Lâm tiểu thư, tôi là lão Lý, cũng không có việc gì, chính là hỏi một chút khi nào cô trở về."

"Cháu trở về ngay." Lâm Ngữ Kinh không buồn để tâm nói.

Bên kia dừng một chút, lại nói: "Cô gửi vị trí cho tôi đi, tôi đi đón cô, trời sắp tối rồi, tiểu cô nương chưa quen hoàn cảnh ở đây một thân một mình như thế, không an toàn lắm."

Lâm Ngữ Kinh chợt ngừng lại.

Động tác của cô đình trệ, gương mặt quét qua cảnh vật xung quanh một vòng, nửa ngày mới nói: "Không cần đâu ạ, thế thì phiền toái cho bác quá, một lát nữa cháu tự về được rồi."

Lão Lý cười nói: "Phiền toái với không phiền toái cái gì, tôi là một lái xe, chính là làm mấy việc này, hay cô chụp tấm hình chỗ nào gần đó gửi tới đây, tôi đều có thể tìm được."

Lâm Ngữ Kinh rử mắt, khí trời bên này không chỉ có nóng, sau cơn mưa còn ẩm ướt giống như ngâm trong nước, làm cho người ta nhất thời cũng khó mà thích ứng, cô đáp ứng, cúp điện thoại xong chụp lấy tấm hình gửi qua.

Vốn là nhà ở lân cận không xa, chưa tới vài phút, một chiếc Bentley màu đen đỗ ở ven đường.

Nhìn lướt qua bảng số xe, Lâm Ngữ Kinh mang theo túi đi qua, mở cửa xe rồi ngồi vào trong.

Lão Lý lên tiếng chào cô, cô hơi rướn người cúi xuống: "Phiền bác rồi."

Lão Lý ngược lại có chút ngượng ngùng: "Không phiền đâu, nên làm mà."

Lâm Ngữ Kinh không nói chuyện, nhìn con đường xa lạ ngoài cửa sổ, vụng trộm liếc nhìn qua lão Lý lái xe phía trước, mặc áo sơ mi trắng rất chính thức, ống tay áo lộ ra vết ố vàng giặt không ra.

Trong xe là một khoảng yên tĩnh.

Lão Lý ho một tiếng: "Ngày kia đi học đúng không."

Lâm Ngữ Kinh quay đầu lại: "Vâng."

"Đồ vật cần phải mua đủ chưa? Còn thiếu cái gì nói với tôi là được."

"Không có, đều mua rồi ạ."

"Vậy thì tốt rồi, còn thiếu cái gì nói ngay cho tôi biết nhé." Lão Lý lại lặp lại một lần.

"Vâng, " Thanh âm cô gái nhỏ nhẹ nhàng, "Cảm ơn ạ."

Cuộc trò chuyện ngượng nghịu kết thúc.

Lâm Ngữ Kinh một lần nữa nghiêng đầu qua, nhìn ra bên ngoài cửa xe. Bắt đầu ngẩn người.

Khi cô còn bé thường xuyên bị mắng, Lâm Chỉ là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, không thể chấp nhận bất cứ tật xấu nào trên người cô, có thể là bà ấy cảm thấy, cô - đứa con gái mang thai mười tháng sinh ra căn bản chẳng có ưu điểm nào, chỗ nào cũng là sai, tất thấy bộ phận đều là "Mày với thằng cha kia là cùng một loại".

Mà Mạnh Vĩ Quốc căn bản không thể nào quản cô.

Khi còn bé, cô còn có thể ủ rũ một chút, sẽ nỗ lực học bài khảo thi chỉ hy vọng Lâm Chỉ có thể khích lệ cô một lần, sẽ cảm thấy khổ sở ủy khuất, sẽ một mình trốn đi lén lút khóc.

Về sau phát hiện thói quen thật sự rất đáng sợ, bất luận là loại chuyện gì, chỉ cần quen rồi, cơ thể và tư duy đều sẽ tự nhiên tạo ra phản ứng.

Tựa như cô đã sớm hình thành thói quen bị quản giáo mắng mỏ, quan hệ gia đình hồngбет cùng ánh mắt vĩnh viễn không bao giờ thừa nhận, cũng có thể thuần thực ứng đối với Mạnh Vĩ Quốc hờ hững, Quan Hường Mai đối trá, dì Trương phòng bị thái độ khinh thường, còn có vị anh trai lạnh lùng địch ý chưa từng gặp mặt kia của cô.

Nhưng khi người đối mặt là một vị trưởng bối xa lạ chân thành thiện ý, cô có chút không biết phải làm sao.

Không quen thuộc, cũng không quá thành thạo, nhất là trong loại hoàn cảnh không có người thứ ba này, ngoại trừ nói lời cảm ơn, không biết nên nói cái gì.

*

Xe rất nhanh lái vào sân, dừng ở cổng ra vào, ngày tháng chín không có dài như vậy, buổi tối gần bảy giờ, sắc trời dần tối, Lâm Ngữ Kinh nói cảm ơn với lão Lý lần nữa rồi mới xuống xe, quay người đi tới cửa.

Đi được một nửa, nghe thấy sau lưng có âm thanh thiếu niên vang lên, nghe vô cùng không kiên nhẫn: "Sao lại trễ như vậy?"

Lâm Ngữ Kinh vô thức quay đầu, mới nhận ra là không nói với cô, mới vừa rồi cô không phát hiện, cổng sân không biết từ lúc nào đã có thiếu niên đứng đó, lúc này đang đi đến bên cạnh lão Lý: "Con cũng chờ người nửa giờ rồi đấy, đói chết con rồi."

Lão Lý cười ha hả: "Đói bụng? Đi, về nhà, buổi tối muốn ăn cái gì?"

Đèn trong hoa viên tỏa ra ánh sáng màu vàng ấm áp, chiếu lên hai người có ngũ quan bảy phần tương tự.

Thiếu niên không chú ý tới ánh mắt bên này, nhú lông mày, vẫn còn mất hứng: "Không muốn ăn, tùy tiện đi."

Lâm Ngữ Kinh quay người, lục chìa khoá ra mở cửa đi vào.

Trong căn phòng to như thế yên lặng không tiếng động, băng qua tiền sảnh đi vào phòng khách, ánh đèn thủy tinh rực rỡ lại sáng ngời, TV đang mở, trên bàn trà bày hoa quả đã rửa sạch, trên ghế sofa không có một ai.

Cô đột nhiên cảm thấy vô cùng chán nản.

Cái loại sầu não có chút mờ mịt này đến mà không hề báo hiệu, nguyên nhân ngay cả chính cô cũng không biết, xuất hiện đột ngột đến mức làm cho người ta có phần kinh hoảng.

Lâm Ngữ Kinh đi đến phòng bếp, rót nước vào ly thủy tinh lấy từ ngăn tủ trên, dòng nước lạnh lẽo xẹt qua cổ họng, cô thở dài ra một hơi, bưng ly nước đứng một mình giữa bàn dài nhìn điện thoại một lát, mới quay người rời khỏi phòng bếp, chuẩn bị lên lầu.

Mới đi ra chưa được hai bước, ngẩng đầu, đã nhìn thấy trên ghế sofa có nhiều hơn một người.

Người con trai cũng đang nhìn cô, lớn lên còn rất soái, đường nét khuôn mặt có điểm giống Quan Hương Mai.

Lâm Ngữ Kinh dùng khoảng 0.5 giây kịp phản ứng, nhanh chóng kêu một tiếng: "Anh trai."

Cô từ nhỏ đến lớn không rèn luyện được bản lĩnh khác biệt gì, chính là miệng vô cùng ngọt, lúc cần thiết cũng có thể làm mình trở nên đặc biệt nghe lời.

Quả nhiên, tên con trai khéo miệng có chút cứng ngắc, tựa hồ còn giật giật một cái, chỉ là như cũ không nói chuyện, biểu cảm bất thiện, ánh mắt phòng bị.

Lâm Ngữ Kinh đi qua, lục trong túi ra cái bịch nhỏ màu trắng, đặt vào bàn trà trước mặt hắn, nhỏ giọng nói xin lỗi với hắn: "Thực xin lỗi, lúc chiều là em nói đùa đấy, không cố ý cho anh số điện thoại phòng cháy, nhưng vì anh nói anh nóng tới bốn mươi độ rồi..."

"..."

Phó Minh Tu mặt càng đen thêm rồi.

Lâm Ngữ Kinh làm như không phát hiện: "Anh chú ý thân thể, uống nhiều nước sôi."

Phó Minh Tu: "..."

Phó Minh Tu tức giận đến thiếu chút nữa đứng lên.

"Nước ấm, thực xin lỗi." Lâm Ngữ Kinh nhanh chóng sửa chữa, cẩn thận từng li từng tí nhìn nét mặt của hắn, giống như đang nhìn yêu ma quỷ quái gì đó.

Đối thủ tỏ ra chịu thua cái tốc độ quá nhanh đó, Phó Minh Tu cảm giác mình cứ như vậy bị nghẹn một ngụm khí, lên không nổi xuống không được, càng cmn khó chịu.

Chờ đến lúc hắn kịp phản ứng, Lâm Ngữ Kinh đã tựa như thỏ chui lên lầu không thấy nữa, Phó Minh Tu kéo lấy túi nilon cô thả trên bàn trà, nhìn

thoáng qua.

Bên trong là mấy hộp thuốc cảm mạo cùng thuốc hạ sốt.

"..."

Hắn đột nhiên cảm thấy có chút không được tự nhiên, tâm tình hết sức phức tạp.

Trong một số thời điểm, có một vài tâm tình không có biện pháp nào khống chế, cho dù bản thân hiểu rõ sự bài xích vô cơ này là rất vô đạo lý không thể giải thích, nhưng trong khoảng thời gian ngắn vẫn chưa thể nào tiếp nhận được, đối với loại em gái từ trên trời rơi xuống này hoàn toàn không sinh ra bất kì hảo cảm nào.

May là cô cũng không có đáng ghét lắm.

Hay là chưa đủ đáng ghét?

Mới ngày đầu tiên đây, mà đã phòng cháy rồi lại nước sôi.

Phó Minh Tu không thể đoán trước được phải trải qua cuộc sống sau này như thế nào.

Quay đầu lại xác nhận được thiếu nữ quả thực đã lên lầu, Phó Minh Tu ném cái túi trong tay lên bàn trà một phát, ngón trỏ vươn ra trừng mắt chỉ vào túi nhựa kia: "Có ý gì? Cô là có ý gì? Ôn nhu đao có phải không? Muốn nịnh nọt tôi? Vô dụng! Tôi cho cô biết, Đừng! Có! Hòng!"

*

Lâm Ngữ Kinh là bị đốitình đấy.

Khi tỉnh lại màn đêm đã buông xuống, đồng hồ dạ quang điện tử biểu thị hiện tại mới chín giờ, cô ngủ hai giờ, lên lầu vào phòng liền gục đầu đi

ngủ.

Giữa chừng còn mơ thấy giấc mộng rất kinh hãi, mơ thấy người gọi là anh trai giang hồ Thẩm Quyện cầm lấy đồ vật không biết là máy khoan điện hay là cái quái gì nhìn vào cô. Máy khoan điện phát ra âm thanh "Rì rì rì", Thẩm Quyện mặt không biểu tình nói: "Mau cởi quần ra, tôi xăm cho cậu con Hello Kitty."

Lâm Ngữ Kinh nói: "Không được, cái mông tôi lớn lên đẹp như thế, Hello Kitty cậu vẽ thật sự rất xấu, không xứng với mông của tôi."

Thẩm Quyện nói: "Vậy tôi xăm cái đồng hồ dạ quang."

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy so với đói tỉnh, cô rõ ràng phải là bị cái giấc mộng này dọa cho tỉnh lại thì đúng hơn.

Cô chống đỡ thân thể ngồi dậy, tựa vào đầu giường, đầu tiên là phát ngốc nhìn đồng hồ một phút.

Sau đó chính là đói.

Trong dạ dày đảo sóng lộn biển, đói bụng đến mức khó chịu.

Buổi chiều từ cửa hàng về đến bây giờ, cô chỉ uống một ly nước, vốn là còn muốn ăn cơm tối rồi mới trở lại đây, kết quả lão Lý phóng tới một cú điện thoại, làm cô quên mất.

Lâm Ngữ Kinh thở dài, thò tay bưng ly nước trên bàn thấp qua đầu giường, lại ừng ực ừng ực nốc hết một ly nước, cảm giác đói khát có chỗ giảm bớt.

Cô một lần nữa nằm lại lên giường, nhìn chăm chăm vào trần nhà, không biết làm gì liền nhớ tới lão Lý, cùng thiếu niên có lẽ là con của ông kia.

Nếu như cô là cậu ấy, có một người cha như vậy, liệu có phải cô cũng có thể làm nũng, cũng có thể phát một chút tính khí hay không.

Cô bỗng nhiên hiểu ra được tại sao vừa nãy mình phiền não như vậy.

Cô cảm thấy hâm mộ.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy bản thân hiện tại vô cùng quái lạ, cô cho tới bây giờ cũng không phải loại người đa sầu đa cảm này, có lẽ là đổi đến thành phố xa lạ, hoàn cảnh xa lạ, lại còn sắp đối mặt với cuộc sống sinh hoạt xa lạ cũng làm cho con người rất không có cảm giác an toàn, vì vậy cả cơ thể đều trở nên nhạy cảm không ít.

Dù sao cũng là rời khỏi nơi đã sinh sống vài chục năm, thậm chí bao gồm chuyện Lâm Chỉ cùng Mạnh Vĩ Quốc ly hôn này, đối với cô dù ít dù nhiều vẫn có chút ảnh hưởng.

Trước kia dù không chịu nổi, nhưng tốt xấu gì vẫn còn là một nhà, hiện tại thì cô ngay cả gia đình cũng không còn nữa rồi.

Bụng tức thời kêu rột rột hai tiếng đã cắt đứt đau buồn xuyên thương thu của cô, Lâm Ngữ Kinh đưa tay vuốt vuốt mặt, lại tiện tay gỡ gỡ mái tóc ngủ đến có chút loạn, trở mình xuống giường, tùy tiện mặc vào cái quần, cầm lấy chìa khoá cùng điện thoại di động, chuẩn bị xuống lầu ra ngoài tự kiếm ăn.

Trong phòng bếp hẳn phải có ăn, nhưng vì để tránh cho những phiền toái không cần thiết, cô không muốn vào thời điểm này tự tiện một mình vào lục kiếm; vừa ra khỏi cửa, ánh đèn cùng trụ đèn tỏa ra ánh sáng êm dịu đẹp đẽ, dù sao cũng là ngôi nhà ba mươi vạn một căn, trình độ nghệ thuật của ngọn đèn có thể so với ánh đèn trong tiết mục nghệ thuật Italy.

Lúc lái xe trở lại còn không cảm thấy xa, lúc này bản thân đi rồi lại đi một hồi lâu mới ra khỏi cổng chính, trên đường phố đèn đuốc sáng trưng

ngựa xe như nước, khắp nơi lộ ra mùi vị của thành phố lớn, Lâm Ngữ Kinh đi theo trí nhớ hướng tới hẻm cũ bên kia, lúc xế chiều hôm nay tới đây hình như đã từng thấy một cửa hàng tiện lợi 7-11*.

(*) 7- eleven: Tên một chuỗi cửa hàng tiện lợi phổ biến ở Trung Quốc. Có nguồn gốc từ Mỹ, được phát triển bởi nhà bán lẻ lớn nhất Nhật Bản Ito Yokado.

Cảm giác phương hướng của cô vẫn dùng được, đi được xấp xỉ mười phút, nhìn thấy bảng hiệu 7-11 màu đỏ lục, tỏa ra hào quang thân thiết.

Lâm Ngữ Kinh đi vào, lấy một phần cơm nắm một chai nước trái cây hỗn hợp, lại muốn một phần Oden* —— chỉ còn ba loại: sườn viên, cải bó xôi đậu hũ và một khối cá nướng, cô trả tiền xong, cầm ly giấy đi ra cửa tiệm, ngồi xồm ở cửa ra vào nhét một cục vào miệng.

(*) Oden hay Kanto hầm: xuất xứ từ Nhật, có thể được sử dụng cho bữa ăn hoặc như một món ăn nhẹ.

Lúc này không nóng như buổi chiều, thành phố này vào đêm có chút chênh lệch nhiệt độ với ban ngày, gió mang theo cảm giác ẩm ướt mát rượi, cũng không quá lạnh, vừa vắn thoải mái, thổi tan hết những u ám phiền muộn dai dẳng không ngớt suốt hai ngày nay.

Lâm Ngữ Kinh tâm trạng rất tốt nhai nhai viên tròn, cúi đầu đâm tiếp viên thứ hai, cắn vào trong mềm, lại ngẩng đầu, trông thấy góc đường đối diện có một đám người rẽ ra.

Ban đầu khoảng cách quá xa, cô không thấy rõ.

Về sau lúc đám người này đi tới ven đường chuẩn bị qua đường cái, hiển nhiên là định đi đến hướng bên này của cô, cô mới nhìn rõ.

Cây lau nhà số một hai ba, đi theo phía sau có anh trai giang hồ ngủ không tỉnh.

Anh trai giang hồ hẳn là buổi chiều vừa được bổ sung giấc ngủ, thoát nhìn rớt cuộc đã không mệt mỏi, trên người vẫn là quần áo lúc chiều, có thêm chiếc áo sơ mi làm áo khoác, tay bỏ vào trong túi quần, đầu cúi xuống nghe người bên cạnh nói chuyện.

Còn rất sợ lạnh.

Không biết bọn họ nói gì đó, hai cái cây lau nhà phía trước nở nụ cười, bốn người cùng một chỗ băng qua đường cái, đi đến chỗ Lâm Ngữ Kinh.

Cây lau nhà số một cuối cùng đã nhìn thấy cô.

Lâm Ngữ Kinh chần chừ không biết có nên chào hỏi cậu ta một tiếng hay không, kỳ thật cô căn bản vốn không có ý định đi đến studio xăm hình kia một lần nữa, cũng cho là mình chắc sẽ không còn chạm mặt với bọn họ.

Kết quả nhân sinh duyên phận khắp nơi, có điều nếu studio mở ở chỗ này, khu đây đại khái cũng coi như là khu vực hoạt động của bọn họ.

Cô đem toàn bộ viên xiên nhét vào miệng, que trúc nhỏ ném vào ly giấy, vừa định đưa tay chào hỏi một cách tượng trưng rồi đi lướt qua.

Cây lau nhà số một bên kia lại đột nhiên quay đầu lại, thấp giọng cùng người bên cạnh nói gì đó.

Sau đó Thẩm Quyện ngẩng đầu nhìn qua, ánh mắt đối diện.

Bọn họ băng qua đường rồi đứng ở mép đường, ánh sáng từ cửa hàng tiện lợi hòa cùng ánh đèn đường mờ nhạt kéo cái bóng ra thật dài, đêm tối thắm dần làm cho ngũ quan thiếu niên thoát nhìn sâu thẳm lại lập thể, như

là bức ảnh chình thêm hiệu ứng cổ xưa, con mắt màu đen giấu trong bóng đen của bức ảnh, nhìn không rõ tâm tình.

Lâm Ngữ Kinh nhớ tới giấc mộng vừa ngắn ngủi vừa chân thực lúc này, vô thức nhìn tay của cậu ta, sợ cậu lại giơ máy khoan điện xông lên nói "Cậu cởi quần ra, tôi xăm cho cậu con Hello Kitty."

Ba giây sau, Thẩm Quyện không biểu cảm gục đầu xuống.

Lâm Ngữ Kinh cứ thế ngẩn người, chớp chớp mắt, nhai đi nhai lại viên trong miệng rồi nuốt vào bụng, cũng không để ý, một lần nữa cầm que trúc nhỏ lên, hết sức chuyên chú mà ghim cái bó xôi đậu hũ vào.

Vừa ghim lên, con đường bên kia truyền đến một hồi tạp âm, lại là một đám người xuất hiện ở đầu phố, có khoảng sáu bảy người đi đến hướng bên này.

Cây lau nhà số hai chửi tục xong, bắt đầu xắn tay áo, tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Lâm Ngữ Kinh giác ngộ rồi.

Đây là một trận đấu giao hẹn trước đây, cuộc tỷ thí đọ sức giữa đại ca giang hồ, quá trình cụ thể đại khái là tiên lễ hậu binh, trước văn sau võ, mọi người gặp mặt tại cửa ra vào 7-11, lão đại cùng lão đại hỏi han một cái, thẳng đến khi có sự đụng chạm tứ chi đầu tiên, quá trình này, gọi là điểm nổ pháo.

Lại đến giai đoạn kế tiếp, chính là cái vị miệng nổ pháo thất bại kia then quá hoá giận, một lời không hợp chính là lập tức lấy ra đại đao dài năm mươi thước của bản thân đồng thời gọi các huynh đệ của mình một cái, có thể bắt đầu đánh nhau rồi.

Cô nhìn thấy hai tốp hỏa lực vô cùng dồi dào khoảng cách giữa hai vị thiếu niên càng lúc càng gần, đứng ở cửa ra vào 7-11, đối tượng cầm đầu bên phía kia thoạt nhìn cũng không lớn lắm, bộ dạng mười tám mười chín tuổi, ngậm lấy điếu thuốc, sắc mặt bất thiện, ngũ quan cau có lại một chỗ, trên mặt tràn ngập "Ta là người hung ác".

Hai nhóm người cứ thế tụ họp lại cùng một nơi, tất cả những ai đi ngang qua đều đi đường vòng, Lâm Ngữ Kinh ngồi xổm trên bậc thang cửa hàng tiện lợi, trong tay cầm một ly Oden, lập tức trông có chút bắt mắt.

Đại ca hung ác nghiêng đầu, nhìn cô một cái.

Lâm Ngữ Kinh cũng đã là một thiếu nữ có chuyện cũ hiểu rõ sự đời, đối với cái nhìn chăm chăm của thiếu niên bất lương cũng không lấy làm sợ hãi, ngẩng đầu lên dùng ánh nhìn chăm chú lễ độ đáp lễ cho hắn, trong miệng còn đang nhai món sườn viên, nhồm nhoàm nhồm nhoàm, không tránh không nhường.

Ánh mắt đại ca hung ác trượt đến đôi chân mặc quần đùi tinh tế trắng nõn của cô, dừng lại, phun ra một làn khói, vừa định nói chuyện.

Thẩm Quyện bỗng nhiên nghiêng người, đi về phía trước vài bước đứng trước mặt thiếu nữ, chắn tầm mắt của hắn.

"Ra kia trò chuyện?" Thẩm Quyện hất cằm lên.

Đại ca hung ác: "?"

Thẩm Quyện vô cùng có nguyên tắc: "Quấy rầy người ta ăn Oden, thật không lễ phép."

Hết chương 3.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

"Cậu nhìn con mọt cậu đấy, loại như cậu mà có thể nhìn à?" ——
Thẩm Quyện, một anh trai giang hồ lễ phép.

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Mày có tự cảm thấy mày rất vênh váo không?

Vốn là lúc Tưởng Hàn la hét nói muốn đi trêu chọc cô bé, Thẩm Quyện cũng là thuận miệng lên tiếng, kỳ thật cậu căn bản không nghĩ rằng sẽ chạm mặt lần nữa.

Người ta rõ ràng chính là tùy tiện xem thôi, không biết hai kẻ đần kia đang vui vẻ nhiệt tình cái gì, còn cùng cậu đánh cược xem lúc nào thì tiểu tiên nữ này lại đến, cô cuối cùng muốn xăm cái gì.

Kết quả không nghĩ tới, ngày hôm nay còn chưa qua, buổi tối liền gặp được rồi.

Hơn nữa cô gái này cũng không biết là lá gan to hay là thật sự định đem thái độ sống "Tùy tiện đi" của cô thực thi triệt để đến cùng, biết rõ chuyện gì đang xảy ra, thấy đối phương là một đám sáu bảy đứa con trai cả người tràn ngập "Ta là đến đánh nhau" hùng hùng hổ hổ đi tới, cô còn ngồi xồm ở đằng kia hồn nhiên mà ăn quên mình, ăn kiên trì, vừa ăn hình như còn vừa có chút ý tứ xem bọn họ làm trò hề.

Thậm chí lúc Trần Tử Hạo giáp mặt nhìn cô, cô còn nồng nhiệt cùng người ta đối mắt.

Bệnh cái lông gì vậy.

Trần Tử Hạo là con người gì Thẩm Quyện cũng ít nhiều hiểu rõ một chút, đến trường đại khái cũng chỉ là vì nhiệm vụ chứ không phải để học, đi

thuê phòng đơn khách sạn, buổi sáng buổi chiều ra vào không cùng một cô, mỗi ngày cứ lẫn lộn như vậy, đem toàn bộ chút sức lực cuối cùng tiêu pha vào thời thanh xuân rẻ rúng của hần.

Thẩm Quyện cảm thấy mình tuy chưa tính là thiếu niên tốt hay sứ giả chính nghĩa gì đó, nhưng tốt xấu gì cô gái này cũng có duyên gặp mặt một lần, không giúp đỡ thì thật không có đạo lý.

Cũng may hứng thú của Trần Tử Hạo đối với cậu lớn hơn hứng thú với em gái xinh đẹp, hơn nữa lúc này đang so đo đối đầu, đằng sau còn có một đám huynh đệ nhìn xem, hần liền xem những lời này như là một dấu hiệu khiêu khích.

Thẻ đỏ thứ nhất, trị số phần nộ của BOSS quân địch tăng lên mười điểm.

Trần Tử Hạo trầm mặc một lúc, không nói chuyện.

Hần đối với Thẩm Quyện thật ra cũng có chút cố kỵ.

Trường kĩ thuật Trần Tử Hạo học lúc trước đối diện với trường học của Thẩm Quyện, Thập Tứ trung, khi đó là trường sơ trung của Thẩm Quyện, hai người chạm mặt mấy lần, rất nhiều chuyện, Trần Tử Hạo có nghe nói qua, lúc ấy hần không cho là đúng, một thằng nhãi sơ nhị, có thể trâu bò được bao nhiêu.

Mãi đến sau này khi hần tận mắt nhìn thấy một lần, tiểu thiếu niên khi đó vóc dáng còn chưa cao to, tóm lấy cổ áo người cao hơn cậu ta một cái đầu, một đường kéo vào hẻm nhỏ, phịch một tiếng ném tới thùng rác bằng sắt.

Thùng rác từng cái đổ xuống, rầm rập lẫn thật xa ra ngoài, một đồng lớn túi nhựa rơi vãi ra.

Người nọ rên rỉ. Nhỏ giọng kêu than câu gì đó, Thẩm Quyện cười lạnh một tiếng.

Lạnh đến tận xương tủy, mang theo lệ khí âm trầm lại bén nhọn.

Về sau Thẩm Quyện lại gây chuyện, nghe nói thiếu chút nữa là đã đánh người ta thành người thực vật, bởi vì trong nhà có tiền, vì vậy giải quyết ổn thỏa, rất nhiều người bán tín bán nghi, Trần Tử Hạo mới tin là thật.

Chuyện ngày hôm nay vốn chẳng có nửa điểm quan hệ với hắn, chính là huynh đệ hắn mới quen cùng với người bên Thẩm Quyện nảy sinh xung đột, trước khi đến hắn không biết, căn bản cũng không nghĩ tới Thẩm Quyện sẽ đến, nếu như hắn biết rõ, Trần Tử Hạo có lẽ sẽ không đến hỗ trợ việc này đâu.

Trần Tử Hạo ngậm lấy điếu thuốc nhìn cậu, cười một tiếng: "Thế nào, Quyện gia hôm nay rảnh rồi như vậy, đến ra mặt cho huynh đệ?"

Ngữ khí khá lịch sự.

Quả thực hắn không muốn gây chuyện.

Lão đại bình thường đều sẽ cân nhắc nhiều lắm đấy, Trần Tử Hạo với tư cách là đại ca hung ác, mạch suy nghĩ đương nhiên cũng chín khúc mười tám ngoặt, hai giây này thực chất hắn đang điên cuồng cấp tốc cân nhắc giữa "Làm sao đây, bây giờ giả bộ uy hiếp cho xong sao" cùng "Hay vẫn là rút lui triệt để luôn đi", không đợi hắn lựa chọn xong, đã nhìn thấy Thẩm Quyện chỉ một cái vào cửa 7-11, bình tĩnh nói: "Không phải, tôi đến mua chai nước."

"..."

Trần Tử Hạo mờ mịt trong nháy mắt, không rõ là cái gì làm cho vị lão đại có vô số truyền kỳ này giờ lại trông Phật như vậy.

Đoán chừng cũng không phải chỉ có mỗi mình hăn mờ mịt, an tĩnh vài giây, sau lưng Thẩm Quyện, cây lau nhà số hai phát to một tiếng kêu rên tê tâm liệt phế: "Bố! Sao người lại cự tuyệt chuyện của con chứ!!"

Lâm Ngữ Kinh cắn miếng bánh cá, nhin không được cười đưa mắt lên nhìn, muốn nhìn một chút biểu cảm của cây lau nhà số hai khi nói xong lời này.

Kết quả cái gì cũng không thấy, Thẩm Quyện rất cao, vì khoảng cách quá gần, đứng ở trước mặt cô làm phân nửa tầm mắt của cô đều bị che khuất, hơn nữa cô ngồi, cậu đứng, từ góc độ này chân cậu thoạt nhìn càng dài, bờ mông...

Lâm Ngữ Kinh thưởng thức bờ mông của cậu trai giang hồ trong chốc lát, một bên ăn hết miếng bánh cá, đâm que trúc nhỏ vào ly giấy một cái, đâm vào khoảng không.

Cúi đầu nhìn, đã ăn xong, chỉ còn lại một chút nước canh.

Cô vẫn chưa thỏa mãn thở dài, thả ly giấy xuống bậc thang bên cạnh, lại cầm cơm nắm lên, bắt đầu lột bao bì.

Túi bọc trong suốt bằng nhựa plastic, bóc ra có âm thanh róc róc, không chút kiêng kị lớn lối càn quấy bầu không khí giương cung bạt kiếm này.

Thẩm Quyện quay đầu, rử mắt nhìn cô một cái.

Lâm Ngữ Kinh không phát hiện, cúi đầu nghiêm túc lại chuyên chú cùng bọc cơm nắm đấu chọi, cái đồ chơi này còn dính rất chặt.

Lúc cuối cùng cũng xé được vỏ bọc, cô nghe thấy Thẩm Quyện nói:
"Tôi có hơi mệt, "

Thiếu niên thanh âm nhạt nhẽo, mang theo một chút giọng mũi, lộ ngay vẻ suy nhược miễn cưỡng, "Vì vậy hành động nhanh lên đi, cùng xông lên hết đi, giải quyết xong trở về ngủ, ngày kia đi học rồi, mai tôi phải bổ sung bài tập."

Trần Tử Hạo: "..."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Mọi người: "..."

Yên tĩnh quý dị.

Bạn nghe đi, đây chính là cái gì mà ngữ khí thiếu đòn, lời nói thiếu đòn gì gì đó đấy.

Lâm Ngữ Kinh không nhìn thấy biểu cảm của những người khác là gì, dù sao cô là sợ tới mức tay run lên, cộm nắm vừa xé mở bọc "bẹp" một phát rơi xuống đất.

Không đúng, đây rốt cuộc là một cậu trai giang hồ như thế nào?

Thế này cũng quá vênh váo* rồi.

Thì ra ngài vẫn còn phải học sao?

Ngài còn có thể nộp bài tập nữa à?

Chủ nhiệm lớp của cậu ta nhất định rất vui mừng, cái người này trong lúc đang đi chợ đánh nhau cấp bách thế này, vậy mà còn nhớ kỹ phải rút ra thời gian hai ngày cuối của kì nghỉ hè để bổ sung bài tập.

Đại ca hung ác ngược lại là vẫn rất bình thản giữ nguyên không lên tiếng, có điều sau lưng hẳn có người không nhìn được rồi, Lâm Ngữ Kinh cũng hiểu được cái người Thẩm Quyện này xác thực cần ăn đòn, hoàn toàn không coi người ta là cái gì, trong giọng nói đều là "Bọn người ngu dân này làm lãng phí thời gian ngủ của lão tử", khiến thái độ của hội đồng trở nên vô cùng không đoan chính.

Người nọ đi tới trước vài bước, cao hơn Thẩm Quyện nửa cái đầu, thoát nhìn rất cường tráng, mặc áo ba lỗ màu đen cùng quần đùi thể thao, lộ ra bắp chân rắn chắc, ánh mắt rất nguy hiểm.

"Mày thật trâu bò nha," anh bắp chân khí thế bức người, "Hạo ca gọi mày một tiếng là cho mày mặt mũi, mày lại thật sự coi mình là gia (ông nội) rồi hả? Quyện gia? Con mẹ nó mày có tự cảm thấy mày rất vênh váo* không... "

Thẩm Quyện đi về phía trước một bước, nện một quyền vào bụng hẳn.

Ra tay rất nặng, Lâm Ngữ Kinh nghe thấy được tiếng cơ thể va chạm nặng nề.

Anh bắp chân còn chưa nói dứt lời đã trực tiếp bị cắt đứt, nôn ọe một tiếng, khom gập người xuống, còn chưa kịp phản ứng, Thẩm Quyện một tay cầm lấy đầu hẳn mạnh mẽ ấn xuống đất, đầu gối húc lên, bịch bịch một tiếng mà động vào, dùng gương mặt đó nhiệt tình mà hôn vào xương bánh chè của hẳn, tay kia lại động một quyền vào dạ dày hẳn.

Anh bắp chân kêu cũng không ra tiếng, Thẩm Quyện lần nữa túm lấy tóc hẳn lôi lên, hẳn bị ép phải ngẩng đầu, máu mũi tí tách rơi xuống, đỏ mắt nhìn chăm chăm cậu.

Miệng há rồi lại há, tựa hồ muốn nói chuyện.

Thẩm Quyện hất đầu hẳn ra, một cước đá vào đầu gối hẳn, anh bấp chên bị đập trúng lão đảo một cái, khó khăn lắm mới đứng vững, chên sau mềm nhũn lại bịch một tiếng quỳ trên mặt đất.

Không ai nói chuyện, ngay cả Lâm Ngữ Kinh cũng không kịp phản ứng.

Anh bấp chên một thân cơ thịt phảng phất như bị nhồi đầy dầu nhờn, người quỳ trên mặt đất, một tay trực tiếp chống đất, bụm lấy dạ dày co rút nôn ọe, nước chua dâng lên không ngừng, nhưng cái gì cũng không nhổ ra.

Thẩm Quyện rử mắt, vè mặt hờ hững nhìn hẳn, cong môi cười cười: "Quyện gia đúng là rất vênh váo*."

(*) Nguyên văn của những từ đánh dấu * này là 屌 (diểu): Một từ rất tục, không biết thay bằng từ gì nên mình biến đổi thành từ tương tự dựa theo ngữ cảnh.

*

Anh bấp chên đại khái cũng coi là nhân vật lớn thứ nhì trong cánh quân địch, cuối cùng hẳn lại bị đánh một trận, đối phương cảm thấy nhục nhã triệt để mười phần, thế là sôi trào, cùng với đủ loại lời mắng chửi bắt đầu xông lên.

Cây lau nhà số hai giường nanh múa vuốt phốc một cái xuất hiện, đuôi sam bắn bay bay trên không trung cảm giác vô cùng có tiết tấu, vừa găm thét vừa giường ra một cú đâm xinh đẹp: "Chuyện của lão tử lão tử tự mình giải quyết, con mẹ mày đấy! Đến đây! Tất cả đến đánh tao đi! Đánh chết tao này!!!"

"..."

Sao Lâm Ngữ Kinh lại cảm thấy thiếu niên bất lương lúc này đang có ý gì đó nhỉ.

Cơm nắm vừa mới rơi xuống đất rồi, cô dùng vỏ bọc lấy nhật lên định đi bỏ vào thùng rác, kết quả vừa quay đầu đã nhìn thấy bên trong cửa hàng tiện lợi 7-11, phía sau cửa kính, chị nhân viên thu ngân đang bối rối mà cúp điện thoại, mấy nhân viên trong cửa hàng tụ tập lại một chỗ, đều đang nhìn qua phía này.

Cô dừng một chút, đang do dự giữa "Lén lút chạy đi một mình" và "Nói cho bọn họ biết một tiếng", nghĩ vài giây, vẫn là giơ tay lên, nhẹ nhàng kéo tay áo thiếu niên đứng trước mặt cô.

Thẩm Quyện vốn đang ở bên cạnh xem kịch đến say sưa đấy, người bên bọn cậu tuy ít, nhưng chỉ cần Tưởng Hàn thôi là đủ đánh được rồi, đối phương lại còn bị phế đi một người còn đang nằm rạp trên đất nôn kìa, vì vậy có lẽ cũng không có vấn đề gì.

Lại nhìn xuống đồng hồ, mười giờ hơn.

Cậu đang chuẩn bị vụng trộm chuẩn về nhà tắm rửa rồi ngủ, chợt cảm nhận từ sau ống tay áo truyền đến một chút sức kéo rất nhỏ.

Thẩm Quyện quay đầu lại, hạ mắt nhìn tay áo của mình.

Bị hai ngón tay nắm lấy, nho nhỏ trắng trắng, móng tay được gọt giữa tròn trịa mà sạch sẽ, đầu ngón có một phần móng trắng nõn như trắng rằm, xa hơn phía sau là ngón tay xinh đẹp mảnh khảnh cùng một đoạn cổ tay trắng như có thể xuyên thấu qua.

Cậu nâng nâng mi mắt, ánh mắt di chuyển lên nhìn cô gái kéo tay áo cậu, nường mày, tỏ vẻ nghi vấn.

Lâm Ngữ Kinh buông lỏng tay, chỉ chỉ nhân viên thu ngân bên trong cửa hàng tiện lợi, thấp giọng nói: "Hình như tôi vừa nhìn thấy chị ấy báo cảnh sát."

Bên kia đang kịch liệt mà vật lộn với nhau, tạp âm rất lớn, Thẩm Quyện không nghe rõ, nhú nhú mày cúi người xuống, đầu sát vào một chút: "Hà?"

Lâm Ngữ Kinh cũng phối hợp bước tới phía trước thò thò đầu, đi đến bên tai cậu lặp lại: "Vừa rồi chị gái kia hình như đã báo cảnh sát."

Thẩm Quyện ngửi thấy một chút hương vị non nớt giòn ngọt mà thanh thanh đậm đậm, như là buổi chiều trong hậu hoa viên hương hoa hỗn tạp xuất hiện bánh trái cây cùng sữa bò ngọt ngào.

Cậu mặt không đổi sắc nghiêng nghiêng đầu, kéo ra một chút khoảng cách, đứng thẳng dậy: "Vậy đi thôi."

Lâm Ngữ Kinh ngăn người, cùng đứng lên theo: "A?"

"Không phải báo cảnh sát sao." Thẩm Quyện ngáp một cái, đi vào phía trong 7-11.

Lâm Ngữ Kinh trầm mặc hai giây, thật sự nhịn không được: "Sao cậu còn chưa tỉnh ngủ."

Đình đông một tiếng, cửa thủy tinh cảm ứng mở ra, Thẩm Quyện nhìn cô một cái, hướng về phía đồng hồ treo tường hất hất cằm: "Mười giờ rưỡi, thời gian ngủ tốt nhất."

"..."

Không ngờ đó còn là một anh trai giang hồ dưỡng sinh.

Lâm Ngữ Kinh liếc mắt, nhìn Thẩm Quyện bình thản đi một vòng quanh tủ lạnh trước cái nhìn chăm chú sợ sệt của chị nhân viên cửa hàng, ôm một túi cơm nắm, tiện thể lấy tiếp, cậu quả thật vẫn là mua chai nước.

Trở lại còn cầm một túi khăn ướt, tính tiền, sau đó lúc chị nhân viên cửa hàng đem túi cơm bỏ vào lò vi sóng hâm nóng thì xé mở túi khăn ướt, rút ra một tờ, dựa vào trước quầy thu ngân chậm rãi mà lau tay.

Đại khái là bởi vì cậu vừa mới đánh tên bấp chân.

Thân hình thiếu niên thon dài gầy, biếng nhác đứng dựa vào quầy thu ngân, bộ dạng yên tĩnh lại chăm chú không có nửa điểm giống với người vừa mới tàn nhẫn nện vào đầu gối đối phương, tay rất đẹp, dưới ánh đèn cửa hàng tiện lợi lộ rõ vẻ trắng lạnh, có thể nhìn thấy mạch máu màu xanh nhàn nhạt.

Cậu cúi đầu, mũi rất cao, trán từ trên rủ xuống như thế, che nửa đôi mắt đen nhánh hẹp dài, lông mi không tính là rất dài, nhưng lại vô cùng dày đặc, phần mi ở đuôi mắt nhếch lên, loại mắt lạnh lùng lại đa tình.

Lâm Ngữ Kinh nhìn thoáng qua chị nhân viên cửa hàng rõ ràng có chút sợ hãi, nhưng lại nhịn không được một mực vụng trộm nhìn cậu, nội tâm "gào" một tiếng.

Chỉ gương mặt này, chưa nói tới trước đây, về sau nhất định sẽ gây tai họa cho biết bao tiểu cô nương đấy.

Lò vi-ba lô "đình đông" một tiếng, động tác Thẩm Quyện cũng dừng lại, ngẩng đầu lên, nhìn xem nhân viên thu ngân của cửa hàng.

Chị gái nhân viên còn đang nhìn cậu, sửng sốt hai giây mới kịp phản ứng, đỏ mặt vội vàng chuyển ánh mắt, mở lò vi-ba ra, dùng khăn giấy bao quanh cơm nắm lấy ra.

Thẩm Quyện nhận lấy nói cảm ơn, đem tờ khăn ướt ném vào thùng rác, quay người ra khỏi 7-11.

Lâm Ngữ Kinh đi theo cậu ra ngoài.

Gió đêm mát lạnh, hai người vượt qua cửa ra vào nơi một đám đánh đánh giết giết, hai thiếu niên nhanh chóng rút lui khỏi hiện trường phạm tội, đi ra đến đầu phố, Lâm Ngữ Kinh dừng bước, quay đầu nhìn lướt qua, loáng thoáng như trông thấy thân ảnh các chú cảnh sát.

Trời giáng chính nghĩa, thiếu niên bất lương như chim thú tản ra.

Cô quay đầu: "Cậu thật sự không lo cho bạn của cậu à."

Cứ như vậy chuồn đi, cậu còn có muốn làm đại ca giang hồ được tín phục không vậy.

Thẩm Quyện "Ừ" một tiếng, không quay đầu nhìn lại, đưa cơm nắm trong tay cho cô.

Thiếu niên xinh đẹp tay cầm cơm nắm chìa đến trước mặt cô, Lâm Ngữ Kinh ngăn người, chớp mắt hai cái: "Hả?"

"Cái vừa này không phải rơi rồi sao." Thẩm Quyện nói.

Hết chương 4.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

"Quyện gia đúng là rất vênh váo đấy."

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Bổ sung bài tập suốt đêm

Không biết có phải vì được vây xem một trận đánh nhau khẩn trương kích thích nên tiêu hao không ít tinh thần hay không, ban đêm Lâm Ngữ Kinh ngủ đặc biệt tốt, là giấc ngủ sâu nhất của cô trong ba ngày từ lúc chuyển đến đây.

Một đêm không mộng mị, sáng hôm sau lúc cô mở mắt ra, thậm chí còn có vài phần hoảng hốt, cứ như vậy trong phút chốc tưởng là mình vẫn còn ở trong nhà cũ.

Cô chớp chớp mắt, thấy tấm màn màu hồng viền lụa tơ tằm rủ xuống, rèm cửa sổ dày cộm cùng thảm nhung trải sàn trắng sữa, mới chậm rãi hồi phục tinh thần.

Nói một cách công bằng, nhìn bề ngoài, khả năng làm việc Quan Hường Mai kỳ thật vô cùng chu toàn, lúc Lâm Ngữ Kinh còn chưa tới đây, bà đã giúp cô chuẩn bị xong phòng, thậm chí còn có nguyên bộ gấu bông bằng nhung cùng mấy bộ đồ ngủ thoạt nhìn cũng rất đắt tiền, trông có vẻ như vô cùng để ý.

Nếu ngày đầu tiên gặp mặt có thể giấu cho tốt mấy phần đề phòng cùng xa cách trong mắt kia một chút, phỏng chừng hiện tại Lâm Ngữ Kinh cũng có khả năng tình thâm ý thiết gọi bà một tiếng mẹ.

Quần lấy chần lăn hai vòng, Lâm Ngữ Kinh bò xuống giường, tắm rửa thay quần áo một lát rồi đi xuống lầu, ngồi cùng Phó Minh Tu ăn bữa sáng

thập phần ngọt ngào.

Giữa lúc hai người không nói câu nào, Lâm Ngữ Kinh có nói với anh ta câu buổi sáng tốt lành, nhưng anh ta thậm chí ngay cả đầu cũng không ngẩng, đen mặt từ đầu đến cuối, một cái liếc mắt cũng không cho cô.

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Sao hôm nay tâm tình người anh trai này của cô trông như càng tệ hơn hôm qua thế nhỉ?

Tâm tư đàn ông thật đúng là như kim dưới đáy biển, bạn vĩnh viễn sẽ không thể biết anh ta rốt cuộc vì cái gì mà trở nên mất hứng.

Cô cũng lười để ý, ăn sáng xong liền lên lầu về phòng, vừa vào phòng đóng cửa lại thì Mạnh Vĩ Quốc gọi điện thoại tới.

Lâm Ngữ Kinh ngồi xếp bằng ở trên giường, nhìn ra ngoài cửa sổ nhận điện thoại: "Ba."

"Tiểu Ngữ, là cô." Quan Hưởng Mai cười nói.

Lâm Ngữ Kinh ngừng lại một chút, ngoan ngoãn cất giọng chào hỏi.

Quan Hưởng Mai lên tiếng, thanh âm ôn nhu: "Ngày mai đi học đúng không."

"Dạ." Ánh mắt Lâm Ngữ Kinh rơi vào mặt bàn phía trước cửa sổ, phía trên đó để một đồ vật đen sì, Lâm Ngữ Kinh híp mắt lại, chăm chú nhìn trong chốc lát.

"Lúc trước cô đã giúp con liên lạc xong với nhà trường rồi, Minh Tu tuần sau mới khai giảng, ngày mai để nó dẫn con đi."

"Vâng."

À, là cơm nắm ngày hôm qua, quên ăn.

"Khi đi học, đừng khẩn trương, cũng đừng sợ hãi."

"Vâng."

Tuy đây là khai giảng nhưng vẫn là một chiến trường.

Quan Hương Mai: "Có chuyện gì cứ nói với Minh Tu, không cần xấu hổ, vừa vặn trường học của nó cũng gần đó, bình thường nó có thể chiếu cố con một chút."

"..."

Lâm Ngữ Kinh nhượng nhượng mày, đối với việc Phó Minh Tu chiếu cố cô một chút này không ôm bất cứ kỳ vọng nào.

"Được ạ, cảm ơn dì." Lâm Ngữ Kinh nói.

Quan Hương Mai dặn dò được một lúc thì cúp điện thoại, Lâm Ngữ Kinh để điện thoại di động xuống, ngồi trên giường phát ngốc trong chốc lát rồi thở dài.

Đối với một người mẹ kế mà nói, vô luận là chân thành hay diễn trò, Quan Hương Mai cũng làm không tệ rồi, ít nhất cho đến bây giờ, hình như chỗ nào cũng đều thích hợp, không tìm ra bất kỳ sai sót nào.

Trước kia lúc cô khai giảng, Lâm Chỉ cũng chưa từng quan tâm cô như vậy.

Lâm Ngữ Kinh cầm di động ném lên giường, bò người từ giường xuống đất, đi đến trước bàn cầm lấy túi cơm nắm kia, nhìn thoáng qua hạn sử dụng, 0-5 độ trong ba ngày.

Cô mở ra, cắn một miếng, gạo trắng biến chất ôi thiu, vị chua tràn lan trong miệng.

"..."

Quá dốc tâm can rồi.

Lâm Ngữ Kinh chạy vọt vào toilet đem phần cơm năm kia nôn ra sạch sẽ, lại súc miệng nhiều lần mới cảm giác mùi vị đó phai nhạt đi một chút, trở về nhìn bịch cơm năm mới cắn một miếng đặt trên bàn kia, Lâm Ngữ Kinh đột nhiên cảm thấy hơi có lỗi với Thẩm Quyện.

Phí phạm công sức của một vị thiếu niên giang hồ bất lương, dùng một tí ôn nhu hiền lành còn sót lại của cậu ta mua cơm năm cho cô.

*

Mặc dù Quan Hương Mai đã nói để cho Phó Minh Tu mang cô đến trường, nhưng Lâm Ngữ Kinh chẳng hề cảm thấy Phó Minh Tu sẽ thật sự dẫn cô đi, sáng sớm hôm sau, lúc gần đến giờ, cô xuống lầu, dưới lầu quả nhiên không có ai.

Dì Trương đang ở phòng ăn, Lâm Ngữ Kinh uống ly sữa bò, ăn trứng ốp la xong, nhặt miếng bánh mì nướng ngậm trong miệng rồi đi ra ngoài, ra khỏi cổng sân đã thấy lão Lý đang đứng bên cạnh xe, cúi đầu xem điện thoại.

Lâm Ngữ Kinh đi qua, hơi nghiêng người.

Lão Lý vội vàng ngẩng đầu lên, nụ cười trên mặt còn chưa kịp thu hồi, vô thức chà xát màn hình điện thoại lên quần áo một cái, vội nói: "Chào buổi sáng Lâm tiểu thư."

Ánh mắt Lâm Ngữ Kinh lướt nhanh qua, trông thấy khuôn mặt tươi cười sáng lạn của thiếu niên trên màn hình di động, dừng một chút.

Cô ngậm bánh mì nướng trong miệng lên xe, vụng về lóng ngóng đáp một tiếng: "Chào buổi sáng bác Lý."

Trường học mới của Lâm Ngữ Kinh không cùng một khu với nhà mới, lái xe đi bình thường mất chừng nửa giờ.

Đầu tháng chín, không ít trường học khai giảng, hoặc là đi làm sớm tránh giờ cao điểm, xe xếp kín một hàng lại một hàng, trông thấy cổng Bát Trung đã là hơn một tiếng sau, phía trước là núi xe biển xe, lấp kín một con phố bên ngoài trường.

Cô dứt khoát xuống xe, tự mình đi qua, nhìn thấy bên cạnh có không ít thiếu niên thiếu nữ mặc đồng phục cười xe đạp cũng tự mình dắt xe đi qua, rõ ràng đã bị cả hàng xe sang trọng xếp kín con phố ngáng đường.

Lâm Ngữ Kinh đi đến cổng trường học, trước tiên là ngẩng đầu thường thức cái cổng ra vào của trường Bát Trung.

Trước khi Quan Hương Mai gọi điện thoại cho cô hôm qua, cô thậm chí còn không hỏi xem hai năm cuối mình sẽ học ở trường cao trung nào, hiện tại xem ra, trường học này có lẽ vẫn rất tốt.

Ít nhất với bề ngoài như thế thì xem ra cũng được.

Đi vào cổng chính là đến một quảng trường nhỏ, hai bên đường là một hàng cây dài nhìn không thấy điểm cuối, bên tay trái có vài sân bóng rổ ngoài trời rất lớn, bên tay phải là đủ loại kiến trúc, cũng không biết là cái gì.

Lâm Ngữ Kinh tới phía trước bảng chỉ dẫn bên lề quảng trường nhỏ, theo đó đi thẳng một đường về phía trước, nhìn thấy một nơi có lẽ là tòa

nhà giảng dạy chính.

Mô hình kiến trúc cao lôm, có bốn tầng, cô đứng ở cửa ra vào có chút mờ mịt, không biết khối mười một có phải là tòa nhà này hay không, văn phòng giáo viên ở tầng nào, lại quay người vừa hay trông thấy bên trong có giáo viên đi ra, Lâm Ngữ Kinh liền vội vàng tiến lên hai bước: "Thầy ơi."

Thầy giáo già hòa ái dễ gần, một đầu Địa Trung Hải*, cười ha hả lên tiếng, lập tức bước đến.

(*) Ý chỉ tóc hói.

Lâm Ngữ Kinh vội vàng nói: "Em là học sinh mới chuyển trường tới, cho em hỏi một chút, tòa nhà giảng dạy của lớp mười một là ở đây phải không ạ?"

*

Lưu Phúc Giang là chủ nhiệm lớp 10 khối mười một, từ sau khi nhận lớp này, ông từng có vô số lần nghĩ lại, mình rốt cuộc đã chọc tới tầng quản lý của trường học khi nào vậy.

Bát Trung trọng tự nhiên khinh xã hội, ban tự nhiên mười lớp, ban xã hội sáu lớp, lớp 1 là lớp thực nghiệm, tùy tiện kéo ra một người cũng đều là nhân vật phong vân từng nhận đủ loại phần thưởng, lớp 10 tùy tiện kéo ra một người, cũng là nhân vật phong vân.

Lưu Phúc Giang đã hơn năm mươi tuổi, dạy sinh học, Phật nhiều năm như vậy cho tới bây giờ vẫn chưa từng làm chủ nhiệm lớp, không rõ vì sao lần đầu tiên làm chủ nhiệm lớp liền biến thành tên quản lý cho một đám nhân vật phong vân.

Nhưng mà nếu như phải làm, vậy phải dốc sức làm cho tốt nhất rồi, Lưu Phúc Giang cảm thấy, không có học trò không dạy được, chỉ có giáo

viên không dạy được học trò, vì vậy trước lúc khai giảng, cả một tuần lễ ông tìm đọc 《 Tâm lý học tội phạm 》 《 Nhà tù tâm lý học 》 《 Làm một giám ngục đúng cách —— điều khiển tù nhân có kỹ thuật 》 .

Lúc vừa nghe nói có một học sinh chuyển trường sắp đến, Lưu Phúc Giang còn đang đắm chìm trong ước mơ tươi đẹp với tương lai của sự nghiệp giáo dục, nhiệt tình dào dạt cảm xúc dâng cao, xiết chặt tay chuẩn bị đến cổng trường học nghênh đón bạn học mới.

Kết quả vừa mới ra khỏi lầu dạy học, liền chạm mặt rồi.

Văn phòng giáo viên tổ sinh vật khối mười một.

Lưu Phúc Giang cười híp mắt nhìn cô: "Em tên là Lâm Ngữ Kinh?"

Lâm Ngữ Kinh gật gật đầu.

Cô bé còn chưa có lĩnh đồng phục, áo T-shirt trắng váy đen, buộc tóc đuôi ngựa sạch sẽ gọn gàng, là một tiểu cô nương rất xinh đẹp.

Cũng không giống loại học trò không nghe lời.

Lưu Phúc Giang lặng lẽ dùng bài thi trên bàn che 《 Điều khiển tù nhân có kỹ thuật 》 xuống dưới: "Em là từ Đế Đô tới đây?"

"Dạ." Lâm Ngữ Kinh khẽ gật đầu.

"Phụ trung à." Lưu Phúc Giang lại hỏi.

Lâm Ngữ Kinh tiếp tục gật đầu.

Lưu Phúc Giang cười ha hả nói: "Phụ trung thế nào, nhỏ hơn trường của chúng ta đúng không?" Ông biểu lộ niềm tự hào to lớn, "Trường của chúng ta lớn biết bao!"

"..."

Lâm Ngữ Kinh:?

Lâm Ngữ Kinh gật đầu như gà con mổ thóc, phụ họa nói: "Quá lớn luôn đấy!"

Lưu Phúc Giang thoát nhìn rất hài lòng với cô, từ điều kiện sân trường nói đến chất lượng dạy học: "Trường học của chúng ta mặc dù ở thành phố A chưa tính là danh giá nhất nhì, nhưng cũng coi là trọng điểm loại thượng đẳng, tư chất giáo viên và chất lượng giảng dạy cơ bản khẳng định là có thể cam đoan đấy, những cái khác tôi không dám nói trước, chỉ năm vừa rồi đây thôi, em có biết năm trước tỉ lệ học sinh lên lớp của trường chúng ta là bao nhiêu không?"

"..."

Lâm Ngữ Kinh vô cùng hiếu kỳ: "Bao nhiêu ạ."

Lưu Phúc Giang vỗ bàn một phát: "98%!"

Lâm Ngữ Kinh: "Oa."

Phản ứng của cô làm Lưu Phúc Giang cảm thấy vô cùng thỏa mãn: "Em có biết năm trước tỉ lệ trúng tuyển vào trường của chúng ta là bao nhiêu không?"

"Không biết ạ."

Lưu Phúc Giang: "Chín trên mười!!!"

Lâm Ngữ Kinh: "Oa!!!"

Giáo viên sinh học bàn bên cạnh: "..."

Lưu Phúc Giang đối với bạn học mới này phi thường hài lòng, lại nói mấy câu, chuông dự báo vừa vạng vang lên, liền dẫn theo cô đi tới lớp 10.

Chuông vào học còn chưa ngân lên, bạn học lục lục tục tục đi vào lớp, hành lang lâu dạy học ánh sáng chói chang, mấy nam sinh nữ sinh trêu đùa nhau hô oang oang chạy tới, Lưu Phúc Giang tâm tình cực tốt giương cao cổ gào lên phía trước: "Không được đùa giỡn trên hành lang!"

Lâm Ngữ Kinh bị giọng nói đột ngột xuất hiện của ông dọa tới mức giật mình một cái, Lưu Phúc Giang để ý thấy, nghiêng đầu lại: "Làm em sợ à?"

Lâm Ngữ Kinh liền vội vàng lắc đầu: "Không có không có."

Lưu Phúc Giang cười: "Được, vậy em chuẩn bị tâm lý cho tốt nhé."

"..."

Lâm Ngữ Kinh mãi nghĩ xem mình đi đọc sách thì phải chuẩn bị tâm lý gì.

Phòng học lớp 10 ở cuối hành lang lầu 4, cô tay ôm cặp sách trống rỗng, theo Lưu Phúc Giang đi vào lớp học.

Lâm Ngữ Kinh rủ mắt xuống, đứng bên cạnh bục giảng, cảm thấy có phần hiểu được vì sao ban nãy Lưu Phúc Giang bảo cô chuẩn bị tâm lý cho tốt rồi.

Chuông vào học vang lên, bên dưới là một đám người đông đúc mà náo loạn, nữ sinh ngồi ở bàn trên hi hi ha ha mà cười thành một chuỗi, một nam sinh giơ cán cây lau nhà nện bình bịch vào bảng thông báo phía sau: "Con mọt nó đũa nào đụng vào trà hoa cúc của tao?!"

Lưu Phúc Giang hăng giọng một cái, ôn hòa nói: "Có chuyện gì thế hả, tất cả mọi người yên tĩnh một chút nào, vào lớp rồi."

Không ai để ý.

Lưu Phúc Giang cũng không tức giận: "Tôi là Lưu Phúc Giang, từ hôm nay trở đi chính là chủ nhiệm lớp của các em đấy, chúng ta sắp vượt qua hai..."

Nam sinh giơ cán cây lau nhà phía sau đã có phát hiện mới, phần nộ lên đến cực điểm: "Con mợ nó đưa nào đồ súp Bảo đạm đặc* vào trà hoa cúc của tao rồi!!!"

(*) 浓汤宝: Một loại súp hộp phổ biến ở Trung Quốc.

Lưu Phúc Giang kiên nhẫn: "... năm trân quý nhất trong cuộc đời các em, tôi cũng là lần đầu tiên làm chủ nhiệm lớp, tôi tin tưởng vững chắc rằng không có học trò nào không dạy được, chỉ có giáo viên không dạy được học trò..."

"..."

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy, cảm thấy 98% lên lớp mà Lưu Phúc Giang vừa mới nói kia chính là gạt người đấy.

Cô thở dài, cầm cặp sách rỗng đứng bên cạnh bục giảng, mặt không biến sắc mà nhích lại gần khe cửa, cúi thấp đầu nghe Lưu Phúc Giang lại bắt đầu nói đến mấy câu chuyện cũ thần bí trong nhiều năm dạy học của mình.

Bỗng trong nháy mắt, trong phòng học đột nhiên an tĩnh.

Âm thanh Lưu Phúc Giang lộ ra đặc biệt rõ ràng: "Tôi lúc ấy cũng còn trẻ, tính khí không được tốt lắm, tôi liền hỏi người học sinh kia vì sao mà em đến trễ, các em đoán xem lúc đó cậu ta nói gì với tôi, cậu ta nói thầy giáo, hôm qua em bỏ sung bài tập suốt đêm, không dậy nổi, như thế tôi còn có thể tức giận sao? Thật là một đứa trẻ tốt."

Không ai nói chuyện, phía dưới hoàn toàn yên tĩnh.

Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu lên, nhìn theo ánh mắt của mọi người liếc qua phía cửa ra vào.

Thẩm Quyện đứng ở cửa, cả người một thân đồng phục thành thành thật thật, áo khoác trắng, quần đen, tóc thoạt nhìn hình như còn chưa kịp chải, có hơi rối loạn, mí mắt sụp xuống, thanh âm khàn khàn, mang theo âm mũi nồng đậm: "Thầy giáo, hôm qua em bỏ sung bài tập suốt đêm, đến muộn."

Hết chương 5.

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Hướng mặt qua bạn cùng bàn của em

Khách quan mà nói, Bát Trung ở thành phố A tuy rằng không phải là trường học tốt nhất gì, nhưng cũng coi như nằm trên cái đuôi của tuyến trọng điểm, cũng thuộc về hàng ngũ trường học mà mỗi năm có rất nhiều cha mẹ học sinh ra sức vung tiền nhét con mình vào.

Hơn nữa cái trường này vô cùng có tiền, số lượng sách cất trữ trong thư viện nhiều kinh khủng, ký túc xá học sinh được xây như kiểu khách sạn cao cấp, tầng cao nhất của nhà ăn thế mà còn có món Ý, tuy rằng cơ bản chẳng có ma nào đi, so với nhà hàng cao cấp thì mọi người lại càng thích ra ngoài trường ăn mì Bản* với lẩu cay hơn.

(*) 板面: Tên dịch từ tiếng anh là Banmian: một loại mì phổ biến ở Trung Quốc.

Khu vực bên trong lại còn chiếm diện tích kinh người, tỉ lệ học lên còn vượt hơn phân nửa.

Lưu Phúc Giang quả thật có vốn liếng để tự hào, trường học của chúng ta lớn đúng hông! Trường học của chúng ta Còn! Có! Tiền!

Mà việc cấp độ nhân vật phong vân như Thẩm đại gia đây học trong trường nổi danh kiểu này, Lâm Ngữ Kinh cũng đã sớm dự đoán được, dù sao trong thời kì thanh xuân xáo động, vẫn hay mọc ra một khuôn mặt giang hồ ca như vậy.

Vấn đề nằm ở chỗ, thành phố A có nhiều trường cấp ba như vậy, cậu ta hà cớ gì lại học ở Bát Trung, lại còn ở lớp 10 cao nhì nổi danh nữa chứ.

Có vài thời điểm Lâm Ngữ Kinh cảm thấy kì quái đến khó tin, cô với Thẩm Quyện quả thật có thể xem là hữu duyên, cô đến cái thành phố này được một tuần, gặp người này ba lần, so với số lần gặp người anh trai ở chung một nhà với cô kia còn nhiều hơn.

Lúc cô nhìn thấy cậu, Thẩm Quyện cũng nhìn thấy cô.

Thiếu niên thoạt nhìn không có phản ứng gì quá lớn, chỉ hơi chau mày rồi hạ mày, lại khôi phục bộ dạng hờ hững uể oải vô cùng đặc trưng của cậu, mắt hẹp dài nhìn chằm chằm vào cô.

Một.

Hai.

Ba.

Bốn.

Năm.

Nhìn năm giây, Thẩm Quyện ban cho cô một cái ngáp thật to.

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Chẳng nhẽ tôi nhìn cực kì thôi miên hay sao hả?

Cô đảo mắt nghiêng đầu, quyết định làm lơ phần duyên phận tuyệt vời không tả nổi này.

Lưu Phúc Giang lúc trước dạy lớp mười hai ở tòa nhà phía bắc bên kia, mỗi ngày ru rú trong nhà, trừ chuyện giáo án với lên lớp ra thì cái gì

cũng không quan tâm, càng không hiểu được những thiếu niên thời nay cả ngày ở trong trường đánh đánh giết giết này.

Ông không biết Thẩm Quyện, chỉ nhìn thấy thằng nhóc mặc đồng phục chỉnh tề, nói chuyện thong thả ung dung, còn rất khiến người khác ưa thích.

Lớn lên cũng tốt, cao gầy, lúc buông lỏng tay đứng ở đằng kia trông có điểm lười, nhưng lưng lại rất giống thân cây trúc, thẳng tắp, trông như một thiếu nam tử hán.

Chỉ là không mang cặp sách.

Hả? Không mang cặp sách sao?

Lưu Phúc Giang nói: "Đến trễ à, ngày đầu tiên khai giảng, muộn hai phút thì muộn hai phút, không sao đâu."

Thẩm Quyện khom người chào: "Cảm ơn thầy."

Lưu Phúc Giang hòa ái nhìn cậu: "Vây bài tập của em đâu?"

"..."

Thẩm Quyện trầm mặc hai giây: "Em quên đem theo."

Lưu Phúc Giang: "..."

Mọi người: "..."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Huỳnh đệ, lời này của cậu nói ra làm người ta không biết phải dùng cách nào để tiếp lời cậu đâu đó biết không.

Bổ sung bài tập suốt một đêm nói quên mang liền quên mang, cậu cũng quá chân thật rồi.

Lâm Ngữ Kinh cũng không biết nên bày ra biểu cảm nào cho tốt, cái này nếu đổi thành chủ nhiệm lớp tính khí nóng nảy của cô lúc ở Phụ Trung, thì hai người hẳn là đã đánh nhau rồi.

Cũng may Lưu Phúc Giang là một người tính tình Phật gia, hơn nữa còn vô cùng vui vẻ tin tưởng học sinh, nói em ngày mai nhớ mang đến rồi bảo cậu tự tìm chỗ ngồi ngồi đi, Thẩm Quyện đi vào phòng học đứng trước bục giảng, quét mắt một vòng tìm kiếm chỗ trống.

Lớp mười một phân ban tự nhiên xã hội, các lớp đều được chia lại một lần nữa, vì vậy hiện tại bạn học mỗi lớp cơ bản đều là một nửa của một nửa, có chút quen thuộc có chút lạ lẫm, chỗ ngồi cũng là tới trước ngồi trước, tùy tiện hỗn loạn, hai người một bàn, chiếu theo hàng dọc chia làm bốn tổ mỗi tổ sáu hàng, một lớp bốn mươi tám người.

Thẩm Quyện là người đến cuối cùng, phần lớn vị trí cuối cùng bên cạnh cửa sổ đều đã bị chiếm hết, ngay phía trước bục giảng là học sinh tốt nhiệt tình yêu học tập, chỉ còn hàng đầu tiên thừa lại một vị trí sát tường, bên cạnh đó cách lối đi nhỏ còn một chỗ nữa.

Thẩm Quyện chọn lấy chỗ sát tường kia, cúi đầu đi tới nhìn nam sinh ngồi bên ngoài, thanh âm rất bình tĩnh, vô cùng có lễ độ: "Nhường một chút, cảm ơn."

Từ sau khi Thẩm Quyện đi vào, đám người lớp 10 vừa nãy còn khí thế ngất trời chột như một lũ gà con bị bóp nghẹt họng, nửa điểm thanh âm cũng không có.

Lúc này mọi người đều đang hướng mắt nhìn theo, yên tĩnh chăm chú nhìn nghi thức nhập tọa của lão đại, ngay cả Lưu Phúc Giang cũng bị bầu không khí này lây nhiễm, không nói lời nào, cũng không kể tiếp những

chuyện làm người ta hoài niệm trong cuộc đời dạy học nữa, cùng nhìn theo một lúc.

Lâm Ngữ Kinh cũng không biết đây rốt cuộc có gì hay mà nhìn, nhưng nếu tất cả mọi người đều nhìn, thôi thì cô cũng nhìn đi.

Sau đó, cô liền nhìn thấy người nam sinh ngồi bên ngoài kia, dưới cái nhìn chăm chăm của Thẩm Quyện và tất cả mọi người, há miệng run rẩy móc cặp sách ra từ hộc bàn, cầm bình nước nhỏ trên bàn lên, đứng dậy đi đến bàn bên cạnh ngồi xuống vị trí cách lối đi nhỏ.

Lâm Ngữ Kinh:?

Lâm Ngữ Kinh thử nhớ lại một lát, ban nãy Thẩm Quyện đúng là nói "Nhường một chút, cảm ơn." chứ đâu phải "Cút ra, cảm ơn." nhỉ.

Cho nên mới nói Thẩm Quyện này ở Bát Trung rốt cuộc là có cái dạng truyền kỳ gì, mà làm cho người ta sợ đến như vậy, đến dững khí ngồi cùng bàn với cậu ta cũng không có?

Thẩm Quyện trái lại không có phản ứng gì, rất bình tĩnh đi vào, ngồi xuống vị trí sát tường ở hàng đầu tiên.

Nguyên cả lớp, đại khái chỉ có một mình Lưu Phúc Giang không cảm thấy khác thường, ông phi thường hài lòng xoay đầu lại, nhìn thoáng qua Lâm Ngữ Kinh, rốt cuộc đã ý thức được cô đứng ở chỗ này được chừng mười phút rồi, cười ha hả nói: "Được rồi, em Lâm Ngữ Kinh này cũng trở về chỗ ngồi đi."

Nhìn thấy Lâm Ngữ Kinh gật nhẹ đầu, Lưu Phúc Giang nói tiếp: "Vị trí trước tiên cứ ngồi như vậy, nếu có học sinh ngồi ở chỗ sau không nhìn thấy tan học có thể tới tìm tôi, tôi giúp các em điều chỉnh một chút. Thật ra tôi không muốn đổi chỗ ngồi cho các em lắm đâu, bởi vì nhiều khi, lựa chọn trong đời của các em thường hay thần kỳ lắm đấy, phạm vi của sự lựa

chọn này rất rộng, từ lớn đến nhỏ, thậm chí bao gồm chuyện chọn chỗ ngồi của các em lúc này nữa nha, em đã chọn ngồi ở đây rồi, thì đó đã nói lên rằng cái chỗ này, vị trí này có duyên với các em đấy, mảnh đất con này á, từ trường của nó cùng với các em, hai bên các em hấp dẫn lẫn nhau, vì vậy các em lựa chọn nơi đây..."

"..."

Lâm Ngữ Kinh mặt không đổi sắc ôm cặp sách vượt qua bụi giảng, đi đến chỗ ngồi duy nhất trong cả lớp, không có lựa chọn nào khác ngồi xuống.

Thẩm Quyện nằm trên mặt bàn mặt ủ mảy chau mà nghe Lưu Phúc Giang bắt đầu một vòng thao thao bất tuyệt mới, lần diễn thuyết này của ông hoàn cảnh rất tốt, tất cả mọi người rất yên tĩnh, ánh mắt đám gà con thỉnh thoảng rơi vào gáy của lão đại ngồi ở hàng thứ nhất cùng với cái lưng vì nằm sấp mà cong lên kia, người anh em lúc này bảo là bị người ta đổ súp Bảo đậm đặc vào trà hoa cúc vừa vặn an vị ở phía sau Lâm Ngữ Kinh, Lâm Ngữ Kinh nghe thấy cậu dùng âm lượng rất thấp nói với bạn ngồi cùng bàn của cậu ta: "Mả mẹ nó, Thẩm Quyện cùng lớp với chúng ta kìa."

Ngồi cùng bàn của cậu ta không nói chuyện.

Trà hoa cúc tiếp tục nói: "Vậy thành ra đình chỉ học một năm à, tao còn tưởng là nó bị đuổi học rồi đấy chứ."

Ngồi cùng bàn của cậu ta im lặng như gà.

Trà hoa cúc: "Đưa lên trước xảy ra chuyện á, có phải chính là ngồi cùng bàn của nó không ta, cái lão đại này trâu vãi, ngoại trừ bạn học mới còn ai dám ngồi cùng bàn với nó, mẹ nó sợ vỡ mồm quá mà."

Ngồi cùng bàn của cậu ta có khát vọng sống cực kì kiên cường, đến một cái rằm cũng không thả.

Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu nhìn Thẩm Quyện một cái.

Thiếu niên dựa vào bức tường lười biếng mà nửa nằm trên mặt bàn, mu bàn tay chống đỡ mặt, dựa đầu qua bờ tường, vẻ mặt không có gì thay đổi, thoạt nhìn không một gợn sóng.

Trà hoa cúc rốt cuộc đã kịp phản ứng, dùng âm thanh thấp hơn nói: "Ê, chúng ta ở đây nói chuyện với âm lượng này, lão đại có nghe được không nhỉ?"

An tĩnh hai giây.

Thẩm lão đại thẳng người, quay đầu lại, biểu cảm bình tĩnh, ngữ khí lạnh nhạt, chỉ là giọng mũi vẫn rất nặng như cũ, nghe như bị cảm: "Được."

Trà hoa cúc: "..."

Trà hoa cúc mặt mũi trắng bệch, lắp bắp: "Đó đó đó không phải đâu, tôi không phải nói xấu cậu đâu, thật đó."

Lão đại không lên tiếng, quay đầu, khôi phục lại tư thế nằm sấp vừa rồi.

Trên bục giảng Lưu Phúc Giang đại khái vô cùng mãn nguyện với khung cảnh yên tĩnh lúc này, nói đến sống động như thật, lại phát biểu thêm một đoạn nữa mới chuẩn bị kết thúc, Lưu Phúc Giang hăng giọng một cái: "Chúng ta bây giờ là lớp mới, phải không, chủ nhiệm lớp mới, bạn học mới, cũng là khởi đầu mới, về sau mọi người đều là một tập thể, là người của lớp mười. Đám các em cũng đều là những đứa trẻ có cá tính, về sau trong quá trình học tập sinh hoạt của các em, có thể sẽ xảy ra xung đột, tồn tại một ít mâu thuẫn, nhưng nếu vì cái này mà chia rẽ, thì tôi đây tuyệt đối không cho phép đâu đấy!"

Lưu Phúc Giang thu lại bộ dạng tươi cười, biểu cảm đột nhiên trở nên nghiêm túc... mà bắt đầu: "Tôi biết rõ rằng giữa các em có một số bạn học quen biết nhau, có một số chưa biết, vì vậy hiện tại, tôi với tư cách là chủ nhiệm lớp của các em, yêu cầu các em phải hoàn thành bài tập đầu tiên, mọi người —— tất cả mọi người xoay người lại, hướng mặt qua bạn ngồi cùng bàn của các em, cùng em đó đối mặt một phút."

"..."

???

Từ khi Thẩm Quyện bước vào đến giờ, trong phòng học vẫn luôn rất yên tĩnh, lần đầu tiên truyền đến từng trận náo động, tất cả mọi người bị cái bài tập ngu ngốc này làm kinh hoàng rồi, bùng nổ một trận bất mãn kháng nghị.

"Thầy ơi em không làm được đâu!"

"Lỗi quá rồi thầy ơi!"

"Giang ca! Bỏ qua cái này được không!"

"Tôi fuck! Tổng Chí Minh, mẹ nó đồ đần độn nhà cậu đừng có dùng thứ ánh mắt gợn tình đó nhìn chăm chăm vào tôi như vậy!"

Lưu Phúc Giang trông rất Phật thế, ấy vậy mà ngoài dự đoán của mọi người lại kiên trì với loại chuyện mà ông cảm thấy có thể xúc tiến tình cảm bạn học nhưng thật ra không có bất kỳ ý nghĩa nào như vậy, cuối cùng mọi người không có cách nào, bất đắc dĩ bắt đầu đối mặt với bạn ngồi cùng bàn.

Lâm Ngữ Kinh im lặng mà xoay người, Thẩm Quyện cũng đang nhìn cô, sau khi đối diện với ánh mắt một lời khó nói hết của thiếu nữ, cậu bình tĩnh nhướng nhướng mày.

Trên bục giảng, Lưu Phúc Giang bắt đầu tính giờ: "Chuẩn bị! Bắt đầu!"

Lâm Ngữ Kinh mặt không biểu cảm nhìn Thẩm Quyện, tận lực làm mình trở nên thất thần.

"10 giây." Lưu Phúc Giang nói.

Nãy giờ mới qua 10 giây?

"Hai mươi giây."

Cả người Lâm Ngữ Kinh đã bắt đầu cứng ngắc.

"Ba mươi giây."

Lâm Ngữ Kinh bắt đầu điên cuồng suy nghĩ coi có gì có thể nói với cậu.

Nếu không nói lời nào, toàn bộ cơ mặt của cô sẽ bắt đầu co quắp mất.

Lại nhìn nhìn Thẩm Quyện, vẫn là tư thế như không xương lúc nãy, rất bình tĩnh dán mắt nhìn bạn ngồi cùng bàn mới của cậu ta.

Thẩm Quyện không có khả năng phân biệt tướng mạo người khác phái, có đôi khi Tưởng Hàn giờ tới hỏi cậu cô gái bên nào trông xinh đẹp hơn, cậu chỉ cảm thấy đều như nhau, nhìn đều na ná nhau.

Bạn ngồi cùng bàn mới của cậu này, trái lại nhìn rất có độ phân biệt.

Bím tóc đuôi ngựa, váy dài, mang đôi giày da màu đen nhỏ, tất dài quá gối bao lấy đôi chân thon dài xinh đẹp.

Mắt hạnh hơi xếch, mí mắt rất mỏng, làn da trắng tinh tế, khoảng cách này quá gần, Thẩm Quyện thậm chí có thể thấy rõ lông tơ nhỏ trên

chóp mũi mịn màng của cô.

Lông mi thật mẹ nó dài.

Trước kia sao lại không phát hiện, đồ đần Tưởng Hàn này ánh mắt không tệ đấy chứ.

"Năm mươi giây!" Lưu Phúc Giang bấm tay một cái vẫn không quên cổ vũ cho bọn họ, "Kiên trì! Sắp rồi! Thắng lợi ở ngay phía trước!"

Ngồi cùng bàn mới bỗng nhiên nhỏ giọng hỏi: "Cậu bị cảm à?"

"Hả?" Thẩm Quyện nhìn chăm chăm vào lông mi của cô, còn có một chút thất thần, không để ý "Ừ" một tiếng, "Hơi hơi."

"Cái cơm năm kia của cậu, " Ngồi cùng bàn lại nói, "Đêm hôm đó tôi quên ăn, hôm sau ngủ dậy phát hiện bị hỏng mất."

"Hỏng thì hỏng thôi." Thẩm Quyện cũng không để tâm tới việc cô ăn hay không ăn túi cơm năm đó.

"Tốt! Đã hết giờ!"

Ngay tại lúc Lâm Ngữ Kinh mơ hồ cảm giác mình sắp lúng túng, phương xa rốt cuộc cũng truyền đến tiếng hô cứu vớt của Lưu Phúc Giang.

Lâm Ngữ Kinh thả lỏng bả vai, thở hắt một hơi xoay người lại, cảm thấy mình cuối cùng đã sống lại.

Lưu Phúc Giang thoát nhìn rất hưng phấn, ông cảm thấy bản thân rốt cuộc cũng có thể bước ra bước đầu tiên dưới tư cách là chủ nhiệm lớp, ông vụng trộm liếc qua quyển 《Lúc bạn dán mắt nhìn thiếu niên phản nghịch, thiếu niên phản nghịch cũng ở đó dán mắt nhìn bạn》 bày ra trên bục giảng:

【 Bước thứ hai: "Nói". Khi bạn qua được bước đầu tiên: cửa ải khó khăn "Nhìn" này, bạn cũng đã thành công một nửa, dù sao bước đầu tiên vĩnh viễn là khó khăn nhất, vì vậy điều bạn cần bây giờ là làm cho bọn họ có thể mở miệng "Nói" ra thiện ý của mình. Bạn phải biết rằng, hiện tại thứ bạn đang đối mặt là một đám phản nghịch....】

Nội dung tiếp theo ở mặt giấy sau rồi, Lưu Phúc Giang quyết định nghe theo lý giải của chính mình.

Ông vê viên phấn viết, quay đầu, kít kít kít viết xong bốn chữ to đẹp đẽ lên bảng đen —— Bạn ngồi cùng bàn của tôi*.

(*) Nguyên là "ngã đích đồng trác"

Lưu Phúc Giang phúi tay, cười ha hả mà xoay đầu nói: "Bây giờ, tôi cho mọi người thời gian ba phút, tất cả mọi người nghĩ một lát xem trong quá trình đối mặt vừa rồi, bạn ngồi cùng bàn để lại cho em ấn tượng đầu tiên là gì, chốc lát nữa từng bạn học đều phải lên phía trước đây, nói một chút về ấn tượng ban đầu của em với bạn ngồi cùng bàn mới, trong mắt em, bạn ấy như thế nào."

"..."

?????

Thế này vẫn chưa xong, Lưu Phúc Giang hướng tay qua bức tường bên bàn cô mà chỉ một cái: "Bắt đầu ngay từ bên này đi, Lâm Ngữ Kinh, em lên trước."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Trời ạ.

Hết chương 6.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Lâm Ngữ Kinh: Nói cái gì mà nói, con mẹ nó tôi biết nói cái gì đây.

Bạn học Thẩm Quyện, cậu làm sao thế? Bảo cậu đối mặt với bạn ngồi cùng bàn cơ mà, cậu nhìn tất dài của bạn ngồi cùng bàn làm gì hả?

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Bờ mộng ngạo nghễ vênh lên

Mỗi vùng khí hậu nuôi dưỡng ra một kiểu người, Lâm Ngữ Kinh giờ này phút này, cảm thấy người ở vùng này thật sự hiếm thấy quá rồi, đây phải là dạng khí hậu gì mới có thể dưỡng thành người như vậy?

Cô vốn cho là, chuyện khó xử nhất lúc nhập học là tự giới thiệu, kết quả Lưu Phúc Giang dùng hành động thực tế nói cho cô biết, không đâu, tôi còn có thể làm cho em lúng túng hơn.

Cho em giới thiệu bạn ngồi cùng bàn lần đầu tiên gặp mặt, hắc hắc, xem tôi cơ trí chưa kìa?

Lâm Ngữ Kinh phải kiềm chế rất lâu, mới ngăn được tâm hồn thiếu nữ bất lương sắp quên từ lâu bắt đầu rục rịch nổi dậy.

Đặt vào quá khứ, thời điểm cô còn non trẻ, lúc này có lẽ đã bỏ gánh không làm.

Nhưng lúc này dù sao cũng không phải là quá khứ.

Không ai có thể một mực nghĩ về quá khứ, một mực sống trong quá khứ.

Cô hít một hơi thật sâu, bắt đầu nhớ lại người tên Thẩm Quyện này.

Lần thứ nhất nhìn thấy cậu ta là lúc nào nhỉ?

Ba ngày trước.

Thiếu niên đầu trùm cái thảm, nằm trên ghế sofa ngủ đến mơ mơ màng màng.

Chân dài, bờ mông ngạo nghễ vênh lên, hướng giới tính còn đang làm người ta nghi vấn.

Hết rồi.

Khăng định không thể nói như vậy.

Thế là Lâm Ngữ Kinh, người vừa quyết định từ hôm nay trở đi, cô sẽ trở thành một người bình thường, một nữ sinh cấp 3, chuyển đến trường học mới, mới ngày đầu tiên khai giảng, tổ chức phía trên đã phân ngay cho cô một giáo thảo* cấp bậc đại soái uy bức làm bạn cùng bàn.

(*) Người đẹp trai nhất trường.

A, đây thật là khiến người ta hưng phấn.

Lâm Ngữ Kinh mặt không biểu cảm nghĩ.

Lần này Lưu Phúc Giang có ý để mọi người trực tiếp tự giới thiệu nhằm tăng thêm ấn tượng đầu tiên với bạn ngồi cùng bàn, tuy nhiên vì Lâm Ngữ Kinh là học sinh chuyển trường, cô vừa đứng phía trước tự giới thiệu rồi, nên ông liền thêm một hạng mục, giới thiệu bạn ngồi cùng bàn mà cô không biết rõ, lão đại thanh danh vang dội giáo phách* giáo thảo.

(*) Bá chủ trong trường

Trên bục giảng, Lưu Phúc Giang nhắc tay một cái: "Tốt, ba phút qua rồi, chúng ta hãy vỗ tay hoan nghênh bạn học Lâm Ngữ Kinh."

Bộp bộp bộp bộp bộp, dưới lớp vang lên một loạt tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Lâm Ngữ Kinh đứng lên, xoay đầu nhìn thoáng qua, Thẩm Quyện rất cuộc đã thay đổi tư thế, thẳng lên dựa vào tường nhìn cô.

Thấy cô quay đầu, đại khái tưởng rằng đang đợi bạn cùng bàn là cậu ta cố vũ ủng hộ, do dự hai giây, Thẩm Quyện nâng hai móng vuốt thon dài của cậu lên, cũng lười biếng vỗ theo hai cái.

Vô cùng cho cô mặt mũi.

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Tôi cảm ơn cậu nhá.

Cô đi đến trước bục giảng, dưới lớp hoàn toàn yên tĩnh, nhìn ánh mắt của cô thậm chí có điểm đau thương, thật giống như sau khi cô nói xong xuống khỏi bục, Thẩm Quyện sẽ rút trong hộp bàn ra một thanh đại dao thái đem cô xắt thành từng miếng.

Lâm Ngữ Kinh trầm mặc vài giây, mở miệng: "Bạn ngồi cùng bàn của tôi —— "

Cô suy nghĩ một chút: "—— rất ham học tập, một ngày trước khai giảng vì bổ sung bài tập mà không chỉ thức cả đêm dẫn đến đi trễ, lại còn bị cảm nặng."

Một mảnh yên tĩnh, trong lớp chỉ còn âm thanh hô hấp.

"Xong bài tập còn quên đem theo." Lâm Ngữ Kinh cuối cùng vẫn không nhịn được bổ sung.

"..."

Một mảnh tỉnh mạch, lúc này ngay cả tiếng hô hấp cũng không có.

Trà hoa cúc biểu lộ vẻ mặt tràn đầy hoảng sợ cùng kính nể, nhìn cô như nhìn một dũng sĩ lưng đeo thuốc nổ, chuẩn bị đi phá lô-cốt.

Lúc này không ai dám vỗ tay nữa rồi, đều sợ không cẩn thận đâm chọt trúng chỗ nào đó mà đối nghịch với lão đại.

Lâm Ngữ Kinh vô cùng bình tĩnh đi xuống dưới trong ánh mắt khâm phục của mọi người.

Thứ hai vốn là Thẩm Quyện, kết quả Lâm Ngữ Kinh vừa ngồi xuống, có một giáo viên gõ cửa phòng học, Lưu Phúc Giang đi ra ngoài nói chuyện với cô ấy hai phút.

Đợi đến khi trở lại: "Tiếp theo là ai?"

Không ai cử động, cũng không ai nói chuyện, tầm mắt mọi người đều đã rơi vào người Thẩm Quyện.

Thẩm Quyện cup mí mắt, bình thản lại lười nhác ngáp một cái: "Em vừa nói xong rồi."

Nói rồi, cậu nghiêng đầu, ánh mắt xéo qua liếc Trà hoa cúc ngồi phía sau một cái.

Trà hoa cúc nhanh chóng hiểu ngầm, vẻ mặt mang nặng trọng trách đứng lên: "Thầy giáo, đến em."

Vạn sự khởi đầu nan, Lâm Ngữ Kinh mở đầu xong, tất cả mọi người phía sau trôi chảy không ít, đợi mọi người trong lớp trải qua trăm nghìn đắng cay giới thiệu xong mình và bạn cùng bàn, hai tiết buổi sáng cũng qua đi, chuông tan học vang một tiếng, tất cả mọi người nhẹ nhàng thở ra, như ong vỡ tổ chạy ra khỏi phòng học.

Lúc hoạt động giới thiệu bạn cùng bàn tiến hành được một nửa, Thẩm Quyện cũng đã gục xuống bắt đầu ngủ, khi tan học Lưu Phúc Giang tới đây nhắc nhở Lâm Ngữ Kinh nói cô đừng quên đến tòa nhà nghệ - thể linh đồng phục, lại sợ cô tìm không ra, tiện tay túm lấy Trà hoa cúc đang định chạy ra ngoài, sai cậu ta đi cùng, thuận tiện giới thiệu sơ môi trường và cơ sở của Bát Trung.

Trà hoa cúc tên Lý Lâm, con người thật ra rất tốt, chỉ là nói... quá nhiều.

Bát Trung quả thực rất lớn, xanh hoá rất tốt, bên trái cổng chính còn có hồ nước riêng. Lý Lâm trước tiên mang cô đến thư viện dạo qua một vòng, thư viện hai tầng, số lượng sách lưu trữ rất lớn, tầng một là phòng mượn đọc và phòng tự học, trên cửa chính thẳng đứng đặt khối đá tự nhiên cực lớn, trên bề mặt có khắc tám chữ to bằng bút lông đen "Đôn phẩm lệ học, hoǎng nghị trí viễn" *.

(*) Thành tâm cố gắng học tập, ý chí sắt đá vững vàng.

Ra khỏi thư viện đi tới phía trước là nhà ăn, so với thư viện, Lý Lâm rõ ràng quen thuộc với nhà ăn hơn một chút, lúc này còn là buổi sáng, trong phòng ăn không có người nào, Lý Lâm đưa cô tạt vào bên trong: "Bên này là nhà ăn, tầng một đều như thế này, kỳ thực tôi cảm thấy mùi vị đồ ăn đã bị cháy sạch rồi, có điều cũng không có quá nhiều người ăn, chỉ có hồi lớp mười mới nhập học bị nhà trường lừa đến đây thôi, sau này mọi người đều ra ngoài ăn cả."

Hai người từ nhà ăn đi đến tòa nhà nghệ - thể, băng qua một khu xanh hoá lớn cùng sân bóng rổ, có ba sân bóng rổ ngoài trời nối tiếp nhau, mỗi sân đều có nam sinh đang chơi bóng, phía sau khung đỡ rổ bóng* và hai bên sân bóng có vài đám con gái ngồi đó, có người đang nhìn, có người chỉ tụ tập một chỗ nói chuyện phiếm.

(*) Kiểu như thế này:

Đồng phục Bát Trung là áo khoác thể thao cùng quần thể thao, mùa hạ thì đổi thành áo tay lửng, nữ sinh cũng đều mặc quần dài đồng phục, phóng mắt nhìn khắp sân trường toàn bộ đều là áo trắng quần đen.

Lâm Ngữ Kinh không có đồng phục, tuy rằng cũng là trên trắng dưới đen, nhưng phía dưới váy xếp li là một đôi chân thon dài thẳng tắp, vóc dáng thoát nhìn gần một mét bảy, vẫn như cũ cực kì bắt mắt.

Hơn nữa là, cô lớn lên nhìn cũng rất bắt mắt.

Mấy nam sinh cầm bóng nhìn qua bên này, huyết sáo hai tiếng.

Lâm Ngữ Kinh lười để ý đến, Lý Lâm xoay đầu liếc nhìn qua, "Bà mẹ nó" một tiếng, quay đầu nhỏ giọng nói: "Bạn học mới, ngồi cùng bàn của cậu kìa."

Lâm Ngữ Kinh ngừng một lúc, quay đầu lại.

Thẩm Quyện ngồi dưới một khung đỡ rõ lưới, đỉnh đạc mà giương chân, cánh tay khoác trên đầu gối, trong tay cầm chai nước khoáng.

Cậu hẳn là vừa xuống không bao lâu, ánh mắt nhìn còn chưa tập trung, mang theo cảm giác nhập nhèm lúc mới tỉnh ngủ.

Bên cạnh có một nam sinh ngồi trên quả bóng rổ, mắt nhìn Lâm Ngữ Kinh, nói gì đó với cậu.

Thẩm Quyện giương mắt, liếc nhìn về hướng bên này của cô.

Đổi mặt 1.5 giây, Lâm Ngữ Kinh xoay đầu tiếp tục đi lên phía trước: "Đi thôi, tòa nhà nghệ - thể có xa không?"

Lý Lâm tỏ vẻ kính thán cùng kính sợ đối với sự bình tĩnh của cô, hấp tấp đi theo cô: "Bạn học mới, tôi phát hiện cậu thật sự rất trâu bò nha, cậu có biết bạn cùng bàn của cậu là ai không?"

Lâm Ngữ Kinh rất nghiêm túc trả lời câu: "Thẩm Quyện."

"Ài, không phải, cậu biết Thẩm Quyện là ai không?"

"Không biết." Lâm Ngữ Kinh đã nhìn ra ham muốn dốc bầu tâm sự của cậu ta, rất phối hợp nói, "Giáo thảo?"

Lý Lâm gật gật đầu: "À —— phải đấy."

Lại lắc đầu: "Có điều không được đầy đủ lắm."

Hai người lúc này đã ra khỏi sân bóng rổ, Lý Lâm quay đầu nhìn lướt qua, nói: "Đám vừa nãy chơi bóng bên kia á, lớp mười hai đấy."

"À." Lâm Ngữ Kinh gật gật đầu.

Lý Lâm: "Trước kia là bạn cùng lớp với Thẩm Quyện."

Lâm Ngữ Kinh ngừng lại một lát, giương mắt lên: "Trước kia?"

"Đúng, đáng nhẽ hiện tại cậu ta cũng là lớp mười hai rồi, " Lý Lâm thấp giọng nói, "Thẩm Quyện lúc học mười một từng gây chuyện, thiếu chút nữa đem bạn cùng bàn của cậu ta đánh đến chết rồi, lúc mang ra cả người toàn là máu đấy, rất nhiều bạn học đều nhìn thấy, nghe nói ánh mắt với tinh thần của cậu ta lúc đó, cực kì khinh khủng luôn á."

"Ồ, vậy sao, " Lâm Ngữ Kinh nhớ tới bộ dạng của thiếu niên lúc đánh nhau, thuận miệng hỏi một câu, "Vì sao thế?"

"Tôi cũng không biết vì sao, không có mấy người biết rõ nguyên nhân đâu, quan hệ tốt với cậu ta cũng không ai dám đến hỏi mà, dù sao sau đó

cậu ta liền không tới nữa, tôi tưởng cậu ta đã bị đuổi học hay chuyển trường gì đấy rồi, kết quả không nghĩ tới chỉ nghỉ học một năm, còn cùng một lớp với tôi, còn ngồi đằng trước tôi, tôi nói xấu cậu ta còn bị cậu ta mẹ nó nghe thấy toàn bộ, " Lý Lâm vẻ mặt tâm như tro tàn, "Bạn học mới, cậu cảm thấy tôi còn có thể sống qua đoàn ngộ hay không?"

"..."

Lâm Ngữ Kinh đặc biệt nghiêm túc uốn nắn cậu ta: "Tiết Đoàn Ngộ là vào tháng năm, gần đây nhất chính là Trung thu."

Lý Lâm: "... À."

*

Sân bóng rổ, Hà Tùng Nam nhìn chăm chăm vào bóng lưng Lâm Ngữ Kinh, "Đệt" một tiếng: "Xem ra giá trị nhan sắc của tiểu học muội lớp mười năm nay dễ gây đánh nhau lắm nha, loại này có thể gây ra ba vạn đọt sóng đấy."

Thẩm Quyện không buồn phản ứng với hấn, vặn mở chai nước tự mình uống, cổ họng kéo dài, yết hầu chuyển động.

"Cậu thấy ánh mắt em ấy lúc vừa quay đầu không? Như một nữ vương, cả người đều bày ra một cỗ khí chất "Mày tính là cái rắm ấy"." Hà Tùng Nam nói rất hăng hái, suy nghĩ một chút lại kịp phản ứng, "Không đúng, lớp mười lúc này không phải còn huấn luyện quân sự sao, đó là lớp mười một hay lớp mười hai? Làm sao có chuyện tôi đã thấy mà không có ấn tượng."

Thẩm Quyện chậm rãi vặn cái nắp chai, tiện tay quăng ra góc, chai nước khoáng bay một vòng trên không trung, vang một tiếng nhỏ, chuẩn xác tuyệt đối rơi vào thùng rác: "Lớp mười một đấy."

"Chuyên trường tới đây?"

"Ừ."

"Bảo sao tôi chưa từng thấy, " Hà Tùng Nam vỗ tay đôm đốp, "Nguồn tin của cậu vẫn như cũ thập phần nhanh nhẹn nha, mới trở về ngay cả em gái xinh đẹp học khối nào cũng biết rồi, vậy học lớp nào cậu biết không?"

"Biết, lớp 10 đấy, bạn cùng bàn của tôi."

Hà Tùng Nam bình tĩnh, dùng năm giây tiêu hóa tin tức này: "Bạn cùng bàn mới của cậu?"

"Ờ." Thẩm Quyện ngửa người ra sau.

"Tôi fuck, cậu bị giáng cấp vậy mà vẫn rất hạnh phúc nha, " Hà Tùng Nam nhìn Lâm Ngữ Kinh đã đi xa, vẻ mặt tràn đầy hâm mộ, "Bạn cùng bàn này của cậu có chút thú vị đó, cái chân này, ngắm cả năm nha Quyện gia."

Thẩm Quyện nhìn hẩn một cái.

Hà Tùng Nam vẫn còn duỗi dài cổ ngó, tiện thể đưa tay ra trước phụ họa: "Cậu xem kìa, phần giữa váy và tất quá gồi ấy, cái chỗ đấy, cậu biết gọi là gì không — đấy gọi là khu vực cấm kị."

Thẩm Quyện bình tĩnh mà gọi hẩn một tiếng: "Hà Tùng Nam."

"Hửm?" Hà Tùng Nam đáp, không quay đầu lại, tầm mắt vẫn còn lưu luyến trên khu vực cấm kị đang đi xa dần, ánh mắt dính như keo.

Thẩm Quyện nhắc chân, giẫm lên quả bóng rổ đang đỡ mông hẩn, đá tới một phát.

Bóng rổ văng thật xa ra ngoài, mông Hà Tùng Nam liền đáp xuống đất, hẩn rên ra một tiếng "Oái", rốt cuộc đã chịu quay đầu, kêu thảm:

"Quyện gia! Ngài làm cái gì vậy!!!"

Thẩm Quyện nhìn hẳn: "Đó là bạn cùng bàn của tôi."

"Con mẹ nó chứ ai chả biết bạn cùng bàn của cậu, " Hà Tùng Nam xoa mông đứng dậy, đau đến nhe răng nhếch miệng, "Không đúng, vậy thì sao?"

"Không phải bạn cùng bàn của cậu." Thẩm Quyện nói.

Hết chương 7.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Quyện gia: Trong lòng cậu có thể nín nhịn một chút không? Là bạn cùng bàn của cậu hay sao mà cậu nhìn?

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Bọn giảng hồ các cậu

Bát trung là trường cho phép nội trú, có điều không được tự yêu cầu, bạn học có nhà tương đối gần thì phải về nhà ở, trường Phụ trung trước kia của Lâm Ngữ Kinh không có chuyện nội trú này, vì vậy không biết, kết quả khi nghe Lý Lâm giới thiệu sơ cho cô về khu ký túc xá học sinh, cô liền quyết định phấn đấu quên mình nội trú tại trường.

Nhưng vì cô đến muộn, phòng đã sớm được phân cho bạn học rồi, lính nhảy dù như cô đây không còn chỗ trống.

Hơn nữa còn phải được phụ huynh ký tên đồng ý.

Bản thân Lâm Ngữ Kinh cũng không biết mình bây giờ rốt cuộc có được xem là có phụ huynh không, có điều việc mỗi tuần chỉ phải về nhà một lần thực sự có lực hấp dẫn quá lớn, vì vậy vào buổi tối, Lâm Ngữ Kinh vẫn gọi điện thoại cho Mạnh Vĩ Quốc.

Mạnh Vĩ Quốc trước giờ chưa từng kiên nhẫn hỏi han, đột nhiên lần đầu tiên trong đời hỏi cô trường học mới hoàn cảnh thế nào, có chung sống hòa thuận với bạn học không, giáo viên có tốt không.

Lâm Ngữ Kinh cũng không định nói thẳng chuyện cô muốn sống trong trường, nghĩ rồi lại nghĩ, chợt cảm thấy việc nói mấy chuyện nhỏ nhặt này cho Mạnh Vĩ Quốc trở nên vô cùng khó khăn.

Thầy giáo Lưu Phúc Giang này bạn nói xem ông tốt hay là không đây? Nhất định là tốt, hơn nữa nhìn ra được là vô cùng có trách nhiệm, chỉ là lần đầu tiên làm chủ nhiệm lớp nom có phần không thuần thực, hơn nữa tuổi đã to thành một bó vậ rồi mà còn kiên tin vào luận thuyết năng lượng tình yêu có thể cứu vớt thế giới.

Sống chung với bạn học cũng rất hòa thuận, ngồi cùng bàn là một đại soái uy mãnh nghe nói đã thiếu chút nữa đánh chết bạn cùng bàn trước kia của cậu ta.

Lâm Ngữ Kinh quyết định cần phải uyển chuyển một chút: "Rất tốt, trường học rất lớn, bạn học giáo viên đều... nhiệt tình."

Mạnh Vĩ Quốc tâm tình không tệ: "Ban đầu dì Quan của con muốn chuyển con đến Nhất trung đấy, nhưng ba không cho, trường học này cũng đâu thua kém Nhất trung bao nhiêu, anh của con lúc trước chính là tốt nghiệp ở đây."

Lâm Ngữ Kinh phản ứng một hồi lâu, mới ý thức được danh xưng "Anh của con" lạ lẫm này là để chỉ Phó Minh Tu.

Cô kháng cự một lúc, vẫn là không phản bác, quyết định đi vào chủ đề chính: "Ba, con muốn sống ở trường."

Mạnh Vĩ Quốc trầm mặc một lát: "Cái gì?"

"Bát trung là trường học cho phép ở nội trú, lớp chúng con có rất nhiều bạn học ở trong trường, con cũng muốn sống ở trường, " Lâm Ngữ Kinh nói thật nhanh, "Con lúc trước chưa từng nội trú ở trường, nên muốn thử xem."

"Không được, " Mạnh Vĩ Quốc từ chối rất dứt khoát, "Việc con chưa từng làm rất nhiều, con đều muốn thử hết sao?"

Lâm Ngữ Kinh chậm rì rì nói: "Buổi sáng con tới trường bị kẹt xe, cũng rất lãng phí thời gian —— "

"Anh trai con trước đây cũng là về nhà ở đấy, sao người ta được, mà con lại không được?" Cô còn chưa nói xong, đã bị Mạnh Vĩ Quốc không chút kiên nhẫn cắt ngang, chút tâm tình tốt mới nãy đã tan biến mất, "Con như vậy là không thích ở nhà?"

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy người đàn ông này đại não trở mã không hoàn chỉnh, cô "muốn sống ở trường" đi đến đó không biết sao lại biến thành "Không thích ở nhà".

Cô bắt đầu cảm thấy có chút phiền: "Con không phải không thích ở nhà."

"Dì Quan của mày đối với mày còn chưa đủ tốt à? Chuyện gì cũng suy tính chu đáo đến vậy, mẹ mày có khi nào quan tâm mày như vậy chưa? Mày bây giờ là muốn sống ở trường, muốn tự do một chút, chuyện này nếu tao nói với dì Quan của mày thì bà ấy sẽ nghĩ như thế nào hả?"

Âm thanh của Mạnh Vĩ Quốc biến thành nhạc nền, như lúc máy bay cất cánh, động cơ bắt đầu ồ ồ mà vang lên, thanh âm kia không ngừng đi vào lỗ tai, khóa trong đầu không ra được, quấy cho não người cùng dịch thể lẫn lộn cả lên, căng phình.

"Bọn Phượng Hoàng nam* ở rể các người tâm tư đều nhạy cảm như vậy sao?" Lâm Ngữ Kinh giọng điệu bình tĩnh hỏi.

*Chỉ những người đàn ông sinh ra ở nông thôn, sinh sống và làm việc tại thành phố nhưng vẫn duy trì một số quan niệm sống khác biệt với người ở đây, phần lớn là kiểu người bủn xỉn, nhạy cảm, tự trọng cao,... (baidu)

Bầu không khí như đông đặc, Mạnh Vĩ Quốc ngừng lại, dường như không thể tưởng tượng nổi, ông im lặng năm giây, khó khăn phát ra một

tiếng: "Mày nói cái gì?"

Lâm Ngữ Kinh cúp điện thoại.

Tắt điện thoại, tắt máy, làm liền một mạch, cô nhìn chăm chăm vào điện thoại trên giường trong chốc lát, bỗng nhiên trở mình xuống giường, chạy đến ngăn tủ ở góc phòng kéo vali da ra, lục lấy dụng cụ tháo SIM trong hộp điện thoại, lại tháo cả SIM ra, lúc này mới coi như xong.

Phòng này cách âm rất tốt, sau khi đóng cửa lại một chút âm thanh cũng không có, Lâm Ngữ Kinh ngồi trên giường, mờ mịt nhìn quanh một vòng, lần đầu tiên trong vòng một tuần từ lúc chuyển đến đây, cô cẩn thận đánh giá căn phòng của mình. Cô còn nhớ rõ vào ngày đầu tiên, Quan Hường Mai dẫn cô đi lên, nói "Cho tiểu công chúa của chúng ta xem phòng của nàng nào".

Thiết kế và trang trí theo phong cách hoàng gia châu Âu, hành lang nhỏ, từ cửa tiến vào là đến một phòng khách nhỏ, kéo rèm cửa ra bên trong là phòng ngủ, lớn, không giống phòng kiểu mẫu.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy có chút trào phúng.

Có đôi lúc cô thật sự không hiểu nổi suy nghĩ của Mạnh Vĩ Quốc.

Cô chỉ là muốn sống ở trường, yêu cầu đơn giản nhỏ nhoi như vậy. Ở chỗ này làm cho cô bức bối đến không thở nổi, cô không thể đè nén loại áp bức này, phiền muộn này, cảm giác ăn nhờ ở đậu hít thở không thông không biết Mạnh Vĩ Quốc đã từng có hay chưa, dù sao cô đã có, từng giây từng phút đều có, chỉ cần cô nán lại ở chỗ này, bất kể khi ăn uống khi ngủ nghỉ, loại cảm giác này không thể nguôi đi dù chỉ một phút.

Mà từ cái nhìn Mạnh Vĩ Quốc, cô tựa hồ phải mang ơn, thập phần vui vẻ mà tiếp nhận bố thí của Quan Hường Mai, hơn nữa phải bày ra vẻ dạt dào yêu mến đối với nhà mới, một chút ý tứ rời khỏi cũng không thể có.

*

Ngày hôm sau Lâm Ngữ Kinh dậy thật sớm, lúc xuống lầu dì Trương còn đang làm bữa sáng, trông thấy cô, có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên: "Lâm tiểu thư? Cái đó bữa sáng tôi..."

Lâm Ngữ Kinh chào hỏi buổi sáng, vẫy vẫy tay: "Không có gì ạ, cô không cần gấp gấp, con đến nhà ăn của trường ăn."

Tránh được giờ cao điểm buổi sáng, trên đường rớt cuộc đã không còn bị chặn, lúc Lâm Ngữ Kinh đến lớp người vẫn chưa nhiều, không ít bạn học mang theo bữa sáng trong tay, đang bước vào bên trong.

Mấy người ngồi trong phòng học cũng không ngoại lệ, tất cả đều đang ngồi chỗ mình miệng cắn bánh bao, đầu cũng không ngẩng mà múa bút thành văn.

Lâm Ngữ Kinh bị bầu không khí học tập nồng đậm này làm cho kinh sợ rồi, bắt đầu có chút tin tưởng tỉ lệ học lên 98% mà Lưu Phúc Giang nói.

Cô mang túi sách ngồi xuống, ngoảnh đầu thấy Lý Lâm đang múa bút thành văn, hai mắt hiếu kỳ nhìn, phát hiện cậu ta đang vẽ sinh vật: "Hôm qua sinh học có bài tập?"

Ngày đầu tiên khai giảng, Lưu Phúc Giang là người duy nhất không giao bài tập cho bọn họ, Lý Lâm lúc ấy còn dăng trào lệ nóng mà ôm bạn cùng bàn của cậu ta xúc động không ngớt.

Có điều câu tiếp theo khiến người ta không cười nổi nữa: "Tuy nhiên bài tập hè, ngày mai phải nộp nha, tất cả đại biểu môn ngày mai thu một lát nhé."

Quả nhiên, Lý Lâm đầu cũng không ngẩng: "Không phải, bài tập hè."

Lâm Ngữ Kinh đã hiểu, bầu không khí học tập nồng hậu dày đặc này toàn bộ là vì bổ sung bài tập.

Tuy rằng khối mười một vừa chia lớp, thầy lúc trước của bọn họ đều không giống nhau, nhưng bài tập nghỉ đông và nghỉ hè đều giống nhau, mỗi khối thống nhất in xong phát xuống đây, mỗi môn ba mươi bộ bài tập, mỗi ngày một bộ, cả tháng không ngừng.

"Mỗi ngày học tập sáu tiếng, khỏe khoắn vui vẻ năm mươi năm, sống đời hạnh phúc mãi mãi." Lý Lâm một bên múa bút thành văn một bên cắn bánh bao hàm hồ nói.

Trên bàn của cậu phủ đầy bài tập, đã lan đến tận phía bạn cùng bàn của cậu, Lâm Ngữ Kinh cứ như vậy chạy đến tùy ý quét hai mắt, không sai biệt lắm so với bài kiểm tra, mặt trước tô vào chỗ trống*, mặt sau là đề lớn giản đáp, ngữ văn và anh ngữ còn có viết văn, đề cũng không khó, phần lớn đều là kiến thức căn bản.

(*) Giống kiểu bài trắc nghiệm.

Chỉ có điều văn toán ngoại ngữ vật lý kết hợp, cộng lại cũng chừng trăm bộ bài tập rồi, chồng chất thành một xấp dày đặc, cho dù sao chép, có thức cả đêm thì cũng phải chép đến run tay đấy nhỉ.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy Thẩm Quyện tám phần là đang khoác lác.

Tuy rằng cô cũng không rõ một người tạm nghỉ học như cậu, rốt cuộc là lấy bài tập ở đâu ra mà bổ sung.

Lâm Ngữ Kinh xoay người sang chỗ khác, nhìn thoáng qua thời khoá biểu, tiết thứ nhất là Anh ngữ, cô lấy sách tiếng Anh ra, ngáp một cái, nằm trên mặt bàn tiện tay lật xem.

Nhìn hai phút, Lâm Ngữ Kinh ngừng lại một chặp, nhớ tới lời hôm qua Lưu Phúc Giang nói, ở kí túc xá cần có phụ huynh viết giấy xác nhận và kí tên.

Cô tiện tay rút quyển vở ra, xé xuống một trang giấy, cầm lấy bút xoay xoay viết ba chữ Mạnh Vĩ Quốc.

Chữ Lâm Ngữ Kinh lớn, rất bay bổng, không giống chữ con gái viết, trước kia cô từng xem chữ của những bạn học khác, cả đám đều chỉnh tề thanh tú, tinh xảo vô cùng, cô cũng từng đặc biệt học theo, nhưng không học được.

Sau đó cô đành buông tha, bay bổng thì bay bổng đi, dù sao cũng không xấu.

Hôm qua lúc cô tự giới thiệu đã viết tên của mình trên bảng đen, còn được Lưu Phúc Giang khen chữ nhìn rất đẹp, phóng khoáng.

Vấn đề là ở đây rồi.

Lưu Phúc Giang từng thấy chữ của cô, nhưng cô thực sự không thể viết được kiểu chữ thứ hai.

Lâm Ngữ Kinh cầm lấy bút, thay đổi thể chữ, xoay xoay uốn uốn mà rạch một nét, một lần viết lại tên Mạnh Vĩ Quốc, trông như người bạn nhỏ vẽ tranh, xấu đến không dám nhìn.

Cô thở dài, chống đỡ đầu tiếp tục vẽ bừa lên giấy.

Khoảng chừng mười phút sau, góc bàn cô bị người ta gõ nhẹ hai cái.

Lâm Ngữ Kinh vô thức nghiêng đầu, trông thấy một bàn tay khớp xương rõ ràng.

Không biết tại sao, cô đột nhiên nhớ tới một bài viết trên weibo từng xem rất lâu trước đây, bạn cảm thấy bộ phận nào của đàn ông là gợi cảm nhất.

Đáp án bên trong nghìn kì trăm lạ, tuy nhiên số phiếu cao nhất vẫn là tay, còn có xương quai xanh.

Cô ngẩng đầu lên, Thẩm Quyện đứng ở lối đi nhỏ bên cạnh, rũ mắt nhìn cô, trong miệng còn ngậm túi sữa đậu nành.

Ánh mắt Lâm Ngữ Kinh không tiếng động đảo qua vị trí xương quai xanh của cậu, nhìn thấy cổ áo màu trắng.

Thiếu niên mặc áo khoác đồng phục nghiêm túc chỉnh tề, khóa kéo đến ngực, giặt rất sạch sẽ, chóp mũi có thể ngửi được một chút mùi hương thanh sạch của nước xả vải.

Theo những gì Lâm Ngữ Kinh biết trước đây, bá chủ trường học hoặc là không mặc đồng phục, hoặc là phía trên vẽ hoa hoa hòe hòe, hoàn toàn không giống thế này.

Mí mắt đã không còn nhấp nhòe nữa.

Ánh mắt nhìn cũng không mệt mỏi.

Xem ra hôm qua chất lượng giấc ngủ của lão đại không tệ lắm.

Lâm Ngữ Kinh để bút xuống, đứng lên, Thẩm Quyện vào trong ngồi xuống.

Cậu hôm nay trái lại là có mang túi sách, chỉ là nhìn khá nhẹ nhàng khiến người ta hoài nghi không biết thực sự bên trong có đồ gì không. Thẩm Quyện tiện tay ném túi sách ném vào học bàn, nhìn sơ qua thời khóa

biểu hôm nay ghi trên bảng đen, rút sách tiếng Anh ra, ngậm sữa đậu nành mở đến tờ thứ nhất, tay kia thò vào túi sách trong học bàn bắt đầu mò.

Mò mẫm như thế khoảng chừng một thế kỷ, ngay khi Lâm Ngữ Kinh định nghĩ xem cậu đang làm chuyện quái gì, thì người này rốt cuộc đã như trải qua chín chín tám mốt kiếp nạn trăm nghìn đặng cây đi Tây Thiên thỉnh kinh xong —— không nhanh không chậm rút cây bút ra, xoẹt xoẹt xoẹt ghi tên vào trang đầu sách tiếng Anh.

Viết còn rất đẹp mắt, trong ấn tượng của cô loại chữ khéo tay này không quá giống chữ gián bò chó lê của một anh trai giang hồ thất học.

Điều bất ngờ của người này thật đúng là tầng tầng lớp lớp.

Nhìn dòng chữ khéo tay đẹp mắt kia, lại nhìn trang giấy chỉnh tề y nguyên bị bản thân viết lên đám chữ như gà bới, Lâm Ngữ Kinh gõ tay vào mép bàn, suy tư vài giây ngẩn ngui, sau đó nhích gần qua bên cạnh: "Uây, bạn học Thẩm."

Thẩm Quyện không ngẩng đầu, ngậm sữa đậu nành cúi đầu nghiêm túc xem sách tiếng Anh, vừa nhìn sách vừa xoẹt xoẹt chuyên bút.

Còn xem sách tiếng Anh, cậu xem có hiểu không vậy?

Lâm Ngữ Kinh lại nhỏ giọng gọi cậu một tiếng: "Thẩm Quyện?"

Thẩm Quyện làm như không nghe thấy.

Lâm Ngữ Kinh có chút không kiên nhẫn, nhưng có việc cầu người, không thể không cúi đầu, cô áp chế hỏa khí đang ập vào bàn của hai người, chớp mắt nhìn cậu: "Bạn cùng bàn ơ?"

"Lạch cạch" một tiếng, bút trong tay Thẩm Quyện đã rơi xuống mặt bàn.

Cậu ngừng hai giây, không biểu cảm xoay đầu lại: "Cậu nói chuyện thật giỏi."

Lâm Ngữ Kinh quyết định uyển chuyển một chút, đối với loại lão đại này, không thể biểu đạt mục đích quá rõ ràng, cô chỉ chỉ sách tiếng Anh của cậu ta: "Cậu có từ đơn không biết có thể hỏi tớ."

"Cảm ơn, " Thẩm Quyện trầm mặc một lát, tựa hồ cảm thấy mình cần phải chỉnh lại thanh danh của bản thân, "Tiếng Anh của tôi vẫn ổn."

Lâm Ngữ Kinh mang vẻ mặt "Cậu mẹ nó đừng nói nhảm" nhìn cậu, thốt ra như phản xạ có điều kiện chưa qua não: "Bọn giảng hồ các cậu trước khi tiến vào xã hội, đến lớp học tập bằng cách khoác lác sao?"

Hết chương 8.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Thẩm Quyện: Cậu nói chuyện thật giỏi, mẹ nó đừng làm nũng nữa, tay lão tử tê dại rồi này, bút cũng rơi mất rồi.

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Chưa bao giờ học tập

Trong khoảnh khắc Lâm Ngữ Kinh buộc miệng thốt ra cũng đã kịp phản ứng, vừa định thu lại, nhưng nhất thời tìm không thấy từ tròn vẹn hợp lý, cứ như vậy chờ người nửa giây, lời đã nói xong rồi.

Giống như tai nạn "Bờ mông này" từng xảy ra ở nơi làm việc.

Lúc này thảm hại hơn, là thật sự không có cách nào chỉnh tròn, vỡ tan vỡ nát, vô cùng thê thảm.

Lâm Ngữ Kinh nhìn Thẩm Quyện, há to miệng.

Có lẽ lão đại trước giờ chưa từng bị người khác nói như vậy, cũng ngờ ngẩn cả người.

Sửng sốt ba giây, ngay khi Lâm Ngữ Kinh tưởng mình sắp trở thành bạn cùng bàn "thiếu chút nữa bị cậu ta đánh đến chết" tiếp theo, đến ngày mai tiền nhiệm trước mắt sẽ bị thay thế, thì Thẩm Quyện bỗng nhiên bắt đầu cười.

Cậu đẩy sách tiếng Anh tới phía trước, thẳng người xoay qua, dựa lưng vào bức tường, bả vai run run, nhìn cô cười đến cực kì sung sướng.

Lần đầu tiên Thẩm Quyện nhìn thấy Lâm Ngữ Kinh, đã cảm thấy cô hẳn là không ngoan hiền như vậy, ít nhất là không vô hại được như vẻ bên ngoài.

Như kiểu thiết bị bảo vệ nào đó được khởi động, có thể cô ta là kiểu hoàn toàn hờ hững với thế giới bên ngoài, trên người cô còn có trạng thái chậm chạp mê mang, mũi nhọn bị ép mòn.

Sự nhận thức này, lúc gặp cô lần nữa ở cửa ra vào 7-11 đêm đó đã được chứng thực.

Chưa từng thấy mèo sữa nhỏ nào bình tĩnh vây xem thiếu niên trung học đánh đánh giết giết như vậy.

Về sau cẩn thận nghĩ tới tình cảnh khi đó, Thẩm Quyện thậm chí có một loại ảo giác, nếu lúc ấy để cô đi xuống đối mặt với Trần Tử Hạo như thế, cô có thể sẽ cùng người ta đánh nhau.

Ánh mắt thiếu nữ lúc ấy đúng là không kiên nhẫn.

Giữa trống rỗng và tùy tiện đi lẫn vào một chút nóng nảy, một chút không kiên nhẫn khó phát giác.

Vì vậy đánh giá của Thẩm Quyện đối với Lâm Ngữ Kinh lại tăng thêm một tầng.

Một thiếu nữ tinh thần sa sút, tâm tình thập phần mờ mịt, tang thương khó hiểu, hơn nữa tính khí cũng không tốt lắm.

Thẩm Quyện không phải người thích lo chuyện bao đồng, cả đời là tín đồ danh dự của giáo phái "Liên quan gì tới tôi", không quá quan tâm việc tiểu bạn cùng bàn chán chường này cất giấu chuyện xưa gì trong đó.

Nhưng cậu không nghĩ tới, mới chỉ được vài ngày mà cô đã không đóng kịch nổi nữa.

Tiểu mèo sữa cuối cùng đã duỗi móng vuốt nho nhỏ sắc bén của mình, tựa như gãi ngứa mà thăm dò tính cào cào cậu một cái.

Khiến toàn bộ sự mất ngủ, choáng váng, đau đầu, nhức não mà cơn cảm mạo mang đến cho cậu biến mất hết.

Cậu cảm rất nghiêm trọng, mất vài ngày mới có lại ý thức, hôm qua uống thuốc, bây giờ vẫn còn sốt nhẹ, cổ họng đau rát, lúc nói chuyện âm thanh vừa trầm lại vừa khàn, cười rộ lên thì càng khẽ, trầm thấp như pháo bung bên tai, âm âm làm lỗ tai người ta run lên.

Lâm Ngữ Kinh nằm trên mặt bàn, vẻ mặt vừa quái dị vừa vô cảm nhìn cậu, không rõ đã chọc trúng chỗ nào mà làm anh trai giang hồ cười trào phúng.

...

Lý Lâm ngồi phía sau và bạn cùng bàn Diệp Tử Ngang của cậu cũng cảm thấy rất kinh hồn bạt vía.

Lâm Ngữ Kinh và Thẩm Quyện nói chuyện xin chữ ký với âm lượng bình thường, ngồi phía sau cũng có thể nghe thấy bảy tám phần, nhất là một câu "Bọn giang hồ các cậu trước khi tiến vào xã hội, đến lớp học tập bằng cách khoác lác sao" của bạn học mới, thời điểm thốt ra, đã dọa cho Lý Lâm chân mềm nhũn.

Sau khi nhận thức được bàn phía trước có thể nghe thấy bàn sau nói chuyện, Lý Lâm cùng Diệp Tử Ngang đã triệt hết tất cả những câu giao tiếp không cần thiết, lợi dụng thần kỹ ba giây trao đổi ánh mắt đã luyện được từ ngay hôm qua, hai người liếc nhau, không hẹn mà cùng bưng lấy cái bàn lén lén lút lút chậm chạp kéo ra sau một chút, mãi đến khi cạnh bàn mà áp sát vào ngực đến không thở nổi mới coi như xong.

Lý Lâm im lặng chờ đợi một trận tinh phong huyết vũ*, song, cậu nghĩ với một cô gái như bạn học mới, giáo phách thế nào cũng sẽ có chút thủ hạ lưu tình thôi.

(*) Có nghĩa là gió tanh mưa máu.

Kết quả bọn họ chỉ nghe thấy, giáo phách bắt đầu cười.

Vị đại ca giang hồ giết người không chớp mắt này lúc nghe thấy bạn cùng bàn mắng hấn, chẳng những không tức giận, mà sau khi sững sốt một hồi lại bật cười đến cực kì sung sướng.

Lý Lâm và Diệp Tử Ngang lần nữa liếc nhau, thấy được trong mắt đối phương một cảm xúc giống mình.

Chẳng nhẽ phát điên rồi.

...

Thẩm Quyện cứ như vậy nhìn cô cười một hồi lâu, ngay khi Lâm Ngữ Kinh cảm thấy một giây sau mình có thể sẽ nhìn không được, trực tiếp đem sách tiếng Anh trong tay đập lên đầu cậu thì cậu chợt ngừng lại, liếm liếm môi, trong giọng nói còn mang theo sự vui vẻ nồng đậm: "Muốn khoác lác cũng cần phải học đấy."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Không thể nào, người này sao có thể nói chuyện được với cái ngữ khí thiếu đòn như vậy?

"Bạn học Thẩm, tôi cho rằng là bạn cùng bàn với nhau thì nên tương thân tương ái, " Lâm Ngữ Kinh mở to mắt bắt đầu bịa đặt, "Tôi là muốn cùng cậu hỗ trợ lẫn nhau, hai chúng ta cùng nhau học tập, cùng nhau tiến bộ."

"Được được, tương thân tương ái, " Thẩm Quyện cúi đầu cười một cái, cắn chữ lặp lại một lần, "Cậu muốn cùng tôi tương thân tương ái thế nào."

Cậu lúc này đang nghiêng người tựa vào tường, bộ dạng lười nhác trông như một thiếu gia cà lơ phất phơ, vài phần học sinh tốt vừa mới giả dối đáp nặn ra ngoài lúc này, giờ đều đã không còn nữa.

Lúc bản thân Lâm Ngữ Kinh nói thật sự không cảm thấy gì, kết quả bị cậu nhắc lại lần nữa như thế liền cảm thấy chỗ nào cũng không bình thường.

Cô bỏ qua này một chút mất tự nhiên và cứng ngắc này, cũng không có ý định quanh co vòng vò lãng phí thời gian, dứt khoát nói thẳng điều kiện với cậu ta: "Tôi muốn cậu giúp tôi viết lên giấy xác nhận, ký tên là được, về sau lúc cậu học tập chỗ nào không hiểu tôi đều có thể giảng cho cậu."

"Điều kiện này của cậu không được hấp dẫn cho lắm, " Thẩm Quyện chậm rì rì nói, "Bọn giang hồ chúng tôi chỉ toàn khoác lác, chưa bao giờ học tập."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Được được, coi như cậu lợi hại.

*

Đề tài này không thể tiếp tục thêm nữa, tự học buổi sớm qua một nửa, tất cả đại biểu môn vừa được phong hôm qua đã bắt đầu thu bài tập hè, Lâm Ngữ Kinh không cần nộp, nhìn ngó Thẩm Quyện lôi từ cái cặp xách xếp lếp nom có vẻ vô dụng ra một chồng bài tập.

Lâm Ngữ Kinh nhìn lướt qua, không biết cậu lấy được bài từ chỗ nào, quả đúng là giống y chang bọn Lý Lâm, trên bài tập cơ bản chỉ làm đề trắc nghiệm, đề lớn toàn bỏ trống, đôi chỗ vẽ thêm hai đường phụ tuyến, quá trình giải đề cũng không ghi.

Chỉ điền ABCD thì chắc chắn là nhanh rồi.

Lâm Ngữ Kinh thấy Thẩm Quyện hết sức tự nhiên, đem những tờ bài tập hè cơ bản chỉ điền ABCD rồi bỏ trống phân nửa đưa cho đại biểu, không hiểu là cái gì làm cho cậu ta tự tin như vậy.

Là vì cậu ta vốn ôn nhu thế sao?

Đại biểu môn đoán chừng cũng muốn khuyên cậu một tiếng, cậu viết như vậy thì chi bằng không nộp, dù sao cậu ngừng học quay về vốn cũng không cần nộp.

Nhưng lão đại trong truyền thuyết ghê đến mức làm người ta nghe tin đã sợ mất mật, đại biểu môn dùng tốc độ ánh sáng tiếp nhận bài tập của Thẩm Quyện, lại dùng tốc độ ánh sáng lùi về, dừng ở chỗ này thêm nửa giây cũng không dám, huống chi là nói nhiều một câu.

Đợt hoạt động thu bài tập lẽ mà lẽ mẽ chấm dứt, tự học sớm cũng vừa hết giờ, giáo viên tiếng Anh ôm giáo án đi vào phòng học.

Giáo viên tiếng Anh là một cô giáo rất xinh đẹp, trông cũng trẻ trung, tràn đầy sức sống chào hỏi bọn họ: "Good morning everyone!"

Không ai đáp lại cô, đại bộ phận lớp 10 cao nhị bày rõ tác phong học sinh kém không ai quản nổi của mình, chép xong bài tập hè là khối đá lớn trong lòng đã rơi xuống, mỗi người tự tìm kiếm tư thế thoải mái nhất gục xuống ngủ, có một số ngả đầu lên mép bàn lấy điện thoại di động ra lướt, bắt đầu một học kỳ mới, một ngày chiến đấu mới.

Chỉ có vài bạn học nhiệt tình hiếu học hồi âm, Giáo viên tiếng Anh nom cũng không bị ảnh hưởng gì, vô cùng vui vẻ cùng mấy bạn học kia trao đổi, trao đổi trong chốc lát rồi bảo mọi người lấy sách giờ đến bài đầu tiên, bắt đầu vào học.

Lâm Ngữ Kinh đảo mắt vụng trộm liếc qua, Thăm Quyện bên cạnh không lật mở bài đầu của sách tiếng Anh mà lật đến phía sau, đến cỡ 2/3 quyển sách, đang rử mắt xuống vôn vê bút, xột xoạt viết lên trang giấy, thoạt nhìn còn rất nghiêm túc.

Giây tiếp theo, một tiếng xé giấy thanh thúy vang lên, Thăm Quyện đem trang giấy cậu vừa viết xong xé ra, đẩy tới trước mặt Lâm Ngữ Kinh.

"..."

Cô kéo qua liếc một cái: 【 Ký tên gì 】

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy chữ mình đã đủ lớn đủ bay bổng, nhưng chữ của Thăm Quyện này còn hơn thế, như sắp bay lên sánh vai cùng mặt trời ấy, thế mà vẫn tuyệt đẹp, nét bút sắc bén, khung chữ cũng đẹp mắt.

Vì thế cô cũng cầm lấy bút, ghi lên phía trên: 【 Bọn giang hồ các cậu trong giờ học đều không nói chuyện, dựa vào truyền giấy? 】

Thăm Quyện thật ra là vì cảm mạo, cổ họng không thoải mái, không thích nói chuyện.

Có điều nếu bạn cùng bàn đã nói như vậy.

Cậu tiện tay đẩy tờ giấy qua mép bàn, ngoảnh đầu nói: "Cậu muốn ký cái gì."

Suy cho cùng vẫn còn đang trong giờ, Lâm Ngữ Kinh là hình tượng học sinh tốt, nhìn thoáng qua giáo viên tiếng Anh trên giảng đài, nghiêng người chòm sát vào cậu.

Thăm Quyện lại nghĩ thấy cái loại đó, hương hoa hồng hòa với vị bánh táo và sữa bò ngọt lịm.

Cậu rử mắt xuống, ánh mắt vừa vắn rơi vào vành tai mỏng manh của cô gái, trông thấy chỗ đó có một cái xương sụn không rõ ràng, lỗ tai nhỏ xíu. Ánh mắt dời xuống, dừng trên dải tai trắng nõn hai cái.

Thẩm Quyện mặt không chuyển sắc dời tầm mắt.

Lâm Ngữ Kinh không để ý tới, cô nằm trên mặt bàn sáp người qua, nhỏ giọng nói với cậu: "Giấy xác nhận nội trú ở trường, tôi muốn sống ở trường, thầy Lưu nói nhất định phải có phụ huynh ký tên đồng ý xác nhận, nhưng mà ba tôi không đồng ý, không ký tên cho tôi, tôi lại không thể tự ký tên của ông được."

Thẩm Quyện nghe rõ.

Bạn cùng bàn muốn sống ở trường, ba cô không đồng ý, cho nên cô muốn làm giả giấy xác nhận, tìm cậu.

"Vì vậy?" Thẩm Quyện như cười như không nhìn cô, thanh âm mang theo một chút giọng mũi, khàn giọng, "Cậu bảo tôi làm cha cậu một lần?"

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Hết chương 9.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Trong lòng Thẩm Quyện rất đặc ý: Tiểu nha đầu rất táo bạo nha, còn chơi tình thú với tôi.

Quyện gia, phiền ngài tỉnh táo một chút được không?

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Tôi là cha nuôi của cậu

Lâm Ngữ Kinh muốn ấn đầu Thẩm Quyện lên tường cho cậu ta biết cái gì gọi là cha.

Nhưng rồi nghĩ lại, người ta nói cũng đâu có sai, chẳng qua là mở ra một mạch suy nghĩ mới, hơn nữa người dạt dào lưỡi biếng này giọng nói có chút khàn nên mới nghe giống thiếu đòn thể thôi.

Tuyệt đối không phải cố ý nói như vậy.

Không phải cái rắm.

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu, trầm mặc hai giây rồi nói: "Bạn học Thẩm, sau này chúng ta còn có quãng đường hai năm phải đi."

Bạn học Thẩm nhú mày: "Uy hiệp giang hồ."

"..."

Cậu còn chưa thôi hả?

Lâm Ngữ Kinh hít một hơi thật sâu, được rồi, nhịn một chút gió êm sóng lặng, lùi một bước biển rộng trời cao.

Huống hồ cô còn có việc muốn nhờ.

"Thật xin lỗi, " Trên giảng đài, giáo viên tiếng Anh đang đọc một đoạn văn, vừa đọc vừa phiên dịch cho bọn họ một lần, Lâm Ngữ Kinh đè thấp thanh âm, đặt cằm trên mặt bàn bên cạnh cậu khẽ khàng lên tiếng, "Tôi không nên nói cậu là tên giang hồ, tôi chỉ thuận miệng nói thôi, không cố ý đâu, gửi đến cậu lời xin lỗi chân thành nhất của tôi, hy vọng bạn cùng bàn của tôi có thể đại nhân đại lượng, tha cho tôi lần này."

Tiếng cô nàng vốn êm tai, lúc này hạ thấp xuống, mang theo chút mềm mại nhẹ nhàng tự nhiên.

Mèo sữa nhỏ nhắc móng vuốt cào đủ rồi, lại chẹp một cái đập lên, đệm thịt âm ỉm áp vào, chỉ còn lại mềm mại.

Cô nói xong, Thẩm Quyện không đáp lại.

Lâm Ngữ Kinh có phần không nhịn nổi nữa, bạn cùng bàn giết người không chớp mắt này của cô lòng dạ thật sự có chút hẹp hòi.

Lâm tiểu thư cũng là một thiếu nữ hơi nóng tính, mùa hè trời hanh vật ráo càng làm cho hỏa khí dồi dào hơn, thêm nữa khoảng thời gian này còn liên tục bực bội, cùng với ngày hôm qua bị Mạnh Vĩ Quốc làm thành như vậy, nên tâm tình của cô vốn là cực kì mục nát, lúc ở bên ba ruột cô còn chưa từng nung nịu, huống chi là với một bạn học mới gặp chưa được mấy ngày, còn không tính là quen biết.

Giang hồ đến đâu cũng vô dụng, cậu vẫn còn chưa bị tôi lừa nhỉ?

Lâm Ngữ Kinh trợn trừng mắt một cái, thu lại đầu và cánh tay đang gác trên bàn phía Thẩm Quyện, không để ý tới cậu nữa.

Giảng co một mực tới trưa.

Lâm Ngữ Kinh chuyên trường tới đây, vượt qua cơ hồ nửa cái Trung Quốc, học tập gì đó dù nhiều dù ít cũng có chút không quen vùng, cần phải

thích ứng, cho nên cả buổi sáng cô đều nghe giảng bài, thật sự cũng không cảm thấy gì.

Nói tỉ lệ học lên của Bát trung không thấp vẫn có thể tin cậy được, tuy rằng các bạn học của cô thoát nhìn không có mấy ai là giống đang học tập nghe giảng, nhưng trình độ giảng dạy của giáo viên đúng là rất cao, trọng tâm nào cũng nắm vững chính xác, một tiết học đi rất nhanh.

Thẩm Quyện cũng không phải là người nói nhiều, nói đúng hơn là cái người này từ lúc tiết Anh kết thúc đến giờ, vẫn đang ngủ, nằm sấp trên mặt bàn, xoay mặt về phía bức tường, ngủ đến thiên hôn địa ám nhật nguyệt vô quang*, lúc giáo viên vật lý nóng nảy dưới sự nơm nớp lo sợ của toàn bộ bạn học, ném hai viên phấn lên đầu cậu, cũng không thể làm cậu tỉnh ngủ.

(*) Nghĩa là trời đất tối tăm, mặt trời mặt trăng không còn chiếu sáng.

Thẳng đến giữa trưa chuông tan học vang lên, Thẩm Quyện mới chậm rãi mà đứng dậy.

Ngủ miết tới trưa đầu óc vẫn có phần mờ mịt, cậu ngồi tại chỗ trì hoãn trong chốc lát, nghiêng đầu qua.

Bên cạnh không ai, tiểu bạn cùng bàn đã đi rồi, liếc qua thời gian một cái, mười hai giờ, chắc là đi ăn cơm.

Thẩm Quyện nhớ tới ban sáng lúc cô nàng trừng mắt nhìn cậu một hồi lâu, sau đó động tác cực nhỏ nghiêng nghiêng răng.

Thẩm Quyện nhin không được, liếm môi phát khô cười ra tiếng.

Lúc này tất cả mọi người đã đi ăn cơm, trong phòng học trừ cậu ra không còn ai khác, mở cửa sổ ra, bên ngoài loáng thoáng truyền đến tiếng đùa giỡn.

Thiếu niên cúi thấp đầu, tiếng cười khan khản khe khẽ vang lên trong phòng học trống trải, có chút đột ngột.

Cậu của lúc ấy quả thực nhất thời không kịp phản ứng, cảm mạo nổi lên đem đầu óc đốt mất một nửa, phản ứng có chút trì trệ.

Chờ cậu kịp phản ứng, trong chốc lát không nghĩ được phải nói gì.

Sau đó chỉ nghe thấy con mèo nhỏ bắt đầu ken két ken két nghiêng răng.

Hỏa khí quả là lớn.

Thẩm Quyện nửa dựa vào tường ngáp một cái, ánh mắt rơi vào hai tờ giấy trên bàn Lâm Ngữ Kinh, ngừng lại một chút.

Trên đó viết một đồng chữ lớn rậm rạp chèn chịt, tên người gồm ba chữ, ngón ngang lộn xộn có lớn có nhỏ, có quy quy củ củ có rồng bay phượng múa, điểm duy nhất giống nhau chính là xấu đến không nỡ nhìn.

Cậu hí hí mắt, nhìn chăm chăm vào chữ phía trên phán đoán trong chốc lát, mới thẳng người, chậm rãi mà tiện tay xé xuống một trang giấy từ quyển vở, cầm bút lên rồi dựa trở lại.

Vừa mới hạ bút, liền nghe thấy hành lang vang vọng một trận gào thét âm ỉ: "Quyện bảo! Cậu ở đâu Quyện bảo!" Hà Tùng Nam dựa cửa thò đầu vào, "Con mẹ nó chứ chờ dưới lầu của cậu mười phút rồi đấy, gọi điện thoại đến cậu cũng không nhận, tôi phải bò lên tới lầu bốn tìm cậu cơ đấy, mệt chết tôi, đi ăn cơm đi, cậu làm gì đó?"

Thẩm Quyện "Ồ" một tiếng, không ngẩng đầu, cầm bút ghi: "Đợi chút đã, xong ngay đây."

Cậu vừa mở miệng, Hà Tùng Nam liền sửng sốt: "Cô hòng cậu bị sao vậy?"

"Cảm mạo."

"A, phát hỏa rồi sao?" Hà Tùng Nam tựa vào khung cửa đứng, cúi đầu nhìn cậu*, cười đến vô cùng xấu xa, "Mỗi ngày đối mặt với bạn cùng bàn mỹ nữ chân dài của cậu, Quyện gia, phát hỏa rồi đúng chứ?"

(*) Nhắc lại một chút, bàn của Thẩm Quyện và Lâm Ngữ Kinh ở hàng đầu nằm sát tường, từ câu trên thì chắc là sát tường bên phía cửa chính.

Thẩm Quyện liếc mắt nhìn hắn, không nói chuyện.

"Tới đi, " Hà Tùng Nam vẫn tiếp tục cợt nhả, "Thích thì tới luôn đi, muốn theo đuổi thì theo đuổi ngay, chớ lãng phí giá trị nhan sắc của cậu, tranh thủ đương tuổi thanh xuân bùng nổ năng động của cậu mà lưu lại một đoạn tình yêu lãng mạn duy mỹ* đi, đừng để sau này huynh đệ nhớ lại thời cấp 3 đều mẹ nó nghĩ tới một Thẩm Quyện ế ẩm."

(*) Duy mỹ: duy nhất + đẹp đẽ

Thẩm Quyện không nhìn hắn, để mặc hắn ở một bên thỏa thích mà diễn trò, cúi thấp đầu xoay xoay viết, Hà Tùng Nam đọc thoải một hồi mà không ai thèm đáp lại, cũng đành ngậm miệng, chạy đến dòm cái đồ chơi cậu đang viết trong tay, vừa dòm vừa ngắt ngắt nối nối nhắm lại: "Đồng ý cho học sinh Lâm Ngữ Kinh trọ ở trường... Phụ huynh..."

Hắn chưa đọc hết, Thẩm Quyện đã viết xong, để bút xuống, gấp đôi tờ giấy trong tay lại, tiện tay túm lấy một quyển sách đặt trên mặt bàn phía Lâm Ngữ Kinh, kẹp giấy vào.

Hà Tùng Nam cảm thấy hoang mang vãi ra, còn chưa kịp phản ứng: "Lâm Ngữ Kinh là ai thế?"

Thẩm Quyện chẳng buồn trả lời hẳn, thả sách lại rồi đứng dậy, buổi sáng lúc ngủ lấy áo khoác đồng phục choàng trên vai, cậu đứng dậy cầm cổ áo đồng phục phất một cái, phui lên.

Hà Tùng Nam nhìn thoáng qua quyển sách kia: "Bạn cùng bàn của cậu?"

"Ừ."

Hà Tùng Nam vẻ mặt ngu ngơ nhìn cậu: "Không phải chứ, Quyện gia, ngài làm gì vậy? Mới được hai ngày, sao có thể lên làm cha em gái nhà người ta? Chơi tình thú hả?"

"Cút, " Thẩm Quyện cười mắng hẳn một câu, "Cậu tưởng tôi là cậu à? Cách 10 km cũng có thể nhìn thấy sóng hoa* nhé."

(*) Bạn Thẩm muốn nói mình đào hoa ấy mà.

"Con mẹ nó chỉ mỗi cậu mới có sóng được chưa, cậu không phải tôi, cậu chính là không thèm, " Hà Tùng Nam nói, hẳn cứ thế tổng hợp mấy chữ trên tờ giấy kia một hồi rồi hiểu rõ, cậu ấy giả mạo phụ huynh bạn cùng bàn viết giấy xác nhận ở trọ tại trường đây mà, kết hợp với một cước đạp hẳn xuống đất lúc trước, Hà Tùng Nam cảm thấy có chút khó tiếp nhận, "Sao thế A Quyện gia, thực sự coi trọng?"

Thẩm Quyện mặc áo khoác đồng phục lên, vừa đi ra phòng học vừa cúi đầu kéo kéo phọc-mơ-tuya, thanh âm nhàn nhạt: "Coi trọng cái rắm."

"Coi trọng cái rắm mà cậu đã vội vàng làm cha người ta rồi, " Hà Tùng Nam song song cùng cậu xuống lầu, "Còn lần trước nữa, tôi chỉ nhìn chân cậu đã không vui, còn đạp tôi! Đạp huynh đệ của cậu!! Cậu còn không phải là coi trọng người ta?"

"Không liên quan tới cái đó, " Thấm Quyện hơi rướn cổ, đưa tay xoa cổ họng hai cái, "Cậu nhìn chòng chọc vào chân con gái nhà người ta, không cảm thấy bản thân giống tên biến thái sao?"

"Tôi không cảm thấy, " Hà Tùng Nam trả lời vô cùng dứt khoát, hoàn toàn không để ý mặt mũi, "Lòng yêu cái đẹp cậu không có sao? Cậu không phải cũng nhìn chăm chăm vào bạn cùng bàn mới đến bốc lửa sao, chứ sao cổ họng lại đau? Lửa này bốc lên từ đâu vậy?"

Thấm Quyện đập hăn một phát.

Hai người một đường xuống lầu, dưới lầu có vài nam sinh đang đứng, vừa cúi đầu chơi điện thoại vừa tán dóc mà chờ.

Đồng phục Bát trung tuy rằng đều giống nhau, nhưng mỗi khối cũng có chút điểm khác biệt nhỏ, chủ yếu nằm ở hai đường kẻ dọc trên quần đồng phục và ống tay áo, lớp mười hai là màu lam nhạt, mười một màu tím.

Tòa nhà dạy học của khối mười hai và mười một không cùng một nơi, bình thường ngoại trừ mấy chỗ như sân bóng và nhà ăn thì ở bên ngoài căn bản là không thấy mặt, vì vậy giờ này khắc này, mấy vị mặc đồ kẻ gạch lam nhạt đại diện cho học sinh lớn tuổi nhất trường này bỗng có phần trở nên bắt mắt, một số cao nhị mua cơm hộp về phòng học ăn đi ngang qua, đều liếc hai mắt ngó qua đây một chút.

Một người trong đám chơi điện thoại bỗng nhiên ngẩng đầu, thấy rõ người đi ra, đem di động cất đi, rồi đột ngột vỗ tay bôm bốp hai cái.

Ba người còn lại cũng ngẩng đầu lên, động tác vô cùng đều nhịp mà cất di động, bốn người xếp thành một hàng đứng nghiêm tại cửa ra vào lầu dạy học khối mười một, nhìn người trên bậc thang, cùng hô lên: "Chào buổi trưa Quyện gia! Quyện gia vất vả rồi! Cung nghênh Quyện gia hồi cung!"

Âm thanh thiếu niên trong trẻo, khí thế dồi dào, xông thẳng lên mây.

Đám cao nhị đi ngang qua: "..."

Thẩm Quyện: "..."

Thẩm Quyện mặt không đổi sắc lướt qua: "Ngu ngốc."

Hà Tùng Nam cười đến eo cũng không thẳng nổi nữa rồi, hướng tới cậu hô: "Thế nào đại ca! Phong cách chưa!"

Thẩm Quyện quay đầu lại, đưa tay chỉ vào hắn: "Cổ họng tôi đau, một câu nói nhảm cũng không muốn nói, cậu đừng để tôi đánh cậu."

Hà Tùng Nam hướng cậu kính một cái: "Đã rõ đại ca! Đi ăn thôi đại ca! Ăn bún nhé đại ca!"

*

Bên cạnh Bát trung có rất nhiều quán ăn, ra cổng queo phải vượt tiếp qua một con đường, là đến một con phố mở đầy quán ăn nhỏ.

Lẩu cay bún gạo, mì Bún nồi đất, đồ nướng, còn có đồ rán gì đó, đầy đủ mọi thứ, mọi thứ nên có thì đều có, quán hàng đầu còn có lẩu nồi đất.

Lâm Ngữ Kinh không có người quen, một mình, chọn quán bún gạo nồi đất, đi vào thì phát hiện cũng không có bàn trống, chỉ có ở góc xó phía sau bên cạnh một cô gái là có chỗ trống.

Lâm Ngữ Kinh đi tới, hỏi cô ấy một tiếng: "Bạn học, bên cạnh cậu có ai không?"

Tiểu cô nương đang cúi đầu yên tĩnh ăn bún gạo, bỗng nhiên có âm thanh vang lên, cô sợ hết cả hồn, vội vàng ngẩng đầu, vội vàng lắc đầu.

Mắt mở to nhìn chăm chăm, trong miệng còn ngậm bún gạo, phình to, nói không ra lời.

Đúng là một tiểu cô nương đáng yêu, ánh mắt rất sáng, làn da có hơi ngăm đen, mặt tròn tròn, giống như một viên, kẹo đường chocolate?

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy tâm trạng bức bối không biết bao lâu của mình được chữa lành một chút đỉnh, cô ngồi xuống bên cạnh cô ấy, gọi một phần bún gạo, bắt đầu nghĩ xem rốt cuộc nên giải quyết chuyện Mạnh Vĩ Quốc như thế nào.

Cô dù thế nào cũng không muốn ở lại căn nhà đó, nhưng rồi ngẫm lại, coi như cô có làm giả giấy xác nhận, chờ Mạnh Vĩ Quốc trở về, cũng không tránh khỏi một trận nhao nhao.

Hình tượng con ngoan thanh tâm quả đục mà cô đắp nặn nhiều năm không phải sẽ tan vỡ sao?

Lâm Ngữ Kinh đã hoàn toàn quên mất chuyện đêm qua cô mắng to "Bọn Phượng Hoàng nam ở rể các người" rồi.

Quán ăn bên cạnh trường tốc độ dọn thức ăn đều rất nhanh, loại bún này thì càng nhanh, chưa đầy một lát liền có rồi, Lâm Ngữ Kinh hồi phục tinh thần, cúi đầu đối mặt với nồi bún gạo phát ngốc năm giây, mới ý thức được không có đôi đũa.

Cô ngẩng đầu nhìn một vòng, trông thấy một hộp đũa đặt ở cái bàn sát vách tường bên trong, vừa định đưa tay tới lấy, trước mặt đã xuất hiện một đôi đũa, còn có một phần thịt, của bàn tay nhỏ nhắn hơi đen.

Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu, Tiểu Kẹo Đường chocolate cầm lấy đôi đũa đưa tới trước mặt cô, thoạt nhìn có chút ngượng ngùng, nhìn cô chớp chớp mắt.

Lâm Ngữ Kinh tiếp nhận, nói một tiếng cảm ơn.

Tiểu Kẹo Đường: "Không... Không cần..."

Tiếng cô ấy rất nhỏ, tại quán nhỏ âm ỉ này gần như không nghe được, là vì ngồi sát bên cạnh, Lâm Ngữ Kinh mới nghe thấy đấy.

"Cần, cần dấm chua không..." Tiểu Kẹo Đường dùng giọng cực nhỏ, lắp bắp nói.

Lâm Ngữ Kinh kịp phản ứng là đang nói với cô, lắc đầu: "Không cần, cảm ơn."

"Không, không có..." Cô ấy ngay cả không có gì cũng nói không ra.

Thế này cũng quá khẩn trương rồi.

Cả người Lâm Ngữ Kinh từ mặt đến thân đều dính đầy vô hại, chính cô cũng biết rõ, thoạt nhìn chính là một người tốt rất dễ gần, không hiểu vì sao cô gái này lại sợ đến nỗi nói cũng không lưu loát.

Tiểu Kẹo Đường không nói nữa, hai người liền an tĩnh như vậy ăn thêm vài phút đồng hồ, Lâm Ngữ Kinh lấy điện thoại di động ra, mở máy.

Từ đêm qua đến giờ, điện thoại di động của cô vẫn luôn tắt.

Quả nhiên, vừa khởi động máy, từng cái tin nhắn liền nhảy ra bên ngoài, tên Mạnh Vĩ Quốc chiếm đầy cả màn hình.

【 Mạnh Vĩ Quốc: Mà vừa mới nói cái gì? Mà lặp lại lần nữa cho tao. 】

【 Mạnh Vĩ Quốc: Lâm Ngữ Kinh, bây giờ mà thực sự là cánh cứng cáp rồi? 】

【 Mạnh Vĩ Quốc: Tao đối xử với mà không tốt? Tao cho mà ăn, cho mà uống, đưa mà đến trường học tốt, mẹ mà không cần mà, là tao nuôi mà —— 】

"Kình kịch" một tiếng, Lâm Ngữ Kinh mặt không biểu cảm khóa di động, màn hình trong nháy mắt khôi phục khung màu đen, thế giới rồi cuộc đã yên tĩnh.

Cô thả di động xuống cạnh bàn, tiếp tục ăn bún gạo.

Vừa cắn một cái cá viên, cửa quán truyền đến một loạt tiếng cười đùa, vài nữ sinh đi tới, người đầu tiên hô lên một tiếng: "Hết bàn rồi à?"

"Hết rồi!"

"VẬY chờ một lát đi, hôm nay tao chỉ muốn ăn bún gạo."

"ĐỢI mấy thế kỉ à, phiền chết mất."

"Ài, kia không phải là còn chỗ trống sao, kéo một cái ghế tới đó ghép đi."

Tiểu Kẹo Đường bên cạnh rõ ràng cứng đờ một cái, Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu, thấy cô cúi thấp đầu, lông mi rất dài, run rẩy phủ xuống.

Cả quán ăn chỉ còn mỗi bàn các cô này là có chỗ trống, bàn dài bốn người ngồi, Lâm Ngữ Kinh cùng Tiểu Kẹo Đường ngồi ở một bên, đối diện vốn đang có người, vừa nãy đã ăn xong, lúc này trống không.

Mấy nữ sinh bên ngoài thương lượng hai câu, đi đến, sau đó không biết là ai bỗng nhiên cười một tiếng: "Đây không phải là Ý tỷ của chúng ta sao?"

Một bàn tay đặt lên mặt bàn phía Lâm Ngữ Kinh, ngón tay rất sạch sẽ xinh đẹp, trên cổ tay đeo cái dây đỏ kiểu dáng đơn giản: "Ý tỷ của chúng ta cũng tới ăn bún gạo? Vậy nối bàn đi."

Chính là loại âm điệu làm người ta chán ghét.

Mấy nữ sinh trực tiếp ngồi xuống đối diện, ba người, còn một người kéo ghế tới đây, ngồi cạnh Lâm Ngữ Kinh, sau khi kê món ăn xong liền ngồi đợi nói chuyện phiếm, cười rất lớn tiếng, có chút âm ỉ, còn rất chói tai.

Lâm Ngữ Kinh thở dài, tốc độ nhanh hơn một chút, muốn ăn xong nhanh rồi trở về.

Chưa được vài phút, ánh mắt ba nhỏ kia đã chuyển hướng, rơi vào bên kia Lâm Ngữ Kinh, nhìn Tiểu Kẹo Đường ngồi cạnh cô: "Ý tỷ, bún ăn ngon không?"

Tiểu Kẹo Đường không nói chuyện, Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu, thấy tay cô run run bấu chặt chiếc đũa.

"Ài, Ý tỷ, bạn học đi cùng cậu đây nè, sao không nói chuyện đi, cậu phải hữu nghị với bạn học một chút chứ."

Cô gái mang dây đỏ lúc này nhếch miệng cười: "Bảo cậu ta nói gì đây, một người cà lăm."

Tiểu Kẹo Đường cúi thấp đầu, động cũng không động, không nhìn thấy biểu cảm.

"Ý tỷ, làm gì khó chịu thế, cậu nói gì đi chứ, nói một câu cho bọn tao nghe xem, sao không lễ độ gì hết vậy?"

"Thích nghe cậu nói chuyện thôi, " một cô bé khác giữ cổ họng bắt chước, "Các các các cậu đáng ghét! Còn còn còn bắt tôi!"

Tiếng cô ta rất lớn, nói xong mọi người trong quán ăn đều nhìn qua, ba người ồ lên một trận cười nhạo chói tai.

Lâm Ngữ Kinh cảm giác được, cô gái bên cạnh cả người đều đang run.

Lâm Ngữ Kinh nhắm mắt lại.

Lúc này bún gạo của đám dây đỏ cũng xong, bà chủ mang theo ba nồi đất nhỏ tới đây, đặt trên bàn các cô.

Mấy người vừa cười vừa cầm đũa, lại đến lấy dấm chua, lấy xong Dây đỏ bỗng nhiên "Ài" một tiếng, "Ý tỷ, cậu ăn bún gạo mà không rưới dấm sao? Tôi giúp cậu rưới, thế này đủ chưa? Chưa đủ thì thêm một chút..." Cô ả mang bình dấm chua trong tay sang đây, trực tiếp vặn nắp ra, ào ào trút hết cả lọ dấm vào nồi đất nhỏ của Tiểu Kẹo Đường.

Vị chua nồng đậm lan tràn trong không khí.

Ba cô gái đối diện lại bắt đầu cười, một người trong đó cười như sắp chết, "Đùng đùng" vỗ bàn, cái bàn nhỏ trong quán ăn thoạt nhìn chất lượng không tốt lắm, vì động tác của cô ta mà lung lay rất nguy hiểm: "Không được rồi, Lý Thi Kỳ mà quá đáng nha, sao lại bắt nạt người ta như vậy?"

"Tao bắt nạt nó chỗ nào, " Dây đỏ cười nói, "Tao chẳng phải đang quan tâm sao?"

Cổ họng Tiểu Kẹo Đường không phát ra một tiếng nào, đầu cúi xuống thật thấp, bả vai run rồi lại run.

Lâm Ngữ Kinh nghe thấy một âm thanh rất nhẹ rất nhỏ, tiếng hít mũi yếu ớt.

Đùng một tiếng, thần kinh căng thẳng không biết bao nhiêu ngày cùng với một tiếng này đứt phăng cả thể.

Như một lon coca bị lắc lư liên tục, khí bên trong nén đầy đến cực hạn, nắp bình cuối cùng không chịu nổi áp lực, đùng một tiếng nổ bùng ra.

Hôm nay rõ thật là, sao ở đâu cũng gặp phải bọn ngu đần thế này?

Lâm Ngữ Kinh đẩy nôi đất tới trước mặt, ngẩng đầu lên, quảng đôi đũa lên bàn một phát, một tiếng vang giòn giã.

Ba nữ sinh im lặng một trận, tay Dây đỏ còn đang cầm bình dấm lơ lửng trên nôi đất Tiêu Kẹo Đường, xoay đầu nhìn qua.

Lâm Ngữ Kinh liếm liếm môi, nhìn cô ta: "Mắt cậu bị khiếm khuyết sao?"

Nữ sinh kia ngậy ngấn cả người: "Cái gì?"

Trong tiệm rất yên tĩnh, tất cả mọi người dòm ngó động tĩnh bên này.

"Cái gì là cái gì, tôi nói cái gì cậu không nghe được à? Cậu chẳng nhẽ không chỉ bị đui mà còn bị điếc, " Lâm Ngữ Kinh lúc này cả người đều bốc hỏa, ngữ khí rất căng, mỗi một câu đều lộ rõ nỗi bực bội cùng không kiên nhẫn, "Ép ép ép ép đến phiên chết rồi, ăn cũng không ngăn nổi miệng của cậu à?"

"Tao fuck..." Nữ sinh kia giận quá hóa cười, "Không phải chứ, bọn tôi nói chuyện liên quan gì đến cậu, cậu là ai hả —— "

"Tôi là ai à?" Lâm Ngữ Kinh nheo mắt lại, "Tôi là cha nuôi của cậu đấy, hoặc là cậu câm miệng rồi yên tĩnh ăn, ăn xong thì lăn, hoặc là cha nuôi thay ba ba của cậu dạy cho cậu biết cái gì gọi là lễ độ cùng tư chất."

Hết chương 10.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Lâm Ngữ Kinh: Tôi nóng tính rồi sao!!!!!!!

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Phía trên tôi có người

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy mình là một người vô cùng thanh tâm quả dục, tính khí phi thường tốt, bình thường chuyện gì cô cũng nhẫn nhịn được, tự mình điều chỉnh một lát, hít sâu hai cái, niệm kinh Phật hai lần, liền không tức giận nữa.

Nhân sinh tựa như một vở kịch, vì hữu duyên nên mới gặp nhau.

Hà có gì.

Thế nhưng trong cuộc sống của cô, lại đầy rẫy lũ ngu dần ngu dần ngu dần và cả trăm thời điểm không thuận ý, người bình thường cũng khó mà giữ được tâm trạng bình ổn.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy có lẽ mình và thành phố này bất tự tương khắc.

Ăn bún gạo, cũng có thể gặp phải kẻ ngốc.

Loại thủ đoạn bắt nạt người khác này, cô vẫn luôn cho là trò chơi của đám trẻ sơ trung.

Cô liếc nhanh qua ba cô gái đối diện, cảm thấy có chút phiền.

Thực sự không muốn đánh nhau với con gái.

Phiền phức, hơn nữa rất khó coi.

Con gái đánh nhau, ngoại trừ cào thì chính là kéo, giống như hạng đàn bà chanh chua chửi đổng, chung quy không thể phối hợp với bọn họ cùng kéo tóc nhau chửi ầm lên được, vậy bạn nói xem nên đánh hay là không đánh đây.

*

Thẩm Quyện đối với chuyện ăn không có ý kiến gì, tất cả đều nghe theo đám người ầm ĩ Hà Tùng Nam, Hà Tùng Nam tưởng niệm quán bún gạo ở cổng trường kia rất lâu, một đoàn người lũ lượt đi ra, đến cửa quán bún, Hà Tùng Nam nhòm vô trong nghĩa thử: "A, không có chỗ, đổi quán khác đi."

"Ừm, " Thẩm Quyện gật nhẹ đầu định đi tới trước, dư quang đảo qua, dừng lại.

"Đi thôi, ăn phở xào nhá? Nhanh lên một chút, bây giờ đã hơn mười hai giờ rồi, ăn xong tôi muốn về ngủ trưa." Hà Tùng Nam bên cạnh vừa đi lên trước vừa nói, đi được hai bước, không thấy người phía sau đuổi tới, ngoảnh đầu nhìn lại.

Thẩm Quyện còn đứng ngoài quán bún gạo, trong miệng ngậm thuốc lá, chưa châm, người vẫn không nhúc nhích, nhìn vào bên trong.

Hà Tùng Nam lui lại hai bước, thuận theo ánh mắt của cậu lại ngó vào trong, cũng không phát hiện cái gì khác thường: "Sao vậy? Người quen à?"

"À, " Răng Thẩm Quyện cắn đầu thuốc lá, "Người quen."

Hà Tùng Nam lại cẩn thận xem xét, nhận ra, hướng vào trong chỉ một cái: "Ai, đây không phải là Lý Thi Kỳ sao, không dễ dàng nha, cậu còn nhớ cô ta à, tôi tưởng cậu đã sớm quên."

Thẩm Quyện nghiêng đầu, mơ hồ nhìn hẳn: "Ai?"

"... Bạn cùng lớp cũ với ngài khiêm Hoa khôi lớp, " Hà Tùng Nam nói, "Không đúng, Quyện gia, ngài đừng nói thế trước mặt người ta chứ, con gái người ta đã từng theo đuổi cậu hơn một năm đấy."

"À..." Thẩm Quyện một chút ấn tượng cũng không có, ngược ngược đầu, nhìn thấy nữ sinh kia đem cả một lọ dấm chua đổ hết vào bát cô gái đối diện.

Hà Tùng Nam cũng nhìn thấy, mở to hai mắt nhìn: "Kia có phải Từ Như Ý không nhỉ."

Cái tên Từ Như Ý này, Thẩm Quyện ngược lại là có chút ấn tượng.

Trước kia lúc cậu còn ở lớp 3, sau chỗ ngồi có một Tiểu Cà Lăm, nói chuyện rất ít, động một chút lại xấu hổ, hồi Thẩm Quyện lớp mười hầu như cả học kì đều không thèm mang bút, toàn là mượn cô ấy, mượn một năm coi như cũng phát triển đến có thể nói hơn mấy câu hữu nghị.

Về sau vẫn là nghe bọn họ nói chuyện phiếm biết được, con gái nông thôn, trong nhà không có tiền, học giỏi, trường học cấp học bổng toàn phần cộng trợ cấp đặc biệt tuyền vào.

Trong quán bún gạo, Lý Thi Kỳ cùng hai người bạn của cô ta đang vỗ bàn cười, vừa cười vừa đem chai dấm không trong tay trở lại, Từ Như Ý chỉ ngồi ở đằng đó thế kia, cúi thấp đầu, một tiếng cũng không nói.

Vì vậy mấy cô gái càng cười đến thoải mái.

Hà Tùng Nam trông có chút kinh hãi, hẳn, Thẩm Quyện, Từ Như Ý Lý Thi Kỳ và cả mấy nữ sinh bên trong trước kia đều cùng một lớp đấy, bình thường ở lớp Hà Tùng Nam chưa hề chú ý đến mấy chuyện con gái này, chỉ biết Từ Như Ý biệt hiệu là Tiểu Cà Lăm, bởi vì cô ấy cà lăm, không biết rõ lắm, cả lớp toàn gọi như vậy, hẳn ngẫu nhiên cũng sẽ gọi theo một tiếng, cũng không quá để ý.

Nhưng mà kiểu lúc này, rõ ràng là đang bắt nạt người ta.

Hà Tùng Nam nhú nhú mày, vừa định đi vào, chợt nghe thấy một tiếng con gái rất dễ nghe: "Mắt cậu bị khiếm khuyết sao?"

Lý Thi Kỳ ngây ngẩn cả người.

Hà Tùng Nam cũng ngây ngẩn cả người, hấn nghiêng nghiêng đầu, nhìn từ sườn mặt của cô gái kia, rất đẹp, gò má lại quen quen, làn da rất trắng, tóc đen đơn giản cột thành đuôi ngựa cao cao, đồng phục quy củ, phía trên cổ áo lộ ra một đoạn cổ trắng ngần, đường nét thoát nhìn mềm dẻo mảnh mai.

Hà Tùng Nam nhận ra, khu vực cấm kị.

Chính là người trong ánh mắt tràn đầy "Mày tính là cái rắm ấy", nữ vương đại nhân nhà Quyện gia.

Nữ vương đại nhân ngữ khí rất căng: "Tôi là cha nuôi của cậu đấy, hoặc là cậu cảm miệng rồi yên tĩnh ăn, ăn xong thì lặn, hoặc là cha nuôi thay ba ba của cậu dạy cho cậu biết cái gì gọi là lễ độ cùng tư chất."

Thuộc kiểu vô cùng kích thích ý chí chiến đấu của người khác đấy, khinh thường, coi rẻ, cáu kỉnh, còn mang một chút càn quấy dạng "Ta là ông nội của mày, mày chính là cháu ta".

Lời thoại này cũng quá thuần thực, nhìn qua chính là một chị gái từng gặp sự đời.

Hà Tùng Nam không nhịn được huýt sáo, quay đầu, nhìn thoáng qua Thẩm Quyện bên cạnh.

Quyện gia không nhìn hấn, híp híp mắt, cắn trong miệng điều thuốc cắn bản còn chưa đốt, cạ một cái vào hàm răng.

Đầu tháng chín, thời tiết còn rất nóng, trong quán chen chúc nhồi đầy bàn với người, càng nóng, Lâm Ngữ Kinh ngồi đưa lưng về phía cửa, không phát hiện người đứng bên ngoài, ba cô gái đối diện giận đến bật cười, một trong số đó vỗ bàn một cái rồi đứng lên, sáp lại gần nhìn cô, lại nhìn lướt qua ống tay áo đồng phục của cô: "Không phải chứ, cũng có bệnh à? Tôi cùng bạn học của tôi tâm sự, cũng ở đây ra về uy hiếp cái gì, còn cha nuôi, có phải bình thường cũng rất hay đi tìm cha nuôi không? Một đứa lớp mười một như cũng —— "

Lâm Ngữ Kinh một câu cũng không nói, cô lia mắt liếc qua bàn, bún nồi đất, mới vừa lên, nước canh bên trong nóng hổi, nếu đầu úp vào cái này có khả năng bị phỏng.

Cô canh có chừng mực, một tay đẩy bún gạo trước mặt cô ta ra phía trước, tay kia ấn lấy ót nữ sinh "Phanh" một tiếng đè lên mặt bàn.

Nữ sinh căn bản không ngờ rằng cô sẽ trực tiếp động thủ, mọi người không kịp phản ứng, mặt tiếp xúc chính diện với mặt bàn đầy dầu mỡ, cô ta thét chói tai, giãy giụa muốn ngẩng đầu, bị người ta gắt gao giữ lại.

"Chị gái nói chuyện chú ý một chút, tích cho mình chút khẩu đức, " Lâm Ngữ Kinh ghé bên tai cô ta mà nói, "Bằng không thì lần sau tôi sẽ trực tiếp nhấn cái đầu này của chị vào trong nồi đất đấy."

Vị mang dây đỏ sát bên cũng đã kịp phản ứng, đưa tay chụp qua, Lâm Ngữ Kinh đứng dậy nghiêng người về sau tránh thoát, tay ấn cô gái kia không buông lỏng, tay kia một phát bắt được cổ áo đồng phục của Dây đỏ, nhắc chân móc lấy ghế nhựa vừa ngồi rồi đá đi, ghế nhựa nặng nề đập vào đầu gối Dây đỏ, Lâm Ngữ Kinh thuận thế nắm lấy cổ áo cô ả hất qua bên cạnh.

Không gian nơi này vốn chật hẹp, người cô ả cũng đứng không vững, bị đụng trúng rồi hất qua như vậy liền trực tiếp ngã xuống cạnh đó, rầm

rầm mà xô ngã chõng ghế nhựa màu lam bên cạnh.

Trong quán một mảnh hỗn loạn, tiếng con gái kêu cùng với tiếng ghế lật đổ, bà chủ vội vã từ sau bếp đi ra, Tiểu Kẹo Đường ngồi bên cạnh cũng sợ choáng váng, trên mặt còn dính nước mắt, hơn nửa ngày, mới run run rẩy rẩy vươn tay kéo đồng phục Lâm Ngữ Kinh: "Đừng... Đừng đừng đánh, đừng đừng, đánh nhau, xin... xin..."

Lâm Ngữ Kinh cúi đầu nhìn cô một cái, Tiểu Kẹo Đường sợ tới mức cả người đều co nhanh lại thành một nhúm, khóc đến mức bả vai co rút.

Cô nắm lấy tay cô ấy, kéo cô ấy đi ra ngoài.

Tiểu Kẹo Đường bị cô lôi kéo lảo đảo một cái, ngoan ngoãn đi theo, đi tới cửa đụng trúng mấy người đứng đấy, Lâm Ngữ Kinh cũng không ngẩng đầu, lách cánh tay đối phương kéo tiểu cô nương đi tới, qua đường cái, lại đi tiếp, quẹo vào một con đường khác.

Đường này khách sạn nhà hàng tương đối ít hơn, bên cạnh vừa hay là một cửa hàng tiện lợi.

Lâm Ngữ Kinh mắt nhìn thiếu nữ bên người, đi vào, mua một nắm kẹo que đi ra, chọn lấy một cây vị dâu đưa cho cô ấy.

Nữ sinh không khóc nữa, đang ngồi trên bậc thang trước cửa hàng tiện lợi chùi mắt, thoạt nhìn rất đáng thương.

Lâm Ngữ Kinh thở dài, ngồi xuống cạnh cô ấy: "Khóc cái gì, người khác bắt nạt cậu thì cậu đánh cô ta, đánh hai bữa là nghiêm chỉnh ngay, chẳng lẽ cậu khóc là sau này cô ta sẽ không bắt nạt cậu nữa à? Cậu càng dễ bắt nạt thì lại càng bị ức hiếp hơn đấy."

Nữ sinh nắm kẹo que ngẩng đầu lên, ánh mắt đỏ bừng: "Tôi, đánh, đánh không lại."

"Đánh không lại thì mắng, bất kể có thâm độc thế nào cũng được, " Lâm Ngữ Kinh tiện tay nhặt cây kẹo que vị vải, bóc vỏ kẹo rồi nhét vào miệng, "Bên người có đồ gì thì ném hết lên mặt bọn chúng, đánh nhau chính là phải tiên hạ thủ vi cường*, rồi đánh cho mấy ả đó mê man, làm cho bọn họ phản ứng không kịp, sau đó liền đi mặc giáo viên, ngồi trong văn phòng giáo viên khóc, khóc như vừa rồi cậu khóc đó, nói mấy đứa đó bắt nạt cậu, mấy đứa đó đánh cậu."

(*) Nghĩa là ra tay trước thì chiếm được lợi thế.

Tiểu Kẹo Đường nghe đến ngây người, sững sờ nhìn xem cô.

Lâm Ngữ Kinh cười, đôi mắt xinh đẹp cong cong nhìn cô: "Cảm thấy tôi nói rất có lý đúng không?"

Kẹo Đường đỏ mặt, tôi tôi tôi tôi cả buổi, cũng không nói được tôi cái gì, cuối cùng lắp bắp mà: "Cám... Cám ơn..."

"Không có gì, " Lâm Ngữ Kinh đứng lên, "Kỳ thật cũng không phải là vì cậu, vừa vặn tâm tình tôi cũng rất khó chịu, mấy nhỏ đó ở bên cạnh bức ép tôi đau cả đầu, phiền muốn chết, sau này bọn họ mà còn bắt nạt cậu, thì cậu tới lớp 10 khối mười một tìm tôi."

*

Một bữa cơm trưa mới ăn được một nửa đã bị quấy rối triệt triệt để để, nhìn thời gian còn lại muốn ăn nữa cũng không kịp nữa rồi, cuối cùng Lâm Ngữ Kinh đến nhà ăn trường học mua hai cái bánh bao trở về, ngồi trong phòng học vừa chơi điện thoại vừa ăn xong.

Nghỉ giữa trưa kết thúc, Thẩm Quyện tính một chút rồi trở về, lúc cậu trở lại Lâm Ngữ Kinh đã ngủ rồi, tiểu cô nương nằm nghiêng đầu trên mặt bàn, ngủ đến rất thuận thực, áo khoác đồng phục rộng thùng thình bị lệch,

mặt trên người cô càng để lộ khung xương mỏng manh của cô, một người gầy gò nhỏ nhắn.

Thẩm Quyện không gọi cô, cũng không vội vàng đi vào, nghiêng dựa vào cửa ra vào nhìn vài giây.

Cậu bỗng nhiên muốn cười.

Vừa nãy tại quán bún gạo, người này đến nhìn cũng chưa từng nhìn cậu một cái, về sau bọn Lý Thi Kỳ kịp phản ứng hùng hùng hổ hổ đuổi theo ra, còn bị cậu cản lại đấy.

Thẩm Quyện nhìn ra ý định "khống chế" đó của Lâm Ngữ Kinh.

Động tác tay quả thực gọn gàng, không hề nương tay chút nào, còn có độ thuần thực kinh người, tuy nhiên ra tay có chừng có mực, đầu óc rất thanh tỉnh.

Chuông vào học vang lên, Lâm Ngữ Kinh nhú nhú mày, chậm chạp ngồi dậy từ mặt bàn, vừa nhắc mắt, đã trông thấy bạn cùng bàn của cô đứng ở cửa ra vào nhìn cô.

Thiếu nữ ngủ trưa không đủ, vẻ mặt cũng viết đầy chữ mất hứng, cau mày mơ mơ màng màng cùng cậu đối mặt trong chốc lát, chậm rì rì nhắc tay lên, lông mi mềm mại như nhung rủ xuống, thật dài, đầu ngón tay trắng trắng nho nhỏ dụi dụi mắt.

Mí mắt Thẩm Quyện co giật như nhảy một cái.

Qua hơn mười giây, Lâm Ngữ Kinh mới phản ứng kịp, đứng lên nhường chỗ cho cậu.

Thẩm Quyện ngồi xuống, không ai nói chuyện, Lâm Ngữ Kinh vẫn còn trong trạng thái hỗn loạn nửa mê nửa tỉnh, hai mắt ướm át ngồi tại chỗ

mà ngáp.

Buổi chiều tiết đầu tiên là hóa học, tiết học đầu của giáo viên hóa, Thẩm Quyện rút một quyển sách hóa mới tinh từ chõng sách, mở tờ thứ nhất, xoạt xoạt xoạt ký tên.

Lâm Ngữ Kinh phát hiện, bạn cùng bàn của cô đặc biệt thích kí tên, tựa như người bạn nhỏ dễ dạy được phát cho sách mới liền lật tờ đầu tiên viết lên tên lớp và tên mình vào, cậu cũng muốn viết, mỗi môn mỗi quyển đều viết, hai chữ Thẩm Quyện viết rất rỗng bay phượng múa, chiếm hơn phân nửa trang trống, giống như con người lớn lối của cậu.

Thẩm Quyện chú ý tới tầm mắt của cô, cũng xoay đầu lại.

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu, chớp mắt mấy cái, có một loại mất tự nhiên do nhìn lén bị bắt gặp.

Thiếu niên trái lại có vẻ rất tự tại, thoáng nghiêng đầu nhìn tiểu bạn cùng bàn của cậu: "Vừa nãy lúc cậu đánh nhau, đã nói gì với người ta thế?"

Lâm Ngữ Kinh ngừng lại một trận, đại não kịp vận hành hai giây, phân nửa buồn ngủ còn sót lại đều bị dọa không còn.

Lâm Ngữ Kinh: "Cái... Cái gì?"

"Chính là câu cậu nói lúc ấn lấy đầu người ta, ghé bên tai cô ta nói đấy." Thẩm Quyện nói.

Lâm Ngữ Kinh từ kinh hãi đến mờ mịt, sau đó mặt không biểu cảm nhìn cậu, thoát nhìn giống như đang cân nhắc xem hiện tại giết người diệt khẩu còn kịp hay không.

Lâm Ngữ Kinh: "Cậu nhìn thấy rồi."

"Ừ." Thẩm Quyện thoải mái nói.

Lâm Ngữ Kinh nhớ lại một thoáng, quán bún gạo kia rất nhỏ, vậy mà không phát hiện có bạn cùng lớp ở đó: "Tôi không nhìn thấy cậu."

"Vừa vặn đi ngang qua, ở cửa ra vào, " Thẩm Quyện vẫn có chút hiếu kỳ, lúc ấy đã nhìn thấy cô ghé bên tai người ta thấp giọng nói gì đó, cô gái kia từ dốc sức liều mạng giãy giụa đến không còn nhúc nhích, hiệu quả hết sức kinh người, "Cho nên, lúc ấy cậu đã nói cái gì vậy."

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu, bỗng nhiên nở nụ cười vô hại.

Thẩm Quyện là lần đầu tiên trông thấy cô cười như vậy, ngũ quan của cô nhìn quá ngoan, cười lộ lên ánh mắt cong cong, bộ dạng mười phần hồn nhiên vô tội, dạng mắt hơi xếch lên, như tiểu hồ ly non nớt ngờ nghệch.

Thẩm Quyện ngẩn người, mí mắt lại nháy dưng.

"Tôi nói, phía trên tôi có người, " tiểu hồ ly tinh chậm rãi nói, "Đại ca giang hồ Thẩm Quyện của tôi ở ngay cửa trông giữ đấy, cậu mà cử động một cái tôi sẽ kêu lên."

Thẩm Quyện: "..."

Hết chương 11.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Lâm Ngữ Kinh một câu thành sấm, một câu quyết định tư thế sinh hoạt hạnh phúc ngày sau của cô (?)

Editor:

Thâm quá =)) thâm quá rồi =)) Đề nghị các bạn chớ suy nghĩ sâu để tránh hộc máu =))

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Cậu đưa tay đây

Lâm Ngữ Kinh đến ba ngày sau mới phát hiện tờ giấy xác nhận kẹp trong sách đấy.

Thậm chí cô vốn đã định ngừng đấu tranh, đang trong tuần Phó Minh Tu nhập học, những ngày này hai người trừ lúc ăn tối ra thì căn bản là không thấy mặt, chờ anh ta nhập học rồi hẳn là càng không thấy.

Lâm Ngữ Kinh không muốn gây phiền phức, cũng không muốn vì mấy chuyện này mà cãi nhau với Mạnh Vĩ Quốc, thật sự không cần thiết, ở nhà thì ở nhà thôi, dù sao cũng là mỗi phòng một cửa, hoàn toàn yên tĩnh, cũng không có ai quản cô.

Kết quả là buổi tối một ngày trước, cô xuống lầu rót nước, nghe thấy dì Trương và Phó Minh Tu nói chuyện trong phòng khách.

Hơn mười giờ tối, người giúp việc đều ngủ rồi, trong phòng trống trơn, dì Trương đờ nén cuống họng, âm thanh không lớn: "Dì thấy đứa con Mạnh tiên sinh mang tới, trông giống một đứa thật thà đấy, trong khoảng thời gian này cũng một mực không nói tiếng nào."

Lâm Ngữ Kinh đi đến đầu cầu thang, ngừng lại.

Phó Minh Tu không nói gì, dì Trương tiếp tục nói: "Nhưng thấy vậy chứ chưa chắc vậy đâu, trẻ nhỏ bây giờ che giấu giỏi lắm, Phó tiên sinh để lại cho con cái gì, con nhất định phải tranh thủ —— "

"Dì Trương, " Tiếng Phó Minh Tu có hơi thiếu kiên nhẫn, "Con không quan tâm mấy thứ kia, con cũng không phải là vì cái này nên mới không thích nhỏ đó, con chẳng qua là ——" anh ta trầm mặc một lát, âm thanh cực thấp, "Con chẳng qua là không thích."

Dì Trương thở dài: "Dì biết rõ con không quan tâm, con đứa nhỏ này từ nhỏ đã như vậy, nhưng của con thì phải là của con, con cũng không thể để đến cuối cùng đồ nhà mình rơi vào tay người ngoài chứ."

"Phu nhân nói là nói cho con yên tâm, một phen tiền cũng sẽ không tặng không ra ngoài, nhưng mà ai biết có lén mang gì đó cho hai cha con này không chứ?"

"Hơn nữa cô bé kia trông rất đáng yêu, kiểu như vậy mới là nguy hiểm nhất, con với Phó tiên sinh giống y chang nhau, cứng miệng mềm lòng nhất, đừng để đến lúc đó bị người ta lừa gạt..."

"Dì nhìn con lớn lên, con chính là tiểu thiếu gia dì Trương yêu thương nhất, trong mắt dì ở cái nhà này ngoài con ra, Nhị tiểu thư gì đó, dì đều không thừa nhận..."

Lâm Ngữ Kinh bưng cái ly không trong tay, im lặng đi lên lầu.

Cả đêm đó không hề uống một ngụm nước, bỗng nhiên không biết làm sao, lại không cảm thấy khát nước nữa.

Trong phòng tắt đèn, một mảnh tăm tối, laptop không tắt, đặt trên ghế dài cuối giường, màn hình mờ sáng phát phim điện ảnh, ánh sáng chớp chớp lay động.

Lâm Ngữ Kinh nằm ngửa trên giường, vươn tay ra nhìn trần nhà, trong căn phòng u tối hiện lên năm ngón tay thon thon dài dài.

Cô mờ mịt chớp chớp mắt.

*

Hôm sau mới bốn giờ hơn Lâm Ngữ Kinh đã bò dậy.

Lúc cô xuống lầu phòng khách phòng ăn đều không có người, một khoảng yên tĩnh, tựa như vạn vật đều đang ngủ say, Lâm Ngữ Kinh đưa mắt nhìn thời gian trên điện thoại di động, năm giờ rưỡi.

Cô ra cửa, lão Lý đương nhiên vẫn chưa tới, một mình Lâm Ngữ Kinh chậm rãi ra ngoài, ra khỏi khu biệt thự dựa theo bản đồ điện tử tìm trạm tàu điện ngầm, lúc đi ngang qua 7-11 ngừng lại một chút.

Một tuần trước, cô cũng đã ở đây chứng kiến một trận chiến gió tanh mưa máu của các lão đại.

Lâm Ngữ Kinh đi vào mua hai cái bánh rán nhân đậu, cầm hộp sữa tươi làm bữa sáng, đi đến trạm tàu điện ngầm.

Vị trí chỗ này rất tốt, xe gì cũng thuận tiện, còn có tàu điện ngầm đến nơi gần trường học, trông cũng không vòng vèo xa xôi, sáu giờ sáng, người trên tàu điện ngầm còn không tính là nhiều, lúc Lâm Ngữ Kinh đi lên vẫn còn chỗ trống, cô ngồi xuống, gửi tin nhắn cho lão Lý, một bên cầm hộp sữa kia uống.

Kết quả thời gian đi đến trường chỉ mất hơn nửa tiếng, không chênh lệch lắm so với thời gian bình thường lão Lý đưa cô đi.

Thời điểm Lâm Ngữ Kinh đến, trong lớp một người cũng không có, cô nằm bò lên mặt bàn, bắt đầu ngủ bù.

Mãi đến lúc tự học sớm kết thúc, chuông vào học tiết một vang lên, Lâm Ngữ Kinh ngồi dậy, bạn cùng bàn của cô cũng chưa tới.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy có một bạn cùng bàn đi học không đúng giờ cũng rất tốt, ít nhất lúc ngủ bù sẽ không bị quấy rầy.

Mãi đến lúc tiết thứ ba sắp bắt đầu, anh trai giang hồ mới khoan thai đến trễ.

Tiết thứ ba là tiết của lão Giang, Lưu Phúc Giang tính cách tốt, trừ dài dòng ra thì không còn vấn đề nào khác, chung đụng cả tuần đến giờ học sinh và ông cũng đã dần quen thuộc, xưng hô cũng từ thầy Lưu biến thành Giang ca, lão Giang.

Lão Giang lên lớp giống như dây dưa giày vò người khác vậy, cũng có thể là vì trước lúc khai giảng đã phân tích qua trình độ trung bình của lớp 10 cao nhĩ, sợ bọn họ không theo kịp, một thí nghiệm lai giống đậu hà lan của Mendel mà giảng đến tận bây giờ, Lâm Ngữ Kinh cũng lười nghe, sách đang mở đặt trên mặt bàn, chống đỡ đầu cực kỳ nhàm chán tiện tay lật ra sau.

Kết quả là nhìn thấy giấy xác nhận bên trong.

Lâm Ngữ Kinh sửng sốt vài giây, phán đoán trong chốc lát, không nhận ra đây là chữ Thẩm Quyện đấy.

Cũng không giống cách viết thường ngày tựa tựa con khi khô bị trói tháo chạy đến cổng trời mà một giây sau có thể "Viu" một tiếng bay lên trời của hẫ, khoa tay múa chân trông còn rất trầm ổn trang trọng, từng chữ từng chữ, phần kí tên cuối cùng —— phụ huynh: Mạnh Vĩ Quốc.

Tuy rằng không giống chữ bình thường cậu viết, nhưng trừ cậu ra, hình như cũng không có người thứ hai biết chuyện này.

Lâm Ngữ Kinh quay đầu, nhìn về phía người ngồi bên cạnh.

Thẩm Quyện đang xem video, năm sắp rũ rượi chống đỡ đầu, điện thoại dựng cao sau một chồng sách, tài liệu học tập vừa vắn tạo cho cậu một giá đỡ điện thoại tự nhiên nguyên chất.

Hầu như trên mỗi quyển sách của người này đều chỉ có một cái tên của cậu, từ khi đi học cho tới bây giờ chưa từng thấy cậu ghi chú cái gì lên đó, cùng lắm là giả vờ giả vẹt gạch ngang hai cái, ra vẻ đánh dấu một cái trọng điểm.

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu, muốn nói lại thôi.

Giấy xác nhận này ghi lúc nào, cô hoàn toàn không biết.

Cô căn bản không nghĩ tới Thẩm Quyện sẽ thật sự giúp cô làm xác nhận.

Lại nhớ lại một hai ngày nay thái độ của cô không có chút nhiệt tình hữu nghị nào, Lâm Ngữ Kinh lại cảm thấy thật sự rất có lỗi.

Cô là một thiếu nữ giang hồ có tình có nghĩa, có ơn tất báo, vô cùng chú trọng nghĩa khí.

Cũng không thích mắc nợ người khác.

Mà một tuần từ khai giảng đến nay, Thẩm Quyện vào tiết trừ ngữ thì chính là xem video, lúc không có việc gì đọc sách thì bộ dạng cũng như người rảnh rảnh rồi rồi lướt xem mà không hề qua não, người ta nói quả thực không sai, anh trai giang hồ chưa bao giờ học tập, không quá cần cô ban phát trợ giúp trong học tập gì đó.

*

Giữa giờ nghỉ trưa, Lâm Ngữ Kinh đem giấy xác nhận giao cho Lưu Phúc Giang.

Lưu Phúc Giang không chút nghi ngờ, Lâm Ngữ Kinh giao giấy xác nhận trễ, phòng ngủ cơ bản cũng đã chia xong, tình huống này của Lâm Ngữ Kinh cần đến tìm giáo viên hậu cần hỏi một chút, xem xem làm sao chia, Lưu Phúc Giang cười ha hả nói với cô xong, lại hỏi cô tình hình học tập gần đây: "Thế nào, thường ngày áp lực học tập lớn không, có thể đuổi kịp không?"

"Dạ, cũng được." Lâm Ngữ Kinh khiêm tốn nói.

Trước bàn làm việc của Lưu Phúc Giang còn có một thiếu niên đang đứng, chỉ mặc áo khoác đồng phục, nửa dưới mặc quần jean bó sát, thô kệch phát khùng, nhưng trái lại tóc lại được chải chuốt gọn gọn gàng gàng*.

(*) Nguyên gốc là 利利索索 (lì lì suǒ suǒ) một thành ngữ Trung Quốc, chỉ sự chỉnh tề và gọn ghẽ.

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu ta một cái, cảm thấy có chút quen mắt, nhin không được liếc qua vài lần.

Thiếu niên ngược lại nhìn chăm chăm vào cô, một cái chớp mắt cũng không có.

"Tiểu Lâm chưa từng e ngại đối mặt với người khác" nghiêng đầu, nhìn cùng cậu ta.

Tiếp tục chưa được vài giây, đã bị Lưu Phúc Giang cắt ngang, Lâm Ngữ Kinh giao giấy xác nhận xong xoay người ra khỏi văn phòng, lúc đóng cửa còn nghe thấy Lưu Phúc Giang chân thành nghiêm túc nói với Quần jean bó sát: "Mẹ em nói với tôi rồi, tôi cảm thấy không sao cả, em còn trẻ mà, lát nữa em về lớp —— "

Lâm Ngữ Kinh cho rằng đó là một người nào đó ở lớp khác Lưu Phúc Giang dạy, bị kêu đến giáo huấn.

Kết quả buổi trưa ăn cơm xong trở về, vừa mới vào lớp, liền cảm nhận được một trận gió "Vụt" lướt qua người, kèm theo đó là một thiếu niên gào khóc thảm thiết: "Ba ba! Mẹ nó Người thực sự quăng em đây xuống cục cảnh sát à!"

Lâm Ngữ Kinh nhìn Quần jean bó sát đang nằm úp trên mặt bàn của mình, liềm mạng đập phình phịch lên người Thẩm Quyện, có chút ngờ nghệch.

Thẩm Quyện cũng không kịp phản ứng, ngơ ngẩn vài giây, sau khi thấy rõ người thì "À" một tiếng: "Cậu cũng ở lớp 10 hả?"

"Đúng thế ba ba, sao cậu nói đi là đi không gọi tôi một tiếng vậy, tôi cùng bọn Tưởng Hàn trực tiếp bị chú cảnh sát giáng chính nghĩa, lúc mẹ tôi lãnh về xong còn xém bị đánh chết."

Lâm Ngữ Kinh nhớ lại, gương mặt này quả thực từng gặp.

Cây lau nhà số hai.

Đuôi sam bắn cánh tay xăm hoa nhỏ.

Chỉ có điều thiếu niên hiện tại chưa nói tới đuôi sam bắn đã bị tháo gỡ sạch sẽ, ngay cả tóc cũng bị cạo, dài đến lỗ tai, lộ ra vàng trán, thoạt nhìn sạch sẽ mát mẻ, làm người ta thiếu chút nữa không nhận ra.

Cây lau nhà số hai không hồ là con trai ruột, ba ba Thẩm Quyện của cậu ta lúc đánh hội đồng trực tiếp vứt cậu tự sinh tự diệt mà cậu cũng không mang chút thù nào, thoạt nhìn giống như tập mãi thành quen rồi, đau xót kể lại mình nửa đêm ngồi chồm hồm ở cục cảnh sát, còn viết kiểm điểm với tiêu đề là 《 Về sau tôi mà đánh lộn nữa thì chính là cháu trai 》 , rạng sáng được hốt về nhà mẹ nó lại còn bị đánh một trận kép hỗn hợp, cộng thêm cạo sạch bách cái đầu tóc của cậu.

Cậu cứ như vậy chống hông xanh nằm trên bàn Lâm Ngữ Kinh mà nói chuyện với Thẩm Quyện, Lâm Ngữ Kinh ngồi cũng không xong, liền đứng ở cửa ra vào một lúc, vừa xem điện thoại vừa nghe cậu được cậu không.

"Ba ba, thật là, " cậu lau nhà số hai vẫn còn tâm sự, "Cậu biết lúc tôi biết mình được phân vào cùng một lớp với cậu vui sướng biết bao nhiêu không, cậu vui không? Tôi là con của cậu đấy! Con trai ruột Vương Nhất Dương của cậu đã quay lại rồi! Còn cùng lớp với cậu đấy! Quay lại hiếu kính Người đây!!"

Thẩm Quyện đập chân vào thanh ngang ở cạnh bàn mà cười một tiếng: "Được rồi, biết rõ cậu hiếu thuận rồi, nói xong chưa? Nói xong thì rút đi, bạn cùng bàn của tôi đang chờ đấy."

Lâm Ngữ Kinh đột nhiên bị điểm danh còn chưa tiêu hóa xong chuyện cha con cùng một lớp này, có phần không kịp phản ứng, để điện thoại di động xuống, ngẩng đầu nhìn qua.

Vương Nhất Dương chớp mắt mấy cái, trong mắt rốt cuộc không còn có mỗi ba ba cậu ta nữa, cậu ngoảnh đầu lại, nhìn Lâm Ngữ Kinh một cái, ánh mắt thoát nhìn rất nhiệt tình: "Chị gái nhỏ," Vương Nhất Dương đi tới, cười hì hì nhìn cô, "Lại gặp mặt rồi, thật là có duyên nha, thực không dám giấu, lần đầu tiên nhìn thấy cậu đã cảm thấy có duyên với cậu, cậu trông hơi giống với mẹ ruột tớ, đặc biệt thân thiết."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Thời khắc đánh nhau khi thiếu niên này vung vẩy năm đấm hô lớn rằng "Đánh chết tao này" cô nên nhìn ra, cậu lau nhà số hai này đầu óc tám phần không dùng được.

Vương Nhất Dương hào hứng nhìn cô: "Vậy hình xăm kia của cậu, định thế nào, nghĩ ra sẽ xăm gì chưa?"

Lâm Ngữ Kinh mù mờ nhìn cậu ta trong chốc lát, mới nhớ ra có chuyện như vậy.

"À," cô phát ra một âm tiết đơn giản, liếc Thẩm Quyện một cái, "Còn chưa quyết định."

Vương Nhất Dương rất khẩn trương, tựa như sợ Lâm Ngữ Kinh không xăm ở chỗ của bọn họ ấy, nghiêm túc nhìn cô: "Chị gái nhỏ, tớ nói thật, kỹ thuật ba ba tớ cực kỳ tốt, thật đấy, cũng không đau chút nào đâu, cậu để cậu ấy làm * cậu đi." (Editor: chỗ này xin được phép lược bỏ từ "cho" =)))

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Thẩm Quyện: "..."

Sao nghe thấy sai sai chỗ nào ấy nhỉ, nhưng lại giống như chẳng có chỗ nào sai cả.

Trong đầu Thẩm Quyện không kiềm chế được xuất hiện một đồng lớn ý nghĩ đặc sắc lung tung bừa bãi, thái dương nổi gân xanh, vô thức nhìn Lâm Ngữ Kinh một cái.

Cô gái nhỏ há to miệng, không biết nói gì cho phải, thoạt nhìn có phần ngơ ngác, vẫn chưa kịp phản ứng.

Vương Nhất Dương còn lo Lâm Ngữ Kinh không tin, kéo áo khoác đồng phục lên để lộ non nửa cánh tay hoa hòe của cậu ta: "Tớ cũng là cậu ấy làm cho đấy, cậu xem, hình mây này —— "

Thẩm Quyện không thể nhịn được nữa, nhắc chân từ gầm bàn ra đạp cậu một cước: "Câm miệng."

Vương Nhất Dương ngậm miệng.

*

Hồi khai giảng Vương Nhất Dương không trực tiếp đến đây, một đầu đuôi sam bản con mẹ nó bị cường ép cắt hết, cậu ta nổi lên một cuộc bức xúc lớn, phản nghịch một tuần mới trở về đi học.

Trong lớp vốn chẵn bốn mươi tám vị trí, vừa vẹn, sau khi cậu ta trở lại Lưu Phúc Giang sai cậu ta đến hậu cần chuyển một bộ bàn ghế đến, ngồi ở trước Thẩm Quyện, cạnh bục giảng, một người một bàn, đái ngộ của vua chúa.

Tiết đầu của buổi chiều là Tiếng Anh, giáo viên tiếng Anh giọng nói ôn nhu, là một trong những tiết có năng lực thôi miên nhất, hơn nữa vừa ăn cơm trưa xong người vốn dễ buồn ngủ, cả lớp đều buồn ngủ.

Giáo viên tiếng Anh không bị ảnh hưởng chút nào, giảng bài nước chảy mây trôi cả tiết, giảng đến cao hứng còn tự hưởng ứng chính mình, tự đối đáp.

Lâm Ngữ Kinh mẫu mực dịch từ đơn, nhìn Thẩm Quyện một cái, thiếu niên mở sách Anh để trên mặt bàn, một tay đỡ đầu, ba ngón tay kia xoay bút vèo vèo, cách một lát còn lật một trang sách giả vờ ra vẻ.

Chẳng qua giáo viên phía trên mới nói tới mục thứ hai, cậu đã lật đến tiết bảy tám đặng sau rồi.

Lâm Ngữ Kinh hăng giọng một cái, cơ thể nhích qua một chút, nhỏ giọng nói: "Buổi sáng tôi đi nộp giấy xác nhận rồi."

"Hả?" Thẩm Quyện ngừng động tác xoay bút, ngược đầu lên, có chút mê mang, qua vài giây mới ý thức được cô nói cái gì, "À."

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu: "Cái đó..."

Thẩm Quyện ngẩng đầu.

Thiếu nữ không lên tiếng.

Thẩm Quyện thắc mắc mà nhướn lông mày.

Lâm Ngữ Kinh muốn cảm ơn.

Một cách thật tâm thật ý.

Chuyện này nói ra cũng rất kỳ quái, bình thường cô chưa hề biết cảm giác mang ơn là gì, lúc thì không để tâm, lúc thì qua loa lấy lệ, không thì là cố ý tỏ vẻ ngoan ngoãn lừa người, nghe lọt tai, lời cảm ơn có thể há miệng là ra, liên tục không vấp, nói đến làm người ta vui vui vẻ vẻ. Hiện tại lúc thật sự muốn nói một tiếng cảm ơn, trái lại khiến người ta rất khó mở miệng, thậm chí có chút lúng túng.

Một câu cảm ơn thôi mà.

Hai chữ.

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu, ghen hơn nửa ngày, cuối cùng thất bại mà thở ra một hơi, một tay thò vào túi áo khoác đồng phục, thanh âm rất nhỏ, như mèo con: "Cậu đưa tay đây..."

Thẩm Quyện nhìn cô, thậm chí cũng chưa qua não, nghe cô nói như vậy, liền đưa tay ra.

Lâm Ngữ Kinh lục trong túi áo một lát, nắm lấy thứ gì đó đặt vào lòng bàn tay cậu.

Tay của thiếu nữ trắng trắng nhỏ nhỏ, đầu ngón tay cọ sát vào lòng bàn tay cậu, có chút mát mẻ, ngay sau đó liền có một vật hơi lạnh rơi xuống tay, mang theo một xiu trọng lượng.

Thẩm Quyện rú mắt, một cây kẹo que yên tĩnh nằm trong lòng bàn tay cậu.

Gậy màu trắng, giấy kiếng bao lấy viên kẹo, màu trắng mịn.

Vị mật đào.

Hết chương 12.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Thế giới nội tâm của Thẩm Quyện: A a a a a a a a a a a a a a a a a a
là kẹo đó!! Vợ cho!!!! (xoay tròn nhảy múa)

Thật xin lỗi, hành động lời nói đều là tự tác giả xàm, Quyện gia không phải, Quyện gia không có, Quyện gia rút trường đao năm mươi thớt gác lên cổ tác giả uy hiếp cô nói ra.

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Chẳng qua là

Cây kẹo que mà Lâm Ngữ Kinh cho Thẩm Quyện là cái trước kia mua cho Tiểu Kẹo Đường còn dư lại, lúc đó cô mua một bó to, mỗi vị đều lấy một cây, hiện tại trong túi áo cũng còn không ít, Lâm Ngữ Kinh mang toàn bộ đến trường, tiết tự học lúc không có chuyện gì thì ăn một cây.

Vương Nhất Dương trước giờ vốn là một người thoải mái, sau khi gặp lại Lâm Ngữ Kinh ở trường học, liền xếp Lâm Ngữ Kinh vào hàng ngũ "Người bạn may mắn cực kì có duyên, lớn lên nhìn cũng dễ gần", chỗ ngồi của cậu ta ở ngay trước Lâm Ngữ Kinh, nguyên một buổi chiều, biến người bàn sau thành bạn cùng bàn của mình, một tiết học thì có đến nửa tiết là quay xuống tám chuyện.

Cuối cùng Thẩm Quyện thật sự không còn kiên nhẫn nghe cậu ta xàm xí, ném bút một cái, mặt không biểu cảm nhìn cậu ta: "Vương Nhất Dương, câm miệng, biến."

Vương Nhất Dương làm động tác kéo khóa miệng, lưu loát dứt khoát lẳng lẳng xoay lên.

Vô cùng nghe lời ba ba.

Buổi chiều thứ sáu, rất nhanh thôi sẽ đến kì nghỉ cuối tuần, tâm trạng của mọi người đều có phần lơ lửng, tiết cuối cùng là tự học, vừa khai giảng, trận chiến tranh giành giờ tự học của các giáo viên bộ môn còn chưa chính

thức bắt đầu, Lâm Ngữ Kinh sáng nay thật sự dậy quá sớm, làm xong hai tờ đề tiếng Anh, liền gục xuống bàn định ngủ một lát.

Kết quả ngủ một giấc thẳng tới lúc chuông tan học vang lên, trong phòng ầm ĩ một trận, mọi người trong lớp xô đẩy nhau chạy ra ngoài.

Lâm Ngữ Kinh đứng lên, thở dài, thậm chí có phần hy vọng tiết tự học này kéo dài đằng đằng, thẳng tới thứ hai đi học.

Cô bất đắc dĩ bắt đầu sắp xếp túi sách, cất xong mấy tờ bài tập, nghiêng đầu nhìn thấy bàn của bạn cùng bàn cô giống y như lúc trước, bài thi toàn trống trơn đặt trên bàn, người ta ngay cả mang đi cũng không cần.

Lâm Ngữ Kinh tính toán chuyện đời rất rõ ràng, Thẩm Quyện giúp đỡ cô, một cây kẹo que không thể xem là trả sạch ân tình, Lâm Ngữ Kinh thu gom túi sách được một nửa lại buông xuống, cầm lấy một cây bút kéo bài thi của Thẩm Quyện qua, liếc qua đề trắc nghiệm thứ nhất, rồi viết đáp án lên.

Vừa viết xong, bút chột ngừng.

Tự lẩm bẩm với mình, Lâm Ngữ Kinh à.

Đây là bài thi của người ta mà, mà thế này là làm gì vậy.

Lâm Ngữ Kinh lại một lần nữa để bài thi trở lại, vừa vắn đến phiên bọn Lý Lâm làm trực nhật, mấy nam sinh làm việc cầu thả vụng về, cầm chổi ngồi ở bàn cuối lớp bắt đầu ần núp, thấy Lâm Ngữ Kinh đứng dậy mới bớt chút thời gian ngẩng đầu nhìn thoáng qua: "Bạn học mới, thứ hai gặp nha."

Lâm Ngữ Kinh khua khua tay, không quay đầu lại.

Lý Lâm nhìn bóng lưng của cô chép chép miệng: "Không biết vì sao, tao cảm thấy bạn học mới này của chúng ta cũng bạo thật."

"Khăng định rất bạo luôn đó, " Một nam sinh bên cạnh đầu cũng không ngãng mà đánh game, "Không tàn bạo mà dám ngồi cùng bàn với Thẩm Quyện à? Còn an an toàn toàn nguyên vẹn ngồi hết một tuần lễ." Nam sinh nói xong, màn hình tối sầm, ngủm rồi.

"Tuy nhiên xinh đẹp thì vẫn là xinh đẹp, hai ngày trước đã có người ở lớp 3 tới tìm tao hỏi số điện thoại cậu ấy, tao nói tao không có, bạn học mới của chúng tao cách xa trần thế như vậy, trái lại dù có muốn lên bắt chuyện, nhưng bên cạnh còn có một vị Phật gia ngồi đấy, thế thì mẹ nó ai mà dám, " Cậu ta ngãng đầu, nhìn về phía Lý Lâm, "Này, mày ở ngay đằng sau cậu ấy, có số điện thoại cậu ấy không?"

Lý Lâm không biểu cảm nhìn cậu ta: "Tao? Mẹ nó chứ lúc Thẩm Quyện ở đó nói cũng không dám nói, thờ cũng phải thờ nhẹ đấy, có thể sống được bao lâu thì hay bấy lâu, chẳng lẽ tao có thể bỏ lơ cậu ta để xin số điện thoại bạn cùng bàn của cậu ta sao?"

*

Lâm Ngữ Kinh ra khỏi cổng trường, đi đến đầu đường, liền nhìn thấy xe của lão Lý đã đỗ ở xa xa đằng kia.

Lão Lý biết rõ cô không thích cho xe chạy trực tiếp đến cổng trường, nên mỗi lần đều dừng ở sát bên đợi cô, bước chân Lâm Ngữ Kinh dừng một chút, đi qua.

"Chào bác Lý."

"Ai, Lâm tiểu thư."

Lần đầu tiên Lâm Ngữ Kinh gặp lão Lý, ông gọi cô là Nhị tiểu thư, da đầu Lâm Ngữ Kinh đều run lên, lão Lý thận trọng, từ đó về sau rốt cuộc không còn gọi như vậy nữa.

Lão Lý lái xe rất ổn, Lâm Ngữ Kinh cả người mệt mỏi, đỡ lấy đầu mê man buồn ngủ ngồi phía sau: "Bác Lý, cháu đã nộp đơn xin nội trú ở trường."

Lão Lý ngẩn người, qua kính chiếu hậu nhìn cô một cái: "Nội trú ở trường sao?"

"Vâng, trường học đó ký túc xá một dãy lại một dãy, có lẽ cuối tuần có thể chuyển, " Lâm Ngữ Kinh nói, "Đến lúc đó cháu nói trước với ông, nếu không mỗi ngày phải lãng phí không ít thời gian đi đến trường."

Lão Lý gật đầu cười: "Ồ, đúng, " ông lại do dự, "Cô đã nói với Mạnh tiên sinh chưa?"

Lâm Ngữ Kinh không trả lời.

Lão Lý thở dài.

Ông thật sự rất thương xót cho tiểu cô nương này, thật là một đứa trẻ tốt, thường ngày nhìn có vẻ nghe lời, kỳ thật tính khí thế mà rất bướng bỉnh, có chuyện gì cũng không nói, là một người im lìm như thế.

Cũng chỉ là tiểu nha đầu mới mười sáu mười bảy tuổi, chính là thời điểm đẹp nhất, là độ tuổi nên lớn tiếng cười, lớn tiếng khóc.

Lão Lý lái xe cho Phó gia cũng được mười mấy năm, chưa bao giờ nói nhiều, nhin rồi lại nhin, vẫn là không nhin được nói: "Giấu không được gì đâu, cô vẫn nên nói chuyện với Mạnh tiên sinh, mâu thuẫn nào cũng giải quyết được bằng lời nói, Mạnh tiên sinh cũng yêu thương cô, trên thế giới này có cha mẹ nào lại không yêu con của mình."

Lâm Ngữ Kinh cười một cái, khẽ nói: "Đúng vậy, có cha mẹ nào không yêu con mình."

*

Lúc Lâm Ngữ Kinh về đến nhà, Phó Minh Tu hiếm hoi không ở trong phòng trên lầu, người đang ngồi ở ghế sofa chơi điện thoại.

Nếu là bình thường, Lâm Ngữ Kinh còn có thể chào hỏi anh ta, nói chuyện hai câu, biểu đạt chút hữu nghị của mình, tuy nhiên đêm qua cô không khéo nghe được hết những lời kia, hiện tại một câu cũng không muốn nói, cất lời chào đã là mức lịch sự tối thiểu của cô.

Ngược lại Phó Minh Tu trông thấy cô bước đến, để điện thoại di động xuống, nhìn cô, dáng vẻ muốn nói lại thôi.

Lâm Ngữ Kinh bình tĩnh nhìn anh ta.

Đợi vài giây, ngay lúc cô chuẩn bị xoay người lên lầu, Phó Minh Tu mới mở miệng: "Thứ hai."

Bước chân Lâm Ngữ Kinh ngừng lại.

"Thứ hai, vừa hay tôi cũng phải trở lại trường, đưa cô đi học."

"..."

Lâm Ngữ Kinh thiếu chút nữa tưởng là mình xuyên việt rồi, hoặc là Phó Minh Tu bị người ta cướp hồn: "Cái gì?"

Phó Minh Tu không kiên nhẫn nhìn xem cô: "Tôi cũng là vì có chuyện muốn nói với cô, nên mới tìm một cơ hội nói chuyện với cô, cô đừng tưởng tôi —— "

"Được, " Lâm Ngữ Kinh đáp ứng, nói cắt ngang anh ta, tiện thể cúi người chào, "Cảm ơn anh trai, anh trai vất vả rồi, em lên lầu ạ."

Đối với chuyện anh ta định nói cái gì không có hứng thú, cũng không có kiên nhẫn.

Tổng cộng đã hai lần Phó Minh Tu nghe thấy Lâm Ngữ Kinh nói như vậy lúc chỉ có cả hai, lại một lần mắc kẹt tiến thoái lưỡng nan như thế nữa, bực bội không chịu được.

Anh ta cau mày, trừng mắt nhìn bóng lưng thiếu nữ đeo cặp sách lên lầu, hơn nửa ngày, bực bối xoắn một câu thô tục: "Đ*ch..."

*

Cuối tuần Lâm Ngữ Kinh cũng không có chuyện gì làm, ở thành phố này một người quen cô cũng không có, ở trong phòng ngây người hai ngày, ngoại trừ giờ cơm xuống lầu cùng Phó Minh Tu lúng túng ăn một bữa, thời gian còn lại cô đều ở trong phòng trông nấp.

Cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy, cô sớm muộn gì cũng sẽ mắc bệnh tự kỷ.

Buổi tối thứ bảy, Lâm Ngữ Kinh nhận được điện thoại của Lâm Chỉ.

Sau khi Lâm tiểu thư cùng Mạnh tiên sinh ly hôn, lần đầu tiên Lâm Ngữ Kinh nhận được điện thoại từ mẹ, bình thường đều là tiền trên đúng hạn chuyển đến thẻ, lúc nhìn thấy cuộc gọi hiển thị, Lâm Ngữ Kinh sửng sốt một chút.

Lâm Chỉ vẫn là phong cách lúc trước, hỏi mấy câu giống như giáo viên đi thăm hỏi gia đình, thậm chí không nghe thấy bà ấy có chút dao động nào, học tập thế nào, kì thi lần trước làm được bao nhiêu điểm, tiền có đủ dùng hay không.

"Đưa cho con thì chính là cho con, phải là con tiêu, một phân tiền cũng không được đưa cho ba con." Sau cùng Lâm Chi nói như vậy.

Bà đối với Mạnh Vĩ Quốc quả thực đã chán ghét đến tột đỉnh, chán ghét đến mức tất cả tiền tiêu vặt và tiền sinh hoạt của cô đều trực tiếp gửi đến thẻ của Lâm Ngữ Kinh, còn sợ Mạnh Vĩ Quốc động vào một phân tiền của cô.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy là vợ chồng mà cuối cùng có thể thành như vậy cũng rất thú vị đấy, gật gật đầu, nhớ ra đối phương không nhìn thấy, lại bổ sung một tiếng: "Dạ."

Mấy vấn đề khuôn mẫu chưa từng thay đổi đã hỏi xong, hai người lại trầm mặc, đều không nói gì.

Cuối cùng vẫn là Lâm Chi phá vỡ không khí ngột ngạt này, giọng nói của bà có chút dịu dàng hiếm thấy: "Tiểu Ngữ, không phải mẹ không muốn mang theo con, chẳng qua là —— "

"Con biết rồi, " Lâm Ngữ Kinh rất nhanh cắt ngang bà, nhìn thẳng vào bức tường giả dối phức tạp, "Con biết rồi, con biết rõ rồi."

Lâm Ngữ Kinh vẫn cảm thấy, cô và Lâm Chi quan hệ tốt hơn một chút.

So với Mạnh Vĩ Quốc, cô từ nhỏ đã thích Lâm Chi hơn.

Không biết có phải giữa ba và mẹ vẫn có vài điểm khác nhau hay không, Mạnh Vĩ Quốc đối với cô cơ hồ là chẳng buồn quan tâm, mà Lâm Chi, tuy rằng thái độ lạnh nhạt, nhưng bà có quản cô đấy.

Cũng sẽ hỏi thành tích của cô, hỏi học tập của cô, Lâm Ngữ Kinh tới tận bây giờ vẫn không nghĩ tới Lâm Chi sẽ không cần cô.

Không phải mẹ không cần con, vậy thì vì cái gì.

Chẳng qua là mẹ có nhiều chuyện cần xử lý hơn, chẳng qua là công việc của mẹ luôn bề bộn, chẳng qua là có rất nhiều chuyện, trong lòng mẹ đều xếp phía trước con.

Chẳng qua vì con không quan trọng, chẳng qua vì mẹ không yêu con.

Lâm Ngữ Kinh một chút cũng không muốn biết, nội dung đằng sau "chẳng qua là" là cái gì.

Một từ "Chẳng qua là" đã đủ rõ ràng rồi.

Hết chương 13.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Hôm nay nằm mơ thấy mình đến một cửa hàng mua đồ, mua hai vật trang sức nhỏ, bỏ ra hai khối tiền.

Sau đó bắt đầu chuyển ghế ngồi ở đó cùng chủ tiệm trả giá, ép người ta giảm cho mình 50 xu, chủ tiệm sắp khóc rồi, nói thực sự không được.

Sau khi tỉnh ngủ chính mình cũng rất mờ mịt, cái gì thế này, thế này chẳng phải là thổ phỉ sao.

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Mẹ nó, chẳng lẽ đây chính là cảm giác động tâm

Lúc Lâm Ngữ Kinh ra ngoài là hoàng hôn, thời điểm gặp ma.

Nhật Bản có một truyền thuyết, vào thời xa xưa, mọi người tin vào Âm Dương Ngũ Hành, yêu ma luôn hiển hiện vào thời khắc ngày đêm giao nhau, nhân loại đi trên đường đến tột cùng vẫn không thể phân rõ là người hay yêu, vì vậy hoàng hôn được gọi là thời điểm gặp ma.

Diễn cổ này vẫn là Trình Dật nói cho cô, khi đó ba người bọn họ, trốn tiết tự học tối lên sân thượng trường hóng gió, đúng lúc hoàng hôn, trên đỉnh đầu ngập tràn mây đỏ, bầu trời bị mảng lớn mảng lớn đốt cho đỏ rực.

Khi đó Trình Dật hạ thấp cổ họng: "Cậu đi trên đường, đến cuối cùng cũng sẽ không phân biệt nổi người cậu vừa lướt qua là con người hay là yêu quái giả thành, vì vậy nếu có người gọi tên cậu vào thời điểm này, cậu ngàn vạn lần không được đáp lại, đáp một tiếng, hồn liền bị cậu đi, nếu có người đi tới trước mặt cậu, cậu phải hỏi hẩn, " Giọng cậu ta trong vắt, "Người đến từ phương nào?"

Lục Gia Hành lúc ấy đang ngồi sát bên cạnh: "Trình Dật."

"Hửm?" Trình Dật lên tiếng.

Lâm Ngữ Kinh: "Trình Dật."

"Hửm?"

Lục Gia Hành: "Trình Dật."

Trình Dật ù ù cạc cạc: "Hửm? Không phải hai cậu bị gì chứ?"

Lục Gia Hành chịu hết nỗi chỉ vào cậu ta: "Cậu thông minh thế này, sau này cũng đừng ra ngoài vào giờ đây, hồn sẽ bị câu đến mấy chục lần mất."

Lâm Ngữ Kinh bên cạnh cười đến không chịu nổi.

Lâm Ngữ Kinh đi qua từng cổng hoa viên một, khoe môi vô thức cong cong.

Lúc cô đi không hề nói với ai, cũng chỉ có vài nhà biết rõ, chuyện của Lâm gia không bao lâu sau Trình Dật và Lục Gia Hành cũng biết cả rồi, ngày thứ hai đến thành phố A, Trình Dật liền giáng một cú điện thoại tới đây mắng cho cô một trận, lời lẽ đa dạng phức tạp trôi chảy đến độ không lặp nhau.

Lâm Ngữ Kinh khi đó cũng không nói gì, chỉ cười, cười xong Trình Dật đầu bên kia đột nhiên trầm mặc, thiếu niên luôn luôn om sòm như động cơ vĩnh cửu không ngừng bép bép bép đã trầm mặc ít nhất hai phút, mới khàn cuống họng gọi cô một tiếng: "A Hành phát cái rồi này, Kinh Ngữ tiểu muội, ở bên kia bị ai bắt nạt thì nói với Trình ca ca và Lục ca ca của em đây, các anh trai đánh máy bay phóng đến báo thù cho em, thần cảm sát thần, ai cũng không ngăn được."

Lâm Ngữ Kinh cười đến cay cay mắt: "Ai là Kinh Ngữ tiểu muội, cút nhanh lên."

Trên đường phố ngựa xe như nước, ô tô bíp còi mông mông lung lung, mơ hồ có ai kêu tên của cô, kéo cô từ hồi ức ra ngoài.

Lâm Ngữ Kinh hồi phục tinh thần, thanh âm kia lại vang một tiếng, cô ngơ ngẩn hai giây, ngẩng đầu thoáng nhìn qua bầu trời đỏ rực, không biết vì sao chợt nhớ tới câu nói mười phần thiếu não kia của Trình Dật "Có người gọi cậu ngàn vạn lần không được đáp lại, nếu không hồn cậu sẽ bị câu đi".

Không đợi cô kịp phản ứng, bả vai đã bị người ta vỗ một cái.

Lâm Ngữ Kinh quay đầu lại.

Vương Nhất Dương và một nam sinh đứng đằng sau lưng cô, tay Vương Nhất Dương xách túi, cười he he nhìn cô, nam sinh kia Lâm Ngữ Kinh không biết, vừa liếc nhìn, mới nhận ra có hơi quen mắt.

Là trước kia có một lần ở sân bóng rổ, cái người ngồi trên quả bóng rổ nói chuyện với Thẩm Quyện, Lý Lâm nói là bạn học cũ của Thẩm Quyện.

Vương Nhất Dương cởi bỏ đồng phục, lại đổi sang thường phục là đuôi sam bản phong cách hợp rơ với băng phái anh em, tiếc rằng khuôn mặt lại trắng trắng mềm mềm, đầu tóc còn mới được sửa thành kiểu đậm chất học sinh, thoát nhìn giống thiếu niên cao trung thời kỳ phản nghịch hơn.

Thiếu niên cao trung cười hì hì nhìn cô: "Ngữ Kinh tỷ tỷ, trùng hợp thật nha," Cậu ta rất đặc ý, xoay đầu nhìn về phía thiếu niên Bóng rổ, "Tôi nói đúng rồi nha, cậu còn không tin."

Hà Tùng Nam liếc mắt khinh bỉ, trong lòng tự nhủ tôi không tin hồi nào, tôi đây, chỉ mới thấy bóng lưng, đã quay lại nhìn thêm vài lần rồi, tôi cũng nhận ra đấy biết không?

Hắn không thèm chấp nhận với tên nhóc ranh này, rất giả dối vỗ vỗ tay: "Dương của tôi giỏi quá, Dương của tôi cừ nhất."

Vương Nhất Dương rất hưởng thụ, vui vẻ nghiêng đầu lại: "Tỷ tỷ, đi xăm mình? Quyết định hình xong rồi hả?"

Lâm Ngữ Kinh: "A?"

Cô ngẩng đầu nhìn lướt qua, mới phát hiện từ hướng này đi tới trước, quả đúng là studio xăm hình đó của Thẩm Quyện.

Cô vừa định giải thích, cô chỉ tùy tiện tản bộ thôi, Vương Nhất Dương đã nói: "Có điều hôm nay không thích hợp lắm, trong tiệm không nhận việc nữa, chúng tớ ăn lẩu."

Lâm Ngữ Kinh cúi đầu liếc qua hai túi nilong trong tay cậu ta, đại khái chính là loại lẩu nhà làm, còn chưa nghĩ ra phải nói gì, liền nghe thấy Vương Nhất Dương đặc biệt nhiệt tình nói: "Cùng đi chứ? Mọi người đều quen cả rồi."

"..."

Lâm Ngữ Kinh không biết Vương Nhất Dương tính thế nào mà ra kết luận "Mọi người đều quen cả rồi" đó, cô với Vương Nhất Dương chỉ mới gặp mặt có ba lần cộng với giao tình một buổi chiều, nhưng người trước giờ đã tự nhiên đến trình độ đỉnh cao, cậu ta cứ thế chỉ dùng một cái tay đã đếm xong mấy giờ ở chung thành một đáp án lớn gấp mấy lần, làm như Lâm Ngữ Kinh là bạn thân nhiều năm của cậu ta.

Lâm Ngữ Kinh đang nghĩ xem từ chối thế nào.

Hà Tùng Nam bên cạnh cười tủm tỉm nhìn cô: "Lát nữa tiểu học muội có hẹn không? Không thì đến đây đi, " hãnh bày vẻ mặt người từng trải, "Ngày nghỉ, là thứ xa xỉ cỡ nào chứ, chờ em đến tuổi anh đây, sẽ biết rõ khoảng thời gian nghỉ ngơi để cùng bạn học ăn bữa lẩu thế này quý giá nhường nào."

"Giờ này sang năm, em sẽ phải ngồi trong lớp múa bút thành văn mà làm đề." Hà Tùng Nam đau khổ nói.

"..."

Vậy xin hỏi sao bây giờ anh không ở trong phòng học múa bút thành văn làm đề, mà lại chạy đến đây ăn lẩu thế?

*

Vương Nhất Dương này, tuy rằng trước giờ tự nhiên cộng thêm chút dần, nhưng thật ra cũng không phải là người giỏi giao thiệp.

Cậu ta nhiệt tình mời Lâm Ngữ Kinh, kỳ thật là hoàn toàn do chính Hà Tùng Nam giật dây, cậu ta chỉ nói câu "Ế, cậu nhìn em gái đằng trước kia, có hơi giống một bạn học mới của tôi."

Hà Tùng Nam liền ngẩng đầu theo, tiếp đó cả người đều rục rịch.

Bạn cùng bàn nhỏ của Quyện gia.

Chân vừa dài vừa mịn, Nữ Vương đại nhân tính khí vô cùng kiên cường.

Hà Tùng Nam như được bơm máu gà rút điện thoại ra ngay giữa đám đông ùng ùng gõ chữ: [Các huynh đệ, mang một em gái đến nha, hoan nghênh không đây.]

Tưởng Hàn hồi âm trước nhất: [Mang đi, cậu mang em gái đến chẳng phải là chuyện bình thường sao, cậu còn hỏi hỏi gì nữa?]

Tưởng Hàn: [Để cô gái nhỏ đến, cậu đừng đến, anh em chăm sóc giúp cậu, cậu yên tâm đi, sau này em dâu của tôi sẽ thành chị dâu của cậu.]

(*) Chú thích (có thể thừa thãi): Hiểu thế này, em dâu của Tưởng Hàn là vợ của Hà Tùng Nam, ý là chỉ em gái cậu ta dẫn đến. Bạn nhỏ Tưởng Hàn không chỉ tưởng nhầm "cô gái nhỏ" là người yêu Hà Tùng Nam mà còn định hót tay trên.

Hà Tùng Nam cười đến vô cùng bi ối: [Đừng nha, không là em gái của tôi đâu đấy, cậu mà muốn chiếu cố thật coi chừng bị lột da.]

Tưởng Hàn: [?]

Hà Tùng Nam: [Của Quyện gia đấy.]

"..."

Thuốc lá trong miệng Tưởng Hàn thiếu chút nữa rơi mất, vỗ bàn đùng đùng, rống cổ hét: "Quyện gia!!!"

Thẩm Quyện ở phòng trong vẽ, không đáp lại cậu ta.

Tưởng Hàn: "Thẩm Quyện! Hà Tùng Nam nói vừa nãy đã gặp được vợ cậu!!!"

Phòng trong không một tiếng động.

Hà Tùng Nam nói Tưởng Hàn đương nhiên không tin, nhưng như vậy cũng không ảnh hưởng đến việc cậu ta cợt nhả một cú, cậu ta cười sảng sặc dụi tắt thuốc lá, từ trên ghế salon đứng dậy chạy đến cửa phòng trong, tựa trên khung cửa nhìn cậu: "Lão Thẩm, cậu thẳng thắn để được khoan hồng nào, Ran Asakawa* hay Aoi Yu**?"

(*) Nữ diễn viên đóng AV người Nhật, số lượng AV bán ra của cô đã đạt kỉ lục Guinness.

(**) Một nữ diễn viên người Nhật.

Chú thích (có thể thừa thãi): Hai nữ diễn viên này một người là phong cách gợi cảm quyến rũ (Ran Asakawa), một người là kiểu ngây thơ đáng yêu. Nên có thể hiểu là Tưởng Hàn đang hỏi "vợ" của ngài Quyện gia đây thuộc thể loại nào.

Thẩm Quyện ngồi dưới đất đưa lưng về phía cửa, tay cầm bút máy đang vẽ trên bảng phác thảo, thuận miệng nói: "Ozawa Alice* đi."

Tưởng Hàn ghen một cục: "Quyện gia, phiền cậu tôn kính với nữ thần của tôi một chút, " Cậu ta nghiêm túc nói, "Người ta tên Maria, Ozawa Maria*, mẹ nó không phải tên Alice."

(*) Lại là 2 nữ diễn viên AV, Ozawa Maria chuyên đóng loại AV khâu vị nặng.

"Không phải đều giống nhau à." Thẩm Quyện không ngẩng đầu, ngòi bút điểm trên giấy hai cái, tiếp tục vẽ.

"Giống nhau ở đâu? Cậu nói cho tôi nghe giống nhau ở đâu?" Tưởng Hàn chân thành nói, "Cậu có thể giống một thiếu niên bình thường như đám bọn tôi, hiểu rõ một chút về giáo dục giới tính vỡ lòng không?"

Thẩm Quyện tiện tay tóm một cái gối tựa ném qua: "Mau cút đi."

*

Lâm Ngữ Kinh cũng không biết vì sao mình lại thật sự cùng bọn Vương Nhất Dương chạy đến cửa studio xăm hình vô danh này.

Có thể là vì cô vừa nhận điện thoại của Lâm Chỉ xong, gấp gáp cần một ít loại náo nhiệt này, loại chuyện có thể khiến cô thay đổi lực chú ý, thêm nữa Hà Tùng Nam và Vương Nhất Dương thật sự là nhiệt tình quá mức, kiểu nhiệt tình khẩn thiết này thậm chí làm Lâm Ngữ Kinh thấy hai người họ giống như bán hàng đa cấp vậy, Lâm Ngữ Kinh có loại cảm giác

nếu như cô cự tuyệt lần nữa, Vương Nhất Dương sẽ ôm chân cô ngồi dưới đất khóc mất.

Studio vẫn như cũ, sân nhỏ lớn cỡ bàn tay, cây cỏ bên trong rậm rạp hỗn loạn không ai chăm sóc, cửa khép, mơ hồ nghe được một vài âm thanh từ trong truyền ra.

Hà Tùng Nam đẩy cửa ra, Lâm Ngữ Kinh đi vào.

Bên trong không có gì khác so với lần trước cô thấy, gian phòng được phân chia khu vực rất rõ ràng, trên ghế sofa chất đầy ôm gối, một phía khác là hai bàn gỗ dài chất đầy hình vẽ, bên cạnh có một máy tính, lại nhìn vào hai cánh cửa sát bên, Lâm Ngữ Kinh đoán là phòng xăm hình với phòng vệ sinh gì đó.

Lâm Ngữ Kinh vừa bước đến, Tường Hàn liền ngây ngẩn cả người: "Tiểu tiên nữ?"

Tiểu tiên nữ chớp mắt mấy cái, hơi không được tự nhiên giơ tay lên: "... Hey?"

Giống y chang lúc bọn họ mới gặp.

Nhớ lại tình cảnh, thời gian đảo ngược, Tường Hàn cảm giác tim mình như bị một ngàn đóa hoa đánh trúng.

Cậu ta rống cổ gào lên một tiếng về phía phòng trong: "Quyện gia! Đi ra tiếp khách!!!"

Lời thoại vẫn là câu kia, có điều Lâm Ngữ Kinh của lúc đó cảm thấy lúng túng, còn hiện tại không biết vì sao, đột nhiên rất muốn cười.

Lần này trái lại không có phản ứng gất gồng gì, chưa đến nửa phút, cánh cửa của phòng đầu tiên mở ra, Thẩm Quyện đi từ trong ra, cậu mặc áo

T-shirt màu trắng, bên trên không có hình vẽ gì, một bên tai đeo tai nghe, sợi tai nghe bên kia cong cong lượn lượn rơi trước ngực.

Cậu ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lâm Ngữ Kinh, dừng một chút ở cửa ra vào, khẽ nhướn mày rồi hạ mày.

Hà Tùng Nam cười đến vô cùng hồn nhiên: "Trên đường gặp bạn cùng bàn của cậu, Quyện gia, tương phùng chính là duyên."

"..."

Không biết vì điều gì, Lâm Ngữ Kinh chợt nhớ tới Trình Dật - kẻ thường xuyên bày ra kiểu biểu cảm già dặn, từng trưng hoa mẫu đơn đỏ thắm đoá to bông lớn chung quanh hai ly rượu đỏ, phía trên in chữ màu sắc rực rỡ, "Tương phùng chính là duyên, vì hữu nghị cạn ly nào bằng hữu của tôi".

Trong sân nhỏ dựng cái bàn lớn, trên bếp điện từ đặt một nồi lẩu, vị cay đỏ lừng tươi ngon bên trong khiến tuyến nước bọt của người xem bắt đầu sùng sục nổi dậy. Bọn Hà Tùng Nam để hết những nguyên liệu nấu ăn mới mua lên trên bàn, Lâm Ngữ Kinh đi rửa tay, cô vừa vào toilet, Tưởng Hàn liền vèo vèo chạy ào tới đây, chạy đến bên cạnh Thẩm Quyện: "Quyện gia, cô ấy vừa chào tôi đấy, cậu trông thấy không?"

Thẩm Quyện bật nắp lon coca: "Không."

"Đúng, cậu còn chưa có đi ra, " Tưởng Hàn nói, "Quá thuần khiết rồi, chọc cho tôi run sợ."

Thẩm Quyện ngẩng đầu, nhìn cậu ta.

Vẻ mặt này Hà Tùng Nam quá quen thuộc.

Một tuần trước, hẳn cũng là vì bỏ qua cái biểu cảm chăm chăm tưởng như không có gì như thế, mà dẫn đến chuyện mộng bị đập rơi khỏi bóng rổ, đến giờ xương cụt vẫn còn mơ hồ đau.

Hà Tùng Nam cảm giác bản thân có lẽ đã mang "căn" bệnh, trời mây trời mưa gì đó mộng sẽ đau.

Hắn nhìn Tường Hàn một cái, người này còn hoàn toàn chưa ý thức được nguy hiểm đến gần, đang ôm ngực vẻ mặt rúng động: "Mẹ nó, chẳng lẽ đây chính là cảm giác động tâm?"

Hà Tùng Nam quyết định cứu anh em một mạng, mắt nhìn cửa phòng vệ sinh đóng chặt, đè thấp âm thanh: "Cậu động tâm cái rắm ấy."

"Đó là bạn cùng bàn của Quyện gia, " Hà Tùng Nam chỉ vào cậu ta, "Không phải bạn cùng bàn của cậu."

"..."

Tường Hàn rất mờ mịt: "Không đúng, phải là bạn cùng bàn của tôi thì tôi mới được động tâm sao?"

Hà Tùng Nam còn chưa kịp nói, cửa nhà vệ sinh mở, Lâm Ngữ Kinh đi từ trong ra, chủ đề kết thúc.

*

Bá chủ trường học Thẩm Quyện này, tuy rằng nghe trong truyền thuyết tương đối khiến người ta kinh hồn bạt vía, nhưng trong khoảng thời gian chung đụng này, thật sự không giống một phần tử bạo lực không biết tốt xấu thiếu chút nữa đánh chết bạn cùng bàn.

Nhất là sau chuyện giấy xác nhận đó, Lâm Ngữ Kinh tạm thời phân cậu ta đến hàng ngũ người tốt.

Hơn nữa, người này cũng không có loại bạn kiêu căng tàn bạo quái gở, bạn cậu ta đúng là rất nhiều đó, nhưng mỗi người đều vô cùng ý tứ, ăn lẩu khi thể ngất trời, không có một giây tẻ nhạt.

Thẩm Quyện nói không nhiều lắm, ngẫu nhiên nói hai câu, phần lớn thời gian đều là ăn không nhanh không chậm.

Bọn thiếu niên trung học ăn lẩu, khẳng định không thể thiếu rượu, Tưởng Hàn đẩy một thùng bia từ phòng trong ra, mỗi người một lon, phát đến Lâm Ngữ Kinh, cậu ta cười cười, thu lại: "Tiểu tiên nữ, lấy một lon?"

Lâm Ngữ Kinh chớp chớp mắt, không nhận lấy ngay, ngừng hai giây: "Tôi không giỏi lắm, chỉ một ly thôi."

Một đám con trai, người duy nhất được xem là quen biết cũng chỉ có mỗi Thẩm Quyện, mà cũng chỉ có thể nói là bạn học, chưa thể xem là bạn bè, Lâm Ngữ Kinh không có ý định uống rượu.

Cô vốn định làm một ly tỏ lòng là được rồi.

Đám Tưởng Hàn toàn là đàn ông, bình thường đều quen thói thô lỗ, căn bản không nghĩ nhiều như vậy, con gái theo chân đám bọn họ còn không tính là quen biết, chưa từng bận tâm đến chuyện uống rượu gì đó, chỉ cảm thấy cô gái nhỏ muốn uống thì uống một ít, không muốn uống thì thôi, một ly cũng được.

Tưởng Hàn mở rượu, vừa định cầm lấy cái ly không của Lâm Ngữ Kinh.

Thẩm Quyện bỗng nhiên đưa tay, nắm lấy thành ly xoay ngược lại, miệng ly chúc xuống, lấy ly của cô úp ngược xuống mặt bàn.

Tay kia cầm lon coca bên cạnh, ngón trỏ móc vào đai lon, một tiếng "Cùm cụp" nhỏ vang lên, khui ra, đặt ở trước mặt Lâm Ngữ Kinh: "Không

thích hợp, coca đi."

Hết chương 14.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Anh trai giang hồ chu đáo dịu dàng:D

Gõ bảng đen nói cái này xiu, chương kế tiếp là V (chương VIP) rồi, ngày mai phát hồng bao cho mọi người.

Lần này sẽ không viết gì để quảng bá cho tác phẩm nữa, sợ các bạn thấy phiền, nếu thấy tác giả này ba hoa phản nghịch* đạo văn gì gì đó, thì nói một câu.

(*) Ý chỉ việc tác giả viết truyện có nội dung phản loạn, không hợp pháp.

Cám ơn các vị đã ủng hộ miếng cơm của lão đại đây!!! Ya! Ya! Yay!!!!!!

Sherry: Trốn chui gần 2 tuần, tui xin phép nhòm lên đăng chương rồi "chỗn" tiếp. Ahihi, yêu mọi người <3 moah~

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Vị Thành Niên

Vị thành niên

Thẩm Quyện vừa dứt lời, tất cả mọi người đều chờ ra, cánh tay Tưởng Hàn vắt vẻo trên không trung, Hà Tùng Nam ngẩng đầu, miếng đậu hũ cá Vương Nhất Dương đang định cho vào miệng, "Bành bạch" một tiếng rơi lại vào bát.

Hà Tùng Nam phản ứng đầu tiên, để đĩa xuống, cười híp mắt: "Ai dà, sao lại không thích hợp, em gái đến ăn lẩu, uống một ly cho nóng người, đâu không có gì không được."

Thẩm Quyện liếc hẩn một cái: "Vị thành niên."

"..."

Hà Tùng Nam lập tức bị chẹn họng, chỉ chỉ Vương Nhất Dương bên cạnh: "Tên này cũng vị thành niên."

Bạn học vị thành niên Vương Nhất Dương bị chỉ vào đang nhai đậu hũ cá, bưng lon bia lên, ừng ực ừng ực nốc hết một phần ba, sáng khoái đến hà ra một hơi.

Hà Tùng Nam sáp lại gần, cười híp mắt gõ gõ cái lon: "Sao bạn cùng bàn nhỏ của cậu lại không được?"

Thẩm Quyện đã nhìn ra, tên này chính là cố ý như vậy.

Cậu thả tay xuống, khẽ dựa người ra sau, hơi ngẩng đầu lên, nướng mày nhìn hẳn, không nói gì.

Hà Tùng Nam giơ cao hai tay: "Được, rõ rồi, không được thì không được, em nhỏ vị thành niên, em nhỏ uống coca."

Vương Nhất Dương say sưa xem trò vui, móng vuốt chỉ chỉ Hà Tùng Nam: "Anh Nam, em nói này anh thành thành thật thật ăn không được sao, sao cứ phải nhây thế, lần nhây này anh có vui không"

Hà Tùng Nam vui, Vương Nhất Dương xem trò vui cũng rất vui vẻ.

Tướng Hàn lại rất ngơ ngáo, cậu ta cảm thấy hình như có chỗ nào đó không thích hợp.

Kết bia kia vốn chỉ còn một nửa, mấy người Hà Tùng Nam bọn họ quả thực chính là thùng rượu, bia mà làm y như nước, uống xong non nửa thùng mà mặt không hề biến sắc, chia xong mấy lon cuối đã hơn tám giờ.

Trong nôi đã không gì nữa rồi, Lâm Ngữ Kinh ngẫu nhiên gặp được chút rau quả ăn, vừa ăn vừa nghe bọn họ nói chuyện phiếm.

Con trai tám chuyện trên trời không hề giống con gái, kỳ thật Lâm Ngữ Kinh đã sớm quen, cô không có bạn phái nữ đặc biệt thân thiết gì đó, trước kia đi ra ngoài cùng bọn Lục Gia Hành và Trình Dật cũng là nghe một đám nam sinh bọn họ ngồi xúm lại trò chuyện, con trai tuổi này, trò chuyện đều là về chơi, đi chơi, đấu bóng, con gái, thì thoảng lan sang mấy chuyện đời trụ, cơ bản đều giống nhau.

Trời đã hoàn toàn tối, trong sân nhỏ treo không ít đèn dây, đèn ngoài hiên công cũng bật lên, ánh sáng mờ nhạt lại sáng bừng.

Trong con hẻm chỗ studio xăm hình, nơi khoảng sân nhỏ lớn cỡ bàn tay, lấu cay ùng ục ùng ục bốc hơi nóng, những thiếu niên trẻ trung mà sôi

nổi tại thành phố lạ lắm sống động này, từng chút từng chút một mở ra trước mắt cô, loại cảm giác nồng nhiệt hăng hái kỳ lạ.

Đám Vương Nhất Dương đang tán gẫu đến cao hứng, nhìn thấy mới tám giờ, chuẩn bị đi mua bia tiếp, Hà Tùng Nam không nói hai lời, túm ngay lấy Vương Nhất Dương và Tưởng Hàn kéo ra ngoài: "Đi nào anh em, đi mua bia."

Ra khỏi cửa còn ngoảnh đầu đưa mắt nhìn Thẩm Quyện, ánh mắt rất hàm súc: "Quyện gia, giữ nhà nha."

Lâm Ngữ Kinh còn đang nhai một cọng cải xanh, lần nữa ngẩng đầu liền không thấy đám thiếu niên ồn ào đâu hết, sân nhỏ trong phút chốc hoàn toàn tĩnh mịch.

Thẩm Quyện yên tĩnh ngồi bên cạnh, dựa vào ghế, tay mân mê cái ly không mà Lâm Ngữ Kinh chưa hề dùng đến.

Phát giác được tầm mắt của cô, cậu ngẩng đầu: "Ăn no rồi?"

Nãy giờ cậu im lặng suốt, vừa lên tiếng, âm thanh có hơi khàn, bị đêm tối và ánh đèn mài đi một tầng, mang theo chút cảm xúc kì dị.

Lâm Ngữ Kinh gật gật đầu, ánh mắt rơi vào bàn tay cầm ly của cậu, tay cậu nhìn rất đẹp, ngón tay rất dài, đầu ngón tay vân vê miệng ly, xương tay trên mu bàn tay hơi nhô lên, thoát nhìn thon gầy hữu lực.

Cô chợt nhớ tới thiếu niên bắt lấy ly của cô vừa nãy, dáng vẻ lúc cầm lấy lon coca kéo nắp ra, phóng tới trước mặt cô.

"Trong nhà có gác công không?" Thẩm Quyện đột nhiên hỏi.

"Hả?" Lâm Ngữ Kinh sửng sốt xong, lắc đầu.

Thẩm Quyện dịch ghế ra sau: "Bọn họ không biết chơi đến khi nào, nếu cậu gấp thì nói, tôi đưa cậu về trước."

Lâm Ngữ Kinh không rõ đây có phải lệnh đuổi khách gì đó của cậu không.

Ăn no rồi thì đi nhanh lên, còn nán lại chỗ này làm gì? Hai chúng ta quen biết à?

Là ý tứ này sao?

Cô nhìn thời gian, tám giờ rưỡi, chậm rãi gật nhẹ đầu: "Chờ bọn họ về đã, đánh tiếng chào hỏi, hiện tại cũng không khuya lắm, tự tôi đi được."

Thẩm Quyện nhìn cô một cái, "Ừ" một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Cơm nước no nê, tuy rằng không uống rượu, nhưng mỗi ngày Lâm Ngữ Kinh cùng ăn cơm với Phó Minh Tu, thật sự là thể nghiệm quá thống khổ, cô cảm thấy cứ nuốt trôi mãi như vậy có thể cô sẽ bị bệnh dạ dày gì đó.

Đúng là rất lâu rồi chưa được ăn tối thư thái như này, lúc này có hơi buồn ngủ.

Cô đưa tay, tắt bếp điện từ vẫn còn sục sùng sục tỏa bong bóng, một tay nắm lại chống đỡ đầu, lười biếng mà nhìn chăm chăm tấm bảng gỗ khắc tô-tem* treo trên cửa studio nhà cậu trong chốc lát: "Đây là tiệm của cậu sao?"

(*) Hay còn gọi là vật tổ, xuất phát từ chữ "totem" của Ấn Độ, là những biểu tượng để phân biệt nhóm này với nhóm khác, được người Anh-Điêng ở Bắc Mỹ coi như biểu tượng của một bộ tộc hoặc gia đình.
(internet)

Ví dụ như những cái này (tên thì có vẻ lạ nhưng thực ra nó rất quen thuộc):

Thẩm Quyện giương mắt lên: "À," ánh mắt cậu thâm trầm, tiếng cũng khàn khàn, "Xem là vậy đi, của cậu tôi đấy."

Lâm Ngữ Kinh chú ý được, nhìn cậu một cái, thay đổi chủ đề: "Ồ..., xăm hình có phải rất lời không?"

"Cũng được, tôi kiếm được không nhiều lắm, lợi nhuận làm tiền sinh hoạt, " Cậu liếc cô một cái, "Muốn xăm?"

Lâm Ngữ Kinh ngẩn người, lắc đầu: "Nhìn đau."

Thẩm Quyện như cười mà không cười nhìn cô: "Chỗ cậu chọn không đau lắm đâu."

"..."

Lâm Ngữ Kinh phản ứng ba giây mới nhớ được chỗ cậu nói là chỗ nào, mặt không biểu cảm nhìn cậu, "Bạn học Thẩm, cậu bây giờ nói chuyện không thú vị gì cả."

Thẩm Quyện cong môi: "Được thôi."

"Vậy bình thường cậu cũng ở đây sao?" Lâm Ngữ Kinh hỏi.

"Ờ, " Thẩm Quyện dừng một chút, nói, "Chỗ này là nhà tôi."

Lâm Ngữ Kinh không nói gì nữa.

Mấy câu đó của Thẩm Quyện, thực sự đều quá thâm ý, làm cho người nghe không cách nào không nghĩ nhiều.

Nơi này ngoại trừ việc ở tại khu vực trung tâm thành phố thì mấy khác thật sự không tính là tốt, kiểu phòng cũ trong hẻm xưa này, sàn nhà bằng gỗ thoát nhìn đã sắp mục nát, giẫm lên kêu kễ kễ kễ kễ, một tầng bảy tám hộ, diện tích mỗi hộ rất nhỏ, cách âm cực kém.

Hơn nữa là tiệm của cậu cậu ta, nhưng lại là nhà cậu.

Chỉ trong nháy mắt, não Lâm Ngữ Kinh bổ sung thêm vô số nội dung, từ một Thẩm Quyện bá chủ trường học tàn nhẫn cuồng bạo biến thành một người có chuyện cũ, một cậu nhóc đáng thương phải dùng lợi nhuận từ việc xăm hình của mình làm tiền sinh hoạt nuôi sống bản thân.

Lâm Ngữ Kinh chớp chớp mắt, chậm rãi kéo dài suy nghĩ, trong đầu hiện ra chuyện cũ nhỏ năm vạn chữ, nhìn không được ngáp một cái.

Cô gái nhỏ trông rất buồn ngủ, ngáp một cái xong ánh mắt đã ươn ướt, hơi đỏ, độ cong của đuôi mắt tăng lên, khóe mắt hơi cong, lông mi rũ rượi sụp xuống.

Cô hơi lạnh, cứ khe khẽ rụt cổ, ngón tay ôm cánh tay vô thức cọ xát.

Thẩm Quyện nhìn cô một lát, buông cái ly trong tay: "Vào trong đợi đi."

Đầu ngón tay Lâm Ngữ Kinh đã lạnh cóng rồi, vội vàng gật nhẹ đầu, đứng lên, theo sau cậu vào trong.

Cô ngồi xuống ghế sofa, Thẩm Quyện theo bên cạnh cầm tấm thảm đưa cho cô, Lâm Ngữ Kinh nói cảm ơn, nhận lấy giữ ra.

Thảm màu xám thẫm, lông tơ rất dày, cảm giác mềm mại, ấm áp.

Lâm Ngữ Kinh giơ lên cao năm giây, trong lòng thành kính mặc niệm ba tiếng.

Đây chính là thảm của lão đại.

Tấm thảm lão đại dùng để phủ đầu, vậy mà lại cho cô đắp.

Cô cẩn thận từng chút bung ra một góc, khoác lên cơ thể.

Trong phòng rất ấm, cả người Lâm Ngữ Kinh ngã vào trong ghế sofa, trong ngực ôm gối tựa, lại ngửa đầu ngáp thêm một cái.

Cô chợt phát hiện, trần nhà cũng được vẽ.

Trước Thần Điện là một Thiên Sứ có đôi cánh dài đang nâng bó hoa tươi đẹp trong tay, trên vách đá thẳng đứng là ma quỷ cầm đinh ba đứng trên đồng xương người, dưới chân là nham thạch nóng chảy đỏ thẫm sôi sục.

Một nửa thiên đường, một nửa địa ngục.

Lâm Ngữ Kinh vốn định hỏi thử xem là ai vẽ, cô hơi ngẩng đầu lên, lại không thấy Thấm Quyện ở đâu cả.

Có thể là ra ngoài ăn tiếp rồi, còn chưa no ư.

Cô ngheo đầu, dụi dụi mắt.

*

Thấm Quyện đi vào trong tìm cái cốc không, van máy lọc nước chưa bật, bên trong không có nước ấm, cậu tìm được ấm nước, đi đun ấm nước sôi.

Cậu tựa lên nóc tủ lạnh ở phòng bếp trong chốc lát, móc hộp thuốc lá từ trong túi áo, gõ ra một điếu, ngậm lấy sờ tìm bật lửa.

Sờ được một nửa, nhìn thoáng ra bên ngoài.

Người trên ghế sofa bị che khuất hơn phân nửa, chỉ có thể nhìn thấy một đoạn tay rủ xuống mép ghế sofa.

Thẩm Quyện mò mẫm cất lại bật lửa vào túi áo, điều thuốc rút ra vút qua một bên.

Chưa tới vài phút nước đã sôi, Thẩm Quyện rót một ly đem ra ngoài, Lâm Ngữ Kinh đã ngủ rồi.

Cô nghiêng người, cả cơ thể rúc lại trũng vào ghế sofa mềm mại cùng một đồng gối dựa, trong tay kéo kéo tấm thảm chỉ dám bung một góc, một góc đắp lên nửa cánh tay, nhìn trông hết sức đáng thương.

Thẩm Quyện đặt ly nước trong tay lên bàn trà, đứng bên cạnh ghế sofa cúi đầu ngó một lát.

Do dự hết nửa ngày, cậu đưa tay, kéo tấm thảm lên trên, kéo qua ngực, bả vai ——

Ngoài cửa truyền đến tiếng nói cười huyên náo của nam sinh, một giây sau, cửa bị đẩy ra: "Quyện gia —— Quyện a —— "

Tay Thẩm Quyện run lên, thảm "soàn soạt" rớt xuống, vừa vịn che kín đầu Lâm Ngữ Kinh.

Hà Tùng Nam đẩy cửa tiến vào, nhìn một vòng, cuối cùng ánh mắt rơi vào cơ thể người trên ghế sofa nơi góc khuất.

Thẩm Quyện đứng bên cạnh ghế sofa, một tay còn đang giơ trên không trung, quay đầu nhìn cậu ta.

Trên ghế sofa phồng lên một cục, bị thảm màu xám thẫm che chặt kín từ đầu trở xuống, chỉ lộ ra tí tẹo đầu ngón tay trắng non buông xuống.

Hà Tùng Nam mù mờ: "Các cậu đã làm gì vậy, cậu trùm tiểu nữ vương lại làm gì? Tình thú mới?"

Thẩm Quyện đê thấp cuống họng: "Câm miệng."

Hà Tùng Nam ngậm miệng, Thẩm Quyện quay đầu nhìn thoáng qua một cục kia, dừng hai giây, đưa tay kéo mép tẩm thấm xuống một chút.

Một khuôn mặt thiếu nữ nhỏ nhắn lộ ra, trong phòng chỉ bật hai ngọn đèn, ánh sáng rất yếu, cô gái hô hấp rất nhẹ, đều đều êm dịu, làn da trắng, lông mi cực dài rủ xuống, vừa đậm vừa dày.

Dưới mắt cô có một lớp quầng thâm, lông mày hơi nhíu, khi tỉnh còn chưa rõ ràng đến thế, lúc này an tĩnh lại, cả người đều lộ ra vẻ mỗi một nhàn nhạt, xem giống như rất lâu rồi chưa ngủ ngon.

Thẩm Quyện thẳng người lên, mò lấy điều khiển từ xa từ đầu bên kia của ghế sofa, tắt hết hai ngọn đèn, trong phòng tối xuống, cậu đi tới cửa, hất hất cằm về phía Hà Tùng Nam: "Đi ra ngoài."

Hà Tùng Nam ngoan ngoãn đi ra ngoài, Thẩm Quyện theo sau cậu ta, đóng cửa lại.

Bên ngoài Tường Hàn và Vương Nhất Dương đang ngồi tùm một chỗ kê vai sát cánh trò chuyện, Thẩm Quyện ngồi xuống chỗ hai người, Hà Tùng Nam há to miệng: "Không phải chứ, lão Thẩm..."

Thẩm Quyện giương mắt: "Gì?"

Tường Hàn cũng ngẩng đầu lên: "Tiểu tiên nữ đi rồi?"

"Chưa, ngủ bên trong."

Tường Hàn gật gật đầu, nói: "Quyện gia, tôi nghe nói chuyện của cậu."

Thẩm Quyện nghiêng đầu qua, kỳ thật chẳng biết cậu có chuyện gì.

Tường Hàn biểu cảm rất nghiêm túc: "Lúc trước tôi chỉ thuận miệng nói thôi, nếu cậu thật sự thích, anh em sẽ tuyệt đối không tranh giành với cậu, nhưng mà cậu cũng phải tranh đoạt hăng hái một chút chứ, chẳng hạn như hôm nay nè, cậu để người ta ngủ một mình trong đó ư? Thích thì phải vào ngủ cùng cô ấy chứ!"

Thẩm Quyện buồn cười nhìn cậu, cái người này không hiểu sao mỗi ngày đều đút mấy thứ linh tinh vào đầu: "Cậu nghĩ sao mà cho ra cái kết luận này vậy."

Tường Hàn nói: "Nếu cậu không thích thì tại sao lại ngăn người ta uống rượu?"

Gió buổi tối quả là lạnh, lúc Thẩm Quyện đi ra có mặc thêm chiếc áo khoác, cậu lấy từ túi áo ra hộp thuốc lá và cái bật lửa, rú mắt châm thuốc: "Hai chuyện khác nhau mà."

"Sao lại là hai chuyện khác nhau chứ?" Tường Hàn nói.

"Người ta là một cô gái nhỏ, cũng không quen với chúng ta, " Thẩm Quyện cắn thuốc lá, nhích ra sau, "Uống rượu cùng một đám con trai hoàn toàn xa lạ nhờ có chuyện gì xảy ra, không thích hợp."

"Ồ —— không quen ——" Hà Tùng Nam kéo dài giọng, ý vị sâu xa chăm chăm nhìn cậu, "Không quen rồi cũng sẽ quen đúng chứ, vậy quen thuộc rồi có thích hợp không?"

Thẩm Quyện nheo mắt, cười: "Không thích hợp, biến, đừng nghĩ."

*

Lâm Ngữ Kinh mơ một giấc mộng rất dài.

Lâu lắm rồi cô chưa mơ thấy giấc mộng mà mình nhớ rõ nội dung như thế này, sau khi chuyển chỗ chất lượng giấc ngủ luôn không tốt, trái lại là liên tục nằm mơ, chỉ là tình dục xong phần lớn đều sẽ không nhớ kỹ.

Giấc mộng nhớ được rõ ràng gần đây nhất vẫn ngày gặp Thẩm Quyện lần đầu đó, thiếu niên tay cầm máy xăm hình xăm cho cô cái đồng hồ dạ quang.

Lần này vẫn là cậu, ngón tay xinh đẹp cầm một ly thủy tinh, miệng ly lao xuống đập lên mặt bàn, âm thanh mông mông lung lung, như là truyền đến từ nơi rất xa: "Coca đi."

Lâm Ngữ Kinh lúc ấy thật ra muốn nói, cola cô chỉ uống Pepsi, cô không uống Coca Cola.

Mấy câu EQ thấp như vậy khẳng định không thể nói lúc ấy, vì vậy chỉ có thể nói trong mộng.

Quả nhiên, cô vừa nói xong Thẩm Quyện đã nổi quạu, Lâm Ngữ Kinh cảm thấy mình có thể sẽ trở thành bạn cùng bàn thứ hai thiếu chút nữa bị đánh chết, lúc trực tiếp mất mạng tại trận, cô tỉnh.

Lúc vừa mở mắt còn có một thoáng mờ mịt, bốn phía quá tối, cái gì cũng không thấy rõ. Lâm Ngữ Kinh chống người ngồi dậy, sờ đến thảm mềm mại, tưởng mình là đang nằm trên giường ở phòng ngủ, nhưng lại cảm thấy là lạ ở đâu đó.

Lúc đang hoảng hoảng hốt hốt, tinh thần chậm chạp, bỗng nghe thấy có người nói: "Tỉnh rồi?"

Tiếng của con trai, gần trong gang tấc, như là sát bên tai, trầm thấp, đi vào lỗ tai làm cả người chấn động, giật mình một cái.

Cô sợ tới mức thiếu chút nữa kêu ra tiếng, ý thức lơ mơ, thân thể cứng đờ, theo tiềm thức giơ tay hướng về phía âm thanh tung một cái tát.

Cùng lúc đó Thẩm Quyện mò đến tìm điều khiển từ xa, ấn mở đèn, dưới ánh đèn lơ mơ, Lâm Ngữ Kinh thấy khuôn mặt không chút biểu cảm của cậu.

Nhưng mà tay cô đã một đi không trở lại, Lâm Ngữ Kinh trợn to hai mắt, nghe thấy một tiếng "Chát" giòn giã vang lên, lòng bàn tay có xúc cảm ấm áp.

Mạnh mẽ chân thực mà quất cho cậu một cái tát.

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Cậu Làm Sao Thi Đạu Cao Trung Vậ

Cái tát lạnh lạnh lạnh lạnh này, đánh cho Thẩm Quyện tỉnh ngủ.

Cậu căn bản không ngờ rằng bản thân bị đánh, hoàn toàn không hề chuẩn bị, sức lực lần này không nhỏ, thậm chí khiến cho đầu cậu chệch sang một bên, tóc tai cũng theo đó bay qua.

"Mẹ kiếp?" Cậu buộc miệng thốt ra.

Thẩm Quyện nhớ đến thường ngày ở trong lớp, sau mỗi lần Lâm Ngữ Kinh bị chuông vào học đánh thức, đều cau mày, vè mặt cau có ngẩng đầu, sau đó phải phát ngốc ít nhất năm ba phút mới có thể hồi phục tinh thần.

Cậu đột nhiên cảm thấy mình có chút may mắn khi chưa từng đánh thức cô, bằng không thì có lẽ lúc cậu mở mắt ra, thứ đập vô mặt cậu chính là hai cái tát.

Hỏa khí lúc rời giường của nha đầu này thật sự có hơi lớn.

Cậu xoay đầu lại.

Lâm Ngữ Kinh hoàn toàn ngây dại, miệng khê há to, chỉ như thế nhìn cậu.

Thẩm Quyện cũng nhìn cô, đôi mắt màu đen sâu thẳm, không nhìn ra tâm trạng.

Năm giây sau, "Phụt" một tiếng, Lâm Ngữ Kinh phá vỡ trạng thái.

Cô không nhin được, bắt đầu cười.

Ban đầu kiềm nén một tiếng, về sau cô nhin không nổi, ôm gối tựa ở trong ghế sofa cười đến bật tới bật lui.

Cô vừa tỉnh ngủ, không phải loại giấc ngủ nằm bò trong lớp ngăn ngủ như lúc thường, cô đem ghế sofa làm giường một giấc thật sâu, cả người dang sau đều vắt ngang qua. Lúc này được thăm quăn khắp người, trong lòng còn ôm cái gối, đôi mắt cong lên, sáng ngời.

Tóc bị ép đến có phần loạn, cả người thoát nhìn rất mềm mại.

"Thật xin lỗi, " Lâm Ngữ Kinh cười nói, "Thật xin lỗi, tôi chưa kịp phản ứng, vừa nãy tiếng của cậu quá gần."

Thẩm Quyện chỉ thấy tức giận đến phải bật cười.

Lá gan của cô gái nhỏ này cũng khá lớn đấy.

Cậu tựa vào ghế sofa, nhìn thiếu nữ vẫn còn phồng má nhin cười rất vất vả, lửa giận đều không thể phát ra được, có chút bất đắc dĩ: "Được rồi, buồn cười như vậy sao?"

"Không có, không buồn cười chút nào, " Lâm Ngữ Kinh xoa xoa khuôn mặt cười đến phát mõi, ngoan ngoãn nhìn cậu, "Thật xin lỗi, tôi thật sự không cố ý, cậu đừng nóng giận."

"Tôi biết rồi, không tức giận." Thẩm Quyện thật sự bất đắc dĩ.

Cảnh báo giải trừ, Lâm Ngữ Kinh hăng giọng một cái, kéo tấm thảm trên người xuống, chậm rãi xếp lại: "Ánh mắt vừa nãy của cậu khủng khiếp thật đấy, tôi cứ tưởng một giây sau cậu sẽ đánh tôi, người tát cậu lần trước có phải đã không còn trên thế giới này nữa không?"

Thẩm Quyện đưa tay, ngón cái cọ một cái lên khóe miệng còn hơi run: "Người tát tôi lần trước còn chưa ra đời, cậu là người đầu tiên."

Cậu làm động tác này có phần soái, mang theo chút vô lại và gợi cảm một cách thờ ơ, vô cùng câu người.

Lâm Ngữ Kinh chớp chớp mắt nhìn cậu, "Đệch" một tiếng, lắc đầu.

Thẩm Quyện không chú ý, đứng dậy nhìn cô đem tấm thảm đã gấp xong để qua một bên: "Trễ lắm rồi, tiễn cậu?"

Lâm Ngữ Kinh cũng đứng dậy, cô lục điện thoại ra liếc nhanh qua thời gian, mười giờ rưỡi, cô ngủ hơn hai tiếng.

Giấc ngủ này thật là sâu, ngay cả cô đều có chút bất ngờ, dường như đã rất lâu rồi cô không ngủ sâu như thế này.

"Không cần, nhà tôi không xa." Lâm Ngữ Kinh tiện tay cào cào tóc, cắn dây su cột tóc, chuẩn bị buộc lại.

Thẩm Quyện nhìn chăm chăm vào dây su màu đen kia trong chốc lát, dờn ánh mắt: "Gần đây?"

"Ừ, " Lâm Ngữ Kinh buộc tóc xong, vung vẩy đầu, "Bên cạnh."

Thẩm Quyện cũng không nhiều lời nữa, tiễn Lâm Ngữ Kinh ra tới cửa, cô gái nhỏ xoay người lại, phất phất tay với cậu: "Bạn cùng bàn, thứ hai gặp?"

Thẩm Quyện tựa vào trước cửa sắt màu đen, đám Tường Hàn chẳng biết đi từ lúc nào rồi, chùm đèn dây nhỏ đều đã tắt, chỉ để lại một chiếc đèn hành lang mờ mờ, làm ngũ quan thiếu niên rơi xuống âm ảnh.

Cậu cong cong khóe môi, cười nhạt một cái: "Thứ hai gặp."

*

Thành phố này đầu tháng chín còn có ve kêu, độ chênh lệch nhiệt độ ngày đêm rất lớn, lúc Lâm Ngữ Kinh ra ngoài không có mặc áo khoác, lúc này nhin không được chà xát cánh tay.

Cũng không phải là lạnh lắm, mà là kiểu âm ẩm kia đấy, cái rét do bị khí lạnh bao bọc làm người ta không nén nổi muốn run cả răng.

Đi ngang qua 7-11, cô đi vào mua chút đồ ăn vặt, lần này đổi lại là Oden* thừa rất nhiều, có điều buổi tối cô đã ăn quá no, không mua nữa, chỉ rút cây kẹo cao su từ quầy thu ngân, vị việt quất, trả tiền xong bóc ra bỏ vào miệng.

*Bánh cá hầm (đã từng chú thích).

Lúc trở về đã gần mười một giờ, trong nhà vắng tanh như cũ, Lâm Ngữ Kinh lên lầu, vừa chuẩn bị về phòng, cửa căn phòng cách vách đã mở ra.

Cô ngẩn người, vừa định chào hỏi, Phó Minh Tu đã không cảm xúc xoay người rời đi.

Lâm Ngữ Kinh cũng quay người, mở cửa chuẩn bị vào phòng, Phó Minh Tu bỗng nhiên mở miệng nói: "Sau này cô có thể yên lặng một chút được không vậy?"

Lâm Ngữ Kinh xoay đầu lại, Phó Minh Tu đứng ở đầu bậc thang, cau mày nhìn cô: "Mấy giờ rồi? Cô không ngủ thì người khác cũng không ngủ chắc? Cô về muộn như vậy khiến tôi rất phiền."

"..."

Lâm Ngữ Kinh xem tí nữa là bật cười, cái nhà cách âm mỗi phòng một cửa này của anh ta, cô có đứng ở cửa nhà chửi ầm lên thì thứ đàn như anh ta chắc cũng không nghe thấy, âm thanh lên lâu của cô có thể lớn được bao nhiêu.

Lí do sút sẹo như vậy, trên mặt còn viết đầy "Tao chính là đang làm mày khó chịu đấy, đến đây cãi nhau với tao đi", Lâm Ngữ Kinh chắc chắn sẽ không ầm ĩ với anh ta, cô rất hiểu chuyện gạt nhẹ đầu: "Em biết rồi, ngày mai em mua cho anh cái bịt tai nhé."

"..."

Phó Minh Tu: "Cái gì?"

Lâm Ngữ Kinh liếc mắt nhìn anh ta: "Anh không phải ngại ồn ào sao, cách âm tốt như vậy mà cũng không dùng được, vậy kết hợp thêm với bịt tai đi."

Phó Minh Tu xoay người lại, tiến tới trước hai bước, cúi đầu nhìn cô, biểu cảm âm trầm: "Lâm Ngữ Kinh, tôi mặc kệ trước kia cô là cái loại gì, dù là loại đê mê về nhà còn không chịu ngủ, nếu như cô đã đến nhà của tôi, bây giờ là "em gái" tôi, thì dẹp bớt lại ngay cho tôi, bằng không tôi sẽ không chiều ý cô nữa."

Lâm Ngữ Kinh khoanh tay đứng ở đó, trông ngoan ngoãn đấy, đưa tay, lắc lắc túi đồ ăn vặt trong tay về phía anh ta.

Phó Minh Tu nhăn mày: "Làm gì đó?"

"Ăn, " Lâm Ngữ Kinh nói, "Nãy tôi đói bụng, ra ngoài mua chút đồ ăn vặt."

Phó Minh Tu "Phì" một tiếng: "Trong tủ lạnh không có à? Không ăn được hay là không uống được đây?"

"Có, có rất nhiều, " Lâm Ngữ Kinh nhìn anh ta, bình tĩnh nói, "Nhưng tôi không biết tất cả thứ kia là của ai, tôi không muốn hôm sau bị người ta nói sau lưng Lâm tiểu thư diễn trò không tốt gì cả, nửa đêm lén lút tùy tiện bới tung đồ, cũng không hỏi là của ai."

Cô miễn cưỡng nhắc mắt lên: "Hoặc là bị người ta kéo tới trước mặt chất vấn vì sao không nói tiếng nào đã đồ của hắn ta, anh có thể không hiểu, nhưng phận ăn nhờ ở đậu, tôi phải chú ý."

Phó Minh Tu sững sờ ngay tại chỗ, hơn nửa ngày vẫn không nói một lời.

Lâm Ngữ Kinh cười ngọt ngào với anh ta một cái, nhai kẹo cao su thối một cái bong bóng, một luồng hương việt quất: "Em về phòng đây, anh trai ngủ ngon."

*

Chủ nhật trôi qua rất nhanh, sau khi Lâm Ngữ Kinh cùng Phó Minh Tu tiến hành một đoạn đối thoại không chút vui vẻ vào 11h nửa đêm tối thứ bảy thì không nói chuyện lần nào nữa, tuy rằng mỗi lần ăn cơm con người này đều vụng trộm liếc mắt nhìn cô, nhưng đại khái là có dì Trương và người giúp việc cản trở, anh ta cũng không nói lời nào.

Lâm Ngữ Kinh liền xem như không nhìn thấy, cơm nước xong xuôi liền rút lui, nửa ánh mắt dư thừa cũng không có.

Sáng sớm thứ hai, lúc cô xuống tầng Phó Minh Tu đã ở dưới lầu rồi, hai người ăn sáng xong, Lâm Ngữ Kinh đi ra ngoài, Phó Minh Tu cũng đi theo ra.

Lão Lý quả nhiên không có ở đó, Lâm Ngữ Kinh đứng ở cửa ra vào, nhìn Phó Minh Tu một cái.

Tên con trai làm mặt lạnh, không nói tiếng nào, bỏ đi.

"..."

Lâm Ngữ Kinh thật sự không muốn chấp nhận với anh ta, cũng không hiểu người sinh viên đại học năm 2 lớn hơn cô vài tuổi này vì có gì lại ngây thơ như vậy.

Cô lờm một cái, băng qua vườn hoa đến cổng sân, đẩy cổng lớn ra đi lên phía trước.

Đi được một nửa, sau lưng bỗng có người ấn ấn còi ô tô, Phó Minh Tu lái xe dừng bên cạnh cô, cau mày, là biểu cảm anh ta thường bày ra: "Không phải đã nói hôm nay đi cùng tôi sao?"

"Không phải anh đi trước sao?"

"Tôi đi lái xe tới đây, " Phó Minh Tu cực kỳ bực bội, "Cô ở đây giận dữ với ai vậy?"

"..."

"Tôi thật sự không có, " Lâm Ngữ Kinh thở dài, "Tôi tưởng anh nhất thời đổi ý không muốn đưa tôi đi."

Phó Minh Tu hừ lạnh một tiếng: "Lên xe."

Lâm Ngữ Kinh cam chịu số phận, ngoan ngoãn bò vào.

Cô vốn cho rằng hai người sẽ lại triển tiếp một đoạn khẩu chiến gay gắt.

Kết quả đều không có, người đằng trước rất yên tĩnh, trên đường không nói một câu, chẳng qua là lông mày từ đầu tới cuối luôn nhíu chặt, không hề buông lỏng.

Nửa giờ sau, xe chạy đến một con phố phía trước Bát Trung, Lâm Ngữ Kinh vỗ vỗ ghế phó lái: "Chỉ đến đây thôi, tự tôi đi qua được rồi, không thì còn phải đi vòng."

Phó Minh Tu nhìn cô một cái, dừng xe ở ven đường, ngừng một chút, lớn giọng ho khan hai tiếng: "Uây."

Lâm Ngữ Kinh vừa mở cửa xe, quay đầu, nghi hoặc nhìn anh ta.

"Đồ trong tủ lạnh, " Phó Minh Tu nhìn cô một cái, xoay đầu lại, "Đều có thể ăn, đừng để ý nhiều như vậy."

Lâm Ngữ Kinh ngây ngơ cả người.

Phó Minh Tu vô cùng không kiên nhẫn "Đạch" một tiếng, trừng mắt với cô: "Được rồi, tranh thủ thời gian xuống đi, cô nhìn mà không nhận ra phía trước đã kẹt kín đến cỡ nào rồi hả? Tôi không cần thời gian gấp rút đến trường chắc?"

*

Mãi đến khi bước vào phòng học, Lâm Ngữ Kinh vẫn có phần không kịp phản ứng.

Tính cách tên Phó Minh Tu này kỳ thật rất dễ nhìn thấu, thẳng nhóc thối nhà có tiền tính tình nóng nảy, kiêu ngạo, tự cao, cảm thấy trên cả thế giới mình là trâu bò nhất, mình là con kưng của Vũ Trụ, tất cả đồ bên người đều là của anh ta.

Vì vậy Lâm Ngữ Kinh tới, làm anh ta thấy khó chịu, làm anh ta cảm thấy nguy hiểm, gia đình của anh ta, đồ vật vốn có của anh ta, sau này có khả năng đều phải chia cho một người khác một nửa.

Tựa như dì Trương nói, Lâm Ngữ Kinh là tới chiếm gia sản đấy, đoạt lấy những vật vốn chỉ thuộc về Phó Minh Tu kia.

Anh ta chán ghét cô, Lâm Ngữ Kinh cảm thấy rất bình thường, dù rằng tiền nhà anh ta cô cũng chẳng hiếm lạ gì, chính cô cũng không phải không có tiền.

Cô vốn là cho là vậy đấy, nhưng hôm nay cô lại đột nhiên nhận ra rằng, người này hình như không giống với phân tích của cô lắm.

Lâm Ngữ Kinh như mộng du mà đi vào phòng học, bên cạnh trước sau như một không có người, Thẩm Quyện bình thường đều phải chờ tới tiết hai tiết ba mới đến được.

Lý Lâm ngồi phía sau ngó thấy cô đến mà như thấy sinh mệnh. Như ánh sáng, ánh mắt cũng sáng trưng: "Kinh Nhi, làm bài tập vật lý chưa?"

Lâm Ngữ Kinh "À" một tiếng, rút tập bài tập vật lý từ trong túi xách ra đưa cho cậu ta, tiện thể hỏi một câu: "Toán có cần không?"

"Cần cần, " Lý Lâm nhận lấy, cảm động đến xém giàn giụa nước mắt, cũng không ngẩng đầu lên mà múa bút thành văn: "Tớ mẹ nó thực sự quá cảm động, may mắn suốt đời đều dùng để gặp bạn bàn trước chu đáo như cậu, cậu là cơm áo là cha mẹ của tớ, là tính mạng của tớ. Ánh sáng cuộc đời."

Lý Lâm vào lúc Thẩm Quyện không có mặt vẫn nói được rất nhiều đấy, cái miệng kia tựa như máy ép hoa quả có thể ép được vô số lời bỡn cợt, nhưng chỉ cần Thẩm Quyện đến một cái, lập tức cắt điện.

Lý Lâm bỏ sung bài tập, Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu câu được câu không trò chuyện với cậu, phần lớn thời gian là nghe Lý Lâm nói, Lý Lâm nhấp một hớp trà hoa cúc: "Quả thật, tớ đã phục cậu rồi, cậu có thể không chút sợ hãi đối mặt với bá chủ trường học giết người không chớp mắt thế

này, phần dững khí và can đảm này khiến phàm nhân như tớ vô cùng bội phục."

Lâm Ngữ Kinh chống đỡ đầu, nhớ tới biểu cảm của thiếu niên sau khi bị quất một cái tát.

Lơ mơ, mịt mờ, kinh ngạc, và khó tin bóp lại cùng một chỗ, tóm lại vô cùng phức tạp, phức tạp đến mức cậu cũng quên phải tức giận.

Lâm Ngữ Kinh vốn tưởng mạng nhỏ của mình có lẽ phải chấm hết tại đó rồi.

Bá chủ trường học bị người ta tát một tát, còn là một đứa con gái, nếu cái này mà truyền ra anh trai giang hồ liệu có còn lăn lộn trong giang hồ được nữa không.

Lâm Ngữ Kinh quyết định tìm thời gian mời Thẩm Quyện ăn cơm trưa, trịnh trọng mà biểu đạt sự áy náy của mình.

Kết quả cô không đợi được người đến, mãi cho đến lúc giải lao giữa trưa, Thẩm Quyện cũng chưa đến.

Một mình Lâm Ngữ Kinh ăn cơm xong đi về, căn túi sữa bò ngọt lịm đi về hướng trường học, mới đi tới cổng trường học, một bóng người chạy như bay nhào tới.

Mạnh mẽ ập vào ngực cô.

Trường học này còn có kiểu ôm ấp yêu thương này sao?

Bịch sữa bò trong tay Lâm Ngữ Kinh xém tí nữa bị đánh rơi, lui về sau hai bước, trông thấy Tiểu Kẹo Đường lo lắng nhìn cô, biểu cảm thoát nhìn như sắp khóc.

Đồng phục của cô ấy nhăn nhăn nhúm nhúm, tóc cũng rối tung, trên quần áo và tóc đều có rất nhiều bụi phấn trắng, màu sắc rực rỡ, đủ sắc màu, diện tích rất lớn, rất dễ làm người khác chú ý, nhìn qua liền biết ngay là bị người ta cố ý bôi đi, khóe mắt còn có một mảng tím xanh, như là đụng phải chỗ nào.

Hai bên có rất nhiều học sinh nhìn cô.

Vẻ mặt của Lâm Ngữ Kinh lạnh xuống: "Là ai làm, Dây Đỏ lần trước sao?"

Tiểu Kẹo Đường không nói lời nào, chỉ lắc đầu, đôi mắt đỏ ửng: "Các cậu ấy, tìm, tìm cậu, ở ngay dưới lầu cậu, cậu... cậu trước tiên đừng về."

Lâm Ngữ Kinh cười: "Tìm tôi? Vậy rất tốt, tôi khỏi tốn công đi tìm."

Cô nói xong liền đi về hướng lầu dạy học bên kia, Tiểu Kẹo Đường kéo cô, cô ấy bắt đầu khóc lên, thanh âm nghẹn ngào, toàn thân đều đang run lên: "Là chuyện của tôi, cậu đừng đi, các cô ấy ghê lắm, rất nhiều người, tìm người... cậu đừng, đừng đi..."

Lâm Ngữ Kinh dừng lại nhìn cô ấy.

Cô là xấp xỉ một sáu mét tám, Tiểu Kẹo Đường lại rất thấp, vừa gầy vừa yếu ớt, thấp hơn cô một cái đầu, cô cúi đầu xuống, trông thấy bả vai run rẩy và đỉnh đầu rối tung của cô ấy.

Lâm Ngữ Kinh thở dài, đưa tay sửa lại cổ áo giúp cô ấy: "Tuy rằng còn chưa biết cậu tên gì, nhưng mà tôi rất thích cậu."

Tiểu Kẹo Đường ngẩng đầu lên, trên mặt toàn là nước mắt, mũi khóc đến đỏ bừng, thoát nhìn hết sức chật vật.

Lâm Ngữ Kinh hơi cúi người, vỗ vỗ lên đỉnh đầu rồi tung của cô ấy, nhẹ nói: "Người mà tôi thích không ai được phép bắt nạt."

Lâm Ngữ Kinh lôi Tiểu Kẹo Đường đi về phía lầu dạy học khối 11, xa xa đã nhìn thấy một đám người đứng dưới lầu, Tiểu Kẹo Đường nói với cô nhỏ Dây Đỏ kia tên là Lý Thi Kỳ, là người lúc này đang đứng chính giữa, đang nói chuyện với một cái nam sinh bên cạnh.

Lâm Ngữ Kinh nhìn sơ qua, khoảng bốn năm nữ sinh, một nam sinh, khoảng cách xa quá không nhìn rõ tướng mạo, chỉ có thể thấy là rất cao, rất cường tráng.

Các ả không biết Lâm Ngữ Kinh ở lớp nào, Tiểu Kẹo Đường lại nhất quyết không chịu nói, liền dứt khoát trực tiếp ở dưới lầu dạy học chờ cô, mặc dù Lâm Ngữ Kinh cũng không hiểu vì cớ gì không giải quyết cái chuyện vặt này trực tiếp ngay lúc đó mà phải cách chút cuối tuần, mà phải để đến thứ hai mới tìm cô.

Bởi vì thứ hai có nghi thức kéo cờ sao? Trông có cảm giác nghi thức hơn sao?

Lý Thi Kỳ cũng trông thấy cô, cả đám đứng thẳng người, trong đó có một nam cao lớn vạm vỡ, tùy tiện khoác lên người bộ đồng phục, nhìn qua là biết không phải ở Bát Trung.

Lâm Ngữ Kinh đi tới, nhìn rõ được người nam kia liền nhếch miệng cười.

Cô cảm thấy thật thần kỳ, ở nơi này cô chỉ thấy mặt được tổng cộng có mấy người, vậy mà còn luôn được gặp lại.

Anh Bắp Chân.

Anh Bắp Chân ở cửa ra vào 7-11.

Anh Bắp Chân ở cửa ra vào 7-11 mà bị hai quyền của Thảm Quyện động đến phun cả dịch dạ dày.

Đây cũng là một loại duyên phận.

Anh Bắp Chân có lẽ không nhận ra cô, dù sao ngày đó cô cũng chỉ là tấm phông nền, người này có lẽ đã bị Thảm Quyện nện cho ngu luôn rồi, cũng không thèm chú ý ai khác, bởi vẻ mặt của hắn ta vẫn rất chảnh.

Lâm Ngữ Kinh chuyển hướng sang Lý Thi Kỳ bên cạnh: "Tiểu tử tử, ý gì đây?"

Lý Thi Kỳ khoanh tay nhìn cô: "Cũng không có gì, anh của chị hôm nay rảnh rồi, chị dẫn ảnh đến chào hỏi với em," cô ả ghé sát lại nhìn cô, "Em quỳ xuống nói tiếng xin lỗi với chị, để chị đánh trả cú đánh kia, bọn chị chẳng qua là chào hỏi thế thôi."

"..."

Lâm Ngữ Kinh lại bắt đầu hoài nghi độ chân thật của tỉ lệ học lên ở Bát Trung rồi, thật muốn hỏi cô bé giang hồ vẫn tưởng là mình học sinh lớp 8* một chút: Cậu làm sao thi đậu cao trung vậy?

(*) Nguyên văn là sơ trung nhị niên cấp, tương đương với lớp 8 ở bên mình.

Cô liếm liếm đôi môi, cười một cái, nói: "Thế này đi, tôi thấy chuyện này không có gì to tát, tôi có mấy phương pháp giải quyết, cậu nghe một chút xem, thấy được không nhé."

Thanh âm của cô rất mềm, mang theo ý cười, hoàn toàn không còn sự hung hăng lớn lối trong tiệm bún gạo ngày đó.

Lý Thi Kỳ cũng cười, vênh váo tự đắc nhìn cô, biểu cảm rất hả hê, cô ta cảm thấy cơn tức này của mình đã được xả ra rồi.

Nghỉ trưa trên thao trường có rất nhiều người, người hai bên đều đang ngóng qua bên này hóng hớt, Lâm Ngữ Kinh bẻ đầu ngón tay, ngón cái dựng thẳng lên: "Một, tôi đánh cậu một cái, cậu gọi tôi một tiếng ba ba, sau đó nói xin lỗi với bạn của tôi."

Ngón trỏ dựng thẳng lên: "Hai, tôi không đánh cậu, bản thân cậu tự giác một chút, gọi tôi một tiếng ba ba, sau đó nói xin lỗi với bạn của tôi."

Lâm Ngữ Kinh ôn hòa nhã nhặn nhìn cô ả, vô cùng dân chủ mà trưng cầu ý kiến của ả: "Trước mắt tôi đây chỉ nghĩ ra hai cách giải quyết này, nếu cậu có cách khác thì chúng ta có thể thương lượng, nhưng phải thỏa mãn hai điều kiện phía sau."

Lý Thi Kỳ đoán chừng tới tận bây giờ cũng chưa từng gặp được người như vậy, vài giây sau mới kịp phản ứng, cô ta lớn lên trông dễ nhìn đấy, chắc là kiểu từng học võ đạo, là dạng thiếu nữ có chút khí chất thời thượng.

Thiếu nữ thời thượng lúc này biểu cảm vô cùng vắn vẹo, trông như hận không thể lập tức đem cô lột da: "Mày quả đúng là ti tiện đến sợ, mày thích bị đánh à?"

Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu cười: "Tôi chưa bao giờ bị đánh, " ánh mắt cô cong cong, cười đến dịu dàng lại khiêu khích, "Tôi thích được người khác gọi là ba ba."

Hết chương 16.

Editor:

Ngoài lề: Lâm tỷ ngẫu quá QAQ

Bên lề:

Giải thích một chút về danh xưng, tui đặt hơi rối loạn, nhưng cơ bản là dựa vào tính cách và tình huống. Chẳng hạn như với mấy kiểu như Lý Lâm, "Cây lau nhà số hai",... thì xưng hô với Lâm tử là tứ - cậu, tuy đối với anh em lại là tôi - cậu, tao - mày (cách này có phần dân dã nên sẽ ít dùng, tùy trường hợp)... *lười viết tiếp*

À, còn một điều chắc các bạn hông để ý nhưng tui vẫn nói, có mấy chương tui gọi Phó Minh Tu và Hà Tùng Nam là "hắn" ở ngôi số 3 (lúc đó nổi hứng =.=) bây giờ đổi lại thành "anh ta" và "cậu ta" cho bớt đặc biệt nhé, mắc công có bạn lại hiểu nhầm thành nhân vật phản diện gì đó. (haha)

Ngoài lề tập 2:

Làm tới đoạn Lâm tử và Tiểu Kẹo Đường tui có cảm giác mình đang edit bách hợp +A+)...Là tui quá đen tối sao?! QwQ

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Mẹ nó quần cũng mặc ngược

Câu "chưa bao giờ bị đánh" này là chém đấy, kỳ thật khi Lâm Ngữ Kinh còn bé đã bị đánh không ít.

Cô nhóc khi đó tuổi còn nhỏ, tính khí nóng nảy, mỗi ngày đều lạnh mặt ra, tính khí vừa ngang ngạnh vừa tẻ hại, còn không ai quản thúc, như một tiểu nha đầu hoang dã, cả ngày coi mình là con trai, đi về nhà lúc nào cũng thương tích đầy người.

Lúc Lục Gia Hành và Trình Dật không có ở đây, cô một mình đánh nhau với một đám nhóc con, bị đè xuống đất cũng không khuất phục, tay chân đều không nhúc nhích được mà còn muốn cắn người, giống như một tiểu quái thú hóa rồng.

Một đứa trẻ tính cách vô cùng cứng rắn, so với hiện tại quả thực tương đương như hai người.

Lượng tích nhiều sẽ làm chất tăng vọt, đánh nhau cũng như vậy, bị đánh càng nhiều càng liên tục, cơ thể lại càng nhớ kỹ.

Sau khi Lâm Ngữ Kinh ý thức được bản thân thật sự là cha không thương mẹ không muốn, tính cách bắt đầu trở nên thay đổi, góc cạnh của cô ngày càng trở nên nhẫn nại. Cô từ một người đầy gai nhọn dần thu liễm thành bất động thanh sắc, lúc mười hai tuổi lại cùng Lục Gia Hành đi học judo một năm, từ đó về sau chỉ có cô đuổi theo đánh người khác là chính.

Về sau Lâm Ngữ Kinh rất hiếm khi xuất hiện, tất cả mọi người đã là học sinh trung học chín chắn, cũng không còn làm mấy chuyện đánh đánh giết giết kia nữa, bạo lực có thể giải quyết được vấn đề gì? Không có gì quan trọng hơn việc học, chỉ có học tập mới có thể làm cô cảm thấy vui vẻ.

Vì thế sau này đi cùng Lục Gia Hành và Trình Dật ra ngoài đánh nhau, Lâm Ngữ Kinh thường không quá tham gia náo nhiệt. Các thiếu niên mang theo nhiệt huyết tràn trề, thân thể khỏe mạnh trẻ trung chia phe mảng chửi vật lộn với nhau, cô chỉ ngồi xõm bên cạnh niệm cổ văn cho bọn họ:

"Người khẩu kỹ* ngồi sau tấm bình phong, một bàn, một ghế, một quạt, một phù xích** mà thôi —— "

(*) Khẩu kỹ (kỹ thuật miệng): một loại tạp kỹ, dùng kỹ xảo của miệng để bắt chước các âm thanh khác. Câu cổ văn trên nằm trong quyển tản văn thời Thanh "Khẩu kỹ" xuất xứ từ tác phẩm 《Ngu Sơ Tân Chí》 tác giả Lâm Tự Hoàn. Nội dung kể về một cuộc phô bày khẩu khí rất đặc sắc, có trong SGK Ngữ Văn ở Trung Quốc.

(**) Phù xích là mình giữ nguyên từ Hán Việt, do mình không biết cái này trong tiếng Việt gọi là gì, chính là cục gỗ hình chữ nhật, vuông vức mà quan tòa thời xưa lấy nó đập lên bàn để thu hút sự chú ý. (hình minh họa)

Lục Gia Hành một quyền quạt ngã một tên, vẫn không quên quay đầu mắng cô: "Lâm Ngữ Kinh cậu có bệnh tâm thần à! Con mẹ nó cậu có tật xấu gì vậy?"

Lâm Ngữ Kinh sôi sục kích động ngẩng đầu: "Tức sùi bọt mép! Tựa vào lan can! Mưa thôi rả rít! Ngược mắt nhìn, ngửa mặt lên trời thét dài, chí lớn! Kịch liệt!!*"

(*) Lại là một câu cổ văn.

Lục Gia Hành: "..."

Câm nín vẫn hoàn câm nín, đôi khi sẽ xui xẻo đụng vào mấy trò ranh ma ngớ ngẩn, đôi khi sẽ gặp mấy đứ đả teo não muốn tìm chết, bạn muốn ngăn cũng chẳng ngăn nổi.

*

Giờ nghỉ giữa đã qua hơn nửa rồi, Lâm Ngữ Kinh liếc nhìn thời gian, thời gian ngủ trưa cơ bản đã không còn, có chút bực bội.

Nhưng lẽ mề đến thế nào cũng phải chịu thôi, một đoàn người hùng hậu ra khỏi cổng trường, băng qua dãy phố bán cơm gần trường đi lên phía trước, đến một khoảng sân nhỏ của một tiểu khu nằm trong khu dân cư.

Tiểu khu đã cũ lắm rồi, bên cạnh có một rạp để xe đạp, đỉnh rạp màu lam bẩn thỉu vô cùng, tràn ngập vết bão táp mưa sa, trên bồn hoa vỡ vụn làm bằng gạch men, một con mèo ba đốm nằm trong góc, nghe thấy tiếng động ngẩng đầu lên, lười nhác "Meow" một tiếng.

Tiểu Kẹo Đường đã hoàn toàn sợ đến mức không nói nên lời, sít sao túm chặt tay áo Lâm Ngữ Kinh, muốn kéo cô trở về.

Lâm Ngữ Kinh tựa như trấn an vỗ vỗ tay cô ấy, kéo cô ra phía sau mình, liếc nhanh một vòng.

Cô cũng đã nghe rõ, Lý Thi Kỳ đến hôm nay mới tới tìm cô, là vì hôm nay "anh" cô ta mới có thời gian. Một cô nhóc như cô, dù có hung hăng thế nào, chống lại gã khác phái thân thể như một huấn luyện viên thể hình thế này nhất định sẽ sợ hãi. Cô ta cũng có phần kiêng kị với Lâm Ngữ Kinh, nên không muốn một mình tìm cô, cô ta phải tìm người chống lưng cho mình.

Chỉ cần anh Bấp Chân vẫn ở đây, thái độ của cô ta trước sau vẫn rất mạnh mẽ, nếu chống lưng không còn, cô ả chính là vật trang trí.

"Nói rõ ràng trước, chuyện hôm nay hôm nay xong, " Lâm Ngữ Kinh nhìn vị anh trai toàn thân cơ bắp kia, "Bữa nay chúng ta giải quyết mọi chuyện sạch sẽ, bất luận kết quả thế nào, đều không được tính sổ."

Lý Thi Kỳ im lặng, vô thức nghiêng đầu nhìn người bên cạnh.

Anh Bấp Chân thật ra chính là tới đây chống lưng thôi, không có ý định thật sự ra tay với một cô nhóc. Chuyện cãi cọ âm ỉ giữa nữ sinh này, phải để tự Lý Thi Kỳ làm, hấn không định xen lời. Bằng không để người khác nghe được, hấn đánh nhau với một cô gái nhỏ, như vậy mất mặt lắm.

Anh Bấp Chân nhìn cô, khẽ gật đầu: "Được."

Tiếng hấn vừa dứt, Lâm Ngữ Kinh đã xông lên trước.

Tư duy của anh Bấp Chân còn đang dừng lại tại giai đoạn "Để cho Lý Thi Kỳ tự ra tay giải quyết", căn bản không ngờ tới người ta trực tiếp hướng ngay về phía hấn.

Lâm Ngữ Kinh tốc độ rất nhanh, khoảng cách giữa hai người vốn không tính là xa, cơ hồ là nháy mắt, thiếu nữ đã vọt đến bên cạnh hấn. Hấn rất cao, Lâm Ngữ Kinh không với tới đầu hấn, bèn duỗi tay túm lấy cổ áo hấn, đầu gối tảo bạo đánh lên chỗ có thể gọi là cái chân thứ ba của đàn ông.

Gã con trai cứng đờ trong nháy mắt, không thốt nổi một tiếng, kẹp hai chân lại. Lâm Ngữ Kinh nhanh chóng nghiêng người quay lưng lại, duỗi thẳng hai gối dùng một tay đập chết khuỷu tay hấn, căng bả vai làm một cú "Bình bịch", chính là một cú ném qua vai.

Tiểu Kẹo Đường hét lên một tiếng.

Anh Bắp Chân nằm đơ trên nền gạch của tiểu khu, ót thân thiết mà hôn vào mặt đất. Một tiếng nặng nề trầm đục vang lên, âm thanh vô cùng dọa người.

Hắn có bò cũng không đứng dậy được, bụm lấy đũng quần cuộn tròn run rẩy trên mặt đất.

Lâm Ngữ Kinh xoa xoa vai phải. Kỳ thật vừa nãy cô không nắm chắc lắm, trong lòng cũng không chắc chắn, dù sao cũng là một người đàn ông mạnh mẽ lực lưỡng, hình thể gầy gáp đôi cô. Thẩm Quyện đấm hắn như đấm bơ, không có nghĩa cô là cũng làm được hiệu quả này.

Lý Thi Kỳ mặt mũi trắng bệch, cầm nín đứng ở đó. Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu, lúc này, nét mặt của cô vẫn bình tĩnh: "Vẫn là hai phương thức giải quyết kia của tôi, " cô nhàn nhạt nhìn cô ả, "Hoặc cậu tiếp bước anh cậu nằm ở đây —— cậu đừng nghĩ các cậu nhiều người, với mấy người các cậu, chân còn không bằng cánh tay to của anh trai đây. Hoặc là đấm các cậu lần lượt quỳ xuống, quỳ xong nói với bạn tôi lời xin lỗi, không thì chính các cậu tự giác trực tiếp nói xin lỗi, về sau cậu chuẩn bị cho kỳ thi Đại Học của cậu, tôi đọc sách của tôi, tất cả chúng ta đều vui vẻ."

*

Hôm qua Thẩm Quyện liên tục vẽ đến bốn giờ sáng. Sau khi khai giảng cậu không có nhiều thời gian, việc trong studio chông chất không ít. Lần này khách hàng đặt trước bản vẽ, thứ bảy lấy, làm việc công cả lưng. Cậu vốn nghĩ vẽ đến khoảng trước hai giờ trước rồi đi ngủ, kết quả vào một cái, đến khi lại nhấc mắt thì trời đã sáng cả.

Tỉnh ngủ đã mười một giờ, Thẩm Quyện tắm rửa một cái, vốn định hôm nay dứt khoát không đi, ăn trưa xong tiếp tục vẽ. Kết quả vừa đi từ phòng tắm, liền nhận cuộc gọi của Hà Tùng Nam.

Thẩm Quyện căn bản chẳng nhận lấy, không nói chuyện.

Hà Tùng Nam: "Này, người anh em, đừng ngủ nữa, tranh thủ thời gian đến trường đi."

Thẩm Quyện ùng ục ùng ục súc miệng xong.

Hà Tùng Nam: "Lý Thi Kỳ dẫn người đến chặn bạn cùng bàn nhỏ của cậu đấy, ở cửa ra vào lầu dạy học đây."

Thẩm Quyện ngừng lại một cái, thả bàn chải đánh răng xuống: "Ai?"

Hà Tùng Nam: "Không biết, không biết, nhìn không giống học trò, chắc ở trung cấp nghề nào đó. Thật ra giờ cậu tới đây cũng không biết có kịp hay không, có điều bạn cùng bàn nhỏ của cậu còn chưa trở về, tôi đoán là còn khoảng tối đa mười phút nữa cô sẽ về tới, cậu còn muốn tới đây _____ "

"Trước tiên cậu trông giúp tôi một chút." Thẩm Quyện nói xong thì cúp điện thoại.

Hà Tùng Nam nghe đầu dây điện thoại bên kia chỉ còn tiếng "Tút tut tut", để điện thoại di động xuống, chụp gửi cho cậu một tấm hình.

Nửa giờ sau Thẩm Quyện đến.

Lúc ngày giờ nghỉ trưa đã hết rồi, trong sân trường không còn một ai, Hà Tùng Nam lấp la lấp ló ngồi chờ gần cổng trường, vừa quay đầu liền trông thấy phía sau có một chiếc Ducati dừng lại.

Thiếu niên cưỡi moto hạng nặng dừng ở đằng kia, một chiếc chân dài chống xuống đất, trên người còn khoác đồng phục Bát Trung giản dị đến tột hậu, có loại phong cách tây và quê kết hợp hoàn mỹ, ở trên sân trường lộng gió tỏa ra hương vị thành thị và miền quê.

Dáng người hoàn hảo có điểm soái.

Hà Tùng Nam há to miệng, nhìn Thẩm Quyện đã bỏ mũ bảo hiểm, hất đầu, tóc vẫn còn ẩm ướt: "Người đâu?"

"Đi qua bên kia rồi, tôi cho người để mắt tới rồi, cũng không thể ở ngay trong trường học, " Hà Tùng Nam nhìn cậu, "Không phải chứ, ngài lái moto hạng nặng mà còn mặc đồng phục sao? Không thể ăn mặc phong lưu một chút à? Ngài là anh hùng đi cứu mỹ nhân đấy."

Thẩm Quyện vừa đi lên phía trước vừa nhìn cậu ta một cái: "Tôi, học sinh tốt, học sinh tốt đều mặc đồng phục."

Hà Tùng Nam bật cười: "Tôi đưa ghi chép cho cậu, cậu có đọc không, cái mà cậu khinh bỉ nhiều lần đó."

"Không."

"Sao cậu lại không đọc chứ, " Hà Tùng Nam rất sốt ruột, "Bạn cùng bàn nhỏ của cậu thật sự là Nữ vương, quá thuần thực, chân đẹp đến mức tôi không thể không ôm. Nếu cô cứ mãi ở Bát Trung, thì danh xưng bá chủ trường vinh dự này của cậu có lẽ không còn nữa đâu."

Bọn họ đi rất nhanh. Bước chân của Thẩm Quyện lớn, chân Hà Tùng Nam có sai hết sức cũng không đến, vượt qua phố cơm đi về phía trước đến một đầu đường, Hà Tùng Nam đứng ở cổng sân của một tiểu khu, vẫy vẫy tay với Thẩm Quyện.

Thẩm Quyện đi qua, tiến vào sân trong của tiểu khu, trông thấy cách đó không xa bên cạnh rạp xe đạp có một đám người đứng.

Lý Thi Kỳ cùng vài cô gái đứng ở cạnh rạp xe đạp, trên mặt đất còn có một người nằm ôm đống quần.

Hà Tùng Nam bị cảnh tượng trước mắt làm hút hồn, vừa định nhấc chân đi lên phía trước, liền bị Thẩm Quyện kéo lại, nghiêng người, đứng ở

cửa chưa tiến vào.

"Không phải chứ, một tên lão luyện mạnh mẽ như vậy, bị cô hạ gục rồi hả?" Hà Tùng Nam hạ thấp giọng, chỉ anh Bắp Chân trên mặt đất, biểu cảm cực khoa trương bày ra một khẩu hình, "Một cô gái nhỏ —— "

Thẩm Quyện không nói gì.

Từ Như Ý đưa lưng về phía cửa ra vào đứng trước mặt các cô, Lý Thi Kỳ đang xin lỗi cô ấy, âm thanh rất nhỏ, bọn họ đứng ở chỗ này đều không nghe được.

"Tiểu tử tử, lớn tiếng chút đi, " Lâm Ngữ Kinh ngồi xổm trên bồn hoa bằng gạch men, lười biếng đỡ đầu nhìn thoáng ra bên ngoài, "Tôi thật sự không có thời gian, tiết đầu tiên buổi chiều của lớp chúng tôi là vật lý, Vương khùng long cậu biết không? Nghe qua rồi nhỉ, thực sự vô cùng khó tính."

Lý Thi Kỳ trừng cô một cái.

Đầu ngón tay Lâm Ngữ Kinh che bên môi, nhú mào.

Thẩm Quyện nghiêng người, dựa lưng vào bức tường ở cổng tiểu khu.

Bức tường âm ẩm màu vàng nhạt, bong tróc ra từng mảng, trong góc có một cái mạng nhện, phía trên có một con nhện rất nhỏ đang chậm chạp bấu lấy một sợi tơ mà bò lên.

Thẩm Quyện nhìn chăm chú trong chốc lát, nghe tiếng con gái bên trong, thở ra một hơi.

Cậu đột nhiên cảm thấy bản thân như người bị bệnh thần kinh.

Biết rất rõ rằng cô không phải là người tính tình dễ bắt nạt, dù có đánh không lại cũng không biết cậy mạnh, chắc chắn sẽ không để mình thua thiệt

một ai.

Vậy mà chẳng biết vì điều gì mà để điện thoại xuống tóc cũng không kịp sấy, mặc quần áo chạy ngay tới đây.

Sợ thuê xe *, tàu điện ngầm chậm, cứ như vậy cười xe người khác một đường bão táp đến đây, rốt cuộc là vì điều gì.

Mẹ nó quần cũng mặc ngược rồi**.

(*) Chỗ này tác giả để là 賭: đặt cược, tui thấy chẳng liên quan gì, đoán mò là tác giả gõ nhầm nhưng tui không biết tiếng Trung nên chẳng biết từ đúng là từ nào...

(**) Quần đồng phục là quần kiểu thể thao nên có mặt ngược mặt trước ra mặt sau thì cũng không dễ thấy đâu nha ><.

*

Lúc Lâm Ngữ Kinh trở về tiết học đầu tiên của buổi chiều đã trôi qua một nửa, cô gặp Thẩm Quyện và Hà Tùng Nam ở cổng trường.

Cửa chính Bát Trung không khóa, nhưng sau giờ nghỉ trưa để ra vào trường phải đăng ký, chú bảo vệ trong phòng bảo an ánh mắt sáng như tuyết đấy, không buông tha cho bất kỳ con gà nào.

Lâm Ngữ Kinh cùng Tiểu Kẹo Đường Từ Như Ý đi đăng ký kí tên, đi vào, đã thấy hai người này tựa như đang tản bộ, không nhanh không chậm, không nhanh không chậm men theo sân bóng đi lên phía trước, hoàn toàn không có chút cảm giác gấp gáp vì bỏ lỡ nửa tiết học.

Hà Tùng Nam còn cười cười nói nói đấy, quay đầu nhìn thoáng qua, ngó thấy các cô, lên tiếng chào hỏi.

Lâm Ngữ Kinh tới tận bây giờ chưa từng thấy học sinh mười hai nào dững cảm như vậy, trước kia lúc cô ở Phụ Trung bắt gặp học sinh lớp mười hai đều là dạng ngay cả lúc ăn cơm, cũng hận không thể cắm đầu vào bài thi.

Từ Như Ý cùng lớp với Hà Tùng Nam, ở lầu dạy học khác, Thẩm Quyện và Lâm Ngữ Kinh cùng một chỗ, hai người một đường đi thẳng tới lầu dạy học khối mười một.

Tâm trạng Lâm Ngữ Kinh rất tốt, cô liếc sơ qua thiếu niên bên cạnh, hình như tâm trạng cũng rất tốt, đại khái là ngủ đủ rồi.

Theo quan sát của Lâm Ngữ Kinh đối với người bạn cùng bàn trong khoảng thời gian này, cậu chỉ có ba cái trạng thái, tỉnh ngủ, chưa tỉnh ngủ, và đang ngủ.

Hai người tiến vào lầu dạy học, bên trong lầu dạy học yên lặng, trong phòng học truyền đến tiếng giảng bài của tất cả giáo viên bộ môn, Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu: "Tôi nghĩ hôm nay cậu không tới."

"Hả?" Thẩm Quyện tựa hồ đang suy nghĩ chuyện gì mà phát ngốc, chậm chậm lên lầu, mù mịt trong thoáng chốc, "À, vốn là định như vậy."

Lớp 10 khối 11 ở tầng bốn, Lâm Ngữ Kinh ba bước nhập làm hai bò đi lên, giáo viên vật lý tên Vương Nhiên*, tính cách cực kì tương xứng với tên của ông đấy, động một chút liền bốc lửa, biệt hiệu Vương khủng long, là phó chủ nhiệm của lớp cô.

(*) Vương Nhiên: Nhiên^燃 -bốc cháy.

Lâm Ngữ Kinh vô cùng không muốn đến trễ tiết của ông, đã trễ mà còn trễ cả nửa tiết.

Quả nhiên, chờ bọn họ leo đến cửa lớp rồi gõ cửa xong, Vương Nhiên chống lên bục giảng xoay đầu lại: "Giỏi nhỉ, hai người các em thật sự là hai bạn cùng bàn tương thân tương ái đấy à, sao các em không đợi hết giờ rồi hãy về? Tiết của tôi mà cũng dám trốn?"

Lâm Ngữ Kinh im lặng, cúi thấp đầu, tay vắt chéo sau lưng, ngoan ngoãn đứng nghe giáo huấn.

Ngày thường cô đi học đều rất nghiêm túc, lại ngồi hàng đầu, tất cả giáo viên bộ môn đều có ấn tượng tốt với cô, một cô gái nhỏ rất điềm đạm dịu dàng.

"Mới khai giảng được hai tuần mà đã bắt đầu trốn học rồi, tôi nói chứ thầy Lưu chính là nuông chiều các em, rơi trong tay tôi, xem tôi chỉnh các em thế nào, " Vương khùng long vỗ thước tam giác trong tay, "Bốp" một tiếng, "Nói đi, lần lượt nói, vì sao đi trễ, nguyên nhân gì, nghĩ thế nào, nói không được tôi cho chép định luật Ôm năm trăm lần."

Tay Lâm Ngữ Kinh run lên, ngẩng đầu, quay đầu nhìn Thẩm Quyện.

Thẩm Quyện cũng rú mắt nhìn cô, hơi nheo mắt.

Ánh mắt thiếu nữ tràn đầy cảm xúc, Thẩm Quyện đọc được trong đó sáu chữ cái cùng một dấu chấm câu —— "Thật xin lỗi người anh em."

Thẩm Quyện còn chưa kịp phản ứng.

"Thầy Vương, cậu ấy muốn trốn tiết, " Lâm Ngữ Kinh nhanh chóng quay đầu đi, tay chỉ vào Thẩm Quyện, nghiêm túc nói, "Em với tư cách bạn cùng bàn của cậu ấy, em cảm thấy mình có nghĩa vụ bắt cậu ấy trở lại."

Hết chương 17.

Xe Ducati: đây chỉ là một mẫu minh họa thôi, không biết Thẩm Quyện đi kiểu nào.

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Tiểu Lâm dạy cậu học vật lý

Cuối cùng Thẩm Quyện bị phạt chép định luật Ôm một nghìn lần.

Lâm Ngữ Kinh một tuần nay làm bài tập đầy đủ, ở lớp nghiêm túc nghe giảng, với cả chưa từng làm sai bài kiểm tra nhỏ nào, đặc biệt yêu học tập, thường ngày còn an tĩnh lễ độ, nói chuyện cũng không hề lớn giọng. Lời nói của cô, Vương khùng long căn bản đã tin một nửa.

Một đứa bé ngoan như vậy, làm gì có lý do trốn học!

Không thể nào.

Chỉ có một khả năng, cô là bị người bạn cùng bàn này kéo đi.

Trái lại với Thẩm Quyện, không phải ngủ thì chính là không đi học, Vương khùng long căn bản không cần nghĩ, không chạy đâu được.

Lâm Ngữ Kinh chớp chớp mắt, cúi đầu xuống, giọng rất nhỏ, vô cùng đáng thương, thậm chí còn tình nguyện chủ động nhận sai: "Nhưng em quả thực cũng đã vi phạm kỷ luật của lớp rồi, đến muộn. Thầy Vương, em chép phạt rồi, thầy đừng nóng giận nữa nhé."

Đúng lúc Lưu Phúc Giang đi từ văn phòng ra, liếc mắt nhìn vào cửa, nghe thấy lời này, cảm động đến sắp khóc.

Đúng là một đứa trẻ tốt! Ai nói lớp 10 không có học sinh ngoan? Có bạn học gương mẫu như vậy, Lưu Phúc Giang tin rằng, sớm muộn gì cũng

có một ngày, lớp 10 sẽ không còn là lớp có bình quân đứng thứ nhất từ dưới tính lên nữa.

Vương khùng long: "Được, vậy em không cần chép nữa, Thẩm Quyện, em chép một nghìn lần."

"..."

Thẩm Quyện ngẩng đầu lên: "?"

Cái nhìn chăm chăm lạnh lùng của bá chủ trường học vốn đã không còn có lực sát thương với cấp độ giáo viên nhân dân ưu tú như Vương khùng long đây. Vương khùng long đã dạy không biết bao nhiêu học trò, được chứng kiến vô số bá chủ trường học, cũng không ít đứa trên lớp một lời không hợp là trực tiếp mắng giáo viên. Thẩm Quyện nhiều lần đảm nhiệm chức bá chủ trường học trước mắt xem ra cũng khá trầm lặng, bài tập đều chép mỗi phần trắc nghiệm rồi đem nộp.

"Một nghìn lần, em nhìn cái gì mà nhìn?" Vương khùng long chống thước ba góc, gõ gõ lên mép bục giảng: "Em học tập bạn cùng bàn của em chút đi, người ta trên lớp làm trắc nghiệm toàn là điểm tối đa, em nhìn lại mình thử xem, trên lớp ngay cả cái bóng của em tôi cũng không thấy. Khai giảng được một tuần rồi, em nói xem tôi đã nhìn thấy em mấy lần? Công thức định luật Ôm em có biết là cái gì không? I bằng U chia R , chép! Công thức suy ra cũng phải chép cho tôi! Không biết thì hỏi bạn cùng bàn của em đây! Tôi không tin em chép một nghìn lần mà vẫn còn quên được?"

"..."

Thẩm Quyện thật sự phục rồi.

*

Xế chiều, Lưu Phúc Giang đến tìm Lâm Ngữ Kinh, nói với cô chuyện phòng ngủ.

Ngôi trường Bát Trung này tiền nhiều như nước, phòng ngủ trường cấp ba nhà người ta là tìm cách sao cho nhồi nhét được nhiều nhất. Bát Trung không giống vậy, phòng ngủ của nam nữ có đến mấy tòa nhà. Lại nói học sinh vốn nhiều, nhưng học sinh trọ ở trường lại không nhiều, vì vậy đều là hai người ngủ một phòng, còn không vẫn còn không ít phòng.

Lâm Ngữ Kinh tới muộn, nữ sinh trong khối trọ ở trường vừa hay là số chẵn, mình cô được chia cho một phòng. Nghỉ giữa giờ có đi nhìn sơ qua, gian phòng không lớn, nhưng rất sạch sẽ, hai chiếc giường một tủ sách, có một phòng tắm nhỏ độc lập mấy mét vuông.

Lúc trở về lớp thì Thẩm Quyện đang chép định luật Ôm, $I=U/R$, $U=IR$, $R=U/I$ lấp kín cả trang giấy, nhìn thấy cô đi đến, liếc cô một cái, động tác dưới tay vẫn không ngừng lại.

Thẩm Quyện viết chữ tiếng Anh nhìn cũng rất đẹp, ngoắc ngoắc vênh vênh phóng khoáng lại ngang tàn. Khi làm hình xăm, bình thường có lẽ có không ít người muốn xăm câu tiếng Anh gì đó, muốn vậy thì chữ không thể nào xấu được.

Trong lòng Lâm Ngữ Kinh thật ra có hơi thẹn với cậu, cũng cảm thấy rất có lỗi. Nhưng nếu phải chép thứ đồ chơi này năm trăm lần, cô thà ở đây yên lặng xấu hổ còn hơn.

Cô ngồi xuống, hắng giọng một cái, lấy ra một cây kẹo que từ hộp bàn, cẩn thận từng li từng tí đặt trên vở Thẩm Quyện.

Hiện tại Lâm Ngữ Kinh cảm thấy vô cùng may mắn vì lúc trước, khi cô dở dành Từ Như Ý đã mua một bó lớn kẹo que.

Bút Thắm Quyên ngừng một chút, đảo tròn mắt nhìn qua, viên kẹo bọc trong giấy bóng màu cam, là vị quýt.

Cậu nghiêng đầu, cô gái nhỏ đặt hai tay lên đùi, mong ngóng nhìn cậu, biểu cảm có chút nịnh nọt.

Thắm Quyên để bút xuống, chậm rãi bóc giấy gói kẹo, nhét vào miệng, sau đó tiếp tục ghi.

Lâm Ngữ Kinh nhẹ nhàng thở ra.

Thiếu niên biếng nhác ngồi ở đằng kia, tay xoàn xoạt viết công thức, trong miệng còn ngậm que nhỏ màu trắng.

Động tác cầm bút của cậu không quá chuẩn mực, ngón cái móc vào đầu ngón tay ngón trỏ, khớp xương hơi lồi ra, lộ ra một chút trắng xanh. Mỗi khi viết xong một hàng, sẽ khê nhấc một ngón tay, làm động tác nhỏ nghiêng bút.

Ánh nắng buổi chiều sáng rỡ, trong phòng học có phần âm ỉ lúc nghỉ giữa tiết, cậu thiếu niên ngậm kẹo que lưỡi nhấc viết chữ.

Lâm Ngữ Kinh chớp chớp mắt, lần đầu tiên cảm nhận được chút gì đó của tuổi trẻ trên người Thắm Quyên.

Cô phục hồi tinh thần, hắng giọng một cái, sáp lại gần: "Bạn học Thắm, ăn kẹo của tôi thì chứng tỏ đã tha thứ cho tôi nha, chúng ta hòa nhé?"

Thắm Quyên nhìn cô một cái: "Thứ đồ chơi rách này, " Cậu cắn kẹo, âm thanh có chút mơ hồ: "Tôi chép thay cậu năm trăm lần, cậu chỉ tặng mỗi cây kẹo que, đũa ăn mày à?"

Lâm Ngữ Kinh vô cùng biết điều, nhanh nhẹn giơ tay: "Ba bữa sáng."

Thẩm Quyện không nói gì, ngòi bút bên dưới tiếp tục ghi xoạt xoạt, cứng rắn cắn nát kẹo quýt trong miệng, rắc rắc.

Lâm Ngữ Kinh: "Năm bữa!"

Thẩm Quyện rút que kẹo trụi lõi ra, tùy ý nhấc tay ném một phát, que nhỏ màu trắng bay qua đỉnh đầu Vương Nhất Dương, "Lạch cạch" rơi vào thùng rác cạnh bục giảng: "Được thôi."

*

Thật ra Lâm Ngữ Kinh cảm thấy chẳng có gì đáng kể, bởi vì dù có phải đưa bữa sáng bao nhiêu ngày, thì sáng sớm Thẩm Quyện cũng sẽ không đi học.

Kết quả người này không chỉ đến, mà còn đến liên tục cả một tuần.

Vì bữa sáng này, mỗi ngày ông chủ Thẩm gió mặc gió, mưa mặc mưa, sáng sớm đúng bảy giờ rưỡi xuất hiện ở cửa lớp, Lý Lâm như thường lệ chép bài tập được một nửa là cậu đã đi đến, bóng râm phủ xuống, Lý Lâm vừa nhấc mắt đã nhìn thấy gương mặt không một biểu cảm của bá chủ trường học.

Cứ như vậy đến ngày thứ năm, Lý Lâm cũng đã bị dọa đến sắp phát điên. Nhưng mỗi ngày nhìn thấy lão đại ngồi ở đó, nghiêng nghiêng dựa vào tường, trong miệng ngậm bịch sữa đậu nành, trên bàn còn đặt hai cái bánh bao nhân trứng sữa nóng hổi, cậu ta lại cảm thấy rất thần kỳ.

Một tuần sau ngày thứ năm đó, Vương khùng long rốt cuộc đã nhớ ra chuyện mình phạt Thẩm Quyện chép định luật Ôm một nghìn lần, nguyên nhân nảy sinh là do bạn học Thẩm ngủ trong tiết của ông.

Bình thường Thẩm Quyện ngủ vô cùng xuất thần, nằm trên mặt bàn xoay mặt về phía tường, yên lặng không một tiếng động. Tiếng giảng bài

của giáo viên trên bục giảng có vang dội cỡ nào cũng không thể kéo cậu ra khỏi giấc ngủ. Thường ngày nếu không ai gọi, cậu có thể ngủ mãi tới trưa.

Giữa trưa ăn một bữa cơm, buổi chiều tựa như mộng du nghe giảng một chút, xong tan học, cuộc sống trôi qua vô cùng thoải mái.

Từ lúc khai giảng đến giờ toàn bộ giáo viên bộ môn cũng đã hình thành thói quen, im lặng không gây loạn trật tự lớp học là tạm ổn rồi, cậu có ngủ giáo viên bình thường cũng không quản, chỉ có Lưu Phúc Giang còn kiên nhẫn.

Thầy Lưu đã dạy học mười mấy năm, lần đầu làm chủ nhiệm lớp, ông kiên định mà tin rằng mình có thể tạo ra một lớp toàn học sinh Thanh Hoa Bắc Đại, không vứt bỏ bất kỳ một học trò nào. Thấm Quyện đi ngủ, ông liền chắp tay sau lưng đứng trước bàn cậu, âm thanh thân thiết, không nhanh không chậm, thậm chí còn rất nhẹ, như sợ làm cậu giật mình: "Thấm Quyện."

"Bạn học Thấm Quyện."

"Này Thấm Quyện."

"Thấm Quyện à, dậy đi nào, đừng ngủ."

"Thấm Quyện?"

— Lần nào cũng phải gọi cho dậy mới dừng lại.

Trừ ông ra, cũng chỉ còn mỗi Vương khùng long.

Vương khùng long và Lưu Phúc Giang quả thực là cực âm cực dương, hai người bổ sung cho nhau. Vương khùng long tốc độ nói nhanh, tính khí hung bạo, bạn vĩnh viễn sẽ không biết tại sao một giây sau ông lại đột nhiên phát nổ.

"Đúng rồi, bài tập hôm qua bài tập của các em tôi đã xem cả rồi, " Vương khùng long giảng bài được một nửa, bỗng nhiên cầm phấn quay đầu lại, "Vẽ sơ đồ mạch điện y như cúc ấy, tôi cũng không muốn nói nhiều nữa, kỳ thi tháng đến tới nơi rồi, lúc thi các em mà vẽ như vậy tôi trừ hết điểm cho xem. Không có thước à? Có hết chưa, có thì ngày mai cầm thước vẽ hết cho tôi, không có thước tìm tôi, tôi mua cho em. Vừa rồi giảng đến đâu rồi hả? Mặc song song, mạch điện mắc song song —— là mạch điện có ít nhất một thiết bị điện trở lên và có dòng điện độc lập chạy qua, kết cấu theo kiểu song song, liên kết độc lập với nhau —— "

Wương khùng long chợt ngừng lại, ánh mắt rơi vào đỉnh đầu đen như mực đang dựa vào bức tường bên cạnh ở rìa hàng đầu tiên, tiện tay cầm một đoạn phấn trong rãnh bảng ném tới.

Đoạn phấn đập trúng tay áo đồng phục của thiếu niên, khe khẽ "bịch" một tiếng, năm giây sau, Thẩm Quyện vẫn không nhúc nhích.

Trong phòng là một mảnh yên tĩnh, tầm mắt mọi người đều nhìn theo sang.

Wương khùng long bẻ cây phấn trong tay, tạch tạch, vỡ thành bốn năm đoạn, neho một mắt lại, vung vung cánh tay tạo thành tư thế Đại Bàng Giương Cánh. Dáng người ông thấp bé, nhìn như còn chưa đến một mét bảy, nhào tới phát một cái trông rất giống một con gà mái già giương cánh. Gà mái gà vung cánh tay, bốn khúc phấn "Bịch bịch bịch bịch" phóng ngay đến chỗ Thẩm Quyện.

Không uống công ông khoa trương làm động tác chuẩn bị, ném vẫn rất chuẩn, Thẩm Quyện bị đập đủ chỗ, rốt cuộc cũng chậm chạp ngẩng đầu lên: "Hả?"

"Hả? Hả cái gì mà hả?" Vương khùng long trừng mắt đứng bên cạnh bục giảng, "Thẩm Quyện, tôi phát hiện em rất có cá tính cách nha, bạn cùng

bàn ở cạnh hát ru em ngủ hay sao mà em giống như đang ở trên giường nhà mình vậy? Chép định luật Ôm một nghìn lần còn chưa nhớ à? Em nói cho tôi nghe chút coi, I bằng cái gì?!"

Lâm Ngữ Kinh lén lút rút mấy trang chép phạt một nghìn lần của cậu ra khỏi đồng tài liệu học tập, lặng lẽ đặt trên bàn cậu.

Nhưng anh trai giang hồ đã quá tự tin rồi, cậu thậm chí không thèm nhìn lấy một cái, nhíu mày, híp mắt, khoe mắt đỏ hồng, rõ ràng là đáng về còn chưa tỉnh táo. Đến mức Lâm Ngữ Kinh cảm thấy cậu căn bản không nghe được Vương khùng long đến cùng đang hỏi cái gì.

Thẩm Quyện chậm rì rì thẳng người lên, tê liệt dựa ngửa vào thành ghế, thanh âm khàn khàn trầm thấp, mang theo vẻ buồn ngủ nồng đậm: "3.1415926?"

Wương khùng long: "..."

Cả lớp: "..."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Lâm Ngữ Kinh để bút xuống, tự đáy lòng muốn tặng cho bạn cùng bàn ưu tú của cô một tràng pháo tay dồn giã.

Ngài còn biết cả số pi đấy!!!

Còn mong đợi thêm gì nữa*!!!!

Bạn cùng bàn của tôi vĩ đại biết bao nhiêu!

(*) Nguyên văn của câu này là 还要什么自行车啊!!!! (Còn muốn cái xe đạp nào nữa) có nguồn gốc từ câu nói trong tiểu phẩm kinh điển của Triệu Bản Sơn. Ngụ ý là "Còn có ý muốn không an phận nào nữa", "Còn ham muốn điều gì nữa".

Kết quả của việc bay cao là Thẩm Quyện lại bị phạt chép định luật Ôm một nghìn lần, trước lúc tan học Vương khùng long còn nghiêm túc nhắc nhở bọn họ, thi tháng đến nơi rồi, với tình trạng học tập lúc này của bọn họ, vào thi 30" cũng không viết được gì.

Lúc nói đến đây, ông còn đặc biệt nhìn thoáng qua Thẩm Quyện, biểu cảm rất sâu não.

Thẩm Quyện chẳng hề hay biết điều này, biếng nhác cong lưng sột soạt chép định luật Ôm.

Lâm Ngữ Kinh cũng sâu não, chuông tan học vang lên, cô ghé lại gần, thật lòng thật dạ bày tỏ sự tò mò: "Cậu chép định luật Ôm một nghìn lần mà còn không nhớ kỹ?"

Thẩm Quyện ngáp một cái: "Tôi không nghe rõ thầy ấy hỏi cái gì."

Lâm Ngữ Kinh trong lòng tự nhủ, người anh em cậu cũng chém quá rồi, cậu không nghe rõ mà vẫn có thể nói được số pi? Vật lý có số đặc biệt 3.1415926 này sao.

"Được thôi, " cô khô khốc nói, "Vậy cậu coi như cũng ghê đấy, còn có một tuần nữa là thi tháng rồi."

Thẩm Quyện cũng không ngừng bút, biểu cảm bình tĩnh, giơ tay nhắc chân đều tỏ ra một loại tự tin bình thản thờ ơ: "Vật lý của tôi vẫn ổn."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Lúc trước tiếng Anh cậu cũng nói vậy.

Lâm Ngữ Kinh còn thiếu cậu ân tình một tờ giấy xác nhận, suy nghĩ một chút, cô gõ mép bàn, đột nhiên nói: "Cậu cho tôi số điện thoại được không, thêm số QQ gì đó cũng được?"

Thẩm Quyện dừng bút, ngẩng đầu nhìn cô một cái, không nói gì, trực tiếp lấy điện thoại di động ra, đưa cho cô.

Điện thoại di động của cậu không khóa, mật khẩu đều không dùng, mở ra là thấy ngay màn hình nền sạch sẽ, Lâm Ngữ Kinh thêm cậu làm bạn tốt, trả lại di động cho cậu, Thẩm Quyện cũng không nhìn.

Tiết học buổi chiều cũng đã xong cả rồi, chỉ còn một tiết tự học, Lâm Ngữ Kinh dùng tiết tự học làm hết bài tập toán và lý, làm xong bài cuối cùng, vừa vụn tan học.

Tiếng chuông tan học cuối cùng của thứ sáu vô cùng lay động lòng người, đợi cô sửa soạn xong bài tập người trong phòng cũng đã đi gần hết. Thẩm Quyện dứt khoát bỏ tiết tự học, người đã sớm rời đi.

Lâm Ngữ Kinh liếc nhanh qua sách vật lý đang mở đặt trên mặt bàn của cậu, cầm lấy tiện tay mở ra, sạch trơn, ngoại trừ tờ đầu tiên có chữ ký ra những tờ khác một chữ cũng không có.

Thứ ân tình này, làm sớm siêu sinh sớm, càng để lâu càng phiền toái.

*

Thẩm Quyện bỏ tiết tự học quay về studio, nài lưng làm tiếp bức hình đặt trước của vị khách cuối cùng, từng người một đã hẹn thời gian đến nhận; làm xong toàn bộ đã là hơn bảy giờ tối, cơm tối cũng lười ăn, lại bắt đầu ngủ tiếp.

Trong khoảng thời gian này trung bình mỗi ngày cậu chỉ ngủ khoảng hơn ba tiếng, studio xăm hình này của Lạc Thanh Hà đã mở rất nhiều năm, làm việc thật ra cũng xem là có chút tiếng tăm; hiện tại nơi này đã thuộc về Thẩm Quyện, cả đời tâm huyết của Lạc Thanh Hà, cậu không thể để nó sụp đổ.

Trước kia nó là tín ngưỡng của Lạc Thanh Hà, bây giờ biến thành trách nhiệm của Thẩm Quyện.

Khoan khoái dễ chịu mà ngủ bù xong, lần nữa mở mắt ra thì màn đêm đã buông xuống, điện thoại trên bàn trà "Ong ong" chấn động hai cái, sau đó lại trở về yên tĩnh.

Thẩm Quyện trì hoãn trong chốc lát, đưa tay sờ di động cầm đến đây, mắt ngâm trong bóng tối hồi lâu đột nhiên nhìn màn hình điện thoại di động nên có chút hoa, cậu nheo mắt lại, thích ứng với ánh sáng xong mới nhìn rõ chữ trên màn hình.

Một tin nhắn vào một phút trước, gửi tới lúc rạng sáng hai giờ rưỡi.

Thẩm Quyện mới nhìn lần đầu, thiếu chút nữa tưởng là có người gửi quảng cáo đòi trụ cho cậu ——

Hai ngày nghỉ cuối tuần

Nửa đêm một mình, cô đơn lạnh lẽo khó mà nhin

Cần nhiều kích tình thì hãy để

Tiểu Lâm dạy cậu học vật lý

Phía sau đính kèm hai tệp tài liệu, một file word, một file định dạng PPT (Power Point).

[Đính kèm] [Đính kèm]

—— đến từ, một Tiểu Lâm ấm áp không muốn tiết lộ danh tính thân tặng.

Thẩm Quyện: "..."

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Cách 30 phút lại tiến thêm một bước

Vị Tiểu Lâm ấm áp không muốn tiết lộ danh tính này biên soạn hai tập tài liệu ôn tập gửi đến đây tặng cậu, một là file văn bản, một là file PPT dài hơn ba mươi trang.

Văn hay hình đẹp, có trọng điểm giáo viên nhấn mạnh trên lớp, có các điểm kiến thức trong sách, rõ ràng dễ hiểu, phía sau mỗi điểm kiến thức đều có đề minh họa, là kiểu đề mỗi bài có hai ba câu hỏi, đáp án đúng của các bài này nằm ở trang cuối của tài liệu đính kèm.

Thẩm Quyện dùng mười phút xem xong nội dung hai file đính kèm, có chút cạn lời.

Hai giờ rưỡi sáng gửi đồ tới đây, lại có một đoạn y chang lời thoại quảng cáo đòi truy.

Cậu không biết có phải cô đã liên tục làm mấy thứ này đến hai rưỡi sáng hay không.

Thẩm Quyện cảm thấy thật thần kỳ, hệt như có một cái máy mô phỏng gì đó mở ra trong đầu. Lúc mới bắt đầu nhìn thấy cô, người tên Lâm Ngữ Kinh này là một hình tượng bằng phẳng, sau đó ấn tượng tựa như một trang giấy, từng chút từng chút một trở nên phong phú.

Cô rất nhanh đã tự động tiến hành xây dựng khuôn, tô màu, từ bằng phẳng biến thành 3D, cả người bắt đầu sống động lên.

Nửa tháng trước, cô vẫn là một thiếu nữ chán chường, tang thương đến mờ mịt.

Hiện tại, Thẩm Quyện không biết phải hình dung cô thế nào, mỗi một mặt đều không giống nhau, mỗi một mặt đều làm cho người ta nảy sinh nhận thức mới toanh với cô, là một người thần kỳ như vậy đấy. Thẩm Quyện thế mà lại có suy nghĩ quái gở rằng, mỗi một loại thuộc tính đều được cô dung hợp rất hài hòa.

Ngõ cũ cách âm rất kém, thường ngày mỗi hộ có tiếng động linh tinh gì cũng truyền tới được, rạng sáng hơn hai giờ, vạn vật đều yên tĩnh.

Đèn trong studio không mở, ánh trăng ngoài cửa sổ xuyên qua thủy tinh đổ vào. Ánh sáng yếu ớt ảm đạm, mơ hồ có thể nhìn rõ từng dãy nguyên liệu màu bày trên kệ cạnh cửa sổ.

Thẩm Quyện bò dậy từ ghế sofa, cánh tay chống trên đầu gối, cứ như vậy cầm điện thoại xem thêm vài phút.

Sau đó cậu gục đầu cười.

Thẩm Quyện tiện tay ném di động lên bàn trà, thẳng lưng ngả vào ghế sofa, đưa tay xoa xoa mắt trái một cái, độ cong khóe môi từng chút từng chút gương cao, cuối cùng vẫn không nhìn được bật cười.

Trong studio trống không, yên lặng, thiếu niên ngồi đơ trên ghế sofa, bụm lấy nửa khuôn mặt cười một mình, tiếng cười trầm thấp quanh quanh, có loại kinh hãi không nói thành lời.

Cũng không biết vì sao, chẳng qua là muốn cười, còn đến mức không ngừng được.

Lăn lộn cùng bọn Hà Tùng Nam Vương Nhất Dương quá lâu, cười một chút mà cũng kéo chỉ số IQ xuống thấp, hết thuốc chữa.

Thẩm Quyện thực sự cảm thấy, mình, tinh thần không được bình thường.

*

Lâm Ngữ Kinh đúng là biên soạn kiến thức mãi đến hai giờ rưỡi sáng, sau khi gửi xong, cô đã buồn ngủ đến mức mắt mở không ra. Cô hoàn thành việc lớn, đẩy cạnh bàn lui người về sau, khép sách vật lý, cảm thấy bản thân đúng là thâm tàng công dữ danh*, mỹ mãn ngã đầu lên giường ngủ.

(*) Nguyên văn là 深藏功与名: một từ vựng Hán ngữ, là triết học Đạo gia, nghĩa gốc là không tiết lộ tài hoa và công danh của mình. Nghĩa bóng là để hình dung những người làm chuyện tốt, nhưng lại che giấu danh tính, không muốn người ta biết mình. (baike)

Cô cảm thấy nếu như đã làm, thì phải có tâm một chút. Tính cách của cô vẫn luôn như vậy, nữ vương Lâm Ngữ Kinh, dù chỉ là tài liệu ôn tập, nhưng tài liệu ôn tập đã nằm trong tay cô thì phải là tài liệu của nữ vương, cầm vào là có thể... đánh gục thể loại đó.

Hơn nữa, với chỉ số IQ kia của bạn cùng bàn ưu tú của cô, định luật Ôm chép một nghìn lần cũng không nhớ được, số Pi vật lý 3. 1415926... chỉ số thông minh lay động lòng người như vậy, Lâm Ngữ Kinh cảm thấy nếu cô không ghi cẩn thận một chút, bạn cùng bàn của cô có thể chẳng hiểu cái khi gì.

Vì vậy cô phô ra loại tỉ mỉ lúc giảng bài của Lưu Phúc Giang, thậm chí vắt hết óc phân tích xem ở tuổi này, các thiếu niên hư hỏng không thích học tập cảm thấy hứng thú với chuyện gì nhất, suy nghĩ một chút, Lâm Ngữ Kinh gửi tin nhắn cho Trình Dật: [Trình tổng, bình thường ban đêm cậu thấy loại tin tức gì thì sẽ nghiêm túc đọc?]

Qua nửa đêm, đêm dài hiem người, Trình Dật đáp lại sau một giây: [Ảnh động HD mỹ nữ đi tắm, quảng cáo đòi truy kích tình sôi sục.]

Lâm Ngữ Kinh cũng cảm thấy, hẳn là loại này.

Nếu cô trực tiếp ghi 《 Đề thi tuyển chọn vật lý 11 phần điện học có đáp án 》, chắc Thẩm Quyện đến nhìn một cái cũng không thèm.

Thời kỳ trưởng thành mà, cả người hormone rần rần, không thể che giấu, chỉ có thể giải quyết lúc nửa đêm, đều có thể hiểu được.

Cuối tuần này của Lâm Ngữ Kinh trôi qua rất yên ổn, từ sau lần Phó Minh Tu lái xe đưa cô tới trường xong hai người không còn có bất kì đối thoại nào nữa, thậm chí còn chưa từng gặp mặt.

Lâm Ngữ Kinh cũng không biết cuộc đàm thoại lần trước giữa bọn họ rốt cuộc nên tính là chuyện gì, cô lúc ấy không hề che giấu một chút nào, ngữ khí cũng không gọi là đáng yêu.

Nhưng phản ứng của Phó Minh Tu cũng làm người ta hết sức ngạc nhiên, thậm chí có phần kì quặc, hơi nghiêng về khuynh hướng thỏa hiệp, làm cho Lâm Ngữ Kinh sinh ra một loại ảo giác "Người này có thể dễ chung sống".

Tuy nhiên loại ảo giác này chỉ lóe lên rồi biến mất, suy nghĩ của anh ta có lẽ cũng không khác mấy so với Lâm Ngữ Kinh, nếu như mọi người không hợp, cậu không chào đón tôi tôi cũng không chào đón cậu, vậy thì dứt khoát bỏ nhau đi.

Phó Minh Tu năm nay học Đại học năm 2, sau khi khai giảng thì ở lại trường, hai ngày nghỉ tuần trước cũng chỉ ở trường không về nhà, tuần này xem ra cũng không có ý định về rồi.

Chắc hẳn cuộc sống đại học rất là muôn màu muôn vẻ.

Sáng sớm thứ hai hôm đó, Lâm Ngữ Kinh kéo tay cầm vali nhỏ 16 tấc nhét vào ghế sau xe, lão Lý trông muốn nói lại thôi, có điều cuối cùng vẫn không nói gì, chỉ thở dài.

Tuần trước cô vẫn luôn ở ký túc xá của trường, hai ngày nghỉ chỉ về bữa chủ nhật. Lâm Ngữ Kinh vốn là mới chuyển đến thành phố này, hầu như không có gì cả, mỗi tuần quay về liền kéo vali nhỏ, thay đổi đồ ngủ nội y gì đó để đem giặt.

Mạnh Vĩ Quốc từ cái cuộc gọi kết thúc chẳng vui vẻ gì của hai người lần trước thì không còn động tĩnh nào nữa, đến giờ vẫn chưa về. Lâm Ngữ Kinh thật lòng hy vọng ông ta đừng có về. Chuyện cô trọ ở trường này, trước mắt xem ra ông ta vẫn chưa biết, người giúp việc trong nhà đều không nói cho ông, chờ ông ta trở về phát hiện ra khẳng định sẽ lại là một trận gió tanh mưa máu, tránh không khỏi phải cùng ông ta âm ỉ một hồi.

Đã đến trường học, trước hết Lâm Ngữ Kinh về ký túc xá cất vali, sáng thứ hai tinh thần mọi người còn dỗi dàu, tâm hồn bé bỏng vẫn chưa bị học tập và bài thi đè thành mỏng manh yếu đuối, Lý Lâm thậm lý đã làm xong hết bài tập, lần đầu tiên không chép bài trong giờ tự học sớm, cầm điện thoại cùng ba nam sinh trong lớp mở hắc*.

(*) Nguyên văn 开黑 – Khai hắc (mở hắc) là một từ mới xuất hiện ở TQ, thông dụng trong các loại game đối chiến như DOTA, LOL,... Khi bạn chơi một game có thể chat voice, hoặc trao đổi mặt đối mặt thì được gọi là open black. Ngoài ra nó cũng có nghĩa là mở phòng tối, nghĩa là một đám game thủ đã quen biết nhau tập trung lại một chỗ ngoài đời thực hoặc thông qua ứng dụng chat voice để trực tiếp chỉ huy, phối hợp với nhau. (baike) (Trong tình huống này thì chính là nghĩa 2)

Lâm Ngữ Kinh biết một trong số đó là Tống Chí Minh, cũng là một người ngày thường rất hoạt bát, là một tuyển thủ hoạt bát đến mức thường xuyên vào văn phòng giáo viên chủ nhiệm lớp viết kiểm nghiệm.

Ấn tượng đầu tiên Lâm Ngữ Kinh đối với cậu ta là vào ngày vừa khai giảng đó, lúc Lưu Phúc Giang nói ra câu thiếu nã "Cùng bạn cùng bàn đối mặt một phút đồng hồ" đó, vị tuyển thủ Tổng Chí Minh này nhiệt tình phối hợp nhất đấy, đầu tiên thì tình ý ngấm ngấm lôi kéo bạn cùng bàn của cậu ta đối mặt, hết một phút đồng hồ lại còn lưu luyến không rời mà trao cho bạn cùng bàn một nụ hôn gió, cuối cùng bị bạn cùng bàn cậu ta tóm lấy đánh cho một trận.

Nói chung cũng là một tên gay trong gay.

Thời gian tự học sớm sáng thứ hai, chủ nhiệm lớp lôi kéo toàn bộ giáo viên bộ môn mở cuộc họp nhỏ, bình thường sẽ không tới đây, trong lớp kêu gào ầm ĩ cả lên, chuyện gì cũng dám làm, hoàn toàn không lo lão Giang tập kích.

Ba nam sinh vây quanh chỗ ngồi bên cạnh Lý Lâm, Tổng Chí Minh an vị trên chỗ Lâm Ngữ Kinh, thấy cô đi đến thì bỏ chút tinh lực khẽ ngẩng đầu lên: "Bạn học Lâm, cậu chờ một lát nha, bọn tớ đánh xong trận này rồi né chỗ ngay."

Cậu ta vừa nói, vừa đứng lên khỏi chỗ ngồi của Lâm Ngữ Kinh, đứng ngay bên cạnh bàn tiếp tục đánh.

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Ngoài miệng nói như vậy, thân thể còn đặc biệt thành thật.

Lâm Ngữ Kinh buông túi sách ngồi xuống, có chút tò mò: "Các cậu chơi trò gì vậy?"

"Mới ra đấy, tương tự kiểu ngấm bản ấy, " Tổng Chí Minh cũng không ngẩng đầu, cậu ta đeo tai nghe một bên, cái bên kia thả rũ xuống: "Cậu chơi không?"

Lâm Ngữ Kinh chớp chớp mắt: "Tôi không biết chơi."

"Không sao, tớ dạy cậu, " Tống Chí Minh vô cùng rộng lượng, không nói hai lời liền nhét điện thoại di động của mình vào tay Lâm Ngữ Kinh, chống bàn cúi người, chỉ vào màn hình dạy cho cô, "Cũng không khó lắm, điện thoại đơn giản hơn máy tính nhiều, cậu xem, bên này, là chỗ nổ súng đấy, điểm này để đi lên phía trước —— "

Thẩm Quyện đến vào mười phút trước khi tự học sớm kết thúc.

Vừa vào cửa đã nhắc thấy lối đi nhỏ bên chỗ cậu tùm đầy người, bạn cùng bàn của cậu đang xoay người, cầm điện thoại trong tay, cùng vài nam sinh bên cạnh động tay chiến đấu đến hăng say.

Tên nhóc bên cạnh cô tựa hồ như đang dạy cô chơi, một tay chống bàn đứng cạnh cô, khom lưng, cúi đầu, hai người kề gần sát nhau, cánh tay nam sinh thỉnh thoảng quẹt qua tai cô, chỉ vào màn hình điện thoại trong tay cô: "Uây, ở đây có người, thấy không, bấm máy, hướng súng tới đầu của hắn bắn một phát."

Lâm Ngữ Kinh nghe theo, hồng tâm chuẩn xác nhắm vào giữa đầu người nọ, tách tách tách tách, gần như xả hết một băng đạn. Nhưng người nọ toàn vẹn không chút sứt mẻ đứng ở đằng kia, không trúng một phát súng nào.

Nam sinh "Ai da" một tiếng, tay tự nhiên khoác lên vai cô: "Không sao cả, lần đầu chơi đều như vậy thôi, tớ dạy cậu, cậu ấn giữ súng của cậu, ấn giữ đến lúc cậu muốn nổ đầu hắn ——" Cậu ta vừa nói, vừa cúi đầu xuống, ngón tay vạch lên màn hình biểu thị.

Thẩm Quyện đứng ở cửa ra vào, nhìn đầu hai người này càng lúc càng gần, càng lúc càng gần, càng lúc càng gần.

Thẩm Quyện đi qua, đứng bên cạnh Lâm Ngữ Kinh, đưa tay, đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ lên cạnh bàn.

Cậu vừa đến một cái, khí áp xung quanh nháy mắt thấp xuống, tay Tổng Chí Minh run lên, đầu nhắm của súng trượt qua bên cạnh, súng lại bắn lệch, người bị nhắm trúng lúc này đã nghe thấy, một giây sau lập tức dựng súng tới đây, "Đoàng" một tiếng bắn nát đầu Lâm Ngữ Kinh.

Lâm Ngữ Kinh "A" một tiếng, không vui nhăn nhăn mũi, đứng dậy nhường chỗ cho Thẩm Quyện, trả di động cho Tổng Chí Minh, nói cảm ơn với cậu ta.

"Không sao, chơi nhiều sẽ giỏi thôi, " Tổng Chí Minh cười hì hì, "Thêm bạn tốt nhé? Sau này bọn tớ mở hắc sẽ gọi cậu."

"Được thôi." Lâm Ngữ Kinh nói.

Hai người vô cùng vui vẻ mà thêm bạn tốt, Lâm Ngữ Kinh ngồi xuống chỗ mình, xoay người lại, thêm cái ghi chú cho Tổng Chí Minh.

Ngẩng đầu, trông thấy Thẩm Quyện nghiêng người ngồi ở đằng kia, mặt không biểu cảm tay lật sách.

"Bạn cùng bàn, chào buổi sáng, ăn sáng chưa?" Lâm Ngữ Kinh tâm trạng rất tốt chào hỏi cậu.

Thẩm Quyện không để ý tới cô.

Hiện tại Lâm Ngữ Kinh và Thẩm Quyện đã rất quen thuộc rồi, có vẻ từ lần cô đến studio của cậu ăn lẩu xong, quan hệ giữa hai người quan hệ dần dần khá hơn, thi thoảng còn có thể tán gẫu một chút.

Chẳng qua lão đại luôn có những điểm đặc trưng riêng của mình, buổi sáng dậy quá sớm nên thường rất khó ở, Lâm Ngữ Kinh cũng chẳng để ý,

mở sách cần dùng trong tiết đầu tiên ra xem.

Khoảng chừng năm sáu phút sau, Thẩm Quyện đột nhiên "Bịch" một tiếng đóng sách lại, giương mắt nhìn cô: "Cậu thật sự thích chơi game à?"

"Hả?" Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu lên, "Không có, tôi không biết chơi."

"Về sau cũng đừng chơi, " Ngữ khí của Thẩm Quyện không tốt chút nào, "Cái kỹ thuật đó của cậu, chơi nhiều hai bên sẽ bị cậu làm cho phá sản."

"..."

Lâm Ngữ Kinh đã hiểu, hôm nay tâm trạng của lão đại quả thực không hề tốt, chẳng lẽ là học cả chủ nhật nhưng vật lý vẫn không có gì tiến triển, bị điện học làm khó rồi sao?

Cô thử nhớ lại mấy đề luyện tập mà mình cho cậu ta, đều không khó mà, rất căn bản đấy nha.

"Trời cao đổ ky người tài Lâm Ngữ Kinh, tóm lại không thể nào thập toàn thập mỹ, " Lâm Ngữ Kinh rất bình tĩnh, "Hơn nữa tôi, là một người lương thiện, đương nhiên phải chừa lại đường sống cho người khác."

"Đúng rồi, chủ nhật cậu có học không." Lâm Ngữ Kinh hỏi.

Thẩm Quyện: "Không."

Lâm Ngữ Kinh vẫn chưa từ bỏ, tài liệu cô viết đến hai rưỡi sáng lận đấy: "Vật lý á?"

"Không, " Thẩm Quyện mặt không biểu cảm nói, "Không phải tôi đã nói với cậu rồi sao? Bọn giảng hồ chúng tôi chưa bao giờ học tập."

"..."

Lâm Ngữ Kinh kỳ thật rất ngán mấy người bày mặt lạnh với cô, mặc kệ bạn động kinh vì chuyện gì, tâm trạng bạn không tốt chẳng liên quan quái gì tới tôi.

Loại người này bình thường cô gặp phải thì sẽ thế này, cậu lạnh nhạt với tôi, tôi sẽ càng lạnh nhạt với cậu. Lúc này nếu đổi thành người khác, cô đại khái sẽ không thêm phản ứng, bạn tự biến qua một bên mà lạnh lùng.

Cô ra sức vờ vét ra sự kiên nhẫn cuối cùng của mình, mặt cũng không biểu cảm: "Ai biết cậu từng nói với tôi, mấy chuyện vặt vãnh này tôi chưa bao giờ nhớ kỹ."

Thẩm Quyện dừng chốc lát, nhìn cô một cái.

Cô gái nhỏ ánh mắt lạnh buốt, trong lời nói đã bắt đầu có chút cảm xúc, đây chính là muốn xù lông.

Nếu không thuận theo vuốt lông một cái, có thể cả ngày hôm nay sẽ lại bơ cậu nữa cho xem.

Cậu thở dài: "Xem, bạn cùng bàn của tôi rạng sáng hai giờ rưỡi gửi tài liệu ôn tập cho tôi, tôi rất nghiêm túc xem cả ngày chủ nhật."

Lâm Ngữ Kinh liếc nhìn cậu một cái, uốn nắn: "Là Tiểu Lâm ầm áp không muốn tiết lộ danh tính thân tặng."

Thẩm Quyện: "..."

Được rồi.

Thẩm Quyện nhận nhin: "Vị Tiểu Lâm không muốn tiết lộ danh tính gửi quảng cáo đòi trụ cho tôi, làm tôi thiếu chút nữa tưởng nhầm tin nhắn rác rồi."

Lâm Ngữ Kinh cười hai tiếng, nằm trên mặt bàn nhìn cậu: "Bạn học Thấm đối trá này, tôi nghĩ giữa người với người nên thẳng thắn với nhau, nếu tin nhắn kia không giông giống quảng cáo đòi truy thì cậu sẽ xem chắc? Nam sinh các cậu không phải yêu thích loại hàng này sao?"

Thấm Quyện nhướn mày: "Cậu nghe từ đâu mà biết nam sinh bọn tôi chỉ thích loại hàng này."

Lâm Ngữ Kinh: "Cái này còn cần phải nghe từ đâu sao? Tôi gửi như vậy chẳng phải cậu đã xem đàng hoàng sao, còn thừa nhận nghiêm túc xem cả chủ nhật, muốn ngừng mà không được. Nếu tôi gửi 《 Đề thi tuyển chọn vật lý 11 phần điện học có đáp án 》 cậu sẽ mở ra sao?"

"Cảm ơn tôi đi bạn học Thấm Quyện, " Lâm Ngữ Kinh than thở nói, "Cảm ơn bạn cùng bàn của cậu, vì cậu thức đến hai giờ rưỡi sáng, vắt hết óc suy nghĩ tuyệt diệu, thành công khiến cậu nhớ kỹ học sinh cấp hai cũng biết 3. 1415926 không phải định luật Ôm, khiến thành tích vật lý của cậu cách 30 phút lại tiến thêm một bước."

Thấm Quyện im lặng vài giây, không nói chuyện, chậm chạp mà cong khóe môi: "Không phải là Tiểu Lâm không muốn tiết lộ danh tính sao? Hả?"

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Trò chuyện một chút đã bị cậu ta dẫn dụ vào, mặc dù cái áo vest nhỏ* này cậu biết tôi biết mọi người đều biết.

Nhưng nó cũng là áo vest nhỏ hàng thật giá thật!

Lâm Ngữ Kinh thở dài: "Bạn học Thấm, cậu như vậy là làm khó tôi đấy, " cô hạ thấp giọng nói, "Tôi làm việc tốt đều không muốn để lại danh tính."

Cô nói xong, yên tĩnh hai giây, Thẩm Quyện bỗng nhiên bật cười.

So với bạn cùng lứa giọng của cậu trầm hơn một chút, cười lớn lên càng trầm hơn, thiếu đi một chút cảm giác niên thiếu, phần nhiều là từ tính gợi cảm.

Thẩm Quyện rủ mắt xuống, liếm liếm môi khẽ cười, sau đó thẳng người lên, đưa tay đặt lên đỉnh đầu cô nhẹ nhàng xoa hai cái, áp người lại gần một chút, thanh âm trầm thấp nhàn nhạt vang lên bên tai: "Cô Tiểu Lâm vất vả rồi."

Hết chương 19.

(*) Cụm từ này mình cũng không hiểu lắm, có lẽ là ngôn ngữ mạng. Theo kết quả search google thì "Áo vest nhỏ" dường như là tên một người đàn ông bí ẩn, rất nổi tiếng ở TQ. (Nguyên văn 小马甲. Cầu giúp đỡ!!!)

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Tù Tịch Đánh Mà Cũng Thắng

Kì thi tháng ở Bát Trung diễn ra ngay sau Quốc Khánh. Sau bảy ngày nghỉ quốc khánh theo quy định, ngày đầu tiên đi học lại sẽ trực tiếp thi, cho nên tuần này phải học cả bảy ngày, bù vào kì nghỉ.

Lúc Lưu Phúc Giang thông báo ra tin này, tất cả mọi người reo hò một trận.

Reo hò xong, mới bắt đầu phát sàu.

Lý Lâm lật cổ áo đồng phục ra phía sau, thở mạnh: "Tao cảm thấy mình theo không nổi nữa rồi, trước kia học có năm ngày mà tao đã phải bơi nhanh đến mức ná thở, năm ngày đã giới hạn chịu đựng bài giảng cường độ cao của tao rồi."

Lâm Ngữ Kinh trái lại không có cảm giác gì, so với việc phải trở về vào hai ngày nghỉ, cô vẫn muốn ngây ngốc ở trường hơn, thậm chí đã bắt đầu nghĩ xem liệu quốc khánh có thể không về luôn không, nói mình phải chuẩn bị cho kì thi tháng.

Vào giờ tự học buổi chiều, lúc Lâm Ngữ Kinh học từ vựng tiếng Anh thì nhận được lời mời nhiệt tình của Tống Chí Minh, người này gửi cho cô sticker chó Husky nhảy disco, phía sau đính kèm ảnh một người da đen hôn gió, hỏi: [Tiểu tỷ tỷ, mở hắc không.]

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy người này thật quá gan dạ, buổi sáng cô chơi dở như vậy mà cậu ta vẫn có dũng khí gọi cô mở hắc.

Cô nhìn thoáng qua những tờ đề chưa làm xong còn lại, không còn mấy tờ, cô để bút xuống, gửi câu được thôi qua ngay.

Chưa đến hai phút sau, Lý Lâm bên dưới khe khẽ chọc bả vai cô: "Này, Lâm Ngữ Kinh, cậu xuống đây với bọn tớ nha, đến lúc đó tớ sẽ dẫn dắt cậu."

Thẩm Quyện nghiêng đầu qua.

Lâm Ngữ Kinh cười: "Mấy người vậy."

"Tính thêm cậu là ba người, một đội thường có bốn người, nhưng không sao, tới đó tùy tiện tìm một người lạ gia nhập là được rồi, cậu theo tớ, tớ đến dạy cậu, Tổng Chí Minh cách quá xa, nói chuyện không tiện." Lý Lâm nói.

Lâm Ngữ Kinh khẽ gật đầu, nghiêng người nhấc mắt, đáp lại ánh mắt của Thẩm Quyện.

Bạn cùng bàn của cô nhìn cô không chớp mắt, ánh mắt vô cùng bình tĩnh, nhưng trong sự bình tĩnh đó dường như hàm chứa một chút khinh thường, giống như đang nói "Hy vọng lòng cậu có chút hổ thẹn".

"..."

Trong lòng Lâm Ngữ Kinh tủi thân lắm đấy.

Con người làm sao có thể thập toàn thập mỹ chứ?

Cô đã xuất sắc như vậy rồi, đánh game dở chút thì có sao nào?

Cô thở dài: "Các cậu tìm người lạ thì thôi tôi không chơi đâu, tôi chơi cùi bắp thế này, bạn học còn tha thứ được, chứ hổ người ta rồi bị chửi thì không hay lắm."

Lý Lâm xoa xoa tay: "Không sao đâu mà, có người mắng cậu thì bọn tớ giúp cậu mắng lại. Chúng ta có tới ba người cơ mà, sợ cái gì, hấn ta mới là người lọt hố."

Lâm Ngữ Kinh còn định nói thêm gì đó, chợt Thẩm Quyện hỏi: "Game gì."

Lý Lâm bất động, cổ gồng lên như con rối lên dây, kinh kịch kinh kịch xoay đầu lại, nói tên trò chơi: "Chỉ là, bắn súng thôi."

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy có chút buồn cười, ngay cả cô cũng có thể cảm giác được Lý Lâm đang khẩn trương.

Khai giảng lâu như vậy rồi, ngồi bàn trước bàn sau cũng lâu như vậy rồi, thế nhưng đây hình như là lần đầu tiên Thẩm Quyện nói chuyện với bọn họ.

Thẩm Quyện gật gật đầu, lại tiếp tục nói: "Các cậu thiếu người?"

Dáng vẻ Lý Lâm máy móc: "À... phải."

"Tôi chơi." Thẩm Quyện nói.

Lâm Ngữ Kinh dương cao mày.

Cầm Lý Lâm gần như sắp rớt ra.

Về sau, mỗi lần Lý Lâm nhớ lại, cũng không nhịn được cảm khái, đây quả thật là trận chiến khắc cốt ghi tâm nhất trong đời cậu.

Bá chủ trường Thẩm Quyện, vị này là người có vô số truyền kỳ, chuyện cũ, vả lại còn là lão đại Bát Trung từng đánh gục bạn cùng bàn trước, chỉ mỗi cái bóng lưng cũng làm cậu ta không dám thốt một lời. Vị lão đại làm cậu sống trong bóng ma ngày qua ngày khác đó, trong giờ tự học bỗng nhiên đề nghị vào đội chơi game chung với cậu.

Lâm Ngữ Kinh chưa từng chơi trò chơi này, Thẩm Quyện cũng chưa từng chơi, hai người xoay người lại, kết nối vào điểm truy cập không giới hạn lưu lượng của Lý Lâm, rồi tùm lại một chỗ lập đội, Lâm Ngữ Kinh liếc nhanh qua ID của Thẩm Quyện: [JYZJBD].

Hạ mắt xuống xíu nữa, cái người này vừa mới vào game, đã tự thêm cho mình chữ ký mỹ miều —— một xạ thủ thần bí ẩn.

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Chỉ có ngay lúc này, Lâm Ngữ Kinh mới cảm nhận được tâm hồn trẻ trâu ẩn sâu trong người Thẩm Quyện.

Một mình Lý Lâm chỉ giảng cho hai người bọn họ, Lâm Ngữ Kinh dù sao cũng đã chơi thử lúc tự học sớm rồi, biết phải nổ súng thế nào, chẳng qua kỹ thuật bắn súng của cô có hơi thảm, thị lực cũng có phần không tốt lắm, ngay cả lúc sắp chết cô cũng không phát hiện ra người giáp mặt đánh cô đang ở đâu. Còn Thẩm Quyện là vừa mới bắt đầu, nên có vẻ Lý Lâm phải tiến hành phụ đạo một vs một cho cậu.

"Đây là cái gì?" Thẩm Quyện hỏi.

"Đôi đôi đôi đôi đôi đôi súng á, " Lý Lâm lắp bắp nói, "Bên cạnh là chỗ nạp đạn."

Thẩm Quyện nhắc mí mắt lên, nhìn cậu ta một cái: "Cậu run rẩy cái gì?"

Trong nội tâm Lý Lâm đang gào thét: Con mẹ nó ông đây sợ cậu đấy!!! Mẹ nó nhờ đâu cậu đánh game dở quá bị người ta hành hạ, tâm tình khó chịu đánh ông một trận cho hả giận thì biết sao đây!!!!

"Đâu có..." Lý Lâm nhỏ nhẹ nói, "Tôi có hơi lạnh."

Lâm Ngữ Kinh bên cạnh "Phụ" một tiếng bật cười, sáp tới gần nhỏ giọng nói: "Bạn cùng bàn, biểu cảm của cậu lúc nào cũng tàn khốc như vậy, làm người ta sợ đấy."

Thẩm Quyện nhìn cô một cái, cũng sáp lại gần thấp giọng nói: "Tôi làm cậu ta sợ?"

Lâm Ngữ Kinh khẽ gật đầu.

Thẩm Quyện nhướn mày: "Vậy sao cậu không sợ tôi? Còn dám ngồi cùng bàn với tôi?"

"Sợ mà, " Lâm Ngữ Kinh nói, "Nhưng sợ cũng vô dụng, dù sao vẫn phải có người đứng ra hi sinh chứ, tôi không vào địa ngục thì ai vào, tôi, trời sinh chính là người may mắn bị vận mệnh ngược đãi."

"..."

Thẩm Quyện "Ồ" một tiếng, thẳng dậy, mặt mày lạnh nhạt, không có chút cảm xúc.

Lý Lâm run lên, vô thức nhích mình ra sau.

Thẩm Quyện nhìn Lâm Ngữ Kinh: "Không đúng, tôi ngược đãi cậu hồi nào?"

Lâm Ngữ Kinh lắc đầu: "Không có."

"Tôi đối xử không tốt với cậu?" Thẩm Quyện hỏi.

"Tốt, " Lâm Ngữ Kinh chân thành nói, "Cậu đối với tôi tựa như gió xuân ấm áp, chưa từng có người nào đối tốt với tôi như vậy."

Lý Lâm: "..."

Thẩm Quyện: "..."

Không cách nào hàn huyên tiếp được nữa.

Nha đầu kia nói chuyện quá khinh người.

Tiểu hồ ly thường dùng khuôn mặt ngây thơ vô hại đó, chơm chớp mắt nhìn cậu, nói ra câu nào là câu đó làm người ta muốn khẩn cấp tháo chạy.

Thế nhưng người ta có nói sai gì sao? Măng chửi cậu sao?

Không hề.

Người ta khen cậu cơ mà, bảo cậu đối với người ta như gió xuân ấm áp đấy nhé.

Lửa này đương nhiên không thể phát ra được, ghen kín ở đó làm người ta vừa bất lực vừa buồn cười.

Thẩm Quyện ném di động lên bàn, "Cành cạch" một tiếng, cậu nheo mắt, nhìn Lâm Ngữ Kinh.

Lý Lâm nhắm mắt lại, chờ đợi cơn giận sắp bùng nổ của bá chủ trường học, gió tanh mưa máu.

Mười giây sau, vẫn là một khoảng tĩnh lặng.

Lý Lâm mở mắt ra, trông thấy bá chủ trường học bất đắc dĩ thở dài.

Bá chủ trường học bất đắc dĩ thở dài.

Bá chủ trường học cũng chỉ thở dài, sau đó lại cầm lấy điện thoại, làm như không có chuyện gì hỏi cậu: "Game này tự động trang bị linh kiện hay sao?"

Lý Lâm cũng không kịp phản ứng: "Hả?"

Lý Lâm: "À —— tự động đấy, tuy nhiên cậu có thể tự đổi linh kiện."

*

Sau khi Thẩm Quyện mò 5 phút trên cái trò chơi này, là người đầu tiên lấy được đầu.

Lâm Ngữ Kinh đứng cùng vị trí với cậu, chẳng phát hiện ra ai, Lý Lâm còn đang ở cạnh nói với Thẩm Quyện: "Ôi chao cây súng này của cậu sức giật lớn lắm đấy, để tôi dạy cậu cách áp chế ——" thì đã thấy giá súng của cậu hướng tới một tên nằm sấp, "Đoàng" một phát bắn nổ cái đầu.

Một phát này khởi đầu tốt đẹp, ngay sau đó người này liền như đốt pháo, "Đoàng đoàng đoàng đoàng" bắn hết người này đến người khác, thời điểm tiến vào vòng chung kết, [JYZJBD] cũng đã đứng thứ hai.

Cuối cùng bọn họ lấy được hạng đầu đỏ chói sáng rỡ, cả đoạn đường này Lâm Ngữ Kinh chẳng bắn được mấy phát, hoàn toàn là nằm không mà thắng.

Trò chơi kết thúc, Tổng Chí Minh ở phía kia phòng học nhảy dựng lên một cái, cậu ta ngồi ở hàng thứ hai từ dưới lên phía gần cửa sổ, chính là góc đối so với đồng đội mình, không nhìn thấy tình huống bên này.

"Đại Lý của tao ơi! Người lạ này mạnh mẽ ghê nha! Tay chơi cấp bậc chúa tể đó, " Cách một phòng học, Tổng Chí Minh hô to về phía Lý Lâm, "Tranh thủ thêm bạn tốt đi, sau này cùng chơi! Mà ID của cậu ta có ý gì thế nhở? Ý là quay tay đỉnh nhất sao? Phải không? Giỏi, làm màu giỏi đến mức tao phục luôn rồi, cậu ta đúng là trâu bò."

Lý Lâm: "..."

Lý Lâm bày ra vẻ mặt một lời khó nói hết, không biết nên giải thích với cậu ta thế nào, vị quay tay đỉnh cao này 20 phút trước còn đang

download trò chơi.

Cậu lặng lẽ liếc nhìn Thẩm Quyện một cái.

Lão đại ngả người ngồi ở kia xem điện thoại, vẻ mặt hờ hững, Lý Lâm dường như trông thấy trên mặt lão đại tràn đầy "Tùy tiện đánh mà cũng thắng" "Thứ game ngu ngốc gì thế này" "Thật là vô vị" "Rốt cuộc game này có gì thú vị".

Nhưng cũng chỉ như thế thôi, trông cậu ta thậm chí còn không thêm tức giận.

Lý Lâm lại nghĩ tới khi này, âm thanh thở dài bất đắc dĩ của bá chủ trường học.

Cậu vui đầu xuống bấm điện thoại, gửi tin nhắn cho Tổng Chí Minh: [Mày có cảm thấy không, có vẻ Thẩm Quyện không hề khủng bố như trong truyền thuyết, hơn nữa dường như rất dẹt nhỉ?]

Tổng Chí Minh ở bên kia phòng học thúc giục cậu mau mau thêm bạn tốt với vị quay tay đỉnh cao để ôm bắp đùi, hò hét như sắp chết, cậu ta gửi một tin nhắn đến: [Ai dẹt dẹt cơ?? Não mày bị úng nước à?]

Kiên nhẫn của Thẩm Quyện quả thực chỉ có thể miễn cưỡng chống cự đến khi cậu đánh xong ván này, kết thúc xong, động tác đầu tiên chính là gỡ APP, Lâm Ngữ Kinh cũng không muốn chơi, ở thế giới bom súng này, cô không cảm nhận được chút vui thú nào, chỉ có loại cảm giác khuất phục như bị lăng trì từ từ, rằng cô y như một kẻ mù lòa.

Cô sẽ không bao giờ đung vào cái game này nữa.

Hai người đồng thời tháo gỡ APP, trước khi gỡ Lâm Ngữ Kinh lại liếc nhìn qua, Thẩm Quyện vẫn không quên đổi phần kí tên kia, lúc trước là "Một xạ thủ thần bí ẩn", bây giờ là "Tùy tiện đánh mà cũng thắng".

"..."

Lâm Ngữ Kinh nhin không được phải trừng mắt.

Chưa từng thấy ai chảnh chọe như vậy.

Lúc tiết tự học sắp kết thúc, cô xoay đầu lại, nhìn Thẩm Quyện.

Thẩm Quyện để ý thấy tầm mắt của cô, xoay qua, hơi cúi đầu: "Sao vậy?"

"Cậu thừa nhận đi, cậu nhất định không phải lần đầu chơi." Lâm Ngữ Kinh mặt không đổi sắc nói.

Không ngờ cậu ta thế mà lại thoải mái thừa nhận thật: "Không phải lần đầu chơi súng."

Lâm Ngữ Kinh định nói: Tôi biết ngay mà! Cậu xem đi cậu tự nhận rồi nhé!

Phản ứng vài giây, cô mới cảm thấy có chỗ nào không đúng, "Hử?" một tiếng.

"Thích chơi cái này?" Thẩm Quyện không buồn để tâm nói, "Thích thì ngày nào đó tôi dẫn cậu đi chơi đồ thật."

Dạ, khị.

Đầu óc Lâm Ngữ Kinh thoáng hiện lên hai chữ to.

Cô lập tức nghĩ đến thời kỳ trẻ trâu của mình, những năm tháng trẻ con ảo tưởng mình rất giang hồ ấy, nghiêm trọng nhất cũng chỉ rờ tới gậy gộc gì đó.

Hiện tại Thẩm Quyện trực tiếp biến vũ khí lạnh thành vũ khí nóng. Vũ. Khí đấy, bọn giang hồ chúng ta đương nhiên phải khác biệt rồi!!!

*

"Ngày nào đó" của Thẩm Quyện có lẽ phải đến tám trăm năm sau, ngay hôm sau Lâm Ngữ Kinh đã quên rụi chuyện này, gần ngay trước mắt chính là mười một ngày nghỉ dài xong đến kì thi tháng.

Đây là lần đầu khối 11 thi tháng kể từ hồi khai giảng đến nay, Lâm Ngữ Kinh vốn cho rằng, người lớp này dù có không thích học tập, thì ít nhiều gì cũng sẽ có một vài hành động nước tới chân mới nhảy. Kết quả sau vài ngày quan sát, cô phát hiện người ta vẫn học hành y kiểu trước đây, loại học sinh trung bình trong lớp như Lý Lâm, chẳng qua là làm bài tập nghiêm túc hơn trước một chút.

Sở dĩ lớp 10 không có giáo viên nào muốn nhận, cuối cùng kéo đỡ người chưa từng làm chủ nhiệm lớp như Lưu Phúc Giang ra là có nguyên nhân đấy. Mặc dù nói ngoại trừ lớp thi đua* và lớp thực nghiệm ra, các lớp khác đều không chia lớp dựa vào thành tích, nhưng cũng không biết có phải vì duyên phận tuyệt diệu hay không, mà lớp được xem là chót bảng của ban tự nhiên như lớp 10, có gần một phần ba học sinh yếu kém của toàn khối.

(*) Là lớp của những học sinh giỏi nhất khối, cũng giống như lớp thực nghiệm, tuy nhiên các học sinh trong lớp này được bồi dưỡng chủ yếu để tham gia các cuộc thi.

Do đó lúc Lưu Phúc Giang cầm danh sách phòng thi, Lâm Ngữ Kinh phát hiện, ba phòng thi từ dưới tính lên bị người lớp cô chiếm hết một nửa.

Vì vậy mọi người đều rất cao hứng, trong phòng thi toàn là người một nhà, muốn làm chút chuyện gì đó cũng dễ dàng hơn rồi.

Dù rằng Lâm Ngữ Kinh không hiểu người trong cùng phòng thi trình độ đều xấp xỉ nhau, chép lẫn nhau thì có thể chép được cái gì.

Lý Lâm ở tại phòng thi thứ ba từ dưới tính lên, lúc nhìn thấy danh sách phòng thi cậu ta mừng rỡ một trận: "Đậu má, hồi thi cuối kỳ tao làm xuất sắc như vậy luôn sao? Tao nói rồi mà, dường như vào mấy cuộc thi quan trọng cho tới bây giờ tao đều có thể phát huy vượt xa bình thường, tuyển thủ cuộc thi lớn Lý Lâm."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Trước kia dốc lòng học tập ở lớp thực nghiệm, lúc thi luôn ở phòng thi thứ nhất, nên tuyển thủ Lâm Ngữ Kinh không thể hiểu nổi sự vui mừng như điên này của cậu ta.

Cô lặng lẽ xoay đầu lại, vừa nhắc mắt liền đối diện với ánh mắt của Thẩm Quyện.

Thẩm Quyện hạ mắt, trầm tĩnh nhìn cô.

Lâm Ngữ Kinh lại liếc nhìn bảng phân chỗ ngồi, phòng thi tháng được chia dựa theo thành tích thi cuối kỳ của lớp mười. Lâm Ngữ Kinh không có thành tích, Thẩm Quyện tạm nghỉ học quay về, cũng không có, vì vậy hai người họ đều ở phòng thi cuối cùng, chỗ ngồi trong phòng thi được xếp theo hình con rắn, hai người ngồi song song ở hàng cuối cùng, trái phải lẫn lượt.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy, cảm thấy trong ánh mắt của cậu ta dường như đang ám chỉ điều gì.

"Bạn học Thẩm, " Lâm Ngữ Kinh cân nhắc xem phải nói thế nào cho uyển chuyển, suy nghĩ một chút rồi chậm chạp nói ra, "Thi cử thật ra không phải chuyện quan trọng đến vậy, nó cũng chỉ là một trình tự kiểm tra kiến

thức bị hồng để bổ sung vào mà thôi, liền, vì vậy phải tự mình hoàn thành, như vậy mới biết được ở đâu thiếu sót chứ, cậu nói xem có đúng không?"

Thẩm Quyện không nói chuyện, ánh mắt của cô một lời khó nói hết, giống như nhìn một kẻ ngu.

"Dưới sự trợ giúp của cô Tiểu Lâm, tôi cảm thấy vật lý của cậu ít nhất cũng được bốn phần mười đấy, " Lâm Ngữ Kinh cổ vũ cậu, "Cố lên."

Hết chương 20.

(*) Xếp kiểu con rắn:

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Hình như tao đã không cần thận bắt gặp gian tình của lão đại

Kì thi tháng xếp ngay sau quốc khánh, tiết cuối cùng kết thúc, tất cả mọi người đều hớn ha hớn hở, hận không thể chạy một đường như điên ra khỏi cổng trường, mạnh mẽ chui về nhà, riêng mỗi Lâm Ngữ Kinh ngồi nguyên tại chỗ, thong dong, thong dong thờ dài.

Hiếm khi Thẩm Quyện lên lớp đầy đủ như tuần này, phải nói là lần đầu tiên từ lúc khai giảng đến nay, cả tuần người này không bỏ một tiết học nào, ngay cả giờ tự học cũng lên đầy đủ. Hết giờ tan học, cậu mang cặp xách tựa như rỗng tuếch của mình, đứng dậy, hứng thú dào dạt nhìn Lâm Ngữ Kinh mà mặt ủ rũ ngồi bên cạnh: "Sao vậy?"

"Tôi không muốn nghỉ, " Lâm Ngữ Kinh cụp mắt, thờ dài nói, "Tôi muốn học tập, sao không thể học tập mãi mãi chứ, học tập là chuyện tốt đẹp nhất đấy."

"..."

Trong lúc nhất thời Thẩm Quyện vậy mà không biết trả lời thế nào, tới tận bây giờ cậu chưa từng thấy học sinh cấp ba nào có ý thức tự giác kinh khủng như vậy.

Thẩm Quyện nhìn cái người tang thương từ trên xuống dưới, một thiếu nữ từ bàn chân đến sợi tóc mà đều tràn đầy mất hứng, yên lặng trong chốc lát, cất giọng chậm chạp hỏi: "Cậu là muốn học tập, hay là không muốn về nhà."

Lâm Ngữ Kinh lại than: "Không muốn về nhà."

"Hừm?" Thẩm Quyện hỏi, "Tại sao không muốn về nhà."

Lâm Ngữ Kinh thở dài lần thứ ba, vừa định lên tiếng, bỗng ngừng lại, an tĩnh vài giây, ngẩng đầu nhìn thiếu niên bên cạnh.

Thẩm Quyện ngồi trên mép bàn học, ngược cầm tựa vào tường, lông mi rũ rượi rủ xuống, không buồn đếm xỉa mà cầm điện thoại chơi.

Gần đây cô có hơi thân thiết với Thẩm Quyện.

Thân thiết đến mức, lúc cô đối thoại với cậu ngay cả ý thức đề phòng cơ bản nhất cũng biến mất tự lúc nào, quá trình này diễn ra quá tự nhiên, tự nhiên đến chính cô cũng không cảm giác được.

"Bởi vì nhà tôi ở lâu đài quý, về đến nhà sẽ bị cưỡng ép luyện tập ma pháp." Lâm Ngữ Kinh thuận miệng nói nhảm.

Thẩm Quyện không nói chuyện, yên lặng nhìn cô vài giây, cong môi cười cười, hơi nghiêng người về phía trước, nhẹ nhàng gõ điện thoại trong tay lên đầu cô: "Về thôi, bạn cùng bàn nhỏ."

Lâm Ngữ Kinh vô thức che lên nơi bị di động cậu gõ qua, dòm cậu đứng dậy, ngáp một cái đi ra ngoài phòng học.

Lâm Ngữ Kinh liếc mắt, cũng bắt đầu cúi đầu thu dọn đồ đạc.

Đi tới cửa, Thẩm Quyện bỗng nhiên dừng bước, ngoảnh đầu: "Đúng rồi."

Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu: "Hả?"

"Cả mười một ngày tôi đều ở tại studio." Thẩm Quyện nói.

"À, " Lâm Ngữ Kinh rất hoang mang, không rõ cậu nói với cô cái này làm gì, cũng chỉ có thể nói tiếp, "Không ra ngoài chơi sao?"

"Có gì hay mà chơi, " Thẩm Quyện hạ mắt xuống, nhàn nhạt nói, "Khi nào nhàm chán, có thể đến chỗ tôi ngồi một chút, tôi đều ở đó."

"..."

Lâm Ngữ Kinh không biết có phải bản thân quá nhạy cảm hay không, cứ luôn cảm thấy những lời này của cậu có ý là "Khi nào cậu không có chỗ để đi, có thể đến chỗ của tôi".

Thẩm Quyện này, tuy rằng ngày nào nhìn cũng cà lơ phất phơ, chuyện gì cũng không để ý, nhưng chắc chắn cậu ta là một người rất tinh tế. Một câu "Không muốn về nhà" vừa này của Lâm Ngữ Kinh chất chứa quá nhiều cảm xúc, cậu ta nhất định đã hiểu.

Vào lần thứ hai gặp nhau tại cửa ra vào cửa hàng tiện lợi 7-11, Lâm Ngữ Kinh đã phát hiện ra điểm đó.

Vị giang hồ cực kỳ tàn nhẫn thâm trầm này nói đến đánh nhau lại có một nguyên tắc rất khác người, một nguyên tắc ngầm có phần ôn nhu.

Chẳng hạn như, khi hai nhóm người bọn họ đánh nhau, cậu không muốn thấy quần chúng ăn dưa vô tội - người bạn nhỏ Lâm Ngữ Kinh bị liên lụy vào, rất tự nhiên ngăn cản giúp cô.

Chẳng hạn như, cậu để ý thấy quần chúng ăn dưa vô tội bị mất cơm nắm, mua một cái bồi thường cho cô.

Chẳng hạn như, thời điểm ăn lẩu ngoài trời, nhất định đã nhìn ra chút phòng bị và chần chừ nhỏ nhỏ của cô với bọn họ, vì vậy cậu úp ly của cô, giúp cô lấy coca.

Loại tinh tế ôn nhu vô thức này, thực chất là lộ ra từ trong cốt tủy, là biểu hiện của một người có giáo dục có gia giáo, là một loại ảnh hưởng được tiếp thu một cách vô tri vô giác. Cậu chắc hẳn là người có một gia đình rất hạnh phúc, hoặc là từ nhỏ đã lớn lên trong sự yêu thương ấm áp của người thân bên cạnh.

Lâm Ngữ Kinh sắp xếp túi xách được một nửa sách lại buông xuống, ngồi dựa vào ghế, thở dài.

"Thật tốt, " cô nhỏ giọng lẩm bẩm một mình, "Có người yêu thương thật tốt."

Người trong lớp đều đã đi hết, chỉ còn lại mỗi mình cô, cả tầng lầu đều tĩnh lặng. Trên bãi tập ngoài lầu dạy học ngẫu nhiên có vài học sinh băng qua, thuận theo cửa sổ nhìn ra bên ngoài, có thể trông thấy xa xa là phòng học sáng đèn từ lầu dạy học phía Bắc của khối 12, tựa như một khối sắc màu rực rỡ bị cắt thành từng ô nhỏ.

Phòng học trống trơn, trong không khí pha lẫn mùi mực giấy, cùng với một chút mùi vị cô quạnh.

Học cả một ngày, xem như cũng có chút mệt nhọc, Lâm Ngữ Kinh gục đầu xoa xoa phần dưới mắt, âm thanh rì rầm trầm thấp như muốn hòa tan vào bầu không khí yên tĩnh nơi đây: "Tôi cũng muốn."

*

Mười một ngày này của Ngữ Kinh cũng trôi qua rất yên ổn, dù Thẩm Quyện nói có thể đến studio của cậu ngồi một chút, nhưng cô cũng không định đến đó thật.

Người ta có bận hay không, có thuận miệng nói hay không còn chưa biết, mà quan trọng nhất là hết mười một này sẽ phải thi tháng, cuộc thi đầu tiên của Lâm Ngữ Kinh tại ngôi trường này. Không biết thi cử ở Bát Trung

độ khó ra sao, cũng không biết ngậy ngậy ngô ngô qua một kì nghỉ thì chỉ số thông minh và trình độ của mình có thoái hóa hay không, cho nên cô vẫn là thành thành thật thật ở trong nhà xem sách.

Phó Minh Tu rất cuộc cũng chịu về nhà, lúc Lâm Ngữ Kinh tan học về anh ta đã ở nhà rồi, người đang ngồi trên ghế sofa ở phòng khách chơi điện thoại, nghe tiếng cô về cũng không nhìn qua bên này, trên mặt chất đầy biểu cảm không quan tâm, nhưng nhìn thế nào cũng thấy có vẻ cứng nhắc.

Lâm Ngữ Kinh thấy người này rõ ràng không muốn nhìn thấy mình, phân vân giữa chào hỏi và không chào hỏi vài giây, cuối cùng lựa chọn theo ý nguyện của anh ta, thu hẹp tầm nhìn, không nói bất cứ điều gì, chuẩn bị đi lên lầu.

Từ sau chuyện lần trước, tâm tình của cô đối với Phó Minh Tu có chút phức tạp.

Lâm Ngữ Kinh vẫn luôn là người không e dè bất cứ ác ý hay địch ý của ai, nhưng nếu như trong loại địch ý này đột nhiên trộn lẫn một chút thiện ý, cô chắc chắn sẽ có loại cảm giác không xác định được.

Kết quả vừa đi tới trước vài bước, Phó Minh Tu đột nhiên ngược đầu lên, cau mày nhìn cô: "Cô không thấy tôi à?"

"..." Lâm Ngữ Kinh nói, "Thấy."

Khoảng cách giữa lông mày của Phó Minh Tu rất nhanh đã bị anh nhăn đến không còn: "Vậy sao cô làm như không nhìn thấy thế?"

"..."

Lâm Ngữ Kinh đột nhiên cảm thấy, nhiều năm như vậy Quan Hưởng Mai cũng không dễ dàng gì, đứa con trai này của bà ta quả là hiếm thấy, rõ

ràng lớn lên rất đàn ông, nhưng vở kịch nội tâm lại phong phú y như một tiểu công chúa.

Được rồi.

Kính gia chiều anh.

Lâm Ngữ Kinh lên tiếng chào hỏi, không muốn chấp nhận với anh ta, kiên nhẫn hỏi: "Anh trai còn chuyện gì không?"

Phó Minh Tu nhìn cô, vẻ mặt biểu lộ "Tôi có chuyện muốn nói", cứ thế cứng nhắc 10 giây, một câu cũng không nói.

Lâm Ngữ Kinh quay người định đi lên lầu, kết quả vừa đi tới đầu bậc thang, lại bị gọi lại: "Đợi một chút."

"..."

Lâm Ngữ Kinh đứng nguyên tại chỗ nghiêng răng một cái, thở ra một hơi, xoay người lại.

Phó Minh Tu nhìn cô: "Cô đừng tưởng là tôi đã chấp nhận cô, tốt nhất cũng đừng nên có những tâm tư không đứng đắn gì đó."

Lâm Ngữ Kinh nhìn cái người y như động kinh kia, thiếu chút nữa đã không nhin được cười. Tự đáy lòng cô rất muốn bảo anh ta đi đến khoa tâm thần gì đó, xem liệu có phải vì gần đây bố dượng mang con gái vào nhà đã làm cho áp lực của anh ta quá lớn, dẫn đến tinh thần có chút vấn đề gì đó hay không.

"Tâm tư không đứng đắn gì cơ?" Lâm Ngữ Kinh hỏi.

"Công ty của Phó gia, các người nghĩ cũng đừng nghĩ." Phó Minh Tu sắc mặt âm trầm.

Lâm Ngữ Kinh bật cười.

Trên người thiếu nữ còn đang mặc đồng phục, vừa đeo cặp sách vừa kéo vali nhỏ, mắt hồ ly xinh đẹp cong cong theo nụ cười, vô cùng thích thú: "Anh trai yên tâm, công ty nhà mấy người tôi chắc chắn sẽ không thềm, tôi lấy cái công ty làm gì, mỗi ngày đi sớm về muộn mệt mỏi như chó. Để anh làm chứ, anh chịu trách nhiệm kiếm tiền, " Lâm Ngữ Kinh chỉ vào anh ta, lại chỉ chỉ vào mình, "Tôi chịu trách nhiệm hết tiền thì đến đòi anh, dù sao cũng là anh em mà, vẫn phải giúp đỡ nhau chút chứ."

"..." Phó Minh Tu khó tin nhìn cô.

Lâm Ngữ Kinh búng tay với anh ta một cái, vừa nhảy nhót vừa ngâm nga khúc dân ca lên lầu.

Để lại một mình Phó Minh Tu đứng đờ tại chỗ, trợn mắt nhìn bóng lưng của cô, biểu cảm ăn phân.

*

Ngày thi tháng đó, Lâm Ngữ Kinh dậy thật sớm.

Đi thi vốn không cần phải đến trường sớm như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên Lưu Phúc Giang trải nghiệm cảm giác lớp của mình thi kì thi chính thức đầu tiên, trong lòng ông rất kích động, ngoài kích động ra còn có chút bất an. Vì vậy buổi tối ngày trước đó đã dặn dò trong nhóm lớp, hẹn thời gian để tất cả mọi người đến trường cùng lúc, ông giảng thêm mười phút sinh học cho mọi người trước khi thi.

Nhóm lớp vốn vô cùng náo nhiệt, tràn ngập "Ôi, game mới ra là cái tụi bây đang chơi á hả?" "Download tối qua, chơi mười phút xóa, tao hoa cả mắt với 3D." "K gia có phải đã ra style thu đông rồi không?" "Tao xem rồi, màu tương phản nhau xấu kinh khủng" "Các anh em, trận đấu đã bắt đầu

rồi, hôm nay đi đến chỗ khác đánh vịt, con em mà, tại bây giờ có đi xem không."

—— vân vân... dù sao trừ học tập ra thì trong nhóm lớp chủ đề gì cũng có, nhưng sau khi ông nói câu đó xong bỗng chốc trở nên tĩnh lặng như chết chóc, dường như cái nhóm tám trăm năm không ai xâm phạm này lần đầu tiên loãng ra như nhóm chết.

Lúc ấy Lâm Ngữ Kinh rất tò mò, đến sáng thứ hai đó lớp các cô cuối cùng sẽ có mấy người tới.

Lâm Ngữ Kinh đến nhà ăn trước cổng trường mua đồ ăn sáng, cô còn đặc biệt mua hai túi sữa đậu nành, trong đó một túi vị óc chó. Dầu sao cũng là thi cử mà, cô Tiểu Lâm cực kỳ yêu thương học trò mua cho Thẩm Quyện - học trò duy nhất của cô, để cậu ấy bổ não.

Chứ không nhờ đâu thi vật lý không được bốn phần mười, thì chẳng phải là đập bể bảng hiệu của cô à?

Lúc vào phòng học Lưu Phúc Giang đang tinh thần sung mãn đứng trước bục giảng, mấy người ở phía dưới có thể đếm trên đầu ngón tay. Hiện trường giờ phụ đạo trước khi thi không đến mười người không hề ảnh hưởng tẹo nào tới sự nhiệt tình của Lưu Phúc Giang, thời điểm trông thấy Lâm Ngữ Kinh, ông biểu lộ vẻ tươi cười hơn hở phát ra từ nội tâm: "Tốt, Lâm Ngữ Kinh cũng tới, các bạn học, chúng ta có tổng cộng chín người, cái này gọi là gì? Cái này gọi là lớp giáo dục nhỏ*, kiểu này chất lượng giảng dạy vô cùng cao, em xem trường Thập Cửu Trung kế bên kia, là cái trường tư nhân quý tộc đó, bây giờ người ta toàn là giảng bài theo kiểu giáo dục nhỏ này, hiệu quả đặc biệt tốt —— "

Lâm Ngữ Kinh: "..."

(*) Nguyên văn là 小班化教学 – lớp giáo dục nhỏ: một hình thức tổ chức giáo dục với số lượng học sinh ít, có lợi cho sự phát triển hài hòa và

toàn diện cho mỗi cá nhân. (baike)

Lưu Phúc Giang dùng khoảng bảy phút đồng hồ để biểu dương tinh thần học tập tích cực của chín vị bạn học đang ngồi đây, còn lại ba phút giảng một đề sinh học lớn, sau đó lớp giáo dục nhỏ tạm thời gồm chín tinh anh giải tán tại chỗ, mọi người bắt đầu chuyển bàn, chuẩn bị bố trí phòng thi.

Phòng thi cuối cùng ở lầu một, phòng học của ban xã hội. Đi vào trong, bầu không khí ở phòng học ban xã hội tạo ra cảm giác không hề giống với ban tự nhiên. Báo bảng phía sai phòng học được làm khéo léo xinh đẹp, chữ và hình vẽ dày đặc chi chít, nhìn qua là biết dụng tâm chuẩn bị.

Ngay trước bảng đen treo một bộ chữ thư pháp cực to, thể chữ vô cùng tiêu sái đẹp mắt ——

Hôm nay tay nắm dây dài

Khi nào sẽ trói Thương Long?*

(*) Trích trong bài thơ "Thanh bình nhạc – Lục Bàn sơn" của chủ tịch Mao Trạch Đông. Bài thơ được sáng tác lúc chủ tịch Mao vượt núi Lục Bàn. Trong câu thơ trên, dây dài ý chỉ vũ trang cách mạng, Thương Long ý chỉ phái phản động Quốc Dân đảng, đứng đầu là Tưởng Giới Thạch.

Lâm Ngữ Kinh hồi tưởng lại báo bảng lớp cô một chút, chỉ có Lý Lâm dùng phấn trắng viết mấy chữ to dùng ngang qua —— Xuân thu mời dùng trà hoa cúc, thanh nhiệt giải độc lại hạ hỏa.

Bên dưới cùng còn dùng phấn vàng vẽ lên một bông cúc nhỏ.

—— Mười bốn chữ và một đóa hoa, choáng hết trọn một tấm bảng đen, để lớp các cô không phải thấp thỏm lo âu sẽ giành được thành tích về

vang – đứng thứ nhất từ dưới tính lên trong cuộc thi báo bảng tháng này nữa.

Cuộc thi hôm nay, nhà trường không bắt buộc học sinh phải mặc đồng phục, vì vậy mọi người cơ bản đều mặc quần áo của mình. Cuộc sống ở trường học cũng cũng chỉ có loại ngày này mới được không mặc đồng phục, vì vậy tất cả mọi người đều cho phép mình xõa. Phòng thi cuối cùng lại càng đặc biệt, loại quần áo gì cũng có.

Nữ sinh phía trước Lâm Ngữ Kinh còn mặc tất lưới viền ren, ngồi xuống xong cởi áo khoác dài ra, để lộ một đai đeo nhỏ bên trong. Thời tiết tháng mười đã dần chuyển lạnh, nhiệt độ trong phòng học thấp hơn bên ngoài một chút, âm u giá lạnh, Lâm Ngữ Kinh nhìn cô ấy thôi mà cũng thấy lạnh.

Mười phút trước kỳ thi, Thẩm Quyện xuất hiện ở cửa phòng học. Phòng thi âm ỉ yên tĩnh trong nháy mắt.

Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu lên, Thẩm Quyện mặc áo hoodies trắng và quần jean đen, quần jean bao lấy đôi chân vừa dài vừa thẳng, ngay cả mũ áo hoodies cũng là kiểu dáng đơn giản nhất, mặt trên trắng như tuyết, không có bất cứ hình vẽ nào. So sánh với đám anh em thô bạo trong phòng thi với cả đồng jacket da, trang phục cỡi xe máy, thì đây quả thực quá giống người thiếu niên thanh xuân.

Nhưng có điều khí chất của người này chẳng hề giống thiếu niên một xíu nào, chỉ mặc áo hoodies trắng đơn giản thế kia mà cũng có thể tỏa ra vẻ nghênh ngang không buồn để ý đến ai.

Lâm Ngữ Kinh cũng không biết vì sao.

Có thể là vì Quyện gia quá ghê gớm.

Lão đại không chỉ nổi trong khối, mà còn là nhân vật rất có tiếng tăm trong trường. Cậu ta cực kỳ tự nhiên đón nhận cái nhìn chăm chú lễ phép của đám người. Con người này đi thi mà bút cũng không đem, vẻ mặt lãnh đạm rũ mắt, tay không đi đến hàng cuối cùng, biểu cảm thoát nhìn vô cùng lạnh lùng, rất phù hợp với hình tượng nhân vật bá chủ trường học của cậu.

Nhưng Lâm Ngữ Kinh biết rõ, cậu chỉ là dậy quá sớm, bây giờ vẫn còn hơi buồn ngủ, người tương đối mơ màng.

Bình thường tiết đầu tiên cậu đều gục xuống bàn ngủ bù, nhưng là hôm nay kì thi, cậu dĩ nhiên không thể ngủ bù.

Lâm Ngữ Kinh đem túi sữa đậu nành có bỏ thêm vụn hạt óc chó cho cậu, sữa đậu nành bán ở nhà ăn Bát Trung đều được đóng gói giống như túi hút thạch trái cây*, nắp vặn đôi khi rất khó xoay. Buổi sáng Lâm Ngữ Kinh thích uống sữa đậu nành, thỉnh thoảng vặn không ra sẽ nhờ Thẩm Quyện giúp cô mở một cái.

(*)

Vì vậy Thẩm Quyện liền hí mắt nhận lấy, cũng không cần nhìn, vô cùng tự nhiên mà vặn mở, sau đó vô cùng tự nhiên mà đặt trên bàn cô, tiếp đó ngồi xuống bên cạnh, lười biếng ngáp một cái.

Đám quần chúng ăn dưa phòng cuối cùng:... Cái đ*ch?

Lâm Ngữ Kinh cũng vô cùng tự nhiên mà nói tiếng cảm ơn, nhận lấy hút hai ngụm, hút đến miệng toàn là vị óc chó, thật đúng là có vụn hạt óc chó.

Cô mới kịp phản ứng, "A" một tiếng, lấy túi sữa đậu nành ngụm trong miệng ra, xoay đầu nhìn hẳn: "Đây là tôi mua cho cậu đấy."

Thẩm Quyện cũng "A" một tiếng, thanh âm buồn ngủ trầm thấp, nằm sấp lên bàn: "VẬY ĐỂ CHỖ ĐÓ ĐI, LÁT NỮA TÔI UỐNG."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Đám quần chúng ăn dưa phòng cuối cùng:... Cái?!?!? Đ*ch?!?

Nữ sinh mang tất lưới viền ren hàng trước nhanh nhẩu quay người cúi đầu xuống, lấy điện thoại di động ra cạch cạch gõ chữ: [Hình như tao đã không cần thận bắt gặp gian tình của lão đại.]

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Xin Cậu

[Tao, người đã ở phòng thi cuối cùng từ sơ trung đến cao trung, nhiều năm thế kia, chưa từng thấy ai dám táo bạo khoe ân ái như vậy tại hiện trường. Mà đó còn là lão đại trường chúng ta, Thẩm Quyện mà biết đấy, Thẩm Quyện đánh bạn cùng bàn thành người thực vật phải nghỉ học đó. Bây giờ không phải vẫn là học sinh lớp mười một sao, kì thi lần này nó với tao thi chung một phòng.]

[Khoan đã, không phải cậu ta thiếu chút nữa đánh chết bạn cùng bạn sao?]

[? Đánh chết với đánh thành người thực vật có gì khác nhau à? Nhưng mà đây là trọng điểm sao? Mà đừng cắt ngang lời tao được không hả?]

[Được, mà nói đi.]

[Dù sao cũng chính là Thẩm Quyện đó đấy, vừa nãy cậu ta, giúp một nữ! Sinh! Mở! Sữa! Đậu! Nành!]

[...]

[Mở xong tiểu tử tử kia uống hai phần, rồi nói là mua! Cho! Cậu ta! Đấy!!!]

[...]

[Lão đại rất bình tĩnh nói "Vậy để đó đi, lát nữa tôi uống."]

[...]

Trong phòng thi, giáo viên giám thị vẫn chưa tới, trong số đông, có người hẳn vẫn còn nắm chắc chút thời gian cuối cùng chuẩn bị phao nhỏ, cũng có người dứt khoát vứt bỏ việc trị liệu, nằm sấp tại chỗ bắt đầu chơi điện thoại, thoạt nhìn ngay cả gian lận cũng không buồn làm.

Tất lưới viên ren thừa dịp giáo viên giám thị chưa đến bắt lấy di động, tận dụng chút thời gian cuối cùng điên cuồng bông đùa với bạn bè: [Mà ý phản ứng kiểu gì thế, mà không cảm thấy rất kinh khủng sao. Tên Thẩm Quyện kia, vậy mà cũng có thể tìm được đối tượng.]

Bạn bè: [Người làm sao lại không tìm được đối tượng, người ta lớn lên nhìn hot này soái này, hot này soái này.]

Bạn bè: [Hơn nữa vặn sữa đậu nành mà cũng là gian tình hả?]

Tất lưới viên ren: [Soái thì soái, nhưng tao vẫn sợ. Tao sợ yêu đương với nó rồi, lúc nó tức giận sẽ trực tiếp ấn tao lên tường mà đánh.]

Tất lưới viên ren: [Mà không ở hiện trường mà không biết đây, mà không biết động tác vặn sữa đậu nành của lão đại tự nhiên cỡ nào!! Thuần thực cỡ nào đâu!! Thật giống như cậu ta vặn mỗi ngày ấy. Mắt cũng không mở, nhận lấy liền vặn ra.]

Tất lưới viên ren: [Còn bảo tiểu tử tử để đó lát cậu ta uống nữa nữa chứ!!! Kiểu này không phải gọi là hôn môi gián tiếp sao!]

Bạn bè: [Cho nên, lão đại cuối cùng có uống không?]

Tất lưới viên ren lặng lẽ xoay người ra sau, Lâm Ngữ Kinh trừng mắt, hoàn toàn không để ý tới ý định của Thẩm Quyện, ngồi đằng sau ừng ực ừng ực uống sạch sữa đậu nành còn sót lại, đem túi không ném vào thùng rác ở góc cuối phòng học.

Tất lưới viên ren: "..."

Tất lưới viền ren lạng lẽ quay đầu lại: [Không, tiểu tử này quá tàn khốc luôn, cô ấy ném túi sữa đậu nành mình đã uống xong đi rồi.]

Bạn bè: [Cô ấy không đếm xỉa đến lời nói của lão đại mà uống cạn sữa đậu nành rồi ném đi, vậy mà vẫn ngoan cường sống sót sao? Tao đây bắt đầu tin tưởng cái gian tình mà mày nói rồi.]

Một phút sau, bạn bè quăng link một bài viết qua đây: [Lúc này mà mày còn hấp tấp đi đăng bài được hả?]

*

Lâm Ngữ Kinh không hề biết trận gió tanh mưa máu ở phòng thi cuối cùng đã thông qua cái điện thoại này lan truyền đến từng phòng thi một, cũng không cảm thấy việc bị tất cả mọi người dòm ngó có chỗ nào không thoải mái.

Lão đại thì sao, cũng đón nhận ánh nhìn chăm chú của mọi người như là chuyện đương nhiên. Lâm Ngữ Kinh vẫn còn nhớ rõ lần đầu tiên khi Thẩm Quyện xuất hiện ở cửa phòng học lớp 10, cả lớp trong nháy mắt lạng ngắt như tờ, hiệu quả thị giác lúc đó so với hiện tại rúng động hơn nhiều.

Cô ừng ực ừng ực uống hết túi sữa đậu nành, xong ném vào trong thùng rác tạo nên một tiếng vang nhỏ, tai Thẩm Quyện giật một cái, ngẩng đầu nhìn cô: "Cậu uống hết rồi?"

"Hử?" Lâm Ngữ Kinh, "À, uống sạch rồi."

Thẩm Quyện: "Không phải cho tôi sao?"

"..."

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu với ánh mắt kỳ dị: "Tôi uống rồi, cậu còn muốn à?"

Thẩm Quyên trầm mặc nhìn cô năm giây, chậm rì rì "Ồ" một tiếng, thẳng người ngã vào ghế tựa.

Cậu chau mày nhìn góc bàn gần người trong chốc lát, cả người mới trông có vẻ tỉnh táo.

Tiếng chuông chuẩn bị của kì thi vang lên, giáo viên giám thị đi vào phòng thi, thu điện thoại di động, thúc giục thí sinh để hết túi lên phía trước.

Lâm Ngữ Kinh rút trong túi ra hai cây bút, đặt túi lên bục giảng phía trước, định về cho Thẩm Quyên một cây, kết quả cầm lấy bút nghiêng đầu qua, chưa kịp mở miệng.

Thẩm Quyên lười biếng ngáp một cái, cả người từ tốn, từ tốn nghiêng nghiêng sang trái, lấy từ túi quần jean ra một cây bút, cầm trong tay xoay hai vòng, lại ngồi dựa ra sau, không nhanh không chậm mà lôi từ túi áo hoodies ra một tờ giấy trắng, là giấy nháp được gấp đôi.

"..."

Đúng là lợi hại.

Trình tự các môn của cuộc thi đều dựa theo trình tự kỳ thi Đại học, chỉ có điều so với kì thi Đại học thời gian thi trái lại là sít sao hơn một chút, buổi sáng Văn Toán, buổi chiều tổ hợp khoa học tự nhiên và tiếng Anh, giữa mỗi môn có mười lăm phút giải lao.

Lâm Ngữ Kinh chưa từng trải qua cảm giác thi ở phòng thi chót bảng bao giờ, lần này coi như mở mang tầm hiểu biết. Trong phòng ngay cả âm thanh viết chữ cũng không có, một giáo viên giám thị ngồi phía trước bục giảng chơi điện thoại, mấy người khác trông vẫn khá theo lẽ theo lối, quay qua quay lại đủ góc độ, chỉ có điều xem ra cũng phí công.

Môn thi đầu tiên ngữ văn, ngồi phía trước có phân nửa là đang múa bút thành văn, có vẻ vẫn còn muốn giã giũa một lần. Phần phía sau có rất nhiều người dứt khoát chọn vứt bỏ trị liệu, Lâm Ngữ Kinh nhìn một anh bạn ngồi chéo phía trước mình đây, xoạt xoạt xoạt viết tên mình lên, dùng ba mươi giây điền xong tất cả các đề trắc nghiệm, sau đó gục xuống bàn bắt đầu ngủ.

Hạ bút nước chảy mây trôi, thực hiện động tác vô cùng phóng khoáng, khiến người ta không muốn để ý đến cậu ta cũng rất khó.

Đề thi thảng ở Bát Trung độ khó phù hợp tiêu chuẩn, so với Phụ Trung trước kia còn kém hơn một chút. Lâm Ngữ Kinh làm bài rất nhanh, trả lời hết xong cũng lười kiểm tra, những thứ đề này đối với cô mà nói chẳng có gì khó khăn.

Cô để bút xuống, dựa người ra sau, nhìn lướt qua Thẩm Quyện ngồi bên cạnh.

Thẩm Quyện cúi thấp đầu, đang viết văn không nhanh không chậm, đã làm được một nửa. Lâm Ngữ Kinh quét mắt qua đó một cái, nhòm thấy bài thi của cậu chẳng chịt chữ viết.

Lâm Ngữ Kinh nhướn mày.

Cứ ngỡ cậu ta cũng một giuột với Trình Dật chứ, là thể loại đi thi mà cũng lười viết nhiều ấy.

Trong ba người bạn thân của Lâm Ngữ Kinh, Lục Gia Hành thành tích thỏa đáng vẫn còn không tệ, Trình Dật lại là học sinh kém nhà có điều kiện, chỉ lo thỏa mãn cái thời tuổi trẻ này của cậu ta. Nếu bây giờ cậu ta đang ở Bát Trung, thì chắc chắn trong mấy đại ca ngồi hàng sau, mặc áo jacket đinh tán nằm trên bàn ngủ này, có một người là cậu ta.

Người này chính là loại có thể viết ít một chữ thì tuyệt đối sẽ không viết thêm, mấy môn khác cũng tầm tạm. Bài thi ngữ văn của loại này thường bỏ trống phần lớn diện tích, ngay cả dấu chấm câu cậu ta cũng sẽ không viết nhiều một cái, lúc làm văn thường viết mỗi cái đề bài là coi như xong, qua loa lấy lệ.

Phụ Trung quản rất nghiêm. Năm ngoái, sau một lần bị giáo viên bộ môn và giáo viên chủ nhiệm thay phiên nhau nã pháo răn đe, Trình Dật rất cuộc đã bắt đầu làm văn.

Cậu ta ghi đoạn đối thoại.

"Hôm nay mày ăn chưa?"

"Ăn rồi."

"Ăn cái gì?"

"Ăn ngon lắm."

— ghi một câu, xuống một dòng, ghi một câu, xuống một dòng. Cứ như thế, một tờ giấy viết văn trống trơn rất nhanh đã có tám trăm hàng chữ.

Lâm Ngữ Kinh lúc ấy muốn nói: tôi có thể có người bạn lanh trí như cậu thật đúng là may mắn ba đời.

*

Viết xong rồi có thể nộp bài sớm, nhưng Lâm Ngữ Kinh cảm thấy nộp xong cũng không có chuyện gì làm, còn không bằng ngáy ngốc ở phòng thi, bèn dứt khoát không nộp, gục xuống bàn ngủ.

Làm xong môn thi toán cuối cùng của buổi sáng, cô ngẩng đầu, trông thấy Thẩm Quyện quả nhiên đã để lộ bộ mặt thật.

Người này để bài thi trên mặt bàn, bên trên có một cây viết đặt ngang qua. Tay bỏ trong túi áo hoodies, cà lơ phất phơ ngửa mặt ngò ra ghế tựa, hai chân ghế sắt phía trước lơ lửng trên không, chỉ có hai chân ghế sau chạm đất, theo động tác chậm rãi của cậu mà lắc lư lắc lư.

Lâm Ngữ Kinh lập tức nảy sinh chút xúc động, muốn đá lên đó một phát.

Có chút muốn xem xem bá chủ trường học ngã dập mông xuống đất có dáng vẻ như thế nào.

Nhưng vì sự an toàn của tính mạng, vẫn phải vứt bỏ suy nghĩ đó.

Tiếng chuông kết thúc giờ thi vang lên, giáo viên giám thị tới đây thu bài. Thẩm Quyện đi rất nhanh, đứng dậy liền đi về phía trước, Lâm Ngữ Kinh ngò tại chỗ thu dọn bàn học, đem bút và giấy nháp bỏ vào một chỗ, vừa đứng dậy chuẩn bị đi lên phía trước lấy túi sách, thì một bóng đen phủ xuống bàn học.

Lâm Ngữ Kinh ngược đầu lên.

Thẩm Quyện lấy túi sách của cô đặt lên bàn, đứng tựa vào mép bàn: "Cùng ăn một bữa cơm?"

Lâm Ngữ Kinh ngàng đầu nhìn cậu một cái.

Bình thường buổi trưa Thẩm Quyện toàn đi cùng mấy bạn trước kia đang học lớp 12 của cậu, ăn cùng bọn Hà Tùng Nam. Lần đầu tiên Lâm Ngữ Kinh được bạn cùng bàn mời ăn cơm trưa, có chút thụ sủng nhược kinh.

Cô suy nghĩ một chút, nghiêm túc hỏi: "Cậu quên mang tiền rồi sao?"

"..."

"Có mang, " Thẩm Quyện kéo dài giọng, "Không cần cậu mời, muốn ăn cái gì, tôi mời cậu."

Cái kiểu kéo dài giọng này của cậu rất có hàm ý, Lâm Ngữ Kinh không rõ là ý gì, nhưng cô chợt nhớ tới một câu trước đây thiếu niên đã từng nói "Tôi kiếm được không nhiều lắm, lợi nhuận làm tiền sinh hoạt".

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy mình có chút không đành lòng, một người dựa vào lợi nhuận xăm hình làm tiền sinh hoạt mà cũng muốn đi học, nghĩ hè kéo bè kéo phái đi đánh nhau mà vẫn không quên bổ sung bài tập, ngày thường một tiết học cũng không nghe mà vẫn còn kiên trì lấp đầy bài thi, thoát nhìn không phải là bá chủ trường học rich kid, vậy mà còn muốn mời khách ăn cơm.

Thái độ học tập cực kỳ nghiêm chỉnh tích cực nha!

Người ta đi thi còn mang theo bút đấy! Còn mang giấy nháp đấy!!!

"Khỏi cần, để tôi mời cậu, " Lâm Ngữ Kinh vội vàng nói, cô đem giấy bút nhét vào túi xách, đứng lên, kéo khóa túi sách, "Cậu muốn ăn gì?"

Thẩm Quyện nhướng mày nhìn cô trong chốc lát, cũng không từ chối, dời mắt ra bên ngoài: "Không có gì đặc biệt muốn ăn cả, tùy tiện đi."

Trong khoảng thời gian này Lâm Ngữ Kinh cũng ăn thử gần hết mấy quán cơm nhỏ ở gần trường rồi, quán nào mùi vị ngon quán nào mùi vị bình thường, quán nào sạch sẽ thơm tất quán nào ăn xong một lần liền tiêu chảy, gần như cô đều tường tận rõ ràng. Lần đầu mời bạn cùng bàn ăn cơm, cô muốn biểu đạt chút thành ý của mình.

Hai người đi ra phòng thi, Lâm Ngữ Kinh vừa đi vừa xòe ngón tay liệt kê cho cậu: "Phở xào thì có quán bên cạnh tiệm mì thịt bò, không sạch sẽ lắm. Lẩu với đồ nướng mùi vị có hơi nặng, với lại thời gian cũng không kịp, cậu ăn rau xào nhé?"

"Ừ, " Thẩm Quyện thoạt nhìn tâm tình rất tốt, khéo môi cong cong, bộ dạng lười biếng: "Cậu cứ tùy ý, tôi sao cũng được."

Xác định rau xào, hai người ra tới cổng trường, Lâm Ngữ Kinh cũng gật nhẹ đầu, đưa mắt nhìn: "Vậy —— "

Cô ngừng lại, đang nói bỗng im bật.

Có một chiếc xe quen thuộc đỗ trên con đường đối diện cổng trường, Mạnh Vĩ Quốc yêu xe, đặc biệt mang từ Đố Đô đến đây.

Người đàn ông mặc một thân âu phục đang nhàn nhã đứng bên cạnh xe, khuôn mặt góc cạnh, đường nét thâm sâu mà anh tuấn, năm tháng hầu như không lưu lại dấu vết gì trên người ông. Ông ta thoạt nhìn hết sức trẻ tuổi, khí chất lại trầm ổn xuất chúng, tạo nên nét đối lập rõ rệt so với đám học sinh cấp ba tinh nghịch xung quanh ông.

Không ít nữ sinh đi qua bên cạnh, ngoái đầu quan sát nhiều lần, sau đó tụt lại một đám nhỏ giọng cười.

Cổng trường đông nghịt, tất cả đều là học sinh vừa thi xong hoặc là vừa tan học đang chen chúc nhau chạy ra bên ngoài. Lâm Ngữ Kinh bỗng nhiên bất động đứng nguyên tại chỗ, người phía sau không kiên nhẫn, đẩy cô một cái: "Có đi không hả!"

Thẩm Quyện giơ tay lên, như có như không đặt sau lưng cô, nghiêng đầu nhìn lướt qua phía sau.

Người đằng sau là một nam sinh vóc dáng rất cao, sau khi đối diện với ánh mắt của cậu thì rút người lại, khum ngón tay rút tay về.

Lâm Ngữ Kinh bỗng nhiên xoay người lại, không nói hai lời định đi về.

Nhưng đằng sau quá nhiều người, đường đi của cô hoàn toàn bị lấp kín chặt chẽ.

Cô sốt ruột nhíu mày, cả người đều mang vẻ nặng nề. Kiểm chế bực bội, cô bất chợt xoay đầu lại: "Hôm khác đi, hôm nay không ăn được."

Thẩm Quyện giương mắt lên: "Hả?"

"Hôm nay coi như xong, " Lâm Ngữ Kinh nói, "Hôm khác tôi mời cậu, cậu muốn ăn gì cũng được, được không?"

Thẩm Quyện nhướn mày: "Không được."

Lâm Ngữ Kinh hít một hơi thật sâu: "Hôm nay tôi không muốn ăn cơm, tôi muốn về phòng ngủ ôn tập. Buổi chiều thi tổ hợp môn khoa học tự nhiên, tôi không nắm chắc lắm. Hôm khác tôi mời cậu ăn, sẽ không quýt nợ đâu."

Thẩm Quyện nhìn cô chăm chăm, mắt đen nhánh nồng đậm như mực: "Hôm nay thì chính là hôm nay."

Lâm Ngữ Kinh thiếu chút nữa muốn đánh người rồi, cô không biết sao, cái người này bình thường vô cùng có mắt nhìn cơ mà, một người không bao giờ hỏi nhiều cô mấy vấn đề dư thừa vì có gì hôm nay lại khó chơi như vậy.

Người ra cổng trường phần lớn đã đi được ra ngoài, tất cả mọi người đang đi ra, hai người cứ như vậy đứng thẳng tắp ở cửa ra vào, một người trong đó còn là bá chủ trường học mang mùi máu tanh trong truyền thuyết, liền trở nên đáng chú ý.

Lâm Ngữ Kinh liếc qua phía đối diện, Mạnh Vĩ Quốc dựa người vào xe đỗ, đã nhìn qua hướng cô đứng.

Cô phắt cái xoay người đưa lưng về phía cổng, túm một cái mạnh mẽ kéo lấy vải áo hoodies trước ngực Thẩm Quyện. Thẩm Quyện bất ngờ không kịp chuẩn bị, bị cô kéo đến khom nửa người trên xuống, lưng hơi cong, khoảng cách giữa hai người trong nháy mắt thu hẹp lại, trán xém chút nữa đụng vào nhau.

Cậu khẽ mở to mắt, có chút kinh ngạc.

"Bạn học Thẩm, làm ơn giúp đỡ." Lâm Ngữ Kinh cất giọng nhè nhẹ, bờ môi treo trên sườn mặt của cậu. Khoảng cách quá gần, Thẩm Quyện thậm chí có thể thấy rõ lông mi của cô khe khẽ run một cái.

Động tác của cô rõ ràng là hung dữ như muốn đánh nhau, nhưng thanh âm lại mềm mại, đẽ xuống thấp.

Như là đang nhận sai, hoặc đang cầu xin tha thứ: "Xin cậu."

"..."

Mẹ kiếp.

Hết chương 22.

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Mày đúng là chết tiệt

Lâm Ngữ Kinh đưa mắt nhìn Thẩm Quyện một mình đi ra cổng trường, từng bước một đi về hướng của Mạnh Vĩ Quốc.

Mạnh Vĩ Quốc cúi đầu cau mày, không tập trung nhìn thoáng qua bên ngoài, sau đó rút điện thoại từ trong túi, đặt bên tai.

Lâm Ngữ Kinh biết rõ ông đang gọi điện thoại cho cô, nhưng điện thoại di động của cô đặt trong túi, vừa nãy lúc thi tắt điện thoại, bây giờ vẫn chưa mở.

Thẩm Quyện đi qua đường, thời điểm đi tới trước mặt Mạnh Vĩ Quốc người đàn ông vừa hay để điện thoại di động xuống, vẻ mặt ông không kiên nhẫn ngẩng đầu, tùy ý nhìn lướt qua, một lần nữa cúi đầu xem điện thoại.

Hai người lướt qua nhau, Thẩm Quyện đi về hướng phố tiệm cơm gần trường.

Lâm Ngữ Kinh nhẹ nhàng thở ra, quay người đi về hướng lầu phòng ngủ.

Mạnh Vĩ Quốc trở về không hề báo trước, khỏi cần nghĩ cũng biết tại sao ông ở đây. Sau khi ông ta trở về phát hiện Lâm Ngữ Kinh không nghe lời ông ta mà đã một mình chuyển đến trọ ở trường, giận không tìm được, vì vậy đến tìm cô, nhằm củng cố thêm hình tượng người cha uy nghiêm của ông ta.

Muốn đến thì chung quy cũng sẽ đến, nhưng Lâm Ngữ Kinh tuyệt đối không muốn ở ngay cổng trường, ở ngay trước mặt nhiều người như vậy, ở ngay trước mặt Thẩm Quyện, cãi nhau với ông ta, hoặc là đơn phương nghe ông ta mắng. Cô thậm chí còn không muốn để Thẩm Quyện người kia là ba của cô.

Hình ảnh đó nghĩ tới liền sợ đến nổi da gà, có loại cảm giác như bị người ta hung hăng tát một cái lên mặt mình.

Giữa trưa trong lầu phòng ngủ rất yên tĩnh, chẳng mấy ai bỏ ít phút quay trở về nơi này. Tất cả mọi người đi ăn cơm, ít nhất phải mười lăm phút sau, mới có người trở về ngủ trưa.

Vì vậy dù tòa nhà này hiệu quả cách âm không tốt lắm cũng không sao.

Lâm Ngữ Kinh trở về phòng ngủ, đóng cửa lại, tháo túi sách đặt xuống mặt ghế, từ bên trong lục lấy ra điện thoại, khởi động máy.

Cô đem di động đặt trên mặt bàn, đứng bên cạnh bàn rửa mắt xuống đợi hai phút, chuông điện thoại di động lần nữa vang lên.

Lâm Ngữ Kinh vừa nhận điện thoại, Mạnh Vĩ Quốc liền trực tiếp hỏi: "Mày kéo số điện thoại của tao vào danh sách đen?"

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Não Người lúng một lỗ lớn thật đấy.

"Hôm nay con thi thảng, lúc thi yêu cầu phải tắt hết điện thoại." Lâm Ngữ Kinh nói.

Mạnh Vĩ Quốc có lẽ còn chưa đi, âm thanh bên kia rất âm ỉ. Ông đè thấp giọng, nghe vẫn rất bình tĩnh.

Mạnh tiên sinh xưa nay đã vậy, trước mặt người khác ông luôn duy trì hình tượng thân sĩ thành thực chững chạc của mình.

Thân sĩ trầm mặc vài giây, mới hỏi: "Thi cử ra sao đó?"

"Chắc là cũng được, đề không khó lắm." Lâm Ngữ Kinh thuận miệng nói.

Bên phía Mạnh Vĩ Quốc truyền đến âm thanh đóng cửa xe, "Phịch" một tiếng, tiếp đó tạp âm bị ngăn lại, có lẽ ông ta đã lên xe: "Bây giờ tao đang ở cổng ra vào trường bọn mày, mày ra đây một chút. Không phải chứ Lâm Ngữ Kinh, bây giờ mày thực sự cứng cánh rồi sao, tao đã nói không cho mày trọ ở trường chưa? Mày xem lời của ba mày như đánh rắm có phải không?"

Lâm Ngữ Kinh xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, phòng ngủ học sinh cách cổng trường bên kia một đoạn, bị khu xanh hoá thư viện và tòa nhà văn nghệ ngăn cách triệt để âm thanh vô cùng náo nhiệt bên đó: "Không phải, nhà đó cách quá xa, hơn nữa bạn học của con đều trọ ở trường."

"Bây giờ mày ra đây." Ý định muốn đối mặt ra oai của Mạnh Vĩ Quốc vô cùng cứng rắn.

"Con đang giúp chủ nhiệm lớp mình sắp xếp bài thi, " Lâm Ngữ Kinh nhìn chăm chăm vào một chiếc lá trên cái cây ngoài cửa sổ, thuận miệng nói nhảm, "Buổi sáng vừa thi xong, thầy muốn con giúp ông sắp xếp lại một chút."

"Được, " Mạnh Vĩ Quốc đập vô-lãng hai cái, "Tối nay tao cho lão Lý tới đón mày, mày cút về nhà cho tao. Giải thích rõ ràng cho tao cái chuyện trọ ở trường này là thế nào, mày muốn thế nào. Tao nói gì với mày, mày nghe không rõ phải không? Hồi anh trai mày học phổ thông cũng là ở Bát Trung, khi ấy người ta cũng có trọ ở trường đâu, cũng đâu có nói ảnh hưởng gì tới học tập, sao mày lại có nhiều cái thói hư hỏng như vậy hả? Lại

nói cái trường này của mày bị gì vậy? Có sự đồng ý của phụ huynh chưa mà nhà trường dám để cho mày ở? Chủ nhiệm lớp bọn mày —— "

"Anh trai đồng ý đấy, " Đầu Lâm Ngữ Kinh lại bắt đầu bình bịch bình bịch, nổi lên đầu nhức, cô dùng đốt ngón tay vuốt vuốt huyết thái dương, cắt ngang Mạnh Vĩ Quốc, "Anh trai con đồng ý, nói cho con trọ ở trường, ký giấy xác nhận cho con."

Mạnh Vĩ Quốc chưa kịp phản ứng: "Anh trai nào của mày?"

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy ông Mạnh Vĩ Quốc này thật thú vị, đối trá chẳng chuyên nghiệp gì cả.

Lúc bản thân mở miệng nói một tiếng anh trai mày, thật giống như cô và Phó Minh Tu là một cặp anh em ruột thật lạc nhiều năm không bằng, đến khi cô nói, ông ta ngược lại nhất thời không phản ứng kịp.

Lâm Ngữ Kinh cười hỏi: "Con còn có mấy anh trai?"

Mạnh Vĩ Quốc có lẽ cũng ý thức được mình nực cười đến cỡ nào, ho hai tiếng, lại hắng giọng một cái: "Dù sao hôm nay mày phải về nhà cho tao. Tao nói cho mày biết Lâm Ngữ Kinh, mày không cần chơi trò phản nghịch với tao. Cho dù mày không mang họ Mạnh, mày cũng là con gái của tao, tao là ba của mày, mày phải nghe lời tao đấy."

Mạnh Vĩ Quốc cúp điện thoại.

Lâm Ngữ Kinh nắm điện thoại trong tay, mặt không thay đổi nhìn ra ngoài cửa sổ, cứ đứng như vậy nửa phút, đột nhiên cảm thấy thật mệt mỏi.

Cô thở dài thật dài, đặt di động lên mặt bàn, ngồi trước bàn sách đưa tay dụi mắt. Sau đó gục cả người xuống, trán chạm phải mặt bàn, nhẹ nhàng "Cộp" một tiếng.

Trải qua thời gian một tháng thoải mái, cô có chút đặc ý quên hình* rồi.

(*) Vì đặc ý mà quên mất dáng vẻ của mình.

*

Thẩm Quyện đi thẳng vào tiệm cơm, sau khi chọn một phần phở xào xong, mới hoàn toàn lấy lại tinh thần.

Phở tiệm cơm Bát Trung cứ vẫn thế, một khu lớn cỡ bàn tay đến giữa trưa đều tràn đầy học sinh Bát Trung. Bình thường Thẩm Quyện đi cùng bọn Hà Tùng Nam ăn cơm trưa thảnh thơi cũng sẽ nhìn thấy Lâm Ngữ Kinh, cô hầu như đều là một mình.

Về sau cô quen biết Từ Như Ý, Thẩm Quyện tưởng rằng cuối cùng bây giờ cũng có người nên cùng cô ăn cơm. Kết quả một giữa trưa nào đó trông thấy cô, cô vẫn là ăn một mình.

Thẩm Quyện là người không thích xen vào việc của người khác, đa số 90% việc xảy ra ở chỗ cậu đều có thể dùng bốn chữ để giải quyết —— liên quan gì tôi.

Hơn nữa cậu thật ra cũng cảm thấy chẳng sao cả. Cậu cũng thích ngốc một mình ở đó, một mình ăn cơm. Đám Hà Tùng Nam thật sự rất ôn ào, phiền hết sức.

Nhưng mà nữ sinh hình như không phải thế, bọn họ thích kết bè kết phái, làm cái gì cũng phải cùng nhau, ngay cả đi toilet cũng phải rủ rê nhau một cái, dù rằng Thẩm Quyện cũng chẳng biết như thế rốt cuộc để làm gì.

Hôm đó bọn họ ngồi trên lầu, Lâm Ngữ Kinh dưới lầu, không phát hiện ra bọn họ. Thẩm Quyện tựa trên lan can lầu hai nhìn chốc lát, thấy cô

lặng lẽ ngồi trong góc ăn phở xào, ngẫu nhiên nhìn điện thoại một chút, im hơi lặng tiếng.

Bàn bên cạnh cô là ba cô gái, ba người vừa ăn vừa nhỏ giọng nói chuyện, thỉnh thoảng nói đến gì đó sẽ tùm lại cười, thoạt nhìn quan hệ rất tốt.

Thẩm Quyện nhìn, đột nhiên cảm thấy có chút bứt rứt.

Cô gái khác ăn cơm đều là cùng bạn bè.

Dựa vào cái gì bạn cùng bàn của cậu phải một mình?

Bạn cùng bàn của Thẩm Quyện cậu, dựa vào cái gì phải im im lặng lặng ngồi ở trong góc, như một con mèo nhỏ bị vứt bỏ, một mình ăn cơm?

Thẩm Quyện túm ra từ xó xinh nào đó của mình chút lòng cảm thông sót lại, quyết định ăn cơm với bạn cùng bàn của cậu.

Kỳ thật cậu cảm thấy bản thân rất kì lạ. Cậu đã nhìn ra Lâm Ngữ Kinh không muốn, cô đại khái là đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, hoặc là nhìn thấy gì đó, tóm lại lúc ấy cô cực kỳ không muốn đứng chung một chỗ với cậu, cô cấp bách mong muốn mau tách ra khỏi cậu.

Nếu như bình thường, Thẩm Quyện sẽ không buồn hỏi han mà đã trực tiếp rời đi.

Nhưng Lâm Ngữ Kinh này thậm chí ngay cả một chút ý tứ uyển chuyển cũng không có, thái độ đột nhiên chuyển biến, thiếu điều viết lên mặt bốn chữ to "Cậu rút nhanh lên", làm cho Thẩm Quyện vô cùng khó chịu.

Cô càng nóng vội nỗ lực trốn tránh gì đó, cậu càng khó chịu, ngược lại muốn nhìn thử xem đến cuối cùng cô sẽ làm thế nào.

Mày có tật xấu gì thế này Thẩm Quyện.

Chuyện người ta không muốn nói cho mày, bí mật của riêng người ta, cái này quá đổi bình thường, quá đổi hiển nhiên. Rốt cuộc mày ở đó nảy sinh buồn bực cái gì chứ?

Thẩm Quyện, có phải mày bị bệnh tâm thần không hả?

Cậu nhìn chòng chọc vào đĩa phở xào bày trước mặt, chợt nhớ tới thiếu nữ tím cổ áo cậu kéo xuống vừa nãy, mắt hồ ly đen như sơn chằm chằm nhìn vào cậu, khoảng cách gần đến độ có thể cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng của cô, còn có một luồng hương rất nhạt, mùi hương hoa hòa lẫn vị sữa bò.

Động tác vừa nhanh vừa mãnh liệt, nhưng lời nói ra lại mềm mại như đang làm nũng...

"..."

Một dây cung trong cơ thể Thẩm Quyện bất chợt kéo căng trong chớp mắt, suy nghĩ trong đầu dừng ở hình ảnh thiếu nữ với hàng mi run rẩy cùng cánh môi đỏ tươi gần trong gang tấc.

"Chết tiệt, " Thẩm Quyện cắn chặt hàm răng sau, thấp giọng nói, "Mày đúng là chết tiệt..."

*

Sau khi Lâm Ngữ Kinh nghe điện thoại xong nửa điểm khâu vị cũng không còn, dứt khoát không định đi ăn nữa, trực tiếp đặt đồng hồ báo thức, nằm trong phòng ngủ trưa.

Buổi chiều cô đến phòng thi trước 20 phút, Thẩm Quyện đã trở lại rồi. Lâm Ngữ Kinh ngủ một giấc xong đầu óc tỉnh táo lại, cảm thấy hơi có lỗi

với lão đại.

Phản ứng ban nãy của cô quả thật đã có phần quá kích.

Lâm Ngữ Kinh thở dài, ngồi vào chỗ ngồi, vụng trộm liếc nhìn Thẩm Quyện một cái, lấy bút trong túi xách ra, lại vụng trộm liếc mắt nhìn cậu.

Nhìn bề ngoài lão đại sắc mặt bình tĩnh, không có chỗ nào không đúng, đại khái là cảm nhận được ánh mắt lén lén lút lút của cô, nghiêng đầu nhìn cô.

Lâm Ngữ Kinh đối mắt với cậu vài giây, liếm liếm môi, mở miệng: "Cái đó..."

Giữa trưa cô ngủ một giấc, không nói câu nào, thanh âm khàn đến mức chính cô cũng giật mình, hăng giọng một cái, mới tiếp tục nói: "Hôm nay tôi thật sự không phải quyệt nợ đâu, hôm khác mời cậu đi ăn ngon nhé."

Thẩm Quyện không đáp, bất chợt nhìn cô hỏi: "Hồi trưa cậu đã ăn cái gì?"

Lâm Ngữ Kinh chớp mắt mấy cái: "Hả?"

Thẩm Quyện híp mắt dưới: "Cậu chưa ăn cơm?"

"À... Tôi quên rồi, " Lâm Ngữ Kinh thật thà nói, "Ôn tập đến độ xuất thần."

"..."

Thẩm Quyện "Ha" một tiếng, quay đầu đi, không nói nữa rồi.

Cậu vẫn là bộ dạng không biểu cảm như cũ, nhưng khí áp toàn thân lại thấp xuống vài độ, khoe môi thẳng băng, thoạt nhìn vô cùng khó chịu.

Nhưng cậu không nói lời nào.

Lâm Ngữ Kinh cũng cứ thế quay đầu lại, rút từ túi xách ra quyển sách Hóa, tùy tiện mở ra.

Có Thẩm Quyện ở đây kỷ luật trong phòng học lúc nào cũng rất tốt. Lúc ở lớp 10 người này trấn áp quần chúng rất tốt, đi đến phòng thi cuối cùng hiệu quả vẫn như cũ. Trong phòng thi không có âm thanh nào, cũng có thể bởi vì mọi người đều đang nắm chặt chút thời gian cuối cùng chép chép phao nhỏ gì đó.

Yên tĩnh khoảng chừng ba phút, Thẩm Quyện đột nhiên đứng dậy.

Chân ghế bằng sắt ma sát với nền gạch men trong phòng học, phát ra một tiếng "Ken két ——", vang dài lại chói tai. Trong phòng thi yên tĩnh, tất cả mọi người đều ngoái đầu nhìn qua.

Lâm Ngữ Kinh cũng nghiêng đầu qua.

Thẩm Quyện không nhìn cô, đứng lên trực tiếp ra khỏi phòng thi từ cửa sau.

Người đó vừa đi, người trong phòng thi "Soạt" một cái sống động nhảy lên. Trong phòng thi này có không ít người lớp 10, mọi người tỏ vẻ vừa mờ mịt vừa sợ hãi vừa kích động.

Lão đại vừa mới lạnh mặt ra ngoài với điệu bộ khí thế hùng hổ, giống như muốn ra ngoài đánh nhau vậy.

"Có thể là mới nhận được tin nhắn các kiểu gì đó, có người bắt nạt tiểu đệ của nó, " Chếch phía trước có một nam sinh mặc áo jacket da lấy điện thoại di động ra, chọt lên màn hình, "Cửa tiệm đồ nướng bên kia đường, tám người, nhanh đến đây —— các kiểu. Đại ca nhận tin tức liền trực tiếp lao ra, anh em cỡ nào chứ!"

"..."

Người này nói đến độ hăng say: "Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, đang lúc Vương Nhị Cầu bị đánh tới bờ, bầu trời giăng đầy mây đen, sấm chớp cuồn cuộn, lão đại DF hai chớp* thoáng cái xuất hiện, lao nhanh tới bên cạnh Vương Nhị Cầu..."

(*) Tên một thao tác trong game Liên Minh Huyền Thoại.

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Anh trai nhỏ mặc jacket da này nói như kể chuyện cổ tích cũng xấp xỉ năm phút, miệng chưa ngừng lần nào, Lâm Ngữ Kinh quả thực nể phục chết rồi, Trình Dật với Lý Lâm đoán chừng cũng không nói được như cậu ta.

Bạn cậu ta cũng rất nhiều, mấy nam sinh tùm lại một chỗ trò chuyện, giữa chừng còn xen lẫn đủ loại câu như "Uây mà chép vật lý không vậy" "Chép gì hả, chép đề tuyển chọn để bốc thăm, phần còn lại tùy duyên, thế là xong việc rồi". Các đoạn đối thoại nên có trong phòng thi cuối cùng cũng xuất hiện rồi.

Sau đó trong một cái chớp mắt nào đó, nụ cười trên mặt đứa bạn xoay người tán gẫu với cậu ta bỗng cứng lại.

Trong phòng thi một lần nữa lâm vào sự yên tĩnh tuyệt đối.

Áo jacket da ngồi đưa lưng về phía cửa, vẫn còn nói: "Lão đại làm một đồng thao tác tởm QERW*, đối phương chết mất một đám. Vương Nhị Cậu khóc nói với lão đại, chẳng lẽ ngài chính là một tuyển thủ vương giả, người qua đường vương —— Thâm ——".

(*) Có lẽ là một thao tác game nào đó.

Bạn cậu ta nhìn cậu ta bằng vẻ mặt tuyệt vọng.

Áo jacket da ý thức được câu chuyện không đúng, ngừng kể, quay đầu, trông thấy "lão đại làm một đồng thao tác tởm QERW" vừa nãy đi vào từ cửa sau.

Áo jacket da: "..."

Áo jacket da mặt mũi trắng bệch, nhìn lão đại cầm một túi nilon trong tay, mặt không đổi sắc đi tới, từng bước từng bước đến gần. Sau đó chẳng buồn nhìn cậu ta một cái, đi tới trước bàn học sát tường ở hàng cuối, đặt túi xuống.

Lão đại mở túi nilon, móc ra từ bên trong một hộp sữa tươi.

Lại móc ra một túi bánh mì.

Hai thanh chocolate.

Một hũ thạch trái cây đông lạnh vị đào vàng.

Còn có một túi đậu phộng Tửu Quỷ*.

(*)

Lâm Ngữ Kinh cúi đầu, nhìn Thẩm Quyện moi đồ ăn như làm ảo thuật, đặt trên mặt bàn cô.

Cuối cùng, cậu rút ra một chai nước khoáng, vặn lỏng nắp chai để xuống góc bàn cô, đem túi nilon rỗng tuếch vo thành một cục, nhét vào túi quần jean. Sau đó chống một tay lên mép bàn của cô, cúi người xuống.

"Lâm Ngữ Kinh, " Thấm Quyện khom người rử mắt, đôi mắt sâu thăm thăm nhìn cô, giọng cực thấp, tựa như đang đè nén hỏa khí, "Về sau cậu có chuyện gì không muốn nói cho tôi biết thì nói thẳng là cậu không muốn nói, ông đây không hỏi. Đừng có mãi thêu dệt mấy lời nhảm nhí mà kẻ ngu cũng biết là gạt người để đến qua quýt với tôi."

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Đánh Một Trận Đi

Môn thi tiếng anh cuối cùng, thời gian thi xong cũng gần bằng thời gian tan học. Thời điểm Thẩm Quyện và Lâm Ngữ Kinh hoàn thành bài thi không chênh nhau lắm, Lâm Ngữ Kinh vừa ngẩng đầu lên, phía bên kia cũng dừng bút lại.

Thẩm Quyện làm xong, trực tiếp đứng dậy nộp bài thi rời đi, Lâm Ngữ Kinh thở dài, nộp bài thi lấy balo.

Một đồng chocolate, thạch trái cây, bánh mì gì gì đó đều chưa ăn, chỉ ăn một ổ bánh mì, uống một hộp sữa tươi, phần còn lại bây giờ đều im lặng nằm trong balo. Cô lấy bịch đậu phộng ra khỏi balo xem một lát, đột nhiên lại có chút buồn cười.

Không phải chứ, đậu phộng Tửu Quỷ* là ý gì?

Ồo nhắm rượu à.

(*) Tửu Quỷ: ma men, sâu rượu.

Lâm Ngữ Kinh mang balo trên lưng ra khỏi cổng trường, đi đến đầu một con phố, lại thấy xe của lão Lý ở chỗ cũ.

Cô lên xe, cất tiếng chào hỏi lão Lý: "Chào bác Lý."

"Ây, Lâm tiểu thư, " Lý thúc vội vàng nói, bắt đầu khởi động xe, qua kính chiếu hậu nhìn cô một cái, "Hôm nay Mạnh tiên sinh đã về rồi."

Lâm Ngữ Kinh nhìn ra cửa sổ xe: "Vâng, cháu biết."

Lão Lý thở dài, không nói thêm gì nữa.

Cô bé còn nhỏ, nhưng chủ kiến rất rõ ràng, có tính cách của mình, khuyên không được, kiên nghị vô cùng.

*

Có thể là cảm nhận được cô không tình nguyện, đường đi tối hôm nay kẹt kín hơn bình thường, mất gần một giờ mới về đến nhà. Quan Hường Mai không có nhà, Mạnh Vĩ Quốc ngồi trong phòng khách xem tivi, thấy cô bước đến, ông tắt tivi, xoay đầu lại.

Biểu cảm ông ta u ám, sắc mặt rất khó coi.

Tim Lâm Ngữ Kinh rơi "lộp bộp".

Mạnh Vĩ Quốc có phần tức giận quá trớn thì phải.

Buổi trưa lúc gọi điện thoại, nghe tiếng ông ta hình như không đến mức tức giận như vậy.

Lâm Ngữ Kinh hắng giọng một cái: "Con về rồi."

Mạnh Vĩ Quốc nhìn cô: "Mày còn biết trở về?"

"Không phải người bảo con về sao." Lâm Ngữ Kinh nói sự thật.

Mạnh Vĩ Quốc trầm mặt, đứng dậy: "Giấy xác nhận để mày trọ ở trường là do ai kí."

"..."

Lâm Ngữ Kinh do dự một chút: "Anh trai con..."

"Vì sao nó phải kí cái đó?"

"Anh ta không muốn con trơ mặt ở nhà, " Lâm Ngữ Kinh kiên trì đến cùng nói, "Quan hệ hai đứa con không tốt, chúng con cứ cãi nhau suốt, vì vậy con nói với anh ta con muốn trọ ở trường anh ta đáp ứng ngay —— "

Mạnh Vĩ Quốc đi về phía trước hai bước, giơ tay cho một cái tát.

Lúc ông ta giơ tay Lâm Ngữ Kinh cũng đã ngay tức khắc kịp phản ứng. Cô dẫn đo một chút, vẫn quyết định không né tránh, chỉ hơi nghiêng người ra sau, đầu thuận thế ngả sang bên cạnh, giảm bớt phần lớn lực.

Cứ như thế, một cái tát kia vẫn rơi trên mặt cô, một tiếng rất chát chúa.

Lâm Ngữ Kinh không thấy đau lắm, nhưng trên mặt vẫn có loại cảm giác cháy bỏng nóng rát.

Mạnh Vĩ Quốc chỉ tay vào cô, thanh âm đè thấp xuống một chút: "Phó Minh Tu kí tên? Sao tao gọi điện thoại hỏi nó, nó lại nói mình căn bản không hề biết chuyện này? Lâm Ngữ Kinh, chẳng lẽ tao đã quá nuông chiều mày sao? Bây giờ mày còn dám nói dối? Dám lừa ba mày?"

Trong lòng Lâm Ngữ Kinh mắng Phó Minh Tu một trăm tám mươi lần.

Cô căn bản không nghĩ tới Mạnh Vĩ Quốc sẽ đi hỏi, sợ dĩ cô dám nói như vậy, cũng vì cô tưởng rằng Mạnh Vĩ Quốc sẽ không đi hỏi.

Một người sĩ diện hão như ông ta, khẳng định không muốn để cho Quan Hưởng Mai biết mình ngay cả con gái ruột cũng không quản được. Mà bây giờ, ông tức giận như vậy, cũng không phải là vì cô trọ ở trường, chuyện đó hẳn ông ta cũng cảm thấy bản thân không thể ngăn cấm được, nhưng hiện tại ông ta nhận thấy lời nói của mình không còn tác dụng nữa, không chỉ không còn tác dụng, mà còn bị lừa gạt.

Mạnh Vĩ Quốc cảm thấy tư cách gia trưởng uy nghiêm của mình bị khiêu khích.

Chuyện này thật quá buồn cười. Từ trước tới giờ chưa từng hoàn thành trách nhiệm và nghĩa vụ của người cha, mà hết lần này tới lần khác cứ thích giữ vững uy quyền và sức mạnh tuyệt đối của mình trước mặt con gái.

Lâm Ngữ Kinh kéo khóe miệng: "Con làm sao dám, " cô giương mắt lên, nhìn ông ta, "Con làm sao dám lừa ba."

"Thái độ của mày kiểu gì đấy? Mày nói láo mà còn tưởng mình có lý lắm à?"

Lâm Ngữ Kinh không nói lời nào, trầm mặc đứng ở đó.

Có người giúp việc từ phòng bếp đi ra, nhìn qua bên này mấy lần, Mạnh Vĩ Quốc tận lực đè thấp giọng nói, nhưng vẫn không có tác dụng gì, oang oang như sấm rền: "Sao hả? Tao nói mày có hai câu mà mày cũng ầm ức? Tự mày nhìn xem mày bây giờ giống cái dạng gì rồi, tranh cãi với người lớn, nói dối, tự quyết định, bình thường mẹ mày dạy mày thế này đấy à? Tao là ba mày, tao đánh mày là sai à?"

"Mẹ của tôi cũng không dạy tôi." Lâm Ngữ Kinh nói.

"Cái gì?"

"Mẹ của tôi cũng chưa từng dạy tôi đây điều gì, không ai dạy tôi cả," cô nhìn ông ta, "Bây giờ ông mới nhớ mình là ba tôi, ông không cảm thấy có hơi muộn sao?"

Mạnh Vĩ Quốc im lặng ba giây, sau đó như bị bút lông trên móng sư tử, giậm chân ngay tức khắc.

Mặt ông ta trắng đến đỏ bừng, trông như giận không kịp được.

Lâm Ngữ Kinh cảm giác mình sắp phải ăn cái tát thứ hai rồi, cô để ý đến động tác của Mạnh Vĩ Quốc, có chút xoắn xuýt không biết nên tránh hay không.

Ông ta đứng ngay bên mép ghế sofa, ở góc độ này bị vướng phải ghế quý phi, không cách nào dùng lực. Bằng không thời điểm cánh tay ông ta duỗi tới đây cô có thể cho ông ta một cú ném qua vai gì đó.

Ý nghĩ này vừa chợt lóe lên trong đầu, sau khi nán lại 0.5 giây, Lâm Ngữ Kinh bỏ qua nó.

Đại khái là vì thi cử cả ngày, đại não và cơ thể cô đều có chút mệt mỏi, ngay cả sức lực phản kháng hay cãi nhau đều không có.

Cùng lắm thì chịu đựng thêm một cái tát, dù sao cũng không đau lắm.

Lâm Ngữ Kinh chuẩn bị sẵn sàng cả rồi, Mạnh Vĩ Quốc lại đột nhiên dừng lại.

Ánh mắt ông lướt qua Lâm Ngữ Kinh, rõ ràng chưa kịp phản ứng, đại ra trong chớp mắt, sau đó rất nhanh khôi phục biểu cảm bình tĩnh: "Minh Tu?"

Lâm Ngữ Kinh cứng đờ.

Cô cứng ngắc xoay đầu lại, thấy Phó Minh Tu đi từ trên lầu xuống, thảm mềm đã che giấu tiếng bước chân, im hơi lặng tiếng đi tới.

"Về rồi sao không nói một tiếng," Mạnh Vĩ Quốc nhìn anh ta cười cười, "Hôm nay không có tiết trên trường?"

Phó Minh Tu: "Ừm."

Lâm Ngữ Kinh mặt không biểu cảm nhìn anh ta.

Phó Minh Tu nhìn cô một cái, hăng hăng giọng: "Lúc trước tôi quên mất, tôi quả thực đã ký cho em ấy."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Mạnh Vĩ Quốc kinh ngạc: "Con ký cho nó sao? Nhưng lúc chiều ta hỏi con —— "

"Buổi chiều quên, " Phó Minh Tu lại nhìn Lâm Ngữ Kinh một cái, "Hai chúng tôi lúc trước âm ỉ một trận, quan hệ không tốt, cho nên em ấy nói muốn trọ ở trường, tôi liền ký tên cho nó."

Tình tiết vở kịch thay đổi bất ngờ, y như đi tàu lượn, nhanh đến mức Lâm Ngữ Kinh có chút không kịp phản ứng.

Mạnh Vĩ Quốc có lẽ cũng không kịp phản ứng, ông ta thu tay lại, qua nửa ngày mới "À" một tiếng: "Vậy ra con đã kí cho nó à..."

"Nếu như đã biết là tôi kí cho em ấy, vậy chuyện này cho qua đi, mấy người làm tôi đau cả đầu, " Phó Minh Tu có chút không kiên nhẫn, dừng một chút, nhìn về phía Lâm Ngữ Kinh, "Lần trước cô mua bánh lemon tart kia ở đâu đấy?"

Lâm Ngữ Kinh ngơ ngác nhìn anh ta: "Hả?"

"Thì là cái bánh lemon tart kia đó."

Lâm Ngữ Kinh: "Tôi..."

"Tôi không tìm thấy, " Phó Minh Tu hết sức cau kỉnh cắt ngang cô, "Cô dẫn tôi đi mua."

"..."

Lâm Ngữ Kinh căn bản chưa từng mua bánh lemon tart nào không hiểu đầu đuôi đi theo anh ta ra ngoài.

Buổi tối tháng mười, không khí ẩm ướt, gió lạnh vù vù, Lâm Ngữ Kinh theo Phó Minh Tu băng qua sân sau, một chiếc xe đỗ ở cổng sân sau.

Phó Minh Tu xoay đầu lại, nhíu mày nhìn cô: "Cô và... ba của cô, có chuyện gì vậy?"

Lâm Ngữ Kinh lúc này cũng đã kịp phản ứng, vô luận là vì nguyên nhân gì, Phó Minh Tu thay đổi chủ ý, bỗng nhiên quyết định giúp cô một lần. Cô ngẩng đầu lên: "Thì như anh thấy đó."

"Không phải, " Phó Minh Tu có vẻ rất không hiểu nổi, giống như những gì anh ta thấy vượt qua phạm vi hình ảnh có thể tiếp nhận được, "Ông ta thường xuyên —— đánh cô?"

"... Không, " Lâm Ngữ Kinh ăn ngay nói thật, "Lần đầu đấy, trước kia ông ta có bao giờ quản tôi đâu."

Phó Minh Tu im lặng mà trợn mắt nhìn cô.

Lâm Ngữ Kinh lạnh đến độ răng cũng đang run lẩy bẩy rồi, lại cứ như vậy mắt to trừng mắt nhỏ với anh ta, đến tầm khoảng một phút đồng hồ, Phó Minh Tu bỗng nhiên cứng rắn nói: "Không phải tôi đang giúp cô, chỉ là tôi không quen nhìn thôi."

"..."

Lâm Ngữ Kinh xém tí nữa bật cười, cô xem như đã nhìn ra thuộc tính của người anh trai này rồi.

Cô điều chỉnh biểu cảm một chút, ngoan ngoãn ngọt ngào nói: "Cảm ơn anh trai."

Bả vai Phó Minh Tu run lên một cái, giơ tay chỉ về phía cô, cảnh cáo nói: "Lâm Ngữ Kinh, cô đừng làm tôi buồn nôn."

"Ồ, " Lâm Ngữ Kinh thu hồi biểu cảm ngoan ngoãn, ấn hai ngón trở lên khóe môi, chọc chọc lên: "Anh định mang tôi đi đâu?"

"Dẫn cô đi?" Phó Minh Tu cười lạnh một tiếng, móc chìa khóa xe trong túi quần, "Tôi có việc, cô thích đi đâu thì đi."

Lâm Ngữ Kinh nhượng nhượng mày: "Không ăn bánh lemon tart sao?"

"Cô từng mua bánh lemon tart cái rằm ấy."

"Vậy anh kéo tôi ra đây làm gì?"

"Tôi không gọi cô ra ông ta đánh cô tiếp thì sao?" Phó Minh Tu không kiên nhẫn phất tay áo, không muốn phản ứng với cô nữa, mở cửa xe ngồi vào trong, xe thể thao nghênh ngang rời đi.

Đèn trong sân tỏa ánh sáng xanh nhạt âm đạm, chiếu lên mặt cỏ và vách tường tạo thành hình cánh quạt nhu hòa. Đồng hồ chưa tới bảy giờ, bóng đêm vẫn chưa bao phủ hoàn toàn. Rặng mây rực lửa phía chân trời đỏ đến phát tím, độ bão hòa giảm xuống từng lớp từng lớp mắt thường có thể thấy được, chưa tới vài phút liền thấp đến không thấy bóng dáng.

Lâm Ngữ Kinh đứng nguyên tại chỗ, hai ngón trở còn đang chọc khóe môi, đầu ngón tay tê lạnh đến có phần cứng ngắt.

Cô thả tay xuống, khóe môi cong một chút, hạ một chút, cuối cùng kéo thành đường thẳng tắp.

Thích đi đâu thì đi, nhưng cô quả thực không có nơi nào có thể đi được.

Cô đứng một lát, đi từ cửa sau ra ngoài. Từ lúc ăn sáng xong đến giờ chỉ ăn mỗi một chút bánh mì, uống hộp sữa tươi, dạ dày trống trơn cũng bắt đầu dấy lên cảm giác tồn tại.

Lâm Ngữ Kinh chợt phát hiện, ngay cả balo cô cũng chưa kịp tháo.

Cô lấy thanh chocolate từ trong balo ra, xé mở giấy gói, vừa ăn vừa đi lên phía trước. Sắc trời dần tối, đèn đường đều sáng lên. Dưới vòng ánh sáng màu vàng ấm áp, cô đặt từng bước từng bước lên nền đá cẩm thạch, cúi thấp đầu cắn chocolate, nhảy lên nhảy xuống giẫm vào những vòng sáng mà tiến lên trước. Đẳng trước cách ba mươi mét là ngọn đèn quen thuộc, 7-11 quen thuộc.

Lâm Ngữ Kinh nhét miếng chocolate cuối cùng vào miệng, ném vỏ bọc vào thùng rác, đi vào 7-11, mua một hộp mì udon cà ri gà cốt lết.

Cô cầm lấy hộp mì mới làm nóng đi đến bàn dài bên cửa kính, mở gói, trút cà ri ra. Ăn được nửa chừng thì ngẩng đầu lên, nhìn đường phố ngựa xe như nước và người qua đường đến đến đi đi bên ngoài, đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút xót xa.

Cứ như một người làm công từ nông thôn đến nội thành, xui xẻo bị ông chủ đuổi việc, lại còn bị cắt tiền lương tháng này, thuê phòng chưa đóng nổi tiền nhà lại tiếp tục bị chủ thuê đuổi ra ngoài. Vì vậy lưu lạc đầu đường, không có nơi nào để đi, hành lý bản thân mang theo chỉ có vụn vụn — một túi đậu phộng Tửu Quý, ngồi ăn cơm hộp trong cửa hàng tiện lợi.

Trí tưởng tượng của Lâm Ngữ Kinh bắt đầu rộng mở, thở dài một hơi, vừa bị xuân thương thu mà cúi thấp đầu vừa kẹp đũa gắp mì udon cho vào miệng.

"Đinh đong" một tiếng, cửa cảm ứng của cửa hàng tiện lợi tự động mở ra, giọng chị gái thu ngân ngọt ngào.

Lâm Ngữ Kinh không ngừng đầu, dư quang quét thấy người kia đi tới, sau đó đến bên cạnh cô, dừng.

Lâm Ngữ Kinh xoay đầu qua, ngược lên.

Thẩm Quyện đứng ở cạnh bàn, mặt không biểu cảm.

"..."

Trong miệng Lâm Ngữ Kinh còn ngậm một sợi mì udon, cô cắn đứt mì, nhai đi nhai lại, xong, "Ô" một tiếng.

Cô đang suy nghĩ xem làm sao để nói lời xin lỗi với Thẩm Quyện, suy cho cùng, đã cho người ta leo cây* không ăn trưa với người ta rồi mà còn đuổi người ta đi, cậu tức giận như thế cũng rất bình thường.

(*) Nguyên văn là 放你鸽子: thả chim bồ câu, có ý nghĩa tương tự như cho leo cây.

"Sao cậu lại ở đây." Thẩm Quyện cụp mắt nhìn cô.

"Tôi..." Lâm Ngữ Kinh chọc chọc mì udon cà ri mình mới ăn được một nửa, "Ăn tối."

Thẩm Quyện: "Cậu không phải trọ ở trường sao?"

Lâm Ngữ Kinh hé mở miệng.

Cô không biết nên giải thích thế nào, cũng không muốn để Thẩm Quyện biết bất cứ chuyện gì về Mạnh Vĩ Quốc.

Không đợi trả lời, Thẩm Quyện chau mày xuống, lại hỏi: "Mặt cậu bị sao vậy."

"..."

Lâm Ngữ Kinh do dự một chút, nói: "Chuyện này có chút phức tạp, nhất thời khó mà giải —— "

Cô chợt im bật.

Thẩm Quyện đột nhiên nghiêng người lại gần, mặt dí sát vào, hơi híp mắt, ánh mắt rơi vào góc nghiêng của cô.

Làn da thiếu niên rất trắng, đôi mắt màu đen hẹp dài, lông mi dày đặc phủ thấp xuống. Đuôi mi dài, cong lên trên phát họa đường nét khoe mắt hơi xếch.

Hô hấp của Lâm Ngữ Kinh rơi mất một nhịp.

Một giây sau, Thẩm Quyện thẳng thân, giọng lạnh lẽo như kết băng: "Ai đã đánh cậu?"

Lâm Ngữ Kinh liếm liếm môi, yên tĩnh nhìn cậu, không trả lời.

Thẩm Quyện mặt lạnh đối mắt cùng cô vài giây, quai hàm bỗng khẽ nhúc nhích, dường như nghiêng răng dưới.

"Được." Cậu gật gật đầu, không nói gì nữa, quay người đi ra cửa cửa hàng tiện lợi, bỏ đi.

Lâm Ngữ Kinh nảy sinh loại rất cảm giác kỳ lạ, thở phào nhẹ nhõm pha lẫn trống rỗng mờ mịt.

Cô chớp mắt mấy cái, một lần nữa xoay đầu lại, chậm rì rì tiếp tục ăn mì.

Vừa ngẩng đầu, cô xém tí nữa bị nghẹn.

Thẩm Quyện đứng trước cửa kính thủy tinh 7-11, nghiêng người dựa vào vách ngăn, châm điếu thuốc ngậm vào miệng, trầm mặc mà cau có nhìn

cô.

Hai người cách lớp thủy tinh nhìn nhau năm giây.

Thẩm Quyện cầm điều thuốc phả ra một hơi, gảy rơi một đoạn tàn thuốc, dưới ánh sáng mờ tối không nhìn rõ tâm tình.

"..."

Lâm Ngữ Kinh thật sự muốn nói CMN cậu dứt khoát tới đây đánh với tôi một trận đi, cứ nín nghẹn như thế thật sự phiền muốn chết rồi.

Ở nhà thì bị đánh ra ngoài thì bị người ta làm mặt lạnh, mẹ nó toàn là mấy chuyện quái gì thế này, lạnh nhạt với tôi như vậy để làm gì hả.

Tôi cũng đâu cố ý cho cậu leo cây đâu chứ.

Chuyện như vậy chẳng nhẽ tôi lại muốn?

Tôi còn hận không thể khiến Mạnh Vĩ Quốc cả đời không bao giờ trở về đây.

Bà đây chọc phải ai, là kiếp trước giết người phóng hỏa hay là hủy diệt thế giới mà gặp phải loại cha mẹ như vậy? Dựa vào cái gì mà tôi lại xui xẻo gặp phải loại gia đình như vậy chứ?

Cô hít một hơi thật sâu, đặt đôi đũa trong tay lên bàn, bỗng chốc đứng dậy, đi ra ngoài cửa.

Lại là một tiếng "Đing đoong", cửa cảm ứng mở ra, cô đi về hướng Thẩm Quyện, khí thế hung hăng, cả người mang gió.

Đi đến trước mặt Thẩm Quyện, Lâm Ngữ Kinh dừng lại, ngẩng đầu nhìn cậu: "Đánh một trận đi."

Thẩm Quyện khựng lại.

Lâm Ngữ Kinh mấp má môi, tốc độ nói rất nhanh, như là đang che giấu những thứ gì đó: "Cậu bị cho leo cây rồi, cậu rất khó chịu, tôi cũng khó chịu, hai người chúng ta đều không vui. Vậy rất tốt, đánh một trận đi, có thể giải quyết tất cả vấn đề."

Thẩm Quyện rú mắt, nhìn rõ biểu cảm trên mặt thiếu nữ, ngây ngẩn cả người.

"Tôi lúc này thật sự phiền chết rồi, toàn thân đều phiền, phiền đến muốn nhảy lầu, " Lâm Ngữ Kinh hít hít mũi, mắt đỏ hoe nhìn cậu, "Cậu có đánh với tôi không, cậu không đánh tôi tìm người khác đấy."

Thẩm Quyện im lặng nhìn cô vài giây, thở dài: "Đánh."

Cậu đưa tay, đầu ngón tay lành lạnh chạm vào khoeo mắt ươn ướt của cô, "Tôi đánh với cậu, muốn đánh thế nào cũng được, cậu đừng khóc."

Hết chương 24.

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Tôi Đủ Mạnh Mẽ Rồi

Bảy giờ rưỡi tối, trong cửa hàng tiện lợi 7-11, Lâm Ngữ Kinh ngồi trước bàn nhìn cái trán sưng đỏ của Thẩm Quyện.

Thiếu niên không có biểu cảm gì, xé mở túi nước sốt salad, rưới vào rau quả, tay cầm nĩa nhựa nhỏ khuấy đều nước sốt salad, đẩy đến trước mặt Lâm Ngữ Kinh: "Ăn đi."

Thiếu niên đầu sưng cầm nĩa nhựa nhỏ rẻ tiền trộn salad rau quả, hình ảnh kỳ thật có chút buồn cười. Lâm Ngữ Kinh liếc mạng nhện cười, buộc bản thân làm ra vẻ nghiêm túc nhìn cậu: "Sao cậu không tránh hả."

"Hử?" Thẩm Quyện phản ứng một lát mới ý thức được cô hỏi cái gì, ăn ngay nói thật, "Không kịp tránh."

Cậu đích thực không kịp tránh, cô gái này tốc độ quá là nhanh, một giây trước còn đỏ hoe mắt trừng cậu thế kia, một giây sau người đã trực tiếp bổ nhào tới trước rồi.

Thẩm Quyện còn tưởng mình sắp nhận được một cái ôm.

Cậu chỉ kịp nhắc cánh tay cầm điều thuốc kia ra xa, cẩn thận không để cô bị phỏng, còn thầm nghĩ không biết chuyện gì đang xảy ra, vừa nói đánh nhau cơ mà, sao lại muốn ôm nhau rồi. Một giây sau, cổ áo đã bị người ta túm lấy giật xuống, ôm thì đúng là ôm rồi, nhưng lại chính là trán của cậu cùng với đầu gối của cô, xương cùng xương thân thiết hôn nhau, phát ra một tiếng "Cốp" rất rõ ràng.

Rốt cuộc Thẩm Quyện đã biết cô làm thế nào quật ngã được anh Bắp Chân rồi. Cái tốc độ này, anh trai nhỏ có cơ bắp toàn thân như nhồi sữa bò kia phản ứng không kịp cũng bình thường. Thời gian anh Bắp Chân bắt đầu nhấc chân một cái đã đủ để cô tát người ta ba cái liên phanh rồi.

Lâm Ngữ Kinh nhận nĩa, ghim rau xà lách bỏ vào miệng, lưỡng lự nhìn cậu: "Đau không?"

"Vẫn ổn, " Thẩm Quyện nghiêng người, khoác tay lên mép bàn, "Không có cảm giác gì."

"..."

Lâm Ngữ Kinh hắng giọng một cái, chỉ chỉ trán cậu: "Còn không có cảm giác gì à, nó đã sưng lên cả rồi, tôi làm cậu..." Cô duỗi một ngón trỏ, cẩn thận giơ trước trán cậu, đo đi, đo lại, cứ thế đo đếm một lát, thu tay lại, "Tôi thấy cái này có chút ảnh hưởng tới khuôn mặt đẹp đẽ của cậu rồi, tôi cho cậu miếng băng keo cá nhân dán lên nhé."

"Ừ, có thể, " Thẩm Quyện nói, "Cậu gộp ba cái lại dán cho tôi, may ra có thể che kín chỗ này đây."

Quả thật có hơi lớn, hình như một miếng băng keo cá nhân không dán hết được.

"Hay tôi dán cho cậu miếng cao dán vết thương? Tôi thấy đối diện có một tiệm thuốc, " Lâm Ngữ Kinh nói, "Tôi mua cho cuộn băng gạc bịt lên nhĩ. Cái kiểu băng bó quanh người đó, nhìn qua sẽ biết ngay là người giang hồ có chuyện xưa, có thể khiến cậu trông mạnh mẽ một chút."

"..."

Thẩm Quyện thở dài: "Tôi đủ mạnh mẽ rồi, ăn nhanh đi, ăn xong dẫn cậu đi chơi."

*

Trong ấn tượng của Lâm Ngữ Kinh, nơi mà thiếu niên hư hỏng đi đến chỉ có mấy chỗ, tiệm Internet bao phủ suốt đêm, phòng game. Bình thường Lục Gia Hành và Trình Dật thích đến sảnh bi-a, đại khái là vì trong phòng vận động thể thao bi-a này tương đối tao nhã, phù hợp với khí chất bản bựa mà bọn họ tự cho là tốt đẹp ấy.

Thẩm Quyện dẫn cô đi bắt xe mười phút xe không được. Cuối cùng đành ngồi tàu điện ngầm nửa giờ, tiếp đó chuyển qua phương tiện giao thông công cộng, tiếp nữa đi bộ năm phút. Ngay lúc Lâm Ngữ Kinh tưởng mình sắp bị bắt đến vùng xa xôi hẻo lánh nào đó bán đi, bọn họ cuối cùng cũng đã tới.

Lâm Ngữ Kinh ngửa đầu nhìn ba tầng cao kia, kiến trúc hình bầu dục cực kỳ ấn tượng, cùng tấm biển treo ở tầng cao nhất.

Câu lạc bộ xạ kích*.

(*) Xạ kích nghĩa là bắn (súng, tên, pháo...). Gọi là CLB bắn thì hơi kì nên t để Hán Việt.

Lâm Ngữ Kinh há to miệng, ngoái đầu lại: "Ở đây?"

"Ừ, " Thẩm Quyện đi vào, "Ở đây, không phải cậu thích chơi cái này à."

"..."

Lâm Ngữ Kinh thật sự không nhớ rõ mình đã từng nói thích chơi cái này lúc nào, cô nhớ kỹ lúc mình chơi trò bắn phá kia vẻ mặt rõ ràng là thống khổ, vừa mù mịt vừa chết lặng mà nhìn bản thân lần lượt chịu từng súng từng súng, nhưng từ đầu đến cuối luôn ở trạng thái không thể tìm thấy người nổ súng ở đâu.

Cô theo Thẩm Quyện đi vào, câu lạc bộ này được thiết kế vô cùng đồ sộ, từ trên xuống dưới đều lộ ra một cảm giác áp bách lạnh như băng. Tường nhà tông màu lạnh với nền đá cẩm thạch màu đen, vật trang trí làm từ kim loại, trên trần ở đại sảnh treo một tấm bia ngăm cực lớn rủ xuống tại cửa chính.

Hai người vượt qua bia ngăm vào trong, có một người đàn ông đứng trước bàn tiếp tân, đang gọi điện thoại: "Bảo bối, em nghe anh giải thích, không phải như em nghĩ, anh với cô Tiểu Mỹ kia —— alo? Alo?! Bảo bối —— Mẹ kiếp!"

Người đàn ông ném điện thoại lên bàn một phát, ném xong lại nhặt lên cọ lau, lau xong ngẩng đầu, ngó thấy Thẩm Quyện, hất hất mày.

Thấy được Lâm Ngữ Kinh bên cạnh Thẩm Quyện, lông mày anh ta đã sắp thành đường mép tóc* Dương Quá.

(*). Đường mép tóc là phần này

Người đàn ông nằm bò trước bàn tiếp tân cao bằng đá cẩm thạch, cất giọng nói: "Lúc này đã mấy giờ rồi, sao cậu lại tới đây ——" Anh ta ngừng một lát, đến gần dòm Thẩm Quyện, giơ ngón tay chỉ, "Đầu cậu bị sao vậy?"

"..."

Lâm Ngữ Kinh xoay đầu sang chỗ khác, mắt đảo một vòng, làm như không có việc gì đánh giá trang trí xung quanh.

Thẩm Quyện dừng một chút: "Bị mèo cào một phát."

Người đàn ông trừng mắt cậu: "Không thể nào, mèo nhà cậu là cái gì mà cào đỏ một khoảng thế này?"

Thẩm Quyện nhếch môi: "Loại anh chưa từng gặp."

Người đàn ông thoạt nhìn cũng lười để ý đến cậu, há to miệng, ánh mắt tia tới tia lui giữa Lâm Ngữ Kinh với Thẩm Quyện hai vòng, gật gật đầu: "Được, mặc kệ cậu, " Anh ta dựa ra sau, mặt ủ mày chau quay số điện thoại, "Alo, Tiểu Mỹ, anh không phải, vừa nãy anh không có gọi điện với ai hết. Anh nói chuyện chính sự này, trong lòng anh trừ em ra khẳng định không có người khác nhé, đừng đừng đừng đừng cúp —— Alo? Alo?!!!!!"

"..."

Lâm Ngữ Kinh quay đầu lại, thấp giọng hỏi: " Sao tôi nghe thấy Bảo bối với Tiểu Mỹ có vẻ không cùng một người nhỉ?"

Thẩm Quyện cup mắt nhìn cô một cái, cũng giảm thấp âm thanh: "Cậu nhạy bén quá đấy."

Có vẻ Thẩm Quyện thân thuộc với nơi đây, hai người vượt qua hai khu bản lớn ở tầng một, lên thang máy đến tầng ba.

Người ở tầng ba giảm hơn nhiều so với tầng một, chia thành rất nhiều khu vực nhỏ, có điểm giống phòng bao tư nhân. Mỗi khu vực đều có vài đường bia, phía sau vách ngăn thủy tinh là bia hình người, bia di động, bia xoay tròn, cần gì có nấy.

Lâm Ngữ Kinh nhìn Thẩm Quyện nhập mật khẩu đi vào, sau khi đem balo của cô đặt trên mặt ghế thì lại ra ngoài, chưa tới hai phút, xách hai cây cung và một ống tên quay về.

"..."

Lâm Ngữ Kinh:?

"Không phải súng sao, " Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu đặt cung lên bàn, "Tôi thấy mấy cô gái phía dưới đều chơi thứ "Đoàng đoàng đoàng" kia kìa."

"VẬY chắc cậu cũng thấy bên cạnh bọn họ đều có người hướng dẫn, cậu chỉ có thể chơi cung một chút thôi, " Thẩm Quyện cầm lấy đồ bảo hộ cánh tay và găng tay đi tới, "Giờ tay."

Lâm Ngữ Kinh ngoan ngoãn vươn tay ra, nhìn cậu đeo bảo hộ cánh tay lên cánh tay cô, nói: "Tôi chẳng phải cũng có cậu sao?"

Động tác của Thẩm Quyện ngừng một lát, gương mặt nhìn cô một cái: "Cậu, vị thành niên."

"Vị thành niên không thể chơi cái kia sao?"

"Trên nguyên tắc mà nói, không thể," cậu lại cụp mắt, buộc chặt đai đồ bảo hộ cánh tay, lại giúp cô đeo găng tay, cầm cung đưa cho cô, "Cái thanh cậu cầm đây là recurve* được phép bắn, không gắn thanh cân bằng* không gắn miếng dọi thanh* không gắn dây bảo vệ cung* —— "

"Đợi một chút, " Lâm Ngữ Kinh cắt ngang cậu, "Cậu không cho tôi nghịch súng thì thôi đi, vì sao còn lấy một cây cung cái gì cũng không gắn đưa cho tôi?"

"Không cần đâu, cậu không cần thanh cân bằng cũng không cần dây bảo vệ cung, miếng dọi thanh cũng là đến sau này mới dùng để định khoảng cách." Thẩm Quyện nói.

Lâm Ngữ Kinh dùng bộ óc, đã giúp cô đứng nhất trong kì thi từ lúc sơ trung đến giờ, thử tiêu hóa những lời này, xác nhận mình quả thực chỉ nghe hiểu ba chữ trước —— không cần đâu.

"Thì ra là vậy, " cô gật nhẹ đầu, lại hỏi, "Có thể giải thích chi tiết một chút không?"

Thẩm Quyện im lặng hai giây: "Bởi vì cậu, dở."

"..."

Lâm Ngữ Kinh không biết tại sao mình phải nói nhiều để tự rước lấy nhục, chẳng lẽ ba chữ "Không cần đâu" kia còn chưa đủ đầy đủ sao?

Thiếu nữ ôm cung lui về sau một bước, vẻ mặt khó chịu nhìn cậu. Thẩm Quyện không nhịn được bật cười một tiếng, đưa tay ngoắc ngoắc cô: "Tới đây."

Lâm Ngữ Kinh lặng thinh liếc cậu một cái, đi tới trước hai bước.

Thẩm Quyện đem ống tên đeo lên bên hông cô, rút một mũi tên ra, nghiêng người đứng phía sau cô.

Đến tận lúc này, Lâm Ngữ Kinh cũng không cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Mãi đến khi Thẩm Quyện từ phía sau cô, một tay cầm dây cung của cô, nhắc lên. Tay kia cầm lấy mũi tên vắt lên trên cung.

Trước kia Trình Dật từng nói, hoạt động thiết yếu để trêu chọc em gái là —— Golf và bi-a, loại khoảng cách tựa như tiếp xúc mà chẳng phải tiếp xúc này sẽ tạo thành một thứ cảm giác mập mờ cực kì dễ mê hoặc người khác.

Hiện tại Lâm Ngữ Kinh cảm thấy, cần phải thêm vào một cái nữa.

Luồng âm thanh trầm trầm của Thẩm Quyện vang lên ngay bên tai, mang theo một chút nhiệt, khiến đầu tai phát bồng: "Cánh tay duỗi thẳng, chân tách ra, dừng cử động cơ thể, đầu xoay tới —— "

Lâm Ngữ Kinh kiềm nén xúc động muốn động cho cậu một khuỷu tay, cảm giác có loại tê dại ngứa ngáy men theo lỗ tai lan thẳng xuống dưới, ngón tay đều run lên, cung trong tay gần như không cầm nổi.

"Đừng run, đừng hạ khuỷu tay, " Thẩm Quyện cúi thấp người xuống, đầu ngón tay phủ lên cổ tay cô, "Nhìn hồng tâm —— "

Ngón tay cậu man mát, Lâm Ngữ Kinh run run tay, mũi tên trong tay "Viu" một phát bay ra ngoài, vũng vàng đâm vào nửa người dưới của bia hình người, chỗ hở hình U giữa hai chân.

Ngay giữa quần. Đũng quần.

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Thẩm Quyện: "..."

Không khí có phần đông đặc.

Lâm Ngữ Kinh đi tới trước một chút, kéo dần khoảng cách với Thẩm Quyện, mắt liếc qua quần. Mũi tên trên đũng quần, hắng giọng một cái: "Cậu nói, nhìn hồng tâm."

"..."

Lâm Ngữ Kinh vẫn rất hài lòng đối với lần đầu phát huy của mình: "Hồng tâm của tôi đây có lợi hại không?"

Ánh mắt Thẩm Quyện rất phức tạp, trầm mặc vài giây.

"Lợi hại." Thẩm Quyện chậm chạp gật gật đầu, nói.

*

Bản tên rất tiêu hao thể lực, hơn nữa cánh tay phải liên tục đuổi thẳng tưng. Cung Thẩm Quyện chọn hần là số nhỏ nhất, nhưng vẫn như cũ rất nặng. Ngay tại lúc Lâm Ngữ Kinh sắp đánh mất niềm tin với bản thân, Thẩm Quyện cầm lấy cung, một lần ba mũi tên, "Vút vút vút" đâm vào trái tim đỏ tươi trên bia hình người.

Thẩm Quyện thậm chí không hề mang găng tay. Sau khi mũi tên cuối cùng bay ra thì buông tay xuống, nghiêng người tựa trên tường hất hất cằm với cô, là biểu cảm không buồn đếm xỉa quen thuộc của cậu, làm như là chuyện dĩ nhiên, phô trương đến mức trầm lặng.

Thoạt nhìn chảnh ch* không chịu được, cực kì khiến người ta tức giận.

Dục vọng chiến đấu của Lâm Ngữ Kinh nháy mắt bị kích thích. Đại khái nửa giờ sau, cô rốt cuộc đã có một mũi tên đâm trúng mép bia ngắm.

"Được, " Lâm Ngữ Kinh rất hài lòng với thành quả lần đầu chơi này của mình, "Loại chuyện này không gặp được, phải tiến dần từng bước."

Thẩm Quyện sụp mắt, không tiếng động cười một cái, khẽ gật đầu: "Về thôi."

"Về thôi."

Lâm Ngữ Kinh không muốn về nhà, dứt khoát về thẳng trường học vậy. Hai người thuê xe đến cổng Bát Trung, tự học buổi tối của lớp mười hai đã sớm kết thúc, cổng lớn trường học khóa vô cùng chặt chẽ.

Đứng trước cổng lớn được khóa chặt chẽ, hai người nhìn nhau một cái.

Lâm Ngữ Kinh suy nghĩ một chút, hỏi: "Có bức tường nào leo được không?"

Thẩm Quyện nhướn nhướn mày: "Chắc có, tôi chưa từng leo qua."

Lâm Ngữ Kinh cũng giương mày: "Cậu chưa từng leo tường á, cậu làm anh trai giang hồ kiểu gì vậy, thiếu niên hư hỏng chưa từng leo tường không phải là thiếu niên hư hỏng chân chính."

"Thiếu niên hư hỏng chúng tôi bình thường cũng không trọ ở trường, không cần leo."

Hai người đi vòng quanh trường một vòng, tới phía sau trường có một khoảng góc tường sụp xuống, có một lỗ hổng không có song sắt rộng khoảng một người, có lẽ là người thế hệ trước làm ra để tạo phúc cho đám học đệ học muội đấy.

Thẩm Quyện đứng phía dưới, duỗi cánh tay phô lồng ngực ra, nghiêng đầu qua: "Tới."

Lâm Ngữ Kinh còn đang ngửa đầu đánh giá độ cao này, cân nhắc làm sao leo lên, nghe vậy nghiêng đầu: "Hả...?"

Gió đầu thu thổi bay không khí ẩm ướt nồng đậm, dưới trăng sáng sao thưa, thiếu niên hơi nghiêng đầu nhìn cô, lười biếng nói: "Ôm cậu lên trên."

Hết chương 25.

(*)

Recurve -反曲(tên tiếng anh, trong tiếng Việt không có từ này): là cây cung với phần rìa uốn cong cách xa cung thủ khi không căng dây. Cung tích trữ nhiều năng lượng hơn và cung cấp năng lượng hiệu quả hơn so với cung thẳng tương đương, cung cấp một lượng lớn năng lượng và tốc độ cho mũi tên.

Thanh cân bằng (平衡杆)

Miếng dội thanh (响片): hoặc phiến báo hiệu, phiến phản xạ âm thanh....

Dây bảo vệ cung (护弓绳)

Sherry:

Những thuật ngữ trên đều không có trong tiếng Việt, do mình chuyên ngữ từ công cụ dịch. Về chức năng cụ thể mình không dám chắc sẽ edit chính xác nên không chú thích, hình minh họa cũng là lấy trên các công cụ tìm kiếm. Nếu có sai sót hay nhầm lẫn gì đó thì hãy góp ý cho mình.

(Các bạn cũng biết Bản cung thể thao chưa được phổ biến ở Việt Nam, có những thuật ngữ thậm chí không hề có trong tiếng Việt, phải mượn từ tiếng Anh.)

Oi cái chương đáng lẽ đăng từ CN bị t mò tới giờ này =)) Ấy dà... tốc độ này thì bao giờ mới oàn -___-

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Thầy cho các em xem điểm trước vậy

"Cậu có thể lại lên trên một chút không?"

"..."

"Í, trái 5cm."

"... 5cm ảnh hưởng cậu phát huy?"

"Cũng không phải vậy, " Tay Lâm Ngữ Kinh vin vào tường, một chân giẫm lên cánh tay Thẩm Quyện, chân còn lại bám dọc theo bức tường, "Độ cao này làm tôi có phần khó thi triển."

"..." Thẩm Quyện cười lạnh, đè thấp giọng, "Vậy làm sao đây, cười lên cổ tôi có đủ cao không?"

"Như thế chắc chắn đã đủ rồi đấy, " Lâm Ngữ Kinh hờn hờ hỏi thăm, "Có thể chứ?"

"..."

Thẩm Quyện hít sâu, nghiêng cả hàm răng một cái: "Lâm Ngữ Kinh..."

"Ôi ôi, " Chân trái Lâm Ngữ Kinh vấp trên bức tường, cánh tay chống lên đầu tường như đang chơi chống xà kép, chân còn lại giẫm vào mặt tường khê đập một cái, vươn lên trên.

Một tay Lâm Ngữ Kinh tiếp tục nhắc khỏi lan can, dặng chân ở đầu tường lắc lư hai chân, cúi đầu cười híp mắt nhìn cậu: "Thế nào, Kinh gia vẫn rất mạnh nhé."

Cơ thể Thẩm Quyện hơi nghiêng ra sau, cũng hết cách: "Mạnh, bên kia có thể đáp xuống không?"

Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu nhìn ngó: "Có thể, mặt đất bên này còn cao hơn bên kia một chút."

Thẩm Quyện gật gật đầu: "Được, vậy đi đi."

Lâm Ngữ Kinh không nhúc nhích, ngồi ở đầu tường nhìn cậu trong chốc lát, thanh âm mềm mại nhẹ nhàng: "Bạn cùng bàn, ngày mai gặp nhé."

Thẩm Quyện ngửa đầu nhìn cô.

Buổi tối đầu thu, cô cúi thấp đầu, xoay lưng với ánh trăng, biểu cảm giấu trong cái bóng nhìn không rõ lắm, chỉ có thể mơ hồ thấy được đường nét cong cong của hàng mày đôi mắt.

Nói xong không đợi cậu đáp lại, một giây sau đã xoay mình biến mất ở mặt kia bức tường, đáp xuống đất cũng lặng im không một tiếng động, như chú mèo mộng du trong đêm.

Thẩm Quyện nhìn chăm chăm vào mái tường trống trơn trong chốc lát, cúi đầu cười một tiếng, quay người rời đi.

Khu vực Bát trung rất thuận lợi, đi tới trước mười lăm phút có một khu buôn bán. Thẩm Quyện đi hơn 10 phút, sắp đi đến trung tâm buôn bán mới gọi được xe.

Lúc đến studio đã là mười giờ hơn, Thẩm Quyện tiện tay cào cào tóc, đi vào phòng tắm. Vừa cởi áo, điện thoại trong túi quần jean rung rung hai

cái.

Cậu tựa vào bồn rửa tay, vừa rút điện thoại di động ra, vừa cời thắt lưng bằng một tay.

Tiểu Lâm ảm áp không muốn tiết lộ danh tính nào đó: [Trán cậu có cần phải phun chút Bạch dược Vân Nam* không.]

(*) Một loại thuốc cầm máu, thúc đẩy lưu thông máu, giảm đau, giảm sưng,... nổi tiếng trên thị trường.

"..."

Từ lần đầu tiên gửi tài liệu vật lý cho cậu xong, cô Tiểu Lâm mất tâm mất tích, Thẩm Quyện suýt nữa không kịp phản ứng người kia là ai.

Cậu rút hết dây lưng, không tiếng động cong khoe môi, túm trán lên liếc nhìn chóp trán.

Sưng đỏ trái lại tiêu tan rất nhiều, chỉ có một chút tím.

Thẩm Quyện đưa tay, đầu ngón tay khê ấn lên, có chút cảm giác đau đau tê tê.

Chắc, ra tay thật sự không lưu tình.

Cậu để điện thoại di động xuống, mở vòi nước, vốc nước rửa mặt. Dòng nước lạnh buốt, Thẩm Quyện nhắm mắt lại, trước mắt bỗng hiện lên thiếu nữ với đôi mắt đỏ hoe.

Cậu khựng lại một chút.

Ban đầu cậu chẳng qua là vẽ được một nửa, định ra ngoài mua bao thuốc, không ngờ gặp được Lâm Ngữ Kinh.

Thẩm Quyện thấy mình quả thực đã quá lỗ rồi, ngọn lửa kỳ lạ vô danh bị đè nén cả buổi chiều mãi đến tối cũng không phát ra ngoài được. Còn Lâm Ngữ Kinh xem ra tâm tình vốn cũng không tốt lắm, không biết vì có gì không ở trường học, chạy đến bên này, kết quả gặp mặt còn cậu bị hung dữ.

Cô gái nhỏ hốc mắt ướm sưng, bộ dạng quật cường mà nín nhịn không khóc, thoát nhìn tủi thân không chịu được. Thời điểm mắt hồ ly xinh đẹp đỏ hoe nhìn cậu, Thẩm Quyện cảm giác trong thân thể mình dường như có chỗ nào đó đổ sụp mất một khối.

Thẩm Quyện nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên, mở mắt, hai tay chống lên mép bồn rửa tay, cơ thể nghiêng về phía trước.

Lọn tóc nhỏ nước "Tí tách", men theo trán trượt vào mắt, chan chát.

"Thẩm Quyện, " cậu híp mắt dưới, nhìn người trong gương, thấp giọng nói, "Mày bây giờ bản lĩnh đấy, còn có thể làm tiểu cô nương nhà người ta khóc."

Thẩm Quyện trong gương mặt không biểu cảm nhìn cậu, nửa ngày không có phản ứng.

Trong toilet hoàn toàn yên tĩnh, nước chảy ào ào, trừ tiếng đó ra không còn loại âm thanh nào khác.

Bả vai Thẩm Quyện bỗng chốc sụp xuống, khẽ gục đầu, lại vung nước vỗ lên mặt, tinh thần sa sút thở dài: "Ông đây thật sự không cố ý bắt nạt cô gái nhỏ..."

*

Kì thi tháng kết thúc trong một ngày, hôm sau đi học bình thường, qua một cuộc thi, tất cả mọi người thả lỏng lại, cuộc thi quy mô lớn kế tiếp phải

chờ đến lúc thi giữa kỳ.

Hôm qua 10 giờ Lâm Ngữ Kinh mới trở về phòng ngủ, tắm rửa sạch sẽ nằm trên giường. Rõ ràng đã buồn ngủ đến mở mắt không ra nhưng lăn qua lật lại đều không ngủ được, cuối cùng nằm thẳng cẳng đến ba giờ rưỡi sáng, cô đội một đôi mắt thâm quầng bò dậy, lật sách tiếng Anh ra viết bài viết tiếng anh hơn nửa giờ, rốt cuộc mới coi như cảm nhận được sự ôm ấp của thần ngủ.

Kết quả sáng hôm sau ngủ quên, lúc mở mắt tự học sớm cũng đã trôi qua.

Lâm Ngữ Kinh bừng tỉnh trong nháy mắt, bò dậy đánh răng rửa mặt, lúc đến phòng học vẫn bị trễ tiết đầu tiên năm phút.

Tiết của Vương khủng long.

Tâm trạng Lâm Ngữ Kinh có chút tuyệt vọng.

Cô đại khái cảm thấy, trong mệnh mình có một số kiếp, chính là năm trăm lần định luật Ôm sống chết thế nào cũng chạy không thoát.

Lúc cô đến phòng học Thẩm Quyện thế mà đã đến rồi, chống đầu cụp mắt nhìn cô, Lâm Ngữ Kinh im lặng nhìn cậu một cái, tiếp đó thành thành thật thật xoay đầu lại, cúi thấp đầu: "Thầy Vương, thật xin lỗi, em đến muộn."

Kết quả hôm nay tâm trạng Vương khủng long rất tốt, ông đứng bên dưới bục giảng, thoạt nhìn cao ngang ngang cô, cầm trong tay một mô hình sơ đồ mạch điện đầy đủ, vung tay lên, giọng rất cao: "Về chỗ ngồi đi! Ngủ quên mất hả? Bạn cùng bàn của em hôm nay cũng đã đến rồi, em xem xem, còn chưa có ngủ nha!"

Lâm Ngữ Kinh về chỗ ngồi xuống, Vương khùng long xoay người sang chỗ khác tiếp tục giảng bài, cô rút sách vật lý ra, mới ngủ dậy được hơn 10 phút, trong thời gian ngắn có chút mờ mịt, tùy tiện lật mở một trang.

Cô phát giác trong chốc lát, hai mắt thoáng thấy Thẩm Quyện đưa bàn tay tới đây, lật sách vật lý sang trang sau giúp cô.

Lâm Ngữ Kinh hoàn hồn, xoay đầu lại.

Trên bục giảng, Vương khùng long giảng đến hăng hái sôi nổi, Lâm Ngữ Kinh nhích người qua, ngheo đầu không chớp mắt nhìn cậu.

Thẩm Quyện nhấc mắt, động động.

"Đừng nhúc nhích." Lâm Ngữ Kinh thấp giọng nói.

Thẩm Quyện chớp mắt.

"Hình như hơi xanh xanh rồi, " Lâm Ngữ Kinh nhìn trán cậu, nhíu mày, "Tôi có dùng bao nhiêu lực đâu..."

Thẩm Quyện: "Cậu còn muốn dùng bao nhiêu nữa?"

"Tôi tưởng cậu tránh được chứ, " Lâm Ngữ Kinh nhỏ giọng nói, "Không phải nói đánh nhau rồi sao, kết quả ai biết cậu không chịu tránh, còn ngênh đón tôi đến nữa chứ, tôi cứ tưởng đây là chiêu thức đánh nhau kiểu mới của đám giang hồ các cậu."

"..."

Thẩm Quyện thầm nghĩ tôi không chỉ ngênh đón cậu đến đâu, con mẹ nó còn dang hai tay ra nữa đó biết không?

Ông đây tưởng cậu muốn đến ôm tôi đấy, ai biết cậu vừa đến liền đánh tôi một trận?

Tâm tình Thẩm Quyện có chút phức tạp, tiểu cô nương bình thường muốn khóc, nghĩ thế nào cũng thấy phần phía trước hợp lý hơn, ai biết được bạn cùng bàn của cậu đích thực không đi đường bình thường như vậy chứ.

Vừa giương mắt lên nhìn, lại trông thấy Lâm Ngữ Kinh giơ tay về phía cậu.

Cậu vô thức nghiêng ra sau, nhướn mày: "Làm gì?"

Ngón tay Lâm Ngữ Kinh dừng ở trước mắt cậu: "Tôi hất tóc cậu lệch qua bên này một tí, ". Đầu ngón tay cô nhẹ nhàng lướt qua trán cậu, gầy gầy phía này, nhìn một chút lại gầy tiếp hai cái, mới hài lòng thu tay lại, "Tốt rồi, như vậy có thể che khuất, bằng không sẽ ảnh hưởng lớn đến hình tượng anh trai giang hồ uy nghiêm của cậu đấy."

"..."

Thẩm Quyện thở dài: "Bạn cùng bàn của tôi thật đúng là..."

Lâm Ngữ Kinh không biểu cảm nhìn cậu: "Thật đúng là thế nào, cậu có ý kiến gì với bạn cùng bàn hả?"

"Không có, " Thẩm Quyện nói, "Không có ý kiến gì."

Vừa dứt lời, một viên phấn của Vương khủng long đã "Vút ——" một cái phóng tới: "Thẩm Quyện! Đừng có nói chuyện với bạn cùng bàn của em! Vất vả lắm em mới đúng giờ được một ngày, vẫn chưa đi ngủ, chính là để nói chuyện sao? Em đừng nghe cho tôi!"

Thẩm Quyện: "..."

Lâm Ngữ Kinh nhin cười nằm bò trên mặt bàn.

Lý Lâm ngồi phía sau, cảm cũng sắp rớt xuống rồi.

Cậu ta ngồi phía sau Lâm Ngữ Kinh, hai người nói chuyện qua lại với nhau cậu nhìn được nghe được, chứng kiến tận mắt. Lý Lâm cảm thấy sau khi làm bạn học với Thẩm Quyện hơn một tháng đến giờ, nhận thức đối với bá chủ trường học đang không ngừng không ngừng đổi mới.

Kỳ thật bạn học lớp 10 dù ít dù nhiều cũng phát hiện, vị này bá chủ trường học đấm máu này, bình thường yên tĩnh lặng lẽ không một tiếng động, nói chuyện với người khác còn có thể cảm ơn, đi học bị giáo viên phê bình phạt đứng cũng không hề oán hận, thể hiện rõ nhất là lúc bị Vương khùng long phạt chép định luật Ôm một nghìn lần, lão đại lão chép đến cần mẫn siêng năng, không ngại gian khổ.

So với truyền thuyết có vẻ không giống lắm.

Tuy nhiên với người ngồi sau Thẩm Quyện như đám Lý Lâm bọn họ, nhận thức càng thêm phần sâu sắc. Thẩm Quyện đâu chỉ là có vẻ không giống với truyền thuyết, cậu ta nói thẳng ra chính là phá vỡ truyền thuyết.

Cậu đối xử với bạn cùng bàn mới cực kỳ dịu dàng và nhẫn nại, cho tới bây giờ chưa thấy cậu nổi giận bao giờ. Có nhiều khi, đến Lý Lâm cũng cảm thấy một giây sau Lâm Ngữ Kinh sẽ bị bá chủ trường học kéo dậy ấn lên tường mà đánh, nhưng bá chủ trường học chỉ trầm mặc nhìn cô ấy, sau đó thở dài.

Cậu và Diệp Tử Ngang liếc nhau một cái, hai người lại tiến hành một vòng trao đổi ánh mắt mới.

Tình huống gì thế này, mẹ nó đây là tình huống quái gì vậy.

Tại sao mấy lần giao lưu gần đây của hai người này càng lúc càng trở nên bất thường vậy.

Lý Lâm cảm thấy có chút kinh hoàng.

Ngay cả bá chủ trường học cũng không thoát khỏi sợi dây trói buộc mang tên tình cảm, chút rung động thời thanh xuân nói đến là đến, muốn ngăn cũng không ngăn được.

*

Sau kì thi tháng, Bát Trung có không ít hoạt động, ví dụ như đại hội thể dục thể thao mùa thu cuối tháng mười.

Tiết cuối cùng buổi sáng là của Lưu Phúc Giang, Lưu Phúc Giang dùng vài phút cuối để nói về chuyện này, toàn lớp đều sôi trào.

Lớp 10 cũng không phải là không có học sinh tốt, ví dụ như ủy viên học tập, lớp trưởng, tất cả các cán bộ môn, toàn bộ đều là những nhân vật để lại danh tính ở các phòng thi phía trước. So với các loại đại hội thể dục thể thao, hoạt động giải trí khiến cho không thể lên lớp học tập, bọn họ càng quan tâm lúc nào có thành tích thi tháng hơn.

Cuộc thi quy mô lớn đầu tiên sau khi phân ban, từ nay về sau ai là người uy quyền nhất trong lớp, ai là dê đầu đàn trong lớp học xếp cuối cùng, thì phải xem lúc này đây, thành bại chính ở lần hành động này.

Lớp trưởng hấp hối nhận nhiệm vụ, dạo qua văn phòng Lưu Phúc Giang một vòng, mang về tin tức xác thực: "Toán hình như đã chấm xong, có điều vẫn chưa có điểm, tổ hợp khoa học tự nhiên đang chấm, ngữ văn chắc là chậm nhất."

Bài thi của kì thi thể này bình thường đều chấm theo phòng thi, thi xong phải phân lại theo từng lớp. Lớp trưởng nói xong, lại rung đùi đắc ý

mà bổ sung: "Nhưng mà hình như ở phòng thi cuối có đứa ngu bò chép sạch luôn, chép giỏi cực kỳ, chép bài mà cũng không biết phải chép sai hai câu". Lớp trưởng vỗ bàn nhần tâm cười nhạt, "Aida, cái loại ngu xuẩn này có nhiều lắm, không phải lớp mình đâu, người lớp mình ở phòng thi cuối cùng chiếm hơn một nửa cơ mà*."

(*) Chú thích có thể không cần thiết:

Đứa chép giỏi chính là làm hết bài luôn ấy, trong suy nghĩ của anh em phòng cuối, đã ở phòng cuối thì làm gì có chuyện biết làm hết.

Lớp trưởng nói xong, chạy đến phía trước phòng học xem danh sách phòng thi dán ở đó, giọng nói như loa phát thanh: "Để tao ở đây đọc diễn cảm cho nghe nè, bạn học lớp 10 của khối 11 ở phòng thi cuối cùng có —— Ôi tao đọc từ dưới lên nha, Lâm Ngữ Kinh, Thẩm —— "

Tiếng líu lo của lớp trưởng ngừng lại, lâu rồi cổ họng của gà con mới bị kẹt.

Lớp trưởng xoay đầu lại, há to miệng: "Bạn học Thẩm Quyện, thật xin lỗi nha..."

Thẩm Quyện nằm trên mặt bàn ngáp một cái: "Không cần để ý đến tôi, cậu tiếp tục."

Uy, hiếp.

Uy hiếp đến từ lão đại.

Lớp trưởng vừa hoảng hốt vừa luống cuống đứng nguyên tại chỗ, cấp tốc suy đoán những lời này của lão đại rốt cuộc có ý gì, rốt cuộc phải thế nào mới được tha thứ?

Lý Lâm từ sau lần đánh game cùng với Thẩm Quyện xong, thỉnh thoảng cũng có thể nói với cậu vài câu, không đến mức lúc ở cùng Thẩm Quyện thì đến cái rắm cũng không dám thả nữa, cậu ta vỗ vỗ vai Lâm Ngữ Kinh: "Ê, kẻ chép giỏi cực kỳ đó có khi chính là cậu đấy."

Thường ngày ở trong lớp Lâm Ngữ Kinh rất trầm lặng, hơn nữa thành tích bài kiểm tra nhỏ bình thường đều không công khai, cũng chỉ có Lý Lâm chép bài tập của cô mỗi ngày, mới biết được cô học rất giỏi.

Lâm Ngữ Kinh cũng xoay đầu lại: "À, cũng có thể, tôi không biết nữa."

"Không sao đâu, trường học chúng ta chấm bài đặc biệt nhanh, " Lý Lâm nói, "Cậu xem, bây giờ đã xong môn toán, trễ nhất là trước lúc tan học có thể xong toàn bộ, ngày mai là có thể đưa lên bảng lớn của khối rồi."

Lâm Ngữ Kinh "Ồ" một tiếng, muốn nói hỏi tôi ở Phụ Trung, đến buổi chiều là có thể đưa lên bảng lớn của khối rồi.

*

Lâm Ngữ Kinh đã đánh giá thấp hiệu suất của giáo viên Bát Trung. Buổi chiều hết tiết thứ ba, Lưu Phúc Giang đến đây gọi cô đi theo.

Còn thuận tiện gọi Thẩm Quyện đi luôn.

Lúc Lưu Phúc Giang tiến vào Thẩm Quyện đang nằm trên mặt bàn xoay bút, người ta trái lại được dịp hiếm hoi là đang đọc sách, chẳng qua dáng vẻ trông rất thờ ơ, làm người ta khó mà tin rằng cậu thật sự đang xem cái gì.

Hai người một trước một sau đi vào văn phòng tổ sinh vật, vừa vào, toàn bộ giáo viên tổ sinh vật khối 11 đều nhìn sang.

Lưu Phúc Giang đỏ bừng mặt, tựa như đang kiềm nén bốc lửa nhìn bọn cô.

Lâm Ngữ Kinh thử nhớ lại xem bản thân có từng gây ra trò gì khiến giáo viên tức giận không? Hình như không có.

Chẳng lẽ hôm qua leo tường bị phát hiện rồi? Dường như Bát Trung có không ít giám thị ấy nhỉ.

Cô rủ mắt xuống, nhanh như gió suy ngẫm sách lược đối phó và cách thức giả bộ đáng thương, chưa kịp chuẩn bị tâm tình xong, Lưu Phúc Giang đột nhiên rống lớn một tiếng: "Bọn nhỏ thật giỏi quá!!"

Lâm Ngữ Kinh bị dọa một cái, suýt nữa nhảy dựng lên.

Cô ngẩng đầu, Lưu Phúc Giang tình ý dạt dào nhìn bọn cô, nụ cười trên mặt rốt cuộc không thể kiềm nén nữa, toét ra từng chút từng chút, thoạt nhìn sắp toét đến mang tai.

Lâm Ngữ Kinh mới ý thức được ông ấy không phải nén bốc lửa, là nén cười.

Lưu Phúc Giang trông giống như một giầy sau sẽ ngứa mặt lên trời cười to: "Thầy biết rõ các em đều khá quan tâm đến thành tích lần thi tháng này, dù sao các em cũng đến trình độ này rồi, kém một hai điểm đều là chênh lệch cực lớn."

Lâm Ngữ Kinh có chút mờ mịt, không biết những lời này của Lưu Phúc Giang rốt cuộc là đang châm chọc cô hay là ý gì khác.

Chẳng lẽ cô bôi sai lên tờ đáp án rồi hả?

"Có điều bảng lớn của khối vẫn còn đang sắp xếp, có thể đến mai mới xuất ra ngoài được, thầy cho các em xem điểm trước vậy. Theo lẽ thường

mà nói, thầy không nên lén lút cho các em xem, nhưng thầy thật sự không nhìn được." Lưu Phúc Giang cười đến không khép miệng được, nhìn thoáng qua các giáo viên khác, giảm thấp âm thanh xuống, "Nhỏ giọng giùm một chút nha, để thầy lén cho các em xem."

Lưu Phúc Giang nói xong, khom lưng cúi đầu xuống, mắt chuyển đến túi hồ sơ. Ngay lúc Lâm Ngữ Kinh cho là một giây sau ông sẽ chui vào đó, ông rút từ bên trong ra một tờ phiếu điểm.

Lưu Phúc Giang vẫy vẫy tay với bọn họ.

"..."

Lâm Ngữ Kinh và Thẩm Quyện tiến lại gần.

Vì vậy ba người lén lén lút lút tụm lại một chỗ, giống như nửa đêm hẹn nhau cùng đi trộm đồ. Sấm rền, Lâm Ngữ Kinh trông thấy Lưu Phúc Giang cẩn thận từng li từng tí, che che nửa mặt, rồi rút nửa mặt còn lại ra, để phiếu điểm lộ ra trước bọn họ.

Nhưng chính là ở chỗ nửa mặt này, cũng đã đầy đủ rồi.

Lâm Ngữ Kinh cứ như vậy chạy đến, tinh tường trông thấy hai hàng đầu tiên của mặt trên.

Đứng thứ hai: Lâm Ngữ Kinh, tổng điểm 701.

Đứng thứ nhất: Thẩm Quyện, 703.

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Hết chương 26.

Sherry:

Surprise~!! Mọi người có thể bắt đầu cười nhạo Lâm tỷ được rồi =))))

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Cậu bây giờ là đang nhục mạ tôi?

Phiếu điểm được trình bày theo kiểu bảng, cột thứ nhất là thứ hạng, phía sau là họ tên, thành tích từng môn, hàng cuối cùng là tổng điểm.

Tên Thẩm Quyện này có hơi lệch môn, ngoại trừ điểm ngữ văn hơi thấp ra, toán và tổ hợp môn tự nhiên đều gần như đạt tối đa, nhất là vật lý, người này thực sự lấy được điểm tối đa 100%.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy trong mười sáu năm sống trên đời của mình, chưa bao giờ nhận được nỗi nhục nhã lớn như vậy.

Lưu Phúc Giang rất hưng phấn. Hiện tại đây mới là lần đầu khối 11 thi tháng, vẫn chưa tiến hành ôn tập cả hệ thống, mặc dù chỉ là một đoạn nhỏ kiến thức từ khi khai giảng đến nay, nhưng bảy trăm điểm đã là điểm số rất đáng sợ rồi.

Lúc trước ở lớp 1 thực nghiệm cũng không phải không có học sinh thi được bảy trăm điểm, tuy nhiên đây chính là ở lớp 10.

Lớp 10 xếp hạng chót, lớp 10 có thành viên chiếm hơn 1/3 phòng thi cuối cùng.

"Lần này tuy rằng đề không khó, nhưng điểm số này cũng cực kỳ lợi hại rồi. Thầy đã lén lút đi nghe ngóng một chút, hình như lớp 1 có một điểm bảy trăm đấy, lớp khác vẫn chưa hỏi, có điều đến lớp 1 mà cũng chỉ có một, thì lớp khác đoán chừng cũng không có khả năng có rồi, " Lưu

Phúc Giang trông cứ như người thi được 700 điểm là mình vậy, "Bài thi thầy cũng xem rồi, Thẩm Quyện có hơi lệch môn đó nha, ngữ văn kéo khá nhiều điểm. Phần viết thuộc lòng cổ văn cổ thơ em còn bỏ trống trơn nữa chứ, hai điểm đấy, đó không phải là điểm cho không à? Có phải em không thích học văn không?"

Thẩm Quyện khựng một chút, tựa hồ như đang suy nghĩ xem trả lời thế nào thì Lưu Phúc Giang nói ít lại một chút, cuối cùng bảo thủ gật nhẹ đầu.

Lưu Phúc Giang thở dài: "Vậy không được đâu, thành tích môn khác của em tốt như vậy, thế mà để ngữ văn kéo xuống nhiều điểm thế kia. Chuyện tùy hứng trong học tập thế này là tối kỵ nhất đấy, nếu không có gì ngoài ý muốn thì số điểm này của em chắc chắn là cao nhất trong khối rồi, vậy mà hiện tại còn phải xem điểm 700 của lớp 1 là bảy trăm mấy, nghe nói cũng ngoài bảy trăm. Khả năng em được hạng nhất là 50%, một nửa một nửa..."

Sau khi Lưu Phúc Giang thảo luận mười phút với Thẩm Quyện về "Em đã đến trình độ này thì không thể vì không thích mà không học thuộc thơ cổ đâu", thì lại chuyển hướng sang Lâm Ngữ Kinh, ngón tay lướt qua một vòng trên thành tích các môn của cô: "Lâm Ngữ Kinh, bài thi của em thầy cũng xem, các môn khác đều rất đồng đều, nhưng môn sinh học của em so ra có hơi thấp đấy."

Lưu Phúc Giang rất ưu sầu, "So với hóa và lý đều thấp hơn bảy tám điểm, em nói với thầy đi, có phải em không thích phong cách dạy học của thầy không? Hay là thầy có chỗ nào chưa tốt, em nói một chút xem, em thấy không hợp ở đâu?"

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Lưu Phúc Giang thoát nhìn còn rất bi thương, Lâm Ngữ Kinh chưa nghĩ ra phải nói thế nào thì có một giáo viên ở ngoài phòng làm việc gọi ông đi, Lưu Phúc Giang đi ra ngoài nói chuyện với người đó.

Một góc trong văn phòng môn sinh vật yên tĩnh trong nháy mắt, Lâm Ngữ Kinh xoay đầu qua.

Thẩm Quyện cũng nghiêng đầu nhìn cô, thoát nhìn thờ ơ mà bình tĩnh.

Phiếu điểm bày ra ở giữa hai người, trên mặt bàn trước mặt, tỏa ra cảm giác tồn tại mãnh liệt, như là một tấm phong nền bị phóng đại vô số lần.

Lâm Ngữ Kinh cảm giác mình có thể đọc được từ khuôn mặt bình tĩnh của Thẩm Quyện tám chữ và một dấu chấm hỏi.

— Cậu thi được ít điểm thế này sao?

"..."

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy mình bị thương thật rồi.

Cô chậm chạp mà từng chút từng chút thẳng người dậy, ngồi dựa ra phía sau, mặt không đổi sắc nhìn cậu: "703? Thi rất tốt nhỉ."

Thẩm Quyện "À" một tiếng, người vẫn nằm bò trên bàn làm việc của Lưu Phúc Giang, khen ngợi cô: "Cậu cũng thi rất tốt."

Lâm Ngữ Kinh cảm giác mình có chút hít thở không thông, hơi thở suýt chút nữa tan biến, cứ đè nặng như vậy.

Cười, trào phúng.

Cô, nữ vương Lâm Ngữ Kinh, một Lâm Ngữ Kinh cơ bản đều đứng nhất trong các kì thi trước đây, bị bạn cùng bàn, đánh nhau trốn học ngủ

trên lớp, bài tập về nhà cũng không chịu làm, ngay cả định luật Ôm cũng có thể nói thành 3. 1415926, một bạn ngồi cùng bàn học tra*, cười nhạt.

(*) Nếu "học bá" là để chỉ học sinh giỏi, ham học thì "học tra" là để chỉ học sinh kém, lười học.

Cô thật sự không thể hiểu được, trước đây khi cô học ở Phụ Trung tại Đế Đô, ma quỷ có rất nhiều. Người thông minh tiếp thu nhanh quả thực nhiều, thậm chí bao gồm cả Lục Gia Hành, đều là thể loại sau giờ học là gần như không học hành gì, nhưng ít ra người ta cũng nghe giảng trong giờ học đấy.

Lâm Ngữ Kinh không biết chuyện của Thâm Quyện rốt cuộc là thế nào, rốt cuộc là do kiến thức cô thiếu cận, trước kia chưa từng gặp thiên tài, hay là thật ra Thâm Quyện đều giả vờ, tan trường vụng trộm về nhà học?

Cô nhích lại gần hai bước, thập phần khó hiểu: "Mỗi ngày đi học cậu đều ngủ mà làm được 703?"

Thâm Quyện chống đỡ một bên mặt, ngón tay khoác lên môi, trầm mặc một chút, từ tốn nói: "Lúc trước tôi, nghỉ học một khoảng thời gian, vì vài nguyên nhân."

Lâm Ngữ Kinh tự nhủ trong lòng tôi biết rồi, không phải do cậu suýt nữa đánh chết bạn cùng bàn của cậu sao.

"Vì vậy một ít nội dung lớp 11, tôi đã học qua rồi, quá đơn giản, nghe giảng bài lãng phí thời gian, không bằng ngủ bù." Thâm Quyện nói.

"..."

"Hơn nữa tôi cũng đâu phải lúc nào cũng ngủ, những phần tương đối khó, tôi sẽ nghe một chút." Thâm Quyện tiếp tục nói.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy lý do này miễn cưỡng làm cho cô thoải mái một chút, thở dài, hỏi: "Trước đây cậu, là lúc trước khi cậu chưa tạm nghỉ học đó, bao lâu thì đi học một lần?"

"Không biết, " Thấm Quyện nhấc mí mắt, "Chắc hơn một tuần."

"..."

Lâm Ngữ Kinh mặt không biểu cảm nhìn cậu: "Bạn học Thấm, tôi mong cậu đừng có thiếu đòn như vậy nữa, tôi thật sự không muốn vì chuyện thành tích học tập nông cạn này mà đánh mất tình nghĩa bạn cùng bàn mà chúng ta vất vả lắm mới bồi đắp nên đâu đấy."

*

Mấy phút sau Lưu Phúc Giang trở về, lại lôi kéo Lâm Ngữ Kinh phân tích mười phút, tình thâm ý thiết hỏi cô có phải có ý kiến gì với mình không, vì sao trong ba môn tự nhiên điểm môn sinh lại thấp nhất. Mãi đến khi tiết tự học đi qua mười phút, hai người mới đi ra từ văn phòng sinh vật.

Tiết tự học cuối cùng, bị giáo viên toán chiếm mất mười phút, lại đến Vương khùng long chiếm tiếp mười phút, lúc Vương khùng long giảng bài, từ đầu đến cuối Lâm Ngữ Kinh có phần thất thần.

Kỳ thật cô cũng không phải không thể tiếp nhận được việc Thấm Quyện thi tốt hơn cô, cô đâu có hẹp hòi như vậy.

Thế nhưng Lâm Ngữ Kinh vừa nghĩ tới những lời trước đây cô đã nói, những việc cô đã làm, liền cảm giác da mặt mỏng manh của mình lâm râm từng cơn đau buốt, cô cảm thấy mình đã bị Thấm Quyện lừa gạt triệt triệt để để.

Mặt đã bị đánh sưng ù rồi.

Mỗi một câu nói, Lâm Ngữ Kinh đều cẩn thận hồi tưởng một chút. Từ trước đến giờ, quả thật Thẩm Quyện chưa hề nói câu thành tích không tốt.

Tất cả giáo viên bộ môn tuy rằng cũng sẽ trách móc chuyện cậu ngủ trong giờ học, Vương khùng long cũng sẽ điên cuồng gào thét mỗi ngày ép buộc cậu phải chú ý nghe giảng, nhưng trừ chuyện đó ra, hình như đều chưa từng nói rõ thành tích cậu có vấn đề.

Bài tập nhỏ trên lớp, bài tập về nhà, cậu bình thường chỉ làm mỗi đề trắc nghiệm, đề bài lớn thì trực tiếp lược bỏ phần diễn giải chỉ viết mỗi đáp án, qua loa đến độ nhìn lướt qua là nghĩ tên này chính là chép bài tập hoặc là mò mẫm viết bậy —— đến mức độ đó đấy.

Lâm Ngữ Kinh nhớ tới lúc hai người vừa mới ngồi chung bàn, vẫn chưa phải rất thân thiết, Thẩm Quyện có nói một câu "Tiếng Anh của tôi vẫn ổn".

Nhớ tới lúc cậu bị phạt chép định luật Ôm, vừa tự tin vừa lạnh nhạt "Vật lý của tôi vẫn ổn".

Thế nhưng.

Lâm Ngữ Kinh vẫn cứ có loại cảm giác bị cậu lừa gạt.

Cô cảm thấy hành động của mình lúc trước cứ như một đĩa đầu óc bã đậu, một đĩa trên mặt hẳn hai chữ đần độn to tướng, cô không biết lúc Thẩm Quyện nhìn mình khi ấy có phải như nhìn một đĩa ngu ngốc thiếu năng hay không, dù sao bây giờ cô hồi tưởng lại, cũng cảm thấy mình đúng là thiếu năng thật.

Cô chỉnh sửa tài liệu ôn tập lý đến tận hai rưỡi sáng, sợ cậu xem không hiểu còn đặc biệt chia ra hai loại file: Word và Power Point, văn hay hình đẹp, bổ sung thêm bài tập ôn luyện.

Vì khiến cho học tra hứng thú, mẹ nó cô còn đặc biệt biên tập cho cậu ta một đoạn quảng cáo.

Kết quả điểm vật lý của người ta tối đa.

Tổng điểm còn cao hơn cô.

Tôi cứ nghĩ cậu chẳng qua là một bá chủ trường học.

Kết quả cậu vậy mà còn là một học bá.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy, người đầu tiên cô kết giao sau khi đến thành phố này, cũng là người duy nhất, người có thể được xưng là bạn bè, có khả năng sắp nói bái bai với cô.

*

Hiệu suất của giáo viên Bát trung đích thực rất cao, buổi chiều hôm sau Lưu Phúc Giang đã mang theo bảng lớn của khối đến đây. Điểm ngoài 700 kia của lớp thực nghiệm vốn cũng là 703, kết quả cậu bạn nhỏ này sau khi nhận được bài thi chủ động đi báo với giáo viên, phần trắc nghiệm cậu ta viết sai một câu, chấm bị sót, bản thân tự trừ cho mình ba điểm.

Thẩm Quyện lớp 10 lần đầu ra quân đã đoạt hạng nhất, không còn là một sự tồn tại bình đẳng nữa, trở thành người duy nhất đứng đầu cả khối. Mà bạn cùng bàn của cậu, bạn học Lâm Ngữ Kinh, từ hạng ba nhảy lên thành hạng hai, cũng không cảm nhận được một tí vui vẻ nào.

Bạn học Lâm Ngữ Kinh gần đây giống như cà tím khô, héo úa vô cùng, cả người đều thiếu hụt hơi nước, ngay cả nói chuyện cũng trở nên thập phần vô lực.

Đây là nhận xét của Lý Lâm, Lý Lâm cảm thấy đại khái là vì hạng nhất mà cô nắm chắc thắng lợi sẽ lấy được bị lão đại ngang nhiên cướp đi.

Nhưng quan trọng hơn là, hai người chỉ chênh nhau có hai điểm! Nếu bạn cũng là hạng hai, lão đại tổng điểm hơn bảy trăm! Bạn sẽ thống khổ như vậy ư?

Bạn học Lý Lâm thi tháng được ba trăm lẻ năm điểm, còn đang đắm chìm trong cảm giác tuyệt vời rằng toán học của mình vậy mà cũng đạt tiêu chuẩn. Cảm giác mình là một học sinh có năng lực phi thường, là người cực kỳ có thiên phú trên cái thế giới này, tương lai có thể trở thành thí sinh tiềm năng của phòng thi thứ nhất, không hiểu rõ về thế giới với những cuộc tranh đấu giữa học bá này cho lắm.

Thẩm Quyện cũng không hiểu cho lắm.

Cậu tự cảm thấy mình nhìn người rất chuẩn, Lâm Ngữ Kinh tuyệt đối không phải là loại người hẹp hòi, sẽ không vì thành tích thi không cao hơn cậu hay là thế nào đó mà không vui, vì vậy lúc thi Thẩm Quyện cũng không nghĩ nhiều, làm thế nào đáp thế đấy.

Ấy thế mà hiện tại, bạn cùng bàn đúng là không vui rồi, không biết là vì ít hơn cậu hai điểm, hay là rốt cuộc là vì cái gì.

Lòng dạ đàn bà như kim nơi đáy biển, Thẩm Quyện thật sự không thể hiểu được những suy nghĩ nhỏ nhặt của bọn con gái.

Một tuần sau khi phát bài thi tháng, các giáo viên bộ môn cơ bản đều giảng giải bài thi. Hạng nhất hạng nhì đều ngồi tại lớp 10 khiến cho gần đây, quần chúng vây xem lớp 10 đông hơn rất nhiều.

Ví dụ như lúc tan học, người lớp khác "Đi ngang qua" cửa lớp 10 nhiều hơn rõ rệt, dù rằng phòng học lớp 10 ở phía cuối của lầu bốn, muốn thật sự "Đi ngang qua" thì cũng chỉ có thể xuyên tường.

Tới khi một nữ sinh nào đó lần thứ ba nhân lúc nghỉ giữa giờ "Đi ngang qua" cửa phòng học 10, vẻ mặt tìm tòi khám phá biểu cảm hưng

phần nhìn chăm chăm vào Lâm Ngữ Kinh, Lâm Ngữ Kinh cuối cùng cũng không kiềm nén được nữa, nổi điên.

Cô "Cạch" một tiếng ném bay bút trong tay, hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn nữ sinh ngoài cửa phòng học kia.

Nữ sinh đối diện với ánh mắt của cô, ngẩn người, đại khái nhất thời cũng không kịp phản ứng, cứ như vậy đứng ở cửa đối mặt cùng cô.

Nghỉ giữa giờ, trong phòng lớp 10 loạn âm âm, ở hành lang cũng đầy âm thanh đùa giỡn đánh đấm huyên náo, không ai chú ý tới bên này. Lâm Ngữ Kinh cau mày, vừa định nói chuyện, Thẩm Quyện từ bên ngoài trở về phòng học, tới đứng ở cửa ra vào, cúi đầu nhìn cô gái kia: "Nhiệm vụ một chút, cảm ơn."

Cô gái nhỏ ngẩng đầu, đối diện với khuôn mặt lạnh nhạt của bá chủ trường học, hoảng sợ đỏ mặt chạy.

"..."

Lâm Ngữ Kinh thậm chí cũng không nói được biểu cảm trên mặt cô ấy rốt cuộc là sợ hãi hay là thẹn thùng.

Cô thở dài, một lần nữa cúi đầu xuống, chuẩn bị viết hết đề lớn sinh học mà Lưu Phúc Giang chưa giảng, nhưng từ đầu đến cuối luôn cảm nhận được ánh mắt chăm chú mà lãnh đạm của người nào đó.

Lâm Ngữ Kinh điem nhiên như không ba phút, rốt cuộc nhin không được ngược đầu lên.

Thẩm Quyện đứng ở cửa ra vào nhìn cô, chau mày: "Rốt cuộc cậu không vui vì chuyện gì."

"Làm sao cậu biết tôi không vui." Lâm Ngữ Kinh mặt không cảm xúc.

"Nhìn thế nào cũng thấy không vui vẻ, " Thẩm Quyện nghiêng đầu, "Tôi chọc giận cậu rồi hả?"

"Không."

"Vì kì thi tháng?" Thẩm Quyện có phần không kiên nhẫn được nữa, "Đã một tuần rồi, cậu còn chưa nguôi giận?"

"Tôi không tức giận, tôi việc gì phải tức giận, tôi vui mừng còn không kịp, năng lực nghiệp vụ của cô Tiểu Lâm vô cùng xuất sắc, dạy học sinh thi lý còn được cả điểm tối đa, " Lâm Ngữ Kinh cúi đầu tiếp tục làm đề sinh, bút không ngừng, xoạt xoạt xoạt, "Còn cao hơn hai điểm so với cô Tiểu Lâm."

"..."

Tuy rằng âm thanh của phong nền nghỉ giữa giờ rất âm ỉ, nhưng Thẩm Quyện vẫn cảm giác mình nghe được tiếng nghiến răng của Lâm Ngữ Kinh.

"Hai điểm thôi mà, chỉ một câu trắc nghiệm, " Thẩm Quyện nghiêng người tựa vào khung cửa nhìn cô, nhíu mày, cảm giác cực kỳ không hiểu nổi, "Cùng lắm thì sau này cậu có chỗ nào không hiểu thì hỏi tôi, tôi đều giảng cho cậu."

"..."

Bút Lâm Ngữ Kinh ngừng một lát, ngẩng đầu lên, khó tin nổi mà trừng mắt nhìn cậu: "Cậu bây giờ là đang nhục mạ tôi?"

Hết chương 27.

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Lão Đại Cậu Ta Bày Vẻ Mặt Hạnh Phúc Mà Bị Đánh

Bát trung có một Baidu Tieba*, một nơi mời hẹn chơi bóng, so sánh thành tích, nhận anh trai em gái, còn tìm người nữa, tóm lại ngày nào cũng rất náo nhiệt.

(*) Một diễn đàn trực tuyến phổ biến ở Trung Quốc.

Gần đây lại càng náo nhiệt.

Thứ nhất là vì có thành tích thi thảng, trừ hạng ba ra thì hạng nhất hạng nhì đều cùng một chỗ thi. Bát Trung ở thành phố A chưa tính là trường học đặc biệt xuất sắc, điểm ngoài bảy trăm rất hiếm có. Trước kia về cơ bản mười thứ hạng đầu đều bị lớp thực nghiệm 1 chiếm trọn, thi thoảng mới thấy đột nhiên lòi lên vài lớp khác.

Kết quả lần này cả hạng nhất hạng nhì đều không ở lớp 1, thậm chí, có một thanh niên biết chuyện tiết lộ, hai vị lão đại hơn bảy trăm điểm này đều ngồi tại phòng thi cuối cùng đấy.

Một trong số đó là Thẩm Quyện.

Thẩm Quyện tiếng tăm lừng lẫy.

Quần chúng ăn dưa tỏ vẻ rất khó tiếp nhận ——

Lầu 2: [Hiện giờ đang là thời đại gì vậy nè, mấy người chọn bá chủ trường học không chỉ nhìn giá trị nhan sắc, mà còn phải nhìn thành tích học tập sao.]

Lầu 3: [Dọa vãi* ra rồi. Đến lúc người ta hỏi tới, tỉ lệ học lên của trường tụi bây thế nào? Chất lượng dạy học thế nào, tao nói sao đây nhỉ? Nói ngay cả bá chủ trường học của bọn tao cũng làm được 700 điểm.]

Lầu 4: [Nhất Trung mà coi là trọng điểm cái thá gì, so với bọn này thì chính là một đồng cặn bã, bá chủ Nhất Trung có thể làm được 700 điểm hông?]

Lầu 5: [Lần này lão đại Nhâm Lương Học không phải cũng 700 à. Nghe nói điểm số ban đầu của cậu ta bằng với ông chủ Thẩm đấy, nhưng bài thi của cậu bị chấm sót một câu sai, tự cậu ta tìm đến, tự mình trừ đi ba điểm, rơi xuống hạng thứ ba:) nhân vật trâu bò.]

...

Lầu 22: [Ngó qua lầu trên là biết ngay là một đám đàn em khối 10 11 đây mà, hòa thượng khối 12 có thể nói cho các cưng biết, trước đây Thẩm Quyện đã có thành tích tốt rồi:) nhưng kỳ thật cũng chỉ ở trình độ ngồi trong phòng thi thứ nhất thôi, bình thường toàn ở vị trí thứ hai mươi ba mươi à, cũng không phải đặc biệt xuất sắc:)) Bây giờ càng ngày càng khủng bố rồi, hạng thứ nhất, má ơi.]

Lầu 23: [Dòm qua lầu trên là biết ngay là thứ hồng biết gì đây mà, trước kia cùng lớp với Thẩm Quyện đây nè. Tôi đến nói cho mấy người biết, trước đây Thẩm Quyện toàn ở thứ hạng hai mươi ba mươi là do chưa phân ban tự nhiên ban xã hội. Khi đó phải thi cả chính trị lịch sử địa lý:) mấy kì kiểm tra trước kia của cậu ta đều bị mắng té tát vì để tổ hợp môn xã hội kéo điểm. Một câu chính trị "Nước ta là quốc gia xã hội chủ nghĩa có nền chuyên chính dân chủ nhân dân" mà cậu ta cũng có thể nhồi cả vào bài thi. Sau khi phân ban xong đây còn không phải là thiên hạ của cậu ta sao, rong chơi trên biển cả khoa học tự nhiên, tùy ý phóng túng.]

...

Lầu 37: [700 điểm mà mới hạng ba, tiểu học đệ lớp mười thi 650 cảm thấy mình rất trâu là em đây phát run bần bật, hạng hai là ai thế?]

Lầu 38: [Không biết, tên Lâm Ngữ Kinh, nữ. Cơ mà cái tên Lâm Ngữ Kinh là của nữ à? Thật khó đọc.]

Lầu 39: [Tui! Biết!! Tui quá có quyền lên tiếng rồi! Tui thi thảng ở cùng phòng với ông chủ Thẩm, ngồi gần lắm đó. Tui có thể nghe thấy Thẩm lão đại gọi tên cô ấy, còn mua đồ ăn cho cô ấy... Mua một đồng hồ ăn ngon đó... kiểu như bạn trai mua cho bạn gái vậy... Còn chống bàn* nữa, chống bàn nữa đó mấy người biết hông.]

(* Cho sinh động =))

Lầu 78: [Người lớp 10 không sợ chết vụng trộm nói một câu, đừng đoán, hai người này rất thân thiết, là bạn cùng bàn.]

Lầu 79: [? Đây là sự khác biệt giữa bạn cùng bàn nam và bạn cùng bàn nữ ư? Bạn cùng bàn nam chỉ có thể bị đánh chết suýt chết, bạn cùng bàn nữ thì mua đồ ăn?]

Lầu 80: [Tiếp theo nhất định là bạn gái rồi.]

Lầu 81: [Cũng ở phòng thi cuối cùng đây, sau khi chứng kiến luồng sóng tương tác kia, tôi cho rằng hai người họ đã nói* rồi...]

(* Từ "nói" trong "nói chuyện yêu đương"

Lầu 82: [Người lớp 10 không sợ chết số 2 vụng trộm bổ sung một câu, hai người này ngày nào ở trong lớp cũng rất ngọt. Lão đại vô cùng kiên nhẫn vô cùng sủng [OK]*, hơn nữa lão đại ngày thường tính khí tốt lắm,

ngoại trừ thích ngủ ra thì không có vấn đề gì, tập thể lớp chúng tôi đã bắt đầu hoài nghi tính chân thật của truyền thuyết về lão đại rồi.]

(*) Đây là icon dấu like

...

Lý Lâm lặng lẽ tắt Baidu Tieba của trường, len lén nhét di động vào hộc bàn, nhìn vào cái ót của hai vị nhân vật phong vân phía trước.

Thật ra cậu ta định nói, các người đừng đoán, cho dù lúc trước thật sự có manh mối là bạn bè trai gái, thì hiện tại cũng là tám phần sắp chia tay rồi.

Bầu không khí gần đây không ổn chút nào, Lý Lâm cảm nhận được một loại giá lạnh không giống bình thường.

Lâm Ngữ Kinh này, ở chung thời gian dài sẽ nhận ra cô thật ra vẫn rất hoạt bát. Từ sau lần chơi game cùng cô, người cũng dần dần thân thiết hơn, cũng không phải là loại học bá quái gở gì đó. Tuy nhiên gần đây, không thể nào nói chuyện được với cô nữa rồi.

Lý Lâm chỉ cảm nhận được khí áp giữa hai vị lão đại càng ngày càng... thấp hơn, cảm thấy mỗi ngày trôi qua không dễ chịu chút nào.

*

Đại hội thể thao trường học cuối tháng mười là của khối 10 và khối 11, khối 12 không tham gia. Lưu Phúc Giang chủ trương cho học sinh phát triển toàn diện, đặc biệt tích cực cổ vũ mọi người tham gia các hạng mục của đại hội thể thao, còn đặc biệt bỏ ra một tiết học, bảo ủy viên thể dục lấy bản khai của từng hạng mục làm công tác tuyên truyền, khuyến khích mọi người ghi danh.

"Lần đại hội thể thao cuối cùng trong đời học sinh cấp ba của các em rồi đấy, " Lưu Phúc Giang cười ha hả, "Đợi các em đến thời điểm này của năm sau, nhớ lại lúc này, đều sẽ cảm thấy thật tốt quá, thời điểm đó còn có thể tham gia đại hội thể thao. Đám học trưởng học tử của các em bây giờ đang ở trong phòng học múa bút thành văn cả rồi, đừng nói đại hội thể thao, ngay cả thời gian đi vệ sinh cũng gấp gáp."

Lâm Ngữ Kinh vốn không muốn tham gia, nhưng lớp 10 ít nữ sinh, còn không ít hạng mục trống không ai ghi danh, Lâm Ngữ Kinh nhìn ủy viên thể dục vô cùng tội nghiệp đứng trên bục giảng, thở dài, tùy tiện chọn môn đẩy tạ không vất vả lắm.

Đẩy quả tạ.

Cô báo cái này xong, ngay cả Thẩm Quyện cũng nghiêng đầu nhìn cô một cái.

Lâm Ngữ Kinh hoàn toàn làm như không nhìn thấy, đến liếc cậu một cái qua khóe mắt cũng không buồn, cô dự đoán từ giờ đến trước Giáng Sinh bản thân sẽ không nói một lời nào với tên khốn nạn này nữa.

Tiết đầu tiên buổi chiều là thể dục, giáo viên thể dục hỏi ủy viên thể dục tình hình đăng ký hạng mục, sau khi kiểm tra đối chiếu danh sách đăng ký, giáo viên thể dục gật gật đầu, cười nói: "Nghe nói lần thi này trạng nguyên và bảng nhân đều ở tại lớp ta nhỉ, nào hai vị học bá, ra đây cho tôi xem chút coi."

Giáo viên thể dục này rất trẻ tuổi, vừa tốt nghiệp trường thể dục không mấy năm, ham chơi, cũng hay đùa giỡn, bình thường quan hệ với nam sinh cũng tốt, thường xuyên cùng nhau chơi bóng gì đó, con người cũng rất hài hước: "Ai dà, đừng xấu hổ mà, tôi chỉ muốn xem chút xem học bá trông thế nào thôi, hai ngày trước còn bị thầy Lưu của các em lôi tới khoe khoang,

nghe nói thi hơn bảy trăm điểm? Tôi lớn như vậy rồi mà thi cử chưa bao giờ vượt qua ba trăm lẻ năm đấy."

Bạn học lớp 10 cười ầm ầm, nhìn nữ sinh đứng trên cùng - Lâm Ngữ Kinh, lại nhìn nam sinh đứng trên cùng - Thẩm Quyện.

Giáo viên thể dục cũng chú ý tới tầm mắt của bọn họ, hất hất mày: "Hai em à, lớp các em có gì thể này, có xu hướng "lớn lên đã ưa nhìn nhất mà còn học giỏi nhất" hả?" Giáo viên thể dục ngoắc ngoắc tay, "Lại đây, hot boy hot girl, hai em ra đây. Xấu hổ cái gì hả, cũng đâu phải để hai đứa ghép đôi với nhau."

"..."

Hiện tại Lâm Ngữ Kinh cực kỳ không vui khi nghe nhắc đến kì thi tháng và tất cả các chủ đề liên quan. Mỗi lần nhắc đến cô đều nảy sinh loại túng quần khó nói, hơn nữa cô còn phải dùng hết toàn lực khống chế dục vọng muốn Thẩm Quyện đánh một trận của mình. Cô cúi thấp đầu, đi tới trước hai bước, dư quang liếc thấy Thẩm Quyện lười nhác đi ra từ phía kia.

Hai người đều đều đặn đặn ra khỏi hàng ngũ, trông đặc biệt nổi bật.

Giáo viên thể dục vui vẻ, vẫy vẫy tay với bọn họ: "Hai em có thâm cừu đại hận gì à, chia nhau đứng đầu hai phía cơ đấy, tới đây, tôi ở đây nè."

Lâm Ngữ Kinh và Thẩm Quyện đi qua, giáo viên thể dục choàng vai Thẩm Quyện: "Biết phòng dụng cụ không?"

"Có." Thẩm Quyện gật nhẹ đầu.

Giáo viên thể dục: "Được, đi đi, hai em đi, mang đệm tới đây."

Lâm Ngữ Kinh liền xoay đầu bước đi.

Thẩm Quyện đi theo sau cô, cậu chân dài, tùy tiện bước hai bước là đuổi kịp rồi, rũ mắt nhìn cô một cái: "Cậu biết ở đâu sao?"

Lâm Ngữ Kinh khựng lại, đi chậm lại một chút, đi sau cậu khoảng nửa bước.

Hai người một trước một sau băng qua hành lang dài của sân vận động, đi đến cửa phòng dụng cụ. Thẩm Quyện đẩy cửa đi vào, không mở đèn, bên trong chỉ có cửa sổ trên mái nhà nho nhỏ ở bốn hướng, ánh sáng lờ mờ. Thẩm Quyện đi đến góc tường, nâng lên một tấm đệm dài, bụi bặm trong không khí quay cuồng, dưới ánh mặt trời nhảy lên thành những viên tròn nhỏ xíu.

Lâm Ngữ Kinh nhú nhú mày, đi vào trong.

Thẩm Quyện nhìn cô một cái: "Đứng đó đợi đi, tôi đem ra."

Lâm Ngữ Kinh làm như không nghe thấy, trực tiếp đi đến bên cạnh cậu, kéo tấm đệm bên dưới cậu túm trở ra.

Cô một mét sáu tám, ở trong nữ sinh vẫn coi như rất cao, nhưng kéo đệm này vẫn có hơi tốn sức. Thẩm Quyện lui ra sau, ngồi tựa lên cạnh một giỏ sắt đựng đầy bóng chuyền xẹp, nhìn cô từng chút từng chút một kéo tấm đệm kia ra ngoài, dù có ngã nhào cũng phải kéo được ra ngoài.

Thẩm Quyện một phát bắt lấy cổ tay cô.

Bước chân Lâm Ngữ Kinh ngừng một lát, xoay đầu lại.

Cậu cụp mắt, lông mi phủ xuống, dày đậm, trầm tối: "Lâm Ngữ Kinh."

Lâm Ngữ Kinh ngược mắt nhìn cậu: "Sao hả."

Tiếng của cô êm nhẹ, luồng âm thanh lạnh băng, cùng tụ hợp với bụi bặm lẫn lộn dưới ánh mặt trời, trôi trôi nổi nổi trong không khí lành lạnh

chớm thu.

Thẩm Quyện hít một hơi thật sâu, chậm rì rì cất tiếng: "Thật xin lỗi."

Lâm Ngữ Kinh chờ người. Lòng bàn tay ấm áp của thiếu niên dán lên cổ tay cô, vậy mà ngón tay lại man mát, chạm phồng cổ tay cô, nổi lên cảm giác kỳ quái, ngứa ngứa, không được tự nhiên. Cô hơi vung ra ngoài một cái, không rút được.

Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu sang một bên: "Cậu đột nhiên nói xin lỗi với tôi cái gì..."

"Làm sao tôi biết?" Thẩm Quyện nhú mày, vì đè nén tâm trạng bực bội mà dòng âm thanh nghe có phần trầm thấp, "Vì sao cậu không vui?"

"..."

Lâm Ngữ Kinh trừng mắt cậu: "Cậu không biết cậu đang xin lỗi tôi cái gì hả?"

Thẩm Quyện trầm mặc nhìn cô vài giây, buông tay cô ra, thở dài, cơ thể lại nhích ra sau, thoát nhìn thất bại mà bất đắc dĩ: "Chẳng phải cậu không vui sao."

Thẩm Quyện thấp giọng nói: "Con mẹ nó chứ còn có thể làm gì nữa?"

"..."

Lâm Ngữ Kinh tâm tình phức tạp, vừa tức giận vừa buồn cười.

Kỳ thật cô cũng không biết mình đang khó chịu cái gì nữa, công bằng mà nói, Thẩm Quyện rất vô tội.

Cậu cũng không cố ý lừa gạt cô, cũng không che giấu. Dù tâm tư anh trai giang hồ có tinh tế tỉ mỉ, cậu cũng là giới tính nam, phương thức suy

xét vấn đề suy cho cùng cũng không giống với nữ sinh.

Lâm Ngữ Kinh gật gật đầu, tới gần cậu một chút: "Cậu biết cậu vì sao cậu cao hơn tôi hai điểm không?"

Thẩm Quyện ngừng một lát, tựa hồ cảm thấy thời điểm lúc này nên phối hợp với cô một chút: "Vì sao."

"Vì cậu ngốc* hơn tôi." Lâm Ngữ Kinh nói.

"..."

(*) Nguyên văn là 二 (èr) vừa có nghĩa là hai, số hai vừa có thể hiểu là ngốc (tiếng địa phương Bắc Kinh).

*

Không dám chậm trễ quá lâu, hai người cầm lấy đệm, lúc trở về giáo viên thể dục đang ngồi xõm đũng kia tán dóc với nam sinh, đệm phân ra trải hai bên.

Giờ thể dục bình thường đều tách ra, nam sinh một cái đệm nữ sinh một cái đệm, nam sinh là chống đẩy, nữ sinh sit-up*. Nhưng không biết vì sao, giáo viên thể dục hôm nay hứng thú đặc biệt tặng vọt, giống như thật sự là lần đầu nhìn thấy học bá vậy. Lúc nam sinh bên này chuẩn bị tập chống đẩy thì vẩy tay với Lâm Ngữ Kinh: "Đến đây! Học bá!"

(*) Một bài tập thể dục thực hiện liên tiếp động tác nằm ngửa xuống rồi ngồi thẳng dậy.

"..."

Lâm Ngữ Kinh đi qua.

Giáo viên thể dục cười đến rất sáng khoái, để lộ ra hàm răng trắng sáng: "Nghe nói hai em còn là bạn cùng bàn? Vậy em giúp cậu ta chút đi."

Thẩm Quyện lúc này đang chống trên đệm, ngẩng đầu lên, chau mày xuống.

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu một cái, trong nháy mắt còn tưởng giáo viên thể dục muốn cô hỗ trợ Thẩm Quyện nắn xương gì đó, nói lấp một cái: "Giúp đỡ... gì ạ?"

"Đếm, " giáo viên thể dục nói, "Ba mươi cái, một cái không đạt chuẩn cũng không được. Em đếm cho cậu ta, cậu ta không đúng chuẩn thì cốc trán."

Thẩm Quyện: "..."

*

Lưu Phúc Giang gần đây khá phiền muộn.

Lớp mình có hai điểm bảy trăm, vốn dĩ là chuyện rất đáng vui mừng, Lưu Phúc Giang vui vẻ được vài ngày, cao hứng đến cơm cũng ăn nhiều hơn bình thường hai chén.

Giáo viên quan hệ tốt lén lút trêu chọc, nói thầy Lưu này đúng là mệnh tốt, đưa hai đứa trẻ này lên xong là có thể trực tiếp lên chức chủ nhiệm rồi ha.

Lưu Phúc Giang trái lại không phải vì điều này, ông chính là chân tâm thật ý cảm thấy vui mừng, trước kia cũng có cơ hội lên chức chủ nhiệm, nhưng ông cũng không muốn.

Nhìn bọn nhỏ tiền đồ gấm hoa, tương lai tốt đẹp, chính là điều ông mong muốn trong cả cuộc đời dạy chữ dưỡng người này.

Cả hai đều là đứa bé ngoan, Lưu Phúc Giang cũng thật lòng yêu thích. Mãi đến hôm nọ có một giáo viên nam trẻ tuổi của tổ sinh vật gặp ông, nói nhiều một câu: "À, thầy Lưu, hai học bá lớp thầy là bạn cùng bàn hả?"

Lưu Phúc Giang cười khà khà: "Đúng vậy đó, là tự hai em đó chọn lúc khai giảng đấy! Đều là duyên phận cả, " Lưu Phúc Giang than dài một tiếng, "Tôi đã nói mà, có một số việc từ sâu bên trong đều đã định trước cả rồi, hai đứa trẻ này khí tràng* hòa hợp, cùng nhau học tập liền đặc biệt năng nổ."

(*) Khí tràng (气场) là một khái niệm trong đạo giáo và triết học, là một loại năng lực thần bí, hay có thể dùng chỉ sức mạnh hoặc khí chất. (chú thích của một editor bên kites)

Giáo viên trẻ tuổi cười cười: "Khí tràng có hợp hay không thì em không biết, mà thầy Lưu, thầy đã xem Baidu Tieba trường chúng ta chưa? Hiện tại hai học bá lớp thầy đang có nhân khí rất cao trong Baidu Tieban đấy, đến fanfiction cũng có rồi."

Lưu Phúc Giang ngẩn người: "Fanfiction? Fanfiction là cái gì?"

Giáo viên trẻ tuổi lắc đầu: "Thầy xem rồi sẽ biết, em muốn nói thầy cũng hơi thoải mái rồi. Bọn trẻ ở tuổi mười sáu mười bảy này, chính là giai đoạn dậy thì, thời điểm mầm mống phát triển, thầy còn để cho bọn nó ngồi cùng bàn? Lớp em đều là nam sinh với nam sinh một bàn, nữ sinh với nữ sinh một bàn đấy, thầy quả thực phải chú ý một chút, nam sinh ngồi cùng một bàn với nữ sinh rất dễ nảy sinh vấn đề lớn."

Lưu Phúc Giang đã nghe rõ.

Ông ôm tâm tình "Hai đứa trẻ lớp mình nhìn qua là biết trong mắt chỉ có học tập, căn bản không có khả năng nảy sinh chuyện gì khác", download một Baidu Tieba, đi vào Baidu Tieba của Bát Trung nhìn sơ qua.

[818] Lão đại trường chúng ta và đám bạn cùng bàn của cậu không thể không nói chuyện xưa

[Thẩm Lâm] 《[Thẩm Lâm] Không Thấy Bình Minh 》

[Chuyện xưa - tình yêu của học bá] Những chuyện kia của hạng nhất và hạng nhì

[Nổi bật] Lão đại luyện tình thực sự đập bay các đồng chí rồi!!!

"..."

Tay Lưu Phúc Giang run lên, bấm vào bài viết cuối cùng.

Lâu 1: [Chủ topic hôm nay có tiết thể dục!! Chạy xong một vòng thì hoạt động tự do, liền ở sân vận động xem nam sinh lớp mị chơi bóng rổ, tiếp đó bắt gặp họ Thẩm mà các bạn đều biết cũng đang học thể dục, nam sinh lớp cậu ta tập chống đẩy, mị đã nhìn thấy một tiểu tử tỷ tỷ ngồi xổm ngay bên cạnh cậu ta nhìn cậu làm!

Mị không biết tiểu tử tỷ tỷ kia có phải là Lâm gì đó mà các bạn đều biết không nữa aaaa. Mị chưa từng gặp cô ấy mà! Nhưng mị cảm giác trừ cô ấy ra thì hẳn không còn người nào khác đâu... Bởi vì tiểu tử tỷ tỷ này!! Tiểu tử tỷ tỷ này vừa nhìn lão đại tập chống đẩy vừa đánh cậu ta! Thình thoảng liền gõ đầu một cái, ra tay cực tàn nhẫn cực tàn nhẫn! Mị nhìn mà cũng sợ! Cảm giác một giây sau lão đại sẽ nổi điên! Nhưng không hề! Không hề! Lão đại cậu ta vừa tập chống đẩy! Vừa bày vẻ mặt hạnh phúc mà bị đánh!!!]

Lưu Phúc Giang: "..."

Lưu Phúc Giang cảm thấy vấn đề này quả đúng là hơi lớn.

Hết chương 28.

(*) Vãi. Chỗ này nguyên văn là skr: một thuật ngữ mạng ở Trung Quốc

*Chú thích không nghiêm túc: Đừng hỏi SKR có nghĩa là gì, như thế trông rất không chuyên nghiệp. Cậu chỉ cần biết, muốn trở thành người phụ nữ của Ngô Diệc Phàm, nói skr là xong rồi. =))

*Chú thích hơi nghiêm túc: có hai cách dùng.

Cách 1: chỉ âm thanh bánh ô tô xoay tròn.

Cách 2: bị fan chế từ khẩu hình miệng của Ngô Diệc Phàm khi anh hát trong "Trung Quốc Tân Thuyết Xương" từ đó phát triển thành một cụm từ hài hước, thông dụng trong giao tiếp.

(Vì trong ngữ cảnh này nó cũng như từ "vãi" trong tiếng Việt nên t đổi vậ để mng dễ thấ:)))

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Em Có Muốn Nói Chuyện Yêu Đương Với Nữ Sinh Không?

Trước kia lúc ông làm giáo viên bộ môn, cũng thường xuyên thấy có giáo viên chủ nhiệm lo âu đến không yên. Có lúc nói với ông, "trong lớp có nam sinh nào đó với nữ sinh nào đó quan hệ quá mức thân mật rồi", "một hai đứa yêu sớm rồi", Lưu Phúc Giang cũng cảm thấy chuyện đó rất bình thường.

Thời niên thiếu mười sáu mười bảy tuổi, có ai chưa từng nảy mầm chứ. Nhớ năm đó ông cũng thầm mến cô hoa khôi nhỏ trong lớp, dù rằng đến lúc tốt nghiệp cũng chưa từng mặt dày nói với người ta hơn ba câu.

Nhưng khi hiện tại đã làm chủ nhiệm lớp, Lưu Phúc Giang thực sự nghiêm nghiêm túc suy nghĩ một chút, đột nhiên cảm thấy đã có thể hiểu được.

Tựa như thấy con cái nhà mình đã có đối tượng động tâm, vừa mừng rỡ vừa mất mát vừa âu lo, phân vân giữa ngăn cản và không ngăn cản. Trong chốc lát, vị giáo viên nhân dân đã dạy học hai mươi năm này thế mà lại có chút ngỡ ngàng không biết phải làm sao.

Ông sững sờ đôi lát, cúi đầu tiếp tục xem điện thoại, reload một cái, ấy vậy mà lại thấy chủ topic này phát một đoạn video nho nhỏ.

Ông ấn vào xem, bên trong sân vận động âm thanh huyền ảo, xa xa có thể trông thấy thiếu niên đang chống trên đệm và thiếu nữ ngồi xõm bên cạnh cậu. Video đó cách một khoảng rất xa, không thấy rõ biểu cảm hai người.

Lưu Phúc Giang híp mắt, đầu cũng sắp dán vào điện thoại di động rồi, hết lần này đến lần khác xem đoạn video kia ba bốn lần, xoay ngang xoay dọc thế nào cũng không thể nhìn ra bất kỳ hương vị "Hạnh phúc" nào xung quanh Thẩm Quyện.

Đối lại là bạn học chung quanh đều trông giống như rất sợ, cách xa hai mét.

Lưu Phúc Giang thở dài, tắt video.

Lâm Ngữ Kinh này suy cho cùng vẫn là con gái, da mặt cũng mỏng, một giáo viên nam như ông, cũng chỉ có thể tìm Thẩm Quyện tâm sự trước đã.

*

Sau giờ học, Hà Tùng Nam ngựa không ngừng vó thẳng tiến đến cửa ra vào sân vận động.

Lầu học phía bắc kia của khối 12 cách sân vận động không xa, lúc cậu tới đây Thẩm Quyện đang đi ra ngoài. Trên trán thiếu niên phủ một tầng mồ hôi mỏng, tóc mai hơi ẩm ướt, nhìn cậu một cái, đi về hướng phòng nước bên kia.

Hà Tùng Nam cũng không nói lời nào đi theo cậu, đi đến trước bồn nước, nhìn Thẩm Quyện vịn vòi nước, vốc nước lạnh vỗ vào mặt.

Hà Tùng Nam tựa vào trước bồn nước, không chớp mắt nhìn cậu.

Thẩm Quyện ngẩng đầu lên, tắt vòi nước, xoay đầu sang: "Cậu có chuyện gì đấy."

Hà Tùng Nam cười sung sướng nhìn cậu: "Đến xem vẻ mặt hạnh phúc của Quyện gia như thế nào, " Cậu ta soi mói cậu từ trên xuống dưới, ngoác

miệng nói, "Sao thế này, bộ lọc kính của chủ topic có hơi dày đó, sao tôi một chút cũng không thấy niềm hạnh phúc của cậu ở đâu hết vậy."

Thẩm Quyên không nói gì, dùng ánh mắt biểu thị chất vấn "Cậu bị ngu à?".

"Không đâu, tôi rất nghiêm túc đấy nhé. Đại ca, cậu có biết bây giờ bạn cùng bàn nhỏ của cậu đang rất nổi tiếng ở trường chúng ta không?" Hà Tùng Nam nói.

"Không biết." Thẩm Quyên vô cùng không phối hợp nói.

Hà Tùng Nam không bị ảnh hưởng tẹo nào: "Cậu biết vì sao cô ấy nổi tiếng không?"

Lần này Thẩm Quyên thậm chí không buồn phản ứng với cậu ta, trực tiếp đi về phía quầy bán đồ ăn vặt.

Hà Tùng Nam kiên cường bất khuất theo sát cậu: "Vì cậu đấy, đại ca. À không phải, cái này thật ra không phải do tôi nói đâu người anh em, cậu chọc ghẹo em gái cũng đâu cần ngang nhiên thế chứ. Cậu ở phòng thi làm hàng loạt mấy hành động ghê tởm kia làm gì? Hai người còn là bạn cùng bàn nữa phải không? Cậu không sợ giáo viên của cậu chuyển hai người ra xa à, " Hà Tùng Nam nhìn Thẩm Quyên đi vào quầy bán quà vặt, "Đến lúc đó một người ở đầu phòng học này một người ở đầu phòng học kia, cho hai cậu ngồi ở hai góc đối diện nhìn nhau từ xa, cậu sẽ khóc cho mà xem."

Động tác Thẩm Quyên khựng một chút, lấy ra một lon coca ướp lạnh từ tủ lạnh nhỏ: "Tôi không có chọc ghẹo em gái."

"Mẹ nó cậu không có cái rắm! Cậu đừng tưởng đám người phòng thi cuối đều mù! Người ta chỉ là không muốn học tập, không phải đần độn, " Hà Tùng Nam khinh bỉ cậu, nhìn nhìn coca trong tay cậu, lại nhin không được thối miệng nói, "Uống ít chút đi, coca triệt tinh, đừng để vất vả lắm

mới thoát khỏi nhãn hiệu lãnh cảm, mà kết quả lại nháy ra vấn đề mới do uống coca, có thể chú ý chút đỉnh vì hạnh phúc của em gái Lâm nhà cậu không hả?"

Thẩm Quyện mặt không cảm xúc xoay đầu lại, hất hất cằm: "Xoay người lại."

"Làm gì? Đằng sau tôi có gì hả?" Hà Tùng Nam vừa nói, vừa xoay người lại, đưa lưng về phía cậu, "Tôi nói thật đấy không đùa đâu, anh họ con cả dì Hai tôi uống coca mười năm, bây giờ —— "

Hà Tùng Nam hơi rống lên: "Liệt! Dương! Rồi!! Cậu tin nổi không Quyện gia —— "

Thẩm Quyện một phát đá bộp vào mông cậu ta.

Hà Tùng Nam lão đảo một chút, nhào lên phía trước, thiếu chút nữa đâm đầu vào tủ lạnh, khó khăn lắm mới ổn định cơ thể, vịn được tay vào mép cửa tủ lạnh: "Mẹ kiếp ——" Hà Tùng Nam còn chưa kịp xoay người, lại bị đập thêm một phát.

Hà Tùng Nam phẫn nộ rồi, cậu ta cảm thấy làm huynh đệ với tên này thật sự quá oan uổng, thật lòng thật dạ nhắc nhở cậu ta mà còn bị đánh.

Lúc cậu đang nghĩ ngợi xem có cần phải đánh cho Thẩm Quyện một trận không, có một nam sinh mặc đồng phục lớp 11 đi đến quầy bán quà vặt, sau khi trông thấy Thẩm Quyện thì sửng sốt một chút, đi tới: "Ừm, bạn học Thẩm Quyện?"

Thẩm Quyện ngoái đầu lại.

Lý Lâm hăng giọng một cái, hiện tại cậu ta được xem là một trong số ít người từng nói chuyện hơn năm câu với Thẩm Quyện, thành tích vĩ đại chói lóa này mang đến cho cậu ta một dũng khí cực kỳ lớn, vì vậy cậu ta

chủ động lấy lòng, cung cấp tình báo: "Tớ vừa mới tới văn phòng sinh vật, nghe thấy chủ nhiệm lớp 5 nói chuyện của cậu với lão Giang á."

Thẩm Quyện hất hất mày.

"Nói cậu với Lâm Ngữ Kinh, manh mối không rõ, muốn chuyển hai người ra hay sao ấy, " Lý Lâm thấp giọng nói, "Lão Giang có thể sẽ tìm cậu nói chuyện."

Thẩm Quyện trầm mặc vài giây, nói câu "Cảm ơn".

Lý Lâm được sủng mà sợ, vội vàng khoát tay: "Không có gì, tớ, chính là người thích phục vụ bạn học vì chính nghĩa của tình bạn."

Tuy Hà Tùng Nam cảm thấy chuyện này chỉ là sớm muộn thôi, nhưng cũng không nghĩ tới lại nhanh như vậy.

Ngẫm lại cũng có thể hiểu được, hai cái tên đứng đầu khối, hơn bảy trăm điểm, không có gì ngoài ý muốn thì có thể lọt vào tốp hạt giống cho danh hiệu thủ khoa của tỉnh, nhà trường chắc chắn sẽ không để cho hai người họ xảy ra bất cứ vấn đề gì.

Tuy rằng Thẩm Quyện vừa mới đập cậu hai cú.

Nhưng biết làm sao đây, cậu chính là một người anh em chí cốt như vậy đấy.

Hà Tùng Nam nhanh chóng kịp phản ứng, xoay người túm lấy cổ tay Thẩm Quyện kéo tới trước một phát. Thẩm Quyện đại khái còn đang suy nghĩ chuyện Lý Lâm vừa nói, có chút thất thần, một tay cầm coca, cơ thể nghiêng về trước, cậu hồi thần, vô thức giơ tay chống vào tủ lạnh để đứng vững.

Vang một tiếng "Ầm" nhỏ.

Hà Tùng Nam đứng tựa lưng vào tủ lạnh, Thẩm Quyện cao hơn cậu ta một chút, một tay chống cửa tủ, cúi đầu xuống, không nhìn thấy biểu cảm.

Đang là thời điểm hết tiết, trong quầy bán quà vặt có không ít học sinh. Thấy một màn như vậy, cả tập thể đều tan chảy.

Toàn bộ quầy quà vặt lặng ngắt như tờ.

Tủ, tủ đông*.

Bá chủ trường học quả là thích chống* người nha!

(*) Tủ đông là 柜咚. Chống người (chống = đông) là 咚人. Tác giả chơi chữ, trong hai từ trên đều có chữ "Đông" – "咚".

Dùng từ chống người thật ra có hơi gượng gạo (nó kiểu như kabe-don í) nhưng t đặt vậy để khớp với từ "chống bàn" – "桌咚" ở chương trước.

Nhưng vấn đề là tại sao bây giờ lại nam chứ!!

Còn không giới hạn nam nữ sao??

Thẩm Quyện cũng không kịp phản ứng.

Hà Tùng Nam vẻ mặt thấy chết không sờn, dùng âm thanh chỉ hai người mới có thể nghe được nói: "Người anh em, giúp cậu tới đây thôi đây."

Thẩm Quyện: "..."

*

Hà Tùng Nam một đường chạy như điên về phòng học, cảm giác một giây sau đợi Thẩm Quyện kịp phản ứng, mình có thể sẽ bị đánh tơi bời.

Thẩm Quyện có thể thích con gái thật không dễ dàng gì.

Tuy rằng lúc này Hà Tùng Nam cũng không biết cậu rốt cuộc có thích hay không, đến mức độ nào, nhưng ít nhất, cậu ta đối xử với em gái Lâm này không giống người khác.

Chạy đến cửa phòng học, cậu chống đầu gối thở "Hồng học hồng học", đột nhiên cảm giác bản thân hết như một anh hùng giấu kín công danh.

Hà Tùng Nam dựa vào cửa đứng một lát, vừa thở dốc vừa quay về chỗ ngồi, cậu giở điện thoại ra, mở Baidu Tieba của trường.

Quả nhiên, ba phút trước vừa ra lò một bài viết, tươi mới nóng hổi.

Hà Tùng Nam ngồi tại chỗ ngồi, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, cười nắc nẻ như kẻ thần kinh.

Từ Như Ý đang phát sách bài tập, đi ngang qua chỗ cậu, bị dọa sợ hết hồn.

Hà Tùng Nam tâm tình rất tốt, xoay đầu chào hỏi cô: "Tiểu Cà Lăm, chào buổi chiều."

Từ Như Ý nhìn cậu, sợ hãi lui về sau.

Hà Tùng Nam nhớ lại, lần trước ở tiệm bún gạo, lúc thấy bọn Lý Thi Kỳ bắt nạt cô, nói cô cà lăm, thiếu nữ cúi thấp đầu nức nở.

Cậu ngẩn người, vội vàng nói xin lỗi: "A, thật sự xin lỗi nha, tôi không có ác ý, tôi cũng không phải chê cười cậu, cậu đừng tức giận nha."

Từ Như Ý lắc đầu.

Hà Tùng Nam chỉ chỉ bài tập trong ngực cô: "Tôi giúp cậu phát?"

"Không... cần." Từ Như Ý nhỏ giọng nói, ôm một chồng sách bài tập cực dày rời đi, vừa đi hai bước, Hà Tùng Nam gọi cô: "Này! Tiểu —— Như Ý!"

Ba chữ Tiểu Cà Lăm sấp thốt ra, cậu nhanh chóng kịp phản ứng, vội vàng sửa miệng.

Trong phòng học, vài người cách khá gần đây yên tĩnh một cái, ngoái đầu sang.

Từ Như Ý xoay người, mặt đỏ lên, hoảng sợ nhìn cậu.

Hà Tùng Nam không để ý, hỏi cô: "Có phải cậu và Lâm Ngữ Kinh có quan hệ rất tốt không?"

Từ Như Ý nghe được tên Lâm Ngữ Kinh, mắt sáng rực lên, gật đầu, lại lắc đầu, có chút mất mát: "Tôi, chưa phải, quan hệ tốt, với cô ấy, còn cô ấy... chắc là không quen...tôi."

Hà Tùng Nam nghe không hiểu những thứ cong cong queo queo của cô gái nhỏ này, quan hệ tốt chính là quan hệ tốt, tại sao còn phải phân rõ cô ấy với cậu cậu với cô ấy chứ.

Cậu cười híp mắt nhìn cô: "Cậu có muốn đi ra ngoài chơi với cô ấy không?"

*

Thẩm Quyện trở về phòng học, vừa mới ngồi xuống, đã bị Lưu Phúc Giang gọi đến văn phòng.

Lâm Ngữ Kinh ngồi bên cạnh, nghiêng đầu nhìn cậu một cái.

Biểu cảm của Thẩm Quyện có chút khác thường, thế mà lại phức tạp đến cả Lâm Ngữ Kinh cũng nhất thời khó phân biệt được cậu rốt cuộc đang

có tâm tình gì.

Thật ra Lâm Ngữ Kinh vốn cũng không hề tức giận với Thẩm Quyện, cô chỉ là cảm thấy vừa mất mặt vừa lúng túng, không muốn nói chuyện với cậu. Nhưng hôm nay cả hai đã âm ỉ ra như vậy, cô cũng không còn cảm giác gì nữa rồi.

Cô đột nhiên cảm thấy tính khí của Thẩm Quyện thật là tốt, nếu có một người ngồi xõm bên cạnh cô liên tục gõ đầu cô như thế, đoán chừng cô đã ấn lấy đầu người kia nện lên nền đất rồi có lẽ.

Lâm Ngữ Kinh lại bắt đầu nghĩ lại xem mình có phải đã quá phận không.

Cô há to miệng, nhỏ giọng hỏi: "Tôi đánh đau lắm hả? Tôi nói rõ trước nha, tôi tuyệt đối không phải cố ý, " Lâm Ngữ Kinh giấu đầu lòi đuôi, "Tôi cũng không phải là vì trút giận, tất cả là do giáo viên thể dục bảo tôi làm."

"Ừ, cậu không phải, " Thẩm Quyện có chút buồn cười nhấc mắt lên, "Không đau, không có cảm giác gì."

"Vậy là cậu gặp phải chuyện gì rồi hả?" Lâm Ngữ Kinh cân nhắc tìm từ, "Vẻ mặt của cậu như là bị người ta quấy rối vậy."

"..."

Thẩm Quyện dựa ra sau, nhướn mày nhìn cô: "Bạn cùng bàn nhỏ, bây giờ lá gan của cậu lớn quá nhỉ, đã dám nói như vậy với anh trai giang hồ hả?"

Lâm Ngữ Kinh phồng má, giương mắt lên, không nói chuyện.

Thẩm Quyện khựng một chút, tựa hồ như đang tự hỏi: "Cậu có thấy không..."

"Hửm?" Lâm Ngữ Kinh sáp lại gần cậu, "Có thấy không cái gì?"

"Không có gì, " Thẩm Quyện biếng nhác cười một cái, đứng dậy, "Tôi đi ra ngoài."

Cậu chỉ nói một nửa, Lâm Ngữ Kinh khó chịu vô cùng, người không nhúc nhích, trừng mắt với cậu: "Cậu nói cho xong đã, có thấy không cái gì?"

Thẩm Quyện đưa tay, khẽ vỗ nhẹ đỉnh đầu quả dưa của cô: "Về sẽ nói cho cậu."

*

Lưu Phúc Giang vẫn luôn rầu rĩ không biết làm sao để nói chuyện này với Thẩm Quyện, đứa bé Thẩm Quyện này bình thường quá yên tĩnh, trước đây ông vốn không biết chuyện của cậu, về sau có lần cùng chủ nhiệm trước kia của Thẩm Quyện hàn huyên, nghe nói một chút.

Đứa bé như vậy, sẽ vui lòng chuyển chỗ sao? Để em ấy cùng một bàn với nam sinh?

Lưu Phúc Giang thở dài, vừa tự hỏi đôi lát xem mở miệng thế nào, vừa máy móc mà reload Baidu Tieba.

Đầu trang nhảy ra một bài viết mới.

[Nổi bật] Lão đại chia tay rồi thực sự nện các các các đồng chí!!!

Tay Lưu Phúc Giang lại run lên, bấm vào, chủ topic đăng một tấm hình, thiếu niên cao lớn mặc đồng phục đứng trong quầy bán quà vặt, một

tay chống lên tủ lạnh. Một nam sinh khác dựa vào cửa tủ lạnh, hai người đứng mặt đối mặt với nhau.

Trông còn rất trái tim thiếu nữ đấy.

Chẳng qua người kia cũng là nam sinh.

Hả?

Cũng là nam sinh?

Chủ topic: [Chủ topic vừa xem hết "luyện tình thực nện" kể bên, cảm thấy tâm tình hiện giờ không ổn định lắm, chủ topic chỉ là đến quầy bán quà vặt mua kem đá ăn, chọn mùi vị được một nửa thì lão đại vào, cùng người bạn tốt chí cốt của cậu ta. Bình thường cũng hay gặp bọn họ đi chung với nhau trong trường, chủ topic cũng không để ý lắm, chỉ lặng lẽ thưởng thức nhan sắc quý báu của bạn học Thẩm, ừm, bạn chí cốt của cậu ta cũng rất đẹp trai.

Cái này đều không phải trọng điểm, trọng điểm là hai người kia đang nói chuyện với nhau, lão đại bỗng nhiên đập bạn chí cốt một cái... Đây cũng không phải là trọng điểm, trọng điểm là sau khi cậu đập xong, chủ topic quay đi tính tiền, vừa ngoảnh đầu một cái, lão đại đã chống bạn chí cốt lên vách tường rồi...

Chuyện này quan trọng nha!! Chủ topic cảm thấy luyện tình* của bạn học Thẩm thoáng một cái trở nên khó bề phân biệt rồi!!!]

(*) Tình cảm lưu luyện

Lưu Phúc Giang: "..."

Lưu Phúc Giang vừa bắt đầu còn xem không hiểu.

Ông liên tục xem ba lần, cuối cùng cảm thấy tam quan của mình có chút thay đổi.

Cho tới bây giờ ông chưa từng xem diễn đàn Baidu Tieba của trường gì đó, đây chính là lần đầu xem. Lưu Phúc Giang chợt phát hiện, lúc mới khai giảng mình chỉ xem những quyển sách kia, vẫn là chưa đủ toàn diện.

Trẻ nhỏ bây giờ không giống thời của ông chút nào.

Trẻ nhỏ bây giờ đều... Chuyện kinh khủng gì thế này?

Giáo viên nhân dân Lưu già nua cảm thấy nhận thức của mình đã bị đánh sập, còn chưa kịp phản ứng, Thẩm Quyện đã gõ cửa tiến vào.

Lưu Phúc Giang ngẩng đầu, điện thoại đặt trên mặt bàn, phía trên vẫn là tấm hình kia.

Thẩm Quyện đi tới, cúi đầu xuống, thấy ngay cái đang mở kia, bức ảnh của cậu và Hà Tùng Nam.

Khóe miệng Thẩm Quyện co rút, xoay đầu nhìn Lưu Phúc Giang.

Thầy giáo Lưu vẫn chưa hồi phục tinh thần, có chút hoảng hốt nhìn cậu. Ông luôn cảm thấy mình là một giáo viên tiến bộ, tuyệt đối tôn trọng bất cứ sự lựa chọn nào của học trò, nhưng trong lúc nhất thời, ông vẫn có chút không kịp phản ứng.

Hai người cứ mắt to trừng mắt nhỏ như vậy, trừng ba phút.

Mắt thấy còn phải đi học, Thẩm Quyện cúi đầu, cuối cùng mở miệng: "Thầy tìm em?"

Lưu Phúc Giang đột nhiên hồi thần: "A, đúng, đúng đúng, thầy tìm em mà nhỉ, thầy tìm em..." Lưu Phúc Giang dẫn đo. Thật ra ông cảm thấy có

rất nhiều chuyện đều là tin đồn thất thiệt, vẫn phải hỏi người trong cuộc tình hình thật sự.

Nhưng mà cái này làm sao hỏi, cũng là việc cần có kỹ thuật.

Lần đầu tiên Lưu Phúc Giang nhận thấy hóa ra làm chủ nhiệm lớp lại khó khăn như vậy.

Thẩm Quyện kiên nhẫn mà bình tĩnh chờ, không có biểu cảm gì.

Lưu Phúc Giang khốn khổ gãi gãi đầu: "Thầy chính là muốn hỏi thử..."

Ông uyển chuyển mà thăm dò: "Thẩm Quyện à, em có muốn nói chuyện yêu đương với nữ sinh không?"

"..."

Thẩm Quyện cảm thấy, chiêu này của Hà Tùng Nam thật đúng là thẳng vì đánh bất ngờ.

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Đàn Ông Ảnh Hưởng Tới Tốc Độ Xuất Kiếm Của Tôi

Lưu Phúc Giang còn đặc biệt nhấn mạnh hai chữ "nữ sinh" này.

Thẩm Quyện nhất thời có phần không biết trả lời thế nào.

Lúc này Lưu Phúc Giang cũng đã kịp phản ứng, ông sợ Thẩm Quyện suy nghĩ nhiều, vội vàng nói: "Thầy không có ý gì khác đâu, chỉ là muốn hiểu thêm về đám trẻ các em độ tuổi này một chút, thầy cũng không phải đặc biệt hỏi mình em đâu, " Lưu Phúc Giang ra sức vẽ vờ thêm chuyện, "Thầy cũng mới hỏi Lý Lâm trên lớp xong."

Thẩm Quyện im lặng vài giây, tựa như cười một tiếng, hơi chau mày: "Thầy Lưu, yêu sớm ảnh hưởng em học tập."

"..."

Lưu Phúc Giang nhận thấy, đứa trẻ Thẩm Quyện này thế mà còn đánh trống lảng rất giỏi.

Nhưng ý tứ này, có phải đúng là em ấy không định nói yêu đương không ta.

Là không định nói yêu đương, hay là không định nói cùng nữ sinh?!

Lưu Phúc Giang há to miệng, trong lòng thật ra còn cả trăm vấn đề muốn hỏi rõ, nhưng cuối cùng vẫn không cất tiếng được. Ông thật sự cũng không biết nên mở miệng thế nào, thở dài, khua khua tay: "Em về phòng học trước đi."

Thẩm Quyện điềm nhiên như không trở về phòng học.

Trong phòng học, ủy viên thể dục đang nói chuyện với Lâm Ngữ Kinh về việc cô báo danh tham gia đại hội thể thao hạng mục đẩy tạ.

Ủy viên thể dục vẫn duy trì nhiệt tình cực cao đối với đại hội thể thao, Lâm Ngữ Kinh là nữ sinh duy nhất trong lớp tự nguyện báo danh hạng mục khác ngoài chạy bộ, ủy viên thể dục đang có ý đồ thuyết phục cô tham gia thêm môn ném đĩa và phóng lao.

Lâm Ngữ Kinh rất khó xử, thấy Thẩm Quyện về, cô vừa đứng lên nhường đường cho cậu, vừa thân thiện nhìn cậu ta mà nói: "Ủy viên thể dục, cậu xem tôi, " cô chỉ mình, "Cậu xem tôi có giống người ném được đĩa sắt không?"

Ủy viên thể dục nhìn thoáng qua đoạn cổ tay tinh tế nom có thể bẻ gãy của cô, cũng há to miệng: "Không phải cậu đăng ký môn đẩy tạ sao?"

Lâm Ngữ Kinh: "Tôi đây chạy chậm chẳng thể chạy cự ly ngắn được, chạy cự li dài cũng không nổi, thấy môn đẩy tạ không mệt nhọc nhất, thì thế nào?"

Thẩm Quyện ngồi xuống nghe cô nửa thật nửa giả đánh lừa ủy viên thể dục, câu "thấy môn đẩy tạ không mệt nhọc nhất" hẳn là lời thật lòng, còn chạy nước rút chậm cậu không thể tin được.

Cậu nhớ tới thiếu nữ đêm đó ở cửa vào 7-11, tốc độ mà nháy mắt một cái đã vọt ngay tới trước mặt cậu, nghĩ tới lại cảm thấy thái dương lâm lâm đau nhức.

Chạy nhanh đến mức không thể nào không đoạt hạng nhất.

*

Ủy viên thể dục đến tìm Lâm Ngữ Kinh hai tiết, trước sau luôn bị vô tình cự tuyệt.

Cậu ta đánh đấu thua đó, nhưng vẫn không nổi giận chút nào, cuối cùng Lâm Ngữ Kinh thật sự bị giày vò đến hết chịu nổi, không có cách nào, chỉ có thể đăng ký thêm môn phóng lao.

Ủy viên thể dục bấy giờ mới xem như yên tĩnh. Lúc nghỉ giữa giờ giám sát Lâm Ngữ Kinh kí tên mình lên danh sách xong, cao hứng bưng bưng chạy đến tổ kế bên, lảng nhăng lớp phó môn Anh đăng ký tham gia tám trăm mét nữ.

Mãi đến khi chuông vào học vang lên.

Lâm Ngữ Kinh vừa rút sách bút ra vừa thở phào một hơi dài, nhỏ giọng nói: "Tôi thật sự không hiểu, ủy viên thể dục rốt cuộc đã nghĩ thế nào vậy? Còn bảo tôi ném đĩa? Đĩa sắt dài ngắn thế nào vậy?"

"Có thể cậu ta thấy cậu thích, không phải cậu chủ động đăng ký môn đấy ư sao?" Thẩm Quyện nói xong, bỗng nhiên xoay đầu lại, "Cậu nặng bao nhiêu?"

Lâm Ngữ Kinh cũng xoay đầu lại, nhìn cậu: "Cậu không biết hỏi cân nặng con gái là điều cấm kỵ à?"

"Tôi chỉ hiểu kỳ một chút, cơ thể nhỏ bé này của cậu, " Thẩm Quyện thong thả dò quét cô trên dưới một vòng, cuối cùng dừng ở đoạn cổ tay nhỏ nhỏ trắng nõn lộ dưới ống tay áo đồng phục của cô, "Là cậu ném tạ hay là tạ ném cậu."

Lâm Ngữ Kinh thẳng người, cúi đầu tiến sát gần cậu: "Với cơ thể nhỏ bé này của tôi, " cô chỉ chỉ mình, vô cùng khiêm tốn nói, "Mình tôi có thể đánh mười tên."

Thẩm Quyện cười một tiếng: "Là mấy tên kiêu cả người bơm phòng cơ bắp đấy hả?"

Cậu nói xong, Lâm Ngữ Kinh im lặng.

Thẩm Quyện cũng im lặng.

Chuyện của Lâm Ngữ Kinh và anh trai bơ của Lý Thi Kỳ trước kia, Thẩm Quyện chỉ là nhìn lén, lúc ấy cô không biết cậu ở đây.

Một câu như vậy, lỗ miệng trực tiếp để lộ rồi.

Tuy nhiên cũng không phải chuyện lớn gì nhỉ.

Lâm Ngữ Kinh không biểu cảm xoay người lại, nhìn cậu.

Thẩm Quyện cũng nhìn cô, không nói lời nào.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau vài giây.

"Cậu thấy rồi." Lâm Ngữ Kinh nói.

"Tôi thấy rồi." Thẩm Quyện nói.

Lâm Ngữ Kinh hỏi: "Cậu thấy cái gì?"

"Tôi thấy cậu..." Thẩm Quyện suy nghĩ một chút, lười nhác nói, "Quạt tên con trai được Lý Thi Kỳ tìm đến nằm ì trên đất chẳng?"

Lâm Ngữ Kinh khẽ gật đầu: "Cậu lại nhìn thấy."

Giọng nói của cô không một gợn sóng, biểu cảm thoạt nhìn cũng giống lúc cô biết cậu ở cửa tiệm bún gạo hôm đó, nghĩ xem bây giờ làm thế nào giết người diệt khẩu.

Thẩm Quyên nghiêng nghiêng người, bút trong tay xoay hai vòng, nhắc nhở cô: "Thật ra, cho dù tôi có thấy hay không, ở trước mặt tôi mà cậu còn muốn duy trì vỏ bọc của mình hình như cũng đã trễ rồi."

"..."

Lâm Ngữ Kinh hồi tưởng, nói cũng phải. Người này cứ mặc nhiên thuận theo tự nhiên mà lột sạch ngựa giáp của cô tự lúc nào, đánh cũng đánh lại hai cái. Hình tượng tiểu tiên nữ năm tháng tĩnh lặng của cô đã sớm nứt đổ, nát vụn triệt để.

Cô thở dài, xoay người, chống đầu rầu rĩ nói: "Vậy được thôi."

Lý Lâm ngồi phía sau, nhìn hai người bàn trước giao lưu với nhau, tâm tình có chút phức tạp.

Lưu Phúc Giang không hỏi được gì từ trên người Thẩm Quyên. Nhưng ông cũng không an tâm, nghĩ đến Lý Lâm và Diệp Tử Ngang ngồi sau hai người họ, bình thường có lẽ cũng khá thân thuộc, tan học liền đặc biệt tìm đến hai người bọn họ, muốn họ giúp đỡ phân giải tình huống.

"Tuổi các em không chênh lệch lắm, bình thường chơi với nhau cũng thân. Tôi nhé, thật ra là chủ trương cho các em tự do phát triển, không muốn nhúng tay vào việc các em lắm đâu. Có điều, ít nhiều gì vẫn có chút lo lắng." Lưu Phúc Giang lúc ấy tình thâm ý thiết nói.

Lý Lâm cảm thấy có thể hiểu được. Từ tiểu học đến cấp ba cậu vẫn luôn thuộc vào loại học sinh căn bản đã bị giáo viên vứt bỏ. Tôi cũng chẳng quan tâm em có nghe bài hay không, em có thích học hay không, dù sao em đừng làm loạn nề nếp lớp học là được rồi.

Vậy mà Lưu Phúc Giang không hề giống thế, ông thật sự không bỏ rơi bất kỳ một học sinh nào, bất kể em thành tích kém bao nhiêu. Lý Lâm thật lòng yêu mến ông.

Vì vậy cậu vẫn quyết định giúp đỡ tìm hiểu tình huống.

Lý Lâm rất nhanh đã tìm ra cơ hội.

Từ lần trước theo chân bọn họ đánh game xong, Lâm Ngữ Kinh đã hoàn toàn buông bỏ loại trò chơi bắn súng trẻ con đó. Tuy nhiên bọn Lý Lâm đổi trò chơi rất nhanh, chưa đến vài ngày, bọn họ lại lần nữa bước lên con đường chinh phạt một game RPG*.

(*) RPG (Role-playing game): thể loại game nhập vai.

Thẩm Quyện chắc sẽ không lại theo chân bọn họ nghịch mấy thứ game ngu ngốc này đâu. ID JYZJBD từng lấy đầu mấy chục người đó, sau này sẽ không còn cơ hội tái xuất giang hồ nữa rồi. Từ nay về sau sẽ phủ đầy bụi trong trí nhớ của mọi người. Thời điểm Tổng Chí Minh biết vị quay tay đỉnh cao này là Thẩm Quyện đã ngây người ít nhất năm phút.

Lâm Ngữ Kinh không chơi được loại game bắn phá, nhưng trái lại vẫn chơi được loại RPG này. Tốc độ tay cô không chậm, phản ứng vẫn ổn. Một lần chơi game lúc nghỉ trưa hôm nào đó, Lý Lâm liền tìm cơ hội hỏi cô xem sao: "Ây, tớ nghe nói lớp 9 sát vách có một nữ sinh và bạn cùng bàn cậu ta yêu sớm, bị mời phụ huynh đó."

Lâm Ngữ Kinh ngậm kẹo que, không lên tiếng.

Giờ nghỉ trưa, có không ít bạn học cơm nước xong xuôi trở về ngủ bù. Thẩm Quyện cũng nằm trên mặt bàn, mặt xoay vô vách tường, ngủ rất yên tĩnh.

Tiếng động trong phòng học rất nhỏ. Lý Lâm đè thấp giọng, nói tiếp: "Nghe nói nam sinh kia rất tuần tú, là hot boy lớp bọn họ đấy, dụ dàng muốn xỉu. Loại này cậu mà gặp cũng sẽ rung động cho coi."

Lần này, Lâm Ngữ Kinh cười một tiếng, cũng dè thấp giọng, nhàn nhạt lên tiếng: "Có thể soái hơn bạn cùng bàn của tôi không?"

Hai người đều không chú ý đến, Thẩm Quyện vẫn luôn nằm đó lơ tai khẽ giật giật.

"Thế chắc không được rồi, " Lý Lâm nói sự thật, "Nhan sắc của lão đại tở khăng định đã phục sát đất rồi."

Lâm Ngữ Kinh cắn kẹo que chơi game, không buồn đếm xỉa: "Vậ sao có thể rung động được, đến bạn cùng bàn soái khí ngút trời như vậy tôi cũng chẳng động tâm cơ mà."

Nhân vật của cô là một nữ kiếm sĩ, đang múa may đại kiếm màu lam, tích góp từng chút năng lượng chuẩn bị phóng đại chiêu. Sau khi nói xong câu đó, năng lượng vừa hay cũng đầy. Nữ kiếm sĩ tung đại chiêu, bảo kiếm nhanh chóng biến thành kiếm hoa, sau đó đao quang kiếm ảnh đầy trời oanh tạc đối phương đến mảnh giáp không còn, thoát nhìn vô cùng tàn bạo.

Lâm Ngữ Kinh thở mẫn ngẩng đầu: "Đàn ông, ảnh hưởng tới tốc độ xuất kiếm của tôi."

Thời điểm cô nói câu này, vừa hồ hững vừa cao ngạo, như một nữ vương nhìn xuống chúng sinh.

Lý Lâm: "..."

Lý Lâm cảm thấy Lưu Phúc Giang hẳn có thể yên tâm được rồi.

Nhưng sao cứ luôn cảm thấy, xung quanh có hơi lạnh ấy nhỉ. Gần đây nhiệt độ hạ xuống nhanh thật.

*

Sau kì thi tháng, hai cuối tuần rồi Lâm Ngữ Kinh không về nhà.

Quan Hương Mai gọi điện thoại tới đây hỏi thăm một lần, Lâm Ngữ Kinh nói lý do là thành tích thi tháng không như kỳ vọng. Tuy nhiên cứ mãi lần nữa như vậy cũng không thích hợp lắm, vì vậy cuối tuần trước đại hội thể thao, cô kéo vali hành lý nhỏ về nhà.

Lúc về đến nhà Phó Minh Tu cũng ở đây. Sau khi thấy cô cũng không có phản ứng gì, chỉ nhìn thoáng qua, xoay đầu tiếp tục chơi điện thoại ăn trái cây.

Lâm Ngữ Kinh kéo vali nhỏ, chuẩn bị lên lầu, vừa mới vào phòng khách, bị Phó Minh Tu gọi lại: "Này."

Cô quay đầu.

Phó Minh Tu tiện tay ném một cái, vứt thứ gì đó tới đây.

Lâm Ngữ Kinh vô thức đưa tay đón lấy, một thứ gì đó lạnh lạnh trĩu nặng. Cô liếc nhìn qua, là một quả cam.

Cô ngẩn người, ngẩng đầu nhìn sang. Phó Minh Tu đã ngoái đầu lại rồi, chỉ để lại một cái gáy đen thùi lùi dựa vào ghế sofa.

Tối chủ nhật Quan Hương Mai và Mạnh Vĩ Quốc đều ở đây. Sau khi gia đình này được dựng nên, đây là lần đầu tiên bốn người cùng nhau ăn cơm. Quan Hương Mai rất nhiệt tình, so với Phó Minh Tu, Lâm Ngữ Kinh thoạt nhìn càng giống con ruột của bà ấy hơn.

"Nghe nói Tiểu Ngữ lần này thi đứng thứ hai?" Quan Hương Mai mỉm cười nhìn cô.

Lâm Ngữ Kinh cầm dưa, khựng một chút, thấp giọng "Vâng" một tiếng.

"Là xếp trong khối hả? Trong lớp thì sao, chắc đứng nhất trong lớp con rồi nhỉ. Dì vốn định tìm người đem con đến lớp tốt, nhưng ba con không cho đấy, " Quan Hương Mai bất mãn trừng Mạnh Vĩ Quốc một cái, "Nếu nghe em đưa Tiểu Ngữ vào lớp tốt hơn như lớp 1 toàn là học sinh giỏi đấy, để Tiểu Ngữ theo chân chúng học hỏi, nhận ảnh hưởng lớn từ bạn học, thành tích có thể tốt hơn rồi. Đàn ông các anh chẳng hiểu gì hết."

Lâm Ngữ Kinh chọc chọc bát cơm, thấp giọng nói: "Ở lớp con cũng đứng thứ hai."

Quan Hương Mai ngăn người: "Hả?"

Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu, gắp miếng cải xanh, chậm chạp nói khê: "Hạng nhất cũng ở lớp chúng con, cậu ta thứ nhất, con thứ hai. Dì không cần quá hao tâm tốn trí, thật ra ở lớp nào đều như nhau, bạn học lớp 1 còn không cao điểm hơn con. Con theo chân bọn họ có lẽ cũng học không được gì đâu."

Trên bàn cơm yên tĩnh, Phó Minh Tu ngược đầu nhìn cô một cái.

Sắc mặt Quan Hương Mai có chút khó coi, hơn nửa ngày mới cười: "À, thế sao. Vậy bạn học lớp các con cũng rất lợi hại nhỉ, dì còn tưởng con nhất định sẽ có thành tích tốt nhất chứ."

Lâm Ngữ Kinh không đáp, Mạnh Vĩ Quốc cau mày: "Con có thái độ gì đấy? Dì Quan là vì tốt cho con, còn đặc biệt nói với ba muốn tìm cho con lớp tốt. Nhưng sao đây, con vẫn không vừa mắt hả? Cúng không nổi cho vị Đại Phật như con hả?"

Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu lên: "Cái đó, người lớp 1 thì không bằng lớp con, cũng không phải lỗi của con mà,". Cô chớp chớp mắt, nhìn vô tội lại oan ức, giọng mềm nhũn, nghe không hề có tính công kích, "Con cũng đâu ngờ học sinh lớp tốt ở trường này, lại có thể thi ít điểm như vậy..."

Mạnh Vĩ Quốc như bị ghen, trợn mắt nhìn cô chốc lát, vừa định nói chuyện, Phó Minh Tu đẩy mép bàn đứng lên: "Con ăn no rồi."

Lâm Ngữ Kinh vội vã đứng dậy lên: "Con cũng ăn no rồi."

Hai người một trước một sau lên lầu. Lâm Ngữ Kinh mơ hồ nghe thấy tiếng của Quan Hương Mai: "... Là em không cân nhắc thỏa đáng. Em không nghĩ tới thành tích của Tiểu Ngữ tốt như vậy. Xem ra là giận em đấy, cảm thấy chất lượng dạy học của Bát Trung không bằng ngôi trường trước kia..."

Bước chân Lâm Ngữ Kinh khựng lại.

Mạnh Vĩ Quốc cực kỳ ghét người khác nhắc tới điều này. Ông ta rất sợ nghe người khác nói ông ta hiện tại không bằng trước kia, giống như đang nói ông ta rời khỏi Lâm Chi thì không được.

Nhất định ông ta sẽ nổi giận.

Lâm Ngữ Kinh nhìn bức tranh lớn gam màu nóng treo trên tường, trợn trắng mắt.

Người mẹ kế này và Lâm Chi thực sự đúng là hai tính cách hoàn toàn khác biệt, chính là loại người Lâm Ngữ Kinh thấy phiền nhất. Loại lòng dạ thẳng tuột mà có bao nhiêu địch ý đều bày cả ra ngoài trái lại dễ xử lý hơn nhiều.

*

Mạnh Vĩ Quốc không phụ kỳ vọng của Lâm Ngữ Kinh, buổi tối trực tiếp mắng cô một trận.

Ông ta và Lâm Chi không hề giống nhau. Lâm Chi lúc nào cũng lạnh tanh, ngay cả răn dạy cũng lạnh như băng, bạn chỉ cần cúi đầu nghe là được

rồi, bà ấy không lảng nhãng cho lắm. Nói xong cũng tự khắc không để ý đến bạn nữa, xoay người bỏ đi.

Mạnh Vĩ Quốc thì không, ông đòi hỏi bạn phải tương tác với ông ta. Ông ta chửi bạn, bạn vẫn phải đáp trả lại, nhưng không thể chọc vào chỗ giận của ông ta, còn không thể biểu hiện quá khoa trương, cứ a dua theo lời ông ta ông sẽ hỏi bạn có phải không phục hay không.

Đây quả thật là thách thức khả năng diễn kịch mà.

Lâm Ngữ Kinh hờ hững đứng đó, ngay cả âm ỉ với ông ta cũng lười chẳng thèm làm nữa. Cứ như vậy nghe ông ta dọa nạt mười phút, hy vọng ông ta nói nhanh cho xong rồi biến đi.

Đại khái là bạn tâm đến việc hôm nay Quan Hương Mai ở nhà, tâm trạng của ông ta thu liễm hơn bình thường rất nhiều. Ngay lúc Lâm Ngữ Kinh cảm thấy, có thể một giây sau, mình sẽ nhịn không được ném bình hoa trên ngăn tủ lên mặt ông ta, ông ta cuối cùng cũng câm miệng rồi phòng.

Lâm Ngữ Kinh đứng đến chân đều đã tê rần. Cô đóng cửa phòng, đứng chờ chốc lát, sau đó thở dài một tiếng, tựa lên ván cửa trượt dần xuống, trượt rồi lại trượt, cuối cùng ngồi xồm bên cửa ra vào.

Điện thoại trong túi quần rung lên hai cái. Lâm Ngữ Kinh lấy ra, nhìn thấy bên trong nhóm lớp toàn là tin tức AT*, ủy viên thể dục gửi hai nhãn dán vô cùng nhiệt huyết: [Cuối tuần sau là đại hội thể thao rồi nha, đám vận động viên lớp chúng ta nên luyện tập chút đi, đến lúc đó đừng quên mang thức ăn!!]

(*) AT (AT日期追踪) là một phần mềm quản lý thời gian, có thể nhắc nhở bạn về lịch trình, sự kiện, ngày quan trọng nào đó.

Lâm Ngữ Kinh "A" một tiếng, giờ mới nhớ tới chuyện đại hội thể thao.

Cô vuốt vuốt mắt cá chân run run, đứng dậy lấy chìa khóa trên bàn rồi ra ngoài. Trong phòng khách không có ai, chỉ có đèn hành lang mở sáng. Cô ra khỏi cửa.

Đợi phục hồi tinh thần lại, người đã đứng ở miệng ngõ cũ, bên trong là một khoảng tối đen như mực.

Ánh sáng đèn đường mờ nhạt, kêu ken két, bướm đêm vây quanh.

Trên bầu trời là mây mù đậm sắc tím như phiến lông nhung thiên nga dày nặng, bị dây điện màu đen lộn xộn ngổn ngang xẻ ra từng mảnh.

Lâm Ngữ Kinh há to miệng.

Cô vốn có định đến đó đâu.

Định đến 7-11 mua chút đồ ăn vặt.

Thật ra ăn hết rồi lại tới mua cũng kịp, chỉ là tạm thời, cô thật sự không muốn ở trong căn phòng đó.

Lâm Ngữ Kinh quay trở lại cửa hàng tiện lợi 7-11, mua một túi đồ ăn vặt cùng một đồng bia, ngồi vào bàn cạnh cửa sổ. Vừa mở một lon, vừa chống đầu nhìn người đi đường đến đến đi đi bên ngoài cùng phố xá ngựa xe như nước, vừa mở miệng nhỏ nhấp uống.

Uống xong một lon bia, Lâm Ngữ Kinh đứng dậy, dễ dàng ném lon bia rỗng vào thùng rác, ra cửa 7-11, một lần nữa trở lại cũ ngõ bên này.

Khác biệt với khu biệt thự đèn đuốc sáng trưng bên kia, ở đây nơi nơi đều tràn ngập hơi thở xưa cũ. Đi vào ngõ hẻm, thậm chí có thể mơ hồ người thấy mùi đồ gỗ mốc meo nhàn nhạt tỏa ra từ các tòa nhà.

Lâm Ngữ Kinh đi đến cửa sắt trước studio xăm hình của Thẩm Quyện, ban đầu đứng ngơ ngẩn trong chốc lát.

Sau đó cô mang túi đi qua, dựa lưng vào cửa sắt lạnh lẽo, giờ điện thoại ra, gửi tin nhắn cho Thẩm Quyện: [Hai, bạn học Thẩm, studio của cậu khi nào đóng cửa?]

Lâm Ngữ Kinh không phải người quá thân thiện, hầu như chẳng có gì để nhắn với cậu. Lần đối thoại gần đây nhất của hai người vẫn dừng lại tại lúc Thẩm Quyện đưa cô về từ câu lạc bộ xạ kích xong, cô hỏi cậu trán có cần phun bạch được Vân Nam không.

Cô gửi xong, dựa vào cửa sắt đợi ba phút. Gió thu lạnh về đêm, lúc Lâm Ngữ Kinh cảm giác đầu ngón tay mình cũng tê cứng rồi, Thẩm Quyện mới hồi âm: [Không xác định.]

Lâm Ngữ Kinh liếc nhanh qua thời gian: [VẬY BÂY GIỜ ĐÓNG CHƯA?]

Thẩm Quyện: [Chưa đóng.]

Lâm Ngữ Kinh hít một hơi thật sâu, vừa chuẩn bị đẩy cửa đi vào, điện thoại vang lên một tiếng.

Bước chân của cô ngừng lại, mở màn hình khóa cúi đầu thoáng nhìn.

Thẩm Quyện lại gửi một tin nhắn tới đây, lặp lại: [Chưa đóng, đến đây đi.]

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Kêu Ôn Ên Như Vậy

Dây thần kinh dị dạng tinh tế nhỏ xíu của anh trai giang hồ, dường như lại khôi phục tín hiệu bắt đầu vận hành lần nữa.

Không biết vì sao, thời điểm nhìn thấy ba chữ này, Lâm Ngữ Kinh cảm thấy có chỗ nào đó dấy lên chua xót.

Cô thậm chí có thể tưởng tượng được, lúc Thẩm Quyện nói những lời này, vừa buồn ngủ vừa nhạt nhẽo, đáng vẻ lười biếng.

Bỗng nhiên Lâm Ngữ Kinh muốn nói chuyện với cậu.

Cũng có thể không phải bỗng nhiên, mà đã nghĩ đến từ lúc ra khỏi nhà, chỉ là cô không nhận ra.

Cửa sắt màu đen không khóa, bình thường Thẩm Quyện cũng không khóa cửa. Lâm Ngữ Kinh đẩy cửa đi vào, trong sân nhỏ treo đầy đèn dây. Màu sắc thực vật trong trời thu sum suê dần chuyển giao, bây giờ đã bắt đầu gợn sóng, còn hơi ngả vàng.

Đèn hành lang tỏa sáng, Lâm Ngữ Kinh đi đến cửa, gõ cửa.

Khoảng một phút sau, Thẩm Quyện xuất hiện ở cửa ra vào, khẩu trang màu đen treo trên cằm, rũ mắt.

Sau khi nhìn thấy cô, cậu sửng sốt trong nháy mắt, mới nghiêng người để cô vào.

"Đợi một lát, vẫn còn một việc." Thẩm Quyện nói.

Lâm Ngữ Kinh đứng ở cửa, dừng bước: "Quấy rầy cậu à?"

"20 phút, " Thăm Quyện quay đầu nhìn cô một cái, thấp giọng nói, "Đợi tôi, rất nhanh."

Trong phòng còn mấy bóng đèn sàn nhỏ, ánh sáng cam âm ỉm, tối mờ ảm cúng, chỉ có một gian phòng đang mở hờ cửa bên trong là phát ra ánh đèn trắng lạnh sáng ngời. Lâm Ngữ Kinh đem đồ trong tay đặt trên ghế sofa, chỉ chỉ bên kia: "Tôi có thể xem thử không?"

"Ừ." Thăm Quyện đi tới. Cậu mặc áo khoác mỏng màu đen, tay áo cuộn lên khuỷu tay, đường cong cơ bắp cánh tay không gồ ghề mà thẳng tuột, mang theo chút cảm giác thiếu niên.

Lâm Ngữ Kinh theo cậu đi tới, cô không vào gian phòng, chỉ bám vào khung cửa mà đứng, tò mò nhìn ngó vào trong.

Bên trong là một ghế dài thoạt nhìn rất thoải mái. Phía trên có một nam sinh đang ngồi, rất trẻ, mặt thoạt nhìn chỉ mới ngoài hai mươi, cũng đang xoay đầu nhìn cô.

Nam sinh chớp mắt mấy cái. Cậu ta xăm cánh tay, một phần hai cánh tay được vẽ hoa văn như mặt nạ Kinh kịch*, tay kia giơ lên vẫy vẫy với cô: "Hi."

Lâm Ngữ Kinh cũng chớp mắt mấy cái, vẫy tay với cậu ta: "Hi."

Thăm Quyện đưa tay, ngón trỏ móc khẩu trang đeo lên, rút ra một đôi bao tay mới mang vào, năm ngón tay kéo căng.

Cậu ngẩng đầu nhìn cô một cái, ngồi xuống cầm lấy máy quần dây bên cạnh, cúi đầu tiếp tục.

Tay Thâm Quyện nhìn rất đẹp. Lúc thường nhìn còn chưa thấy kích thích thị giác như vậy, lúc này tay cậu đeo bao tay đen dùng một lần, đường nét xương mu bàn tay gầy gò trồi lên, hình dáng ngón tay thon dài, lập tức nom cực kỳ đẹp mắt.

Cậu rũ mắt, lông mi trầm thấp phủ xuống, đồng tử đen kịt bị che hoàn toàn, đeo khẩu trang không nhìn được biểu cảm.

Lạnh nhạt lại chăm chú.

Lâm Ngữ Kinh đột nhiên cảm thấy có chút khát.

Cô cắn thịt mềm ở mặt trong má một cái, chưa tới vài giây, lại cảm thấy tuyến nước bọt bắt đầu cấp tốc bài tiết.

Lâm Ngữ Kinh nuốt nước bọt, nới lỏng ngón tay bấu khung cửa, không nhìn nữa, trở lại ghế sofa ngồi xuống.

Bản thân cô lớn lên cũng đủ dễ nhìn, bạn thân bên cạnh nhan sắc nhìn cũng rất muốn chiếm. Cho nên, Lâm Ngữ Kinh cứ luôn cảm thấy, khả năng kháng cự của mình với sắc đẹp vẫn rất mạnh.

Ít nhất khi nhìn một nam sinh, đàn ông, bất kể là soái ca ở độ tuổi nào, cô cũng chưa từng chảy, chảy nước miếng mà...?

Loại phản ứng này có lẽ chỉ khi ngửi mùi thơm của gà rán, đồ nướng hoặc lẩu thì mới xuất hiện.

Đàn ông còn không bằng miếng gà rán mà.

Lâm Ngữ Kinh lắc lắc đầu, bới túi nilon đồ ăn vặt bên cạnh, rút lon bia ra, "Ừng ực ừng ực" nốc mấy ngụm lớn.

Cửa phòng làm việc không khóa. Lâm Ngữ Kinh ngồi trong ghế sofa, vừa nghiêng người tới trước nhìn xa xa, vừa nốc bia vào miệng nhỏ.

Lúc Thẩm Quyện cầm máy xăm hình cũng sẽ có vài động tác nhỏ.

Lòng bàn tay hơi áp lên đầu ngón trỏ, cách một đoạn thời gian thường nhấc ngón tay một cái.

Lâm Ngữ Kinh chống đầu, ánh mắt từ vai thiếu niên quét xuống một đường, đến eo hẹp gầy, chân duỗi dài.

Người anh em này chân dài thật.

Cô nhích ra sau, ngồi ngả vào ghế sofa, nhấc một cái chân của mình lên so thử, nhăn mày.

Lần đầu tiên, có loại cảm giác không hài lòng lắm với chính mình.

*

Thẩm Quyện nói là 20 phút, thì cũng không hơn không kém mười phút. Sau cùng lúc kết thúc, nam sinh xăm hình kia thẳng người lên, nhìn thoáng qua ra bên ngoài, hỏi: "Bạn gái?"

Thẩm Quyện thả máy quần dây, đưa tay ấn ấn sau cổ: "Không phải."

Giọng có chút khàn.

Một nửa cánh tay, hình cũng không tính là nhỏ. Cậu mất hai ngày, cộng lại tổng cộng hơn hai mươi tiếng. Hôm nay từ trưa đến giờ nước cũng không chưa uống ngụm nào.

"Ồ, " nam sinh cười nói, "Bạn, nữ?"

Thẩm Quyện lặng thinh, chậm rãi mở bao tay đem bỏ, lại tháo khẩu trang xuống.

Nam sinh này lúc trước cũng đã tới mấy lần, quen biết với bọn Tưởng Hàn, coi như nửa người quen, là loại vô cùng có mắt nhìn.

Cậu ta tức khắc chuẩn bị rút quân rời đi, hai người đi ra. Lâm Ngữ Kinh ngồi trong ghế sofa, vừa xem chương trình nghệ thuật tổng hợp vừa uống bia, còn mở bịch chân gà ngâm ra gặm.

Thấy bọn họ ra, cô ngược đầu lên, nhác thấy hình xăm được quần trong lớp màng bọc thực phẩm của nam sinh, huýt sáo: "Rất soái nha anh trai."

Nam sinh nhếch miệng cười: "Cảm ơn em gái, em cũng rất đẹp."

Thẩm Quyện đứng ở cửa ra vào, cửa cũng đã mở giúp cậu ta, không kiên nhẫn vỗ khung cửa hai cái, cau mày nhìn cậu ta.

"Thôi, " nam sinh chấp tay trước ngực, khom người chào Thẩm Quyện, ra cửa, "Xéo đây Quyện gia."

Thẩm Quyện đóng cửa, xoay đầu, ánh mắt rơi trên bàn trà.

Một, hai, ba, bốn.

20 phút, bốn lon bia rỗng.

Lâm Ngữ Kinh thoạt nhìn không có gì khác bình thường, vắt chân ngồi trên ghế sofa, xem chương trình nghệ thuật tổng hợp đến say sưa.

Không ngờ uống rất được.

Thẩm Quyện đi qua, từ trên cao nhìn xuống cô: "Gọi anh trai thuận miệng thế này rồi à?"

"Hả?" Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu lên, con người trong veo, còn căn rìa kim loại của lon bia, phản ứng chốc lát mới nghe rõ.

"À, tôi đây không biết gọi anh ta là gì thôi, " Lâm Ngữ Kinh tắt chương trình nghệ thuật, suy nghĩ một chút, "Gọi soái ca? Nghe có lỗi mãng quá không?"

Đầu lưỡi Thẩm Quyện chọt chọt răng cấm: "Cậu gọi anh trai thì không lỗi mãng à?"

"Không hề," Lâm Ngữ Kinh nói, "Trông tôi vừa lanh lợi vừa lễ độ."

Thẩm Quyện tức đến bật cười: "Vậy sao cậu không nói chuyện lễ độ với tôi một chút?"

Lâm Ngữ Kinh nín thinh, uống cạn chút bia còn lại ở cái lon trong tay, chỉnh tề bày trên bàn trà, biến thành tuyến thủ số 5 gia nhập đoàn quân lon rỗng. Sau đó lại lấy từ túi bên cạnh ra một tá nữa.

"..."

Thẩm Quyện nặng nề gọi cô một tiếng: "Lâm Ngữ Kinh."

Lúc nói chuyện, giọng điệu bình tĩnh của Thẩm Quyện rất có cảm giác áp bách, nhưng Lâm Ngữ Kinh hoàn toàn không sợ cậu, cũng không buồn nhìn cậu, làm như không nghe thấy mà mở bia ra. Từ lốc sáu lon trong tá bia, rút một lon, dễ dàng kéo móc lon, vang một tiếng "Cách" nho nhỏ.

Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu nhìn về phía cậu, giơ tay đưa lon bia kia tới: "Uống bia không anh trai."

Hai chữ này vừa ra khỏi miệng, trong nháy mắt, Thẩm Quyện như bị người ta nhấn nút tạm dừng.

Cô gái nhỏ gầy trơ xương, mặc đồ ở nhà vải bông cổ tròn, tóc tùy tiện quấn lên lỏng lẻo buông rũ, như người bạn nhỏ bỏ trốn khỏi nhà, để lộ cằm cổ mảnh khảnh trắng như tuyết.

Thẩm Quyện cup mắt nhìn cô.

Lâm Ngữ Kinh ngửa đầu, lắc lắc bia trong tay một cái, trong ánh sáng màu cam ấm áp, nhìn cậu cười, cố ý nói: "Không muốn sao? Anh trai."

Tuyến âm thanh của cô vốn nhẹ, so sánh với tính cách như gai nhím quả thực là hai đầu cực. Bình thường lúc trò chuyện với cậu đa phần đều sắc sảo rõ ràng, ngẫu nhiên cố ý mềm giọng như làm nũng, liền nguy hiểm chết người.

Ví dụ như lúc "Xin cậu".

Bây giờ lại thêm "Anh trai".

Yết hầu của Thẩm Quyện bất chợt trượt xuống.

Cậu đưa tay nhận bia trong tay cô, ngón tay của thiếu nữ lướt qua gan bàn tay cậu, đầu ngón tay lạnh băng.

Thẩm Quyện lấy bia để xuống, đến phòng bếp cầm bình nước và ly không tới đây, rót cho cô ly nước ấm: "Uống cái này."

Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu: "Cổ họng cậu khàn lắm."

Thẩm Quyện: "..."

"Vừa nãy vẫn chưa khàn như vậy, cậu đã lén lút làm gì? Anh trai."
Lâm Ngữ Kinh nói.

"..."

Thẩm Quyện bị một tiếng này của cô chọc cho ngứa ngứa, nghiêng răng dưới, cảnh cáo: "Lâm Ngữ Kinh."

Dáng vẻ cô gái này trông vẫn rất tinh tảo, mắt đen lóng lánh như viên pha lê, hoàn toàn không nhìn ra bất kỳ dấu hiệu say nào. Trông như vậy thật sự làm người ta có cảm giác cô là loại người bia năm lon không sao.

Nhưng Thẩm Quyện không cho rằng lúc cô tinh tảo sẽ gọi cậu như vậy.

Lâm Ngữ Kinh lại tự mở cho mình lon bia, lúc bận bịu vẫn không quên giương mắt nhìn cậu một cái, "Gì hả?"

Thẩm Quyện tiện tay kéo cái ghế bên cạnh tới đây, ngồi xuống, đưa tay tới, ngón trỏ dễ dàng kéo mép lon gõ nhẹ hai cái: "Buông."

Lâm Ngữ Kinh nghe lời buông tay.

Thẩm Quyện cầm lấy, nhấn mở thùng rác cạnh đó, giơ lon đổ hết vào trong.

Ừng ục ừng ục, mùi lúa mạch của bia tràn lan trong không khí.

Thẩm Quyện đổ sạch sẽ, lại cầm ly thủy tinh bên cạnh qua, rót nước ấm vào lon bia rỗng, đặt trên bàn trà trước mặt Lâm Ngữ Kinh: "Uống đi."

Toàn bộ quá trình Lâm Ngữ Kinh đều không nhúc nhích, đờ đờ vô cùng bình tĩnh nhìn cậu: "Cậu tưởng tôi là đồ ngu à?"

"..."

Thẩm Quyện ngồi dựa ra sau ghế, nhướn mày: "Chưa say?"

Lâm Ngữ Kinh liếc cậu một cái, chỉ chỉ mình: "Tôi, Lâm Ngữ Kinh nghìn chén không say, tôi tới tìm cậu uống rượu đấy. Cậu còn chưa đến, sao tôi có thể tự mình say chứ?"

Thẩm Quyện nheo mắt: "Cậu đến tìm tôi uống rượu?"

Lâm Ngữ Kinh khẽ gật đầu.

Thẩm Quyện thấp giọng nói: "Cậu có biết, không được một mình tìm con trai uống rượu không?"

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu, bình tĩnh hỏi: "Cậu là nam sao?"

Thẩm Quyện: "..."

Cô nói xong, lại phối hợp gật gật đầu: "Ờ, đúng, cậu là..."

"..."

Thẩm Quyện ngay cả lửa cũng không phát ra được, cứ như vậy nhìn cô vừa nói, vừa mở cái túi bên người: "Tôi còn mua cho cậu cực nhiều đồ nhắm rượu nhé. Cậu ăn khoai tây sợi không, loại giòn giòn đó, " vừa lục vừa lăm bằm, "A, cậu không muốn ăn, cậu thích ăn cái này..."

Cô lấy ra một cái túi quái quỷ gì đó, tựa như dăng của quý giơ lên trước mặt cậu.

Thẩm Quyện nhìn thoáng qua.

— một túi đậu phộng Tửu Quý, loại đã bóc vỏ.

"..."

Không biết có phải vì bị căn phòng đầy mùi rượu này làm cho say nên tinh thần không ổn hay không, Thẩm Quyện thế mà còn cười.

"Đệch, " Cậu cúi thấp đầu, cười liếm khóe môi, "Kiên nhẫn cả đời này của ông đây đều dùng hết trên người cậu rồi."

Giọng cậu rất thấp, Lâm Ngữ Kinh không nghe rõ, chỉ thấy cậu đứng dậy, tịch thu toàn bộ số rượu trên bàn trà, lại đem túi đồ ăn vặt cô vừa nhắc

đến đặt lên bàn trà.

Hãy còn rất nặng.

Thẩm Quyện đem cái túi chia đều, ngồi trở lại, một cặp chân dài vươn tới trước: "Ăn đi, tôi ăn cùng cậu."

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu, do dự: "Cứ ăn không vậy sao? Không uống chút sao?"

Thẩm Quyện thả cánh tay chống đỡ đầu xuống, nghiêng người ra trước, cầm bình nước đến rót cho cô một ly nước sôi âm ỉm: "Uống chút nước sôi để nguội đi."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

*

Tửu lượng của Lâm Ngữ Kinh thật sự rất được, không phải khoác lác đâu. Nhưng liền tù tì sáu lon bia, phần sau lại uống quá nhanh, lúc này có hơi choáng đầu.

Không phải say. Ý thức của cô thập phần minh mẫn, tỉnh táo đến độ có thể nhận biết rõ ràng rằng mình bây giờ hình như có phần cực kỳ hưng phấn.

Kéo theo hệ lụy, vắc-xin miễn dịch với trai đẹp trời cho, cũng dần mất đi hiệu lực.

Hai tay Lâm Ngữ Kinh chống cằm, nửa người trên áp lên bàn trà, không chớp mắt nhìn chằm chằm Thẩm Quyện.

Cô thấy cậu rút hộp thuốc lá, gõ một điếu ra.

Chú ý tới ánh mắt Lâm Ngữ Kinh, cậu dừng một chút, nhét trở lại, vớt hộp thuốc lá trên bàn trà, ngả người ra sau.

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu, bỗng nhiên không đầu không đuôi nói: "Có ai từng nói với cậu lúc xăm hình cậu trông rất soái chưa? Anh trai."

Thẩm Quyện khựng một lát, nhắc mắt nhìn cô.

Lâm Ngữ Kinh không tránh không nhường, cứ như vậy nghênh đón tầm mắt của cậu.

Hai người nhìn nhau không biết mấy giây.

Thẩm Quyện chậm rãi cúi người, lại gần cô, cất giọng khàn khàn: "Có ai từng nói với cậu lúc chưa say thì đừng có kêu ỏn ẻn như vậy chưa?"

Hết chương 31.

(*) Kinh kịch hay kinh hí là một thể loại ca kịch của Trung Quốc hình thành và phát triển mạnh tại Bắc Kinh vào thời vua Càn Long của vương triều nhà Thanh, là kết quả của sự trộn lẫn giữa Huy kịch với Hán kịch. (Wikipedia)

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Cho Đứa Con Trai Khác Mẹ

Lâm Ngữ Kinh không phải đứa trẻ ngoan, lần đầu tiên uống rượu là trộm từ trong nhà.

Lâm Ngữ Kinh nhớ như in. Ngày đó cô thi đứng nhất khối, hiệu trưởng thông báo biểu dương toàn trường, cô cầm phiếu điểm trở về tìm Lâm Chỉ. Lâm Chỉ chê cô quá ồn, tiện tay cầm mô hình địa cầu trên bàn đập vào người cô.

Sau này Lâm Ngữ Kinh mới biết được, hôm đó là ngày kỉ niệm kết hôn của Lâm Chỉ và Mạnh Vĩ Quốc.

Mô hình địa cầu kia quá nặng, nện lên bắp chân cô, xanh một mảnh. Lâm Ngữ Kinh một mình trốn trong chăn lén lút khóc, khóc xong lau sạch nước mắt, tiện tay cầm bình rượu trong tủ chén, chạy đến nhà Lục Gia Hành.

Trình Dật lúc ấy cũng ở đây, Lục Gia Hành tùy tiện mang từ phòng bếp ba cốc bia lớn tới đây. Ba người bạn nhỏ khóa cửa lại, vây thành một đám trong phòng cậu ấy, mở bình rượu Lâm Ngữ Kinh đem đến.

Rượu nho trắng La Romanee-Conti*, một chai tương đương bốn vạn nhân dân tệ, bị bọn họ đổ vào cốc bia, ừng ực ừng ực một hơi tiêu diệt phân nửa.

(*) Một hãng rượu vang nổi tiếng của Pháp.

Chẳng bao lâu sau Trình Dật đã gục rồi, cuối cùng còn lại Lâm Ngữ Kinh và Lục Gia Hành.

Lâm Ngữ Kinh xoa xoa phần bắp chân xanh tím. Gương mặt cô gái nhỏ đỏ bừng, mắt ướt đẫm, khóc đến nổi hơi sưng.

Dưới tác dụng của men rượu, cô cảm giác đến cả đầu ngón tay của mình cũng run lên, nhưng ý thức lại rõ ràng đến đáng sợ.

Thậm chí còn rõ rệt hơn bình thường, sâu sắc, nhạy bén, như một cái tát cuối cùng đánh tỉnh người đương giả vờ ngủ kia.

"Lục Gia Hành, tôi không muốn làm Lâm Ngữ Kinh nữa." Lâm Ngữ Kinh khàn giọng nói.

Mắt hoa đào của thiếu niên chau lên, nhìn cô một cái, không nói lời nào. Qua thật lâu, mới nhàn nhạt nói: "Cậu không quyết định được, cho cậu làm người nào, cậu phải làm người đó."

Cuối cùng hai người giết sạch cả một bình rượu. Đến phút cuối, cả người Lâm Ngữ Kinh vẫn tỉnh táo, chẳng qua mắt nặng trĩu, mệt đến chỉ muốn ngủ, lại khó chịu đến muốn khóc.

Cho nên cô luôn cảm thấy, tử lượng của mình vẫn rất tốt.

Mấy lon bia nồng độ thấp kia, vẫn chưa đến mức làm cô suy nghĩ không rõ ràng.

Do vậy, Lâm Ngữ Kinh không biết còn có nguyên nhân nào có thể giải thích cho loại phản ứng hưng phấn quá độ của cô tối hôm nay không.

Trong phòng rất yên tĩnh, đèn sàn độ sáng thấp, lúc trước là nhu hòa, bây giờ là mập mờ.

Lâm Ngữ Kinh chống cằm, nửa người trên áp lên bàn trà. Thẩm Quyện ngồi trên ghế, vươn người tới trước, cứ như vậy nhìn cô. Âm thanh khàn khàn, là phồng màng nhĩ, mãi đến độ khiến người vô thức muốn rụt cổ.

Hai người kề sát gần nhau, gần như là khoảng cách chóp mũi đối chóp mũi. Lâm Ngữ Kinh nhìn thấy trong đáy mắt sâu thẳm của Thẩm Quyện, là bản thân vừa mộng lung lại mơ hồ.

Cô khẽ nghiêng đầu xuống, lòng bàn tay áp lên khuôn mặt nóng hổi, liếm môi dưới, cũng thấp giọng hỏi: "Vậy, say rồi có thể kêu?"

Giọng thiếu nữ mềm mại, bờ môi căng mọng mà ướt át, mắt hồ ly hơi xếch, không chớp mắt nhìn cậu.

Tiểu hồ ly vị thanh niên ngây ngô tự mình lén lút chạy xuống núi, không chút kiêng kỵ mà hồn nhiên bắt giác câu dẫn đàn ông.

Thẩm Quyện bỗng chốc đứng lên, hít một hơi thật sâu, một lần nữa ngồi vào ghế.

Động tác có chút mãnh liệt, bật dậy rồi ngồi lại vào ghế.

Cổ tay cậu khoác lên thành ghế, ánh mắt thâm trầm nhìn cô.

Lâm Ngữ Kinh cười cười, cũng thẳng người, giơ ngón tay gõ gõ bàn trà: "Lấy bia ra đi, tôi còn tỉnh táo được khoảng hai ba lon nữa, nhiều hơn nữa tôi cũng không uống."

Với trữ lượng của mình cô tính rất chuẩn xác.

Thẩm Quyện nhìn cô, tâm tình tối tăm khó hiểu: "Tôi thấy cậu bây giờ cũng đã không tỉnh táo rồi."

Cô bỗng nhiên đứng lên, cao cao tại thượng, rũ mắt xuống nhìn cậu: "Cậu biết tại sao không?"

"Vì sao." Thẩm Quyện nói.

Lâm Ngữ Kinh đi tới trước hai bước, men theo bàn trà vòng qua, bước chân vô cùng ổn định: "Bởi vì tôi phải ——" cô đập vỡ dĩa vẽ say rượu, "Đi xối nước, tỉnh người một chút."

Thẩm Quyện: "..."

Cho tới bây giờ Thẩm Quyện chưa từng nghe thấy một cô gái nhỏ nói tôi đi xối nước bao giờ.

Cậu nghe thấy một tiếng vang nhỏ do đóng cửa phòng rửa tay, thở dài một hơi, đầu ngón tay xoa nhẹ vành mắt dưới, cảm thấy đầu hơi đau.

Thẩm Quyện cho rằng thường ngày Lâm Ngữ Kinh rất khó trị. Thiếu nữ chán chường hỏa khí cực lớn, lóc xương mình làm nhà lao nhất kín bản thân trong đó, nói dối thuận miệng đến mức gần như không có một lời thật lòng.

Hơn nữa, đối với những chuyện xảy ra bên mình, vô cùng không tìm không phối.

Ví dụ như đến bàn cùng bàn của mình mà cô cũng chưa từng động tâm.

Thẩm Quyện nóng nảy chừng vài ngày, khí áp liên tục xuống thấp, hoàn toàn không muốn nói chuyện.

*

Mười phút sau, Lâm Ngữ Kinh đi ra từ phòng rửa tay, sắc mặt như thường, hoàn toàn bình tĩnh.

Đến lúc cô đóng cửa phòng rửa tay rồi, đến trước bàn trà, vòng qua, ngồi vào ghế sofa, kéo gối tựa sau lưng, ngang người qua, nằm xuống.

Thẩm Quyện: "..."

Lâm Ngữ Kinh nhắm mắt lại, có thể còn ngại một chiếc gối tựa chưa đủ cao, lại kéo thêm cái nữa, gối lên góc, tiện thể điều chỉnh vị trí gối tựa một cái, làm cho mình nằm thoải mái hơn chút.

"Bạn học Thẩm, ngủ đi, ngủ một giấc ngày mai lại là khởi đầu mới. Chuyện gì cũng đều sẽ qua." Lâm Ngữ Kinh nhắm mắt nói.

"..."

Thẩm Quyện thật sự không biết cô rốt cuộc là tỉnh hay không tỉnh.

Cậu nhắc chân đạp bàn trà qua bên kia một cái, đứng lên đến bên cạnh ghế sofa: "Đứng dậy."

Lâm Ngữ Kinh làm như không nghe thấy, vẫn nằm thẳng tưng không nhúc nhích.

"Lâm Ngữ Kinh." Thẩm Quyện cảnh cáo.

"..."

Lâm Ngữ Kinh chậm rì rì, bất đắc dĩ mở mắt ra. Mắt của cô hơi ửng đỏ, lúc nhìn cậu không khỏi khiến người ta cảm thấy có chút tủ thân.

"Cậu muốn đuổi tôi đi sao?" Cô nhỏ giọng hỏi.

Thẩm Quyện lại bắt đầu nhức đầu: "Không phải, bên trong có phòng ngủ, lên giường mà ngủ, hôm nay tôi mới đổi ga giường. Cậu muốn rửa ráy, trong toilet cũng có đồ rửa mặt dùng một lần."

Lâm Ngữ Kinh chậm chạp đứng lên: "Cậu không phải là nam sao?"

Thẩm Quyện đứng thẳng nhìn cô: "Cậu thấy sao."

"Cậu đúng là vậy đó, " Lâm Ngữ Kinh ngồi xuống, nói, "Giường nam sinh, tôi lại có thể tùy tiện ngủ sao?"

Thẩm Quyện nhú mày, nghiêng người ra sau: "Thế nào, giường đàn ông cũng ảnh hưởng tới tốc độ xuất kiếm của cậu à?"

Lâm Ngữ Kinh lắc đầu: "Tôi ngủ giường cậu, không phải tôi còn phải chịu trách nhiệm sao?"

"..."

Thẩm Quyện sững sờ trong nháy mắt, hầu như không kịp phản ứng.

"Tôi còn phải giặt ga giường cho cậu." Lâm Ngữ Kinh nói tiếp.

Thẩm Quyện: "..."

*

Lâm Ngữ Kinh vào toilet tắm rửa một cái. Studio này của Thẩm Quyện mặc dù tọa ở khu dân cư cũ kĩ, diện tích cũng không tính là lớn, tuy nhiên chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đầy đủ.

Trong phòng ngủ có toilet độc lập, hẳn là phòng chuyên dụng chỉ dành riêng cho ông chủ Thẩm. Phòng tắm còn không nhỏ, chia khu khô ướt, vô cùng có cảm giác thiết kế. Trên mặt tường màu xám thẫm khám khối thủy tinh lớn, không có vật chắn có thể trông thấy bồn rửa tay và bồn cầu bên ngoài.

Những giọt nước ngưng tụ tụ tập trên thủy tinh, sau đó chậm chạp chảy xuống, để lại một vệt nước mờ mờ.

Lâm Ngữ Kinh đưa tay, duỗi ngón tay vuốt dọc theo vết trượt.

Nước ấm áp tưới xuống, chảy vào đôi mắt, cay cay xót xót, người cũng tỉnh táo hơn không ít.

Cô quả thực chính là đang lợi dụng rượu ngấm trên đầu, dưới trạng thái cực độ hưng phấn, để không phải kiêng dè gì cả.

Cô không muốn về, Thẩm Quyện cũng không nói gì, cho cô ở lại đây.

Cô ăn nói hàm hồ, Thẩm Quyện cũng không tức giận, cứ như vậy thuận theo tính cách của cô.

Khiến cô nảy sinh một loại cảm giác, có phải cô ở bên cạnh cậu thì có thể tùy hứng buông thả không.

Lâm Ngữ Kinh bỗng dừng nghĩ tới hai chữ.

Dung túng.

Cô bị suy nghĩ của mình làm cho hoảng sợ thêm.

Từ ngữ như vậy, đặt trên người lão đại bá chủ trường học, thật sự có chút không hợp rồi, hoàn toàn không tương xứng.

Lâm Ngữ Kinh không có đồ để thay, tắm xong vẫn mặc bộ kia, cũng may bằng vải bông mềm mại rất thoải mái.

Đồ rửa mặt dùng một lần ở chỗ Thẩm Quyện rất đầy đủ, khăn mặt bàn chải đánh răng gì đó đều có. Lúc Lâm Ngữ Kinh sấy tóc khô một nửa, đội khăn lông mới đi ra, nhìn thấy Thẩm Quyện đang ngồi trên ghế sofa làm bài tập.

"..."

Lâm Ngữ Kinh trợn to hai mắt, nghĩ là mình nhìn lầm rồi.

Nghe thấy tiếng động, Thẩm Quyện ngẩng đầu lên.

Lâm Ngữ Kinh vừa khéo đi qua, thấy ngòi bút của cậu dừng ở đề trắc nghiệm cuối cùng, "Xoạt" cái khoanh vào C. Sau đó nhanh như bay quét hết đề lớn một lần, lại lật sang trang, dùng ba phút xem xong tất cả đề lớn, động đến đâu viết đáp án đến đó. Sau khi tiện tay tính xong hai mẫu đề cho điều kiện thì khép bài tập lại, ngẩng đầu lên: "Đi ngủ?"

Lâm Ngữ Kinh kịp phản ứng: "Cậu vừa mới làm bài tập à?"

Thẩm Quyện cười: "Cô nhóc à, tôi cũng không phải loại không học bài mà đi thi có thể làm bài được gì đó đâu."

Lâm Ngữ Kinh mặt không biểu cảm nhìn cậu, chỉ chỉ chính mình: "Tôi, cũng chỉ nhỏ hơn cậu nhỏ một tí tuổi, không phải cô nhóc."

"Hai tuổi." Thẩm Quyện nói.

Lâm Ngữ Kinh mờ mịt: "Cái gì?"

"Cậu đi học lúc sáu tuổi đúng không?" Thẩm Quyện hỏi.

"À, đúng thế." Lâm Ngữ Kinh nói.

"Vậy tôi đây lớn hơn cậu hai tuổi, " Thẩm Quyện đứng dậy, đưa tay xoa nhẹ đầu cô. Tóc vừa gội xong chưa được sấy khô, còn có chút ẩm ướt, sờ lên thì càng mềm, "Ngủ đi cô nhóc, sau này đừng có ý vào tửu lượng mình tốt mà cứ uống như vậy."

Cậu dừng một chút, cụp mắt xuống: "Uống xong còn mẹ nó gọi người ta muốn điếc."

*

Lâm Ngữ Kinh rốt cuộc vẫn khăng khăng ngủ ở ghế sofa. Thẩm Quyện ôm chăn ga gối đệm tới cho cô, lại mở một chiếc đèn sàn tối nhất, mới đi vào phòng.

Hai ngày nay cậu chẳng ngủ nghỉ được bao nhiêu. Nhiều việc, thiếu thời gian, lại bởi Lâm Ngữ Kinh náo loạn cả đêm, có chút đau nửa đầu.

Thẩm Quyện xốc áo lên cởi ra, tiện tay ném vào sọt quần áo bên cạnh, đi vào phòng tắm, mở vòi hoa sen.

Trong phòng tắm nóng ẩm ngột ngạt. Hơi nước chưa tan lượn lơ xung quanh, trên mặt tường thủy tinh còn lăn tăn mấy giọt nước chưa khô, bên cạnh bồn rửa tay có một dấu chân ướt sũng.

Hơn 10 phút trước còn đang đứng ở chỗ này đây. Suýt chút nữa những hình ảnh tưởng tượng ra đã không khống chế được mà hiển hiện trong đầu.

Cậu nhắm mắt lại, đứng dưới vòi sen, một tay chống lên mặt tường, thở dài.

*

Lâm Ngữ Kinh tỉnh dậy lúc năm rưỡi sáng, chính là thời điểm mọi âm thanh đều tĩnh lặng. Trời mới tờ mờ sáng, xuyên qua song cửa vuông hẹp phía trên kệ có thể thấy được bầu trời lúc còn đương tối mịt mù.

Cô nằm thẳng trên ghế sofa, như thường lệ dây dưa hồi thần đôi lát, mới lè mề ngồi dậy, xoa xoa đôi mắt mỏi nhừ, ngáp một cái, trở mình xuống đất.

Bàn chải đánh răng cô dùng hôm qua đã đặt trong toilet phòng Thẩm Quyện. Lâm Ngữ Kinh nhìn thoáng qua cửa phòng ngủ đóng kín, quyết định vứt bỏ. Cô đến toilet bên ngoài bóc một bộ mới, rửa mặt xong đi ra ngoài.

Ngõ cũ vào sáng sớm rất náo nhiệt, là khung cảnh Lâm Ngữ Kinh đến tận bây giờ vẫn chưa từng thấy. Ra phía ngoài là hàng quán bán lẻ, mùi thơm của các loại điểm tâm sáng lan tỏa. Sữa đậu nành bánh mì dẹt* và bánh quẩy vàng óng giòn rộm. Cơm cuộn* với nhân bánh quẩy, cải muối và trứng muối. Căn vào một cái là khoang miệng đầy ắp hương vị tươi ngon, so với cơm nắm chỉ có cơm trong canteen quả thực là hai loại đồ ăn.

Lâm Ngữ Kinh mua mỗi thứ một chút, vừa ăn vừa về. Lúc cô đi không khóa cửa, trở về trong phòng vẫn yên tĩnh như cũ, lắng đọng giấc ngủ ấm áp suốt đêm cùng mùi rượu thoang thoang quần quanh.

Lâm Ngữ Kinh đem đồ ăn sáng đặt trên mặt bàn, gấp gọn chăn màn, lại tiện tay xé tờ giấy trắng viết vài lời, mới quay người ra cửa.

Cô lấy balo đi về nhà. Mới giờ này, chắc Mạnh Vĩ Quốc và Quan Hương Mai vẫn chưa thức dậy.

Kết quả vừa vào cửa, đã phát sinh sai sót.

Vừa khéo gặp phải Phó Minh Tu xuống lầu.

Lâm Ngữ Kinh sợ hết hồn, đứng ở cửa, há to miệng.

Phó Minh Tu cũng ngây người, đứng ở đầu cầu thang nhìn cô. Lâm Ngữ Kinh đơng đưa cánh tay trước sau hai cái, thở hển hển hai cái, giành nói trước: "Chào buổi sáng anh trai! Không khí bên ngoài trong lành ghê, bình thường anh có chạy bộ buổi sáng hả?"

Phó Minh Tu nhíu mày nhìn cô, lại nhìn bộ quần áo ở nhà trên người cô, hăng giọng một cái: "Lát tôi đưa cô đi."

Thiếu nữ một lần nữa được sủng mà lo.

Phó Minh Tu rất nghiêm túc giải thích: "Dù sao tôi cũng phải về trường, tiện đường."

"..."

Lâm Ngữ Kinh giờ đây đã thông suốt toàn bộ. Phó Minh Tu này, mặc dù bản tính thiếu gia hơi nông, nhưng con người không xấu, hơn nữa còn là loại miệng nói không nhưng cơ thể lại bảo có.

Không chừng còn là một tên trắng ngọt gốc tính cách cáu kỉnh. Trong lòng nghĩ gì đều ghi hết trên mặt, nửa điểm cũng không giống mẹ mình.

Lâm Ngữ Kinh đã ăn sáng rồi, tùy tiện ăn quả trứng luộc cho xong, kéo vali nhỏ ra ngoài với Phó Minh Tu.

Trước khi đi Quan Hương Mai còn cười nói với Mạnh Vĩ Quốc: "Anh xem kìa, hai trẻ thật thân thiết."

Lúc cô tới trường trong phòng học vẫn chưa có mấy người, tất cả đại biểu môn còn chưa tới. Lâm Ngữ Kinh ngồi vào chỗ, rút di động ra, nhìn thấy một tin nhắn mới.

Cô vốn tưởng là của Thẩm Quyện, kết quả không phải, tin này đến từ Trình Dật.

Mùa thu bên Đế Đô đến khá nhanh, đại hội thể thao cũng sớm hơn bên này một chút. Ở bên kia, đại hội thể thao của Phụ Trung đã kết thúc, lớp bọn Trình Dật có tổng điểm đứng thứ nhất, gửi hình tới đây.

Cậu ta bá cổ Lục Gia Hành ngửa mặt chụp. Vẻ mặt Lục Gia Hành không kiên nhẫn, giơ tay lên định che camera. Tiếc là không che được, chỉ lộ ra một ngón tay.

Trình Dật: [Kình muội, bên các cậu có tổ chức đại hội thể thao không?]

Lâm Ngữ Kinh hồi âm: [Chưa, tuần này.]

Trình Dật này có lẽ vừa mới bò dậy từ giường chưa bao lâu, xoắn xuýt giữa đến trường và không đến trường, trả lời rất nhanh: [Thứ mấy, mở mấy ngày, anh trai muốn trốn học tìm em đi chơi quá.]

Lâm Ngữ Kinh cười đáp: [Hai ngày thứ năm thứ sáu thì phải, sau đó có hai ngày nghỉ.]

Đợt 1 tháng 10* Trình Dật vốn dĩ muốn tới, ai dè bị bắt đi du lịch với cả nhà. Một bé thiếu niên trừ bỏ việc học ra thì cái gì muốn làm cũng khó mà làm, dồn nén đến nóng nảy. Hệt như một chú chim nhỏ khát vọng tự do bỏ trốn khỏi trường học.

(*) Ngày Quốc khánh của Trung Quốc. (kì nghỉ dài trước đó)

Trình Dật: [Đây chẳng phải vừa vặn quá rồi à. Tớ cùng cậu ngốc bốn ngày, nhân tiện xem xem đồng chí hoa khôi lớp chúng ta mấy tháng không gặp có cao lên chút nào không ta.]

Trình Dật: [Aida tớ đã nói với cậu rồi, học kỳ này đàn em lớp 10 có mấy em xinh lắm luôn đấy. Địa vị thiếu nữ xinh đẹp nhất trường Phụ Trung của cậu có khả năng không giữ được rồi.]

Lâm Ngữ Kinh để điện thoại di động xuống, cười đến nằm bò trên bàn.

Đang cười, bàn bị người ta gõ gõ.

Cô ngẩng đầu, trông thấy Thẩm Quyện, cầm điện thoại di động đứng lên đưa nhường chỗ cho cậu, cũng không ngẩng đầu mà trả lời tin nhắn.

Thẩm Quyên liếc mắt nhìn cô, đi vào ngồi xuống.

Lâm Ngữ Kinh cũng ngồi xuống, ngón tay lách cách gõ chữ, vẫn luôn cười.

Thật ra thường ngày cô cũng thích cười, với ai cũng cười, cong cong mắt nhìn vào bạn. Mặt bên trái có một lúm đồng tiền nhỏ rất nông, thoát nhìn sẽ khiến người ta không nhận được muốn đưa tay chọt thử.

Nhưng thường ngày, nụ cười này không có gì trong mắt cả, không có nội dung gì.

Thỉnh thoảng có lúc thực sự cười, sẽ làm người ta cảm thấy trong lòng mềm mại vô cùng.

Ví dụ như hiện tại.

Không biết nói chuyện với ai, cười toe như hoa mặt trời, mà còn là chữ "hoa mặt trời" in hoa.

Thế này không còn khiến người ta thấy phi thường mềm mại nữa rồi, không chỉ không mềm mại, mà còn rất chướng mắt.

Cảm xúc vui sướng nảy sinh khi Thẩm Quyên thấy đồ ăn sáng đặt trên bàn lúc sáng giờ đây đã hết queo. Cậu cup mắt xoay đi, nghiêng đầu tựa vào tường.

Lâm Ngữ Kinh đánh chữ, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía cậu: "Đại hội thể thao của Bát Trung người ngoài trường vào được không?"

"Có lẽ được, " Thẩm Quyên nhìn cô một cái, nói, "Đại hội thể thao không quản nghiêm, mặc bộ đồng phục liền vào được."

Thật bình thường cũng không quản nghiêm. Chỉ cần khoác đồng phục Bát Trung, nhìn trông giống học sinh chút, cổng trường đều cho bạn tùy ý

vào.

Lâm Ngữ Kinh gật gật đầu, bỗng nhiên xoay người lại: "Bạn học Thẩm, hôm đại hội thể thao đó, cậu có thể cho mượn bộ đồng phục dùng chút không?"

Thẩm Quyện ngừng một chút: "Làm gì."

"Tôi có người bạn muốn tới, " Lâm Ngữ Kinh giải thích, "Chỉ, muốn mượn của cậu mặc một chút, cậu ta vào được cổng trường sẽ trả ngay cho cậu."

"Nam?" Thẩm Quyện hỏi.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy vấn đề này hết như nói nhảm: "Nữ chẳng lẽ không mặc của tôi được sao?"

Thẩm Quyện im lặng vài giây, híp híp mắt, kéo dài giọng hỏi: "Cậu mượn quần áo của tôi, cho đứa con trai khác mặc?"

Hết chương 32.

(*)

Bánh mì dẹt (大饼)

Cơm cuộn (菜饭团): tên tiếng anh là Cifantuan. Món ăn sáng này được yêu thích ở Thượng Hải, Hong Kong và Đài Loan. Cơm nóng được cuộn ngoài nhân và bọc giấy bóng thành dạng tương tự sushi. Cơm cuộn có thể có nhân ngọt hoặc mặn: từ vùng tới thịt lợn, nấm hay rau củ muối.

Đây là loại có nhân giống miêu tả trong truyện.

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Gọi Hai Tiếng Để Nghe

Lúc Lâm Ngữ Kinh nói những lời này, không cảm thấy có gì không đúng.

Đại hội thể thao người bên ngoài có thể vào không?

Có thể, nhưng phải mặc đồng phục.

Vậy cậu cho mượn đồng phục dùng chút được không?

Theo khuôn mẫu bên trên, tiếp theo nên nói là không vấn đề gì.

Thế nhưng Thẩm Quyện vừa hỏi vấn đề này, cô đột nhiên cảm giác có chút không được tự nhiên.

Không biết vì sao, Lâm Ngữ Kinh lại liên tưởng lung tung đến một tra nam*, bạn gái than thở khóc lóc lên án hãm ta: "Tên lừa gạt tình cảm này! Tôi đối với anh không tốt sao? Tôi mỗi ngày vất vả khổ cực làm việc kiếm tiền. Thế mà anh lại đem tiền tôi kiếm được phung phí cho người đàn bà khác! Chia tay!"

(*) Loại đàn ông cận bã, xấu xa.

Lâm Ngữ Kinh bị hình ảnh bản thân tưởng tượng ra dọa sợ rồi, há to miệng, hơn nửa ngày không nói nên lời.

Thẩm Quyện xem ra cũng không định buông tha cho cô, nhích tới gần một chút, chống khuỷu tay lên chân, nhìn cô từ dưới lên: "Hừm? Là ý này sao?"

Hôm nay cậu đến cũng rất sớm, giờ tự học sớm còn chưa bắt đầu. Người trong phòng chỉ mới được gần nửa, đa số đều đang cúi đầu múa bút thành văn bổ sung bài tập.

Trên người Thẩm Quyện có một mùi hương rất sạch sẽ. Trước đây có đôi khi hai người sát vào nhau nói chuyện, Lâm Ngữ Kinh cũng sẽ ngửi thấy được. Lâm Ngữ Kinh từng đoán là mùi sữa tắm hay nước giặt của cậu, nhưng hiện tại cô đã biết rồi, là dầu gội đầu.

Bởi vì hôm qua cô đã tắm rửa ở nhà cậu, dùng dầu gội đầu và sữa tắm của cậu. Bây giờ tóc cô cũng có mùi hương đó.

Dầu gội đầu hương rừng, hòa lẫn một mùi hương nào đó không nói rõ được, chỉ có riêng ở cậu.

Cậu hút thuốc, trên người hơi có mùi thuốc lá, nhưng rất nhạt, hẳn là không đến mức nghiện.

Thẩm Quyện còn đang duy trì một khoảng cách an toàn. Ít ra so với khoảng cách gần kề đến độ chóp mũi suýt chạm vào nhau, hơi thở giao thoa với nhau như đêm qua, khoảng cách lúc này này quả thực có thể nói là quá an toàn. Bình thường lúc hai người họ nói chuyện thầm trong giờ, khoảng cách cũng đã gần hơn bây giờ.

Thế nhưng đây là lần đầu tiên, Lâm Ngữ Kinh cảm nhận được một cảm giác áp bách không rõ ngọn nguồn, vào lúc cậu từng chút một nhích đến gần, nhắc mắt nhìn chăm chăm vào cô.

Còn nảy sinh chút ảo giác như bị cám dỗ.

Lâm Ngữ Kinh hắng giọng một cái: "Không cho thì thôi, cậu đừng có nhỏ mọn như vậy." Cô nói xong, dời ánh mắt, cảm giác mình như một Liễu Hạ Huệ tọa hoài bất loạn*.

(*)Liễu Hạ Huệ sống ở Lỗ quốc vào thời Xuân Thu (770-476 TCN), nổi tiếng là người có khả năng chống lại cảm dỗ sắc dục.

Một phụ nữ vô gia cư tìm nơi trú ẩn trong đêm đông lạnh. Liễu Hạ Huệ lo cô ấy có thể chết vì lạnh, nên ông đã để cô ngồi trên đùi, quấn áo mình quanh người cô và áp chặt cơ thể cô vào mình. Họ đã ngồi như vậy suốt đêm và ông đã không làm bất kỳ điều gì không đúng đắn.

Nhờ điều này, ông được xem là một nam tử hán chính trực, và có một câu tục ngữ về ông:Tọa hoài bất loạn(ngồi mà trong lòng vẫn không loạn). (Nguồn: <http://vn.minghui.org>)

Cô quay đầu, nhìn về phía bạn học Lý Lâm đang múa bút thành văn dững cảm chiến đấu với bài tập số học, "Lý Lâm —— "

Lý Lâm không có thời gian ngẩng đầu, thuận miệng đáp một tiếng: "Hả? Sao thế?"

Lâm Ngữ Kinh còn chưa kịp nói gì, Thẩm Quyện đã khó chịu "Xuy" một tiếng. Cậu đưa tay đặt lên đỉnh đầu cô, xoay đầu cô lại, bắt cô nhìn cậu: "Tôi còn chưa nói không cho, cậu tìm người khác làm gì?"

Lâm Ngữ Kinh bị cậu bẻ đầu, chớp mắt mấy cái: "Tôi tưởng cậu không muốn."

Soái ca thì tật xấu cũng nhiều hơn, Lâm Ngữ Kinh tương đối hiểu được.

"Là không sẵn lòng cho lắm, " Thẩm Quyện lười biếng nói, "Nhưng nếu cậu xin tôi, gọi hai tiếng dễ nghe, chẳng phải tôi sẽ cho sao?"

Cậu hơi cao giọng ở âm cuối, mang theo một chút lảng nhãng nhăng vụn vặt. Giọng nói trầm thấp quấn quanh, trêu chọc đến khiến đầu tai người ta run lên, bắt đầu nóng dần.

"..."

Lâm Ngữ Kinh nuốt một ngụm nước bọt, vô ý thức nghiêng ra sau né tránh. Cảm thấy nhịp tim dường như có hơi nhanh, "Thành thích thành thích" từng nhịp mạnh mẽ, dường như nhanh hơn khi vui vẻ bình thường rất nhiều.

Hiện tại cô và Thẩm Quyện đã rất thân thuộc rồi. Ở chung hai tháng, dấu sao cũng là ngồi cùng bàn, sớm chiều cùng nhau. Bình thường cũng sẽ có đôi lần đụng chạm tứ chi, vậy nhưng loại cảm giác khác thường rõ rệt như này, vẫn là lần đầu tiên.

Là nguyên nhân gì đây?

Là vì đêm qua, cô bắt đầu phát hiện nhan sắc của Thẩm Quyện thật ra vô cùng câu người sao?

Cô vô thức nhắc tay lên, sờ sờ lỗ tai hình như đã hơi phồng, nhận ra cảm giác của mình không hề sai.

Không đúng, hệ thống chống đỡ trai đẹp đâu rồi?

Cô có chút phiền muộn, trong lòng lặng lẽ mắng bản thân không có tiền đồ, khẩn trương gấp gáp che đi hai tai, ngay khi Thẩm Quyện còn chưa phát hiện ra.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy phản ứng của cô hết như một đũa ngọc trắng ngọt ngây ngô, bị một tên lão luyện tình trường đùa bỡn.

*

Thẩm Quyện cuối cùng vẫn cho cô mượn áo khoác đồng phục.

Bát Trung thường phát hai bộ đồng phục, tiện việc giặt rửa. Thẩm Quyện tạm nghỉ học một năm, vốn sẽ mặc đồng phục mười hai, sau lại

nhận thêm hai bộ mười một, thành thử dư ra đến hai bộ đồng phục.

Vào ngày cậu mang đồng phục đến cho Lâm Ngữ Kinh, Trình Dật lại gửi tin nhắn mới cho cô: [Con gái yêu, ba mang theo con cưng Lục Gia Hành đến cùng nhé.]

Quan hệ giữa Lâm Ngữ Kinh và Lục Gia Hành không thể nói là không tốt. Nhưng một núi không thể chứa hai cọp. Lâm Ngữ Kinh là kiểu tích cách bất kể đối phương là giới tính gì cũng sẽ tuyệt đối không nhượng bộ, Lục Gia Hành cũng mặc kệ mi là nam hay nữ. Mà cũng có thể cậu ta căn bản là chẳng xem Lâm Ngữ Kinh là nữ, vì cậu ta luôn đối xử với nữ sinh rất hòa nhã.

Hai người chém giết trên chiến trường tranh đoạt ngôi vua của đám trẻ mấy năm. Cả hai cũng không ai biết vì sao, đâm đá lẫn nhau mãi như vậy, đến cuối cùng quan hệ vậy mà càng ngày càng vững chắc.

Còn Trình Dật chính là đám dây leo tường giữa hai người bọn họ. Ở đâu không ổn chấp ở đó, tạo thành tam giác sắt không cách nào lay chuyển được.

Lâm Ngữ Kinh lạnh lùng tàn khốc đáp lại ba chữ: [Bảo nó biến.]

Trả lời xong, cô lại quay đầu nhìn sang Thẩm Quyện. Rất lâu rất lâu, chăm chú nhìn cậu mà không hề nhúc nhích.

Thẩm Quyện đang đem sách hóa dựng đứng trên bàn, người nằm nhoài xuống. Lười nhác đến nỗi trông như một giây sau sẽ ngủ mất rồi, khiến người ta hoài nghi không biết cậu rốt cuộc có phải đang đọc sách không. Cậu chú ý tới ánh mắt Lâm Ngữ Kinh, xoay đầu lại.

"Sao vậy." Thẩm Quyện hỏi.

Lâm Ngữ Kinh vẫn cứ nhìn cậu. Mắt hồ ly chớp chớp, lông mi dài lay động, ánh mắt rất mềm.

Thẩm Quyện đã lần mò được kinh nghiệm rồi. Trong tình huống bình thường mà bày ra biểu cảm này, là cô đang nịnh nọt cậu đấy. Xem ra là có chuyện rồi.

Còn loại này, là cô cảm thấy chuyện đó cậu sẽ không dễ dàng đồng ý. Vì vậy trước tiên giả vờ mềm yếu, dỗ dành chút đã.

Quả nhiên, một giây sau ——

"Bộ đồng phục lớp mười hai khác của cậu ấy, có thể cũng cho tôi mượn một cái không?" Lâm Ngữ Kinh nói, "Tôi còn một đứa bạn..."

"..."

"Bộp" một tiếng. Sách hóa trên bàn Thẩm Quyện ngã xuống rồi.

Cậu thẳng người, không có biểu cảm gì, hỏi: "Cậu còn mấy người bạn?"

"Hết rồi, " Lâm Ngữ Kinh làm động tác thề, "Tôi chỉ có hai người bạn đó."

Thẩm Quyện vẫn như cũ, rất bình tĩnh gật đầu, mắt đen kịt không nhìn ra vui giận.

Cậu không nói lời nào. Lâm Ngữ Kinh sáp đến gần, nói thêm: "Bây giờ còn có cậu nữa."

Thẩm Quyện rớt cuộc đã có phản ứng, lông mi khẽ động, vén mắt lên.

Không biết vì sao, Lâm Ngữ Kinh cảm thấy cái nhìn này của cậu hình như cũng chẳng vui vẻ gì.

Không ngờ cô lại tự nổi cơn xúc động.

Tôi nhận cậu làm anh em rồi đó!!

Tôi! Một Lâm Ngữ Kinh đã phải cùng Trình Dật và Lục Gia Hành lặn lội hai năm mới phát sinh tình cảm! Còn cậu chỉ mới biết hai tháng cũng đã thân thiết như vậy rồi!

Đây là tiến triển thần tốc cỡ nào chứ?

Cứ tiếp tục phát triển như vậy, tốt nghiệp cấp ba xong có phải sẽ ký xong hợp đồng chia phòng ở khu nhà trọ gần trường không hả?

Ngừng, được rồi, có thể, dừng lại, rồi. Mà có phải lại bắt đầu thèm thuồng sắc đẹp của bạn học Thẩm không hả?

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy suy nghĩ của mình trôi xa quá rồi, tự mình phỉ nhổ một phen, nhích đến trước: "Bạn học Thẩm? Được không?"

Cậu nhìn cô, nửa ngày.

"Được." Thẩm Quyện nói.

*

Trình Dật nói bọn họ muốn qua đây, Lâm Ngữ Kinh còn rất mong đợi.

Tuy cô đến thành phố A đã được hai tháng, nhưng trước sau vẫn chưa có cảm giác quen thuộc với nơi này. Tại kiểu hoàn cảnh lạ lẫm thế này, người quen cũ sẽ mang đến cho ta một cảm giác an toàn và an ủi cực kỳ lớn.

Bất tri bất giác đã đến thứ năm. Trước đó mấy hôm Lưu Phúc Giang có tìm Lâm Ngữ Kinh, bảo cô đi nâng bảng.

Vào đại hội thể thao, mỗi lớp đều có một nữ sinh đi cầm bảng lớp. Lớp 10 nữ sinh ít hơn nam sinh, lớp ban tự nhiên vốn dĩ có chút "dương thịnh âm suy" mà. Lúc Lưu Phúc Giang tìm đến Lâm Ngữ Kinh, cô vốn đã định từ chối.

Loại chuyện đứng ở hàng đầu tiên, hưởng thụ cái nhìn chăm chú của cả trường này, cô không có quá nhiều nhiệt tình.

Đại hội thể thao bình thường bắt đầu vào sáng sớm, lễ khai mạc vào lúc sớm tinh mơ. Thời gian đến trường còn phải sớm bình thường.

Nhưng cuộc sống vườn trường vốn khô khan. Kiểu hoạt động đại hội thể thao mà liên tiếp hai ngày không cần đi học không cần học bài chỉ cần mù quáng chơi đùa này, khiến tất cả mọi người rất phấn khởi, đủ để chống cự chút không tình nguyện do việc dậy sớm mang đến. Ngay cả đám đầu sỏ ngày nào cũng đi học trễ ngủ trong lớp, luôn luôn bị phạt đứng hành lang cũng sục sôi nhiệt huyết.

Ủy viên thể dục nói 6h30, tất cả mọi người tập hợp trên bãi tập. Ngoại trừ có vài người kêu rên không dậy nổi, đa số mọi người cũng không dị nghị gì.

Trình Dật kéo Lục Gia Hành đến hội học sinh tìm người quen làm hai đơn xin nghỉ học, lại nhiều lần xác định thời gian cụ thể với Lâm Ngữ Kinh xong, đi đặt vé máy bay.

Trình Dật nói bọn họ lên máy bay vào sáng sớm cùng ngày, có lẽ sẽ đến đây vào giữa trưa. Nói rằng đến lúc đó sẽ gọi điện cho cô, bảo cô đến cổng trường đón bọn họ.

Lâm Ngữ Kinh không nghi vấn gì. Sáng sớm thứ năm đến sân vận động, tìm được vị trí lớp mình.

Cô trọ ở trường, cứ tưởng mình đã xem là đến tương đối sớm rồi. Kết quả lúc đến người trong lớp đã tới một nửa. Tổng Chí Minh không biết kiếm đâu ra một cái trống đỏ chót, đặt lên cái đài* ở trước vị trí lớp bọn họ.

Trên thành lan can* treo biểu ngữ lớn, nền đỏ chữ vàng, khẩu hiệu là của đội lớp bọn họ.

—— Mãnh hổ trong núi! Giao long trong nước! Lớp mười một 10!
Ngọa hổ tàng long!

Ngốc đến tận cùng.

(*) Đài ở đây chính là khán đài. Còn lan can chính là song chắn phía trước khán đài.

Khẩu hiệu này cũng là do Lý Lâm nghĩ ra, phát huy toàn vẹn tài năng của cậu ta lúc ghi báo bảng "Xuân thu mời uống trà hoa cúc, thanh nhiệt giải độc lại hạ hỏa". Lâm Ngữ Kinh vốn dĩ không đồng ý, sau đó cô thấy Tổng Chí Minh giơ tay lên, hài lòng lớn tiếng ngâm nga cái cậu ta ghi.

—— Cảm xúc mãnh liệt cháy bùng năm tháng! Người lớp 10 không ai vượt được qua!

Tổng Chí Minh ngâm nga xong, còn tự tin hỏi: "Sao nào? Có phải rất thanh xuân không?"

"..."

Lâm Ngữ Kinh không nói hai lời liền đi tìm Lưu Phúc Giang, chủ động gánh nhiệm vụ cầm bảng lớp đó.

Bởi vì cầm bảng chỉ cần giơ bảng lớp, mặt không biểu cảm đi phía trước là được rồi, không cần niệm những thứ khẩu hiệu thiếu não này.

Tổng Chí Minh cầm hai dùi gõ đứng trước trống, bắt đầu gõ từng từng từng, cực kỳ phong cách. Ép những sáng kiến dùng tấm vỗ tay, chai nước khoáng chứa đá sỏi bên trong gì gì đó của lớp khác đến không còn chút khí thế.

Tổng Chí Minh thấy cô, đánh tiếng chào hỏi: "Có cảm thấy tớ có chút khí chất của tay trống trong nhóm nhạc rock không!"

Cậu ta nói xong, gõ bậy một đoạn nhịp trống nghe rất dồn dập.

Lâm Ngữ Kinh bị cậu ta chọc cười, tay cầm bảng tên lớp 10 đứng ở bậc thang đầu của đài mà cười. Phía sau chợt truyền đến giọng của một cô gái, tức giận: "Nhường chút được không?"

Cô vội vàng nghiêng qua một bên, quay đầu nói một câu thật xin lỗi. Nữ sinh kia liếc cô một cái, đi sượt qua bả vai cô, còn đụng vào một cái.

Lâm Ngữ Kinh nhớ mang máng hình như cô ấy tên Tuệ gì đó, lớp phó văn thể. Trước đây hai người dường như cũng chưa từng nói chuyện, Lâm Ngữ Kinh không hiểu địch ý của cô ấy từ đâu mà đến.

Tổng Chí Minh cũng nhìn thấy, đợi nữ sinh đi lên rồi, cậu chạy đến đây: "Ày, không có chuyện gì chứ?"

Lâm Ngữ Kinh lắc đầu: "Không có gì, cô ấy tên là gì nhỉ?"

Tổng Chí Minh tiếp tục vui vẻ vịn lan can, nhỏ giọng nói: "Văn Tử Tuệ. Không phải chứ, hai ngày nay cô ấy đều trừng như muốn thủng cậu, mà cậu ngay cả người ta tên gì cũng không nhớ ư?"

"Tôi ngồi hàng thứ nhất, làm sao biết cô ấy nhìn tôi, " Lâm Ngữ Kinh rất vô tội, "Cô ấy trừng tôi gì thế."

Tổng Chí Minh gõ gõ bảng lớp trong tay cô: "Bởi vì cái này nè chị hai. Lúc cậu chưa tới, Văn Tử Tuệ là tiểu hoa khôi, đại hội thể thao năm trước cũng chính là cô ấy cầm bảng lớp. Kết quả cậu đến một phát là biến thành của cậu."

Nhiệm vụ cầm bảng này, bình thường đều là do người xinh đẹp nhất trong lớp đảm nhiệm. Nói cách khác, là chính thức đánh dấu việc hoa khôi lớp.

Tổng Chí Minh tiếp tục nói: "Cậu nói xem, mặc váy duyên dáng nhất toàn trường, lại yên lặng đứng trong phương trận*, còn ai nổi trội hơn? Hiếm lắm mới có lúc không cần mặc đồng phục, chị gái xinh đẹp cũng muốn khoe đôi chân tuyệt mỹ nhất."

"..."

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy mấy cô gái nhỏ cùng tuổi bây giờ tâm tư cũng thật khó đoán, không hiểu nổi cái đẹp nhất này thì rốt cuộc có gì tốt, Bát Trung có Ngô Ngạn Tổ* hay là Kim Thành Vũ* nhìn ngắm các cô sao?

(*) Đều là diễn viên nam nổi tiếng, và đẹp trai.

*

Lễ khai mạc bắt đầu lúc bảy giờ. Mỗi lớp đều phải đứng trên bãi tập trước đài chủ tọa. Ban đầu là giơ bảng lớp hô khẩu hiệu đi một vòng, sau đó đi vào chỗ đứng nghiêm. Mỗi lớp có một khoảng đất mà, nghe người chủ trì lên tiếng, đại diện học sinh thể dục lên tiếng, hiệu trưởng lên tiếng. Đến bảy rưỡi làm nghi thức kéo cờ, sau đó chính là chính thức bắt đầu.

Thẩm Quyện đến lúc bảy giờ hai mươi, bấm thời gian vô cùng chuẩn, vừa khéo tránh được hoạt động đội hình phương ngũ nhục nhã, vừa không bỏ qua nghi thức kéo cờ.

Thời điểm cậu đến hiệu trưởng đang phát biểu, toàn bộ sân thể dục chỉ có ở bãi tập chính giữa kia là có người. Từng khối đội hình phương trận chen chúc, hiệu trưởng đứng bên trên kích động tuôn trào, phun từng chấm nước bọt.

Thiếu niên lười biếng đi vào từ cửa số 3, đứng ở cửa quét mắt một vòng.

Thẩm Quyện vốn định nhìn bảng lớp tìm đến, kết quả không nghĩ tới, lần đầu liếc mắt liền nhìn thấy Lâm Ngữ Kinh đứng ở hàng trước nhất.

Nữ sinh giơ bảng của từng lớp đều mặc áo sơ mi trắng và váy đỏ nhà trường thống nhất phát, giày thể thao trắng, tóc cột thành đuôi ngựa cao.

Tương đối biến thái ở chỗ, không thể mang bút tất, vì phải đồng nhất màu sắc.

Hàng ngũ trong đại hội thể thao là nam sinh một hàng nữ sinh một hàng. Nữ sinh chịu trách nhiệm giơ bảng của mỗi lớp đều đứng riêng phía trước, váy đến trên đầu gối một tấc. Các cô gái để lộ đôi chân tinh tế trắng nõn, quét mắt qua một hàng, thoạt nhìn vô cùng vừa lòng đẹp mắt.

Thẩm Quyện dưới cái nhìn chăm chú của tất cả mọi người băng qua đường chạy màu vỏ quýt không một bóng người. Bỏ qua mệnh lệnh thúc giục cậu đi nhanh lên của Lưu Phúc Giang, không nhanh không chậm đến gần, trông thấy Lâm Ngữ Kinh tay giữ thẳng bảng lớp, không hề nhúc nhích đứng ở phía trước.

Tất cả mọi người đều đang run rẩy.

Hơn bảy giờ sớm mai cuối tháng mười đầu tháng mười một, ngoài trời cực lạnh, gió cũng mang theo khí lạnh ẩm thấp, tranh giành với nhau chui vào đầu khớp xương.

Lâm Ngữ Kinh vốn dĩ không thích ứng lắm với loại giá lạnh bên này, Thẩm Quyện nhìn thấy mũi chân cô hơi run, đầu gối cọ cọ vào trong một chút, rụt cổ một cái.

Cậu không lên tiếng, yên lặng đi đến hàng cuối đứng yên.

Chịu đựng hết nửa giờ, nghi thức kéo cờ cuối cùng cũng kết thúc, từng lớp trở lại vị trí của mình. Lâm Ngữ Kinh vừa đi đến trước đài, lập tức co lại thành một nhúm, khe khẽ rên rỉ mà dậm chân.

Bảng lớp cũng có chút nặng, cánh tay cô hơi mỏi nhừ. Đi đến hàng cuối cùng trên đài, dựng bảng lớp ngay ngắn tại chỗ trống ở bậc thềm cuối cùng, dùng dây nilon buộc chặt không cho nó ngã, mới quay người đi ngược xuống dưới.

Cô muốn về chỗ của mình mặc đồng phục lên.

Cô không mang đồng phục và quần để thay. Lúc học lớp mười ở Phụ Trung cô chưa hề đến đại hội thể thao, cũng không nghĩ tới loại tình huống này, chỉ đành mượn một trong hai bộ đồng phục của Thẩm Quyện cất trong balo.

Cô định bụng mặc đỡ bộ đó cho tới trưa, đợi đến lúc giữa trưa trở về phòng ngủ đổi lại quần áo.

Cô đi rất nhanh, cúi thấp đầu vừa xem đường vừa bước liền hai bậc thềm. Có không ít bạn học cùng lớp ngồi ở vị trí trên còn đang bước lên, Lâm Ngữ Kinh liền đi sát vào đường biên.

Kết quả chạm mặt với Văn Tử Tuệ đang đi lên, cô ấy bỗng nhiên ngừng bước chân, không hề báo hiệu mà nghiêng người qua phía cô, chắn trước mặt cô.

Lâm Ngữ Kinh đã bước một chân xuống, nhắc mắt thấy sắp đụng trúng người, vội vàng dịch chân chếch sang bên cạnh.

Bên cạnh có một lon nước có ga vị nho lặn đến, có lẽ là của bạn học ngồi phía ngoài cùng. Lâm Ngữ Kinh đã cấp tốc phản ứng mà đổi chỗ đặt chân, nhưng lại không trở tay kịp, một phát đạp lên chai nhựa tròn vo đó.

Cô trượt chân một cú, nửa người bên phải nặng nề va vào nữ sinh nọ. Cơ thể hoàn toàn mất cân bằng, ngửa ra ngã ngay ra sau. Cô kịp phản ứng, trong nháy mắt đưa tay ra, chống lên mặt đất giảm xóc, nhưng vẫn cứ thế rơi xuống đất, lặn xuống hai bậc.

Lâm Ngữ Kinh có thể cảm nhận được lúc mắt cá chân bắt đầu nặng nề cọ lên mép thêm xi-măng, mơ hồ nghe thấy một tiếng "Xoèn xoẹt", như là tiếng vải vóc bị xé rách.

Cô không hề thốt ra tiếng nào, ngược lại là Văn Tử Tuệ hét lên một tiếng, dọa Lâm Ngữ Kinh giật cả mình.

Khiến tiếng thét kinh hãi suýt nữa tràn khỏi cổ họng cô bị dọa đến tọt trở lại.

Thời điểm Lâm Ngữ Kinh vừa ngã xuống đất phần lớn lực đều dồn vào tay. Lúc này cổ tay bị va chạm run lên, hai ngón tay nằm trong lòng bàn tay đau đến không còn tri giác. Cô nhịn đau chống lên mặt đất muốn đứng dậy, mắt cá chân lại dấy lên một cơn đau buốt.

Bên cạnh có người đang nói chuyện, Văn Tử Tuệ kêu một tiếng dài mà chói tai, hình như có người kịp phản ứng, hỏi cô ta không sao chứ.

Âm thanh hỗn loạn chông chéo cùng một chỗ, tiếng rầm rì hỗn tạp.

Từ đoạn giữa bấp chân đến mắt cá chân đều nóng rất đau nhức, Lâm Ngữ Kinh ngồi dưới đất, váy đỏ trên người cuộn lên, làn váy rơi trên phần

giữa đui, gần như hở cả bắp đui, để lộ mảng lớn da thịt trắng nõn bóng loáng phơi trần trong không khí sớm mai lạnh rét.

Một giây sau, một chiếc áo khoác đồng phục cực lớn từ trên cao phủ xuống, che phủ cô không một kẽ hở.

Sau đó, có người ngồi xổm trước mặt cô, kéo hai đầu áo đồng phục bọc kín cả người cô từ phía trước, cầm khế sượt qua cọ lên trán cô.

Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu, nhìn thấy yết hầu rõ nét của Thẩm Quyện gần trong gang tấc.

Lớn vồn quanh chớp mũi chút mùi thuốc lá.

Cậu nhất định là mới lên đi hút thuốc xong, Lâm Ngữ Kinh nghĩ.

Hết chương 33.

(*) Phương trận (hay đội hình Phalanx) là một đội hình quân sự số đông hình chữ nhật, thường được tập hợp hoàn toàn từ bộ binh nặng được vũ trang giáo, kích, hoặc những vũ khí tương tự như vậy. Thuật ngữ này đặc biệt sử dụng cho đội hình chiến tranh Hy Lạp cổ đại. (Wikipedia)

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Tôi Không Thể Nhìn Bạn Cùng Bàn Của Tôi Chịu Uất Ức

Văn Tử Tuệ đúng là không thích Lâm Ngữ Kinh cho lắm.

Mọi người đều là girl xinh trong lớp mà, giữa gái đẹp á hả, từ xưa đến nay luôn như vậy, hoặc là trở thành bạn tốt, hoặc chính là cấp bậc thù địch.

Văn Tử Tuệ vốn dĩ rất kính nể bạn học mới này cơ, lúc khai giảng vậy mà dám ngồi cùng với Thẩm Quyện.

Thế nhưng song song với kính nể còn có chút hâm mộ bé nhỏ.

Cô gái nhỏ mười sáu mười bảy tuổi, ngoài miệng dù không nói, nhưng thật ra trong nội tâm ít nhiều gì cũng có chút hâm mộ với bạn cùng bàn của trai đẹp, cho dù trai đẹp này lịch sử có phần đen tối. Tuy nhiên thiếu nữ độ tuổi này, phần lớn đều thích con trai hư hỏng. Hot boy có chút lịch sử đen tối thành công khiến cậu biến thành bá chủ trường học, ngược lại hình như càng hấp dẫn hơn rồi.

Văn Tử Tuệ vẫn luôn là loại cực kỳ năng nổ với các loại hoạt động. Lúc vừa khai giảng cô tranh cử lớp phó văn thể, cuộc thi ca hát năm trước, độc vũ đêm hội Giáng Sinh, giơ bảng đại hội thể thao, đều là cô. Vì vậy năm nay Lưu Phúc Giang vừa nói chuyện đại hội thể thao, hội chị em của cô liền nói ngay, lần này khẳng định cũng là cô.

Kết quả Lưu Phúc Giang tìm Lâm Ngữ Kinh.

Văn Tử Tuệ cảm giác mặt mình bị đánh đến xấu hổ vô cùng.

Lâm Ngữ Kinh mới đầu còn từ chối, sau đó không biết sao, lại đồng ý.

Muốn thì muốn, không muốn thì không muốn, còn làm cao cái gì.

Nhìn lại Lâm Ngữ Kinh lần nữa liền cảm thấy cái gì cũng không vừa mắt, nhưng mà cô chỉ muốn cản đường cô ấy một xíu, lại nói với cô ấy hai câu, không hề cố ý làm cho cô ấy ngã.

Vốn chính là, tất cả mọi người đều đang đi lên, một mình cô lại đi xuống dưới.

Văn Tử Tuệ cũng không phát hiện bên cạnh có cái chai lăn đến, cũng không sao ngờ tới Lâm Ngữ Kinh lại ngã xuống bậc thang. Cô chỉ đụng cô ấy một cái thôi mà.

Văn Tử Tuệ có chút hoảng sợ. Đáp xuống bôm bốp một cái, cô đứng gần nhất, thậm chí có thể nghe được một tiếng "Cộp", nghe thôi cũng thấy đau.

Cô đứng bên cạnh hét một tiếng, không đợi kịp phản ứng, Thẩm Quyện đã túm cánh tay cô từ phía sau, lôi cô qua bên cạnh, ngồi xổm trước mặt Lâm Ngữ Kinh.

Sức của cậu rất lớn, cánh tay bị kéo đến đau nhức. Văn Tử Tuệ cũng không quan tâm, đứng bên cạnh ngẩn ngơ lại luống cuống nhìn Lâm Ngữ Kinh còn ngồi dưới đất, trông thấy trên bắp chân cô ấy có một vết trầy rất dài, rướm máu, nhìn thấy mà giật mình.

Văn Tử Tuệ sợ đến mức mặt mũi trắng bệch.

Lưu Phúc Giang lúc này đã từ bên kia chạy tới: "Sao vậy, sao tập trung hết ở đây vậy?" Ông đi tới, "Thẩm Quyện, em ngồi xổm chỗ đó làm gì? Đồng phục em đâu?"

Thẩm Quyện không quay đầu lại, bên cạnh có bạn học nói một tiếng: "Giang ca! Lâm Ngữ Kinh ngã."

Lưu Phúc Giang lật đật đến đây: "Ngã chỗ nào hả? Ngã hỏng chưa? Chao ôi, mau mau đến phòng y tế xem thử đi."

Bình thường trong đại hội thể thao, mỗi chủ nhiệm lớp và phó chủ nhiệm lớp bất luận thế nào cũng phải ở đó. Tuy nhiên lúc này phó chủ nhiệm lớp chẳng biết vì sao còn chưa tới, chỉ có mình Lưu Phúc Giang trông, ông nhất thời cũng không đi được. Nhìn ngó trên bãi tập một vòng mà cũng không thấy Vương khùng long đâu, khẩn trương nói: "Đừng có tự đi, đều đã như vậy rồi sao có thể tự đi, Thẩm Quyện, em công em ấy xuống dưới."

Lâm Ngữ Kinh mắt nhìn quanh, ngửa đầu nhìn cậu. Bên cạnh bạn học đều đang vây kín nhòm ngó, cô không muốn tỏ ra quá khác người.

"Không cần, " Lâm Ngữ Kinh nói, "Tự tôi xuống được."

Thẩm Quyện khựng một chút, rũ mắt hỏi: "Có thể đứng lên không?"

Trong tay cậu kéo hai đầu đồng phục, trông như tư thế ôm lấy cô từ phía trước.

"Có thể, " cô mấp máy môi, đưa tay khoác lên cánh tay cậu, cơ thể nghiêng về trước, ghé bên tai cậu nói, "Cậu đỡ tôi một cái."

Thẩm Quyện mặc áo trắng bên trong đồng phục, tay Lâm Ngữ Kinh vừa đề lên cánh tay cậu đã để lại một vệt máu, cực kỳ dọa người. Lưu Phúc Giang nhìn thấy cô còn đang chảy máu chân, lại "Chao ôi" một tiếng.

Thẩm Quyện lần đến đây kéo đồng phục sau lưng cô, kéo "Soàn soạt" một cái xong, vịn cô đứng dậy, nhìn thoáng xuống dưới: "Nhiều bậc thang như vậy, cậu định chỉ dùng một chân nhảy xuống?"

Trán Lâm Ngữ Kinh tựa trên xương quai xanh của cậu, không vội vàng. Đau đến giọng nói yếu ớt mà còn cười: "Cậu làm gậy chống cho tôi chứ sao."

"Tôi còn có thể làm xe lăn cho cậu, " Thẩm Quyện nói, "Là chính cậu không muốn."

Hai người bọn họ vừa chậm chạp đi xuống từng bậc từng bậc vừa trò chuyện, tiếng rất thấp, người bên cạnh nghe không rõ nội dung. Đường chạy 100m nam bên kia đã bắt đầu điểm danh.

Đám kiện tướng chạy cự ly ngắn của mỗi lớp —— tuyển thủ vận động viên 100m xúm lại một chỗ, đưa mắt nhìn Lâm Ngữ Kinh và Thẩm Quyện đi tới, lại đưa mắt nhìn bọn họ đi qua, theo cửa ra số 3 của sân thể dục.

Từ sân thể dục đến phòng y tế có một đoạn đường, hai người vừa ra khỏi tầm mắt của mọi người trong sân thể dục, Thẩm Quyện liền trực tiếp kéo cổ tay Lâm Ngữ Kinh vắt trên cổ cậu, ôm ngang người lên: "Cậu đi với tốc độ này, đến nơi đại hội thể thao đã kết thúc rồi."

Lâm Ngữ Kinh cũng không làm kiêu, dứt khoát giơ tay vòng qua cổ cậu, đi một đoạn, đột nhiên hỏi: "Ê, kiểu này của cậu gọi là xe lăn sao? Tôi cảm thấy không chính xác lắm."

"Vậy làm sao mới chính xác." Thẩm Quyện một tay đặt dưới áo khoác đồng phục che tới trên đùi cô, hỏi.

Lâm Ngữ Kinh nghĩ ngợi một lát: "Cần cầu?"

"..."

Thẩm Quyện cup mắt nhìn cô.

Thiếu nữ ngoan ngoãn núp trong lồng ngực cậu, tuy rằng từ đầu đến cuối làm như không có chuyện gì trò chuyện với cậu, nhưng cả người trông đều cực kỳ ủ rũ, như tiểu hồ ly bị thương.

"Được thôi, " Thẩm Quyện nói, "Vậy thì cần cầu."

Phòng y tế ở cạnh ký túc xá, một căn phòng nhỏ độc lập. Cửa không khóa, nhưng không có ai, bên trong có bốn giường, mỗi giường cách nhau tấm rèm trắng.

Thẩm Quyện thả người xuống chiếc giường gần nhất, Lâm Ngữ Kinh ngồi phía trên nhìn xung quanh một vòng, vừa mới: "Chúng ta chờ một lát?"

Thẩm Quyện đã đẩy xe đẩy y tế bên cửa sổ tới rồi, nhìn thoáng qua chân cô, không biết vì sao chợt nhớ tới mấy tháng trước, Hà Tùng Nam nói một câu.

—— Chân chơi cả năm nha Quyện gia.

Chân Lâm Ngữ Kinh quả thực rất đẹp, trắng như váng sữa non mịn, thẳng tắp thon dài, xinh đẹp như được đắp thành, không tìm ra chút khuyết điểm.

Vết trầy xước chéch sau bắp chân kia trông càng thêm nổi bật.

Thẩm Quyện ngồi ở cuối giường, một tay nắm lấy mắt cá chân cô, nâng lên, tay kia cầm gót giày, cởi giày cô ra.

Có lẽ lúc cô trượt xuống cọ vào bậc thềm, bậc thềm làm từ xi-măng, đường mép sắc bén, tạo thành một vết thương dài từ xương mắt cá chân đến nửa dưới bắp chân.

Trên vết thương lẫn lộn bụi bặm cát đá nhỏ vụn và dịch máu ở trạng thái nửa ngưng kết. Máu liên tục chảy xuống, nhuộm hồng cả vớ.

Thẩm Quyện cũng cởi vớ của cô ra, để lộ bàn chân trắng nõn.

Lâm Ngữ Kinh có loại mất tự nhiên không nói rõ được, theo phản xạ rụt chân lại, không rút ra.

Thẩm Quyện mở lọ cồn sát trùng, không xoay đầu lại: "Đừng nhúc nhích."

Cô bất động.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy lỗ tai hơi nóng. Cô chống hai tay lên mặt giường phòng y tế, nửa người trên từ từ nhích ra sau, kết quả vừa nhích đến gần nơi đặt lòng bàn tay, một hồi đau nhói nổi lên.

Đúng lúc Thẩm Quyện vừa cầm lấy cái kẹp, kẹp bông đã sát trùng ấn lên bụi đất và đá sỏi ở miệng vết thương trên chân cô.

Hai tầng tấn công. Cô đau đến "Shh" một tiếng, từng đầu ngón chân co lại thành một cục, cánh tay mềm nhũn, nửa người trên ngã xuống, nện xuống gối ở đầu giường y tế.

Cậu nhấc mắt lên: "Đau?"

"Không đau, không có cảm giác." Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu, úp mặt vào gối, giọng điệu khó chịu, "Động tác của cậu thuần thực ghê ha."

Như một nữ chiến sĩ bướng bỉnh thà bị gãy chứ không chịu cong.

Thẩm Quyện gật gật đầu, dùng bông sát trùng lau một khoảng cát li ti hơi lớn.

Lâm Ngữ Kinh đau đến mức ngón tay không ngừng túm chặt mép gối, ngay cả mu bàn chân cũng thẳng tưng rồi.

Thẩm Quyện hừm cười một tiếng: "Tiểu Bịp Bợm."

Cô không phục: "Tôi đây gọi là dũng cảm. Thời kháng chiến tôi nhất định là một nữ anh hùng không sợ bất cứ trò nghiêm hình tra tấn nào đấy."

"Thời kháng chiến nếu nữ anh hùng đều giống cậu thì chắc khỏi cần đùa giỡn rồi, chỉ phái cậu đi đường bằng mà cũng té cho được, " Thẩm Quyện nhắc chân kéo thùng rác tới đây, ném bông sát trùng dính đầy máu vào, đổi sang một miếng sạch, "Tôi chỉ chớp mắt một cái liền không thấy cậu đâu."

"Cậu nói hay thật, làm như tôi luôn phải ở trong tầm mắt của cậu vậy. Bạn học Thẩm, chúng ta mới quen biết lúc khai giảng." Lâm Ngữ Kinh nhắc nhở cậu, nói, "Mười sáu năm trước tôi còn chẳng biết cậu tên chi họ gì."

Thẩm Quyện bỏ cái kẹp vào khay đựng tiêm: "Giờ cậu biết rồi."

Cậu bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn cô: "Sau này cũng phải nhớ kỹ cho tôi."

Thời điểm thiếu niên nói đến đây, âm thanh trầm thấp, thông thả mà kéo dài.

Nhịp tim Lâm Ngữ Kinh không hiểu sao lạc mất hai nhịp. Cô lấy lại bình tĩnh, nghiêng đầu nhìn cậu, cong mắt cười hỏi: "Vị bạn học này, chào cậu, xin hỏi cậu tên gì?"

Thẩm Quyện như cười mà không cười: "Giờ không nhớ rõ tôi? Lúc khai giảng là ai xin tôi, bảo tôi làm cha cậu ta nhỉ?"

Lâm Ngữ Kinh: "..."

*

Lâm Ngữ Kinh cũng chỉ có hai cánh tay lòng bàn tay với bắp chân là hơi bị thương ngoài da. Cô vốn tưởng là mình có khả năng tỵ nạn rồi, kết quả không phải, hòa hoãn một khoảng thời gian, đau đớn ở cổ tay và mắt cá chân dần dần tản ra.

Thẩm Quyện quả thực xử lý miệng vết thương rất thuần thục. Hơn 10 phút sau, lúc bác sĩ y tế trở lại thì đã làm gần xong rồi. Lâm Ngữ Kinh nằm chốc lát, rồi lấy đồng phục Thẩm Quyện trùm lên làm áo đầm, về phòng ngủ đổi quần áo.

Mép váy đỏ bị kéo rách đôi chút. Lâm Ngữ Kinh thay quần áo xong, nhảy nhẩy trong phòng ngủ hai cái. Sau khi xác định không còn chỗ nào không thoải mái nữa, mới chậm chạp xuống lầu, đi đến sân thể dục.

Trước đây cô bị đánh rất thường xuyên, xước rách chút da cũng chẳng thèm để ý, dù sao làn da cũng khá khỏe, vài ngày là có thể đóng vảy.

Thời điểm trở lại sân vận động đã là mười rưỡi sáng, còn hơn một tiếng mới đến lúc nghỉ trưa. Lớp 11-10 tiếng trống sục sôi, âm thanh "cố gắng lên" dồn dập. Vận động viên 200m nam, cây lau nhà số hai, tuyển thủ Vương Nhất Dương đang ở trên đường chạy tung tăng chạy như điên.

Wang Nhất Dương từng khoác lác với Lâm Ngữ Kinh, cuộc thi 200m mà có cậu, cậu ta thứ hai không ai dám nói mình thứ nhất.

Lâm Ngữ Kinh khi đó nhớ tới hình ảnh thiếu niên vừa nhanh như chớp hăng hái nhào tới kêu gọi bè lũ đánh nhau, vừa gầm thét "Tất cả đến đánh tao đi! Đánh chết tao này!!!", là đã tin rồi. Dù sao không phải ai cũng có loại sức bật kinh khủng này.

Kết quả hôm nay nhìn thấy Vương Nhất Dương chạy bộ, cô thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Thiếu niên hết như một chú ngựa hoang nhỏ, hai cái móng không ngừng sải bước nện lên mặt đất, hai ba bước lại bật nhảy một cái, lưu lại hình ảnh đặc biệt đẹp trai trên không trung, y như trước mặt có chướng ngại vật vô hình ngăn cản cậu ta.

Phương pháp chạy vượt rào 110m vô cùng tiêu chuẩn và chuyên nghiệp.

Lâm Ngữ Kinh đếm, kiểu chạy như vậy, thế mà còn có thể đứng thứ ba.

Bát trung quả thực không có tuyển thủ nào chạy nhanh hơn.

Cô vừa cười vừa đi đến vị trí lớp 10 bên kia. Tổng Chí Minh đang gõ trống, ngừng lại, vui vẻ chạy tới: "A, Lâm Ngữ Kinh, cậu không sao chứ?"

"Không sao, chỉ trầy xước chút da, trông dọa người thôi, " Lâm Ngữ Kinh khoát tay áo, quét mắt lên một vòng, không thấy Thẩm Quyện.

Cũng không thấy Văn Tử Tuệ.

Cô vốn không định hỏi. Kết quả vừa quay đầu, Tổng Chí Minh liền bày vẻ mặt "Tôi biết chuyện rõ lắm nè" sáp tới đây: "Vừa rồi Thẩm Quyện gọi Văn Tử Tuệ đi rồi."

Lâm Ngữ Kinh sững một lát.

Tổng Chí Minh nói tiếp: "Từ biểu cảm của lão đại nhìn ra được, bạn học Văn chỉ sợ lành ít dữ nhiều, sắp trở thành người thứ hai bị lão đại khảm lên tường như bức tranh."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

*

Thẩm Quyện lúc này thật ra đang rất bất đắc dĩ.

Cậu cảm thấy mình nhận định bản thân vô cùng chuẩn xác. Cậu chỉ là một học sinh cấp ba hiền lành, tính khí cực tốt. Chẳng qua vì trước kia cậu có vên vện một lần suýt đánh chết bạn cùng bàn ngu si của mình, thế là bị truyền tai rằng cậu máu tanh và bạo lực, làm người ta thiệt sự hết cách.

Thực ra cậu vô cùng có đạo lý, cũng không chủ trương giải quyết vấn đề bằng nắm đấm.

Nhất là lúc này đây, đứng trước mặt cậu còn là một cô gái.

Vốn dĩ chuyện giữa con gái, Thẩm Quyện không muốn quản. Bản thân Lâm Ngữ Kinh cũng không phải loại dễ bắt nạt, sức chiến đấu và tính cách chọc khuấy tuyệt đối không để mình chịu thiệt của cô không ai rõ ràng hơn Thẩm Quyện. Cậu biết rõ chính cô có thể giải quyết ổn thỏa.

Nhưng Thẩm Quyện nhớ tới lúc cô ở phòng y tế, cắn răng nói không đau, lúc vùi khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch vào gối đầu, lúc kéo căng mu bàn chân, lúc đầu ngón tay gắt gao túm chặt mép gối.

Cũng làm cậu có chút không nhịn được.

Thẩm Quyện vốn dĩ muốn nói lý.

Kết quả Văn Tử Tuệ đi theo cậu vào sân vận động, mới đứng ở cửa ra vào đã bắt đầu khóc.

Thiếu nữ mới đầu còn là thút tha thút thít, về sau liền thành mặc sức gào khóc, vừa khóc còn vừa nói xin lỗi: "Bạn học Thẩm, thật xin lỗi, tôi thật sự không cố ý, tôi chỉ định đụng cậu ấy một cái, tôi không nghĩ cậu ấy sẽ ngã... Oaoa uhuu —— "

Khóc rất thảm, thoạt nhìn chân tâm thật ý, làm người ta có phần không biết mở miệng thế nào.

"..."

Thẩm Quyện tay thọc trong túi áo, đứng tựa vào tường, vẻ mặt hồ hững nhìn cô ấy: "Cậu đừng cậu ấy làm gì."

Văn Tử Tuệ dùng ống tay áo đồng phục lau nước mắt trên mặt, lại sụt sịt hít mũi, ăn ngay nói thật: "Tôi ghen tị cậu ấy trông xinh đẹp. Ban đầu vốn chắc chắn là tôi giờ báng, ai dè cậu ấy đến một cái là biến thành cậu ấy."

"...?"

Chỉ vì cái này.

Thẩm Quyện hoài nghi bọn con gái này có phải đầu óc đều có chút bệnh hoạn hay không.

Cậu gật gật đầu, rút từ túi áo ra hộp thuốc lá, cắn một cây, nhàn nhạt nói: "Mâu thuẫn giữa con gái các cậu tôi không muốn xen vào, nhưng tôi không thể nhìn bạn cùng bàn của tôi chịu uất ức, cũng không thể nhìn cô đau. Cậu đi gặp cậu ấy nói tiếng xin lỗi, cậu ấy muốn giải quyết như thế nào, cậu nghe theo, ở chỗ tôi đây xem như xong."

Cậu lấy bật lửa ra, hơi cúi đầu, đốt, nhắc mắt lên trong làn khói lượn lờ, còn vô cùng am hiểu lòng người mà hỏi thăm ý kiến đối phương: "Cậu thấy được không?".

Hết chương 34.

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Bá Chủ Trường Học Hai Miền Nam Bắc Mãnh Liệt Va Chạm

Văn Tử Tuệ nào dám nói không được. Cô ấy bị dọa chết khiếp rồi, mẹ nó điên cuồng gật đầu liên hồi, cuối cùng khóc hức hức chạy đi.

Thẩm Quyện không nhúc nhích, cậu dựa vào tường hút thuốc, nghiêng đầu tùy ý liếc qua, liền thấy Lâm Ngữ Kinh đứng dựa vào cửa.

Đường chạy 200m trong sân vận động ngoài cửa không biết có bao nhiêu nhóm nhỏ đến nơi rồi, một tiếng súng "Đoàng" vang lên, sau đó hò hét rung trời.

Dưới khán đài ở sân vận động trong nhà, vừa râm vừa lạnh. Bóng đèn công suất không cao, ánh sáng tối. Lâm Ngữ Kinh đứng ở cửa ra vào, ngược với ánh nắng ngoài cửa, càng không thấy rõ biểu cảm.

Thẩm Quyện dụi thuốc lá, ném vào thùng rác bên cạnh, lại đợi hơn mười giây, khói thuốc tan hết, mới vẫy vẫy tay với cô.

Cậu nhìn lấy cô đi tới, hỏi: "Còn đau?"

"Vẫn ổn, " Lâm Ngữ Kinh nói, "Tôi vừa đến đây đã thấy Văn Tử Tuệ khóc chạy ra, sao cậu lại bắt nạt cô gái nhỏ người ta?"

Thẩm Quyện lười nhác nói: "Tôi chưa bao giờ bắt nạt cô gái nhỏ."

Lâm Ngữ Kinh nhượng mảy, lui về sau một bước, đánh giá cậu một vòng từ trên xuống dưới.

Thiếu niên lười biếng dựa vào tường, vừa dụi thuốc lá, tay bỏ vào túi, rũ mắt, con người trống rỗng. Bộ dạng uể oải, thờ ơ lại ngang ngạnh.

Lâm Ngữ Kinh gật gật đầu: "Vậy tôi còn có thể nói gì, cậu nói sao thì là vậy."

Cô nói xong đi ra ngoài.

Hai người ra khỏi sân vận động trong phòng, trở lại vị trí lớp 10. Vương Nhất Dương vừa vặn chạy xong 200m, đang chống hai tay lên đầu gối thở hồng hộc, thuận tiện hưởng thụ tràng vỗ tay và lời khen ngợi đám bạn học dành cho mình.

Xem ra chạy cũng được.

Lâm Ngữ Kinh trở lại chỗ ngồi, muốn lấy điện thoại ra nhìn thời gian. Cả hai lòng bàn tay cô đều được quấn băng gạc, cẩn thận để không đụng phải, động tác trông hơi ngốc nghếch.

Thẩm Quyện ngồi ở kế bên dãy phía sau cô, chếch bên cạnh. Cậu rũ mắt, vỗ vỗ vai nam sinh ngồi đằng sau Lâm Ngữ Kinh, nói: "Người anh em, đổi chỗ được không?"

Nam sinh kia ngẩn người, vội vàng gật đầu ngay, kéo một bao đồ ăn vặt sang bên cạnh, đứng lên, hai người thay đổi vị trí.

Thẩm Quyện giờ ngồi ngay sau Lâm Ngữ Kinh, một tay vịn thành ghế cô, nghiêng người cúi đầu, tiến đến bên tai cô từ phía sau: "Muốn lấy cái gì?"

Lâm Ngữ Kinh đang tốn công lực điện thoại. Bên trên đồn hai bộ đồng phục lớn, lục hơn nửa ngày cũng không tìm được, bên tai bỗng xuất hiện âm thanh làm cho càng hoảng sợ hơn. Cô xoay đầu, đối mắt với Thẩm Quyện.

Gần giữa trưa, mặt trời trên cao rực rỡ chiếu sáng, chút cảm giác lạnh sớm mai bị phơi khô queo. Ánh mặt trời dồi dào mà chói chang, cô nghiêng đầu, hướng vào ánh sáng, có chút chói mắt.

Lâm Ngữ Kinh hí mắt, nhích người ra sau, giấu đầu vào bóng râm của Thăm Quyện đổ xuống, đưa balo cho cậu: "Điện thoại, tôi hỏi thử bạn tôi khi nào đến."

Thăm Quyện khựng lại.

Ban đầu động tác của cậu trông như sắp tự nhiên nhận lấy balo của cô.

Tay Lâm Ngữ Kinh cũng đã buông lỏng, balo suýt nữa rơi xuống đất, Thăm Quyện mới kịp phản ứng đón được, rút từ trong ra hai bộ đồng phục, lấy điện thoại từ bên hông ra, đưa cho cô.

Lâm Ngữ Kinh nói cảm ơn, vừa nhận lấy, động tĩnh của người xung quanh bỗng lớn hơn vừa nãy một chút.

Cô gái ngồi trước cô chỉ lên trời hỏi nam sinh bên cạnh: "Kia là cái gì nhỉ, máy bay không người lái sao? Trường chúng ta nhiều tiền thật đấy, dùng máy bay chụp đại hội thể thao?"

Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu theo, nhìn sang.

Quả đúng vậy, bốn chân tám móng, một máy bay có hình dạng giống con nhện lớn màu xám bạc bay vào từ bên ngoài sân thể dục. Một chiếc lại một chiếc, tổng cộng ba chiếc, xếp thành một hàng không nhanh không chậm bay qua khán đài.

Có nam sinh nhảy vọt lên muốn bắt, nhưng chúng nó bay quá cao, đầu ngón tay khó khăn lắm mới sượt qua đường mép, chạm cũng không chạm được.

Ba con máy bay không người lái hết như ba người bạn nhỏ lạc đường, lơ ngơ bay quanh khán đài hai vòng, như đang tìm kiếm gì đó. Cuối cùng đành bỏ qua, lảo đảo bay đến giữa sân vận động, tới gần chỗ đường chạy, xếp thành một đội hàng ngang đứng yên.

Xoạt một cái, trên thân máy bay không người lái bên trái bỗng nhiên thả xuống một bộ tranh chữ cực lớn, phối màu với biểu ngữ đại hội thể thao của mỗi lớp treo trên lan can, nền đỏ chữ vàng, chữ Khải* màu vàng kim tiêu chuẩn.

— Gió đang thổi, mưa đang rơi, tôi đang đợi em trả lời điện thoại.

Lần này, ánh mắt những người vốn không chú ý tới máy bay không người lái nhỏ nhỏ cũng đều bị thu hút qua.

Phản ứng đầu tiên của Lâm Ngữ Kinh là, trường này còn rất sáng tạo đấy.

Kịp phản ứng lại cảm thấy không đúng, lời kịch này sao nhìn thế nào cũng không giống như làm ra vì đại hội thể thao.

Đang nghĩ ngợi, máy bay không người lái bên phải cũng thả xuống một bộ tranh chữ to. Đại khái vì có chút nặng, máy bay không người lái kia nhỏ bé đáng thương kia cơ còn lắc lư hai cái.

— Cuồng vì em, si vì em, vì em "bình bịch" đâm tường lớn.

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Lần này không còn ai cảm thấy đây là do trường học bố trí rồi. Tất cả mọi người đương phỏng đoán xem là nam sinh nào đang theo đuổi em gái, theo đuổi đến kích tình dào dạt nhiệt huyết sôi trào thế kia. Vậy mà dám công khai tỏ tình trong đại hội thể thao, quả là to gan lớn mật.

Nam sinh vừa đối chỗ với Thẩm Quyện kia có lẽ là khá hứng thú với phương diện này, có phần hiểu biết, cậu ta đứng dậy vừa vỗ tay vừa nói: "Đậu má trâu bò thật, DJI INSPIRE 2**, cái đồ chơi này tới hai vạn một chiếc."

Không chỉ to gan lớn mật, còn cực kỳ vô nhân tính.

Tiếng vỗ tay như sấm vang khắp sân thể dục, các loại âm thanh ầm ĩ và tiếng huýt sáo liên tiếp kéo đến.

Tất cả mọi người đang chờ chiếc máy bay không người lái chính giữa sẽ thả xuống chữ gì.

Lâm Ngữ Kinh không hứng thú lắm, không tiếp tục chú ý bên đó, cúi đầu nhìn thời gian.

Mười một giờ, Trình Dật cùng Lục Gia Hành có lẽ cũng đã đến.

Cô đang nghĩ xem có cần gọi điện thoại hỏi chút không, bốn phía vốn đang xôn xao đột nhiên yên tĩnh rồi.

Lâm Ngữ Kinh mất vài giây mới nhận ra được. Cô ngẩng đầu, phát hiện ánh mắt từ muôn nơi đang ập đến đây, mọi người đều đang nhìn cô.

Cô chớp mắt mấy cái, đối mặt với cô gái bên cạnh chốc lát, hỏi: "Sao vậy?"

Cô gái không nói gì cả.

Lâm Ngữ Kinh quay đầu, nhìn về giữa sân vận động, chiếc chính giữa kia, cuối cùng cũng bùng tranh chữ dọc.

Kiểu chữ lớn nhất, cũng ngắn nhất, chỉ có bốn chữ.

—— Gửi Lâm Ngữ Kinh.

Lâm Ngữ Kinh: "..."

*

Lâm Ngữ Kinh dùng chân cũng biết được thứ này trăm phần trăm là do Trình Dật làm.

Cô bỗng nhiên đứng dậy ngay giữa lễ rửa mắt của mọi người, vừa khập khiễng đi xuống bậc đài vừa gọi điện cho Trình Dật. Đến cửa ra vào số 3, Trình Dật vừa khéo nhận điện thoại.

Lâm Ngữ Kinh mở miệng liền mắng cậu: "Đầu cậu bị lừa đá rồi à?"

"Gió đang thổi, mưa đang rơi, tôi đang đợi em trả lời điện thoại, " Trình Dật vừa nhận vừa xúc động, tức khắc lớn tiếng đọc diễn cảm, "Cuồng vì em, si vì em, vì em "bình bịch" đâm tường lớn! Gửi —— Lâm Ngữ Kinh, lãng mạn không nè?"

"Lãng mạn, " Lâm Ngữ Kinh chân tâm thật ý nói, "Tớ rất khó hiểu, lúc tớ rời đi có cầm theo nào cậu sao, làm cậu biến thành một đứa thiếu não như bây giờ?"

Trình Dật bên kia cười đến thụt tới thụt lui, giống như người bệnh thần kinh: "Tớ nhìn thấy cậu rồi, ây, có phải cậu ở cửa số 3 không đấy? Đúng y rồi nha em gái. Đồng phục Bát Trung này mặc trên người em cũng rất hạc giữa bầy gà."

Lâm Ngữ Kinh tìm khắp nơi một vòng, ánh mặt trời chói lóa, tầm mắt hạn chế, không nhận ra người khác đang ở đâu: "Các cậu đang ở đâu thế, không đúng, cậu vào bằng cách nào?"

Cô đang đi lòng vòng tìm người, bả vai bị người ta đập một cái.

Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu lại, Trình Dật cười ngón ngoén nhìn cô, nói với điện thoại: "Chúng tớ cho bác bảo vệ chút đặc sản quê hương, hai hộp Trung Nam Hải*."

(*) Một nhãn hiệu thuốc lá.

Lâm Ngữ Kinh mĩa mai nhìn cậu ta: "Ngài đúng là giỏi giao tiếp thật đấy, bé ngoan của trường bồi."

Trình Dật rất khiêm tốn khoát tay áo: "Không dám nhận, không dám nhận. Chưa quen cuộc sống ở đây đâu, vẫn phải tem tém lại."

Cô chẳng muốn lăm lờ với cậu ta nữa, hướng mắt nhìn phía sau cậu: "Con trai ta đâu?"

"Con trai người đói bụng, đi tìm quán cơm rồi. Bà mẹ cậu ta sinh chuyện vãi ra, chê đồ trên máy bay khó ăn, không động một miếng, " Trình Dật khoanh tay, "Đi thôi, đi ăn cơm đi. Tớ thấy hạng mục buổi sáng của các cậu cũng còn xiu nữa là kết thúc rồi. Máy lớp bên cạnh người ta đều đi gần nửa rồi, đi sớm mười phút ha?"

Lâm Ngữ Kinh gật gật đầu: "Tớ đi lấy túi, " cô dừng một chút, nhìn thoáng qua lớp 10 bên kia.

Cửa số 3 bên này cách vị trí lớp 10 rất gần, mọi người cũng đang ngó sang bên này. Lưu Phúc Giang vịn trên lan can, vô cùng rõ ràng mà cứ tưởng lén lút lắm, cũng ở đó nhòm bọn họ.

Chính giữa sân thể dục, ba bức tranh chữ lớn đang ở đây đón gió bay phất phới, điên cuồng dấy lên cảm giác tồn tại.

Lâm Ngữ Kinh không thể nhịn được nữa: "Trước hết cậu có thể thu lại ba bức tranh chữ đần độn kia của cậu không hả, cậu hành tôi như vậy, buổi

chiều thế nào cũng bị giáo viên lớp tôi kêu đến hỏi tôi có phải yêu sớm không cho coi."

Trình Dật nghiêm túc đứng nghiêm, chào cô một cái, vô cùng chuẩn mực: "Tuân lệnh."

Cô trở về cầm balo. Trình Dật móc điều khiển từ xa ra, ba máy bay không người lái nhỏ bé lảo đảo, lảo đảo ra khỏi sân vận động, kéo theo tranh chữ dài nhằng.

Bay cao, bay cao mà đi, vô cùng nhịp nhàng.

Lâm Ngữ Kinh thở dài, quay người đi đến dưới đài, lên thêm đài, trở lại vị trí của mình.

Một thiếu nữ không e sợ bất cứ cái nhìn chăm chăm nào như cô, cũng bị loại ánh mắt chăm chú nhiệt liệt đồng loạt này làm có chút không được tự nhiên.

Balo và đồ đạc của cô vẫn còn ở chỗ Thẩm Quyện. Thẩm Quyện lười biếng ngồi đờ tại chỗ, mặt không thay đổi nhìn cô.

Lâm Ngữ Kinh cụp mắt, đối mắt cùng cậu, không biết vì sao, vẫn có chút chột dạ nho nhỏ.

Lâm Ngữ Kinh không biết mình rốt cuộc có gì phải chột dạ, chẳng qua là đầu óc còn chưa suy nghĩ cẩn thận, đã bắt đầu nổi lên.

Cô im lặng, hai tay cẩn thận vịn thành ghế, hơi khom người một cái, hỏi cậu: "Có muốn cùng ăn một bữa cơm không?"

Thẩm Quyện nhướng mày, ngữ điệu không sóng không gió: "Cùng bạn trai nhỏ của cậu?"

"..."

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy, Trình Dật này thật đúng là lại khiếm khuyết đến phát sợ.

Cô thấp giọng giải thích: "Không phải, tôi không có bạn trai."

Thẩm Quyện gật đầu, vuốt vuốt điện thoại cầm trong tay: "Người theo đuổi."

"..."

Lâm Ngữ Kinh đưa tay, một phát rút lấy điện thoại của cậu, thẳng dậy, liếc cậu: "Vậy cậu có ăn không đây."

Tay Thẩm Quyện không còn gì, ngừng lại.

Trên đùi cậu còn đặt balo của cô, kéo quai cặp đứng dậy, cong môi: "Ăn."

*

Hạng mục cuối cùng của buổi sáng đã xong. Cách giờ nghỉ trưa còn mấy phút, có vài bạn học cũng đã đi rồi. Đại hội thể thao, giáo viên mỗi lớp đều quản khá lỏng.

Trình Dật chờ ở cửa, Lâm Ngữ Kinh và Thẩm Quyện một trước một sau đi qua.

Mới đầu Trình Dật không kịp phản ứng, còn sẵn tới nói với Lâm Ngữ Kinh: "Nhan sắc đám anh em trường các cậu trông cũng được à nha."

Lâm Ngữ Kinh cười: "Cậu nói ai được."

"Ngay phía sau cậu kìa." Trình Dật nói.

"À, " Lâm Ngữ Kinh rất bình tĩnh, "Người này, Thẩm Quyện, bạn cùng bàn của tớ, cùng nhau ăn bữa cơm."

Bước chân Trình Dật bỗng nhiên chậm lại một nhịp: "Bạn bè?"

Lâm Ngữ Kinh "Ừ" một tiếng.

Tâm tình Trình Dật rất phức tạp.

Lâm Ngữ Kinh là kiểu người gì cậu hiểu rất rõ, cậu thậm chí cũng đã chuẩn bị xong một lớp học giao tiếp mới cho cô.

Cô kết bạn với một người, phải cần thời gian rất lâu dò xét toàn bộ. Quen với Lục Gia Hành, là vì hai người này đánh nhau từ nhỏ tới lớn. Quan hệ tốt với cậu, là bởi con người cậu không có ưu điểm gì, chỉ có da mặt dày dặn.

Thẩm Quyện thoát nhìn đều không phải hai loại đó.

Nhưng cậu ta chỉ dùng gần hai tháng, đã thân thuộc với Lâm Ngữ Kinh đến mức độ có thể mang đến ăn cơm chung với bọn họ.

Thế giới của cô đang lặng lẽ mở rộng về phía cậu ta rồi.

Trình Dật thật lòng thật dạ cảm thấy người này có chút trâu.

*

Lục Gia Hành này ăn cái gì cũng rất kén chọn. Mấy quán cơm nhỏ gần Bát Trung đó, lớn nhất là quán lẩu ở góc cuối, mà cũng chỉ có thể nói là tương đối lớn. Vì vậy lúc Trình Dật chặn một chiếc xe, đến Super Brand Mall* ở khu thương mại bên cạnh Bát Trung, Lâm Ngữ Kinh cũng không ngạc nhiên chút nào.

(*) Một trung tâm thương mại lớn ở Thượng Hải.

Đại hội thể thao, thời gian khá dư dả thoải mái. Trong khu thương mại bên này cũng có không ít bạn học mặc đồng phục Bát Trung. Ba người vào thang máy, Trình Dật nhấn tầng 5, sau đó vô cùng nhiệt tình sáp lại gần Thẩm Quyện tự giới thiệu: "Người anh em, tớ là Trình Dật, bạn thân của Lâm Ngữ Kinh. Tương phùng chính là duyên, sau này mọi người chính là bạn bè."

Thẩm Quyện xem ra chẳng có nửa điểm ý tứ kết bạn với cậu ta, không có biểu cảm gì, lời ít ý nhiều nói hai chữ: "Thẩm Quyện."

Trình Dật khẽ dương mày.

Anh trai nhỏ này thật cool quá đi.

Vả lại sao nhìn thế nào cũng thấy như có chút địch ý nho nhỏ, không rõ nguyên do đối với cậu đấy nhỉ.

Cũng may là cậu, tính khí tốt. Nếu đổi thành người đang ngồi trong nhà hàng kia, chắc hẳn lúc này hai người đã đánh nhau rồi.

Cả một tầng 5 tất cả đều là chỗ ăn uống, nhà hàng rất nhiều. Lục Gia Hành chọn nhà hàng đồ cay Tứ Xuyên.

Nhà hàng trong trung tâm thương mại thường không có phòng bao. Nhà hàng đồ cay Tứ Xuyên này cũng không có, nhưng trước mỗi bàn lớn đều được ngăn bởi tấm bình phong cao cao bằng gỗ chạm rồng, không gian độc lập. Ba người xuôi theo bàn bên trái đi lên trước, nhìn thấy Lục Gia Hành ở phía sau tấm bình phong cuối cùng.

Thiếu niên như không xương ngồi phịch trong ghế, đang thờ ơ đảo menu. Dư quang quét thấy người tới, ngẩng đầu lên, ánh mắt rất nhanh rơi trên người duy nhất cậu không quen biết.

Thẩm Quyện đứng dựa vào cạnh tấm bình phong cùng cậu ta đối mặt, hơi dương dương cầm, buông mắt.

Lâm Ngữ Kinh và Trình Dật đồng thời lui về sau hai bước.

Cô rốt cuộc đã hiểu rõ một câu, khí tràng* gặp cái là va chạm.

(*) Khí tràng (气场) là một khái niệm trong đạo giáo và triết học, là một loại năng lực thần bí, hay có thể dùng chỉ sức mạnh hoặc khí chất. (đã từng chú thích)

Hai người cứ như vậy nhìn nhau vài giây, mãi đến khi Lâm Ngữ Kinh tưởng rằng có lẽ hai người họ đã nhìn nhau đến cọ ra tia lửa tình yêu gì đó, Lục Gia Hành rốt cuộc đã thu hồi ánh mắt, tiếp tục xem menu.

Trình Dật cúi đầu: "Không phải chứ, chuyện gì xảy ra vậy, bá chủ trường học hai miền Nam Bắc mãnh liệt va chạm?" Cậu ta thấp giọng nói, "Ồ, là cậu, cậu chính là người đã định trước trong số mệnh của tôi."

Lâm Ngữ Kinh có phần im ắng, giơ ngón tay chỉ Thẩm Quyện: "Người này, một tay ngồi đờ dầy công tôi luyện thành. Tố nghi ngờ cậu ta có huyết thống không thuần túy, căn bản không phải người phương Nam chính gốc. Cậu ta đã lật đổ nhận thức với người phương Nam mười mấy năm qua của tớ."

Trình Dật gật nhẹ đầu: "Cũng lật đổ tớ rồi."

Bốn phía bàn gỗ, Trình Dật và Lục Gia Hành ngồi một bên, Lâm Ngữ Kinh với Thẩm Quyện ngồi bên kia. Phục vụ lại đem ba quyển menu tới đây, Thẩm Quyện không lật, đầu ngón tay gõ gõ cạnh bàn, nhắc mắt hỏi: "Quán các người có món gì không cay."

Nhân viên phục vụ lật menu đến phía sau, Thẩm Quyện gật gật đầu, nói cảm ơn, ánh mắt đảo qua đồ ăn không cay trên đó.

Trình Dật rất tích cực tỏ ra thân thiện, còn cho cậu nick name: "Thẩm huynh, cậu không thể ăn cay à?"

Tay Lâm Ngữ Kinh run lên, bị xưng hô sấm động này đánh cho ngoài cháy trong non.

Thẩm Quyện trái lại không có phản ứng gì, ngón tay thon dài cầm lấy menu, lật qua một tờ: "Bạn cùng bàn của tôi không ăn."

Trình Dật biết Lâm Ngữ Kinh lâu như vậy, thói quen ăn uống ít nhiều cũng biết chút chút, ngăn người, nói: "Cậu ấy ăn mà, trước kia cậu ấy rất ghiền ăn cay đấy, đi cùng bọn tớ cậu ấy đều ăn mà."

Thẩm Quyện giương mắt lên: "Hiện tại cậu ấy không ăn."

"..."

Lâm Ngữ Kinh cứ luôn cảm thấy cái người này đang nhiệt tình so đo.

Trình Dật vẻ mặt mờ mịt nhìn qua: "À..."

Lục Gia Hành cũng giương mắt, nhìn qua.

Lâm Ngữ Kinh xòe tay ra, để lộ lòng bàn tay quấn kín băng gạc: "Hôm nay tôi, không cần thận ngã trên bậc thềm một cái."

Lục Gia Hành quét mắt dòm bọc băng dày cộp của cô, nhúu nhúu mày, im lặng nhìn cô: "Trên bậc thềm mà cũng ngã được, cậu thiếu não sao?"

Lâm Ngữ Kinh tập mãi thành quen, giây sau lập tức phản công: "Cậu thiếu não nhất."

Động tác lật menu của Thẩm Quyện khựng lại.

Cậu ngẩng đầu nhìn về phía Lục Gia Hành, đầu ngón tay đỡ quyển menu đẩy lên phía trước, ngồi dựa vào ghế, híp mắt dưới: "Ai thiếu não?"

Lục Gia Hành nghiêng đầu chau mày, nhìn cậu, còn chưa nói gì.

Căng thẳng hai giây.

Trình Dật bỗng nhiên giơ cao hai tay, hét lớn một tiếng: "Tớ!"

Lâm Ngữ Kinh càng thêm hoảng sợ.

Ba người xoay đầu lại, nhìn cậu.

"... Tớ thiếu não." Trình Dật thở dài, con tim mỗi mọt, nói.

Hết chương 35.

(*) Chữ Khải (楷书 <kǎishū>) là phong cách viết chữ Hán ra đời muộn nhất (xuất hiện khoảng giữa thời Đông Hán và Tào Ngụy và phát triển thành phong cách riêng vào thế kỷ 7 CN). Đây là kiểu chữ chính thức, chuẩn mực, dễ nhận biết, dễ đọc nhất và phổ thông nhất trong các kiểu viết chữ Hán hiện nay. (nguyenhaionline.com)

(**) DJI INSPIRE 2: Một mẫu flycam của DJI.

Công ty TNHH Công nghệ SZ DJI là một công ty công nghệ Trung Quốc có trụ sở tại Thâm Quyển, Quảng Đông với các cơ sở sản xuất trên toàn thế giới. Nó được biết đến như một nhà sản xuất máy bay không người lái. (Wikipedia)

Sherry:

Sau khi beta t có thay đổi một số xưng hô B-)))

Đến đây rồi mà còn ai chưa đọc "Đáng yêu bao nhiêu tiền một cân" thì mau mau đọc đi nhaa~

Đáng yêu như tên <3

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Bạn học Thẩm, cậu có bạn gái chưa?

Thẩm Quyện bắt đầu hoài nghi mình phải chăng có chút bệnh tâm thần.

Cậu đối với Trình Dật, cùng với người không biết mới chui ra từ đâu, tên là Lục Gia Hành này, tràn đầy địch ý khó nói, vô cùng khó chịu.

Loại cảm giác này đối với cậu mà nói là vô cùng lạ lẫm. Cậu nhìn người, không có nhiều vấn đề như hợp hay không hợp như vậy. Rất nhiều người lần đầu tiên nhìn thấy, vào trong cậu liền bị đánh mờ ngũ quan, dụng ý chỉ là để phân biệt nam nữ.

Đối với người không quan trọng, chỉ cần không đụng chạm, không dính dáng đến cậu, bình thường Thẩm Quyện ngay cả tên cũng lười nhớ, bởi vì không cần thiết.

Lại càng chưa từng xuất hiện loại "Địch ý" này, đột nhiên nổi lên, ù ù cạc cạc diễn xiếc.

Mà cũng không thể nói là đột nhiên xuất hiện, cũng không phải mới cảm nhận được. Loại bức bối này, cảm giác bức rút này, đã bắt đầu xuất hiện từ lúc cậu cho Lâm Ngữ Kinh mượn quần áo, liên tục tràn lan tới bây giờ.

Tại sân vận động, lúc nhìn lên mấy chiếc máy bay không người lái treo thứ tranh chữ ngu ngốc đó thì bắt đầu chậm chậm dâng lên.

Mà vào lúc này, thời điểm nhìn thấy hai người kia, cậu cảm thấy có nguy cơ đạt đến đỉnh.

Nhất là khi Trình Dật nói Lâm Ngữ Kinh trước kia như thế này như thế kia. Hệt như đang nhắc nhở cậu, đối với Lâm Ngữ Kinh cậu còn biết bao điều không biết.

Người anh em, cậu thì tính là cái gì hử. Cậu chẳng phải chỉ là bạn cùng bàn của cậu ấy thôi sao. Chúng tôi, mới là bạn từ nhỏ lớn lên cùng cậu ấy, người có quan hệ thân mật nhất.

Trong nháy mắt Thẩm Quyện có cảm giác mình như một cô gái nhỏ lẳng nhà lẳng nhăng, lại còn là loại tâm tư đặc biệt mẫn cảm, nhỏ nhoi nữa kia. Chuyện lật vật lông gà vỏ tỏi, chuyện cái rắm lớn một chút đều có thể làm các cô để trong lòng rất lâu.

Cậu có chút bực bội với kiểu phản ứng không thể giải thích này của chính mình.

Bữa cơm này ăn có chút cứng nhắc, cũng may cả quá trình Trình Dật đều nói liền thoảng, vậy nên cũng không tính là lúng túng.

Thẩm Quyện phát hiện, người này vô cùng giỏi nhìn mặt đoán ý, trình độ nhìn sắc mặt vô song, điều hòa bầu không khí cũng rất tốt. Tính cách cực kỳ dễ gần, thuộc chủng loại trong vòng ba phút có thể kết bạn với bất cứ ai.

Như một Vương Nhất Dương chỉ số IQ cao hơn 100.

*

Buổi chiều còn có đại hội thể thao, lúc bọn họ ăn trưa trở về thời gian cũng vừa khéo. Lâm Ngữ Kinh mới phát hiện, bọn cô quả thật cũng xem

như tương đối ngoan rồi. Bởi lẽ trên vị trí lớp 10, có đến phân nửa còn chưa trở lại.

Phó chủ nhiệm lớp Vương khùng long đứng ở hàng cuối cùng gào thét: "Đại hội thể thao một cái là lập tức vất chân lên cổ chạy sạch bách! Không hề nghe lời! Tôi thấy thầy Lưu à, thầy chính là quá nuông chiều bọn nó rồi! Trước kia lúc tôi làm chủ nhiệm lớp á hả, lớp của tôi dám thiếu một đũa sao? Không hề nhé! Đũa nào dám không đến!"

Lưu Phúc Giang đứng bên cạnh ông, cười híp mắt cầm cây quạt quạt gió, chậm rãi nói: "Ai nha, thầy Vương, bớt giận nào. Đều là trẻ con mà, đại hội thể thao này vất vả lắm mới có thể thả lỏng một chút, chắc chắn phải vượt giới hạn xịu rồi. Không sao đâu không sao đâu."

Trình Dật ngồi cạnh Lâm Ngữ Kinh thấy mà trợn mắt há mồm: "Đây là chủ nhiệm lớp các cậu á, cmn hạnh phúc quá đi. Ông đây cũng muốn chuyển trường đến lớp các cậu."

Cậu ta và Lục Gia Hành lúc này đều đang mặc áo khoác đồng phục của Thẩm Quyện, ngồi trong đám người lớp 10 mượn gió bẻ măng. Đi qua liếc một cái liền thấy ngay đám củ cải đỏ sắc màu hỗn tạp trước khán đài, cứ thế phai mờ trong đám người.

Buổi chiều Thẩm Quyện dứt khoát không tới. Ở đại hội thể thao đến tận trưa đã tiêu hao sạch toàn bộ nhiệt tình và nhẫn nại của lão đại. Giờ đây vị trí của cậu trống không, Lâm Ngữ Kinh vẫn không khống chế được mà xoay đầu thoáng nhìn quanh.

Trình Dật cũng quay đầu nhìn theo: "Bạn cùng bàn của cậu ấy, buổi chiều không tới hả?"

"À, " Lâm Ngữ Kinh nói, "Không biết, có lẽ không tới đâu."

Trình Dật nhích người lại gần: "Vị anh trai này, có phải không thích bọn tớ lắm phải không. Tớ lớn lên trông giống cái gai lắm sao? Hay là trên mặt viết "Tôi soi mói " hả, " Trình Dật xoa xoa cằm, vẻ mặt khó hiểu, "Hay giống bạn trai hiện tại của bạn gái cũ cậu ta? Cậu ta bị xanh* rồi?"

(* Ý chỉ đội nón xanh (tức cảm sùng).

Lục Gia Hành cười, đặc biệt ngờ vực nhìn cậu ta: "Cậu có thể giải thích cho tớ không, với cái tướng mạo này của cậu, người thế nào sẽ bị cậu làm xanh vậy?"

Trình Dật nói: "Bị sự ôn nhu của tớ, cùng với EQ của tớ?"

Cậu nói hết lời này, Lâm Ngữ Kinh cũng không nhịn được cười: "Được, tốt lắm, người trẻ tuổi tự tin là chuyện tốt."

Trình Dật cảm giác mình bị sỉ nhục, lần lượt liệt kê toàn bộ ưu điểm và chỗ tốt của mình ra, mà tại lúc cậu ta mặt dày, Lục Gia Hành đã nhận được mảnh giấy yêu thứ hai do các cô nàng ném tới rồi.

Lâm Ngữ Kinh đỡ đầu, đột nhiên cảm thấy có chút không phục: "Bạn cùng bàn của tớ không đẹp trai sao?"

Trình Dật ngăn người: "Hử? Soái lồng lộn nha, sao lại không đẹp trai."

"Cái đó ——" Lâm Ngữ Kinh hít một hơi, chỉ chỉ Lục Gia Hành, "Bạn cùng bàn của tớ với cậu ta, ai đẹp trai?"

Cô đã nhìn khuôn mặt này của Lục Gia Hành không biết bao nhiêu năm, đã không phân biệt nổi nhan sắc của cậu ta ở cấp độ nào rồi.

Vẻ mặt Trình Dật khó xử: "Vấn đề này của cậu, có chút làm khó người ta đó."

Lâm Ngữ Kinh gật gật đầu, trực tiếp cho ra đáp án: "Tớ cảm thấy Thẩm Quyện đẹp trai."

Trình Dật liếc qua Lục Gia Hành ở cạnh, đang cùng cô gái nhỏ nói chuyện, hoàn toàn không chú ý tới đối thoại bên này, hơn nữa trong sân vận động rất nhiều tạp âm, muốn nghe rõ cũng hơi khó.

Vì vậy, cậu ta cũng gật gật đầu: "Tớ cảm thấy cậu nói rất đúng."

"Vậy nên, " Lâm Ngữ Kinh bất bình nói, "Vì sao không có nữ sinh nào nhét tờ giấy nhỏ cho bạn cùng bàn tớ? Cậu ấy thua kém chỗ nào?"

Lần này, Trình Dật cũng kinh ngạc: "Không có?"

Lâm Ngữ Kinh không cam lòng nói: "Không có."

Trình Dật: "Không có con gái theo đuổi cậu ta?"

"Hai tháng rồi, " Lâm Ngữ Kinh giơ hai ngón tay lên, "Tới giờ chưa từng thấy."

"Không thể nào." Trình Dật mờ mờ, mờ mờ xong nhìn thoáng qua Lâm Ngữ Kinh, càng thấy mờ mờ hơn.

Trình Dật cảm thấy mình rất giỏi quan sát. Bữa cơm mới xong vừa này, tuy rằng Thẩm Quyện lúc hướng về bọn họ đều bày ra đủ cả lạnh lùng và bá khí, nhưng khi cậu rũ mắt trò chuyện cùng Lâm Ngữ Kinh, cái tính chất sắc bén đầy xâm lược này rõ ràng sẽ giảm bớt lại.

Thái độ của Lâm Ngữ Kinh đối với cậu ta thì càng không cần phải nói. Trình Dật thậm chí còn tưởng hai người kia lẽ nào có quan hệ mập mờ thầm kín không thể cho ai biết.

Nhưng vấn đề Lâm Ngữ Kinh vừa hỏi này, lại làm cậu thấy không bình thường.

Có bạn gái nhà ai lại tràn đầy cảm giận bất bình mà hỏi nhỏ bạn thân vì sao bạn trai cô đẹp trai như vậy vẫn không nhận được mảnh giấy yêu từ nữ sinh khác??

Đây chẳng nhẽ là cmn tình thú mới gì đó??

Trình Dật lại bắt đầu cảm thấy hai người bọn họ có thể chỉ là quan hệ bạn cùng bàn thuần khiết mà thôi.

Cậu ta suy tư một chút, nói: "Cậu với Thẩm Quyện, quan hệ rất tốt đúng không."

Lâm Ngữ Kinh gật gật đầu.

"Tớ xem như là người cậu quen nhất ở đây nhé." Trình Dật nói tiếp.

Lâm Ngữ Kinh nhích lại gần, cười uốn nắn cậu: "Là người quen duy nhất của tớ ở đây."

Trình Dật gật gật đầu, đột nhiên hỏi: "Cậu xác định Thẩm Quyện không có bạn gái à?"

Lâm Ngữ Kinh ngăn người: "Cậu ta không có thì phải, tớ chưa từng gặp."

Trình Dật hỏi: "Cậu hỏi cậu ta rồi?"

Lâm Ngữ Kinh không trả lời.

Trình Dật tiếp tục nói: "Vậy thì, giả thiết cậu ta quả thực không có bạn gái đi, nhưng dù sao cậu ta cũng phải có chứ? Nếu như người quen duy nhất này của cậu, có một ngày bỗng nhiên có bạn gái thì sao?"

Trình Dật nói xong, đột nhiên trông như bị cái gì hấp dẫn, liếc mau qua bên cạnh, rất nhanh thu hồi ánh mắt, nói: "Nếu có một ngày Thẩm

Quyên có bạn gái, cậu không thể gần gũi với cậu ta như vậy nữa, cậu phải tránh hiềm nghi. Trong giờ ngoài giờ gì đều không thể nói nhiều với cậu ta. Chủ nhật vẫn phải chịu đựng cậu ta mang bạn gái ra ngoài chơi, ảnh chụp đăng đầy hoạt động bạn tốt —— "

Lâm Ngữ Kinh cắt ngang cậu, trông như cực kỳ không tưởng tượng nổi: "Cậu cảm thấy cậu ấy trông giống người sẽ đăng đây?"

"Tớ chỉ là lấy một ví dụ thôi, " Trình Dật nói, "Tóm lại là nếu ngày nào đó Thẩm Quyên có một cô gái, người bạn duy nhất ở đây của cậu cũng phải giữ khoảng cách với cậu rồi. Cậu sẽ không cảm thấy không vui chứ?"

"Tớ vì sao lại không vui?" Lâm Ngữ Kinh nói cực kỳ nhanh, "Tớ vui đến nhảy cẫng lên, mua thêm hai cây pháo vang năm trăm tiếng chúc mừng cậu ta ấy chứ."

Trình Dật nín thính.

Cậu ta gương mày, nghiêng đầu, ánh mắt rơi sau lưng cô.

Lâm Ngữ Kinh quay đầu ra sau nhìn theo. Thẩm Quyên không biết đã về từ bao giờ, rất bình tĩnh ngồi xuống chỗ ngồi, chân dài gập lại, cup mắt xem điện thoại. Mi dài áp xuống thành một bóng râm, làm như không nghe thấy bọn cô nói chuyện.

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu vài giây, cậu cũng làm như không hề nhận thấy, cũng không ngẩng đầu, đầu ngón tay hạ xuống màn hình điện thoại đánh chữ.

Thẩm Quyên vô cùng miễn cảm với tầm mắt đối diện. Có đôi lần trên lớp, cậu xoay mặt về phía cô ngủ, Lâm Ngữ Kinh mà nhìn cậu, cậu sẽ thành linh mở mắt ra.

Mà bây giờ, động tác của cô cực kỳ lớn, ánh mắt cũng rất rõ ràng, vậy mà Thẩm Quyện không có bất kỳ phản ứng nào.

Lâm Ngữ Kinh há to miệng, nhìn về phía Trình Dật.

Trình Dật trái lại là gục trên vai Lục Gia Hành bên cạnh mà cười, thoạt nhìn vô cùng đê tiện.

*

Môn đẩy tạ và phóng lao của Lâm Ngữ Kinh thi vào xế chiều. Ngày đầu tiên của đại hội thể thao đều là cuộc thi cá nhân. Ngày thứ hai ngoại trừ buổi sáng có một trận chung kết 400m, còn lại đều là thi đấu tập thể.

Lâm Ngữ Kinh ngã một phát, tay và chân đều bị tổn thương, đến nói với Lưu Phúc Giang với ủy viên thể dục nói một tiếng, rút lui khỏi trận đấu. Ủy viên thể dục thoạt nhìn vô cùng chán nản, tuy nhiên cũng không có cách nào. Cơ bản là hai hạng mục này, trừ Lâm Ngữ Kinh ra thì chẳng còn nào nữ sinh gặp tự nguyện tham gia.

"Thôi vậy, an toàn của cậu quan trọng nhất, đừng đi thi đấu nữa, " ủy viên thể dục sợ Lâm Ngữ Kinh áy náy trong lòng, còn ra sức tỏ vẻ sôi động đôi chút, vỗ vỗ cánh tay cô, an ủi, "Không sao đâu, lớp ta cứ bỏ quyền thi thôi. Loại này không giống cuộc thi 200m 400m lôi cuốn, vốn cũng có rất nhiều lớp bỏ quyền đó."

Văn Tử Tuệ ngồi ngay bên cạnh, ngẩng đầu lên: "Vậy thì bỏ quyền sao?"

Ủy viên thể dục cười: "Chứ không thì sao, tớ mang tóc giả tự đi được không?"

Văn Tử Tuệ mấp máy môi: "Tớ đi cho, có hạng mục gì đấy."

Ủy viên thể dục nom vô cùng ngạc nhiên.

Lâm Ngữ Kinh cũng xoay đầu, nhìn cô.

Mặt Văn Tử Tuệ đỏ lên, cau mày, nỗ lực che giấu vẻ mất tự nhiên: "Hỏi cậu đấy, hạng mục gì!"

Ủy viên thể dục mới phản ứng kịp: "A, môn đẩy tạ và phóng lao."

"..."

Văn Tử Tuệ chắc hẳn tuyệt nhiên không nghĩ tới, hạng mục của Lâm Ngữ Kinh lại là đẩy tạ và phóng lao.

Nét mặt cô nàng bây giờ cũng ngạc nhiên y chang ủy viên thể dục.

Hai người liền mắt to trừng mắt nhỏ hồi lâu, ủy viên thể dục gãi gãi đầu: "Cậu được không? Nếu cậu thật sự không được..."

Văn Tử Tuệ đời này, ghét nhất chính là người khác nói cô không được, không đẹp, không dễ nhìn, không ưu tú. Cô phắc cái đoạt lấy danh sách của ủy viên thể dục, tìm được hai hạng mục này, đề tên mình sau tên của Lâm Ngữ Kinh: "Tớ mắc mớ gì không được? Không phải chỉ là đẩy tạ thôi sao? Ném đi chẳng phải xong rồi sao, tớ thi!"

Lâm Ngữ Kinh ở bên cạnh xem thế là đủ rồi, giơ tay vỗ "Bốp bốp bốp" cho cô: "Hay! Nói hay lắm!"

Văn Tử Tuệ mặc dù đã ký tên mình lên trên, nhưng vì danh sách đã nộp lên rồi, nên cô ấy phải mang số hiệu của Lâm Ngữ Kinh đi.

Lâm Ngữ Kinh theo cô đến nơi điểm danh báo cáo, hai người đi dọc theo đường biên từ trong khán đài vòng ra. Rẽ vào chỗ ngoặt, Lâm Ngữ Kinh nghe thấy một tiếng xin lỗi rất nhỏ.

Cô mới đầu còn cho là mình nghe lầm, quay đầu đi.

Văn Tử Tuệ cúi đầu xuống, từ trán đến cổ đều đỏ bừng lên: "Thật xin lỗi, tôi... buổi sáng không cố ý, tôi không nghĩ cậu sẽ ngã, " tiếng cô ấy rất thấp, "Thẩm Quyện lúc này tới tìm tôi, bảo tôi nói xin lỗi với cậu... Nhưng cậu ấy không đến tôi cũng sẽ xin lỗi cậu, tôi cũng không muốn khiến cậu... như vậy. Tôi chỉ là muốn cản cậu một cái, cậu đừng tức giận."

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy giọng cô nương này nghe như sắp khóc.

"Ngay thời điểm đó tôi còn rất tức giận." Lâm Ngữ Kinh nói.

Bả vai Văn Tử Tuệ bỗng nhấc lên, ngược đầu, mũi có chút đỏ.

"Tuy nhiên hiện tại tôi không còn giận nữa, cũng chỉ ngã một cái, trầy chút da thôi mà. Cậu nói cậu không cố ý, tôi cũng tin rồi, " Lâm Ngữ Kinh thở dài, "Chỉ là sau này đừng như vậy nữa. Có biết bao chuyện lớn chuyện nhỏ không thuận ý cậu chứ, chờ cậu tốt nghiệp đại học đi vào xã hội rồi, có phải sẽ bị tức chết không."

Nếu như đặt vào trước kia, Lâm Ngữ Kinh có lẽ sẽ không chỉ ở mức độ ăn miếng trả miếng đơn giản như vậy. Thế nhưng giờ đây, cô phát hiện mình thật sự không có cái kia, cái dục vọng muốn đáp lễ cho cô ấy nữa.

Cô suy nghĩ một chút, hẳn là vì Thẩm Quyện.

Thật ra lúc ấy cô ở ngay tại sân thể dục trong nhà, không phải mới đi ngang qua.

Cô gần như là nghe được từ đầu đến đuôi.

Thời điểm nghe thấy câu "Ở chỗ tôi đây xem như xong" của Thẩm Quyện, cô đột nhiên cảm thấy có chút ngẩn ngơ.

Không phải chưa ai từng ra tay giúp cô. Trước kia khi cô bị sỉ nhục, Trình Dật và Lục Gia Hành mang theo cô, ba người đề lên những tên bắt nạt cô đánh cho một trận. Thế nhưng cảm giác này không giống khi đó. Bọn cô là bạn bè, cùng tiến cùng lùi, hết thầy đều là cùng nhau gánh vác, cô đánh nhau thua còn có thể bị Lục Gia Hành cười nhạo.

Lâm Ngữ Kinh là lần đầu tiên cảm nhận được, mùi vị được một người lặng lẽ ở phía sau che chở là thế nào.

Có loại cảm giác rất kỳ lạ, vừa chua xót vừa mềm mại.

Mềm mại xong, phản ứng đầu tiên của cô là muốn nhanh chân bỏ chạy.

Giống như lúc mới đến thành phố này, bác Lý nói "Trời sắp tối rồi, một cô gái nhỏ chưa quen hoàn cảnh ở đây một thân một mình như thế, không an toàn lắm."

Lâm Ngữ Kinh chưa từng tiếp xúc với điều này, với thiện ý xa lạ này có phần mờ mịt không biết ứng đối, cô không biết vào loại thời điểm này nên nói cái gì.

Cám ơn cậu, bạn học Thẩm, tôi rất cảm động.

Con mẹ nó chứ cảm động đến mức tim như đập không đều, trái tim này nhảy nhanh đến nỗi tôi cảm giác như một phút nó nhảy cả hơn trăm lần. Xin hỏi cậu có biết chuyện gì đang xảy ra không.

Lâm Ngữ Kinh lại nghĩ tới, vấn đề Trình Dật mới hỏi cô.

Nếu ngày nào đó Thẩm Quyện có một cô gái, người bạn duy nhất ở đây của cậu cũng phải giữ khoảng cách với cậu rồi. Cậu sẽ không cảm thấy không vui chứ?

Lâm Ngữ Kinh lúc ấy căn bản không hề nghĩ ngợi, liền vô thức phủ nhận.

Nhưng đến giờ cô quả thực chưa từng hỏi cậu về vấn đề này.

Cô đến quán xăm hình của cậu, ngốc ở đó một đêm, gặp gỡ mấy người bạn tốt của cậu, mãi tới bây giờ đều chưa từng thấy cậu cái gì nữ tính xuất hiện bên cạnh cậu.

Khi cậu ở trường học, Lâm Ngữ Kinh hầu như chỉ thấy cậu và Hà Tùng Nam lăn lộn cùng nhau.

Đủ loại dấu hiệu đều cho thấy, người này có lẽ độc thân.

Thế nhưng ra ngoài trường thì sao, số lần hai người gặp mặt dường như có thể đếm trên đầu ngón tay.

Nhưng cậu quen rất nhiều người, cái gì cũng biết, đi đâu cũng quen thuộc, cũng có rất nhiều những mặt khác mà cô không biết.

Cậu nói cậu ở ngay trong tiệm, Lâm Ngữ Kinh không biết tại sao cậu chỉ có một mình ở kia, không biết tình huống trong nhà cậu, không biết cậu có phải còn có những vòng giao tiếp khác không, cũng không biết cái sự kiện thần bí kia, sự kiện suýt nữa đánh chết bạn cùng bàn đó.

Lâm Ngữ Kinh vốn cảm thấy bọn họ đã rất thân thuộc rồi, nhưng tính toán như kia, lại cảm thấy chuyện mình biết rõ về cậu quá ít.

Cô bỗng nhiên có phần không chắc chắn, cậu rốt cuộc đã có bạn gái chưa.

Có lẽ chỉ là cô tới giờ chưa từng thấy?

Không biết vì sao, Lâm Ngữ Kinh bỗng nhiên hoảng hốt một chút.

Cô đứng ở nơi báo danh, rút điện thoại ra, gửi cho Thẩm Quyện một tin nhắn.

Cô cân nhắc đôi lát, nghĩ xem hỏi như nào cho tốt.

Vấn đề này quá riêng tư rồi.

Có cần hỏi không đây?

Liệu có không ổn không?

Nhưng con mẹ nó chứ đều xem cậu ta như bạn bè rồi! Hỏi thử cậu có đối tượng chưa cũng không được sao!

Lâm Ngữ Kinh dậm chân, cẩn thận đánh chữ: [Bạn học Thẩm, cậu có bạn gái chưa?]

Chính cô cũng không phát hiện, bản thân có chút khẩn trương.

Văn Tử Tuệ đang xếp hàng chờ điểm danh ở chỗ điểm danh đây ạ, Lâm Ngữ Kinh ngồi xổm ở mảnh đất trống bên cạnh chờ. Lúc cô đi Thẩm Quyện còn đang dán mắt vào điện thoại, đoán chừng cậu sẽ nhanh chóng nhìn thấy.

Đợi chờ mãi hơn mười mấy phút.

Thẩm Quyện vẫn chưa hồi âm.

Hết chương 36.

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Tôi Gọi Cậu Một Tiếng Anh Trai Cậu Đã Có Phản Ứng

Thẩm Quyện cầm điện thoại của Hà Tùng Nam ngồi trên khán đài sân vận động, trả về màn hình đen kịt. Có chút mờ mịt.

Sau bữa trưa với đám người Lâm Ngữ Kinh, cậu không lập tức về sân vận động, mà đến lầu Bắc tìm Hà Tùng Nam.

Đại hội thể thao không có chút quan hệ nào với khối 12. Khi đám đàn em khối 10 và khối 11 tung bừng sôi nổi ở sân vận động bên này, khối 12 ở lầu Bắc bên kia vừa quạnh quẽ lại im ắng làm bài thi.

Tịch mịch như tuyết.

Người khác náo nhiệt là náo nhiệt của người khác, không liên quan tới ta.

Hà Tùng Nam rất đau khổ.

Cậu ta cảm thấy cuộc sống lớp 12 mỗi ngày làm bạn với các loại bài thi thật đau khổ. Thú vui duy nhất chính là giờ nghỉ trưa được cùng ăn cơm với bạn bè, còn có tiết thể dục hai tuần một lần.

Kết quả bạn của cậu ta, bây giờ không còn thường xuyên ăn trưa với cậu ta nữa rồi.

Cậu ta tự hy sinh chính mình, tình nguyện giả thụ để bảo đảm cho bạn bè có thể trêu chọc em gái, không để cậu ta đánh mất rung động với nữ sinh bạn cùng bàn.

Vậy mà CMN cậu ta là thứ bạn bè gì đây!!

Hà Tùng Nam cực kỳ tức giận.

Vì vậy vào tiết đầu tiên của buổi chiều - tiết thể dục đã lâu không gặp của lớp bọn họ, khi Thẩm Quyện đến tìm cậu, Hà Tùng Nam liền trực tiếp nhắm vô mặt cậu mắng cho một trận.

"Thẩm Quyện cmn cậu là thứ bạn bè gì há!". Hà Tùng Nam đứng cạnh báo bảng, giơ tay chỉ vào cậu, "Ông đây vì cậu, mà giờ mỗi ngày đều có người tìm đến cửa lớp dòm ngó. Tôi đều nhận hết. Thế mà bây giờ đến cơm cũng không ăn cùng tôi? Tự cậu tính toán xem cậu đã mấy ngày rồi không đến tìm tôi?"

Thẩm Quyện ngồi trên bàn cậu ta, chân đạp lên thành ghế, không kiên nhẫn: "Cậu là cô gái nhỏ à? Tôi chẳng lẽ phải cùng cậu ăn cơm đủ hai mươi ngày trên một tháng sao?"

Hà Tùng Nam cười: "Thế thì khỏi đi. Một tháng cậu cũng phải lên trường tổng cộng hơn hai mươi ngày lận đó, tiểu học đệ."

Thẩm Quyện "Xùy" một tiếng.

Hà Tùng Nam chú ý tới tâm tình khác thường của cậu, nhảy nhót hai bước: "Sao thế, ai chọc ngài vậy Quyện gia."

Thẩm Quyện "bộp" một cái đập di động lên bàn cậu ta: "Tôi hỏi cậu."

Hà Tùng Nam cung kính nói: "Ngài hỏi đi."

Thẩm Quyện nói: "Vì sao cậu không yêu đương với bạn thân?"

"Bởi vì tôi mẹ nó không có bạn thân." Hà Tùng Nam nói.

Thẩm Quyện mặt không đổi sắc nhìn cậu ta, trầm mặc ba giây, tiếp tục nói: "Vậy giờ cậu tưởng tượng là mình có rồi đi."

Hà Tùng Nam nói: "Kiểu thế nào?"

Thẩm Quyện bất đắc dĩ, ngập ngừng ngập ngừng nặng nề phun ra hai chữ: "Rất, tốt."

Hà Tùng Nam nói: "Vậy con mẹ nó chứ, nhất định phải yêu đương với cô ấy rồi."

Thẩm Quyện: "..."

Lão đại lại "Xùy" một tiếng, rõ ràng rất không hài lòng với đáp án này.

"Tôi đây không yêu với cô, " Hà Tùng Nam nhanh nhẩu đổi lời, "Mới là học sinh cấp 3 thôi, phải cố gắng học tập nha. Cmn yêu cái gì mà yêu, cmn tình yêu nam nữ cái gì. Tôi, ai tôi cũng không thích."

Lần này Thẩm Quyện không nói gì, nhưng khí áp dường như trông càng thấp hơn lúc nãy rồi.

Hà Tùng Nam bất đắc dĩ, cũng "Bộp" một cái đập di động lên mặt bàn: "Anh hai, ngài rớt cuộc muốn nghe đáp án gì, ngài dạy tôi đi, tôi nói cho ngài nghe."

Ngay cả Thẩm Quyện cũng không biết, cậu rớt cuộc muốn một đáp án gì.

Hà Tùng Nam bình thường trông như một chuyên gia yêu đương. Tình thông bầy bầy bốn chín phương pháp trên chộc em gái, ngày nào cũng cùng Tưởng Hàn trao đổi thủ đoạn tán gái. Nhưng bây giờ nhìn lại, Thẩm Quyện cảm thấy cậu ta chính là tên vô dụng.

Ông chủ Thẩm chưa bao giờ bị tâm trạng hoang mang bủa vây như vậy. Từng đợt từng đợt mưa đạn trong đầu bắt đầu điên cuồng quét qua

Bạn cùng bàn có hai thanh mai trúc mã rất tuấn tú làm sao bây giờ?

Bạn cùng bàn liệu có thể nói yêu đương với một trong hai thanh mai trúc mã rất tuấn tú đó không?

Bạn cùng bàn chẳng lẽ là vì giá trị nhan sắc của bạn thân quá cao, cho nên bây giờ không nhìn nổi người con trai khác?

Nhưng mà cái này cmn có liên quan gì tới cậu?

Thẩm Quyện lại suy tư đôi lát xem trận mưa đạn này có liên quan gì với cậu.

Bạn cùng bàn cảm thấy Lục Gia Hành và Thẩm Quyện ai hơn soái một chút?

...

Huyệt Thái Dương của Thẩm Quyện nhức nhối, lại bắt đầu đau nửa đầu rồi.

Chuông tan học vang lên, tiết thể dục chấm dứt. Cậu thở dài, nhắc chân dài lên, bỏ xuống mặt bàn, tìm được điện thoại trên bàn, đi về hướng sân vận động bên kia.

Trở lại khán đài lớp 10, Lâm Ngữ Kinh đang cùng Trình Dật nói chuyện phiếm. Rất chăm chú nghiêng đầu, đỡ đầu, không chú ý tới động tĩnh xung quanh.

Trái lại là Trình Dật thấy cậu. Hai người liếc nhau, Trình Dật quay đầu đi, đột nhiên hỏi: "Nếu ngày nào đó Thẩm Quyện có một cô gái, người bạn

duy nhất ở đây của cậu cũng phải giữ khoảng cách với cậu rồi. Cậu sẽ không cảm thấy không vui chứ?"

Bước chân Thẩm Quyện khựng lại.

"Tớ vui đến nhảy cẫng lên, mua thêm hai cây pháo vang năm trăm tiếng chúc mừng cậu ta ấy chứ." Lâm Ngữ Kinh nói.

Thẩm Quyện: "..."

Ha.

Thẩm Quyện tức quá hóa cười.

Cậu đón lấy cái nhìn như có như không của Lục Gia Hành và Trình Dật, mặt không thay đổi ngời xuống, rút điện thoại ra. Biểu cảm vừa bình tĩnh vừa lạnh lùng, dáng vẻ như hoàn toàn không bị ảnh hưởng ấy, cái gì cũng không nghe thấy.

Cùng lúc cậu mở khóa Home, Lâm Ngữ Kinh xoay đầu lại.

Lúc Thẩm Quyện nhìn thấy màn hình nền là một em gái yêu tinh ngực lớn, bên trên còn có mật mã sáu chữ số, trong nháy mắt có chút mờ mịt.

Cậu đặt hình nền này từ khi nào vậy?

Cậu sửng sờ nửa giây, rất nhanh kịp phản ứng.

Mẹ nó đây là điện thoại Hà Tùng Nam.

Điện thoại của hai người cùng kiểu, cũng đều không thích dùng ốp lưng. Khi tắt màn hình rồi đặt chung một chỗ quả thực giống như đúc. Lúc đi cậu cũng không để ý.

Nhưng hiện tại Lâm Ngữ Kinh đang nhìn chăm chăm cậu.

Cái điện thoại nát này của Hà Tùng Nam mẹ nó rốt cuộc là mật mã bao nhiêu?

Thẩm Quyện đón lấy ánh mắt của Lâm Ngữ Kinh, nhìn mật mã sáu số trên màn hình, khước môi thẳng băng, đầu ngón tay chạm loạn trên màn hình vài cái. Bộ dạng nghiêm túc chơi điện thoại, hoàn toàn không nhìn thấy dáng vẻ của cô.

Cũng may Lâm Ngữ Kinh nhanh chóng đi tìm ủy viên thể dục nói chuyện hạng mục của cô, còn theo Văn Tử Tuệ đi báo danh rồi. Thẩm Quyện rũ mi, khóa màn hình, đứng dậy đến chỗ lầu Bắc.

Trong sân trường hoàn toàn yên tĩnh. Lúc này lớp bọn Hà Tùng Nam có lẽ đang trong giờ học, cậu phải đợi đến khi bọn họ hết tiết mới có thể tìm cậu ta đổi lại.

Thẩm Quyện bỏ tay vào túi áo, không nhanh không chậm đi dọc theo sân bóng rổ.

Cậu hồi tưởng lại một lát. Từ trước khai giảng vài ngày, lần đầu gặp mặt Lâm Ngữ Kinh đến những chuyện lúc này.

Thẩm Quyện chưa từng yêu đương, nhưng cậu không phải đồ ngốc. Sự quan tâm và chăm sóc của cậu đối với Lâm Ngữ Kinh, hình như có hơi quá mức.

Vừa bắt đầu chỉ là vì cô ra sức thu lại những gai nhọn đầy người nhưng lại vẫn chướng mắt như cũ. Rõ ràng là khổ sở đến mức trông như một giây sau sẽ co quắp trên mặt đất, nhưng cuối cùng không hiểu sao lại hết lần này tới lần khác phải giả vờ như không có gì. Loại cảm giác mâu thuẫn này khiến cậu cảm thấy, người này còn rất thú vị đấy.

Về sau chẳng biết vì sao, cậu phát hiện cô đúng là rất thú vị?

Nhưng đây cũng không thể giải thích được vì sao lúc cậu đối mặt với bạn nam giới của cô, lại có loại bực bội cần phải ép xuống đó.

Còn có, tại sao cô chỉ gọi cậu là anh trai có một chút mà cậu đã xuất hiện phản ứng khó nói.

Thời điểm còn chưa tạm nghỉ học lúc trước, Thẩm Quyện bị không ít nữ sinh theo đuổi. Đầy đủ các loại, ỏn ẻn chỗ nào cũng có. Ngoại trừ phiền toái, cậu không có cảm giác gì khác.

Lâm Ngữ Kinh lại không giống như vậy.

Nhưng mà rốt cuộc không giống nhau ở đâu, cậu lại nói không nên lời.

Hoặc có thể nói cậu thật ra đã sớm cảm giác được, nguyên nhân xuất hiện loại tham muốn chiếm giữ quá đỗi bất thường này.

Nhưng cậu không muốn thừa nhận cho lắm.

Vì sao không muốn.

Bởi vì Lâm Ngữ Kinh không có suy nghĩ gì với cậu.

Mỗi một hành động, mỗi một câu nói của cô, đều đang lộ ra một thông tin —— cô không có bất kỳ suy nghĩ lung ta lung tung nào với cậu. Chỉ là đơn thuần tín nhiệm cậu, xem cậu là bạn bè.

Tôi coi cậu là bạn cùng bàn, còn muốn làm bạn tốt với cậu, thế mà trong đầu cậu lại tràn đầy các loại phế thái. Tôi gọi cậu một tiếng anh trai cậu đã có phản ứng.

Cái này cmn quá là dọa người rồi.

Thẩm Quyện đi đến cửa ra vào lầu Bắc, tựa trên cột, thở dài.

*

Mãi đến lúc Văn Tử Tuệ thi xong môn đây tạ, Thẩm Quyện cũng chưa trả lời tin nhắn.

Lâm Ngữ Kinh đã bắt đầu hối hận rồi.

Cẩn thận nhớ lại, cô cảm giác mình hơi quá trắng trợn.

Có thể Thẩm Quyện cảm thấy cô đường đột, quan hệ giữa hai người chưa tới cấp độ kia.

Tuy nhiên hỏi cũng hỏi rồi, không cách nào thu lại. Nếu đối phương không hồi âm, cô cũng không tiện nói thêm gì nữa, bằng không sẽ càng vẽ vờ thêm chuyện ra.

Lâm Ngữ Kinh về tới khán đài lớp 10, phát hiện Thẩm Quyện đến người cũng không thấy đâu nữa.

Cô quét mắt một vòng, cũng không thấy người kia, quay đầu nhìn về phía Trình Dật: "Bạn cùng bàn tớ đâu?"

"Cậu vừa đi cậu ta cũng đi luôn rồi, " Trình Dật cười toe toét nói, "Tớ còn tưởng cậu ta đi tìm cậu rồi chứ."

"A, " Lâm Ngữ Kinh ngồi xuống, khuỷu tay đặt trên đầu gối, chờ đợi. Một lát sau, lại vô nghĩa kêu một tiếng, "A..."

Cô thất vọng rũ mắt, mấp máy miệng.

Cô hối hận rồi, sớm biết vậy đã không hỏi gì cả.

Cậu có phải đã giận rồi không?

Trình Dật và Lục Gia Hành gốc ở đây hai ngày. Vốn là định gốc đến chủ nhật cơ, kết quả tối hôm đó Trình Dật nhận điện thoại của ba cậu ta. Chủ nhật là sinh nhật ông nội cậu ta, bị cậu quên bẵng. Trình tiên sinh trực tiếp mắng cho cậu ta một trận.

Vì vậy Lâm Ngữ Kinh xin Lưu Phúc Giang cho nghỉ ngày thứ hai của đại hội thể thao, nói mình hôm qua té bị thương, ngủ một giấc xong không thoải mái cho lắm. Lưu Phúc Giang không nói hai lời đã phê chuẩn cho cô ngay.

Cô theo Lục Gia Hành và Trình Dật ba người ăn linh tinh cả ngày. Buổi tối thì đưa hai người đến sân bay, thật sự không có nổi thời gian để suy nghĩ chuyện Thẩm Quyện.

Mãi đến khi cô ngồi tàu điện ngầm từ sân bay về nội thành, xung quanh yên tĩnh, cô mới nhớ tới chuyện này.

Lâm Ngữ Kinh ngồi trong tàu điện ngầm, lắc lư hai chân, gửi tin nhắn cho Lý Lâm: [Ông chủ Lý, Thẩm Quyện hôm nay có đi đại hội thể thao không?]

Ông chủ Lý đáp lại rất nhanh: [Không! Tớ cứ tưởng hai cậu lén lút đi chơi chứ.]

Lâm Ngữ Kinh thu điện thoại lại.

Thẩm Quyện không trọ ở trường. Nếu cậu không có ở trường học, có lẽ chính là đang ở studio. Lâm Ngữ Kinh cũng không về trường nữa, chuyển một chuyến tàu điện ngầm, đi về nhà bên kia.

Thời điểm xuống tàu đã là năm giờ rưỡi chiều. Cô không về nhà, đến cửa ra vào cửa hàng tiện lợi 7-11, dừng lại, sau đó bắt đầu đi đến studio của Thẩm Quyện.

Đi đến ngõ hẻm, Lâm Ngữ Kinh nhìn vào bên trong, chưa tiến vào. Nhìn chốc lát, tiếp tục đi về hướng 7-11.

Cô muốn tạo ra một cuộc gặp gỡ vô tình. Cô cũng không tin Thẩm Quyện sẽ không ra đây mua bao thuốc, mua cơm tối gì đó.

Đi đến cửa vào cửa hàng tiện lợi, lại quanh trở lại. Đi đến ngõ hẻm studio kia, tiếp tục quanh trở lại.

Cứ như vậy đi qua đi lại hết ba bốn chuyến, đi mãi đến khi bầu trời tối đen.

Đèn đường sáng ngời. Trên đường phố đầu đèn xe này ngậm đuôi đèn xe kia, nhìn xa xa trông như từng con rồng dài vàng óng ánh.

Lần thứ năm tạt qua 7-11, Lâm Ngữ Kinh cuối cùng đã cảm thấy mình như một đứa bệnh tâm thần.

Đi qua đi lại ngay trên đường lớn, ngâm nga hát. Cứ đi tản bộ, tản bộ mà chẳng có mục đích.

Lâm Ngữ Kinh đột nhiên cảm thấy nhận xét vừa nãy của bản thân quá nông cạn rồi. Biết đâu người ta không có bệnh tâm thần! Mà cũng đang tìm kiếm cơ hội vô tình gặp mặt đấy chứ!

Cô thở dài, đứng trước cửa sổ thủy tinh cực lớn. Lén lút mà, không một tiếng động mà, ngó vào bên trong.

Trước tủ lạnh có một nam sinh mặc áo khoác đen, cao cao gầy gầy. Tâm mắt Lâm Ngữ Kinh bị giá hàng chắn mất phân nửa, chỉ có thể nhìn thấy mũ áo khoác và gáy cậu ta. Kiểu tóc giống hệt Thẩm Quyện, bờ vai thoát nhìn cũng rất giống.

Cô đứng ở cửa vào 7-11, nhún chân nhảy lên nhảy xuống. Lúc thì đi đến rìa bên này, lúc lại tới góc bên kia. Muốn tìm một góc độ dù chỉ thấy gò má người này cũng được, nhìn thử xem rốt cuộc có phải Thẩm Quyện hay không.

Cứ như vậy nhảy nhót hồi lâu, nhảy đến khi chị gái thu ngân dùng ánh mắt quái dị nhìn cô, nam sinh cuối cùng cũng xoay đầu lại rồi.

Rất soái, nhưng không phải, thuộc về kiểu ôn nhu thanh tú.

Lâm Ngữ Kinh thở dài, không vui mà gục đầu xoay người lại, nhìn thấy một đôi giày thể thao trắng gàn trong gang tấc.

Cô giật thót, ngẩng đầu lên.

Thẩm Quyện đứng sau lưng cô, rũ mắt nhìn cô, vẻ mặt hờ hững.

Lâm Ngữ Kinh vốn dĩ đã gần như khẳng định người trong cửa hàng chính là cậu, kết quả không phải. Không phải thì thôi đi. Ấy mà một giây sau, cái người mà cô vòng đi vòng lại không biết mấy vòng từ năm rưỡi đến giờ chỉ để vô tình gặp được, chỉ để vô tình gặp mà đối đến xẹp bụng cũng không gặp phải. Không ngờ lại xuất hiện phía sau cô.

Khoảng cách gần như vậy, im hơi lặng tiếng, không biết đã đứng bao lâu.

Biểu cảm hoảng sợ của Lâm Ngữ Kinh còn chưa kịp thu hồi, kèm theo sự xấu hổ như làm chuyện xấu gì đó bị bắt gặp, cà lăm một cái: "Thẩm, Thẩm Quyện?"

"Tên con trai kia, là hình mẫu lý tưởng của cậu?" Thẩm Quyện bình tĩnh hỏi.

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Cậu Giúp Tôi Mang

Vấn đề này ngoài dự đoán, Lâm Ngữ Kinh phản ứng hồi lâu, mới nói: "Không phải."

Nghe có vẻ không đáng tin cho lắm, không biết Thẩm Quyện đã ở đây nhìn bao lâu.

"Tôi còn không nhìn rõ cậu ta trông ra sao." Vì để trông có tính chân thực hơn, Lâm Ngữ Kinh bổ sung.

Thẩm Quyện ở trong xe taxi đã thấy cô ở cửa cửa hàng tiện lợi nhảy nhót.

Thiếu nữ mặc áo nhung dài màu vàng nhạt, tóc không buộc, mang balo nhỏ đứng ở kia, vali hành lý cũng không cầm.

Mỗi tuần cô về nhà, đều sẽ mang vali hành lý nhỏ của cô. Lần này hai tay trống trơn, nên không phải trực tiếp về từ trường học.

Thẩm Quyện thẳng người: "Sư phụ, đừng ở đây đi."

Tài xế chậm chậm đỗ xe, xác nhận một lần: "Ở ngay đây à, cho cậu xuống ở ven đường nha."

Thẩm Quyện "Ừm" một tiếng, nghiêng người tới trước, rút ra ví da trả tiền, xuống xe.

Cậu không vội vã đi qua, đứng ngay ở bên kia đường, đốt điếu thuốc. Sau đó nhìn Lâm Ngữ Kinh đi từ đầu cửa sổ thủy tinh này tới đầu cửa sổ

thủy tinh kia, nhảy một cái nhòm vào một cái. Chuyển trái chuyển phải nhiều lần, xoay qua xoay lại nhảy lên cao. Không biết đang nhìn cái gì, trái lại cứ không chịu đi vào.

Nhảy nhót năm phút.

Cái sức lực linh hoạt này, xem ra chân không đau nữa rồi.

Thẩm Quyện dụi thuốc, tới thùng rác ven đường ném vào, qua đường.

Lâm Ngữ Kinh nhìn rất chăm chú, không chú ý tới tiếng động sau lưng.

Thẩm Quyện đứng ngay sau lưng cô, liếc mắt nhìn theo.

Bóng lưng.

Một tên con trai.

Chỉ một cái bóng lưng con trai như vậy, cô nhìn chăm chăm người ta năm phút.

*

Lâm Ngữ Kinh nói xong, Thẩm Quyện gật gật đầu: "Vậy cậu có muốn vào trong để nhìn rõ hơn không?"

Cậu đối mặt với cửa thủy tinh sáng choang của cửa hàng tiện lợi. Ánh sáng sáng rõ đánh cho cậu một tầng ánh bạc. Xem ra da dẻ cực kỳ tốt.

Khóe môi thẳng băng hơi trĩu xuống cũng nhìn được càng thêm rõ ràng.

Tâm tình của cậu không tốt cho lắm.

Là bởi còn đang tức giận với cô sao?

Lâm Ngữ Kinh chớp chớp mắt: "Không cần. Thật ra tôi chỉ muốn nhìn thử xem cậu ta có mua trứng sữa chua vị nam việt quất mà tôi thích hay không thôi."

Sau đó cậu nhìn năm phút à.

Cậu có bệnh sao?

Lâm Ngữ Kinh thở dài, cảm thấy từ khi thi vào khối thứ hai, IQ của bản thân thật giống như càng ngày càng thấp.

Cô chưa kịp nói gì nữa, Thẩm Quyện đã lơ cô, xoay người đi vào cửa hàng tiện lợi.

Lâm Ngữ Kinh vội vàng đi theo, nam sinh mặc đồ đen bên trong còn đang đứng trước tủ lạnh, từ khu sữa chua chuyển sang khu cơm hộp.

Thẩm Quyện hôm nay cũng mặc đồ đen. Lâm Ngữ Kinh đứng ở giá hàng bên cạnh, nhìn bóng lưng hai người so sánh một hồi.

So với anh trai nhỏ này Thẩm Quyện cao hơn một chút, vai rộng hơn một chút, chân cũng dài hơn, tỉ lệ đáng người càng tốt hơn.

Chính diện thì khỏi cần nhìn. Giá trị nhan sắc của anh trai giang hồ phòng chừng đánh 1 vs N cũng không vấn đề gì.

Cô sao lại cảm thấy bóng lưng người này giống Thẩm Quyện chứ?

Rõ ràng không hề giống.

Lâm Ngữ Kinh tới bên cạnh Thẩm Quyện, nhìn cậu cầm trong tay một chai sữa chua nam việt quất, còn có một chai nước ép trái cây tươi.

Lâm Ngữ Kinh cũng cầm theo một chai sữa chua nam việt quất. Cô không biết cái chai đó của Thẩm Quyện có phải là lấy cho cô không, nếu

không phải thì sao? Cô không muốn trông như quá tưởng bở.

Lấy xong rồi, cô nhìn cậu.

Thẩm Quyện làm như không thấy, cầm một phần cơm sườn lợn miếng dầy. Lại mở tủ lạnh bên cạnh, lấy một chai nước khoáng.

Lâm Ngữ Kinh như cái đuôi nhỏ ân cần theo sau cậu, hỏi: "Cậu chưa ăn tối sao?"

Thẩm Quyện "Ừ" một tiếng.

"..."

Lâm Ngữ Kinh nỗ lực không nhìn vào thái độ trước sau thờ ơ của cậu. Cô là đến cầu hòa.

Cô nhỏ giọng nói: "Tôi cũng chưa ăn."

Thẩm Quyện đã đi tới quầy thu tiền. Nghe vậy quay đầu lại, nhìn cô một cái, như cười như không nói: "Sao thế, nhìn trai đẹp đến cơm cũng quên ăn rồi à?"

Lúc này anh trai nhỏ mặc đồ đen kia đã đi rồi. Lâm Ngữ Kinh vẫn có loại cảm giác lúng túng pha lẫn xấu hổ, cùng với một chút thiếu kiên nhẫn.

Thái độ nhận lỗi của cô còn chưa đủ rõ ràng sao?

Cô cũng đã dỗ cậu đến thế!

Lâm Ngữ Kinh lờm một cái, đem chai sữa chua nam việt quất trong tay thả cái "bộp" vào tủ lạnh: "Đúng đấy. Nếu như cậu không dọa tôi sợ, tôi còn định đi vào xin số điện thoại nữa kìa."

Thẩm Quyện nhìn cô, nhú mắt lại, không lên tiếng.

Thiếu niên rất cao. Lâm Ngữ Kinh thấp hơn cậu một đoạn, phải ngước đầu nhìn cậu, nhưng khí thế không hề yếu.

Hai người cứ như thế đứng trước quầy thu tiền đặng đặng sát khí đối mắt nửa phút. Chị gái thu ngân nhìn bên này một xíu, lại ngó bên kia một tẹo, khẩn trương mà lùi về sau một chút.

Lại qua nửa phút, Thẩm Quyện dời tầm mắt, xoay người.

Lâm Ngữ Kinh không nói hai lời, quay đầu bước đi.

Cô đúng là trét keo trong đầu mà.

Tới tới lui lui loanh quanh mấy tiếng chỉ để có thể tình cờ gặp cậu. Kết quả thật vất vả mới tình cờ gặp, mà còn phải mặt nóng dán mông lạnh.

Người ta căn bản đến một câu nói đằng hoàng cũng không muốn nói với cô.

Lâm Ngữ Kinh tức đến đau gan, cố nén suy nghĩ muốn quay đầu cãi với cậu một phen, tiện thể kiểm cả dục vọng muốn ra ngoài cửa hàng đánh thêm một trận với cậu. Kết quả chưa đi được hai bước, đã bị người ta kéo cổ áo túm về.

Cô lùi lại hai bước, xoay đầu, chóp mũi sượt qua lớp vải bông mềm mại từ áo hoodies của thiếu niên.

Có mùi nước khử trùng nhàn nhạt.

Cô ngẩng đầu lên.

Thẩm Quyện lại cầm thêm một phần cơm sườn lợn miếng dày, rũ mắt: "Đi đâu đấy."

Lâm Ngữ Kinh buộc miệng thốt ra: "Liên quan gì tới cậu."

Thẩm Quyện không biểu cảm nhìn cô một cái: "Không phải chưa ăn cơm tối à."

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu: "Cái này cũng, liên quan gì tới cậu."

Thẩm Quyện trầm mặc một chút, bình tĩnh cất tiếng, thấp giọng nói: "Lâm Ngữ Kinh, cậu đừng cứ mãi ép tôi."

Lâm Ngữ Kinh bật cười một tiếng, hất bàn tay đang kéo áo cô, lùi về sau hai bước: "Cậu đang uy hiếp tôi à? Tôi sợ chết mất."

Thẩm Quyện thở dài: "Tôi đang năn nỉ cậu."

Lâm Ngữ Kinh ngớ ra.

Thẩm Quyện một lần nữa trở về quầy thu tiền, đặt suất cơm sườn lợn miếng dày đó xuống, lại đưa tay lấy chai sữa chua nam việt quất cô vừa cầm tới luôn. Thanh toán xong, cầm hai chai sữa chua, hai hộp cơm và hai chai nước đi tới bàn trước cửa sổ, thả xuống, quay đầu nhìn cô: "Lại đây."

Lâm Ngữ Kinh do dự một chút, chậm chạp đi tới, ngồi xuống.

Hộp cơm mới vừa làm nóng xong, có chút nóng. Thẩm Quyện cầm mép màng bọc plastic mở ra, mở nắp đẩy lên trước mặt cô. Sau đó cúi đầu, đi bóc một hộp khác.

Lâm Ngữ Kinh cắn đũa, nhìn cậu.

Thẩm Quyện nghiêng đầu: "Sao thế, nóng?"

Cô chớp chớp mắt: "Trước đó tôi, có gửi cho cậu một tin nhắn, cậu đã nhận được chưa?"

"Ừm." Thẩm Quyện vặn chai nước ép trái cây ra, đẩy tới trước mặt cô.

Lâm Ngữ Kinh nói tiếng cảm ơn, cẩn thận hỏi: "Cái đó... Cậu biết tôi có ý gì không?"

Thẩm Quyện chăm chăm nhìn cô, ngón tay vô thức cuộn thành quyền.

Một lát sau, cậu mới mở miệng, giọng rất thấp: "Có ý gì."

"Chính là, tôi bây giờ đã xem cậu là bạn bè, nếu cậu có bạn gái thì tôi ít nhiều gì cũng phải tránh hiềm nghi, " Lâm Ngữ Kinh dừng một chút, nhanh chóng nói thêm: "Đương nhiên, nếu cậu không muốn nói thì có thể không nói. Xem như tôi chưa hỏi, cậu đừng không vui."

"..."

Quai hàm Thẩm Quyện nhúc nhích, tựa hồ cọ xát răng dưới: "Không có."

"A, " Lâm Ngữ Kinh thở phào nhẹ nhõm, "Cậu là không có không vui hay là —— "

"... Không có bạn gái." Thẩm Quyện rít ra từng chữ từ kẽ răng.

*

Lâm Ngữ Kinh nghe xong cậu trả lời phủ định của cậu, không chỉ thở phào nhẹ nhõm, thậm chí chẳng biết vì sao, còn có nỗi vui sướng không tên.

Cô cầm đôi đũa bắt đầu ăn cơm. Cơm sườn lợn miếng dày trước giờ cô chưa từng ăn, cô vẫn cảm thấy loại sườn lợn này nhất định phải chiên lên ăn mới ngon. Kết quả hôm nay ăn một lần, vậy mà mùi vị cũng không tệ lắm.

Đại khái là vì cô quá đói bụng.

Nước ép trái cây tươi là Thẩm Quyện mua cho cô. Cậu hình như khá thích uống coca cola và nước khoáng. Hai chai sữa chua nam việt quất cũng đều đặt bên phía cô. Lâm Ngữ Kinh lặng lẽ liếc nhìn giá của những thứ này, thầm nghĩ chờ đến tối chuyển khoản cho cậu.

Hai người không nói nữa, yên lặng bắt đầu ăn. Lâm Ngữ Kinh cắn sườn lợn ngẩng đầu lên, nhìn người đi đường bên ngoài lui tới, thỉnh thoảng sẽ xoay đầu dòm bạn cô một chút.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy con người đúng là đang không ngừng biến hóa. Cô bây giờ thế mà đã hoàn toàn quen với việc ngồi ở cửa hàng tiện lợi này vào buổi tối ăn cơm hộp.

Bọn họ cơm nước xong, ném hộp cơm vào thùng rác ngoài cửa hàng tiện lợi. Lâm Ngữ Kinh không còn bụng để uống sữa chua. Một tay cầm mà đi trước Thẩm Quyện, xoa xoa bụng, quay đầu.

Vừa mới ăn no, giọng cô có chút lười nhác: "Hôm nay cậu còn muốn về studio không?"

Nói xong cô mới nhớ ra, cậu vốn sống ở studio.

Thẩm Quyện "Ừ" một tiếng, nhắc mắt, tầm mắt rơi vào ngay phía trước. Bước chân đột nhiên khựng lại.

Lâm Ngữ Kinh còn đang đợi câu sau của cậu, lại đi về trước hai bước mới kịp phản ứng, quay đầu nhìn cậu: "Này?"

Thẩm Quyện đứng y tại chỗ hai giây, bỗng nhiên xông người lên trước.

Lâm Ngữ Kinh sững sốt.

Thẩm Quyện sượt qua vai cô bước nhanh về phía trước. Cánh tay đung vào bả vai cô. Cô bị va đến nghiêng về trước mà cậu như không nhận ra, giơ tay tóm lấy cổ áo người đi đằng trước, nửa lồi nửa kéo hẳn sang bên cạnh, "Oành" một tiếng mà ném người kia lên tường.

Lâm Ngữ Kinh sợ hết hồn.

Cô nghe thấy người kia rên rỉ một tiếng, chăm chú nhìn sang, mới thấy rõ tướng mạo.

Mới nhìn là một thiếu niên gầy gò yếu ớt, mặt mày dài nhỏ. Xem ra tuổi rất nhỏ, vóc dáng cũng không cao.

Bị người ta nhấc lên như thế, hai chân cậu ta hầu như không chạm đất. Phí sức giãy dụa hai lần, mũi chân miễn cưỡng chạm tới đất.

Thẩm Quyện lôi cổ áo cậu ta mạnh mẽ áp lên tường. Lực rất lớn, khớp xương bàn tay đều trắng bệch ra. Nghiêng người tới gần, nhìn chăm chăm vào mặt cậu ta, khàn giọng: "Con mẹ nó, tao chưa nói, đừng để tao gặp lại mày nữa à?"

Giọng cậu vừa trầm vừa khẽ, mang theo một loại đè nén nào đó. Tàn bạo lạnh băng.

Lâm Ngữ Kinh cảm giác lông tơ khắp người mình đều dựng đứng cả lên rồi.

Cho dù là trước đây lúc thấy cậu đánh nhau ở cửa cửa hàng tiện lợi cũng được, hay là sau đó hai người giận đối cũng thế, cô trước giờ chưa từng thấy một Thẩm Quyện như vậy.

Thiếu niên kia giơ tay nắm lấy tay cậu, biểu cảm thống khổ, nhỏ giọng lẩm bẩm gì đó. Tầm mắt chệch sang, nhìn về Lâm Ngữ Kinh bên này.

Như là đang cầu cứu.

Cậu ta trông thực sự quá yếu. Yên tĩnh lại vô hại, im hơi lặng tiếng, cảm giác tồn tại cực thấp. Thậm chí trước khi Thẩm Quyện xông đến, Lâm Ngữ Kinh cũng không nhận ra cậu ta đi tới đây.

Loại chênh lệch sức mạnh một trời một vực này, vào tình huống lúc này, lại cùng với trạng thái đáng sợ đó của Thẩm Quyện, cũng làm cho Lâm Ngữ Kinh do dự trong nháy mắt.

Thẩm Quyện gần như một giây sau đã lập tức nhận ra ý đồ của cậu ta. Cậu cười gằn một tiếng, lui người về sau một bước, lôi cổ áo cậu ta kéo về một chỗ trong con hẻm nhỏ bên cạnh.

Thiếu niên nghẹn ngào, rất nhanh biến mất trong bóng tối.

Lâm Ngữ Kinh một tay cầm chai sữa chua đứng tại chỗ, há to miệng.

Làm sao bây giờ?

Qua xem một chút, hay vẫn ở đây chờ?

Lâm Ngữ Kinh nhớ tới sự kiện bạo lực suýt chút nữa đánh chết bạn cùng bàn của Thẩm Quyện.

Cô gần như đã quên bég chuyện này.

Hai tháng chung đụng với nhau, cô thực sự không tài nào liên hệ được giữa cậu và chuyện này. Bình thường cậu đến cãi nhau với người khác còn chẳng muốn, làm sao có khả năng sẽ làm loại chuyện đó.

Trong hẻm nhỏ tối đen tĩnh lặng, không một giọt âm thanh. Lâm Ngữ Kinh đợi hai phút, đi tới đầu hẻm xem xem.

Thẩm Quyện đi không xa, đứng chỗ này có thể mơ hồ trông thấy hình dáng hai người. Thiếu niên sít sao dựa vào góc tường, cuộn mình ngồi dưới đất. Thẩm Quyện đứng trước mặt cậu ta, nhìn xuống cậu ta từ trên cao.

Bóng tối làm khuếch đại hiệu lực của vô số mặt trái. Đường nét mờ nhạt của cậu bị kéo dài. Lâm Ngữ Kinh nhìn thấy cậu cử động, sau đó quay đầu nhìn sang.

Cô mím mím môi, nhìn cậu đi ra. Đèn đường cùng đường phố sáng trưng một lần nữa vây quanh cậu. Bóng tối bị quăng về phía sau.

Lâm Ngữ Kinh không nén được mà liếc mắt nhìn vào trong ngõ hẻm. Thiếu niên kia còn ngồi nguyên tại chỗ, co thành một cục, không nhúc nhích.

Thẩm Quyện tới trước mặt cô, âm thanh lạnh mà nhạt: "Đi thôi."

Phảng phất như trạng thái Asura một giây kia là ảo giác của cô.

(*) Asura: là một vị thần trong Phật giáo, là một hung thần độc ác, tàn bạo. Asura được xem là một ác quỷ.

Cổ họng Lâm Ngữ Kinh thít lại, liếm môi một cái: "Cậu ta... Còn tỉnh không?"

Thật ra cô muốn hỏi, người kia còn sống không?

Biểu cảm trên mặt cô đáp lại rất rõ ràng, bởi lẽ Thẩm Quyện rũ mắt nhìn cô. Vẻ mặt có chút bất đắc dĩ: "Tôi không phải loại người bạo lực đấy, tôi không đánh nó."

"..."

Nội tâm Lâm Ngữ Kinh nói cậu có thể vượt lương tâm chính mình một chút rồi hăng nói chuyện không, cậu vừa rồi quăng người ta đến gần như là

khảm vào tường luôn đấy.

"Tôi đương nhiên biết cậu không phải, tôi tin cậu." Cô dừng một chút, lại nói, "Có cần giúp cậu ta gọi xe cấp cứu... gì đó không?"

"..."

Thẩm Quyện thở dài: "Không cần, tôi không đụng vào nó."

Nếu cậu cũng nói như thế, vậy hẳn chính là thật sự không có.

Lâm Ngữ Kinh gật gù: "VẬY... Đi thôi."

Hai người tiếp tục đi tới trước.

Không rõ đích đến, mờ mịt đi tới trước mấy phút, Lâm Ngữ Kinh còn chưa thoát ra từ chuyện vừa rồi. Đến khi cô cuối cùng cũng trở lại bình thường, nghiêng đầu nhìn người bên cạnh một chút.

Thẩm Quyện trước sau không lên tiếng. Trạng thái khủng bố cậu vừa bộc lộ ra, khiến cho người sờn cả tóc gáy kia lúc này đã ép xuống. Nhưng biểu cảm vẫn luôn sa sầm, khóe môi trễ xuống, cả người trông vô cùng âm u.

Lâm Ngữ Kinh do dự một chút, giơ tay kéo kéo ống tay áo cậu.

Thẩm Quyện dừng bước lại, quay đầu, âm thanh phát khàn: "Sao vậy."

Lâm Ngữ Kinh liếm môi một cái, thăm dò hỏi: "Cậu có muốn... ra ngoài chơi không?"

Cậu không lên tiếng.

"Tôi dẫn cậu đi chơi nhé." Lâm Ngữ Kinh lại nói một lần.

Thẩm Quyện cup mắt nhìn cô. Lông mi rủ xuống, che khuất ánh mắt.

Lặng vài giây, cậu bỗng nhiên cười khẽ một tiếng: "Được, cậu dẫn tôi đi chơi."

Lần này, Lâm Ngữ Kinh bắt đầu làm khó dễ. Cô nhìn cậu, thử dò xét: "Tôi đưa cậu... Đến khu vui chơi?"

Thẩm Quyện rút điện thoại di động ra, liếc mắt nhìn đồng hồ: "Bây giờ sao?"

... Làm như thật sự có tí muộn lắm ấy.

Lâm Ngữ Kinh chớp chớp mắt: "Buổi tối có mở, nơi hoạt động giải trí nào không?"

Thẩm Quyện đi lên trước hai bước. Bỗng nhiên cúi người sát lại gần, mắt đen nhánh hơi xếch nhìn vào cô, khóe môi khẽ cong, cười đến mờ ám lại không đứng đắn: "Có rất nhiều." Thấp giọng, "Muốn đi không?"

Lâm Ngữ Kinh nuốt một ngụm nước bọt, hít một hơi, nỗ lực duy trì dáng vẻ mặt không cảm xúc nhìn cậu: "Bạn học Thẩm, đang trên đường phố đèn đuốc sáng choang đấy. Hi vọng cậu chú ý hình ảnh."

Thẩm Quyện nhoẻn cười thẳng thân: "Đi thôi, dẫn cậu đến khu vui chơi mở buổi tối."

Lâm Ngữ Kinh nghi ngờ nhìn cậu: "Vị thành niên có thể vào không? Nhưng mà tôi là người đứng đắn. Tôi sẽ không thông đồng với cậu làm bậy đâu."

Thẩm Quyện đi tới ven đường, giơ tay đón xe: "Không khéo rồi. Tôi thích nhất chính là lôi kéo người đứng đắn theo tôi thông đồng làm bậy."

*

Nói có công viên trò chơi mở buổi tối, Lâm Ngữ Kinh vốn dĩ không tin.

Theo cô biết, công viên trò chơi còn mở giờ này chỉ có mỗi Disney, nhưng cách quá xa. Cô cảm thấy Thẩm Quyện là đang lừa cô.

Bởi lẽ đó, khi bọn họ ngồi taxi nửa giờ, đến một khu tối như hũ nút, nơi Lâm Ngữ Kinh hoàn toàn xa lạ, phản ứng đầu tiên của cô là mình có lẽ sắp bị bán.

Lâm Ngữ Kinh xuống xe, theo cậu đi về phía trước một đoạn. Trên đường rất yên tĩnh, thực vật hai bên đường tốt tươi. Lâm Ngữ Kinh vội vã rảo nhanh hai bước, theo sát Thẩm Quyện.

Cậu nghiêng đầu: "Sợ?"

"Có hơi sợ, " Lâm Ngữ Kinh gật gật đầu, "Cậu muốn đem tôi đi bán sao?"

Thẩm Quyện bật cười một tiếng. Trong bóng tối, tiếng của cậu trầm mà thấp: "Sợ mà cậu còn theo tôi."

"Vậy chứ biết làm sao. Người là tôi chọn, thật sự bị bán cũng là tôi nhận, " Lâm Ngữ Kinh vừa nói xong, hai người đi tới khúc quanh. Cô nhìn thấy một vùng đèn đóm rực rỡ sắc màu.

Lâm Ngữ Kinh tròn xoe mắt, không để ý tới Thẩm Quyện bên cạnh dừng bước chân.

Đây đại khái là một cánh cổng công viên nào đó. Cửa sắt lớn đóng kín, cửa nhỏ hai bên hông mở. Trước cửa sắt lớn đều là các sạp hàng bán đủ loại đồ chơi nhỏ nhiều màu sắc. Bóng bay trong suốt bị buộc lại thành một bó, mặt trên quần đèn màu lấp lánh.

Lâm Ngữ Kinh chạy tới, nhìn thấy trên sạp hàng cổ vũ cho hội ca nhạc bày đầy món đồ chơi nhỏ bằng nhựa. Kẹp tóc tiểu ác ma màu đỏ và cánh thiên sứ màu trắng chất đống thành từng hàng từng hàng.

Xung quanh rất náo nhiệt. Thời điểm này, mà người vẫn còn rất đông. Đa số tuổi tác không lớn, thiếu niên thiếu nữ mười sáu, mười bảy tuổi, cũng thấy có phụ huynh mang người bạn nhỏ ra tản bộ.

Bên trong cửa chính công viên có từng cái liều nhỏ được dựng lên. Có châm bong bóng, còn có ném vòng, vào gần bên trong còn có thể nhìn thấy ánh sáng của vòng xoay ngựa gỗ. Tiếng nhạc mơ hồ xen lẫn tiếng cười đùa truyền đến. Phía cuối có một bánh xe quay rất lớn.

Lâm Ngữ Kinh xoay người lại, đứng ở cửa ngoắc ngoắc tay với Thẩm Quyện, nhảy hai cái tại chỗ.

Thẩm Quyện đi tới. Lâm Ngữ Kinh nắm tay áo cậu kéo đến quầy hàng nhỏ phía trước lúc này, chỉ vào cài tóc tiểu ác ma trên đất: "Bạn học Thẩm, tôi mua cho cậu một cái đó nhé."

Thẩm Quyện không buồn suy nghĩ liền từ chối: "Không muốn."

Lâm Ngữ Kinh chỉ chỉ vào trong: "Cậu xem bọn họ đều mang kìa."

Thẩm Quyện rất kiên định: "Tôi không mang."

Lâm Ngữ Kinh trừng mắt với cậu: "Cậu phải mang."

Thẩm Quyện: "Tôi không mang."

Lâm Ngữ Kinh: "Tại sao cậu không mang."

Thẩm Quyện nhú mày, nói: "Bọn giang hồ chúng tôi đều không mang thứ đồ chơi này."

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu một lúc, hạ thấp giọng: "Được rồi, ". Cô thất vọng nói, "Vậy tự tôi mang."

Ông chủ sạp hàng nhỏ là một thiếu niên lông vàng hơn hai mươi tuổi. Nghe hai người họ đối thoại, vui vẻ tựa trên cửa sắt lớn: "Cô gái nhỏ, bạn trai của em không được rồi nha. Em thấy anh trai thế nào, em bảo anh mang mười cái anh cũng mang."

Thẩm Quyện mặt không cảm xúc liếc mắt nhìn anh ta. Rút ví da ra, trả tiền. Khom lưng tùy tiện nhặt hai kẹp tóc tiểu ác ma. Đứng lên, cầm hai cái kẹp tóc nhỏ nhắn phát sáng gõ gõ đầu Lâm Ngữ Kinh: "Đi thôi."

Lâm Ngữ Kinh "Oai" một tiếng, xoa xoa đầu theo sau.

Cô đi nhanh hai bước, tới bên cạnh cậu, lấy từ tay Thẩm Quyện một cái sừng tiểu ác ma, cài lên đầu mình.

Lâm Ngữ Kinh xưa nay không nghĩ tới mình có thể ấu trĩ như thế.

Cô lúc này có một loại hưng phấn không rõ nguyên do, chưa bao giờ có, vượt qua sức tưởng tượng và phạm vi hiểu biết của cô.

Bản thân cô cũng không cách nào lý giải được.

Cô chạy chậm lên trước hai bước, xoay người lại, nghiêng một bên mặt sang nhìn cậu, lắc lắc đầu: "Bạn học Thẩm, cậu thấy tôi đáng yêu không?"

Thẩm Quyện nhìn cô, ngừng hai giây, mới nói: "Đáng yêu."

Lâm Ngữ Kinh vẫn không quên gài bẫy cậu, hỏi: "Cậu có muốn cũng đáng yêu như tôi không?"

Thẩm Quyện nở nụ cười.

Cậu cúi đầu, liếm môi dưới, khe khẽ cười một tiếng, gật gù nói: "Muốn."

Lâm Ngữ Kinh sợ cậu đổi ý, hấp tấp dừng bước chân, đi tới trước mặt cậu: "Vậy cậu —— "

Cô còn chưa nói xong, Thẩm Quyện bỗng nhiên kéo cổ tay cô, kéo sát lại gần.

Hai người đứng cạnh nhau, cậu thả kẹp tóc tiểu ác ma vào tay cô: "Tôi không biết."

Thẩm Quyện khom người xuống, tay chống đầu gối, sát lại gần cô. Dưới khoảng cách rất gần, Lâm Ngữ Kinh nhìn thấy đáy mắt đen nhánh của cậu bị nhuộm phải đủ loại sắc màu dịu dàng của bối cảnh.

"Tôi không biết, cậu giúp tôi mang,". Tiếng của cậu thấp mà chậm rãi. Trong khung cảnh cười đùa âm ỉ nhưng vẫn đặc biệt rõ ràng, "Cậu làm sao đáng yêu như vậy, dạy tôi đi."

Hết chương 38.

Sherry có vài lời muốn nói:

1. Chuyện xưa của Quyện gia đã bắt đầu hé lộ rồi...

2. Một câu của Thẩm ca ca đã đâm thẳng vào tym tui *A*... Cậu làm sao đáng yêu như vậy, làm sao đáng yêu như vậy....Dạy tôi đi...Dạy tôi đi...
($\cong \nabla \leq *$)($* \cong \forall \leq *$)($* \cong \nabla \leq$)

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Ông Đây Sắp Bắt Đầu Ra Về Rồi Đây

Khung cảnh trong công viên đêm ồn ào ầm ĩ. Cách đó không xa bên cạnh vòng xoay ngựa gỗ có đặt một bộ loa màu đen to lớn rẻ tiền, mở nhạc thiếu nhi sôi động, chất lượng âm thanh rất tệ. Bốn phía có tiếng con gái cười đùa, tiếng trẻ con ồn ào.

Tuy Thẩm Quyện đã kéo cô xích sang bên cạnh, nhưng hai người đứng bất động ở chỗ này, vẫn có chút vướng víu. Bên cạnh bọn họ là một gian hàng bán bong bóng nho nhỏ, lúc này ở đó có một đôi tình nhân đang đứng, tiếng bong bóng nổ "bùm bùm" không ngừng truyền đến.

Gió đêm cuối thu man mát lành lạnh, lúc này lại hết như vô cùng nóng.

Lâm Ngữ Kinh thậm chí có thể cảm giác được, bản thân đang từng chút từng chút một, không ngừng nóng lên.

Vẻ mặt Thẩm Quyện tự nhiên, nom như không có gì không đúng. Cứ như thế khom người sắp lại nhìn cô, yên tĩnh chờ.

Lâm Ngữ Kinh lùi về sau một chút, kéo dẫn khoảng cách. Hai ngón tay nắm hai đầu cài tóc tiểu ác ma, ậm ờ, thanh thanh giọng, tiếng có hơi khê: "Cậu... Thấp đầu xuống chút."

Thẩm Quyện thuận theo cúi đầu.

Cô nhắc cánh tay lên, mang cài tóc nhỏ trong tay lên đầu cậu. Sợi tóc đen kịt của thiếu niên đâm vào đầu ngón tay. Xúc cảm vậy mà ngoài dự

đoán, có chút mềm mại.

Lâm Ngữ Kinh ngả người ra sau xem xét một hồi, phát hiện có hơi lệch, chỉnh cài tóc ngay lại giúp cậu.

Đầu ngón tay mò đến mép tai man mát của cậu. Thảm Quyện cứng người một giây, Lâm Ngữ Kinh đã buông tay.

Cậu ngẩng đầu lên.

Thiếu niên mắt dài đen nhánh, mũi cao môi mỏng, đường nét mảnh khảnh vót gọt xuống cằm, kết hợp với hơi thở thiếu niên và cảm giác góc cạnh, cùng một nửa gò má bị ánh đèn neon xanh lam bên cạnh nhúng chìm, khiến người ta nhớ tới poster của Game of Thrones*.

(*) Game of Thrones (Trò chơi vương quyền) là một series phim truyền hình giả tưởng của Mỹ được sáng lập bởi David Benioff và D. B. Weiss. Bộ phim chuyển thể dựa trên loạt tiểu thuyết giả tưởng A Song of Ice and Fire của tác giả George R. R. Martin.

Game of Thrones đã thu hút người xem kỷ lục trên HBO và có một lượng fan hâm mộ quốc tế rộng rãi. Bộ phim nhận được sự ca ngợi bởi các nhà phê bình, đặc biệt đối với diễn xuất của các diễn viên, các nhân vật phức tạp, nội dung, và giá trị sản xuất. Bộ phim gồm 8 mùa và mùa 8 đang được phát sóng từ tháng 4 năm 2019.

"Tiểu ác ma." Lâm Ngữ Kinh bỗng nhiên nói.

"Hả?" Thảm Quyện giương mắt.

"Cậu xem 《 A Song Of Ice And Fire 》 chưa? Tyrion Lannister* trong đó, " Lâm Ngữ Kinh giơ tay, bàn tay dựng thẳng trên chóp mũi của mình. "Ông ta có tấm poster, nửa bên mặt là màu xanh lam, giống như cậu vừa này í. Hơn nữa biệt hiệu của ông ta cũng là tiểu ác ma."

(*)

Thẩm Quyện nhướng mày: "Biệt hiệu của tôi không phải là tiểu ác ma."

Da cậu rất trắng, đầu mang sừng tiểu ác ma phát ánh sáng đỏ. Lâm Ngữ Kinh không biết tại sao, đồ vật rõ ràng là rất đáng yêu này, bị cậu miễn cưỡng mang vào liền nảy sinh ra chút tà khí.

Cô ăn ngay nói thật: "Bây giờ cậu trông, rất ác ma đó."

Thẩm Quyện nhìn cô, bỗng nhiên nhếch khóe môi: "Cậu biết ác ma thường thích cái gì không?"

Lâm Ngữ Kinh phối hợp nói: "Cái gì?"

"Thiếu nữ hiền tế, " Thẩm Quyện ý vị thâm trường nhìn cô, bất thành linh cúi người, cận kề bên tai cô, thấp giọng nói, "Đồng ý đem cả người cậu hiến hết cho tôi không?"

Hơi thở ấm áp xâm nhiễm lên tai. Lâm Ngữ Kinh cảm giác nửa người mình sắp tê tái cả rồi, cả người đều có chút hoảng hốt.

Gian hàng kế bên "Bùm" một tiếng, lại là tiếng một bong bóng nổ tung.

Cô phục hồi tinh thần, không hề biến sắc lùi về sau nửa bước, khích lệ nói: "Bạn học Thẩm, tốc độ nhập vai của cậu nhanh thật đấy."

Thẩm Quyện thẳng người.

Cô gái vừa làm nổ bong bóng kia hoan hô một tiếng, quay đầu lại, ôm lấy eo nam sinh bên cạnh, nũng nịu nói: "Em lợi hại không?"

Nam sinh vỗ vỗ tay, hết sức nể mặt: "Lợi hại! Mạnh đến mức làm anh lo sợ."

Cô gái rất cao hứng, hai người ôm lấy nhau, nhiệt tình gặm đối phương một hồi, sau đó cầm một cái móc khoá nho nhỏ rời đi.

Lâm Ngữ Kinh xoay đầu len lén đưa mắt nhìn. Cô cứ tưởng phần thưởng của loại gian hàng trò chơi nhỏ bé này đều phải rất xấu, kết quả không nghĩ tới móc chìa khoá kia vậy mà rất đẹp. Hình ván trượt nhỏ nhắn, mặt trên có khắc hoa văn tinh tế, còn có thể làm đồ mở nắp chai.

"Cái móc khoá kia, vậy mà rất đẹp." Lâm Ngữ Kinh sát vào Thẩm Quyện, nhỏ giọng nói.

Thẩm Quyện nói: "Nơi này có quá nhiều loại trò chơi thế này, phần thưởng không làm khá một chút thì chẳng ai thèm đến."

Lâm Ngữ Kinh gật gù: "Ngành nghề cạnh tranh kịch liệt." Cô nói xong đi lên trước, đi hai bước rồi quay đầu phát hiện Thẩm Quyện vẫn không nhúc nhích, lại giơ tay kéo mép áo cậu, đến trước gian hàng, nhìn qua một lượt các phần thưởng bày bên trong.

Có các loại móc khoá nho nhỏ, bịt mắt, cốc, đồ chơi bằng bông to to nhỏ nhỏ.

Trên cái giá phía trong cùng đặt một chú gấu Teddy màu nâu rất lớn, cao cỡ nửa người, mặc một chiếc áo lông màu xanh lục, trên áo lông khâu một chữ cái "L" màu đỏ.

Trông y như bảo vật trấn giữ cửa tiệm.

Ông chủ đang đổi mới bong bóng, thấy bọn họ thì cực kỳ nhiệt tình: "Chơi bắn đi cô gái nhỏ, mười đồng hai mươi phát."

Mục tiêu của Lâm Ngữ Kinh rất rõ ràng, chỉ vào chú gấu kia: "Cái đó phải làm sao mới lấy được."

"Cái kia phải bắn trúng hết một hàng mới được, " ông chủ nói, "Cái đó rất khó nha, có điều nếu em trúng hết năm cái liền kề, là có thể đổi một móc chìa khoá, mười cái liền cho em một đôi cốc tình nhân."

Lâm Ngữ Kinh trước giờ chưa từng nghịch thứ này, lần duy nhất cô đi công viên trò chơi là hồi sơ trung trường học tổ chức chơi xuân. Tuy nhiên chưa từng ăn thịt heo thì cũng đã thấy heo chạy, cô cũng không phải không biết cách chơi.

Tiệm này so với tiệm trước đây cô gặp có hơi khác một chút. Trên tấm nền buộc một đồng bóng bóng màu sắc rực rỡ, hình vuông, ngang hai mươi dọc hai mươi. Lại tựa tựa như anipop*, bắn trúng số lượng bong bóng nhất định theo hàng ngang hoặc hàng dọc là có thể đổi phần thưởng nhỏ.

(*) Là tên một trò chơi trên di động. Biết thêm ở: <https://esb-cado.com/casino-slot-games-online/ani-pop.html>

Ở trong game Lâm Ngữ Kinh chơi loại này không giỏi lắm, tuy nhiên hiện thực vẫn có chút khác biệt.

Cô thanh toán mười đồng, nhìn ông chủ tiệm nhỏ buộc chặt bong bóng, giơ tay căn dây thun trên cổ tay, túm mái tóc lại buộc thành đuôi ngựa cao cao. Nom vừa gọn gàng vừa tràn đầy tự tin.

Thẩm Quyện nhú mày, đứng tựa vào bên cạnh nhìn.

Lâm Ngữ Kinh giơ súng lên, rất nhẹ, bên trong là viên đạn màu vàng bằng nhựa cứng.

Trước tiên cô nhắm vào một quả bóng màu xanh lam ở giữa nã một phát súng.

"Bùm" một tiếng, bong bóng màu xanh lam nằm ở bên trái phía dưới bị một viên màu vàng đập vỡ.

Lâm Ngữ Kinh nở nụ cười, mày mi cong cong, cực kỳ ra vẻ như đã dự liệu trước mà hất hất tóc, trông vô cùng kiêu ngạo.

Thẩm Quyện cúi đầu, lặng lẽ cười.

Lâm Ngữ Kinh cho rằng mình đã tìm ra bí quyết. Cây súng này không phải là tiêu chuẩn, trong game cô không nắm rõ được, Lý Lâm cứ mãi nói với cô nói cái đường đạn gì đấy, bây giờ nhìn có vẻ khá rõ ràng.

Lâm Ngữ Kinh giơ súng lên, híp mắt, nhắm vào.

Viên đạn của cô hẳn là chệch xuống góc trái...

"Ầm" một tiếng, không nổ.

Hả?

Hả hả?

Tại sao chứ??

Tốt, không sao cả, đây nhất định là góc độ có vấn đề, nhích lên trên một xíu là ổn rồi.

Lâm Ngữ Kinh vừa tự mình an ủi, vừa cực kỳ chính xác mà tính toán góc độ. Mười phát sau đó, cô cảm thấy cái viên đạn ngốc này căn bản không hề hướng xuống dưới góc trái, chứ không sao bong bóng nó không nổ, cô cho rằng mình rõ ràng đã bắn tới đó rồi.

Lẽ nào món đồ chơi này thực ra có chân dài đến thế, bay loạn trên dưới phải trái?

Cô cảm thấy trí thông minh và sức phán đoán của chính mình đang không ngừng bị lãng mạ. Nhìn chăm chăm bảng bong bóng kia đôi lát, nghiêng đầu sang.

Thẩm Quyện dựa lên thân cây bên cạnh, cúi thấp đầu, vai run run.

Lâm Ngữ Kinh mặt không cảm xúc nhìn cậu: "Thẩm Quyện, ân đoạn nghĩa tuyệt."

Thẩm Quyện ngẩng đầu lên, cười liếm môi một cái. Đi tới, nhận lấy súng từ tay cô, huơ huơ, ném qua một bên, cầm lấy một cây súng cầm tay nho nhỏ bằng nhựa bên cạnh, cúi đầu hỏi cô: "Muốn con gấu kia?"

Lâm Ngữ Kinh gật gật đầu, giơ ngón tay lên không quẹt một cái: "Một hàng này, đều phải trúng."

Thẩm Quyện quay đầu, nhìn về phía ông chủ tiệm nhỏ đang ngồi bắt tréo hai chân bên cạnh: "Ông chủ, ông ném đi."

Ông chủ không phản ứng kịp: "Cái gì?"

"Tôi không bắn cái bảng chắc nịch kia của ông. Ông cầm bong bóng, tùy tiện ném vào không trung, tôi tới bắn. " Thẩm Quyện kiên nhẫn nói, chỉ chỉ chú gấu Teddy mặc áo lông xanh kia, "Vẫn là 20 phát liên tục, trúng hết bọn tôi muốn cái kia."

Bình thường loại bong bóng này, một hàng buộc ở đó, đều sẽ có mấy cái là đặc chế cho dày thêm.

Chính là bạn dùng loại súng nhựa đồ chơi này, bất kể thế nào cũng không bắn vỡ được.

Ông chủ tiệm nhỏ ngậm thuốc lá, dùng ánh mắt như xem tên thần kinh nhìn cậu, chắc là xưa nay chưa từng nghe qua yêu cầu như thế: "Tôi ném,

cậu bắn? Không phải chứ, nhóc con, nói như vậy là bong bóng động, động đấy, cậu bắn?"

Thẩm Quyện dáng vẻ lười nhác, "Ừm" một tiếng.

Lâm Ngữ Kinh phảng phất như nhìn thấy trên mặt cậu có mười cộng hai tổng cộng mười hai chữ cái in hoa.

— Nhưng một chút, ông đây sắp bắt đầu ra vẻ rồi đấy.

Lâm Ngữ Kinh lờm trắng mắt.

Ông chủ tiệm nhỏ không lập tức hành động, nghi ngờ nhìn cậu, một mặt cảm thấy cậu ta phải chăng đã phát hiện ra cái gì, một mặt lại cảm thấy ném đi cậu ta căn bản sẽ bắn không trúng: "Cậu là làm gì?"

"Một học sinh cấp ba bình thường." Thẩm Quyện bình tĩnh nói.

"..."

"Được, " ông chủ tiệm nhỏ mạnh mẽ hít một hơi thuốc, vút lên mặt đất giẫm bẹp, đứng dậy, kéo một túi bong bóng bên cạnh, "Tôi tùy tiện ném nha. 20 phút, cậu mà trúng hết đến mười đồng tôi cũng không lấy của cậu, cái bảo vật trấn giữ tiệm kia tặng không cho cậu luôn."

Đúng thật là bảo vật trấn giữ tiệm nha.

Thẩm Quyện một tay nắm lấy cây súng cầm tay bằng nhựa, nòng súng chúc xuống mặt bàn, ngón tay cầm súng bung ra, lại nắm chặt.

Lâm Ngữ Kinh nhớ tới động tác nhỏ của cậu khi cầm bút và máy quấn dây.

Cô có chút sốt sắng không tên, nhìn chăm chặp vào bong bóng trong tay ông chủ tiệm nhỏ.

Ông chủ tiệm nhỏ làm nóng người, một tay cầm một bong bóng: "Tôi ném nha?"

"Giờ tôi ném nha?"

"Tôi cứ thế này mà ném?"

"Trực tiếp ném?"

"..."

Ông rút cuộc là ném hay không ném hả!

Câu oán thăm của Lâm Ngữ Kinh còn chưa kịp gào ra ngoài, ông chủ tiệm nhỏ đã cầm một bong bóng nhảy lên ném đến giữa không trung. Quả bóng nhỏ màu xanh lục rơi xuống theo quỹ đạo rung rinh, trái tim Lâm Ngữ Kinh cũng nhấc lên theo đó.

Cô theo bản năng ngừng thở.

"Bùm" một tiếng, bong bóng ở giữa không trung vỡ tung theo tiếng động.

Lâm Ngữ Kinh giơ tay vỗ xuống mép bàn.

Ông chủ tiệm nhỏ còn chưa phản ứng kịp, tìm trên mặt đất một vòng, xác định quả bóng đúng là đã nổ. Ông quay đầu, chần chờ, chậm chạp đưa tay lấy một cái khác ném ra ngoài.

Lần này rất thấp, mắt thấy sắp rơi xuống đất, Thẩm Quyện hạ tay.

Lại là "Bùm" một tiếng.

Phía sau cậu không biết từ khi nào đã có không ít người đứng đó, đều tụm lại xem, một nam sinh vỗ tay bôm bốp: "Đạch mợ, người anh em này

trâu bò nha."

Một nam sinh khác nói: "Người anh em này trên đầu còn đeo cái sừng."

"Đây là cái gì? Đáng yêu ngược?"

"Tăng thêm BUFF*."(*Viết tắt của Buffalo: trâu)

"A a cái anh trai nhỏ này bóng lưng rất soái, tớ vòng qua xem thử anh ấy trông ra sao đã."

"Anh xem kìa!" Có nữ sinh nhỏ giọng bất mãn, "Bạn trai nhà người ta đều mang đó! Tại sao anh không được!"

Nam sinh nói: "Mang cái này anh liền không đẹp trai nữa."

Nữ sinh khó tin thốt lên: "Là cái gì tạo cho anh ảo giác khiến anh cảm thấy mình không mang cái này là đẹp trai?"

Lâm Ngữ Kinh suýt chút nữa bật cười.

Cô xoay đầu nhìn về phía Thẩm Quyện. Thiếu niên đứng thẳng tắp, hơi nghiêng người, cúi đầu. Nòng súng của món súng đồ chơi lần thứ hai chúc xuống mặt bàn. Cậu trông như hoàn toàn không nghe thấy tiếng động phía sau, khoe môi mím xuống, lạnh nhạt mà chăm chú.

Ông chủ tiệm nhỏ bị kích thích, ôm lấy mười tám trái bong bóng. Ông bộc phát tố chất thân thể không khác nào một vận động viên biểu diễn nhào lộn ưu tú cấp quốc gia, vặn vẹo thân thể mập mạp, rung rung bụng bia ném bong bóng từ các góc độ, sau đó dứt khoát ném hai cái đến cùng một nơi. Bong bóng từng cái một nối tiếp nhau, đủ loại màu sắc nát bấy rơi đầy đất.

Ông chủ tiệm nhỏ đến cuối cùng đã cam chịu số phận, chết lạng ném ra hai cái bong bóng cuối cùng. Bất đắc dĩ mà, chậm rì rì mà đi lấy bảo vật

trấn giữ tiệm của ông trên giá, xoay đầu lại, một khuôn mặt mang biểu cảm bị lừa dối: "Cậu không phải là một học sinh cấp ba bình thường sao?"

"Vận khí tốt." Thẩm Quyện thả súng nhựa xuống khiêm tốn nói.

*

Lâm Ngữ Kinh đã trúng năm cái liền bên trong, có thể đổi một móc khoá nhỏ. Cô ở trong đồng móc khoá chọn lựa rất lâu, cuối cùng chọn một móc khoá hình thỏ Peter* lông nhung.

(*) Nhân vật chính trong phim Thỏ Peter.

Cô vốn là muốn chú cá voi nhỏ* màu xanh lam kia, bởi vì khá là khớp với tên của cô. Xoắn xuýt giữa hai cái một lúc, cuối cùng vẫn chọn thỏ, hồng phấn phấn, tương đối phù hợp với khí chất cô gái nhỏ của cô, và lại sờ lên chất lượng cũng hơi nhỉnh hơn một chút.

(*) Cá voi nhỏ tức Tiểu Kinh Ngư: biệt danh của Lâm Ngữ Kinh.

Bởi vì hai từ Kinh Ngư - 鲸鱼 [Jīng yú] và Ngữ Kinh - 语惊 [Yǔ jīng] có cách phát âm lái lái nhau(?)

Lâm Ngữ Kinh ôm chú gấu Teddy trên áo lông có may chữ "L" kia, trong tay cầm móc chìa khoá con thỏ nhỏ, cảm thấy tối nay mình thu hoạch thật tràn trề.

Có điều cô vẫn rất tò mò, nghiêng đầu hỏi Thẩm Quyện: "Cậu làm thế nào vậy, tôi cảm thấy cây súng kia không chuẩn chút nào. Đạn bay loạn xạ."

Cô ôm con gấu có chút vất vả. Thẩm Quyện lấy chai sữa chua trong tay cô, nhét vào balo nhỏ của cô: "Thực ra không phải súng của cậu có vấn đề, là bong bóng."

Lâm Ngữ Kinh một mặt mờ mịt: "Bong bóng?"

"Ừm, kiểu đó của ông ấy, phải trúng một hàng mới có thể đổi. Nhất định sẽ không để cho cậu bắn nổ một hàng, bên trong sẽ lẫn vào vài cái bong bóng cố định có tính chất đặc biệt, rất dày, bắn không thủng."

"..."

Lâm Ngữ Kinh không biết hóa ra còn có cách chơi cao cấp như thế.

Cô gật gù: "Vì vậy, cho dù là cậu, cũng bắn không hết một hàng."

"Ừm, bắn không hết, " Thấm Quyện bỏ tay vào túi quần, ngáp một cái, "Thế nên chỉ có thể như vậy."

"..."

Lâm Ngữ Kinh thầm nghĩ tôi còn tưởng cậu muốn ra vẻ chứ, thì ra không phải.

Hai người đi dạo một vòng. Trên vòng quay ngựa gỗ toàn là mấy đứa nhóc ngồi, còn bên trong, phía dưới bánh xe quay thì lại toàn là tình nhân. Lâm Ngữ Kinh cảm thấy chả cái nào thuộc loại niềm vui của cô, liền mua một phần bạch tuột nướng, hai người nép vào lề phải đi ra ngoài.

Lúc này người đã ít đi rất nhiều so với vừa nãy. Giờ đã hơi trễ, những ai mang theo trẻ con phần lớn đều đã quay về, chỉ có thể nhìn thấy đôi đôi tình nhân nhỏ và cả các cô gái kết bè kết hội.

Hai người đi tới cửa, Thấm Quyện kéo cài tóc trên đầu, giơ ngón tay xoa xoa vành tai.

Món đồ chơi này làm bằng nhựa, chất lượng cực kỳ kém, ép cậu phát đau.

Cái trên đầu Lâm Ngữ Kinh còn chưa tháo. Cô tựa hồ như không có cảm giác gì, trong ngực ôm chú gấu, mặt bị chắn hơn nửa. Thẩm Quyện giơ tay, lấy con gấu của cô.

Trong ngực cô trống trơn, ngẩng đầu lên, trừng mắt với cậu, ánh mắt y như nhìn tình địch.

Thẩm Quyện vốn chỉ muốn giúp cô cầm một lát, nhìn thấy vẻ mặt của cô, liền không nhịn được muốn trêu chọc cô.

"Đây là của tôi." Thẩm Quyện nói.

Lâm Ngữ Kinh một mặt trống rỗng: "Hả...?" Cô sửng sốt hai giây, "Không phải cậu nói cho tôi..."

Thẩm Quyện nói: "Tôi đã nói khi nào."

Lâm Ngữ Kinh phục hồi tinh thần, mặt không cảm xúc nhìn cậu: "Bạn học Thẩm, cậu bây giờ là muốn đổi ý sao?"

"Đồ tôi thắng được tại sao phải cho cậu, " Thẩm Quyện nghiêng đầu xuống, biếng nhác cười, thấp giọng hỏi, "Cậu là gì của tôi? Hừm?"

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu ba giây, không lên tiếng, cúi đầu xuống.

Thẩm Quyện cho rằng cô lại xù lông, vừa đưa tay định vò vò đầu cô, liền nhìn thấy cô thò tay vào túi áo lông, lục lục, mò ra móc khóa con thỏ nhỏ màu hồng phấn kia của cô.

Lâm Ngữ Kinh cúi thấp đầu, nghiêm túc gỡ chuỗi chìa khoá của mình ra. Sau đó, cô xòe bàn tay cầm móc khóa ra trước mặt cậu, con người trông sáng bừng trong đêm tối: "Tôi có thể đưa cái này cho cậu."

Thẩm Quyện rũ mắt, không lên tiếng.

Con thỏ làm thủ công và con gấu Teddy bảo vật trấn giữ tiệm này thực sự không có cách nào so sánh được. Một món đồ chơi móc khóa nhưng nhỏ xíu, thỏ Peter trắng sữa, trên người mặc một chiếc váy nhỏ màu hồng phấn xiêu xiêu vẹo vẹo, ngũ quan cũng thô ráp cực kỳ, mắt to mắt nhỏ, trong đó còn có một con mắt khô hơi lệch.

Đổi lại thì trắng trắng mềm mềm, vô cùng thiếu nữ.

Lâm Ngữ Kinh nhìn con thỏ của chính mình, lại ngó con gấu của người ta một chút, cũng cảm thấy chênh lệch hơi lớn, chậm rì rì nói: "Nếu như cậu không muốn —— "

"Muốn, " Thẩm Quyện giơ tay, đầu ngón tay móc vào vòng kim loại dính với móc khoá, câu đến đây, thấp giọng nói, "Muốn. Tôi thích cái này."

*

Như thường lệ, mười giờ sáng thứ bảy, Tưởng Hàn đúng giờ đến stuGdio. Cậu đi tới đầu hẻm, trước tiên đến cửa tiệm quen thuộc mua hai phần cơm gạo nếp cuộn cỡ lớn. Tiếp đó móc chìa khoá ra đi tới cửa studio, chuẩn bị mở cửa.

Cửa sắt màu đen mở ra, không khoá.

Tưởng Hàn cho là tối qua Thẩm Quyện quên khoá, bởi vì thời điểm này, Thẩm Quyện bình thường còn chưa có rời giường.

Cậu ta đẩy cửa đi vào, vừa vào nhà liền nhìn thấy người ngồi trên ghế sofa.

Tưởng Hàn sợ hết hồn, nhảy bật ra sau một bước: "Ôi mẹ ơi."

Thẩm Quyện đang cầm sách xem, nghe tiếng thì ngậm túi sữa bữa sáng ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn cậu ta.

Tưởng Hàn hứng phải một cơn kinh hoàng: "Bữa nay cậu dậy sớm thế?"

"Ừm." Thẩm Quyện tiếp tục rũ mắt đọc sách.

Tưởng Hàn mãi cảm nhận ra được, hôm nay tâm trạng người này không tệ.

"Tôi còn tưởng cậu chưa dậy chứ. " Cậu ta mang túi cơm cuộn đi tới, vừa thả một cái trong đó lên khay trà trước mặt cậu, vừa nói, "Mua chút đồ ăn sáng cho cậu nè. Gạo nếp đen với trứng da hổ*, hợp không. Tôi còn đặc biệt chọn cỡ lớn nữa đó, nhưng mà cậu dậy sớm như thế, cũng phải ăn xong rồi nhỉ."

(*) Trứng da hổ là một món ăn được làm từ trứng và thịt lợn nạc. Một món ăn nhẹ truyền thống của ẩm thực Chiết Giang. Màu sắc của nó giống như da hổ, hình dạng gọn gàng, mặn, ngon và bổ dưỡng.

Cậu ta thả xuống cơm nếp cuộn xuống, nhìn thấy bên cạnh có đặt một con thỏ hồng nhạt: "Uây, cô gái nào bỏ quên ở đây nè. Cậu bỏ chỗ này coi chừng người ta đến không tìm thấy đó, ". Cậu ta dừng một chút, nhìn mấy chiếc chìa khóa xâu vào phần trên, càng nhìn càng quen mắt, hỏi, "Lão Thẩm, sao tôi thấy mấy cái xâu phía trên này khá giống chìa khóa trong studio nhỉ?"

Thẩm Quyện "Ừ" một tiếng.

"Ôi, mẹ nó đây thực sự là ——?" Tưởng Hàn bốc con thỏ đó lên, cẩn thận phán đoán một hồi, "Sẽ không phải là Vương Nhất Dương chứ? Tên này bị gì vậy, não bị úng nước rồi? Giờ bắt đầu dùng thỏ hồng phấn? Hahahahahahaha cái thứ chít chít ngu ngốc của đàn bà này, hahaha cười chết tôi rồi."

Thẩm Quyện ngẩng đầu lên.

Tưởng Hàn nắm lỗ tai con thỏ kia, vò qua vò lại: "Lỗ tai còn rất mềm."

Thẩm Quyện gập sách lại, nhìn cậu ta: "Thả xuống, sờ bần nó hôm nay tôi cho cậu nằm ngang đi ra đấy."

"Làm gì thế Quyện gia, tôi chỉ xem chút thôi mà, vả lại Vương Nhất Dương cũng đâu có ở đây, " Tưởng Hàn ngửa mặt lên trời cười dài, "Hahahaha tên bống này, chọn cũng đẹp ghê nha."

Thẩm Quyện mặt không biểu cảm nhìn cậu ta, gằn ra từng chữ: "Đó, cmn, là, của, tôi."

"..."

Tưởng Hàn cảm thấy tiếng cười cười nói nói của mình vỡ tan thành hai chữ, GG*.

(*) GG (Good Game) là một thuật ngữ lịch sự trong game bắt nguồn từ Hàn Quốc. Khi thi đấu với nhau, bên thua cuộc gõ GG có nghĩa là chấp nhận kết quả thất bại, tâm phục khẩu phục, khen ngợi đối thủ chơi tốt.

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Cậu Muốn Cái Gì Cũng Được

Buổi tối hôm đó, Lâm Ngữ Kinh nằm mơ.

Nửa đêm tối um. Giữa bầu trời có một vầng trăng tròn đỏ như máu. Con quạ đen xuyên qua bóng cây rậm rịt, đáp xuống đầu cành cây khô héo.

Thẩm Quyên với nửa khuôn mặt chìm trong ngọn lửa lam lạnh lẽo, con ngươi đen kịt mà hẹp dài, nhìn thẳng vào cô, giọng nói trầm thấp kéo dài, như một ác ma mê hoặc lòng người: "Tôi muốn em."

Răng nanh sắc nhọn của cậu áp lên cánh môi dưới, hơi nghiêng người ngả đầu qua, tới gần bên tai cô. Đầu ngón tay men từ sau tai cô xuống phía dưới, lướt qua cổ, động mạch, xương quai xanh, dừng ở ngực: "Cả cơ thể của em, tất cả đều hiến cho tôi nhé?"

Hơi thở ấm áp ướt át của cậu phủ lên đầu tai, theo đầu dây thần kinh không ngừng lan tràn xuống dưới, ôn nhu lại ám muội.

Cả người Lâm Ngữ Kinh cứng đờ tại chỗ, không nói nên lời.

Một giây sau, cảnh tượng bị cưỡng chế ngắt đứt. Thiếu niên lôi cổ áo ai đó, "Oành" một tiếng hất người nọ lên tường, biểu hiện lạnh lẽo mà thô bạo, như băng giá đông kết: "Ai bảo mày đến."

Cậu rũ mắt, khoe mắt mơ hồ nổi lên tia hồng, mu bàn tay túm cổ áo thiếu niên nổi lên từng đường từng đường gân cốt, trở nên trắng bệch: "Tao chưa nói, đừng để tao gặp lại mày nữa à?"

Lâm Ngữ Kinh mở choàng mắt.

Yên tĩnh hai giây, cô mới ý thức được mình đang nín thở, ngạt đến có chút khó chịu.

Cô hồi thần, thở ra một hơi thật dài, chống giường ngồi dậy, tựa trên đầu giường ngậy ngốc một lúc.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy mình đã bị làm cho kinh hãi.

Cô theo bản năng sờ sờ lỗ tai, lại sờ sờ cổ, từ cổ họng mãi đến xương quai xanh. Đầu ngón tay man mát lưu lại nhiệt độ trên da thịt ấm áp, khiến cô sản sinh ra một loại ảo giác rằng chuyện trong mộng thực sự xảy ra.

Ngón tay cô một lần nữa phủ lên bên gáy, thậm chí có thể cảm nhận được, dưới lớp da mỏng manh, động mạch đang nhảy nhót.

Lâm Ngữ Kinh đột nhiên rụt tay về, nhét vào trong chăn, còn nhét xuống dưới bắp đùi, không một tiếng động trợn to hai mắt.

Lẽ nào đây là cái mộng gì đó?

Cô vì sao lại có loại giấc mơ này, hỗn loạn không thể tả, khiến người ta khó mà mở miệng, có hơi kỳ quái?

Gần như hơn năm, sáu phút sau, Lâm Ngữ Kinh mới hoàn hồn, ý thức được tay trái mình đè lên một đồ chơi lông lông hung hung.

Cô nghiêng đầu, nhìn thấy chú gấu Teddy mặc áo lông xanh không lồ kia.

Tối hôm qua, trước khi đi ngủ cô đem nó đặt ở bên giường.

Trong phòng ngủ tối đen tối mù, ánh sáng bị rèm cửa sổ dày nặng xa xỉ che chắn chặt chẽ. Hình dáng của gấu Teddy lông có vẻ vô cùng mơ hồ

trong bóng tối.

Lâm Ngữ Kinh chợt nhớ tới, dáng vẻ trên đầu mang sừng tiểu ác ma hồng hồng đứng ở ven đường bắn bong bóng của Thẩm Quyện.

Có chút đáng yêu.

Nhưng ngay trước đó, thời điểm cậu kẹp cổ thiếu niên kia, lại khiến người ta lạnh run cả người.

Cô nhớ lại thời điểm mới vừa khai giảng, Lý Lâm nói: "Thẩm Quyện lúc học mười một từng gây chuyện, suýt nữa đánh bạn cùng bàn cậu ta đến chết rồi. Lúc mang ra cả người toàn là máu đấy, rất nhiều bạn học đều nhìn thấy, nghe nói ánh mắt và tinh thần của cậu ta lúc đó cực kì kinh khủng luôn á."

Lâm Ngữ Kinh lắc đầu, không muốn nghĩ đến nữa, tìm được điện thoại từ tủ đầu giường, nhấn xuống, liếc nhìn thời gian. Bốn giờ rưỡi rạng sáng.

Mới ngủ bốn tiếng.

Cô xoa xoa đôi mắt mỏi nhừ, đặt đồng hồ báo thức 7h30, một lần nữa sượng trở lại nằm xuống trong chăn, chuẩn bị ngủ tiếp.

Vào cuối tuần về Phó gia cô xưa giờ đều không ngủ nướng. Tuy nhiên cô cũng không biết căn nhà này rốt cuộc được xem là Phó gia hay là Quan gia.

Thật ra Lâm Ngữ Kinh có khuynh hướng nghiêng về họ Phó hơn, bởi vì Phó Minh Tu là họ phó, hẳn là cùng một họ với ba anh ta, không giống với Lâm Ngữ Kinh. Mạnh Vĩ Quốc năm đó ở rể Lâm gia, cho nên cô theo Lâm Chi, họ Lâm. Trước đây cũng gọi ông ngoại bà ngoại là ông nội bà nội.

Cửa sổ trong phòng đóng chặt, vẫn luôn mở điều hòa. Nhiệt độ rất thấp, điều khiển ti vi nằm trên bàn trang điểm ở cửa phòng. Lâm Ngữ Kinh không muốn đi lấy, kéo mép chăn lên trên, che nửa đầu, ngủ say.

Tỉnh lại lần nữa là bị đồng hồ báo thức đánh thức, 7h15". Lâm Ngữ Kinh bò dậy từ trên giường, cảm nhận được trong phòng ngủ có loại lạnh lẽo khô hanh. Cô rét đến run cầm cập một lát, đi tới cửa tăng thêm nhiệt độ điều hòa, xoay người tiến vào phòng tắm, tắm rửa 15 phút.

Vừa mở cửa phòng, liền nhìn thấy Phó Minh Tu cũng mới vừa ra đến.

Dựa theo quan sát trước kia của Lâm Ngữ Kinh, Phó thiếu gia lúc không có tiết ở nhà bình thường đều ngủ nướng. Ngủ thẳng đến mười giờ bò dậy ăn sớm mai, sau đó không một tiếng động đi lên lầu, cho dù có thấy cô thì cũng xem như không khí, tựa như không nhìn thấy.

Có điều gần đây quan hệ của hai người đã bắt đầu hòa hoãn. Tuần trước, Phó Minh Tu thậm chí còn cho cô một quả cam.

Một quả cam!

Đây là bước tiến lớn đến mức nào chứ!

... Ôi.

Nói mới nhớ, quả cam của cô đâu?

Lâm Ngữ Kinh nỗ lực nhớ lại buổi tối ngày hôm ấy, Phó Minh Tu ném cho cô một quả cam, cô cầm đi lên lầu, cô lại cùng Quan Hường Mai ăn một bữa tối không quá vui vẻ, sau đó bị Mạnh Vĩ Quốc mắng, sau đó đi tới studio của Thẩm Quyện.

Sau đó buổi tối hôm ấy, không có trở về, sau đó sáng sớm trở về như tên trộm, cầm balo là đi ngay đến trường, cũng không nhớ tới quả cam kia.

Lâm Ngữ Kinh và Phó Minh Tu đứng ở cửa phòng ngủ của hai người trên hành lang lầu hai. Cô nhìn anh ta, đột nhiên cảm thấy có chút chột dạ.

Cô hăng giọng một cái: "Anh trai... Chào buổi sáng?"

Phó Minh Tu nghiêng đầu, đột nhiên hỏi: "Về lúc nào?"

Lâm Ngữ Kinh đáp: "Tối hôm qua."

Phó Minh Tu gật gật, đi tới đầu cầu thang, bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn cô: "Hôm trước lúc tôi trở về, đúng lúc gặp dì đang quét dọn phòng cô."

Lâm Ngữ Kinh không lên tiếng, không biết lời này của anh ta có ý gì. Trong căn phòng này của cô chẳng có thứ gì, ngoại trừ mấy bộ quần áo cùng ít đồ dùng sinh hoạt đơn giản là của bản thân, còn lại đều là Quan Hường Mai giúp cô chuẩn bị, một đồng hồ vật nhỏ linh ta linh tinh. Lâm Ngữ Kinh đều không buồn động tới.

À, hiện tại, trong đồ sở hữu của cô có thêm một chú gấu.

Còn phải đặt cho chú gấu kia cái tên.

Cô không lên tiếng, Phó Minh Tu liền tiếp tục nói: "Cô đoán xem tôi nhìn thấy người ta đã dọn dẹp ra cái gì?"

"Cái gì?" Lâm Ngữ Kinh còn đang suy nghĩ chuyện đặt tên cho chú gấu, buộc miệng thốt ra.

Phó Minh Tu nói: "Một quả cam thối."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

"Nếu không muốn thì có thể không cần, đừng dùng loại phương thức không một tiếng động này chống đối tôi." Phó Minh Tu rất hiểu ý.

Hai người đi xuống lầu dưới. Lâm Ngữ Kinh có chút tuyệt vọng, chút thiện ý nho nhỏ vừa dấy lên giữa cô và Phó Minh Tu phỏng chừng đốt một cây đuốc nhỏ cũng không cháy nổi. Ngọn lửa be bé vì một quả cam thối như vậy mà lụi tắt, cô nhỏ giọng xin lỗi: "Tôi thật không cố ý. Xin lỗi. Tôi vốn định mang tới trường ăn, không ngờ quên mất, thật đấy."

Mặt Phó Minh Tu tối sầm lại, hiển nhiên còn kìm nén hỏa khí.

"Tôi còn muốn khoe khoang với chúng bạn một hồi đấy chứ, " Lâm Ngữ Kinh thật lòng thật dạ nói, "Cam cực ngọt vùng Tân Cương, anh trai tôi đặc biệt đưa cho tôi, bảo tôi ăn nhiều hoa quả bổ sung vi-ta-min."

"..."

Phó Minh Tu dừng bước chân, nhìn cô, biểu cảm phức tạp.

Thiếu nữ mới vừa tắm xong, tóc chưa sấy khô hoàn toàn, rối tung, nom vô hại lại dịu dàng.

Dù rằng hơn hai tháng nay Phó Minh Tu đã tự nhắc nhở chính mình không biết bao nhiêu lần, đừng để loại dịu dàng giả tạo này của cô lừa dối.

Được rồi, cô quả thực cũng... không làm chuyện gì xấu.

Ngừng một giây, anh tiếp tục xuống lầu: "Tuần trước các cô tổ chức đại hội thể thao?"

"À, phải, tổ chức xong rồi." Lâm Ngữ Kinh có chút bất ngờ. Trong phòng ăn Quan Hường Mai và Mạnh Vĩ Quốc đã ở đó. Quan Hường Mai xoay đầu lại, lúc nhìn thấy hai người vừa đi vừa nói chuyện trên mặt mang theo nỗi ngạc nhiên rõ rệt, sau đó rất nhanh điều chỉnh xong biểu cảm, nở nụ cười: "Đã dậy rồi sao, đến đây."

Bà xoay đầu lại, nhìn về phía Mạnh Vĩ Quốc: "Anh xem hai đứa nó kìa, ở chung thật tốt."

Mạnh Vĩ Quốc cười nói: "Minh Tu tính khí tốt, dễ ở chung."

"..."

Lâm Ngữ Kinh cúi thấp đầu, nhẫn nhịn không trợn trừng mắt, vừa ngẩng đầu, đúng lúc nhìn thấy Phó Minh Tu ngồi đối diện không buồn che giấu mà trợn mắt một cái.

Cô nhú mày.

Phó Minh Tu nhìn cô, cũng nhú mày.

Mạnh Vĩ Quốc lại xoay đầu, nhìn về phía Phó Minh Tu. Tư thái trường bối đứng đắn của ông ta vô cùng dư dả, ngũ quan đoan chính tuấn lãng, hôm nay đeo kính mắt gọng vàng, trông nho nhã thành thực, giống y như thật: "Tính tình Tiểu Ngữ không tốt như thế, cũng chẳng có bạn bè gì. Bình thường nếu nó có tùy hứng, con cứ la nó."

Quan Hương Mai có vẻ vô cùng ưa chuộng bữa sáng kiểu phương Tây, tinh xảo mà dầu mỡ. Lâm Ngữ Kinh nhìn mà chẳng muốn ăn cái gì.

Cô bắt đầu hâm mộ Thâm Quyện, nổi lên nhưng nhớ cái hẻm nhỏ nhà cậu. Nhớ những thứ sữa đậu nành, cơm nếp cuộn khô dầu, bánh quẩy vừa mới chiên nóng hôi hổi, từng lồng từng lồng bánh bao nho nhỏ bọc nước canh thơm phưng phức, cắn xuống một cái nước canh tuôn trào trong cổ họng.

Có điều người này giờ chắc còn chưa dậy, chớ nói chi là ăn điểm tâm. Dù sao cũng là một vị tuyển thủ đi học buổi sáng thì đã ngủ hết hai tiết.

Vua ngủ.

Sáng sớm thứ hai Lâm Ngữ Kinh trở về trường học. Tuần này cô không mang quần áo về, cũng không mặc đồng phục học sinh, phải về ký túc xá thay đồng phục. Lúc đi do dự một chút, vẫn phải ôm chú gấu lớn của cô.

Xuống lầu bị Phó Minh Tu gọi lại, ôm túi lại đây đưa cho cô, không biết bên trong chứa vật gì.

Cô nhận lấy, không hề đề phòng mà bị vật này đột ngột kéo cho cánh tay trĩu xuống. Một cái túi rất nặng. Cô mở túi ra liếc mắt vào trong, một túi cam, nhìn sơ khoảng sáu, bảy trái.

Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu lên: "Tôi phát hiện ra anh thù dai thật đấy."

Phó Minh Tu xem ra tâm tình rất tốt. Lần đầu tiên, từ khi bọn họ quen biết tới nay, thật lòng thật dạ bật ra tiếng cười sung sướng: "Trong phòng bếp còn nửa thùng. Cuối tuần sau về nhớ ăn đấy, bổ sung vi-ta-min."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Cam Phó Minh Tu đưa cho cô trái nào trái nấy cũng nặng trĩu. Trọng lượng này là biết chắc nước quả no đủ, cho nên hương vị không tồi. Cầm có hơi siết tay, Lâm Ngữ Kinh tháo balo xuống, bỏ cam vào mang, nhẹ nhàng không ít.

Cô mang một balo cam đi về hướng về trạm tàu điện ngầm. Không để Lão Lý đưa, là vì muốn ăn chút sớm mai bên nhà Thẩm Quyện. Đi tới đầu hẻm, Lâm Ngữ Kinh quẹo về hướng studio của Thẩm Quyện, đến tiệm bên cạnh đó mua cơm nếp cuộn, cho nhiều lòng đỏ trứng muối.

Lúc đợi làm còn nhìn ngó vào trong một chút, cho dù cô biết thời điểm này, Thẩm Quyện có lẽ còn chưa ra cửa.

Tiệm này làm cơm nếp cuộn rất sạch sẽ, bà chủ mang cái tạp dề màu nâu, nom hơn bốn mươi tuổi, rất nhiệt tình: "Cô gái nhỏ, thích ăn lòng đỏ trứng muối hả?"

Lâm Ngữ Kinh cười cười: "Vâng."

"Trước đây cháu có đến mua đồ ăn sáng nè, cô còn nhớ cháu đó. Cô gái nhỏ lớn lên thật xinh đẹp." Bà chủ cười ngẩng đầu, đưa túi cơm nếp cuộn được đóng gói kỹ cho cô, "Chú gấu này của cháu, là bạn trai mua cho đúng không?"

Lâm Ngữ Kinh ngẩn người, vội vã khoát tay áo một cái: "Ôi, không phải không phải, đây là của —— "

Bạn cùng bàn cháu giúp cháu thắng đó.

Bắn bong bóng bay trên không trung, trúng liền hai mươi quả.

Một xạ thủ thần biết điều, ở gian hàng nhỏ trong công viên trò chơi cũng phải làm ra vẻ mặt bình tĩnh "Thao tác bình thường", ung dung tự đắc đến không chịu được.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy cô bây giờ có lẽ đã bị Thẩm Quyện lây nhiễm đến mất cảm giác rồi. Một chuyện trẻ nít như thế, cô lại vẫn cảm thấy có chút kiêu ngạo.

Lâm Ngữ Kinh tới trường sớm hơn bình thường nửa tiếng, đủ để cô về phòng ngủ thay đồng phục, cộng với cời túi cam nặng chết người mà Phó Minh Tu cho cô.

Đại khái là tối hôm qua lúc ngủ mở máy lạnh quá đà, Lâm Ngữ Kinh cảm thấy đầu óc có chút hỗn loạn. Nằm trên giường ở phòng ngủ năm một lúc, mới đi từ tòa nhà phòng ngủ nữ sinh đến phòng học bên kia, nửa đường nhìn thấy Thẩm Quyện mới vừa đi tới cửa lầu dạy học.

Tháng mười một giã lên đuôi tháng mười tiến đến. Sáng sớm gió lạnh, Thẩm Quyện mặc một chiếc áo khoác bóng chày màu đen bên ngoài đồng phục học sinh, đeo balo, ngược đầu lên, nhìn thấy cô.

Cậu đứng yên tại chỗ, chờ cô lại đây, đút tay trong túi ngáp một cái.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy Thẩm Quyện thật kỳ lạ. Từ lần đầu tiên thấy cậu trong phòng học đến giờ, chỉ cần người này ở trong trường học, sáng sớm thấy cô nhất định sẽ ngáp.

Cô bước nhanh hai bước đi tới, hai người đồng thời đi vào lầu dạy học. Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu: "Hôm nay cậu thế mà đến rất sớm nha, sớm biết vậy chờ cậu một lúc."

Thẩm Quyện biểu hiện có chút mơ màng, giọng mũi mơ hồ: "Hả?"

Lâm Ngữ Kinh khịt khịt mũi: "Sáng sớm nay tôi đến tiệm cơm nếp cuộn cạnh nhà cậu mua đồ ăn sáng. Vốn là cảm thấy cậu sẽ không đến sớm như vậy, liền không gọi cậu."

"À, quán cơm nếp cuộn của cô ấy ăn rất ngon, tôi thích trứng da hồ." Thẩm Quyện xem ra vẫn còn buồn ngủ, lưỡi biếng kéo giọng, "Lần sau nhớ tới gọi tôi."

Lâm Ngữ Kinh nghe vậy liếc mắt nhìn cậu: "Cậu vậy mà thích trứng da hồ."

Thẩm Quyện rũ mắt: "Hừm, làm sao."

"Cậu không thêm lòng đỏ trứng muối sao?" Lâm Ngữ Kinh hỏi.

Trong balo của cô không có đồ gì, trống trơn, từ lầu phòng ngủ bên kia đến đây cũng không xa, liền không thèm mang, như thế xách trong tay. Lúc đi lên cầu thang đuôi của quai đeo kéo lên.

"Không ăn, " Thẩm Quyện cúi người thả tay, móc balo trong tay cô lại đây, một tay xách lên, giơ lên trên: "Quết đất rồi."

Lâm Ngữ Kinh còn đang chìm đắm trong khiếp đảm "trên thế giới này vậy mà có người không ăn lòng đỏ trứng muối": "Vậy cậu, lúc ăn bánh ú thịt*, có thêm lòng đỏ trứng muối không. Tôi từng ăn bánh ú thịt nhân lòng đỏ trứng bên chỗ các cậu, ăn thật ngon, tôi chỉ muốn ăn lòng đỏ trứng muối bên trong thôi."

(*) Hán việt: Thịt Tống, tiếng Hán: 肉粽 – là món ăn bắt nguồn từ Tuyền Châu, phía nam Phúc Kiến, Đài Loan và khu vực Đông Nam Á, được làm nhiều trong dịp lễ Đuan Ngọ. Nguyên liệu chính gồm: Nấm, tôm, thịt lợn om, lòng đỏ trứng, đậu.

(T không biết món này trong TV có tên là gì, tạm đặt là bánh ú thịt vì nó giống bánh ú =))))

Thẩm Quyện nói: "Bánh ú thịt tôi sẽ ăn, nhưng không ăn lòng đỏ trứng của bánh."

Lâm Ngữ Kinh gật gù: "Vậy sau này chúng ta thương lượng đi, cậu ăn bánh ú thịt tôi ăn lòng đỏ trứng bên trong nhé." Lâm Ngữ Kinh phiền muộn mà thở dài, cảm thán, "Bánh ú thịt đến bao giờ mới có thể chứa được ba cái lòng đỏ trứng muối?"

Thẩm Quyện nghiêng đầu: "Cậu muốn ăn?"

Lâm Ngữ Kinh: "Hả?"

Thẩm Quyện nói: "Bánh ú thịt chứa ba cái lòng đỏ trứng muối."

"À, " Lâm Ngữ Kinh suy nghĩ một chút, "Không cần có thịt cũng được, có thể làm toàn là lòng đỏ trứng muối không?"

"Có thể, " Thâm Quyện cất tiếng cười khẽ, "Cậu muốn cái gì cũng được."

Bọn họ bò lên lầu bốn, đi về hướng phòng học lớp 10, vừa queo một cái là bắt gặp Lý Lâm ở hành lang. Cậu ta chắc là mới vừa bổ sung bài tập cuối tuần xong, đang nhòai người trước cửa sổ phòng học, cong mông lên, thò đầu vào trong phòng học nói chuyện.

Nhìn thấy bọn họ lại đây, Lý Lâm vẫy vẫy tay: "Ngày cuối đại hội thể thao sao các cậu đều không tới thể."

"Chân tôi không được thoải mái." Lâm Ngữ Kinh tiến vào phòng học, thả xuống balo ngồi xuống, thuận miệng nói.

Lý Lâm gật gù, "Ừm" một tiếng, không dám hỏi Thâm Quyện, chỉ vỗ vỗ góc bàn: "Aida, các cậu không ở đây, bỏ lỡ rất nhiều chuyện đấy."

Lâm Ngữ Kinh hết sức phối hợp với cậu ta: "Làm sao?"

Lý Lâm lập tức bưng trà hoa cúc của mình lên. Lúc này trời lạnh, ly giữ ấm cũng thăng cấp, nhìn bên ngoài có vẻ chắc chắn hơn cái trước không ít, xem ra hiệu quả giữ ấm rất tốt.

Cậu ta chậm rãi nhấp một ngụm, nói từ tốn như kể chuyện: "Lại nói ngày ấy —— thứ sáu, ngày cuối cùng của đại hội thể thao, trời nhiều mây, gió tây bắc từ cấp ba đến cấp bốn, chất lượng không khí 75..."

Thâm Quyện lại ngáp một cái, cúi đầu dựa vào tường bắt đầu chơi điện thoại.

Lâm Ngữ Kinh lờm một cái, không thèm để ý đến cậu ta, quay đầu đi.

Lý Lâm vội vàng vịn ghế của cô: "Oai oai oai, tớ nói tớ nói tớ nói, chính là lớp 7 tuyên chiến với lớp chúng ta."

Lâm Ngữ Kinh một lần nữa xoay người lại.

"Phần sau của đại hội thể thao không phải sẽ có phần tiếp sức 4x100 kia đúng chứ, chạy tiếp sức ấy. Nhóm nhỏ rút thăm lại, lớp 7 ở đường chạy sát bên lớp chúng ta. Sau đó lớp bọn họ vốn là thứ nhất, ai dè gậy rơi mất, vậy nên nhóm nhỏ lớp chúng ta liền thành hạng nhất."

Lý Lâm dừng một chút, tiếp tục nói: "Sau đó ủy viên thể dục lớp bọn họ liền nói, lúc bọn họ nhận gậy là do người lớp ta đưa tay tới, nên mới rớt. Toàn bộ giáo viên tới đây cũng vô dụng. Tiếp sức tám người đó cậu biết không, lúc đó suýt chút nữa đánh nhau đến nơi rồi."

Lâm Ngữ Kinh nhắc mắt lên: "Đánh thua?"

Lý Lâm bất đắc dĩ: "...Bạn học Lâm, cậu sao lại bạo lực thế?"

"Ồ," Lâm Ngữ Kinh sờ sờ mũi, "Vậy cuối cùng giải quyết thế nào?"

Lý Lâm: "Ủy viên thể dục lớp 7 nói, tháng này thi tháng xong chơi một trận bóng rổ, thua thì phải lập tức đem giấy khen hạng nhất chạy tiếp sức của đại hội thể thao cho bọn họ."

"..."

Lâm Ngữ Kinh thầm nghĩ đây thật đúng là thanh xuân.

Tiền đặt cược này thực sự là! Quá! Trưởng thành! Nha!

Cô giơ tay, vỗ vỗ vai Lý Lâm, an ủi: "Không sao, lớp chúng ta tuy rằng thành tích học tập không tốt, nhưng chẳng phải nam sinh đánh bóng rổ giỏi có rất nhiều sao! Chúng ta sẽ thắng."

Lâm Ngữ Kinh chân thành động viên cậu ta: "Loại này hoạt động giải trí này các cậu chắc chắn sẽ làm tốt, chứ không thành tích cũng đã chẳng tệ như thế."

Lý Lâm: "..."

Hết chương 40.

Sherry:

Lâm tử, tử có phải là đang động viên người ta không vậy?? =)))

Cơ mà hình tượng băng lãnh của Lâm tử tử, gần với thích trứng muối một cái liền trở nên khả ái hơn nhiều rồi~ Oww

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Lại Đây Tôi Sờ Chút

Tuy rằng thành tích của Lý Lâm thực sự chẳng ra làm sao, nhưng năng lực biểu đạt ngôn ngữ vẫn rất mạnh nhá. Trong vòng mười phút, cậu ta bám riết Lâm Ngữ Kinh sinh động diễn tả lại câu chuyện từ nguyên nhân diễn biến kết quả đến từng chi tiết nhỏ, tường tận đến xem tí nữa đã kể luôn hai bên cuối cùng thăm hỏi thân thích nhau bao nhiêu lần.

Thành tích bình quân lớp 7 xoàng, một lớp thuộc loại thấp tầm trung trong ban tự nhiên. Có điều so với lớp 10 thì vẫn còn dư sức chán. Hơn nữa ủy viên thể dục lớp 7 có thể nói câu dùng trận bóng phân định thắng thua này cũng không phải không có nguyên nhân, lớp bọn họ có tới bốn người trong đội bóng rổ trường.

Mà lớp 10 tuy rằng dương thịnh âm suy, nam sinh không ít, nhưng thật ra người chân chính đánh bóng rổ hay ngoại trừ ủy viên thể dục Vu Bằng Phi và Tổng Chí Minh, với một nam sinh Lâm Ngữ Kinh chưa từng nói chuyện ra, thì những khác trình độ đều thường thường, chí ít là khẳng định không thể nào sánh được với đội tuyển trường.

"Cho nên nói, tuy chúng ta chơi mấy hoạt động giải trí thật sự không tệ, nhưng cái hoạt động giải trí này cũng phải có tầm đấy, " Lý Lâm duỗi một ngón trỏ, tức giận gõ gõ mặt bàn, "Thử như đề xuất của lớp 7 không phải chơi bóng, mà là dùng game nói chuyện đi, lớp ta tùy tiện bốc ra một người cũng có thể giết cho bọn họ máu chảy thành sông, không còn manh giáp."

"..."

Lâm Ngữ Kinh càng nghe càng buồn ngủ, cả người mơ mơ màng màng, còn hơi đau đầu, cuối cùng nằm nhoài trên bàn chặt lợc trọng điểm trong lời nói của cậu ta.

Cho nên nói, không chỉ là thành tích học tập không được tốt, mà thật ra đánh bóng rổ cũng rất tệ ư.

Thế nhưng có một điểm, Lâm Ngữ Kinh vẫn không hiểu lắm: "Không đúng, giấy khen thi tiếp sức 4x100 kia, chẳng lẽ mặt trên còn chưa điền tên lớp sao? Chờ xong trận bóng rổ lớp nào thắng mới viết tên lớp đó?"

Lý Lâm: "Đây là vấn đề một tấm giấy khen sao? Đây là vấn đề thắng thua sao? Không phải, cuộc chiến đấu này liên quan đến tôn nghiêm. Vấn đề là chính lớp bọn họ tự làm rơi gậy, vậy mà lại "đổ vở" lên người lớp ta, việc này không thể nhẫn nhịn."

Lý Lâm vẻ mặt nghiêm túc: "Bọn họ chính là muốn làm nhục chúng ta, cậu hiểu không? Bọn họ không nhất định phải cứ là cái giấy khen này, mà là quá trình chúng ta thua lớp bọn họ. Sau đó có thể sẽ ở ngay trước mặt chúng ta, xé nát tấm giấy khen này ra."

Vậy thì Lâm Ngữ Kinh cảm thấy, giấy khen thi tiếp sức 4x100 mà lớp 10 vất vả lắm mới giành được này, tám phần mười là không giữ nổi rồi.

*

Mãi cho đến khi tiếng chuông tự học sớm reo lên, Lưu Phúc Giang tiến vào phòng học, Lý Lâm cuối cùng mới chịu ngậm miệng.

Thế giới của Lâm Ngữ Kinh thanh tịnh. Cô xoay đầu tiếp tục nằm sấp, vừa lật lật sách vở, vừa suy nghĩ xem tự học sớm hôm nay sẽ làm chút gì, cuối cùng rút sách tiếng Anh ra bắt đầu học bài.

Chỉ là không biết tại sao, thực sự có phần học không vào. Phía nam phòng học không khí ấm, nhưng Lâm Ngữ Kinh lại lạnh đến mức hơi rụt vai lại. Khép sách tiếng Anh, áp cánh tay lên trên, vô cùng uể oải mà nằm sấp trên bàn, nghiêng đầu nhắm mắt chuẩn bị ngủ một giấc.

Cô cảm giác mình dường như sẽ rất nhanh thiếp đi, lại dường như không ngủ. Ngơ ngơ ngác ngác, cứ như đang ngủ, nhưng vẫn có thể mơ hồ nghe thấy tiếng của bạn học trong phòng.

Bỗng nhiên, Lâm Ngữ Kinh cảm thấy trên mí mắt có một bóng đen lung lay vụt qua, tiếp đó là một xúc cảm ấm áp đập xuống vầng trán.

Như là tay của một người.

Cô nhúu nhúu mày, theo bản năng muốn mở choàng mắt, nhưng lại không muốn mở. Bàn tay kia lưu lại khoảng hai, ba giây mới lấy đi. Sau đó, cô nghe thấy có người ở bên tai gọi cô một tiếng: "Lâm Ngữ Kinh?"

Lâm Ngữ Kinh bất đắc dĩ mở mắt ra. Ánh sáng có chút chói mắt, cô híp mắt, nhìn thấy Thẩm Quyện sát vào cô nói: "Cậu có hơi nóng, đến phòng y tế xem thử nhé?"

Cô cau mày, đầu chôn vào khuỷu tay: "Tôi không nóng, tôi hơi lạnh."

"Tôi biết, " Thẩm Quyện thấp giọng nói, "Trán cậu, nóng."

Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu lên. Miệng đã khô rát, cô liếm môi một cái, sờ soạng trán của mình một hồi.

Tự mình sờ chẳng nhận ra cái gì, tuy nhiên cô cũng có thể cảm nhận được tinh thần của mình không ổn lắm so với bình thường. Nhưng phòng y tế ở tận lầu phòng ngủ bên kia, cô hiện tại hoàn toàn không muốn động, thế là lại mềm nhũn mà ngã xuống: "Không có gì, tôi ngủ một lát là ổn thôi."

Thẩm Quyện không nói nữa. Một lát sau, Lâm Ngữ Kinh bỗng nhiên cảm giác được trên người nặng xuống. Một chiếc áo đã đắp lên người cô, mang theo nhiệt độ ấm áp và mùi hương sạch sẽ của nước giặt rửa.

Cô mở mắt ra, chỉ hơi động một chút, chóp mũi đã sượt qua cổ áo khoác màu đen.

Thẩm Quyện đang nhìn cô, đưa tay đến, cách hai tầng áo khoác dày cộp mà nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô: "Ngủ đi."

Giấc ngủ này của Lâm Ngữ Kinh có cảm giác như rất lâu. Mới bắt đầu là mơ mơ màng màng, trước sau cứ cảm giác mình không hề ngủ, giữa chừng bị Thẩm Quyện gọi dậy một lần, uống viên thuốc hạ sốt, lại bò xuống ngủ tiếp, lần này cả người đều ngủ đến độ nặng nề không ít.

Mở mắt ra lần nữa thì đã là buổi trưa, trong phòng học hoàn toàn yên tĩnh. Lâm Ngữ Kinh bắt đầu cảm thấy nóng, cô giơ tay gạt áo khoác đắp trên người, ngồi dậy, quay đầu.

Thẩm Quyện đang ngồi ở bên cạnh đọc sách. Từ sau khi Lâm Ngữ Kinh đã tiếp nhận cậu là học bá, cô phát hiện Thẩm Quyện quả thực cũng đang học tập, chỉ có điều cho dù là lúc cậu đọc sách, thì nét mặt lẫn dáng vẻ đều quá mức thờ ơ, bộ dạng không có nửa điểm thật lòng, khiến Lâm Ngữ Kinh trước đây vẫn luôn nảy sinh hiểu lầm với cậu.

Ánh mắt xéo qua quét thấy cô đã ngồi dậy. Thẩm Quyện quay đầu: "Tỉnh rồi?"

Cậu để sách trong tay xuống, cực kỳ tự nhiên mà vươn tay ra, muốn sờ sờ trán cô.

Lâm Ngữ Kinh tiết ra chút mồ hôi, lúc này cả cơ thể bên trong bộ quần áo đều cảm thấy có hơi dính dính, trên trán cũng có chút mồ hôi. Cô theo bản năng nghiêng sang bên cạnh, tránh thoát khỏi tay cậu.

Đầu ngón tay Thẩm Quyện xẹt qua mặt cô, ngừng ở bên tai. Cậu dừng một chút, không nhúc nhích: "Lại đây, tôi sờ chút."

Âm thanh trầm thấp, ở tại phòng học trống rỗng thậm chí còn nghe ra được một chút dịu dàng.

"..."

Lâm Ngữ Kinh không biết suy nghĩ của mình có phải là quá đen tối không, câu "Tôi sờ chút" này không hiểu vì sao mà đột nhiên gây cho cô một trận mặt đỏ tim đập, cảm giác không dễ chịu.

Cho dù cô biết lời này của Thẩm Quyện là cực kỳ thuần khiết.

Cô hăng giọng một cái, giải thích: "Tôi ra rất nhiều mồ hôi..."

Thẩm Quyện nhíu mày: "Cho nên?"

Tiếng Lâm Ngữ Kinh phát khàn, cổ họng đau như thiêu như đốt, không muốn nói nhiều: "Bẩn."

Thẩm Quyện "Xì" một tiếng, nghiêng tới trước sát đến đây, giơ tay giữ sau đầu cô, kéo tới trước người mình một cái: "Đau mà nói nhảm nhiều như vậy."

Lâm Ngữ Kinh không kịp đề phòng, thân thể lại như nhũn ra, cả người lập tức bị cậu kéo đến, đầu vững vững vàng vàng đâm vào lồng ngực của cậu.

Chóp mũi đụng vào bắp thịt phần bụng, cảm nhận được độ cứng dẻo dai.

Cô cứng đờ, cuống quýt đưa tay chống đỡ chân cậu, đỡ nửa người trên ngược đầu lên, theo bản năng nhìn lên trên.

Thẩm Quyện cúi xuống, con người nhìn vào cô.

Cô đột nhiên ngẩng đầu một cái, khoảng cách giữa hai người bỗng chốc rút ngắn. Lâm Ngữ Kinh sợ đến tay mềm nhũn, "Bịch" một cái lại lần nữa ngã vào lồng ngực cậu.

Mặt cô dán vào thân thể ấm áp rắn chắc của thiếu niên, cảm nhận được lồng ngực khe khẽ rung động, bật ra tiếng cười: "Sinh bệnh như thế mà còn lao đến ôm ấp?"

Cậu nói xong ngả người ra sau kéo dài khoảng cách, sờ sờ trán cô: "Hạ rồi."

Lâm Ngữ Kinh lúng túng muốn chết, lỗ tai nóng lên, cảm giác như nhiệt độ mình vừa hạ xuống lại nâng lên nữa rồi, cúi thấp đầu không muốn nói chuyện.

Thẩm Quyện cúi đầu, âm thanh vang trên đỉnh đầu cô: "Còn chưa ôm đủ?"

"..."

Lâm Ngữ Kinh đứng lên, nghiêng người dựa vào cạnh bàn nhìn cậu.

Cô gái nhỏ sinh bệnh khác biệt rất lớn so với bình thường, trông có chút phờ phạc, tiếng vừa khàn vừa yếu: "Thẩm Quyện, cậu đừng có lợi dụng lúc người ta khó khăn, thấy tôi sinh bệnh đánh không lại cậu, cậu liền nhân lúc này ra sức bắt nạt tôi."

Thẩm Quyện ngẩn người.

Cậu gục đầu cười, người lại nhích gần tới trước, âm thanh lười biếng, có chút vô lại: "Cậu thật sự là sốt đến không được tỉnh táo rồi. Lâm Ngữ Kinh, lợi dụng lúc người ta khó khăn là dùng như thế sao?"

"Làm sao lại không thể dùng như thế, " Lâm Ngữ Kinh cầm lấy chai nước từ góc bàn đến vặn ra. Nước bên trong ấm nóng, cô ừng ực uống hai ngụm, cổ họng so với vừa nãy thoải mái hơn một chút, "Bạn học Thâm, xem thêm nhiều từ điển thành ngữ đi, chính kinh* có nhiều cách dùng lắm đấy. Đừng có lắp trong đầu nhiều loại phé liệu như vậy."

(*) Chỉ kinh điển Nho giáo.

"Được thôi, " Thâm Quyện một lần nữa dựa lại lên tường, từ trong hộp bàn lấy ra một túi thuốc nhỏ, đặt trên bàn cô, "Đi ăn một bữa cơm, sau đó về phòng ngủ ngủ một giấc. Buổi chiều tôi giúp cậu xin nghỉ."

Lâm Ngữ Kinh cúi đầu, túi nilon nhỏ nửa trong suốt, bên trong chứa mấy vỉ thuốc nhỏ nhỏ dẹp dẹp hình chữ nhật.

Cô ngẩng đầu lên, gọi cậu một tiếng: "Thâm Quyện."

Thâm Quyện nhàn nhạt đáp: "Hả?"

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu: "Cậu có phải là..."

Thích tôi không.

Câu này nói được một nửa thì trong nháy mắt, trong đầu Lâm Ngữ Kinh lướt qua vô số lời thoại trong tiểu thuyết ngôn tình. Cô gái gào khóc lớn tiếng chất vấn: "Tại sao anh lại đối xử tốt với em như vậy!! Anh đối xử tốt với em như vậy làm gì hả!!"

Nam sinh kích động nói: "Tại sao tôi lại đối tốt với em trong lòng em không biết chút nào sao!! Em vậy mà lại hỏi tôi vấn đề này!!"

Nữ sinh khóc hu hu: "Anh không cần phải tốt với em như vậy, anh như vậy em sẽ yêu anh đó anh có biết không! Tại sao anh phải như vậy..."

Nam sinh điên cuồng gầm to: "Mẹ nó ông đây tốt với em chẳng phải chính là vì cái này sao! Em còn hỏi tôi tại sao! Bởi vì tôi yêu em! Bởi vì tôi quý tha ma bắt mê đả em chết đi được!!"

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Lâm Ngữ Kinh ôm cánh tay, bị vờ kịch trong đầu mình làm cho buồn nôn đến rùng mình một cái.

Cô nhìn Thẩm Quyện, hăng giọng một cái: "Cậu có phải là muốn tôi hạ thủ lưu tình tha cho cậu một mạng trong kì thi tháng này, để cậu một lần nữa đoạt được hạng nhất của lớp có phải không?"

Thẩm Quyện: "..."

*

Lâm Ngữ Kinh thực sự là không thoải mái lắm, nói với Lưu Phúc Giang một tiếng, buổi chiều xin nghỉ.

Thẩm Quyện đến căn tin mua giúp cô suất cháo thanh. Lâm Ngữ Kinh cầm về phòng ngủ ép buộc chính mình ăn vào, lại uống thuốc cảm mạo và thuốc hạ sốt, ngã lên trên giường ngủ đến trời tằm đất tối. Thời điểm tỉnh lại lần nữa màn đêm đã buông xuống. Áo ngủ bông ấm ướt đến thấm thấu, lại tiết ra một thân đầy mồ hôi.

Lâm Ngữ Kinh nằm trên giường, còn hơi vầng đầu, giơ tay sờ sờ trán mình, lạnh lạnh.

Cơn sốt đã lui.

Cô ngồi dậy, đi vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, xối sạch mồ hôi khắp người cùng cảm giác mệt mỏi, thay một bộ quần áo sạch, sau đó ngồi xếp bằng bên mép giường.

Buổi trưa chỉ uống nửa suất cháo trắng, lúc này bụng bắt đầu hơi đói. Lâm Ngữ Kinh mở ngăn tủ ra, lấy bịch bánh bích quy, mở ra chậm chạp ăn.

Đầu óc của cô bắt đầu ở không, có chút mờ mịt.

Lâm Ngữ Kinh không biết bị thích là cảm giác thế nào. Cô lớn đến từng này, ngoại trừ bạn bè, chưa ai từng thích cô.

Hồi sơ trung đúng là có nam sinh từng theo đuổi cô. Cô từ nhỏ đã rất ưa nhìn, tỉnh tỉnh mê mê ở sơ trung mấy năm. Đa số mọi người cũng đã bắt đầu thức tỉnh một loại ý thức nào đó. Con trai từng theo đuổi cô còn rất nhiều, nhưng thật sự chỉ là đơn thuần theo đuổi, khiến người ta không có chút cảm giác được để ý nào.

Lâm Ngữ Kinh cũng không quá để tâm. Trái lại mỗi lần có tình huống như thế, hình như hai đứa Lục Gia Hành và Trình Dật không đến mấy ngày sẽ đi tìm người ta, cùng người ta tâm sự. Sau đó người này liền không bao giờ xuất hiện trong tầm mắt cô nữa.

Lúc học lớp mười ở Phụ Trung đúng là có chú tâm. Nhưng con người Lâm Ngữ Kinh rất thẳng thắn, đối với chuyện như vậy vẫn luôn là kính nhi viễn chi*, từ chối phải thẳng thắn dứt khoát, không tồn tại bất kỳ chỗ trống để vân hồi nào.

(*) Kính trọng nhưng không thể gần gũi

Hơn nữa vòng tròn độc lập của cô, những người khác rất khó hòa vào, vì thế cũng sẽ không xuất hiện loại tình huống đặc biệt phát sinh cơ hội này.

Tình huống đặc biệt là nói đến, cô ở một hoàn cảnh xa lạ, gia đình xa lạ, cùng với trường học xa lạ, dưới một tâm trạng mờ mịt ngỡ ngàng, nhận thức kia sẽ làm cho cô không tự chủ mà nảy sinh cảm giác ỷ lại vào người khác.

Bởi vì ở tình huống như vậy, cô vô cùng cần có một người như vậy tồn tại.

Một người có thể dựa vào, có thể phát tiết, có thể tiếp nhận toàn bộ tâm trạng tiêu cực của cô.

Cảm giác ỷ lại đối với Lâm Ngữ Kinh mà nói thực ra rất lạ lẫm, bởi vì hoàn cảnh gia đình cô từ nhỏ đã nói cho cô, trên thế giới này không có ai mà cô có thể ỷ lại được, ngay cả người ba mẹ cô cảm thấy gần gũi nhất cũng không được.

Vì lẽ đó thời điểm ý thức được chính mình nảy sinh loại này với Thẩm Quyện, cảm giác ỷ lại lạ lẫm, thậm chí còn hòa lẫn chút cảm tình nào khác, Lâm Ngữ Kinh cực kỳ hoảng loạn.

Cô thực sự không muốn để mình thích Thẩm Quyện.

Liên quan với chuyện tình yêu này, Lâm Chi và Mạnh Vĩ Quốc đã cho cô bài học đầu tiên trong đời.

Đôi lúc Lâm Ngữ Kinh sẽ nghĩ, lúc Lâm Chi cùng Mạnh Vĩ Quốc mới bắt đầu nói chuyện yêu đương, kết hôn, bọn họ có yêu nhau không.

Nhất định là vậy.

Dù chỉ là trong nháy mắt, bọn họ cũng nhất định là yêu nhau. Chí ít, Lâm Chi nhất định là yêu Mạnh Vĩ Quốc.

Kết quả mười mấy năm sau, bọn họ căm ghét đối phương như vậy. Thậm chí ngay cả kết tinh tình yêu của bọn họ, con của bọn họ cũng biến thành khiến người ta chán ghét.

Vật tình yêu này bị ba mẹ cô tự tay xé nát, bày ra trước mặt cho cô xem, để cho cô thấy rõ bên trong rẻ mạt và mỏng manh biết bao, sau đó

ném xuống bên chân, trở nên không đáng giá một đồng.

Người trưởng thành trong lúc thích nhau còn như vậy, huống chi là thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi.

Có phải là càng có nhiều biến đổi, thì càng thêm nhiều bất an.

Lâm Ngữ Kinh ăn xong rồi ném túi bánh quy lên mặt đất, cả người ngã vào giường, neho mắt nhìn chăm chăm dây đèn dọc trên trần nhà, thờ dài.

Cô giơ tay lên, vỗ mặt mình hai lần.

"Học tập, " Lâm Ngữ Kinh nhắm mắt lại, thấp giọng đọc thầm thì, "Tôi yêu học tập, học tập làm tôi vui sướng, tốt đẹp nhất cuộc đời tôi là hai chữ... Học tập...".

*

Có thể là ngày nghỉ sao đêm mơ vậy, tối hôm đó, Lâm Ngữ Kinh lại mơ thấy Thẩm Quyện.

Lâm Ngữ Kinh đã tự nhiên luyện thành thói quen, không cảm giác bò dậy, rửa mặt, thay đồng phục đi xuống lầu, vừa nghỉ xem bữa sáng ăn gì, vừa đi ra cửa lớn lầu phòng ngủ.

Thẩm Quyện đứng tựa vào cây cột ở cửa lầu phòng ngủ, đôi sang áo khoác màu xám đậm, đeo tai nghe. Sợi tai nghe màu trắng uốn uốn lượn lượn buông xuống trước ngực.

Ánh mắt xéo ra liếc thấy có người đi ra, ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lâm Ngữ Kinh đứng ở cửa.

Thẩm Quyện giơ tay, đưa túi nilon nhỏ cầm trong tay lên trước mặt cô, bên trong chứa một cuộn cơm nếp.

"Bánh ú thịt chứa ba cái lòng đỏ trứng muối tạm thời không có, tuy nhiên có thể có cơm nếp cuộn chứa ba cái lòng đỏ trứng muối." Cậu nghiêng đầu xuống, lười biếng nói.

Lâm Ngữ Kinh loạn tim tại chỗ. Công tác tư tưởng mới làm xong tối qua gần như trở thành dã tràng xe cát.

Thấy cô không phản ứng, Thẩm Quyện chậm rãi quơ quơ cánh tay: "Bị sốt đến ngực rồi?"

Lâm Ngữ Kinh lấy lại tinh thần, cúi thấp đầu nhận lấy, chậm rì rì mở màng giữ tươi ra, âm thanh trầm thấp: "Cảm ơn."

Thẩm Quyện hất hất mày, không nói gì.

Hai người đi về hướng lầu phòng học, dọc đường đi không ai nói chuyện. Lâm Ngữ Kinh từ đầu đến cuối cúi thấp đầu, yên tĩnh ăn.

Thẩm Quyện thật sự bỏ thêm vào trong ba cái lòng đỏ trứng muối, toàn bộ cơm cuộn trông cũng phải lớn hơn một vòng so với cái trước đây cô ăn. Hơn nữa lòng đỏ trứng ở tiệm này không quá mặn, sẽ không thấy ngấy.

Đi tới cửa lầu phòng học, cô vẫn chưa ăn xong một cuộn cơm, còn dư lại một nửa. Đã no rồi, Lâm Ngữ Kinh không muốn ném đi, lần nữa gói ghém bỏ lại vào túi, nhắc theo lên lầu.

Lưu Phúc Giang hôm nay tới rất sớm, lúc đi vào phòng học ông đã đang ngồi trước bục giảng. Thấy bọn họ đi vào, Lưu Phúc Giang đứng dậy, vỗ vỗ vai Thẩm Quyện, ra cửa phòng học: "Hai người các em đi theo tôi một lát."

Lâm Ngữ Kinh chớp chớp mắt, nghiêng đầu nhìn Thẩm Quyện, chỉ chỉ chính mình, dùng khẩu hình không một tiếng động nói: "Tôi?"

Thẩm Quyện gật gật đầu, lấy nửa cuộn cơm còn thừa lại trong tay cô, để lên bàn, đi ra ngoài trước.

Lâm Ngữ Kinh đi theo phía sau cậu. Hai người một trước một sau tiến vào văn phòng, Lâm Ngữ Kinh với tay đóng cửa lại.

Văn phòng giáo viên tổ sinh vật lúc này không có một ai. Lưu Phúc Giang ngồi trước bàn, trước mặt bày hai bản khai gì đó. Ông nhìn qua, sau đó ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn chằm chằm hai người họ, duy trì năm giây.

Sau đó ông chân tâm thật ý, cất lên một tiếng cảm thán tự đáy lòng: "Thầy thật sự thích hai người các em."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Thẩm Quyện: "..."

Lâm Ngữ Kinh phân tích một hồi, câu nói này so với câu cửa miệng của thầy Lưu — "Bọn trẻ thật là giỏi quá!" Biểu đạt gần như là một ý.

Mà, dựa theo kinh nghiệm quan sát hai tháng này của cô, bình thường Lưu Phúc Giang mà nói ra mấy câu đại loại thế này, phía sau đó sẽ chẳng phải chuyện tốt gì.

Chẳng hạn như lần trước, theo sau sự kiện "Bọn trẻ thật là giỏi quá" đó, là Thẩm Quyện thi đứng nhất lớp.

Đối với cô mà nói quả thực là tai ương ngập đầu.

Lưu Phúc Giang ngừng một lúc, đại khái là đang đợi ai đó trong hai người họ tiếp lời, nhưng mà không có ai. Vì vậy ông cười ha hả phất tay áo một cái, tiếp tục nói: "Không có chuyện gì, các em không cần sợ, không có chuyện gì. Thầy chỉ là gọi các em tới hỏi xem —", ông dừng một chút,

ngiêng người tới trước, "Trường chúng ta có suất học bổng, nhằm khuyến khích mọi người cố gắng học tập. Hai người các em có hứng thú không?".

Hết chương 41.

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Tôi Sẽ Chịu Trách Nhiệm

Cao trung trước kia của Lâm Ngữ Kinh không có học bổng. Có lẽ bởi vì Bát Trung giàu đến nứt đổ đổ vách, dù sao cũng là tuyển thủ* bên trong chiếm phần lớn đất đai đất đỏ.

So với những cao trung trọng điểm khác mà nói, tỉ lệ học lên có hơi thấp rồi. Chính vì như vậy, mới càng muốn nghĩ thêm vài biện pháp để khích lệ mọi người học tập.

Thời gian tự học sớm có hạn. Lưu Phúc Giang chỉ nói đơn giản mấy chuyện liên quan với học bổng một lát. Chiếu theo bình thường thì toàn là sau hai kì thi tháng thứ nhất thứ hai sau khai giảng, phân ra ba cấp bậc. Mỗi khối có hai phần thưởng hạng nhất, năm phần thưởng hạng hai, mười hai phần thưởng hạng ba, đối lập tương đối nhiều.

Hơn nữa cũng không hoàn toàn là chỉ xem thành tích mà lựa chọn. Ví dụ như chủ tịch hội học sinh —— tạo ra cống hiến to lớn cho trường học, lao tâm lao gan lao phổi tham gia tổ chức các loại hoạt động, liền ngầm thừa nhận là được chiếm một suất phần thưởng hạng nhất.

Vì vậy phần thưởng hạng nhất của khối 11 chỉ còn mỗi một suất.

Lâm Ngữ Kinh vốn cứ tưởng, cái này nhất định thuộc về hạng nhất khối ở kì thi lần trước.

Kết quả Lưu Phúc Giang cũng kêu cô đến, như vậy chẳng phải là nói rõ.

Cô cũng có thể cạnh tranh đấy!!

Nghe thấy chứ Thâm Quyện! Phần thưởng hạng nhất hiện tại vẫn chưa phải là của cậu đâu!!

Tôi thì không hơn được cậu chẳng lẽ học bổng tôi cũng không tranh nổi cậu à!!!

Lâm Ngữ Kinh nhất thời sôi sục ý chí chiến đấu, chút cảm giác mệt mỏi còn đọng lại do cơn sốt buổi tối trước đó giờ đều đã bay sạch.

Hai người ra khỏi văn phòng, đứng trong hành lang, đối mắt với nhau.

Biểu cảm của thiếu nữ lúc này gần như có thể gọi là sáng lạng, trạng thái ỉu xìu không có chút tinh thần sớm nay đã biến mất không còn vết tích, mắt sáng trưng nhìn cậu: "Bạn học Thâm, phần thưởng hạng nhất quý giá chỉ còn lại mỗi một suất."

Thâm Quyện bình tĩnh hất mày.

"Cậu muốn xin không?" Lâm Ngữ Kinh tiếp tục hỏi.

Thật ra Thâm Quyện vốn còn chẳng có ý định xin.

Cậu lười làm.

Thế nhưng dáng vẻ của Lâm Ngữ Kinh lúc này vừa sục sôi ý chí chiến đấu lại tràn đầy hứng thú như vậy, trông như chỉ một giây sau sẽ lập tức xòe đuôi. Chú khổng tước nhỏ kiêu ngạo, có vẻ tràn đầy dự vọng muốn chém giết với cậu.

Nếu như cậu không chiến lại, phải chăng cô sẽ đặc biệt uất ức, đặc biệt phiền muộn, trực tiếp xù lông tại chỗ?

Thâm Quyện cong môi: "Không rõ."

"Có thật không!" Lâm Ngữ Kinh hớn hờ nói.

Thẩm Quyện: "..."

So với tưởng tượng có vẻ không giống lắm.

Thẩm Quyện trầm mặc một chút, nói: "Xạo đó, tôi đã nghĩ xong lá đơn xin tám trăm chữ của tôi sẽ viết thế nào rồi."

Khóe môi gương cao của Lâm Ngữ Kinh trễ xuống trong nháy mắt. Cô phồng má một lát, suy nghĩ một chút, thương lượng: "Được thôi, chúng ta cũng có thể cạnh tranh công tranh, cậu muốn so thế nào?"

Thẩm Quyện cảm thấy có chút ngoài ý muốn: "Tôi cứ tưởng cậu nhất định sẽ muốn cạnh tranh công bằng với tôi."

"Bởi vì thật ra tôi cảm thấy như vậy có chút phí thời gian, hơn nữa tính mạo hiểm rất lớn. Cậu ——" cô dừng một chút, liếc mắt nhìn cậu, bất đắc dĩ nói, "Cậu còn rất lợi hại..."

Thẩm Quyện lười nhác cười: "Cảm ơn. Cậu bỏ thời gian hơn hai tháng cuối cùng cũng nhận ra điểm này, cậu cũng rất nhạy bén đấy. Tôi rất vui mừng."

Hai người đang đi về hướng phòng học, Lâm Ngữ Kinh nghe vậy dừng bước chân, lia mắt lườm cậu: "Bạn học Thẩm, có chừng có mực, vẫn phải cần mặt mũi đấy."

Thẩm Quyện cũng không buồn để ý, bỏ tay trong túi lắc lư đi tới: "Thế này đi, cậu thừa nhận tôi rất lợi hại một cái, lại gọi hai tiếng êm tai, tôi liền từ bỏ."

Lâm Ngữ Kinh không chút do dự: "Thẩm Quyện vô địch, Thẩm Quyện chính là cha tôi."

"..."

Thẩm Quyện suýt chút nữa bị sặc nước bọt, trầm mặc ít nhất ba giây, cúi đầu nhìn cô: "Cậu ăn nhầm cái gì rồi?"

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu với ánh mắt như nhìn một đứa nhóc đầu gấu khó chơi: "Không phải cậu bảo tôi nói sao?"

"Cậu còn nhớ lần trước lúc tôi bảo muốn dạy cậu vật lý cậu có phản ứng gì không?" Thẩm Quyện nhắc nhở cô, "Cậu cảm thấy tôi đang sỉ nhục cậu."

"Xưa đâu bằng nay. Tình huống lúc đó liên quan đến tôn nghiêm của học bá chúng ta. Cậu không hiểu loại cảm giác đó đâu, cái đó có đi vào ngõ cụt tôi cũng phải đâm qua." Lâm Ngữ Kinh nói, "Bây giờ và khi đó không giống nhau. Tôi so sánh một hồi, phát hiện đến thời điểm phát học bổng, tôi ở trước mặt toàn trường đem kết quả này đập cậu xuống chân có vẻ sẽ thoải mái hơn nhiều. Về quá trình tôi có thể cố hết sức mà không đặt yêu cầu quá cao."

Thẩm Quyện cũng không biết nói gì hơn, thở dài khen cô: "Cậu đúng thật là co được dẫn được ha."

Kỹ năng co dẫn thành thạo này 800 năm trước Lâm Ngữ Kinh đã sớm nắm giữ rồi, thản nhiên tiếp nhận khen ngợi, không quên hỏi cậu: "Cho nên cậu không xin nhé."

"Nói rõ nhé, " Thẩm Quyện ngáp một cái, không tập trung nói, "Học bổng tôi còn chưa từng lấy được, lấy một cái chơi thử xem."

Hai người đi tới cửa phòng học. Lâm Ngữ Kinh ngừng bước chân, xoay đầu lại, mặt không cảm xúc nhìn cậu: "Vừa nãy cậu đâu có nói vậy, cậu muốn đổi ý à? Tôi cũng đã thừa nhận cậu lợi hại rồi."

Thẩm Quyện giơ tay xoa nhẹ tóc cô một cái: "Thật nghe lời, muốn thưởng gì nào?"

Lâm Ngữ Kinh lùi về sau nửa bước, hất tay cậu ra: "Bạn học Thẩm, làm người thế à. Cậu đây là chiếm tiện nghi của tôi xong còn định chết không thừa nhận sao? Loại hành vi này của cậu có khác gì tra nam hả?"

Thẩm Quyện không lên tiếng, nhấc mắt lên.

Lâm Ngữ Kinh cũng quay người, ngẩng đầu lên theo.

Bên trong phòng học hoàn toàn tĩnh mịch. Giáo viên tự học sớm không ở đây, mọi người đều đang làm mỗi việc khác nhau. Chỉ có điều lúc này, tất cả mọi người đều nhìn sang cửa bên này, đều mang theo biểu cảm có độ quái dị khác nhau.

Vương Nhất Dương đang ngồi ở chỗ Lâm Ngữ Kinh nói chuyện với Lý Lâm. Thân thể là ẹo ra phía sau, nhưng đầu lại xoay tới phía trước, cả người vắn thành một cái bánh quai chèo*, ngậy ngốc nhìn bọn họ.

"..."

(*)

Lâm Ngữ Kinh có chút lúng túng, xoay đầu lại, nhìn về phía một vị người trong cuộc khác ở đây, há miệng.

Thẩm Quyện nắm cổ tay cô kéo ra ngoài một cái, kéo ra hành lang, trở tay lại đóng cửa phòng học, mới quay người, rũ mắt nhìn cô.

Cậu thở dài: "Cô nhóc sao cái gì cũng nói được thế?"

"Tôi không chú ý... Với lại tôi cũng không có ý gì khác mà, cậu vốn là chiếm tiện nghi của tôi. " Lâm Ngữ Kinh bất mãn nhỏ giọng lầu bầu, "Đừng gọi tôi là cô nhóc."

Thẩm Quyện nhìn cô chăm chăm. Cô từ mất tự nhiên mím môi tới đỏ hồng đến vì xấu hổ mà đỏ ửng cả tai.

Cậu nghiêng nghiêng người, tựa lên tường hành lang, cười nói: "Về sau kiểu này, lén lút nói với tôi là được rồi, tôi sẽ chịu trách nhiệm."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Tôi đ*ch cậu nha.

Lâm Ngữ Kinh cảm giác chút tình cảm nhỏ nhoi dành cho Thẩm Quyện mà mình gây dựng lên khoảng thời gian này trong nháy mắt liền bị vô tình giết chết.

Tình yêu thật đúng là quá mỏng manh.

*

Tâm trạng của toàn thể bạn học lớp 10 đều rất hồi hộp.

Không chỉ căng thẳng, mà còn rất phức tạp.

Thẩm Quyện đang chìm* là bởi trước khi cậu đánh bạn cùng bàn mà tạm nghỉ học, ở trong trường cũng là loại tuyển thủ bị những cô gái lớp khác đuổi tới cửa, xảy ra chuyện sau đó, đám cô gái nhỏ mê mẩn cậu hoặc là bị dọa sợ, hoặc là chỉ yên lặng đứng ở phương xa thưởng thức mỹ nhan thịnh thế của lão đại.

(*) Tiếng Hán: 在没 –Hán Việt: tại một

Nói chung chính là, chẳng còn mấy cô gái dám theo đuổi cậu.

Tuy nhiên có theo đuổi hay không là một chuyện, có thích hay không lại là một chuyện khác.

Người thích Thẩm Quyện trước giờ đều không ít. Trong diễn đàn trường có cái lâu* thổ lộ nặc danh, đến bây giờ còn liên tục có người ở đó kể lẽ tình yêu với Thẩm Quyện.

(*) Hay gọi là topic.

Tình cảm của bạn học Lâm trước sau vẫn luôn được chú ý.

Mà sự kiện phòng thi tháng giêng đầy trời lần trước lại nhú lên một Lâm Ngữ Kinh. Đôi Thẩm – Lâm phổ biến một thời này lại bị tẩm tử lạnh quây bán đồ vật cấp sức cấp lực rọi đến đánh tanh bành trong một quãng thời gian rất dài sau đó. Tên của hai người Thẩm Quyện và Lâm Ngữ Kinh này cũng không lại bị buộc cùng nhau nữa.

Những bạn học lớp khác không biết rõ cho lắm, còn người lớp 10 thì lại mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, yên ắng như gà mà trợn to mắt mù làm bộ cái gì cũng không thấy.

Cái gì cũng không thấy.

Lão đại và bạn học Lâm của cậu ta ngày nào vào lớp cũng gần tới sắp dính vào nhau mà tán gẫu, chuyện kiểu này chả ai thấy đâu.

Hai người "nay cậu đưa tôi đồ ăn sáng, mai tôi đưa cậu sữa đậu nành", có khi còn tương thân tương ái cùng nhau tới trường, mấy chuyện kiểu này cũng chả ai thấy đâu.

Bạn học Lâm trùm áo khoác lớn hơn một vòng của lão đại, đầu chôn vào trong ngủ gì đó; đôi lúc tạp âm trong lớp có hơi lớn, bạn học Lâm ngủ không yên ổn, lão đại còn có thể như dỗ trẻ con mà vỗ vỗ lưng cô gì đó.

— Thế này cũng đâu có nổi bật lắm đâu! Ai mà thấy được chứ! Không có thấy!!

Thế nhưng các người đứng ngay ở cửa lớp, trước mặt bạn học cả lớp mà thảo luận có chiếm tiện nghi hay không, liếc mắt đưa tình, có phải là cũng hơi quá cmn đáng rồi không!

Không ai dám nói chuyện, ngay cả Lý Lâm cũng yên tĩnh như gà. Cuối cùng quần chúng ăn dưa phách bạn học Vương Nhất Dương dửng dưng cảm ra.

Vương Nhất Dương vô dụng ba ngày nay ở trong lớp ăn sung mặc sướng, liền hùng hục hục đi hỏi tình hình Thẩm Quyện. Giữa giờ, Lâm Ngữ Kinh không có ở đây, cậu ta vắn vắn thân thể nằm nhoài trên bàn Thẩm Quyện: "Papa, cậu cùng bạn học Lâm của chúng ta — hừm? Tự học sớm đi ra ngoài mười phút đó — hừm hừm hừm?"

Thẩm Quyện nhắc mắt lên: "Nói tiếng người."

"Sáng sớm hai cậu đi làm gì?" Vương Nhất Dương thấp giọng nói, "Quyện gia, bạn học Lâm là vị thành niên, sinh nhật còn nhỏ hơn tôi mấy tháng đấy. Người phải khởi động hai năm mới động tay vào được."

"..."

Thẩm Quyện trầm mặc nhìn cậu ta, bình tĩnh hỏi: "Cậu là muốn chết bây giờ, hay mười giây sau lại chết?"

Vương Nhất Dương giơ cao hai tay, tức khắc đáp: "Tôi lựa chọn sống tạm mười giây."

Thẩm Quyện nói: "Cậu không nhìn thấy chúng tôi bị giáo viên gọi đi sao?"

Vương Nhất Dương một mặt mờ mịt: "Tôi có thấy đâu. Tôi lúc đó còn chưa tới đây, thật sự không biết, bọn họ liền nói với tôi hai cậu đi ra ngoài."

Thẩm Quyện lui ra sau tựa vào, nheo mắt lại, tiếp tục nói: "Trong mắt cậu, tôi chỉ được mười phút?"

"..."

Vương Nhất Dương có loại cảm giác thở phào nhẹ nhõm, điên cuồng lắc đầu, đồng thời điên cuồng nịnh nọt: "Papa, tôi cảm thấy người thế nào cũng phải hai tiếng chứ hả."

Thẩm Quyện: "..."

Vương Nhất Dương: "... Hai tiếng không đủ à? Ba... bốn năm, sáu tiếng?"

"..."

Thẩm Quyện "Xuy" một tiếng, tiện tay cầm sách đặt trên bàn ném vào cậu ta. Vương Nhất Dương bị nện ngay chính giữa, u u oa oa mà kêu to: "Quyện gia!! Tôi sai rồi!!!"

Thẩm Quyện đứng dậy, cách bàn học túm cổ áo khoác đồng phục của cậu ta trùm lên, bao đầu cậu ta vào trong ấn xuống mặt bàn, giơ tay đập cái gáy một phát: "Lát nữa đi giải thích cho ông đây. Mợ nó ai còn tới nói bậy với bạn cùng bàn tôi, tôi biểu diễn cho các cậu xem trò một giây biến thành người thực vật."

*

Thi đấu bóng rổ mỗi năm một lần. Lúc học lớp mười là đấu bóng rổ mùa xuân, thường tổ chức vào tháng bốn tháng năm. Lớp mười một là đấu

bóng rổ mùa thu, khoảng chừng trung tuần tháng mười một, sau khi thi giữa kỳ một tuần.

Thi giữa kỳ ngay vào thứ sáu tuần này, vẫn như trước chỉ thi một ngày. Sáng hai môn chiều hai môn, sắp xếp thời gian rất sát sao.

Tuy nhiên lúc này sự chú ý của nam nữ sinh lớp 10 đều đã không còn đặt lên cuộc thi giữa kỳ. Đối với bọn họ mà nói, trận đấu bóng rổ sau kỳ thi quan trọng hơn một chút.

Ba người đánh bóng rổ tương đối tốt Tống Chí Minh khẩn cấp thành lập một chiến đội tạm thời chỉ có ba người. Lý Lâm ban tên —— đội toàn bộ của lớp 10*, đồng thời kéo Vương Nhất Dương tới làm người thứ tư trong đội bóng.

(* Sherry chen lời: Nghĩa trên mặt chữ, đây là toàn bộ đội hình của lớp 10 =))

Cuối cùng còn thiếu một PG**—— hậu vệ kiểm soát bóng. Vậy tổng thể đội hình này coi như đầy đủ rồi.

Lâm Ngữ Kinh chân chính cảm nhận được, lớp 10 đúng là cái gì cũng không được. Thậm chí đến hai người có dáng dấp tương tự để dự bị bọn họ cũng khó mà tìm được.

Buổi chiều thứ tư, Lưu Phúc Giang in sơ đồ chỗ ngồi dán ở phía trước.

Lần này lớp 10 có ba vị bạn học ở phòng thi thứ nhất. Theo thứ tự là hạng nhất hạng nhì khối Thẩm Quyện Lâm Ngữ Kinh, còn có một ủy viên học tập miễn cưỡng chen vào phòng thi thứ nhất, ngồi ở vị trí thứ hai từ dưới tính lên.

Theo lời của Vương khùng long, đây có thể sẽ được ghi vào một hồi trong lịch sử của ban tự nhiên. Hạng nhất hạng hai của khối vậy mà lại ở

trong lớp có bình quân điểm thấp nhất.

Lâm Ngữ Kinh vẫn ở vị trí sát tường như trước. Lần này Thẩm Quyện không ngồi bên cạnh cô, cậu ngồi phía trước cô.

Đề thi giữa kỳ khác với đề thi tháng ở chỗ khó hơn một chút. Buổi chiều thi vật lý, câu hỏi cuối cùng có độ khó tương đối cao. Lâm Ngữ Kinh làm đến cuối cùng, chau mày, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm.

Cô ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua Thẩm Quyện phía trước.

Người này đã làm xong, đang tựa vào tường xoay bút chơi.

Dựa vào gì chứ.

Lâm Ngữ Kinh cắn cắn đầu ngón tay, xé một tờ giấy nháp trắng tinh, làm lại đề cuối cùng từ đầu tới đuôi một lần nữa.

Cô đã thương lượng với Thẩm Quyện xong. Phân định cao thấp trong cuộc thi giữa kỳ lần này, người nào cao học bổng thuộc về người đó.

Thẩm Quyện này, tuy rằng ngày thường trông biếng nhác, cà lơ phất phơ thế đấy, nhưng trong những chuyện cần nghiêm túc, cậu sẽ không qua loa xíu nào.

Vẫn là đám bạn tự nhiên max biến thái y chang nhau.

*

Lâm Ngữ Kinh xưa nay chưa từng cảm thấy, chờ thành tích là một chuyện làm người ta lo âu như vậy.

Trước đây thi xong, Trình Dật luôn luôn nóng nảy, liên tiếp mấy ngày đều ngủ không ngon, cứ như điên như dại thế đấy. Câu cửa miệng mỗi ngày

cũng biến thành "Tôi □□□□ tiêu rồi tiêu rồi tiêu rồi..."

— Cậu ta học không giỏi, ba mẹ cậu ta cũng không biết quản thế nào, nhưng ông nội cậu ta thì lại quản rất nghiêm. Ông lão hơn bảy mươi tuổi, lần nào thi giữa kỳ cuối kỳ xong, cũng kiên quyết đi họp phụ huynh cho Trình Dật.

Sau đó bị chọc tức đến mặt mày xanh mét, đi về đau xót chửi cậu ta một trận.

Lâm Ngữ Kinh trước giờ đều chẳng có ai đi họp phụ huynh, thi thoảng Lâm Chỉ mới đi một lần. Cô không hiểu được cảm giác này của Trình Dật.

Hiện tại cô cảm thấy mình hình như đã hiểu rồi.

Thẩm Quyện thoát nhìn bình tĩnh y hệt Lâm Ngữ Kinh năm đó. Vẫn như trước đây, nên đến muộn thì đến muộn, nên ngủ thì ngủ, thời điểm đọc sách nghe giảng thì nom như không nghe. Trong giờ học ngẫu nhiên nằm nhoài trên bàn nhắm mắt lại, lúc Lâm Ngữ Kinh cho rằng cậu đã ngủ rất say, người này đột nhiên mở choàng mắt, sau đó híp mắt chừng ba, bốn giây, lại nhắm lại lần nữa.

"..."

Lâm Ngữ Kinh nhoài tới, nhỏ giọng hỏi cậu: "Cậu từng xem mẫu chuyện ngắn trên mạng nào chưa?"

Thẩm Quyện mở mắt ngồi dậy, vắn vắn đầu, giọng mũi nặng nề: "Hả?"

"Chính là ai đó đặt ra một vấn đề, bạn có biết học thần cảnh giới cao nhất trông như thế nào không, " Lâm Ngữ Kinh nói, "Chủ topic nói, lúc cậu ta học cao trung trong lớp có một đại thần, trong giờ học chưa bao giờ nói

một lời nào, chỉ nhắm mắt ngồi ở đó, nhưng chỉ cần cậu ta vừa mở mắt ra, giáo viên liền biết mình giảng sai rồi."

"..."

Thẩm Quyện nghiêng đầu: "Cậu có phải là có hơi căng thẳng không?"

Lâm Ngữ Kinh đê thấp giọng: "... Tôi căng thẳng cái gì? Tại sao tôi phải căng thẳng? Tôi trông giống người sẽ căng thẳng sao?"

Thẩm Quyện một tay chống cằm lười biếng nghiêng người nhìn cô: "Không biết, phải chăng là do buổi chiều có thành tích?"

Lâm Ngữ Kinh mặt không cảm xúc nhìn cậu: "Tôi, lớn như vậy rồi, chưa bao giờ biết hai chữ căng thẳng viết thế nào."

Thẩm Quyện gật gù, nhìn cô vài giây. Bỗng nhiên ngả người qua, chống một tay lên cạnh bàn, kê sát đến, đưa tay lên, ngón trở móc vào đám tóc rối bời bên tai cô.

Lâm Ngữ Kinh nằm bò trên bàn, không có phản ứng.

Thẩm Quyện vân vê sợi tóc mềm mảnh của cô, lượn đầu ngón tay quấn thành một vòng, sau đó xoắn ra, móc luồng tóc vén ra sau tai cô, lộ ra lỗ tai mỏng manh.

Ngón tay cậu hơi lạnh, đụng tới xương tai, cả người Lâm Ngữ Kinh đều cứng lại.

Trên khung tai cô có ba cái hốc tai. Con người Thẩm Quyện sâu thẳm, đầu ngón tay không nhịn được quẹt vào hốc tai nho nhỏ.

Không ai chú ý tới bên này, giáo viên tiếng Anh quay lưng với bọn họ, đang giảng bài, âm thanh vô cùng thoi miên.

Trong phòng học trừ những người ngồi giữa hàng đầu nghe giảng, hơn phân nửa đều đang ngủ, nửa kia chôn đầu xuống chơi điện thoại.

Không biết tại sao, Lâm Ngữ Kinh có loại cảm giác vụng trộm không tên.

Loại ảo giác này làm cô vô thức run lên một cái.

Thẩm Quyện thu tay về, thấp giọng nói: "Liệu cậu có biết, mỗi lúc cậu căng thẳng hay xấu hổ, lỗi tai sẽ rất đỏ không?"

Hết chương 42.

(*) Tuyển thủ (选手):

Về nghĩa đen là một người được tuyển chọn để đi thi đấu (đa số là về thể thao).

Còn về nghĩa bóng thì t đã thử tra cứu các công cụ tìm kiếm nhưng vẫn không tìm thấy gì... Cụm từ này cũng đã được lặp lại nhiều lần ở các chương trước, mà đến giờ t vẫn chưa rõ nghĩa. Có lẽ là ám chỉ một người, một vật gì đó với ý vui đùa, chế nhạo (?)

(**) Trong bóng rổ có 5 vị trí cơ bản bao gồm: Hậu vệ dẫn bóng (Point Guard - PG), Hậu vệ ghi điểm (Shooting Guard - SG), Tiền phong phụ (Small Forward - SF), Tiền phong chính (Power Forward - PF) và Trung phong (Center - C).

PG - Hậu vệ dẫn bóng: vị trí này còn được biết đến là vị trí số 1. Đây là vị trí dẫn dắt các đợt tấn công của toàn đội. Nhiệm vụ của họ là sắp xếp đội hình tấn công, quan sát đối thủ và đồng đội, từ đó đưa ra những đường chuyền có thể đặt đồng đội vào thế ghi điểm hoặc tự mình ghi điểm. Đây thường là những người có kỹ thuật, tốc độ tốt. Những người chơi vị trí này trên sân thường được coi là "nhạc trưởng" của đội bóng. (Wikipedia)

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Tôi Tên Thẩm Thiết Trụ Thì Phải

Lâm Ngữ Kinh không biết lỗi tai mình có đỏ hay không, cô giờ chỉ muốn mời Thẩm Quyện cho biết vì sao hoa có màu đỏ.

Loại tâm tình thẹn quá thành giận này trước nay chưa mãnh liệt đến thế. Kèm theo khó thở, tứ chi cứng ngắc, đầu óc trống rỗng, nửa người tê dại như nhũn ra, cùng với tim đập điên loạn một phút 170 trở xuống -- một loạt các loại phản ứng không bình thường nổi lên.

Lâm Ngữ Kinh phục hồi tinh thần, sượng người ra phía sau, nỗ lực ép mình trông điềm nhiên như không: "Cậu vừa mới sờ soạng lỗi tai thiếu nữ?"

"Tôi đang giúp cậu." Thẩm Quyện trịnh trọng chững chạc mà nói, "Để lỗi tai đỏ rực của cậu giải phóng nhiệt lượng. Thôi thôi gió mát để cậu tỉnh táo trở lại."

"Tôi không cần thối gió mát cũng rất tỉnh táo, lỗi tai cũng không còn đỏ nữa, " Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu chăm chăm, mắt nom sắp tóe lửa, "Loại hành vi này của cậu vào cổ đại được gọi là vậy bản sự trong sạch của tôi, gọi là đùa giỡn lưu manh, phải bị dìm lồng heo đấy cậu biết không?"

Thẩm Quyện chậm rãi tựa trở lại: "Phạt dìm lồng heo là tội thông dâm, vụng trộm, có sự ngụyện ý của hai bên nam nữ."

Đốm lửa nhỏ mẩn cảm của Lâm Ngữ Kinh trong nháy mắt bị hai chữ vụng trộm này đốt bùng lên, khó tin nhìn trừng trừng vào cậu: "Tôi nhổ vào --!"

Âm lượng của cô có phần không khống chế được. Giáo viên tiếng Anh xoay người lại, yêu thương vô hạn nhìn cô một cái.

Lâm Ngữ Kinh vội vã quay đầu, làm bộ xem sách tiếng Anh.

Giáo viên tiếng Anh cười tủm tỉm, chỉ ngừng một chút, sau đó thu tầm mắt lại, bắt đầu đối mặt với bọn họ mà giảng.

Lâm Ngữ Kinh đỏ tai, liên đới đến vùng da bên tai thoát nhìn cũng hơi đỏ lên, nhào người lên bàn, từ mũi đến cằm vùi thật sâu vào khuỷu tay của mình.

Dừng một chút, cô lại giơ tay lên, luống cuống tay chân đem mớ tóc rối mới bị gãy ra sau tai vuốt xuống, che lỗ tai. Một lần nữa nằm xuống, giấu nửa gương mặt dưới đến chặt chẽ chẽ.

Nếu như không phải là vì đang đi học, có thể cô sẽ chôn cả cái đầu tròn xuống đất.

Giáo viên tiếng Anh cuối cùng cũng dời ánh mắt, xoay người lên bục giảng.

Thẩm Quyện duỗi thẳng chân dài, đập thanh ngang của bàn, ngồi liệt tại chỗ nhìn cô cười.

*

Bài thi giữa kỳ chầm chậm hơn một chút so với kiểm tra tháng, chiều thứ ba mới có thành tích. Đây còn là tiến độ mà có người nói các giáo viên đều đem bài thi về nhà chấm vào cuối tuần.

Lúc bước vào Lưu Phúc Giang vẫn vui vẻ như cũ. Có điều ngày nào ông chẳng như vậy. Ngày thứ hai đại hội thể thao, lúc đám Lý Lâm cầm giấy khen thi tiếp sức về có người nói Lưu Phúc Giang kích động đến suýt

nữa thì vui tới chảy nước mắt rồi, cảm thấy đám nhóc này phát triển toàn diện cực kỳ tốt, cũng hài lòng giống như khi Lâm Ngữ Kinh và Thẩm Quyện kiểm tra tháng 700 điểm.

Tiết cuối cùng gặp lớp, Lưu Phúc Giang cầm danh sách đi tới, đứng trước bục giảng, đặc ý nói: "Lần thi giữa kỳ này, lớp ta có hai người nằm trong top 50 của khối."

Trong nháy mắt, ánh mắt của bốn mươi mấy người trong cả lớp đồng loạt "Xoẹt xoẹt xoẹt" quét tới.

Lưu Phúc Giang còn dừng một chút, tựa hồ đang cho mọi người thời gian chiêm ngưỡng học bá.

Trước giờ Lâm Ngữ Kinh chưa từng cảm thấy bị người khác nhìn chăm chặp như thế cũng khiến người ta vô cùng lo lắng.

Lưu Phúc Giang mỉm cười nhìn bọn họ 10 giây, rốt cuộc cũng thông thả nói: "Các em có lẽ rất tò mò bọn họ là ai. Hai vị bạn học này theo thứ tự là Lâm Ngữ Kinh và Thẩm Quyện, là tấm gương học tập của toàn lớp chúng ta. Mọi người, vỗ tay một cái nào."

Toàn thể lớp 10 phối hợp với ông không gì sánh được, giơ tay vỗ "Bộp bộp".

Khí thế như hồng, vô cùng vang dội. Cứ như đánh nhịp, bùm bùm chách chách, bùm bùm chách chách.

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Thẩm Quyện: "..."

Lưu Phúc Giang thoạt nhìn cực kỳ thoả mãn. Đến khi tiếng vỗ tay ngớt dần, ông mới lên tiếng: "Kỳ thi lần này đề khó hơn kiểm tra tháng một"

chút nhé. Qua hơn nửa học kỳ, điểm kiến thức cũng tương đối nhiều, lật vật. Lần này trong khối không có điểm 700 trở lên. Bạn học Thẩm Quyện 694 điểm, vẫn là hạng nhất khối, nào, vỗ tay."

Lại là một hồi tiếng vỗ tay vang dội, thậm chí nghe còn nhiệt liệt hơn vừa này.

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Thẩm Quyện: "..."

Thẩm Quyện khựng hai giây, xoay đầu nhìn cô.

Lưu Phúc Giang tiếp tục nói: "Bạn học Lâm Ngữ Kinh, 692 điểm, kém hai điểm xếp hạng hai trong khối, vô cùng tốt, vỗ tay."

Tay Lý Lâm vỗ đến sắp nát rồi, ở phía sau cô cực kỳ hưng phấn mà vỗ vỗ góc bàn: "Lâm muội, cậu mạnh quá nha!"

Mặt Lâm Ngữ Kinh đã hoàn toàn không chút thay đổi rồi.

Mợ nó lại kém hai điểm.

Đây chẳng lẽ là thứ nghiệt duyên quái gì đó sao?

Hoặc là lời nguyện gì đó đến từ chữ số Ả rập 2?

Thẩm Quyện cố ý à!?

Cậu làm sao lại có thể thi chuẩn như vậy?

Đời này của Lâm Ngữ Kinh, tuyệt không muốn thấy 2, hai, hoặc là đôi, cặp; các thứ đại diện cho đơn vị hai.

Cả tiết học kế tiếp, Lâm Ngữ Kinh một câu cũng không muốn nói. Cô thậm chí có trong thoáng chốc cảm thấy một màn này hình như đã từng

quen thuộc, hết sức quen thuộc, dường như cô đã từng trải qua, chuyện cô lại thấp hơn Thẩm Quyện hai điểm này.

Thẩm Quyện cũng không nói chuyện. Mãi đến tan học, cậu giơ tay, ngón trỏ khẽ chọc chọc cánh tay cô.

Lâm Ngữ Kinh mờ mịt đứng dậy, nhường chỗ cho cậu, đứng ở lối đi nhỏ bên bàn, chờ cậu ra ngoài.

Thẩm Quyện đứng lên, đi ra cửa phòng học.

Lâm Ngữ Kinh lại mờ mịt trở về ngồi.

Ba giây sau, Thẩm Quyện một lần nữa xuất hiện ở cửa phòng học, rũ mắt nhìn cô: "Lâm Ngữ Kinh."

Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu lên.

Thẩm Quyện khẽ nâng cằm: "Đi ra."

Lâm Ngữ Kinh vẫn không nhúc nhích ngồi ở đó, lạnh lùng nhìn cậu.

Thẩm Quyện thở dài: "Cậu có ngốc không đấy?"

Lâm Ngữ Kinh lập tức đáp: "Cậu mới ngốc."

Thẩm Quyện: "Nói chuyện nhé?"

"Bạn học Thẩm, cậu không nhận ra tôi bây giờ một câu cũng không muốn nói với cậu à?" Lâm Ngữ Kinh kéo giọng nói, "Trước giờ tôi chưa hề biết hận thấu xương là tư vị gì, bây giờ tôi biết rồi, cảm ơn cậu."

Thẩm Quyện tức đến mím cười, bước tới trước hai bước, chống lên cạnh bàn cô cúi người xuống, trầm giọng nói: "Nếu cậu không muốn tự đi

ra cũng được, tôi không ngại lại đùa giỡn lưu manh, ví dụ như ôm cậu ra ngoài."

Cậu trông có vẻ khí áp hơi thấp. Con người đen thâm trầm, mười phần cảm giác áp bách. Lúc nửa câu đầu xuất ra, Lâm Ngữ Kinh nhìn tư thế này suýt chút nữa cho là cậu muốn đánh nhau.

Kết quả nửa câu sau liền ôm ấp.

Lâm Ngữ Kinh há miệng, vô thức nhìn bốn phía một vòng.

Sau khi bọn họ kết thúc thi giữa kỳ tuần trước, vừa bắt đầu lớp tự học buổi tối. Cho nên hết tiết học cuối cùng không tan học, giữa chừng có nửa giờ nghỉ ngơi, sau đó về tự học.

Trong lớp phân nửa đã đi ăn tối. Đám Lý Lâm cũng chạy đến hàng cuối cùng bàn bạc chuyện thi bóng rổ. Mấy người bên cạnh lớp trưởng đang gặm bánh với vùi đầu làm bài tập, không nhìn sang bên này.

Lâm Ngữ Kinh hăng giọng một cái, đứng dậy cùng cậu ra ngoài.

Lớp mười không cần tự học buổi tối, đã tan học. Trong sân trường có thể thấy học sinh lớp mười đeo cặp sách lục tục kéo ra ngoài.

Lâm Ngữ Kinh đi tới trước cửa sổ cuối hành lang, dựa lưng vào bệ cửa sổ, không nói gì, chờ đối phương mở miệng trước.

Thẩm Quyện dựa vào bức tường đứng đối diện. Đèn trong hành lang là màu vàng, so với loại sáng rõ trong phòng học thì loại này tối hơn một chút. Hai người đối diện trong chốc lát, Thẩm Quyện nhíu nhíu mày: "Tôi biết cậu rất để ý cái này, nhưng tôi..."

"Cậu không để ý sao?" Lâm Ngữ Kinh hỏi.

"Cái gì, thành tích à?" Thẩm Quyện nhàn nhạt nói, "Cũng tạm."

Lâm Ngữ Kinh gật đầu: "Lần này cậu thi giữa kỳ, có cố ý đáp sai hai câu sao?"

Thẩm Quyện không hề nghĩ ngợi: "Không có."

"Cậu xem!" Lâm Ngữ Kinh chột vồ bệ cửa sổ cẩm thạch lạnh như băng một cái, "Cậu còn không biết xấu hổ nói không có sao? Cậu vì thắng tôi mà vất hết óc chứ gì."

Thẩm Quyện: "..."

Lâm Ngữ Kinh xoa xoa lòng bàn tay vồ đến hơi đau, cúi thấp đầu, bỗng nhiên thở dài.

"Bạn học Thẩm, tôi đây chấp nhận thua cuộc, " Vẻ mặt Lâm Ngữ Kinh tiu nghỉu, nói, "Lần này cậu quả thực lại cao hơn tôi hai điểm rồi. Như chúng ta đã nói xong trước đây, ai điểm cao hơn người đó thắng, học bổng lần này tôi để cho cậu."

Thái độ của cô bất chợt thay đổi. Thẩm Quyện nhượng nhượng mày.

Lâm Ngữ Kinh tiếp tục nói: "Thế nhưng có chuyện tôi muốn thương lượng với cậu một chút."

Thẩm Quyện bất động thanh sắc: "Ừm, cậu nói."

"Chờ đến khi cậu nhận được giấy khen phần thưởng hạng nhất với học bổng kia, có thể cho tôi sờ chút không?" Lâm Ngữ Kinh dè dặt hỏi.

"...?"

Thẩm Quyện không nói gì, xem không hiểu cô định bán thuốc gì trong hồ lô*.

(*) Đây là câu nói phổ biến bên Trung, có nghĩa là không đoán trước được, không hiểu người đó đang làm cái gì. Có nguồn gốc từ cổ đại, bởi việc người Đạo giáo thường sử dụng bầu như một vật chứa dược liệu và người ta không thể đoán được bên trong chứa loại thuốc nào. (sohu.com)

Nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng tới việc Lâm Ngữ Kinh phát huy. Cô đã nhập vai.

Thiếu nữ nhu thuận đứng trước cửa sổ. Ánh hoàng hôn màu cam ấm áp xuyên qua cửa sổ thủy tinh rơi vào hàng lang, khám khắp người cô một lớp lông tơ mịn màng. Cô lặng lẽ nhìn cậu.

Tướng mạo của cô vốn dĩ không có chút tính công kích nào, hết sức vô hại. Dùng lời của Tướng Hàn mà nói, cho người ta ấn tượng đầu tiên chính là một tiểu tiên nữ vào đời chưa lâu.

Tiểu tiên nữ rũ mắt, lông mi thật dài rũ rượi xếp xuống, tâm tình nơi đáy mắt bị che lấp chặt chẽ, thanh âm rất nhẹ: "Bạn học Thẩm, nói thật với cậu nhé. Tôi thật ra là đến từ trong nông thôn đấy, nguyên quán ở thôn Hoa Sen. Không biết cậu đã nghe qua chưa, rất nghèo, ngày ngày nuôi heo. Tôi thực sự cảm thấy mình có thể đến thành phố lớn này để học tập là cực kỳ may mắn. Từ trước đến nay tôi cũng chưa từng nhận được học bổng, nhất là còn... nhiều tiền như vậy, cho nên tôi chỉ muốn sờ chút là được..."

Lâm Ngữ Kinh khẽ hít hít mũi: "Phải rồi, tôi còn chưa nói cho cậu tên gọi ban đầu của tôi. Tôi tên Lâm Thúy Hoa."

"..."

Thẩm Quyện im lặng chỉ ít mườì giây, đứng đó dựa vào tường không nhúc nhích nhìn cô. Ngay khi Lâm Ngữ Kinh suýt chút nữa không nhận được muốn ngẩng đầu lên, cậu mới mở miệng nói: "Sờ chút là được?"

Lâm Ngữ Kinh không ngẩng đầu, yên lặng gật gật đầu.

"Được, " Thẩm Quyện nói, "Không vấn đề gì, đến lúc đó để cho cậu sờ chút."

"..."

Lâm Ngữ Kinh:?

Lâm Ngữ Kinh trong nháy mắt không còn sục sịt nữa rồi, ngẩng đầu lên, mặt không thay đổi nhìn cậu: "Thẩm Quyện, cậu, cái tên này không có chút lòng đồng cảm nào sao?"

"Đồng cảm chứ. Bóp cổ tay* thờ dài đồng cảm, tôi đã bảo nhìn cậu khá quen rồi mà." Thẩm Quyện nói.

(* Bóp cổ tay (扼腕) là một từ có nguồn gốc từ sự kiện lịch sử có thật, ý chỉ hành động dùng tay này nắm lấy cổ tay kia của mình, nhằm mô tả các hoạt động tâm lý như suy nghĩ, tức giận, hứng thú. (baidu)

Lâm Ngữ Kinh không phản ứng kịp: "Cái gì?"

"Cậu ở thôn Hoa Sen này bao nhiêu năm rồi?" Thẩm Quyện hỏi.

Lâm Ngữ Kinh cứ cảm thấy người này đang gài bẫy cô, không nói chuyện.

Thẩm Quyện cong môi, lười biếng nói: "Kế bên thôn Hoa Sen của các cậu, có một thôn Lá Sen, cậu biết chứ."

"..."

Tôi biết cái đếch á.

Thẩm Quyện: "Cậu hẳn phải biết, không chừng cậu còn từng gặp tôi. Thôn bọn tôi không chỉ phải nuôi heo, mà còn phải làm ruộng."

"..."

Con mợ nó chắc tôi tin á.

Lâm Ngữ Kinh thực sự không nhìn được, lờm một cái trắng mắt, còn chưa kịp đáp.

Thẩm Quyện tiếp tục nói: "Vào thành phố học tập quả thực không dễ dàng. Cậu cũng biết, hiện tại tôi một thân một mình ở trong studio, bình thường phí sinh hoạt cũng phải tự mình kiếm."

Lâm Ngữ Kinh ngây người rồi.

Cuối cùng Thẩm Quyện bổ sung: "Thẩm Quyện cũng không phải tên thật của tôi. ". Cậu suy nghĩ nửa giây, "Tôi tên Thẩm Thiết Trụ thì phải."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

*

Lâm Ngữ Kinh quả thực không nói dối. Kỳ thật tường tận tính toán một chút, nguyên quán của cô đúng là ở nông thôn.

Phụ thân đại nhân tôn kính của cô, Mạnh Vĩ Quốc tiên sinh năm đó một mình vượt qua nghìn dặm, một đường chém giết* từ nông thôn đến Đố Đô học tập, trở thành một thanh niên nhỏ tuổi duy nhất trong lịch sử thôn bọn họ không cần trông trọt nuôi heo.

(*) Ý chỉ trải qua nhiều khó khăn, gian khổ

Cuối cùng thành đôi với con gái chủ tịch một xí nghiệp nào đó ở Đố Đô, hôn nhân mỹ mãn, sự nghiệp thành công.

Chẳng qua là tiệc vui chóng tàn mà thôi.

Còn như Thẩm Quyện, lúc đầu Lâm Ngữ Kinh cảm thấy cậu chính là đang thuận miệng nói nhảm. Nhưng khi nghe được câu "Hiện tại tôi một thân một mình ở trong studio, bình thường phí sinh hoạt cũng phải tự mình kiếm", cô có chút dao động.

Bởi vì điều này có lẽ là sự thực.

Đây là cô tận mắt nhìn thấy. Trước đây trong lúc vô tình Thẩm Quyện đã nhắc tới chuyện này với cô một lần.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy lời cậu nói đại khái là nửa thật nửa giả. Cái gì mà thôn Lá Sen, cái gì mà Thiết Trụ gid đó thì khỏi cần nói đi, kẻ ngu cũng biết là giả.

Tôi thấy cậu khá quen, trước kia hai chúng ta phải chẳng đã gặp nhau ở cửa thôn -- còn lời như này, Lâm Ngữ Kinh cũng chẳng hơi đâu để ý.

Thế nhưng cậu có thể là đúng là, điều kiện kinh tế tương đối bình thường, cần tự mình kiếm phí sinh hoạt dùng để học tập gì đó.

Vậy thì học bổng này với cậu mà nói, quả thực quan trọng hơn một xíu rồi. Lâm Ngữ Kinh không cần số tiền này. Phí sinh hoạt mỗi tháng Lâm Chỉ cho cô còn bằng mười cái học bổng này nhân lại.

Lâm Ngữ Kinh bắt đầu mờ mịt.

Hay là bỏ qua đi, hơn nữa sự thực đúng là cô thua, kiểm tra còn chẳng bằng người ta.

Lâm Ngữ Kinh nằm trên giường, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Lâm Ngữ Kinh mày bị gì thế này. Có phải vì mày thích người ta, cho nên kiểm tra mới cố ý vụng trộm thi thấp điểm hơn người ta một chút phải không?"

Cô dừng một chút, một tay che mặt, thở dài: "Đúng cái đêch í, mình có bệnh rồi sao?"

*

Cách tuần, vòng đầu tiên của trận đấu bóng rổ chính thức bắt đầu, không phân biệt lớp ban tự nhiên hay xã hội, xáo trộn lên rút thăm chọn đối thủ vào đấu loại.

Đấu loại chính là cơ chế sàng lọc. Hai lớp đấu với nhau, lớp nào thắng thì được vào vòng trong. Thua thì trực tiếp loại, cuộc thi bóng rổ cuối cùng trong cuộc đời học sinh trung học sẽ không còn bất cứ quan hệ gì với bạn nữa, bái bai thanh xuân của bạn.

Đội toàn bộ của lớp 10 tốt xấu gì cũng góp được năm tuyển thủ chính thức với hai người dự bị, tổng cộng có bảy cầu thủ. Dù sao nam sinh nhiều như vậy, thực ra mọi người ít nhiều gì chơi bóng cũng tốt. Chẳng qua là đánh chơi với đánh thi suy cho cùng cũng có khác biệt.

Trước khi tranh tài một ngày, ủy viên thể dục đến tổ thể dục rút thăm, lúc trở lại cả mặt xanh lét.

Tổng Chí Minh đi tới, vỗ vai cậu ta một cái: "Lão Vu, sao rồi."

"Không được tốt lắm, " Vu Bằng Phi hừ khí vô lực, "Lớp 7."

Tổng Chí Minh: "... Cái đ*ch, mợ nó mà là thứ vận may quái gì vậy, nói với mà bao nhiêu lần rồi, đi vệ sinh xong nhất định phải rửa tay thật kỹ."

"Tao chưa rửa cái rắm, " Vu Bằng Phi phẫn nộ rít gào, "Ông đây vừa bước vào tổ thể dục, ủy viên thể dục lớp 7 lập tức tới bá cổ tao nói phải rút thăm, muốn thi với lớp mình, hai lớp có một giao ước nhất định

phải tuân thủ bla bla. Đ*ch mẹ nó nói gần mười phút không ngớt miệng. Nó với lão Giang có quan hệ họ hàng gần gì đó hay sao á."

Tổng Chí Minh: "Giáo viên thể dục đồng ý rồi?"

"Đồng ý rồi, " Vu Bằng Phi hữu khí vô lực, "Ông thầy kia thích xem náo nhiệt, mà cũng không phải không biết, không nói hai lời liền đồng ý."

Tổng Chí Minh còn chưa hết hy vọng: "Lớp khác cũng không có ý kiến?"

Vu Bằng Phi nhìn cậu ta: "Lão Tổng, mày trét cứt trong đầu à. Lớp 7 mạnh vl như vậy, mấy lớp khác hận không thể không chạm mặt bọn họ trong trận chung kết, có thể có ý kiến gì?"

Bọn họ tụm một vòng xung quanh Lý Lâm, người nào người nấy đều mang vẻ mặt tuyệt vọng, Lâm Ngữ Kinh nhìn mà có chút buồn cười: "Các cậu sao lại tang thương như thế, lớp chúng ta không phải đã góp đủ năm người rồi sao, cũng đâu phải nhất định sẽ thua."

Tổng Chí Minh biểu cảm khốn khổ nhìn cô: "Bà chủ Lâm, tại sao cậu lại cảm thấy, chúng ta chỉ cần có thể góp đủ năm người liền không nhất định sẽ thua."

Lâm Ngữ Kinh đếm trên đầu ngón tay: "Cậu, ủy viên thể dục, Vương Nhất Dương, ba người các cậu chẳng phải đều chơi bóng rất tốt sao, còn có người anh em cao nhất lớp ta, tên là gì?"

"Cậu cứ gọi cậu ta là lão Cao đi, dù sao cậu ta cũng cao, bọn tớ đều gọi như vậy. Cái này không quan trọng. " Tổng Chí Minh khoác tay lên vai Lý Lâm, "Cậu biết PG đội chúng ta là ai không?"

Lý Lâm không được tự nhiên run run vai.

"Ai vậy?" Lâm Ngữ Kinh hỏi.

"Lý Lâm."

"..."

"Chính là cái thân cao một mét bảy này, uống cái trà hoa cúc mà cmn ngày nào cũng có người đổ súp bảo đậm đặc vào trong, tìm trọn một học kỳ cộng hai tháng mà đến bây giờ vẫn chưa nhận ra hung thủ thực ra đều là tớ, kẻ ngu si Lý Lâm này." Tổng Chí Minh chết lặng mà nói, "Bà chủ Lâm, một người như vậy làm hậu vệ kiểm soát bóng, cậu cảm thấy lớp ta còn có hi vọng sao?"

Lý Lâm xoay đầu lại, mặt không đổi sắc nhìn cậu ta: "Cmn thì ra là mày đồ."

"Mày tự xem đi, bạn học trước đây cùng lớp với mày trong lớp 10, trừ tao ra còn có người thứ hai sao?" Tổng Chí Minh nói.

Lý Lâm thở dài: "Quên đi, bây giờ tao không có tâm trạng tính toán mấy cái này với mày." Cậu ta sụp đổ nói, "Tao đây phải làm sao bây giờ? Tao đã là cầu thủ dự bị có trình độ cao nhất rồi!"

"..."

Lâm Ngữ Kinh trầm mặc hai giây, hỏi: "Sao các cậu không hỏi Thẩm Quyện thử?"

Cô nói lời này ra, một vòng người đều yên lặng.

Tổng Chí Minh vô thức nhìn thoáng qua Thẩm Quyện đang đỡ đầu đọc sách. Bọn họ và lão đại làm bạn cùng lớp mấy tháng nay, tiến bộ lớn nhất chính là rốt cuộc đã dám qua chỗ cậu tán gẫu.

Môi Tổng Chí Minh giật giật, dùng khẩu hình miệng không tiếng động nói với Lâm Ngữ Kinh -- không dám.

Lâm Ngữ Kinh gật đầu, làm động tác tay OK với cậu ta, nghiêng nghiêng đầu, xoay người, nhìn về phía Thẩm Quyện.

Sau khi cô nói xong câu nói vừa nãy kia, Thẩm Quyện cũng đã ngược mắt lên, đang nhìn cô.

Dù sao cũng là nói chuyện phiếm ngay bên cạnh cậu, cậu cũng nghe thấy câu được câu không. Nghe tên mình được nhắc tới không thể nào làm bộ không nghe thấy được.

Thẩm Quyện nhìn cô, nhướng nhướng mày.

"Bạn học Thẩm, " Lâm Ngữ Kinh nghiêng người nhích lại gần, dùng khẩu âm thành phố A cực kỳ không chuẩn của mình mà hỏi, "Đánh* trận bóng rổ nhé?"

Thẩm Quyện không chút nghĩ ngợi, tốc độ nói rất nhanh: "Đánh*."

Lâm Ngữ Kinh nghe không hiểu: "Hả?"

"Không đánh." Thẩm Quyện nói.

Hết chương 43.

(*) Lâm Ngữ Kinh phát âm sai (伐当 thành 伐啦), để dễ hình dung mình sửa lại như trên, tuy rằng sai chính tả nhưng mọi người hiểu là được mà ha =)). Câu đầu tiên là Thẩm Quyện sửa sai cho Lâm Ngữ Kinh, câu thứ hai là trả lời câu hỏi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Các chị em, mong chờ một hiện trường cỡ lớn thật là thơm. *ý tác giả là mong đợi phản hồi nhiệt tình từ độc giả (=))) t cũng mong)

Tôi tên Thẩm Thiết Trụ thì phải, các bạn thấy thế nào.

Tôi thấy rất tốt:D

*

Về vấn đề tiếng địa phương ở cuối ah, mọi người cũng không cần nghiên cứu quá sâu [...]

Sherry:

T mới tìm được nguồn raw mới, nguồn này có cả lời tác giả (bản raw trước không có). Sau này sẽ thêm vào~

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Lăng Lơ Không Giới Hạn

Thi đấu bóng rổ cũng được xem là một hoạt động lớn, kết thúc cái này thì học kỳ sau sẽ không còn hoạt động giải trí nào được nhà trường chính thức tổ chức nữa. Mức độ coi trọng của mọi người có thể sánh với đại hội thể thao.

Mượn lời của Lý Lâm mà nói: "Đại hội thể thao thì có cái gì? Chỉ là ngồi ở chỗ đó ăn ăn uống uống nhìn đám kiện tướng thể thao tuôn mồ hôi trên đường chạy nóng rục. Đấu bóng rổ không giống nha, nam sinh và nữ sinh cùng nhau chơi thả phanh. Nam sinh chơi bóng thuận tiện phát tán chút mị lực của mình một chút, nữ sinh xem nam sinh mình thích ra vẻ ngẫu lòi."

— lúc nói câu này, cậu còn chưa xác định phải xuất chiến vào hàng ngũ chính thức của đội toàn bộ của lớp 10.

Lâm Ngữ Kinh cẩn thận nhớ lại một hồi, phát hiện điều Lý Lâm nói quả thật có đạo lý. Hồi cô học lớp mười, nữ sinh cùng lớp kéo cô đến xem thi đấu bóng rổ lớp mười một. Trên khán đài bao quanh sân bóng rổ tầng tầng lớp lớp, bốn phía toàn là người. Lục Gia Hành khi đó làm đội trưởng, không biết đã thu hoạch bao nhiêu trái tim nhỏ [♥] của đám học muội.

Vào thời điểm diễn ra đại hội thể thao, Văn Tử Tuệ cũng tham gia thi tiếp sức. Hơn nữa lúc lớp 7 nói người lớp 10 đụng vào làm bọn họ rơi mất gậy, Văn Tử Tuệ là người đầu tiên không nghe nổi mà lao ra. Cô phần nộ đến cực điểm, thành lập đội cổ vũ hùng mạnh.

Thành viên của đội gồm ba người, lần lượt là cô ấy và lớp phó môn tiếng Anh, lớp phó môn ngữ văn.

Lâm Ngữ Kinh là một thể loại cực kỳ không có tinh thần vì tập thể. Do vậy khi Văn Tử Tuệ tìm tới cô, Lâm Ngữ Kinh không hề nghĩ ngợi liền từ chối.

Văn Tử Tuệ vốn vẫn có chút sợ khi tìm đến, bởi ân oán giữa cô và Lâm Ngữ Kinh lù lù ngay trước mắt. Nhưng vì lớp 10, vì tập thể, Văn Tử Tuệ không bận tâm: "Bạn học Lâm, trước tiên chúng ta không nói tới thi đấu bóng rổ, cậu thử xem xem trong bất cứ loại hình thi đấu nào, có phải đều có đội cổ động viên không?"

"Thi cử á, mọi người chỉ cần ngồi tại chỗ yên lặng làm đề thi." Lâm Ngữ Kinh nói.

"..." Văn Tử Tuệ cũng không nhụt chí: "Thi cử và thi đấu không giống nhau, liên quan đến đến vinh dự của tập thể lớp chúng ta. Tôi đi hỏi lớp 8 lớp 9 kể bên rồi, các cậu ấy cũng có đội cổ động viên, đều có rất nhiều người, lớp chúng ta cũng không thể ít được."

Cô ấy giày vò quả thực chẳng khác gì ủy viên thể dục lúc trước, đứng ngay bên cạnh bàn kiên trì nói không ngớt. Lâm Ngữ Kinh mặt không cảm xúc nhìn cô ấy, hù dọa: "Bạn học Văn, chuyện lần trước tôi còn chưa tha thứ cho cậu đâu. Cậu coi chừng tôi tâm trạng không tốt quay lại tính sổ với cậu đấy."

Cô nói xong, xòe tay về phía cô ấy.

Vết xước trên hai lòng bàn tay còn chưa khép lại. Trên vết thương kết một tầng vảy mỏng, rụng mất một nửa.

Văn Tử Tuệ nhìn vảy trên tay cô mà ngẩn người. Tay Lâm Ngữ Kinh rất đẹp, vừa trắng vừa gầy, ngón tay dài nhỏ, đường vân lòng bàn tay sạch

sẽ. Hai miếng vá màu nâu nhạt xuất hiện cực kỳ phá hoại vẻ đẹp tổng thể.

Không biết nên hình dung cảm giác đó thế nào, có lẽ là hổ thẹn.

Văn Tử Tuệ từ nhỏ đến lớn, thật ra cũng không có tâm tư xấu xa, chỉ là quen được nuông chiều. Lúc đó cô ấy chẳng qua là nhìn Lâm Ngữ Kinh có hơi khó chịu, đố kị, hơn nữa lại cảm thấy cô giả tạo, va vào một phát.

Bây giờ nhìn thấy bởi vì cô mà vết thương này còn chưa lành, liền cảm thấy mình lúc đó thật đúng là đứa ngốc.

Văn Tử Tuệ cúi đầu thật thấp, thật không nỡ nhìn lại: "Ai, xin lỗi, tôi thật... tôi lúc đó có lẽ đầu óc bị hỏng rồi, xin lỗi..."

Lâm Ngữ Kinh há miệng: "... Tôi không phải ý này, tôi đã sớm tha thứ cậu."

Văn Tử Tuệ không lên tiếng.

Xoắn xuýt vài giây, Lâm Ngữ Kinh thở dài, "Đội cổ vũ phải làm gì?"

Văn Tử Tuệ ngẩng đầu lên, mắt sáng rực: "Chỉ cần gia tăng tinh thần là được. Chúng ta hiện tại chỉ có bốn người." Cô ấy đã ngầm thừa nhận cô gia nhập, "Thêm cậu là bốn, đến lúc đó tôi lại huy động thêm."

Lâm Ngữ Kinh lại than: "Đời này tôi chưa bao giờ có thời khắc hi sinh vì tập thể như thế."

Văn Tử Tuệ nói tiếp với cô chuyện đội cổ vũ. Chuông vào học vang lên, Thẩm Quyện từ trong hành lang đi vào. Văn Tử Tuệ lùi về sau hai bước lớn: "Vậy nhé, trước tiên chỉ như vậy." Cô ấy dừng một chút, ngó ngó tay cô, "Tay cậu bây giờ còn đau không? Cuối tuần này để tôi về bảo mẹ hầm cho cậu chút canh, đựng trong bình giữ nhiệt đem tới. Phòng ngủ của cậu có phải là ngay kế bên tôi không?"

Lâm Ngữ Kinh vô cùng không am hiểu cách ứng đối loại thiện ý đột ngột xuất hiện này, vội vã phất tay áo một cái: "Không cần, không cần đâu, tôi sắp lành rồi, đừng phiền phức."

Thẩm Quyện nghe vậy nghiêng đầu nhìn cô một cái.

Vương khùng long cầm giáo án đi vào phòng học, đứng trước bục giảng gõ gõ mặt bàn: "Còn lải nhải lải nhải gì nữa, vào học rồi các đại ca. Chuông vào học đánh xong nửa giờ rồi không nghe thấy sao? Văn Tử Tuệ em đừng có đứng đó nói chuyện với đám chị em của em nữa, giờ giải lao nói chưa đủ à? Em muốn ngồi chung một chỗ với Lâm Ngữ Kinh đến thế thì chuyển ghế của em tới đây ngồi đi. Không thì thương lượng với Thẩm Quyện một chút, hai em đổi chỗ."

Văn Tử Tuệ nhìn Thẩm Quyện một thoáng. Lúc trước cô bị Thẩm Quyện chính chính đáng đáng dọa cho một phen. Dù rằng cả quá trình thái độ của nam sinh nom đều bình tĩnh hờ hững, thậm chí còn hết sức lễ độ. Thế nhưng không biết vì sao, chính là khiến người ta nảy sinh một loại ảo giác: Dám nói không một cái ông đây liền giết chết mợ mày.

Văn Tử Tuệ khẽ rụt vai, chạy về đến chỗ của mình ngồi xuống.

Trong tuần lễ có thành tích này, chủ yếu chính là giảng bài thi. Lần này đề mỗi môn đều khó hơn đề thi tháng không ít. Câu vật lý cuối cùng Lâm Ngữ Kinh rốt cuộc vẫn làm sai, Vương khùng long giảng một nửa, Lâm Ngữ Kinh đã hiểu, viết ra đáp án chính xác.

Viết xong cô quay đầu, liếc mắt nhìn phiếu trả lời của Thẩm Quyện.

Tự luận đều đúng hết, chỉ sai một câu trắc nghiệm.

Fuck you.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy từ khi biết Thẩm Quyện, tần suất chửi tục không tiếng động trong lòng cô tăng vọt với tốc độ mắt thường cũng thấy được.

Thẩm Quyện chú ý tới ánh mắt oán hận của cô, do dự một chút, không lên tiếng.

Thật ra cậu muốn nói, câu cuối cùng này còn có một cách giải. Vương khùng long đại khái là xem xét đến trình độ bình quân của mọi người, nên mới tính như thế cho dễ hiểu hơn một chút, nhưng trình tự các bước quá nhiều, phiền phức.

Nếu như cậu nói câu này ra, cậu cảm thấy Lâm Ngữ Kinh sẽ lại phớt lờ cậu cả tuần mất.

Thẩm Quyện lại liếc cô một cái, nhìn thấy thiếu nữ vân vê bút, gạch cách giải cực kỳ phức tạp kia đi.

Cô lấy đầu bút chọc chọc má, nghĩ một hồi, sau đó nâng bút "xoạt xoạt xoạt" viết một loạt công thức biến đổi đơn giản hơn. Cuối cùng cho ra kết quả ngắn hơn loại vừa này ba, bốn hàng.

Thẩm Quyện không tiếng động cong khóe môi.

Bỗng nhiên lại có loại cảm giác rất tự hào là thế nào?

*

Lâm Ngữ Kinh không ngờ Văn Tử Tuệ thật sự nói được làm được, lại tìm thêm ba người gia nhập đội cổ động viên.

Số lượng nữ lớp 10 tuy rằng ít, nhưng chất lượng đều rất cao, có thể bởi vì mọi người đem hết thời gian học tập dùng cả cho ăn diện. Nói chung giá trị nhan sắc tổng thể nhìn vẫn rất đáng gờm. Tự học sớm hôm diễn ra

đầu bóng rổ đó, Văn Tử Tuệ ôm một đồng lớn quần áo đi vào, lấy cái trên cao nhất ném cho Lâm Ngữ Kinh.

Lâm Ngữ Kinh miệng ngậm túi sữa, tay còn cầm cơm nếp cuộn, ậm ờ lầm bầm hai tiếng: "Gì đây?"

"Đồng phục đội!" Văn Tử Tuệ nói, "Mỗi người một cái, tôi tìm một học sinh của mẹ tôi mượn đấy!"

Mẹ Văn Tử Tuệ là giáo viên đại học, có thể mượn được đồng phục đội cổ động viên cũng không lạ, ngay cả đồng phục chơi bóng của đội toàn bộ của lớp 10 cũng là do cô ấy cung cấp.

Cô ấy lại đưa quần áo cho những nữ sinh khác, động tĩnh rất lớn, bọn Tổng Chí Minh cũng xúm lại: "Tuệ tỷ, cái gì đây, đội cổ vũ lớp ta còn có đồng phục luôn à, bài bản nha! Mở ra xem xem trông thế nào."

Lâm Ngữ Kinh giờ mới kinh hoàng đưa cục cơm sang bên cạnh, Thẩm Quyện tự nhiên mà nhận lấy. Lâm Ngữ Kinh cắn sữa tươi lầm bầm một tiếng "Cảm ơn", dùng tay để trống mở tung nó ra.

Một bộ rất đoan chính, áo chơi bóng T-shirt khổ lớn màu đỏ, mặt trên in chữ với số màu đen. Bên dưới là quần short ống rộng màu đen, không tồn tại vấn đề hở hang.

Lâm Ngữ Kinh thở phào nhẹ nhõm. Đồng phục đội cổ vũ không giống với tưởng tượng của cô lắm, chí ít còn nằm trong phạm vi bình thường, thuộc về loại quần áo mà bình thường fan bóng nữ sẽ mặc khi đi xem đấu bóng.

Nhưng suy nghĩ của nam sinh và nữ sinh, dường như vĩnh viễn không bao giờ giống nhau.

Ban đầu lúc bọn Tổng Chí Minh nói câu "Là đồng phục của đội cổ vũ à", vẫn rất đơn thuần là tham gia trò vui tò mò giục cô mở xem. Kết quả nhìn thấy là áo bóng, bọn họ bỗng nhiên cứ như đã cắn thuốc.

Đám đồng chí nam trong lớp bỗng chốc sôi trào cả lên. Vương Nhất Dương ngồi đằng trước điên cuồng đập bàn: "Bóng rổ bảo bối! Bóng rổ bảo bối!"

Tổng Chí Minh kéo một bộ quần áo trong tay Văn Tử Tuệ, giơ góc đồ lên lắc lư: "Huấn luyện viên! Cái quần này quá dài rồi huấn luyện viên! Có thể đổi thành 齐哔* không —— "

(*) Từ này tui không hiểu nghĩa, tra cũng không có kết quả. Là tác giả gõ nhầm sao(?) QAQ

Vu Bằng Phi đập một phát lên đầu cậu ta: "Tổng Chí Minh cmn mà có thể có chút tố chất không?". Cậu đoạt lấy quần áo trong tay Tổng Chí Minh, tiếp tục hoàn thành sự nghiệp đứng trên ghế diễn thuyết còn dang dở của cậu ta, "Huấn luyện viên, không cần sửa lại, như này tôi cũng chấp nhận, cảm ơn CCTV*. Trận đấu bóng rổ mơ nó nhanh bắt đầu đi, chẳng phải là giấy khen thôi sao, tôi không thèm, trực tiếp cho lớp 7 đó."

(*) Đài truyền hình trung ương Trung Quốc (đừng hỏi tui nó có liên quan gì, tui cũng không biết)

Lý Lâm khóc ròn khóc rã mà ôm bấp đùi cậu ta: "Ủy viên thể dục! Tao đồng ý đánh chính thức! Để tao đánh chính thức thật sự là quá tốt rồi!!"

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Lâm Ngữ Kinh không hiểu sao đám nam sinh này đột nhiên lại phát rồ rồi.

Cô ngậm sữa tươi, vừa cạn lời vừa buồn cười nhìn bọn họ một lúc, xoay người gấp quần áo bỏ lại vào túi, nhét vô học bàn.

Đám Lý Lâm phía sau vẫn còn đang náo loạn. Văn Tử Tuệ hiển nhiên cũng rất cạn lời, tốn cả đồng sức lực mới đoạt lại cái này trong tay Vu Bằng Phi, không nhịn được mắng bọn họ: "Các cậu bị khùng à! Hồi đại hội thể thao nhìn thấy đội cổ động viên với đội dâng hoa cũng đâu thấy các cậu như vậy. Bây giờ nổi điên cái gì?"

"Cậu là nữ, cậu không hiểu. Cái này chỉ có đám anh em nam giới chúng tôi mới hiểu được thôi. " Tổng Chí Minh nói, "Đơn giản mà nói, cái này cũng chẳng thua gì trang phục hầu gái."

Lâm Ngữ Kinh quay đầu, tìm cơm nếp cuộn cô vừa tiện tay giao cho Thẩm Quyện giữ.

Cô giơ tay về phía cậu cả nửa ngày: "Cảm ơn."

Thẩm Quyện nhìn cô, nửa ngày sau, mới chậm rì rì đưa cho cô: "Cậu là đội cổ vũ?"

"Đúng đấy, " Lâm Ngữ Kinh cắn một miếng cơm, hai má phồng lên, nuốt đồ trong miệng xuống, mới nói: "Vì vinh dự của lớp, Lâm Ngữ Kinh không ngại gian khổ."

Khóe môi Thẩm Quyện hơi trữu xuống, trông trầm lặng lại khó chịu: "Vì vinh dự của lớp nên nhất định phải vào đội cổ vũ?"

Lâm Ngữ Kinh liếc cậu: "Ông chủ Thẩm, tôi là một người rất có tinh thần vì tập thể. Nếu Văn Tử Tuệ tìm đến tôi, tôi nhất định phải đáp ứng rồi."

Thẩm Quyện "Xùy" một tiếng: "Ý cậu là tôi không có tinh thần vì tập thể?"

"Vấn đề rõ ràng như vậy cậu nhất định phải bắt tôi trả lời sao?" Lâm Ngữ Kinh nói.

Thẩm Quyện khựng một chút, dài giọng nói: "Bọn họ thiếu hậu vệ kiểm soát bóng, mà tôi chưa từng đánh qua vị trí này."

Lâm Ngữ Kinh ngân người: "Bình thường cậu đánh cái gì."

"SG*", Thẩm Quyện nói, "Tôi đảm nhiệm đạt được."

(*) Hậu vệ ghi điểm (SG)

Vị trí này còn được biết đến là vị trí số 2. Cùng với tiền phong phụ, hậu vệ ghi điểm là 2 vị trí có nhiệm vụ chính là ghi điểm thường xuất hiện ở biên trong đội hình bóng rổ thường gặp. Như tên gọi, nhiệm vụ chính của hậu vệ ghi điểm là thực hiện những pha ném rổ, đặc biệt là từ khoảng cách 3 điểm. Ngoài ra, hậu vệ ghi điểm cũng cần có kỹ năng cầm bóng, đi bóng và chuyền bóng tốt, sẵn sàng để xâm nhập vành rổ đối phương hoặc kiến tạo. (wikipedia)

Lâm Ngữ Kinh nhớ tới trò bắn một phát nổ một quả bóng nhỏ đáng sợ kia của cậu, cùng với lúc ở CLB xạ kích tùy tiện bắn hai mũi tên liền trúng hồng tâm.

Cô huyết sáo, nhướn mày nói: "Ray Allen* Bát Trung?"

(*) Ray Allen là một cầu thủ bóng rổ nổi tiếng người Mỹ.

Thẩm Quyện cũng dương dương mày: "Cậu biết nhiều đấy chứ."

Lâm Ngữ Kinh suy nghĩ một chút: "Hậu vệ ghi điểm của lớp chúng ta là ai vậy, hình như là Tống Chí Minh. Cậu thử hỏi xem cậu ta có thể đánh không, đôi cái chẳng phải được rồi sao?"

Cô nói xong, liền kịp phản ứng.

Thẩm Quyện sẽ nói sao?

Sẽ không.

Người này kiêu ngạo muốn chết, còn lâu mới nói mình chưa từng đánh vị trí này, cho nên không muốn.

Sau khi nói ra lời này làm sao còn ra vẻ được nữa, rất cản trở đám thiếu niên giang hồ bọn tôi lăn trợn xã hội đấy có được không.

Lâm Ngữ Kinh gật gù: "Vậy nếu cậu thực sự muốn thể hiện chút tinh thần tập thể của mình, đi theo tôi gia nhập đội cổ động viên cũng không phải không thể."

"... Tôi, fuck, " Thẩm Quyện trực tiếp bị lời này của cô làm chấn động rồi. "Bây giờ lá gan của cậu lớn thật nhỉ, nhìn ra tôi không có cách trị cậu đúng không?"

"Vậy vừa nãy cậu nhăn nhó nhìn tôi làm gì, đồng phục đội của tôi làm gì cậu à? Cậu trừng trừng mà dán mắt vào nó làm tôi tưởng cậu thích đấy."

"Tôi rất thích, " Thẩm Quyện nheo mắt lại, "Thứ tôi thích rất nhiều, cậu đều mặc cho tôi xem sao?"

"Tôi mặc cho cậu xem cái rắm. " Lâm Ngữ Kinh tựa ra phía sau, "Thẩm Quyện, cậu biết đây là tư tưởng gì không? Bạn gái hôm nay phải mặc quần cực ngắn ra ngoài, những tên con trai khác đều sẽ thấy. Thế loại cô ấy —— siêu —— phiền này mà phát ngôn trên blog hay diễn đàn sẽ cũng bị các cư dân mạng phun đủ ba trăm tầng lầu*."

(*) Ngôn ngữ mạng, mỗi lần tính là một comment.

Cô nói câu này xong, Thẩm Quyện đã ngậy người.

Lâm Ngữ Kinh ban đầu còn chìm đắm trong cảm xúc không được thoải mái, phản ứng vài giây, cũng ngây người.

Thẩm Quyện không lên tiếng, trầm mặc nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt trầm tĩnh mà sâu xa.

Lâm Ngữ Kinh cuống cuống bưng bình, há há miệng: "Không phải, tôi không phải nói tôi là bạn gái cậu, tôi chỉ là nêu một ví dụ, chỉ ——". Cô càng nói càng loạn, ngừng lại, thở dài, cúi đầu, vô lực nói, "Tôi không ý đồ..."

Thẩm Quyện vẫn như cũ không lên tiếng.

Tự học sớm không có Lưu Phúc Giang, trong lớp ầm ĩ. Vương Nhất Dương còn đang ở phía sau mừng rỡ tung hô bóng rổ bảo bối. Chỉ có chỗ này của hai người bọn họ, một khoảng yên lặng lúng túng.

Ngay khi Lâm Ngữ Kinh đã thềm xấu hổ đến không chịu được, cảm giác một giây sau mình sẽ tông cửa xông ra, Thẩm Quyện rốt cuộc cũng nói chuyện: "Chúng ta dựa theo ví dụ này của cậu mà tán gẫu đi." Cậu kéo giọng nói, "Tôi sẽ không vì bạn gái của tôi hôm nay mặc gì ra ngoài mà thấy phiền."

Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu lên.

Thẩm Quyện nghiêng đầu nhìn cô chăm chú, nhỏ giọng: "Tôi phiền chính là bất luận bạn gái của tôi mặc cái gì cũng là mẹ nó đi cổ vũ cho những thằng con trai khác, hơn nữa tôi còn phải ở bên cạnh mà nhìn."

*

Lâm Ngữ Kinh không muốn dựa theo ví dụ này mà tán gẫu tiếp với cậu. Bạn gái tới bạn gái lui, nghe cứ sai sai sao ấy.

Hơn nữa càng nói, tim cô đập càng nhanh.

Cuộc thi bóng rổ bố trí vào mỗi xế chiều sau khi hết tiết 1. Buổi sáng lên lớp bình thường, buổi chiều tại hai sân bóng rổ bên trong sân vận động, đồng thời tiến hành hai cuộc tranh tài.

Buổi chiều sau khi kết thúc tiết thứ nhất, Lâm Ngữ Kinh liền bị Văn Tử Tuệ và mấy cô gái kéo ra ngoài. Tổng cộng bảy đứa con gái, mọi người chen chúc trong nhà vệ sinh nữ thay quần áo.

Lâm Ngữ Kinh mới phát hiện, hóa ra không chỉ mỗi đội cổ vũ lớp bọn cô là tuân theo tiêu chuẩn như thế, nữ sinh lớp khác cũng đang thay. Dựa theo màu sắc có thể thấy được, tính cả bọn cô thì có thể chia làm ba nhóm.

Mặt sau đồ của cô viết số "04". Dựa theo lời Văn Tử Tuệ mà nói thì là người gánh vác giá trị nhan sắc của lớp 10. Cô ấy hiện tại đã hoàn toàn坦然 tiếp nhận sự thật này rồi, đồng thời chấp nhận chấp tay nhường lại danh hiệu hoa khôi lớp của mình.

Con gái là sinh vật rất thần kỳ. Dường như với các cô ấy, mọi người chỉ cần cùng nhau thay quần áo, hoặc cùng nhau đi vệ sinh, là có thể xây dựng tình hữu nghị thần bí.

Lâm Ngữ Kinh từ trước đến nay chưa từng qua lại với bạn nữ giới cùng tuổi. Ở lớp 10 lâu như vậy rồi mà cũng không tính là quen thuộc với nữ sinh cùng lớp. Kết quả hôm nay hình như đã nhanh chóng rút ngắn khoảng cách. Lúc lớp phó môn Anh Mã Đồng Đồng giúp cô chỉnh mặt sau của quần áo còn thuận tiện cười hì hì sờ soạng eo cô một trận: "Lâm Ngữ Kinh, eo cậu nhỏ ghê."

Văn Tử Tuệ đang buộc tóc, nghe vậy nhìn sang: "Chân cũng nhỏ. Đôi chân này của cậu thế nào vậy, vừa nhỏ vừa dài. Vốn dĩ tớ cảm thấy chân tớ rất đẹp, bây giờ, haiz."

Lâm Ngữ Kinh không được tự nhiên xoa xoa dưới mũi, có chút không quen.

Bình thường con gái nói những câu thế này thì phải đáp thế nào?

Nếu như là Lục Gia Hành hoặc Trình Dật, cô sẽ nói "Cái đồ lùn tịt như cậu, còn muốn so với tớ?"

"..."

Khăng định không thể nói như vậy rồi.

Sau khi Lâm Ngữ Kinh đắn đo suy nghĩ, nói rằng: "Tôi cảm thấy đáng người cậu thật sự rất tốt."

Cô nói xong, Văn Tử Tuệ lại vẫn xấu hổ, mặt phơn phớt đỏ: "Aiza sắp đến giờ rồi nhì, chúng ta mau ra ngoài đi."

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy những cô gái nhỏ tâm tư nhỏ nhặt này vẫn rất đáng yêu.

*

Lớp 10 và lớp 7 ở sân bóng rổ lâu hai. Bạn học hai lớp chia ra ngồi ở hai đầu khán đài. Chuyện hai lớp đánh cược với nhau ở đại hội thể thao lúc trước hầu như cả khối đều nghe nói ít nhiều, hơn nữa một trận khác hôm nay chỉ là hai lớp gà gà mổ nhau, không có gì đáng xem, cho nên đại đa số bạn học đều ở sân đấu của bọn họ.

Lúc đám Lâm Ngữ Kinh đi ra, trên sân òa lên một trận hoan hô cuồng nhiệt, liên tục có nam sinh huýt sáo.

Đội viên chính thức của Đội toàn bộ của lớp 10 mặc áo chơi bóng màu đỏ đồng dạng, ngồi trên hai tấm ghế dài bên trái ở dưới khán đài. Lâm Ngữ

Kinh vừa đi qua, vừa quét một vòng về phía khán đài lớp 10, không nhìn thấy Thẩm Quyện.

Kết quả chuyển tầm mắt lại, liền nhìn thấy người này ngồi trên ghế dài bên dưới, chìm lìm trong đám áo chơi bóng màu đỏ.

Lâm Ngữ Kinh đi tới: "Sao cậu xuống đây."

Thẩm Quyện vén mí mắt lên, nhìn cô một cái.

Cậu còn chưa nói gì, Lý Lâm bên cạnh đã hết như một con khi, giơ áo chơi bóng màu đỏ trong tay, nhảy nhót tưng tưng chạy tới: "Đến đây, giới thiệu cho cậu một đội viên chính thức của chúng ta, ông chủ Thẩm - Thẩm Quyện. Tớ cảm thấy lớp chúng ta chắc cú rồi, Thẩm Quyện! Thẩm Quyện tới tham gia thi đấu bóng rổ! Tớ có thể khoác lác một năm!"

Lâm Ngữ Kinh ngấn người, nghiêng đầu sang.

Thẩm Quyện đứng thẳng lên, chậm rãi kéo khóa áo khoác đồng phục, tiện tay ném sang ghế dài bên cạnh.

Bên trong áo khoác đồng phục là áo len màu trắng. Cậu cứ như thế đứng bên cạnh sân bóng, không nhanh không chậm kéo mép áo len, giơ cao cánh tay xốc lên trên, cởi áo len.

Lúc cậu giơ cánh tay, áo bị kéo lên trên, nơi thắt lưng lộ ra một đoạn eo rắn chắc.

Lâm Ngữ Kinh nghe thấy xa xa gần gần truyền đến không biết bao nhiêu tiếng thét chói tai của cô gái nhỏ.

"..."

Chưa từng thấy người nào như thế.

Lẳng lơ không giới hạn.

Cô không nhịn được mà giật khóe miệng một cái, nhìn cậu cởi áo lên, lộ ra một chiếc T-shirt trắng bạc bên trong.

Thẩm Quyện đưa áo len trong tay cho cô.

Lâm Ngữ Kinh khựng một giây, nhận lấy ôm vào ngực.

Thẩm Quyện đón lấy áo chơi bóng màu đỏ Lý Lâm đưa tới, trực tiếp tròng lên. Sau đó bỗng nhiên tiến đến hai bước, chống đầu gối khom người tới trước, nhìn cô: "Sao cậu không hỏi tôi tại sao lại tới đánh."

Đầu óc Lâm Ngữ Kinh còn đang replay lại thao tác cởi áo len "lẳng lơ" kia của cậu, suy nghĩ có phần phiêu dạt, thuận miệng hỏi: "Tại sao."

Thẩm Quyện liếm môi, chăm chăm nhìn thẳng vào cô: "Tôi muốn xem xem, phía dưới liệu sẽ có bạn gái cổ vũ cho tôi không."

Hết chương 44.

Sherry:

Hi... Tui là cô gái nhỏ thét chói tai số 1!!!! ///w///)

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Vậy Nên Bây Giờ Tôi Chuẩn Bị Theo Đuổi Cậu

Trước khi đọc, mọi người xem sơ qua vài điểm trong bóng rổ nhé:

- Cách tính điểm: ném bóng vào rổ tại khu vực nào thì được bấy nhiêu điểm; ném phạt tính 1 điểm.

- Các khu vực quan trọng trên sân bóng: ở đây t chỉ đề cập đến khu vực được nhắc trong chương.

Xem chi tiết tại: <http://yeubongro.com/nhung-khu-vuc-quan-trong-tren-san-bong-ro/>

Three Second Area (khu vực 3 giây)

Khu vực 3 giây (phần in đậm) nằm giữa hai đường line lane và vạch ném phát. Đây là khu vực được sơn màu ở một số sân bóng rổ, đặc biệt là tại giải NBA. Đó cũng chính là lý do tại sao khu vực này thường được gọi là "paint" trong tiếng Anh.

Bên cạnh đó, lý do mà nó được gọi là 3 giây bởi vì, các cầu thủ tấn công sẽ không được ở trong này quá 3 giây. Đội bóng có tuyến thủ tấn công vi phạm lỗi này sẽ bị tước quyền kiểm soát bóng. Các cầu thủ phòng ngự cũng bắt buộc phải tuân thủ luật 3 giây, ở một số giải đấu chuyên nghiệp như NBA.

Chương này có khá nhiều chú thích nhưng đa số đều liên quan đến nội dung truyện nên mong các bạn sẽ chú ý đọc. Hi vọng không ảnh hưởng đến cảm xúc khi đọc của mọi người.

Lúc cậu nói lời này, đám Vương Nhất Dương, Lý Lâm ở ngay bên cạnh. Có thể bởi vì việc Thẩm Quyện đồng ý đến tham gia trận bóng rổ này, có thể bởi vì bầu không khí lúc này, nói chung mọi người đều trắng trợn không chút kiêng nể mà phấn khích. Truyền thuyết gió tanh mưa máu của Thẩm Quyện bị bọn họ quên sạch sành sanh.

Tổng Chí Minh và Lý Lâm bên cạnh vỗ vỗ lẫn nhau, lập tức huyết sáo hoan hô ầm ĩ điên cuồng. Lão Cao không quen với Lâm Ngữ Kinh lắm, đứng cạnh đó gãi gãi đầu: "Tôi cứ tưởng đã sớm... Hóa ra vẫn chưa..."

Vương Nhất Dương bên cạnh gào rú chạy quanh bọn họ một vòng, như tên thần kinh, cuối cùng quỳ gối trượt trên mặt đất từ xa lại đây, đứng cạnh Thẩm Quyện choàng cổ cậu một cái, nhìn về phía Lâm Ngữ Kinh: "Bà chủ Lâm, cậu có thích ngôi sao NBA* nào không?"

Đề tài bị chuyển hướng, Lâm Ngữ Kinh lặng lẽ thở ra một hơi, suy nghĩ một chút: "Chắc là Iverson*..."

"Nhảy lăm!" Vương Nhất Dương vỗ vào lòng bàn tay một cái, "Thời điểm Iverson trâu bò nhất chính là lúc ông ấy ở 76ers đánh hậu vệ ghi điểm. Quyện gia của chúng ta, Jordan* Bát Trung đấy nghe qua chưa. Chúa tể ba điểm, ném bách phát bách trúng không trượt phát nào. Bóng cậu ta ném vào rổ trong một trận đấu còn nhiều hơn tổng số bóng tớ ném vào trong đời."

(*)

- NBA (National Basketball Associatio) là giải đấu bóng rổ chuyên nghiệp của những cầu thủ ưu việt ở Bắc Mỹ, được xem là giải bóng rổ của những cầu thủ hàng đầu của thế giới. (wiki)

- Allen Iverson (biệt danh "The Answer"), cựu cầu thủ bóng rổ chuyên nghiệp nổi tiếng ở Mỹ. Ông đảm nhiệm vị trí hậu vệ (có thể đảm nhiệm cả hai vị trí hậu vệ là SG và PG). Ông từng chơi cho Philadelphia 76ers và vào mùa giải 2000-2001, Iverson đã thể hiện phong độ tốt nhất trong sự nghiệp của mình, được bầu là MVP thường niên của NBA và giúp 76ers lọt vào Chung kết NBA. (baidu)

- Michael Jordan: cầu thủ bóng rổ nổi tiếng người Mỹ, ông ném cú bóng ba điểm rất tốt.

Lâm Ngữ Kinh: "..."

"Papa tớ còn có một biệt hiệu, nghe nhé. " Vương Nhất Dương là một đứa con có hiếu, vẫn đang điên cuồng dựng cho cha cậu ta một bức tượng buffalo hình người cao to uy mãnh, đếm đầu ngón tay nói, "Gọi là —— Thẩm · George · Gervin · Ray · Allen · Iverson · Quyện —— "

Wương Nhất Dương giơ tay lên: "Có soái không hả! Tớ hỏi cậu có soái không hả!"

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Lúc đám nam sinh mặc áo bóng đỏ rực nháo loạn thành một cục ở chỗ này, năm người lớp 7 đã vào sân, ở trước mặt nhảy tới nhảy lui, hết kéo tay lại kéo chân. Lý Lâm nhìn thấy khinh thường bĩu môi: "Bọn nó là gân cốt người già à? Trước khi chơi bóng còn phải kéo giãn hơn nửa giờ? —— Tao fuck, lớp bọn nó cũng có đội cổ động viên kìa. Đồng phục đội kia cũng quá xấu rồi, lộ ra cả khúc eo là thứ quần áo quái gì, thực sự dụng tặc không chịu được! So với bảo bối bóng rổ lớp chúng ta căn bản không thể so sánh!"

Tổng Chí Minh cười đập cậu ta một cú: "Đừng quan tâm những thứ vô dụng kia được không hả, xuống phía dưới chuẩn bị một chút."

Thẩm Quyện trước đó bị ngắt ngang, cậu cũng không phản ứng gì, chỉ là trước khi ra sân khấu nhìn Lâm Ngữ Kinh một cái.

Cái nhìn đó có phần ý vị thâm trường, nhìn đến mức Lâm Ngữ Kinh suýt sờn cả tóc gáy.

—— Chờ ông đây đánh bóng xong sẽ tính sổ với cậu.

Lâm Ngữ Kinh bắt đầu nghĩ đến độ khả thi của việc cô rút khỏi hiện trường trước khi Thẩm Quyện kết thúc cuộc thi.

Trận đấu bắt đầu. Nảy bóng chính là lão Cao và bạn ủy viên thể dục kia của lớp 7.

Đám con gái đội cổ động viên lớp 7 bắt đầu tiến vào trạng thái đầu tiên là điên cuồng hò hét. Mặc đồng phục đội màu bạc ánh kim, đứng thành một hàng ở đối diện loe loe loe loe, như một đám Mỹ Nhân Ngư.

Ủy viên thể dục lớp 7 họ Hứa, tên Hứa Kiệt. Nghe bọn Tổng Chí Minh nói, người này thái độ cực kỳ phách lối, cứ luôn rêu rao phải đem giấy khen của lớp 10 xé nát cho chó ăn.

Bây giờ nhìn lại cậu ta quả thật có tính phách lối của tư bản, đầu thấp hơn lão Cao một chút, nhưng lực đánh bật hết sức kinh người.

Lớp 7 bắt được bóng trước, thần tốc dẫn bóng tiến lại gần rổ. Khả năng đỡ bóng tạm thời của Tổng Chí Minh xác thực vẫn ổn, tốc độ về phòng rất nhanh. Thời điểm Thẩm Quyện xoay người chạy đến, Lâm Ngữ Kinh nhìn thấy đằng sau áo chơi bóng của cậu in số "04" cực to.

Như là dưới ánh mắt chăm chú của tất cả mọi người, lén lén lút lút mà mặc đồ tình nhân.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy có chút nóng mặt không tên. Thả hồn một cái, bóng của lớp 7 bên kia đã truyền qua hai người, cuối cùng rơi xuống tay Hứa Kiệt.

Tất cả mọi người áp sát khu vực ba giây. Một người bọn Tổng Chí Minh bị người của đối phương cản không một kẽ hở, rướn cổ hét một tiếng: "Lão Cao!"

Lão Cao đứng dưới rổ, đã chuẩn bị lấy đà bật nhảy.

Quả bóng thứ nhất rất quan trọng. Quả này nếu lớp 7 vào, khí thế kia sẽ tức khắc dâng cao, còn nếu không vào đối với tiết tấu và tâm lý của bọn họ ít nhiều sẽ có chút ảnh hưởng.

Lão Cao bên này vừa mới nhảy lên, Lâm Ngữ Kinh liền cảm thấy quả bóng này tiêu rồi.

Khả năng là bốn tên cản bóng đối diện tạo cho cậu ấy áp lực quá lớn, cậu có hơi gấp. Cú nhảy này sớm rồi.

Quả nhiên, Hứa Kiệt ngừng một giây, bóng mới ra khỏi tay. Lão Cao đã rơi xuống. Trái bóng đó liền kề sát đầu ngón tay cậu ta, "Bình bịch" một tiếng đập vào giỏ bóng rổ.

Lớp 7 vào quả thứ nhất. Trên khán đài lớp 7 hò reo một trận, đội cổ động viên phía dưới trông như đã bay chạy tán loạn. Lâm Ngữ Kinh nghe thấy trên khán đài không xa không gần có người đang nói: "Tao cứ tưởng Thẩm Quyện trâu bò biết bao, xem ra cũng chỉ như vậy thôi."

Một nam sinh khác cười nói: "Trâu bò thật đã sớm phải vào đội trường rồi."

Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu sang, theo âm thanh tìm đến, nhìn hai tên nam sinh ngồi ở hàng thứ nhất khán đài đó, ánh mắt có chút lạnh.

Hai người đón được tầm mắt của Lâm Ngữ Kinh, hơi hoảng sợ mà vội vã chuyển dời.

Lâm Ngữ Kinh quay đầu.

Quả bóng này của Hứa Kiệt đi vào rất đẹp, có điều lớp 10 tiết tấu không loạn. Vương Nhất Dương cướp được rebound*.

(*) Pha bắt bóng bật bảng (rebound): là một chỉ số dùng để tính toán mức độ thi đấu hiệu quả của một cầu thủ khi anh ta bắt được quả bóng sau một cú ném hỏng, hoặc là trong tình huống ném phạt. Rebound là hành động thường thấy nhất trong một trận đấu bóng rổ, vì mỗi pha tấn công dù thành công hay thất bại thì pha rebound sẽ quyết định bên nào có quyền tấn công kế tiếp. Rebound thường được tính cho cả cầu thủ tấn công và phòng ngự. Nguồn: <https://bongrovietnam.com/hieu-the-nao-cho-dung-ve-rebound-khong-chi-la-bat-bong-bat-ra-khoi-bang/>

Lâm Ngữ Kinh phát hiện Vương Nhất Dương là một tiểu tiên phong. Bất kể là đánh nhau hay chơi bóng hoàn toàn đều là một phong cách. Cả người trông lỗ mãng không chịu được, nom như có thể đánh mười.

Thẩm Quyện hôm nay là nhất thời đồng ý ra sân. Cậu cùng đám người Tổng Chí Minh hoàn toàn chưa từng phối hợp. Thế nhưng hiển nhiên cậu và Vương Nhất Dương đã từng đánh bóng. Vương Nhất Dương bắt được bóng vừa chuyển bóng vừa nhanh chóng hướng đến gần rổ đối phương. Thẩm Quyện đã lui đến gần vạch ba điểm.

Wương Nhất Dương lại vượt qua một người, ném cao bóng qua, gào lên: "Papa!!!"

Một tiếng này của cậu ta, khiến cho cả đám Tổng Chí Minh cũng phải giật mình một phen.

Thẩm Quyên tiếp bóng, nhắc tay nhảy lấy đà, cơ thể hơi nghiêng về sau. Thời điểm bóng rời khỏi tay, ngón giữa khẽ vươn tới trước một chút.

Bóng rõ màu vỏ quýt vẽ trên không trung một đường cong cực hoàn mỹ, sau đó không một tiếng động rơi vào giỏ bóng rổ.

Đến vành rổ cũng không sượt qua.

Thẩm Quyên nghiêng mình nhìn về phía Lâm Ngữ Kinh, hơi cúi đầu xuống, giơ tay phải lên, xòe ngón tay ra. Ngón cái và ngón trỏ khoát lên vành tai, làm động tác lắng nghe.

POSE kinh điển của át chủ bài 76ers - hậu vệ ghi điểm Allen Iverson.

(Pose: tư thế)

Trị số lắng lơ tăng mạnh, đồng thời cũng cực kỳ ngạo mạn.

Bên trong nhà thi đấu yên tĩnh trong nháy mắt. Sau đó như ý nguyện của cậu, tiếng nữ sinh hét chói tai và tiếng nam sinh gào hú dấy lên đỉnh tai nhức óc.

Văn Tử Tuệ bên cạnh lắc cờ màu, điên cuồng phát loạn lên trên. Lý Lâm nổi lên reo hò như con khi.

Lâm Ngữ Kinh đứng dưới khán đài bên cạnh sân bóng, xuyên qua nửa sân bóng đối mắt với cậu.

Tim đập càng lúc càng nhanh. Trong cơ thể dường như có một lá cờ nhỏ liên tục không ngừng mà vung vẩy.

Bản thân cô cũng không nhận ra chẳng biết từ lúc nào khoe miệng chính mình đã giương lên thật cao, có ép cũng không xuống.

Người ngồi trên khán đài lúc này, thậm chí là tất cả cả mọi người trên sân bóng rổ, không một ai từng xem Thẩm Quyện chơi bóng. Lúc học lớp mười cậu hẳn là đã tham gia thi bóng rổ, có điều khi đó khối 11 khối 10 hiện tại còn chưa nhập học.

Tiếp đó chính là năm ngoái, Thẩm Quyện lớp 11, còn chưa ngồi trên ghế nhà trường qua tháng thứ nhất đã bị trục xuất về nhà.

Mà duy nhất đám học sinh lớp 12 từng xem cậu chơi bóng, hiện tại đang ở lâu Bắc trải qua ngày tháng như Địa ngục.

Trong cuộc thi sau đó, Thẩm Quyện gần như đổi mới nhận thức của tất cả mọi người về bóng rổ.

Cao trào của trận bóng, chắc hẳn mãi mãi đều là úp rổ. Một trong những cao thủ úp rổ Rukawa Kaede* tóm lấy giỏ bóng rổ, nường theo đó móc bóng vào, vang một tiếng "Bộp" cực lớn. Loại kích thích thị giác và thính giác song song tấn công này, những phương thức vào bóng khác không cách nào so đợc.

(*) Main chính trong bộ manga/anime Slam Dunk.

Thế nhưng Thẩm Quyện này, quả bóng ba điểm của cậu có thể quăng vào ở bất kỳ góc độ, khoảng cách nào. Sự kích thích này so với úp rổ còn lớn hơn rất nhiều.

Cậu với Vương Nhất Dương phối hợp hết sức ăn ý. Vương Nhất Dương lại như một con quay nhỏ xoay tròn, tốc độ hơn người. Chỉ cần cậu ta bắt đợc bóng, bất luận Thẩm Quyện đang ở đâu, cậu ta chắc chắn cũng sẽ truyền cho cậu.

Ở tiểu tiết xấu hổ đầu tiên, sau khi cầu thủ số 4 - bạn học Thẩm vào trái ba điểm thứ năm, lớp 7 rốt cuộc đã kêu tạm dừng, mang về mặt âm trầm ngồi trên ghế dự bị cạnh máy đồ uống đối một thành viên đội bóng trường còn lại ra.

Thực lực lớp 7 dù sao vẫn rất mạnh, nhất là toàn bộ bốn thành viên đội bóng trường đều ra sân. Điểm số hai lớp cạnh nhau sát nút. Nửa đầu trận đấu kết thúc, lớp 10 chỉ dẫn trước hai điểm.

Lý Lâm dứt khoát khua tay múa chân, lập tức xông tới, cười ha hả giang hai tay về phía Thẩm Quyện: "Papa!"

Thẩm Quyện không có bảo hộ trán, bao cổ tay cũng là tạm thời mượn của Lý Lâm dùng. Mồ hôi men theo trán chảy xuống, tóc đen bị thấm đến ẩm ướt.

Cậu không chút lưu tình mà lách mình né tránh cái ôm nhiệt tình của cậu ta. Bàn tay khớp xương rõ ràng hất mái tóc lộn xộn, ướt đẫm ra sau, lộ ra xương lông mày và vầng trán.

Trai đẹp làm động tác gì cũng đẹp, câu nói này vô cùng có lý. Cả nửa sân lại ào lên, màn nhĩ Lâm Ngữ Kinh cũng sắp bị phá vỡ rồi.

Cô cảm thấy cứ tiếp tục phát triển với xu thế này, lịch sử đen tối của bá chủ trường học có lẽ cũng sắp không lấn át được sức hấp dẫn của cậu rồi. Không có cái gì là không thể bị một chữ soái phá vỡ, nếu như có, vậy thì ba chữ.

—— Cực kỳ soái.

Từng người lớp 10 đều rất hưng phấn. Cặp Vương Nhất Dương và Thẩm Quyện này phối hợp với nhau lại mạnh mẽ ngoài ý muốn. Lý Lâm đi tới ghế quét hết quần áo trên đó xuống, cho bọn họ chỗ trống: "Các cậu mau ngồi xuống đi, mau nghỉ ngơi."

"Phải kéo điểm số lớn hơn, hai điểm không được." Tổng Chí Minh liếc mắt nhìn bảng ghi điểm. "Chúng ta không có người thay, chia thế nào thì ghim như vậy, tới phần sau thể lực của ta nhất định sẽ không ổn."

Cậu ta xoay đầu lại: "Quyện gia, nửa sau trận đấu bọn tớ tận lực truyền bóng đến cho cậu?"

Thẩm Quyện ngửa đầu uống nước, yết hầu lăn lăn, mồ hôi trượt qua cần cổ thon dài, rơi vào khăn mặt đắp trên cổ.

Cậu vặn nắp chai nước khoáng, mu bàn tay tùy tiện lau khóe môi: "Tôi đoán chừng sẽ bị kèm chết."

"Cái gì gọi là kèm chết?" Văn Tử Tuệ ngồi không bên cạnh hỏi.

"Chính là nửa trận sau chí ít sẽ có hai người mà cả quá trình đều kèm sát bên tôi, có thể đến bóng cũng sẽ không để tôi sờ vào." Mắt Thẩm Quyện nhìn chăm chăm phía đối diện, đối với ánh mắt của nam sinh phía trước.

Nam sinh kia trừng trừng nhìn chòng chọc vào cậu, trong ánh mắt có chút gì đó khiến người ta không được thoải mái.

Thẩm Quyện híp híp mắt, "Người bọn họ đã đổi, số 13 này, là ai?"

Lý Lâm quay đầu liếc mắt nhìn: "Đệch mọe, bọn họ đổi Ninh Viễn."

Sắc mặt của Tổng Chí Minh và Vu Bằng Phi đều hơi thay đổi.

Thẩm Quyện không biết Ninh Viễn gì đó. Cậu nghe bọn họ thảo luận cũng không để ý lắm, vừa uống xong ngụm nước cuối cùng, cúi người đặt chai không trên mép ghế. Lại ngẩng đầu một cái, mấy nữ sinh rụt rụt rè rè từ bên kia khán đài đi tới, một người trong đó tay cầm một chai đồ uống thể thao đi tới trước mặt cậu, đưa tới.

Thẩm Quyện nhắc mí mắt, nhìn sang.

Nữ sinh đỏ mặt: "Bạn học Thẩm Quyện, mình thấy cậu đã uống hết nước, cậu uống cái này đi, mình vừa mua..."

Lâm Ngữ Kinh đứng bên cạnh, trợn mắt lườm nguýt.

Người ta mới uống nước xong, một giây sau liền đưa đến rồi.

Các ngài đúng là giúp đỡ đúng lúc nha, so với Tống Giang* còn đúng lúc hơn.

Tinh lực chăm chú này của các cô có thể dùng trên học tập không hả? Có thể hay không?!

(*) Một nhân vật trong tiểu thuyết/phim Thủy Hử.

Lâm Ngữ Kinh xoay đầu sang một bên, giả vờ đang nghe bọn Tống Chí Minh nói chuyện, lén lút đảo mắt liếc qua.

Cô nhìn thấy Thẩm Quyện giơ tay lên, nhận lấy.

"Cảm ơn."

Cậu ta còn mẹ nó hết sức lễ độ mà nói tiếng cảm ơn.

Chất giọng của cậu vốn tương đối thấp, lúc này vừa mới vận động, hô hấp có hơi nặng hơn bình thường, giọng còn mang theo một chút khàn.

Cực kỳ dụ người.

Mấy cô gái kia mặt càng thêm đỏ, Đưa nước lấy dừng khí: "Mình có thể thêm QQ của cậu không?"

Thẩm Quyện còn chưa kịp từ chối.

Cô gái không biết là sợ cậu thật sự từ chối hay là xấu hổ, không dừng lại mà trực tiếp nhét một tờ giấy vào tay cậu: "Cái này là số QQ của mình,

bạn học Thẩm cố lên."

Mấy nữ sinh nói xong, cùng tay cùng chân nhanh chóng chạy đi, mới ra xa vài bước liền nghe thấy các cô ấy không kìm được tiếng nói chuyện: "Lại gần nhìn càng đẹp trai! Hơn nữa cũng không dữ chút nào nha, cậu ấy còn nói cảm ơn!"

"Tớ cũng đã đưa số QQ của tớ cho cậu ấy rồi, cậu ấy có thêm cậu không?"

"Thêm hay không thêm trái lại cậu cũng nhét cho cậu ấy rồi."

"..."

Tiếng nhựa rào rào vang lên. Lâm Ngữ Kinh bóp nát chai nước khoáng trong tay mình.

Nước từ miệng chai tràn ra một chút, ướt một tay, tí tách rơi trên sàn nhà.

Nhìn thấy không.

Đàn ông.

Trước khi thi còn cùng cô bạn gái tới bạn gái lui.

Bây giờ lại dụ dỗ những cô gái nhỏ khác rồi.

Lâm Ngữ Kinh hít sâu một hơi, xoay người ra khỏi sân bóng.

Thẩm Quyện nghiêng đầu, nhìn thiếu nữ đi ra sân bóng rõ, bóng lưng hùng hực khí thế, trông như sắp đi đánh lộn.

Cậu nhú nhú mày, tiếp đó nhắc chân đạp mông Vương Nhất Dương bên cạnh một phát. Vương Nhất Dương như phản xạ có điều kiện nhảy tới,

cúi đầu: "Sao Quyện gia."

Thẩm Quyện hất hất cằm, đè thấp giọng: "Đi, trả tiền cho chai nước vừa này."

Vương Nhất Dương "Ồ" một tiếng, không nói hai lời liền chạy về phía mấy cái cô gái nhỏ bên kia, vừa chạy vừa gọi: "Oai, tỷ tỷ! Các tỷ tỷ đợi một chút —— "

"Trở lại." Thẩm Quyện lại gọi cậu ta một tiếng.

Vương Nhất Dương quay đầu lại.

"Cậu có thể biết điều chút không?" Thẩm Quyện nói, "Lặng lẽ đi qua gọi người ta xuống, len lén đưa, sau đó nói với người ta tiếng xin lỗi."

Vu Bằng Phi ở bên cạnh đại mặt ra: "Ông chủ Thẩm, một chai nước chưa tới hai đồng, sao cậu còn phải trả tiền cho người ta?"

Thẩm Quyện không lên tiếng, khom lưng nhặt áo khoác đồng phục bên cạnh, đứng dậy ra ngoài.

Văn Tử Tuệ bên cạnh thấy rõ mồn một. Đối với những chuyện này con gái đều nhạy cảm mà tinh tế. Cô ấy quay đầu nhìn về phía Vu Bằng Phi: "Cậu mau ngậm miệng đi, cậu hiểu cây búa á."

Lý Lâm cũng nhìn về phía Vu Bằng Phi: "Đúng, mày hiểu cây búa á."

Tổng Chí Minh uống hai ngụm nước: "Con mọt nó mày hiểu cây búa á." Cậu ta nói xong, lại hô về phía Thẩm Quyện, "Quyện gia! Còn mười phút là bắt đầu rồi, đi nhanh về nhanh nha!"

Thẩm Quyện quay lưng phất tay với cậu ta.

*

Lâm Ngữ Kinh vừa ra khỏi sân bóng rổ liền không nhịn được run lấy bầy.

Người trong sân bóng rổ nhiều, vả lại vừa nhảy nhảy nhót nhót hú hét một trận, cũng không cảm thấy lạnh. Ra đến tiền sảnh gió lạnh trong tòa nhà thể dục, nhiệt độ thấp hơn rất nhiều.

Trên người Lâm Ngữ Kinh còn chỉ mặc mỗi áo T-shirt chơi bóng và quần khổ ngắn. Chân và cánh tay đều lộ ra bên ngoài, lạnh đến mức hàm răng phát run.

Cô rút vai nhảy hai cái tại chỗ, quay đầu liếc mắt nhìn cửa lớn sân bóng rổ đóng chặt, mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng huyền não bên trong.

Lâm Ngữ Kinh xoay người, đi về hướng phòng vệ sinh bên kia.

Mới vừa đi một đoạn, quẹo một ngã rẽ, cô nghe thấy phía sau có tiếng bước chân truyền đến. Sau đó một chiếc áo khoác đồng phục chụp xuống người.

Bước chân Lâm Ngữ Kinh khựng một chút.

Khỏi cần quay đầu lại, mùi quần áo này cũng đủ biết là ai.

Cô hoàn toàn không muốn phản ứng với cậu, hất vai ra sau, áo khoác đồng phục to lớn rơi xuống mặt đất, khe khẽ một tiếng.

Lâm Ngữ Kinh đầu cũng không ngoảnh, làm như không có gì xảy ra, tiếp tục đi thẳng tới trước.

Cô nghe thấy Thẩm Quyện ở sau cô cất một tiếng cười cực thấp.

Người này.

Vậy mà.

Còn.

Đang cười.

Lâm Ngữ Kinh nhắm mắt nghiêng nghiêng răng, đi vào nhà vệ sinh nữ. Bóng lưng trông lãnh đạm lại bình tĩnh.

Cô đẩy cửa nhà vệ sinh, sau đó đóng lại. Bên trong có mấy cái cô gái nhỏ túm tụm với nhau, líu ra líu ríu cười đùa tán gẫu.

Lâm Ngữ Kinh lạnh lùng đi tới gian phòng cuối cùng, đóng cửa gian phòng.

Sau đó, sự bình tĩnh kia không còn tồn tại nữa. Cô đứng trong phòng riêng, bắt đầu không một tiếng động mà điên cuồng vung đầu.

Phiền.

Phim truyền hình và tiểu thuyết đều không có diễn như vậy.

Trong tiểu thuyết, những hot boy kia chơi bóng, đều là một đám nữ sinh đến đưa nước cho cậu ta. Sau đó cậu ta một chai cũng không lấy. Dưới ánh mắt chăm chú của tất cả mọi người, đi tới trước mặt cô gái mình thích, vẻ mặt tà mị ngông cuồng hỏi cô ấy: "Cậu không có nước cho tôi sao?"

Tuy rằng Lâm Ngữ Kinh quả thực không có nước cho cậu.

Nhưng cái này không phải trọng điểm.

Trọng điểm là trong thực tế, sinh vật giới tính nam, chỉ nhận nước của em gái lớn lên ưa nhìn đưa tới, sau đó lễ độ nói một tiếng cảm ơn.

Đàn ông đều là tên lừa đảo.

Lâm Ngữ Kinh bĩu môi, sửa sang tốt tâm tình, mở cửa đi ra phòng riêng, đến trước bồn rửa tay rửa sạch bàn tay, xoay người ra ngoài.

Thẩm Quyện tựa bên tường nhà vệ sinh nữ, nghe thấy tiếng động ngẩng đầu lên.

Lâm Ngữ Kinh mặt không cảm xúc nhìn cậu.

Thẩm Quyện giơ tay, đưa đồng phục trong tay tới: "Có lạnh không?"

Lâm Ngữ Kinh không nhận: "Không lạnh."

Thẩm Quyện nhướn mày: "Cậu đến cả giọng cũng đang run lên."

Lâm Ngữ Kinh trực tiếp rời đi, ngữ khí bất thiện: "Liên quan gì tới cậu."

Thẩm Quyện lại cười một tiếng.

Cô vốn vẫn còn bốc lửa, mà người này vẫn cứ tiếp tục cười. Lửa trong lòng Lâm Ngữ Kinh bị cậu một lần lại một lần chọc cho bốc cao.

Cô "xoẹt" cái xoay đầu lại: "Gầm ghế bên chân cậu có một thùng nước đầy không đủ cho cậu uống, cô gái nhỏ đưa nước cho cậu nên tâm tình còn rất tốt đúng không. Bạn học Thẩm, thái độ của cậu có thể đứng đắn chút không, đây là nơi thi đấu đấy. " Biểu cảm của cô bình tĩnh, ngữ khí cũng không lên xuống, "Chẳng phải cậu muốn bạn gái cổ vũ sao, hiện tại cậu có bạn gái khắp toàn trường rồi, hài lòng chưa."

Thẩm Quyện không lên tiếng, kiên nhẫn đưa áo khoác đồng phục khoác lên người cô lần thứ hai.

Lần này Lâm Ngữ Kinh không hất đi, chỉ trừng mắt nhìn cậu thế này.

Trừng mắt rồi trừng mắt, cô lại bắt đầu chột dạ.

Thật giống như, bản thân vừa giao nộp một bí mật gì đó của mình ra.

Lâm Ngữ Kinh vẫn cảm thấy mình là một người rất bình tĩnh, nhưng mỗi khi đối mặt với Thẩm Quyện, cô dường như đều sẽ không giống Lâm Ngữ Kinh.

Cô sẽ kích động, sẽ rất thẳng thắn, mệt mỏi liền muốn khóc, phiền liền muốn phát tiết, không vui liền muốn nổi nóng.

Sẽ có sự tùy hứng trước đây chưa từng có.

Cô nhìn sang chỗ khác, nỗ lực cứu vớt một chút: "Ý của tôi là, phần tâm tư này cậu đánh bóng xong hãy có cũng được, giờ như thế coi chừng ảnh hưởng cậu phát huy, chút tinh thần vì tập thể của cậu..."

Thẩm Quyện nhìn cô.

Cậu lúc đó quả thực không nghĩ nhiều. Thẩm Quyện không thích phật ý trước mặt con gái cho lắm. Trước đây có kiểu thế này, cậu cũng sẽ không trực tiếp từ chối ngay trước mặt nhiều người.

Nhưng hiện tại không giống thế.

Cậu có thêm một Lâm Ngữ Kinh.

Mà phản ứng của cô, làm cậu cảm thấy vô cùng bất ngờ, đồng thời cũng vô cùng vui vẻ.

Thẩm Quyện cong cong khóe môi, kéo cổ áo đồng phục tới trước, che bả vai cô: "Tôi cũng đâu phải chuyện gì cũng chắc chắn."

Lời này của cậu không đầu không đuôi, Lâm Ngữ Kinh nghe không hiểu.

Ngón tay Thẩm Quyện nắm hai bên cổ áo đồng phục, nhẹ nhàng kéo về phía trước cô: "Có một số việc tôi cũng không chắc chắn, cũng cần xác nhận thử xem bản thân có phải là tưởng bỏ không, mới có thể bắt đầu chuẩn bị một bước chứ."

Lần này, cho dù là kẻ ngu cũng nghe ra cậu có ý gì.

Tim Lâm Ngữ Kinh đột nhiên nhảy một cái.

Cô có chút hoảng hốt: "Vậy cậu xác định...?"

Thẩm Quyện lại bắt đầu cười: "Có vẻ xác định." Cậu cười buông tay ra, lùi về sau một bước, rũ mắt nhìn cô, "Vậy nên bây giờ tôi chuẩn bị theo đuổi cậu."

*

Lâm Ngữ Kinh và Thẩm Quyện là trở lại ngay phút chót. Mọi người thấy hai người họ đồng thời trở về, không ai có bất kỳ nghi vấn hay dị nghị nào, Tổng Chí Minh cười ha hả đến đây: "Quyện ơi! Quyện! Nhanh lên một chút, mau tới, uống ngụm nước rồi chúng ta lên!"

Văn Tử Tuệ cười híp mắt nhìn Lâm Ngữ Kinh. Lâm Ngữ Kinh còn chưa hồi thần từ hốt hoảng vừa rồi, khẽ ho hai tiếng, đi tới dừng bên cạnh cô ấy.

Người hai lớp một lần nữa ra sân.Đội toàn bộ của lớp 10 vẫn là năm người này, lớp 7 đổi một người tên Ninh Viễn kia.

Ninh Viễn số 13, vóc dáng rất cao, tốc độ cực nhanh. Lớp 10 ném quả bóng mở màn, Tổng Chí Minh truyền bóng cho Thẩm Quyện.

Ninh Viễn như một chiếc hỏa tiễn về phòng cực nhanh, vọt thẳng lại đây.

Thẩm Quyện không có gì bất ngờ bị Ninh Viễn và trung phong* đối phương kèm sát bên người. Ninh Viễn và Thẩm Quyện vóc dáng tương đương. Hai người như hai bức tường dán sát vào cậu. Nhìn từ đằng xa, ba người vậy mà vẫn rất hài hòa hữu ái.

(*) Trung phong (C): Vị trí này còn được biết đến là vị trí số 5. Đây là người chơi ở khu vực ngay dưới bảng rõ. Thường là người có thể hình tốt nhất trên sân, trong mặt trận tấn công, nhiệm vụ chính của Trung phong là ghi điểm ở khu vực hình thang, còn trong mặt trận phòng ngự, nhiệm vụ của họ là kèm người dưới rõ và bắt bóng bật bảng. (wiki)

Thẩm Quyện cầm bóng, bị cản chặt chẽ đến không thể ném vào rõ. Cậu cấp tốc nhìn lướt qua vị trí đứng của đồng đội, chuẩn bị truyền bóng cho Vu Bằng Phi cạnh đó.

Cậu giơ tay lên. Trong nháy mắt, Ninh Viễn bỗng nhiên kề đến đây, đầu tiến đến bên tai cậu, thấp giọng nói: "Lạc Thanh Hà bây giờ thế nào, sắp chết rồi nhì."

Cả người Thẩm Quyện cứng lại.

Cậu còn duy trì động tác giơ tay lên. Khuỷu tay Ninh Viễn nhanh chóng đâm một cú hung ác lên bụng cậu. Bóng rõ rơi xuống đất. Một giây sau, bị cậu ta dang cánh tay vờ đến.

Tất cả mọi người đều không nhìn rõ chuyện gì phát sinh. Lâm Ngữ Kinh chỉ nhìn thấy bóng trong tay Thẩm Quyện bị đoạt đi, cậu ôm bụng, ngồi xồm xuống.

Bọn Tổng Chí Minh đều ngăn người. Vương Nhất Dương cách đó gần nhất, không hề nghĩ ngợi liền chạy thẳng đến chỗ cậu: "Thẩm Quyện!!"

Trọng tài không thổi còi, lớp 7 trực tiếp lao về phía rõ.

"Fuck..." Thâm Quyện một tay chống đất, cắn răng phun ra một tiếng thô tục.

Cậu ngẩng đầu lên, nhìn về phía Vương Nhất Dương, mồ hôi lạnh theo thái dương chảy xuống, gầm lên một tiếng: "Về phòng!"

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Chỗ Chúng Tôi Con Gái Làm Chủ

Bổ sung một thông tin chương trước chưa nhắc đến: Thời gian thi đấu của một trận bóng rổ

- Theo như quy định của Liên đoàn bóng rổ quốc tế (FIBA), một trận bóng rổ có thời gian thi đấu chính thức là 40 phút. Trong đó bao gồm có 4 hiệp đấu, mỗi hiệp đấu là 10 phút. Trước khi bắt đầu vào trận đấu, 2 đội sẽ có thời gian chuẩn bị là 20 phút. Thời gian nghỉ giữa các hiệp cũng được quy định khác nhau.

+ Hiệp 1 và hiệp 2: có 2 phút.

+ Hiệp 2 và hiệp 3: 15 phút.

+ Hiệp 3 và hiệp 4: 2 phút.

- Tùy theo đối tượng, độ tuổi mà các giải đấu thường sẽ có thời gian thi đấu khác nhau. Chẳng hạn như giải đấu bóng rổ ở các trường tiểu học, trung học sẽ ngắn hơn so với các giải đấu chuyên nghiệp.

Lớp 7 tổ chức tấn công với tốc độ rất nhanh. Lúc Thẩm Quyện hét ra một tiếng này, năm người đối diện đã nhanh chóng áp sát khu vực ba giây. Vương Nhất Dương gầm lên một tiếng thô kệch, quay đầu lao nhanh tới khu vực dưới bảng rổ.

Thời gian không kịp. Ninh Viễn vào một quả rất đẹp. Trên khán đài đối diện truyền đến một trận hoan hô nhiệt liệt. Đám tiểu mỹ nhân ngư đội cổ vũ lớp 7 nhảy nhót tưng bừng.

Điểm số ở hiệp thứ ba vừa ra sân liền bị đuổi kịp. Lớp 10 kêu tạm dừng.

Thẩm Quyện lúc này đã đứng lên, ngoại trừ sắc mặt trông không tốt lắm thì không có gì không ổn. Vương Nhất Dương là người xông tới trước mặt cậu trước nhất, khom người cau mày nhìn cậu: "Thế nào?"

Thẩm Quyện giơ tay xoa nhẹ bụng dưới: "Không sao."

Vương Nhất Dương gật gật, đứng lên, lập tức xông về phía đối diện, tư thế như muốn đánh lộn.

Thẩm Quyện kéo cánh tay cậu ta: "Làm gì, không đánh bóng nữa à?"

Vương Nhất Dương vẻ mặt âm trầm, xoay đầu lại: "Tên số 13 kia là cái chó gì, mẹ kiếp ai cũng nó dám động hả?"

"Ninh Viễn." Tổng Chí Minh nói, "Trước đây tao đã từng chơi bóng với nó một lần. Tên này ra tay rất bẩn. Vừa nãy tao đã nói bọn mày phải chú ý nó một chút, ai biết khi đó hai người đang nghe cái gì."

Vương Nhất Dương "Xì" một tiếng: "Ai biết là một thứ rác rưởi."

Cậu ấy xem ra đã hoàn toàn ở trong trạng thái tức giận. So với lần trước Lâm Ngữ Kinh trông thấy, hồi trước khai giảng ở cửa 7-11 đó, còn tức giận hơn.

Tổng Chí Minh đang ở cạnh nói chuyện với Thẩm Quyện. Lâm Ngữ Kinh do dự một chút, không đi qua, yên tĩnh đứng dựa một bên nhìn cậu.

Nhìn vài giây, Thẩm Quyện bỗng nhiên ngoái đầu lại.

Tầm mắt hai người đối diện nhau. Lâm Ngữ Kinh ngấn người, không lên tiếng. Lưu Phúc Giang đã từ bên cạnh vòng qua, khoát tay lên bả vai Thẩm Quyện: "Thế nào? Có muốn đổi người hay không."

"Không cần ạ." Thẩm Quyện dời tầm mắt, nhìn về phía đối diện.

Ninh Viễn đang nhìn cậu.

Ninh Viễn người cũng như tên*, lớn lên mang một khuôn mặt cực kỳ ôn hòa. Có điều sau chuyện vừa nãy, Thẩm Quyện đã cảm nhận được người này ra tay có bao nhiêu tàn nhẫn.

(*) Ninh Viễn (宁远): Ninh - 宁: trầm lặng, yên bình.

Thật ra cũng không phải hoàn toàn không sao, bây giờ bụng dưới của Thẩm Quyện vẫn còn đang co rút. Lúc cái khuỷu tay đó thúc vào, cậu suýt chút nữa đã phun ra.

Theo như lời Tổng Chí Minh mà nói, Ninh Viễn cũng không phải đặc biệt nhắm vào cậu. Cậu ta chính là quen thói ném đá giấu tay khi chơi bóng.

Nhắc tới Lạc Thanh Hà đại khái cũng chỉ để phân tán sự chú ý của cậu, để cậu xuất hiện sơ hở.

Thế nhưng mấu chốt là, tại sao cậu ta biết Lạc Thanh Hà.

Thẩm Quyện tỉnh táo lại, nỗ lực tìm kiếm trong trí nhớ một lần những gì liên quan tới Ninh Viễn này. Tương mạo của cậu ta, hay bất luận người họ Ninh nào, cũng không có bất cứ kết quả gì.

Cậu xác thực không quen biết người như vậy.

Có lẽ là chú ý tới tầm mắt của cậu, Ninh Viễn cũng xoay đầu lại, nhìn cậu, ôn ôn hòa hòa mà nở nụ cười.

Nếu như quên đi cái ánh mắt khiến người khác không được thoải mái đó của cậu ta, quả thực sẽ rất dễ dàng làm người ta cảm thấy cậu ta là người tốt.

*

Thời gian tạm dừng trôi qua, thời điểm ra sân lần nữa Tống Chí Minh còn ở bên cạnh không ngừng dặn dò: "Chú ý Ninh Viễn, đừng để nó lại có cơ hội ra tay, kiểu áp sát này sẽ rất dễ tìm góc chết."

"Không đúng, tao thực lòng không thể hiểu nổi." Vu Bằng Phi rất khó hiểu, "Tại sao cậu ta phải như vậy chứ, cậu ta muốn thắng sao?"

"Mày bị ngu à?" Tống Chí Minh liếc mắt nhìn cậu ấy, "Nhất định là muốn thắng rồi, ai mà không muốn thắng? Con mọe nó tao cũng muốn thắng này. Dương ca, mày nói xem nó có phải đồ đần không?"

Vương Nhất Dương trầm mặc đi bên cạnh, không nói một lời.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy có phần không ổn lắm.

Quả nhiên, vừa vào trận, Vương Nhất Dương lại như một tiểu quái thú táo bạo, vẻ mặt không kiềm nén được sự phẫn nộ. Từ đầu tới cuối khẩn trương nhìn chòng chọc vào Ninh Viễn, chỉ cần người này cách Thẩm Quyện trong phạm vi 1 mét, cậu ấy nhất định sẽ xông tới.

Giữa chừng Thẩm Quyện có gọi cậu ấy vài lần, Vương Nhất Dương cứ như không nghe thấy.

Đây là lần đầu tiên Lâm Ngữ Kinh nhìn thấy cậu ấy coi nhẹ Thẩm Quyện.

Cậu ấy hết như một người máy nhỏ đã trên dây cung, bắt được bóng liền lập tức bay vọt lên tuyến giữa, vượt liền hai người, giẫm vào trong

vạch ba điếm, bị Ninh Viễn phòng vệ.

Nhìn xa xa hai người trông như dính vào nhau. Áo bóng màu đỏ rực và màu lam trời đêm. Ninh Viễn quay lưng về phía Lâm Ngữ Kinh. Chữ số Ả rập 13 cực lớn màu vàng óng trên lưng nhìn có chút chói mắt.

Lâm Ngữ Kinh chợt hoảng hốt mà không rõ nguyên nhân. Cô chạy sang bên cạnh hai bước, muốn xem xem biểu cảm của Vương Nhất Dương. Một giây sau khi đứng lại, cô trông thấy Vương Nhất Dương bụm đầu gối ngã xuống đất.

Tổng Chí Minh còn đang mặt đối mặt bật nhảy với Hứa Kiệt. Khoảng chừng hai ba giây sau, cậu ta mới phản ứng kịp, quay đầu gầm lên một tiếng: "Tao đ*ch mẹ mày!"

Lý Lâm trực tiếp nhảy lên từ chỗ ngồi: "Không tiếng còi! Mẹ nó trọng tài bị mù sao?! Trọng tài!!"

Lưu Phúc Giang vội vàng kêu tạm dừng. Bên này tất cả mọi người lớp 7 đều nhảy lên. Trên khán đài toàn là tiếng mắng.

Vu Bằng Phi đỡ Vương Nhất Dương đi tới. Ai nấy đều trầm mặt, áp chế mỗi mức độ giận dữ khác nhau.

Thẩm Quyện đi cuối cùng, rũ mắt. Đường nét hàm dưới chật chẽ xiết căng.

Vương Nhất Dương ngồi xuống bên cạnh. Lưu Phúc Giang ngồi xổm xuống, kiểm tra đầu gối của cậu ấy. Tổng Chí Minh quay đầu lại, quét qua một vòng trong mấy người dự bị, còn chưa nói gì, Lý Lâm đã nhảy lên: "Tao lên."

Ngón tay Lưu Phúc Giang đặt ở mặt bên đầu gối Vương Nhất Dương, cậu ta nhe răng nhếch miệng mà ló đầu lại: "Tao vẫn có thể —— "

"Mày có thể cái mông á!" Tống Chí Minh vỗ một cái lên đầu cậu ta, "Cmn chẳng phải tao mới nói với mày rồi sao? Mày với Ninh Viễn vừa nãy mới thế nào? Mày có thể là có thể trở lại để nó tiếp tục ném đá giấu tay hay sao hả? Mau mau đến phòng y tế!"

Tống Chí Minh quay đầu, khó khăn liếc qua một lượt mấy người dự bị vớ va vớ vẩn, cuối cùng nhìn Lý Lâm với vẻ mặt thống khổ: "Người anh em..."

Lý Lâm run lấy bầy đứng ở đằng kia, vẻ mặt như một chiến sĩ anh dũng hy sinh, vỗ vỗ ngực mình, căng thẳng đến nỗi bắt đầu nói lắp: "Yên tâm, giao giao giao cho tao!"

Tống Chí Minh: "..."

Lâm Ngữ Kinh thở dài: "Đội trưởng, tôi đi."

Tống Chí Minh gật gù: "Được, cậu đi. Chúng ta có thể thua cuộc, giấy khen cũng không cần, có phải tranh bánh bao đâu ——" Cậu ta dừng lại, xoay đầu nhìn cô, "Cậu đi cái gì?"

"Thay người." Lâm Ngữ Kinh lời ít ý nhiều.

Tất cả mọi người đều quay sang nhìn cô. Văn Tử Tuệ há miệng cực to. Vu Bằng Phi mặt còn ngu cả khúc, dáng vẻ lang thang nơi xa.

Tống Chí Minh phục hồi tinh thần: "Bà chủ Lâm, cậu chơi bóng? Cậu biết đánh bóng sao??"

Lâm Ngữ Kinh quay đầu lại: "Các cậu còn có người khác à? Không nhẽ là Lý Lâm tốc độ ốc sên kia, một đường phóng từ vạch ba điểm đến khu vực dưới rổ cũng phải mất 3 phút?"

Lý Lâm cũng không để ý Lâm Ngữ Kinh đã hăng hái si nhục cậu, cậu ta uyển chuyển cất tiếng: "Nhưng một nữ sinh như cậu..."

"Đây là trận bóng rổ nam chắc? Nữ không thể tham gia à?" Lâm Ngữ Kinh hỏi.

"Không phải..." Lý Lâm ngây ngốc nói, "Tớ được mà... Tớ chính là amazing..."

Lâm Ngữ Kinh không phản ứng với cậu ta nữa, quăng biểu tượng của đội toàn bộ của lớp 10 – lá cờ màu nho nhỏ được thiết kế tỉ mỉ đang nằm trong tay xuống đất. Giơ tay kéo sợi thun đã hơi lỏng, cắn trong miệng, túm tóc, một lần nữa buộc lên: "Trung phong lớp 7 phòng thủ rất mạnh. Vóc dáng đó của cậu ta, đứng chỗ ấy cứ như một cây cột chống trời thẳng đứng. Có điều cậu ta tấn công không giỏi lắm, động tác chậm, nhìn dần chết đi được. Tên số 8 kia, tên này bóng đó, gọi là gì? Hứa Kiệt? Cậu ta chính là một con khi trời nháy loạn, ngoại trừ nháy cao thì cũng chỉ biết gào to. Chả dùng được cái môn gì, phối hợp còn tệ hơn Vương Nhất Dương."

Lâm Ngữ Kinh đảo qua đám người đối diện một vòng, tiếp tục nói: "Hậu vệ kiểm soát bóng của bọn họ lợi hại. Đối người mấy lần, cậu ta trước sau đều ở nguyên đó, chưa xuống lần nào. Tuy rằng nhìn không có chút cảm giác tồn tại nào, nhưng mấy đợt lớp bọn họ lên tinh thần mà vào bóng đều là cậu ta tổ chức." Cô ngoảnh đầu lại, nhìn về phía Tổng Chí Minh, "Nhìn xem hậu vệ người ta, rồi nhìn lại cậu chút đi. Dùng đầu óc chơi bóng được không hả? Bình tĩnh một chút, có dáng vẻ đội trưởng xem."

"Tớ vốn dĩ cũng không phải đánh hậu vệ được không hả! Còn không phải bởi vì chẳng có ai đánh hậu vệ à!" Tổng Chí Minh gần như đã hoàn toàn khuất phục rồi, "Lâm muội muội, không phải, Tiểu Lâm tỷ tỷ, tớ xác nhận một lần cuối, cậu muốn ra sân sao?"

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu ta: "Tôi trông giống đang nói đùa cậu sao?"

Tổng Chí Minh nói: "Không giống."

Lâm Ngữ Kinh gật gù, bình tĩnh mà nói: "Cậu có thể không nhìn ra, tôi lúc này vẫn còn tức giận hơn hết. Con người tôi tính khí luôn không tốt lắm."

Lông mi thiếu nữ dài thật dài. Mắt hồ ly hơi vênh lên, mắt to chớp chớp. Âm thanh nhẹ, mềm mà chậm rãi.

Tổng Chí Minh nghĩ thầm: tôi quả thực không cách nào nhìn ra.

Thẩm Quyện khẽ cười một tiếng.

Vương Nhất Dương phản ứng trước nhất, kéo cổ tay Lâm Ngữ Kinh một cái, đưa bao cổ tay đang đeo trên tay mình cho cô: "Lâm muội, kể thừa."

Lâm Ngữ Kinh thật ra có chút ghét bỏ, thế nhưng hiện tại cũng không rồi hơi mà nghĩ đến việc ghét bỏ hay không. Cô nhận lấy nói tiếng cảm ơn, chưa kịp tròn lên, đã bị Thẩm Quyện lấy đi rồi.

Thẩm Quyện kéo bao cổ tay của mình xuống, ném cho cô, mang của Vương Nhất Dương lên, vừa mang vừa rũ mắt nhìn cô: "Đội viên số 4 bạn học Lâm?"

Lâm Ngữ Kinh mới nhớ tới chuyện hai người họ đều là số 4 này.

Cô "A" một tiếng, đi vòng quanh cậu một vòng: "Vậy cậu đổi đi, một lát tìm trọng tài giải thích một chút, nói một tiếng?"

"Được thôi." Thẩm Quyện nói xong liền kéo vạt áo chơi bóng, cởi áo, "Cho tôi bộ số 3."

Văn Tử Tuệ vội vã đáp lời, lôi cái túi lớn đến, lục bên trong: "Số 3 à... Tôi tìm xem, số 2 có được không?"

"Không được." Thẩm Quyện nói.

"Tại sao cần phải là số 3?" Lão Cao thật lòng hỏi, "Đây là một con số may mắn sao?"

Tổng Chí Minh không nói tiếng nào, nhìn cậu ta: "Mày làm thế nào mà lớn đến chừng này vậy? Bởi vì Allen Iverson là số 3 đó."

"Ồ..." Lý Lâm cố ý làm ra vẻ chột tinh ngộ, bị ối hềnh hếch mà, "Allen Iverson là ai nhỉ?"

Tổng Chí Minh nói: "Chính là ngôi sao bóng rổ NBA kia, đánh hậu vệ ghi điểm ấy."

Lý Lâm nói: "A, ông ấy à, ai da, tao nhớ lớp mình có chị gái nhỏ nào đó là fan của ông ấy thì phải?"

Tổng Chí Minh nói: "Ôi chao, tao cũng quên rồi. Tên gì nhớ, hình như còn mới nói đây mà."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Hai người là ở đó kẻ xướng người họa mà cợt nhả đến nửa ngày. Mãi đến lúc cuộc thi một lần nữa bắt đầu, Văn Tử Tuệ rốt cuộc cũng tìm được áo chơi bóng số 3 đó, Thẩm Quyện tròng lên, mấy người ra sân.

Lúc mới bắt đầu tất cả mọi người đều không phản ứng kịp, cho đến khi bọn họ nhìn thấy, trên sân có một tóc dài đứng đó.

Tóc dài.

Còn buộc bím tóc nhỏ!!!

Trong sân bóng rổ hệt như một ấm nước sôi tràn trề bị đun sôi quá độ. Bóng bóng nổi lên ùng ục ùng ục đến mức khiến nắp ấm nhú lên. Trên

khán đài âm ỉ tiếng ồn.

Bên cạnh lớp 10 không biết là người lớp nào cười đến rất lớn tiếng: "Tình huống gì đây, lớp 10 sao lại tìm một đứa con gái vào, lớp bọn họ thật sự không có ai à."

"Lớp bọn họ bỏ cuộc đi cho rồi."

"Tao phục rồi. Con gái, con gái mà biết đánh bóng khi mốc á."

Văn Tử Tuệ quay đầu, tiện tay cầm chai nước rộng ném qua, bay từ đỉnh đầu quả dưa của Lưu Phúc Giang bay qua, một tay chống nạnh khí thế hùng hồn mà mắng: "Con trai bây giờ đều nói chuyện xàm xí, con gái mắc cỡ gì không thể biết chơi bóng rổ hả!"

Lưu Phúc Giang sợ hết hồn.

Văn Tử Tuệ thở hồng hộc xoay đầu lại, lại nói với ông: "Thầy Lưu, thầy đừng nghe bọn họ, chúng ta phải tin tưởng Lâm Ngữ Kinh."

Tuy rằng cô nói như vậy, nhưng thật ra trong lòng cũng không vững vàng lắm. Lâm Ngữ Kinh nhìn nhỏ nhắn thế kia, đứng trên đó, chân còn không bằng cánh tay thô của tên to cao đối diện...

Nhưng Lưu Phúc Giang đúng thực là cực kỳ tự hào: "Đó là đương nhiên. Không ai có thể tin tưởng học sinh lớp mình hơn thầy."

"..."

Văn Tử Tuệ cảm thấy thôi vậy cũng được, lạc quan là chuyện tốt.

*

Lớp 7 tiễn đi được một Vương Nhất Dương, lúc này trông có vẻ nhiệt huyết dâng trào. Hứa Kiệt vô cùng tương xứng với biệt hiệu của cậu ta,

vênh váo đến suýt nữa thì vọt lên tới trời: "Ôi, lớp các cậu không có người thay thế ư? Có muốn lớp bọn tôi cho mượn một người không này."

"Cậu ta xem ra quả thật giống một con khỉ trời nhảy loạn." Thời điểm Tống Chí Minh chạy qua bên người Thẩm có nói.

Thẩm Quyện nhếch nhếch môi.

Vương Nhất Dương đánh tiền phong phụ*, Lâm Ngữ Kinh bù vào vị trí của cậu ấy. Cuộc thi bắt đầu, Ninh Viễn bắt được bóng, truyền cho khỉ trời nhảy loạn Hứa Kiệt.

(*) Vị trí này còn được biết đến là vị trí số 3. Cùng với hậu vệ ghi điểm, nhiệm vụ chủ yếu của tiền phong phụ là ghi điểm. Các tiền phong phụ là những cầu thủ đa năng, luôn là những người nhanh nhẹn hơn và có thể hình nhỏ hơn các Tiền phong chính và Trung phong. Phạm vi hoạt động của tiền phong phụ là tương đối tự do. (wiki)

Cậu ta chắc hẳn cũng nhìn thấy tiền phong bên này là một cô gái, không kiêng dè gì mà nhồi bóng xông tới.

Lớp 10 về phòng. Thẩm Quyện bị hai tên kèm lại, Vu Bằng Phi và Tống Chí Minh mỗi người một tên. Tống Chí Minh đầu cũng không ngoảnh: "Lão Cao!"

Khỉ trời nhảy loạn di chuyển nom tự tin lại phóng khoáng, từ tuyến giữa thẳng đến dưới rổ. Thời điểm giẫm vào khu vực giới hạn* còn nghiêng đầu liếc mắt nhìn, tìm bóng dáng của vị mỹ nhân đánh tiền phong phụ của lớp 10.

(*) Khu vực giới hạn là hai hình chữ nhật được vẽ trên sân thi đấu, được giới hạn bởi đường ném phạt và một đường kẻ nằm trên đường cuối sân cách điểm giữa đường cuối sân là 2,45m tính từ mép ngoài của khu vực giới hạn. (Nguồn: <http://www.ttgdtc.vnu.edu.vn>)

Một giây sau, Lâm Ngữ Kinh chợt xuất hiện bên vai cậu ta, thấp giọng nói một câu: "Đừng nhìn tôi, nhìn bóng ấy."

Hứa Kiệt sững sốt nửa giây, dưới tay trống trơn.

Lâm Ngữ Kinh đã mang bóng chạy đến vạch ba điểm.

Hứa Kiệt: "Cái đệt!"

Tổng Chí Minh: "Cái đệt!"

Hứa Kiệt còn chưa kịp phản ứng thì trái bóng này đã bị đoạt đi từ lúc nào. Cậu ta thậm chí còn không nhìn thấy người này chạy tới khi nào. Tất cả mọi người đều không nghĩ tới quả bóng này sẽ bị đoạt, ngay cả Tổng Chí Minh cũng đem hy vọng duy nhất gửi gắm trên người lão Cao.

Người lớp 7 sững sốt một giây, Ninh Viễn hô một tiếng, phản ứng lại bắt đầu về phòng. Trung phong lớp 7 cả người nhào tới trước mặt Lâm Ngữ Kinh.

Hình thế hai người chênh lệch cực lớn. Một như núi, một như mầm cây nhỏ khe khẽ lung lay dưới chân núi, trông không hề có sức chống cự.

Thế nhưng Tổng Chí Minh chợt nhớ tới lời Lâm Ngữ Kinh vừa nói.

Cô nói thế nào?

Trung phong của lớp 7 động tác chậm, dần chết đi được.

Cậu quay đầu lại, chạy về bên kia, nhìn thấy mầm cây nhỏ đã bỏ xa trung phong kia, trước mặt cô là Ninh Viễn.

Tim Tổng Chí Minh lạnh lẽo, rống lên một tiếng: "Lâm muội!"

Lâm Ngữ Kinh nhồi bóng, liếm liếm môi, trọng tâm cơ thể chéch đi.

Ninh Viễn chăm chú nhìn thẳng vào cô.

Tốc độ của cô rất nhanh. Dẫn bóng vượt người cũng thành thạo, xem ra là biết đánh.

Nhưng dẫu sao cũng là một cô gái, cô có thể đạt tới trình độ nào.

Nếu như cô rất rành, vậy giờ cái này liệu có thể là động tác giả hay không.

Nếu như không phải động tác giả, cô cũng không rành như vậy, thì chính là hướng về bên này sao?

Cho dù đúng là một động tác giả, cô có thể phản ứng được đến đâu?

Nửa giây, Ninh Viễn không kịp tỉ mỉ suy nghĩ nhiều như vậy, cơ thể cậu ta cấp tốc nghiêng sang trái.

Một giây sau, Lâm Ngữ Kinh mang theo bóng lao tới từ phía phải.

Mẹ nó đây đúng là một động tác giả!

Ninh Viễn mắng một tiếng, kịp phản ứng quay đầu chạy về. Lâm Ngữ Kinh cực kỳ phong cách vọt tới dưới bảng rỗ. Ninh Viễn không dám xem thường nữa, cậu ta mau chóng kèm sát lại. Sau đó cậu ta nhìn thấy cô quay đầu, nhìn lướt qua vị trí của Thẩm Quyện.

Tất cả mọi người cũng đã nhanh chóng hiểu ra ý định của Lâm Ngữ Kinh, cô muốn mở màn dùng biện pháp cũ chuyển bóng cho Thẩm Quyện, lấy một quả ba điểm, kích thích tinh thần của mọi người.

Thẩm Quyện phối hợp với cô, đã cấp tốc lui người ra ngoài vạch ba điểm, giơ tay lên, bên trên áo chơi bóng đỏ rực in một số 3 cực to.

Kiểu chuyền này nửa trận đầu cậu đã phối hợp với Vương Nhất Dương vô số lần.

Bây giờ nhìn lại, đối đối tượng mới đến phối hợp cũng không có chút vấn đề nào.

Không có khi mốc!

Vấn đề ở chỗ chênh lệch chiều cao giữa cậu và Vương Nhất Dương không chỉ là một chút đầu tỷ tỷ à!

Cậu thử nhìn trung phong như núi phía sau cậu đi kìa!

Trái bóng này truyền đi chưa được ba cm sẽ bị người ta lưu lưu loát loát mà chặn xuống mất.

Lâm Ngữ Kinh đảo mắt qua giây lát, Ninh Viễn và trung phong đối diện đồng thời giơ tay. Hai ngọn núi thế kia sẽ làm đường chuyền bóng của cô bị chặt đứt sạch sẽ.

Tổng Chí Minh đã tuyệt vọng. Cậu nghiêng người, chuẩn bị chờ phía trước ném bóng, sau đó hoặc là đoạt bóng hoặc là về phòng. Cậu đảo mắt liếc xéo về máy tính giờ, chỉ còn mấy giây nữa là hiệp 3 kết thúc.

Cú chuyền bóng này dù có bị chặn, đối phương cũng không kịp tổ chức tấn công.

Kết quả một giây sau, Lâm Ngữ Kinh chột nhảy lên, không hề có một dấu hiệu báo trước nào mà nhảy bật làm động tác ném bóng.

Không ai nghĩ đến cô sẽ trực tiếp ném rồ. Cánh tay trên không của cô áp xuống, sau đó đột nhiên vung tới trước, chọn một góc độ rất xảo quyệt ném bóng ra, "Bình bịch" một tiếng lọt vào giỏ bóng rồ.

Cùng lúc đó, tiếng còi của trọng tài vang lên.

Toàn bộ sân bóng rổ hoàn toàn yên tĩnh, sau đó một giây sau, bầu không khí bị châm lửa lần thứ hai.

Da đầu Tổng Chí Minh như muốn nổ tung.

Thành thật mà nói, Tổng Chí Minh cũng không ôm bao nhiêu kỳ vọng đối với Lâm Ngữ Kinh. Trên căn bản cậu ta đã ngầm thừa nhận cuộc thi này thua chắc rồi.

Vốn dĩ cú đoạt bóng tuyệt đẹp và động tác giả ban nãy của Lâm Ngữ Kinh đã khiến cậu ta vừa mừng rỡ như điên vừa thêm phần bất ngờ, không nghĩ tới bất ngờ lớn hơn còn đang ở phía sau.

Cú chuyền bóng này vậy mà cmn vẫn là một động tác giả!

Hơn nữa vậy mà vẫn vào rổ!

Buzzer beater*!

(*) Một thuật ngữ bóng rổ để chỉ cú ném bóng ghi điểm vào phút cuối.

Lâm Ngữ Kinh nghe thấy, dường như so với khi Thẩm Quyện cực kỳ ngạo mạn ném vào quả ba điểm thì lúc này tiếng reo hò và gào hét còn sôi động hơn.

Tiếng của Văn Tử Tuệ phảng phất có thể xuyên thấu Vũ Trụ, mang theo tiếng khóc nghẹn ngào thét gọi những tiếng gì đó không nghe rõ.

Tiếng của Lưu Phúc Giang trái lại cũng rõ ràng hơn bao giờ hết. Lâm Ngữ Kinh trước giờ chưa từng nghĩ đến thầy Lưu mà cả khi lên lớp cũng nhẹ giọng êm lời, có thể bùng phát ra giọng nói vang vọng kinh người như thế: "Con bé thật là giỏi quá!" Lưu Phúc Giang nói, "Nhìn thấy không! Thầy Vương! Kia là Lâm Ngữ Kinh lớp chúng ta! Lâm Ngữ Kinh! Lớp chúng ta!"

Cô xoay người lại, bím tóc đuôi ngựa phất lên cầm Ninh Viễn bên cạnh.

Ninh Viễn nghiêng đầu.

Lâm Ngữ Kinh cười híp mắt nhìn cậu ta: "Đánh cược đi."

Bên kia, đám Tống Chí Minh vẽ mặt hưng phấn xông tới chỗ cô. Vu Bằng Phi hô "Aaa" cả một đường: "Lâm muội! Nữ Vương đại nhân!!"

Ninh Viễn hỏi: "Đánh cược gì?"

"Các cậu thắng thì theo cậu, các cậu thua thì phải lập tức trần truồng chạy quanh sân bóng rổ mười vòng, sau đó ở trước mặt mọi người tát mình hai cái. À, cậu còn phải thêm một cái." Lâm Ngữ Kinh dừng một chút, hất cằm về phía Vương Nhất Dương bên kia, "Tiền phong phụ vĩ đại của bọn tôi chân bị thương phải đi khập khiễng kia, cậu phải gọi cậu ấy một tiếng cha, sau đó hầu hạ đến khi cậu ấy nhảy nhót lon ton mới thôi."

Ninh Viễn trầm mặc vài giây, bỗng nhiên nở nụ cười, nghiêng đầu nhìn về phía Thẩm Quyện: "Lớp 10 các cậu có chuyện gì vậy. Cả đám con trai đứng ở đây, kết quả không ai ra mặt, để một cô gái đến đánh cược với tôi?"

Thẩm Quyện cảm khê nâng, hờ hững liếc sang cậu ta, cũng nhếch môi cười cợt: "Chỗ chúng tôi con gái làm chủ, hết thầy đều nghe theo Nữ Vương đại nhân."

Hết chương 46.

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Muốn Quyết Rũ Ai Ngay Trước Mặt Tôi

Lâm Ngữ Kinh lăn lộn với Lục Gia Hành và Trình Dật mà lớn. Từ nhỏ đã chơi những trò chơi không giống con gái. Nam sinh chơi thì cô cũng theo chơi, bóng rổ đương nhiên cũng sẽ đánh.

Ban đầu, cô quả thực là không giỏi lắm, mới bắt đầu thường bị ngược đến mẹ cũng không nhận ra. Thế nhưng tính cách của cô vốn khá mạnh mẽ, vả lại phép khích tướng vô cùng lành nghề, vô cùng ấu trĩ của Lục Gia Hành vậy mà lại hết sức hữu hiệu với duy nhất Lâm Ngữ Kinh. Lâm Ngữ Kinh bại rồi lại chiến chiến rồi lại bại, xưa nay không biết hai chữ từ bỏ viết như thế nào.

Trò này cũng giống như đánh lộn vậy, ngược lên ngược xuống, ngược ra kinh nghiệm và kỹ năng, góp nhặt từng ngày cũng có thể đi ngược người khác.

Nó và giới tính chẳng có chút liên quan gì. Có quy định nào nói con gái không thể biết chơi bóng, chẳng qua chỉ có cuộc thi bóng rổ trường học chưa từng có cô gái nhỏ tham gia mà thôi.

So với nam sinh, Lâm Ngữ Kinh vóc dáng thấp bé, sức lực không mạnh lắm, kiểu như rebound thì cô không giành được, vậy nên dứt khoát không thèm cướp, trực tiếp giao cho đồng đội.

Ấy thế nhưng tốc độ phản ứng của cô luôn rất nhanh, cướp đoạt cực kỳ lợi hại, đầu óc cũng sử dụng tốt.

Thẩm Quyện trước đó đã nhận ra, cô rất biết "tốt khoe xấu che", am hiểu và tận dụng hết thảy những ưu thế của mình.

Thậm chí gồm cả khuôn mặt hiền lành vô hại này của cô.

Thời điểm chơi bóng, lưu loát thuần thục thực hiện động tác giả. Bàn phòng bên trái, cô dẫn bóng từ bên phải. Tư thế nhảy lên ném bóng đều đã chuẩn bị xong, một giây sau hạ tay xuống, lại là một cú chuyền bóng.

Từng ánh mắt, từng động tác nhỏ cũng hệt như có một loại dẫn dắt, không thể đoán nổi lần nào là thật, lần nào là giả.

Phương pháp đánh tà đạo quý dị mà linh hoạt này vào lúc mới bắt đầu hiệp 4 quả thật đã gây ra một trận địa rối loạn rất lâu cho lớp 7, tuy rằng có một phần lớn nguyên nhân là vì bất ngờ.

Ngay cả đồng đội cũng không đoán được động tác tiếp theo của cô. Trong vòng ba phút vất vả phối hợp bắt liên mấy quả bóng, lớp 7 kêu tạm dừng.

Đại khái là còn sót lại chút lương tâm, đối với một cô gái, Ninh Viễn thu liễm lại rất nhiều, không tiếp tục làm thêm những động tác quá đáng nào khác. Vào lúc này lớp 10 dẫn trước 9 điểm.

Đã là hiệp thứ tư, nếu có thể kéo dài điểm số đến hàng hai chữ số, thì đối phương sẽ bắt đầu vô cùng sốt ruột. Về cơ bản tâm lý sẽ sụp đổ ngay bên ranh giới Đại Bàng giương cánh*.

(*) Ý chỉ sự tấn công dồn dập.

Lưu Phúc Giang còn đang ở khán đài kể bên khoác lác với thầy Vương. Khuôn mặt già nua hiền lành có hơi phát trướng cười toe toét thành một đóa hoa cúc xán lạn, đôi mắt lấp lóe nước mắt cảm động: "Học sinh lớp chúng ta đều cực kỳ xuất sắc thầy Vương ạ!"

Biểu cảm của thầy Vương lúc mới bắt đầu còn phối hợp, mãi cho đến hiện tại, nụ cười đã dần dần cứng ngắc, hết sức miễn cưỡng.

Lưu Phúc Giang cũng không thèm để ý, tự mình tán gẫu với ông ấy rất vui vẻ, cũng không chú ý tới động tĩnh bên này.

"Lát nữa bọn họ sẽ phân ra một người đến kèm tôi, tám phần là khi trời nhảy loạn." Chơi bóng cực kỳ tiêu hao thể lực. Thể lực của Lâm Ngữ Kinh không tốt lắm, chỉ mới đánh như này một xiu đã bắt đầu cảm thấy mệt. Cô uống hai ngụm nước, nhanh chóng điều chỉnh hô hấp, nhìn về phía Thẩm Quyện, "Một người đối diện, không cản được cậu chứ?"

Thẩm Quyện nhìn cô một cái: "Không nhất định, phải xem là ai."

Lâm Ngữ Kinh nhíu mày: "Ai?"

Thẩm Quyện bình thản nói: "Cậu, đứng bất động ở đó cũng có thể cản chết tôi."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Tổng Chí Minh: "..."

Vu Bằng Phi: "..."

Tổng Chí Minh giả bộ tức giận thả chai nước trong tay mình xuống đất. "Ầm" một tiếng, còn rất vang dội, nghe đến độ khí thể bức người.

Cậu ta xoay người muốn bỏ đi: "Bóng thể này tao không đánh nữa."

Lý Lâm cực kỳ phối hợp, nhào tới ôm eo cậu ta: "Đội trưởng! Đội trưởng mà bình tĩnh đi! Đội trưởng, đội toàn bộ của lớp 10 không thể không có mày, mày suy nghĩ lại một chút đi mà!"

Hai người ở bên cạnh biểu diễn vô cùng nhiệt tình, nhưng cũng chẳng có ma nào để ý đến bọn họ. Vu Bằng Phi có chút nghi hoặc chuyển hướng sang lão Cao: "Chúng ta đã bỏ qua chuyện gì của hai người kia sao, sao tao cảm thấy hai giờ trước ông chủ Thẩm hình như còn chưa tới mức trắng trợn..."

Lãng lơ đến thế...?

Lão Cao trước giờ ngốc nghếch bậm sinh, đối với vấn đề này thì càng mờ mịt: "A?"

Tống Chí Minh quay người lại, phần nộ mà nhạt chai nước lên: "Bỏ qua cái gì? Còn có thể bỏ qua cái gì? Đoán cũng đoán được. Bọn mày tự đi hỏi xem lúc nghỉ giữa trận, cậu ta đã đuổi theo ra ngoài làm gì chẳng phải sẽ biết sao?"

Văn Tử Tuệ cảm thấy mấy người này dường như đã muốn đánh bóng lên trời luôn rồi: "Các cậu bây giờ to gan thật nhỉ, thực sự là đang tỉnh táo sao? Biết mình hiện tại đang nhạo báng người nào chứ?"

Bầu không khí lớp 10 bên này vẫn xem như thoải mái, mọi người đều không muốn tạo áp lực quá lớn cho đồng đội. Trước lúc sắp vào sân, Thẩm Quyện đi bên người Lâm Ngữ Kinh, thấp giọng hỏi: "Đánh cược lớn như vậy, thua thì phải làm sao?"

"Chơi xấu chứ sao. " Lâm Ngữ Kinh không chút suy nghĩ, "Một cô gái như tôi đánh cược với bọn họ, chẳng có chút quan hệ nào với người lớp chúng ta. Cô gái nhỏ chơi xấu một chút thì có sao, còn có thể như nào. Đối với thể loại gian trá không biết là chơi bóng hay đánh người này thì nói đạo lý cái gì chứ."

Thẩm Quyện bị thái độ như chuyện đương nhiên của cô làm ghen lờ, lát sau mới cong môi, thấp giọng nói: "Quên đi nhé, cậu chơi xấu y hệt như làm nũng, muốn quyết rũ ai ngay trước mặt tôi chứ?"

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Người này từ sau khi làm rõ ràng với cô liền y như đã mặc nhiên ngầm thừa nhận địa vị của mình, đánh thẳng quả bóng này đến quả bóng khác, trêu chọc đến không mấy may e dè.

Lâm Ngữ Kinh không thể nhịn được nữa: "Bạn học Thẩm, hai chúng ta vẫn là quan hệ bạn cùng bàn thuần khiết đấy. Cậu nói chuyện chú ý một chút, đã xảy ra chuyện gì sao?"

Thẩm Quyện cười một tiếng, giơ tay đặt lên đầu cô xoa nhẹ một cái: "Được thôi, bạn cùng bàn đưa cậu thẳng."

"Ồ." Lâm Ngữ Kinh nghiêng người, mặt không cảm xúc, không chút thành ý mà vỗ vỗ tay, khích lệ cậu: "Quyện gia lợi hại, Quyện gia cái gì cũng biết."

Thẩm Quyện khựng một chút, bỗng nhiên ngừng bước chân, xoay người lại.

Lâm Ngữ Kinh cũng dừng bước theo, giương mắt nhìn cậu.

Thẩm Quyện đối mặt với cô, lùi sang một bên nghiêng mặt nhìn cô, ngón trỏ và ngón giữa khép lại đưa lên, đầu ngón tay khẽ chạm xuống đuôi lông mày, sau đó hất lên trên.

Trong sân bóng rổ đèn đóm sáng ngời, thiếu niên mặc áo chơi bóng đỏ rực tươi sáng, thân hình cao lớn mà thẳng tắp, bắt mắt lại chói lọi.

Cậu lười biếng cười cợt, nét mặt thờ ơ nghênh ngang: "Quyện gia không gì không làm được."

*

Lâm Ngữ Kinh thừa nhận trong chớp nhoáng này, cô quả thật đã bị vé diễn trai của Thẩm Quyện trêu chọc, chọc tới mức cô suýt nữa đã chật vật trốn khỏi hiện trường.

Hiệp thứ 4, Thẩm Quyện triệt để đem danh hiệu "Jordan Bát Trung" " Mitsui Hisashi* lớp 10" chứng thực ở đây. Đối phương chia người đến kèm Lâm Ngữ Kinh, một người thì dĩ nhiên không thể cản được cậu.

(*) Một nhân vật quan trọng trong manga/anime Slam Dunk, giữ vị trí hậu vệ ghi điểm, sở trường là ném cú ba điểm.

Trái bóng ba điểm của người này như mọc ra con mắt. Bóng rổ nhỏ màu vỏ quýt từ đủ góc độ phóng ngang qua sân bóng, tiếp xúc thân mật cùng rổ bóng. Mấy phút thi đấu cuối cùng còn lại, Thẩm Quyện liên tục vào ba quả.

Dễ dàng mang điểm số cách biệt hơn mười lăm điểm.

Cuối cùng điểm số cố định ở 59:41. Lớp 10 loại lớp 7, thành công bảo vệ quyền sở hữu giấy khen cuộc thi tiếp sức trong đại hội thể thao của mình.

Dù rằng mọi người cũng đã hoàn toàn quên khuấy chuyện này. Hiện tại, nợ cũ đã bị bỏ qua một bên, nợ mới là Ninh Viễn chơi bóng quá bẩn, chọc phải người không nên dây vào.

Tuy rằng từ hồi khai giảng đến nay, Thẩm Quyện luôn trầm lặng đến khó tin, đúng thật là không ai thấy cậu gây sự đánh nhau hay thậm chí là xảy ra xung đột với ai. Tuy nhiên Quyện gia, dù không còn ở giang hồ thì giang hồ vẫn cứ lưu lại truyền thuyết của cậu. Quả thực, không kẻ nào dám nghĩ đến việc sẽ làm Thẩm Quyện cảm thấy không vui.

Thế nhưng Ninh Viễn hiển nhiên là không sợ cậu.

Thẩm Quyện vậy mà lại đè nén lửa giận từ đầu đến cuối. Đến cuối cùng, khi tiếng còi kết thúc của trọng tài thổi âm vang, cậu trực tiếp nhập ba bước thành hai đi tới trước mặt Ninh Viễn, gặt gồng hỏi: "Cậu biết tôi?"

Ninh Viễn thua trận, sắc mặt có chút khó coi, nhặt nhẹo nói: "Danh tiếng lẫy lừng, ai mà không biết."

"Cậu và Nhiếp Tinh Hà có quan hệ gì?" Thẩm Quyện hạ giọng hỏi.

Ninh Viễn rút cuộc cũng lấy lại bình tĩnh, giương mắt: "Thật không dễ dàng, mày còn có thể nhớ tới tên của nó."

Thẩm Quyện môi miết thành đường thẳng, ánh mắt trầm xuống: "Tôi không cần biết cậu là ai, cậu biết ai, cậu biết cái gì. Bây giờ tôi cho cậu hai sự lựa chọn, xin lỗi." Thẩm Quyện ngừng một chút, hất cằm về hướng Vương Nhất Dương, "Hoặc là tôi đáp lại cho cậu một phần lễ, để cậu cũng trở nên giống nó."

Hai người họ đứng sau khung đỡ bảng rõ, âm thanh rất thấp, xung quanh không có ai, cũng không ai chú ý tới động tĩnh bên này.

Đám người lớp 7 như phát rồ. Lớp 10 đối diện đều đang ôm nhau nhảy tung tăng.

"Thẩm Quyện, hiện tại mỗi đêm mày đều ngủ được sao?" Ninh Viễn nhìn cậu, nhẹ giọng hỏi, "Mày thậm chí cũng không nằm mơ sao? Mày có sợ liệu một ngày nào đó Lạc Thanh Hà sẽ thật sự —— "

"Thầy Lưu!" Âm thanh của một cô gái cắt ngang lời cậu ta, "Thầy Lưu! Bạn học Ninh Viễn vừa nói với Thẩm Quyện mình đánh Vương Nhất Dương, trong lòng vô cùng hổ thẹn, muốn xin lỗi chúng ta, còn định cúi đầu nói xin lỗi!!!"

Lâm Ngữ Kinh chẳng biết từ lúc nào đã chạy tới bên cạnh hai người bọn họ, một tay chỉ vào Ninh Viễn, la toáng lên.

"..."

Ninh Viễn nghiêng đầu.

Tiếng của cô rất lớn, xuyên qua nửa cái sân bóng, người lớp 10 bên kia đều quay đầu lại. Lưu Phúc Giang cũng cất đi vẻ cao hứng, chân ngắn bé nhỏ ra sức chạy chậm đến, là biểu hiện nghiêm túc hiếm thấy: "Xảy ra chuyện gì?"

Thẩm Quyện và Ninh Viễn đều xoay đầu lại. Ninh Viễn há há miệng. Không đợi tiếng của cậu ta kịp thốt ra, Lâm Ngữ Kinh đã giành nói trước: "Vừa rồi bạn học Ninh Viễn nói xin lỗi bạn học Thẩm, thừa nhận hành vi vô liêm sỉ của mình là đã đánh cậu ấy và bạn học Vương Nhất Dương trong lúc thi đấu. Sở dĩ len lén nói xin lỗi ở đây là vì lúc ấy cậu ta có phần hưng phấn quá mức, nên giờ về suy ngẫm lại cũng cảm thấy mình nghiệp chướng nặng nề, thực sự không còn mặt mũi thừa nhận sai lầm trước mặt mọi người."

Lâm Ngữ Kinh biểu cảm nghiêm túc, trông cực kỳ đáng tin cậy: "Thế nhưng, bạn học Ninh Viễn cảm thấy làm sai chính là làm sai, cho nên muốn cởi truồng chạy quanh tòa nhà thể dục mười vòng, sau đó cúi đầu nói xin lỗi bạn học Vương Nhất Dương và bạn học Thẩm Quyện, vì trong lòng cậu ta cũng rất là hối hận."

"...?"

Vẻ mặt Ninh Viễn thảng thốt.

Lưu Phúc Giang cũng thảng thốt, ông cảm thấy trẻ nhỏ bây giờ cũng lắm trò gian trá quá: "Cởi, cởi truồng chạy mười vòng?"

Lâm Ngữ Kinh vô cùng am hiểu lòng người: "Thầy Lưu, tuy rằng bạn học Ninh Viễn sốt ruột chuộc tội, nhưng em cảm thấy cời truồng mà chạy có chút không thích hợp, hay là cứ để cậu ta như thế mà chạy mười vòng đi ạ."

Sắc mặt Ninh Viễn cực kỳ khó coi. Vừa định nói chuyện, Lâm Ngữ Kinh đã nghiêng đầu, tầm mắt chuyển sang phía sau cậu ta.

Ninh Viễn quay đầu lại, nhìn thấy Hứa Kiệt chạy tới.

Cậu ta đột nhiên cảm thấy có chút không ổn.

Hứa Kiệt chính là một chú khỉ trời nhảy loạn giản đơn, một thành phần đơn thuần, không chút toan tính, một cậu nhóc trẻ trâu ấu trĩ không có chút tâm tư gì; cảm giác mình có thể lên trời xuống đất, lại còn hết sức nghĩa khí.

Cậu nhìn thấy bên này có cả mấy người vây quanh Ninh Viễn, cho rằng bạn học lớp mình bị bắt nạt, không nói hai lời trực tiếp chạy tới, đến đứng bên cạnh, chuẩn bị làm chỗ dựa cậu ta, biểu cảm trông cực kỳ khí thế: "Làm sao đây?"

Ninh Viễn lại chưa kịp nói chuyện, Lâm Ngữ Kinh lần thứ hai cướp lời hỏi trước: "Bạn học Hứa Kiệt, cậu và Ninh Viễn là bạn bè đúng không, các cậu là một bọn à?"

Hứa Kiệt không chút suy nghĩ, ưỡn ngực một cái, chắn trước mặt Ninh Viễn, nói năng hùng hồn: "Tôi đương nhiên là thế rồi!"

"..."

Ninh Viễn tuyệt vọng mà nhắm hai mắt lại.

Lâm Ngữ Kinh nhanh chóng chuyển hướng sang Lưu Phúc Giang: "Thầy ơi, thầy xem kìa, bọn họ thừa nhận, bọn họ đúng là có tổ chức có mưu tính từ trước, thực sự đúng là bắt nạt bạn học lớp chúng ta."

Hứa Kiệt: "... A?"

Lưu Phúc Giang cũng trầm mặc.

Ông là người vô cùng bao che con cái. Bình thường hi hi ha ha với học sinh cũng được, khoan dung hiền hoà cũng được, nhưng một khi dính đến chuyện đám trẻ lớp mình bị bắt nạt, ông sẽ cực kỳ phẫn nộ.

Nhất là đầu gối Vương Nhất Dương đúng thực đã bị thương, mà Thẩm Quyện...

Ông nghiêng đầu nhìn Thẩm Quyện một chút.

Thẩm Quyện bỗng nhiên đặt một tay lên vai Lâm Ngữ Kinh, một tay khác ôm lấy bụng, cong người lại.

"Bạn học Thẩm, có phải cậu có chỗ nào không thoải mái không?" Lâm Ngữ Kinh ân cần hỏi han.

"Bụng có chút không thoải mái... Vốn cho rằng chịu đựng đến khi thi xong sẽ ổn." Thẩm Quyện trầm giọng nói.

"..."

Hứa Kiệt nghe được đến đây rốt cuộc cũng phản ứng lại, cũng thảng thốt rồi. Cậu ta xưa nay chưa từng thấy loại hành vi đểu cáng này.

Thầy Lưu, Thẩm Quyện lừa người!!!

Vừa nãy lúc thi đấu, thời điểm Thẩm Quyện ném xong quả ba điểm rồi khiêu khích nhìn cậu, vẻ mặt thoải mái như mới được mẹ cậu ta bồi bổ

cho vậy!!!

Hứa Kiệt quay đầu lại, vừa muốn giải thích, Lưu Phúc Giang bỗng nhiên quát to một tiếng: "Ai cho phép em thấy giáo viên đến mà không chào hỏi?! Tôi đứng ngay ở đây, em không thấy sao? Giáo viên các em bình thường chính là dạy như thế này sao?!"

"Chuyện các em làm ra hôm nay là trường hợp cực kỳ nghiêm trọng! Trọng thương học sinh lớp ta! Vì thắng lợi! Không từ thủ đoạn!!!"

Lưu Phúc Giang hết sức tức giận, ông tức giận đến mức lưỡi phải uốn hay phải thẳng cũng không phân biệt được, "Đây là loài* hành vi gì? Đây là loài* bầu không khí gì? Tìm chủ nhiệm lớp của các em đến đây! Tìm đến đây! Ngay bây giờ! Lập tức tìm đến đây! Tôi nhất định phải nói chuyện với cô ấy về vấn đề giáo dục tư tưởng phẩm chất đạo đức này!!!"

Chủ nhiệm lớp 7 không quá coi nặng những chuyện ngoài học tập này. Cô ấy nổi danh là ma trảo cuồng học tập, mỗi ngày đều chìm đắm trong sự nghiệp bồi dưỡng những mũi nhọn trong lớp mình càng trở nên nhọn hơn. Cho nên cuộc đấu bóng rổ này, cô ấy căn bản là không đến.

Lưu Phúc Giang đã quyết định phải làm chủ cho học sinh lớp mình. Phụ huynh đem con tới trường, giao vào tay ông, thì ông nhất định phải có trách nhiệm. Đứa trẻ Lâm Ngữ Kinh này xưa nay đều không nói dối, nếu con bé cũng đã nói như vậy, Lưu Phúc Giang tức khắc sẽ tin bảy, tám phần.

Hơn nữa sau đó Hứa Kiệt còn chạy tới chính miệng thừa nhận.

Sau khi chủ nhiệm lớp 7 đến, Lưu Phúc Giang hít một hơi thật sâu, điều chỉnh tâm trạng gọn sóng một cái, tận lực ôn hòa nhã nhặn mà nói rõ với cô ấy đầu đuôi câu chuyện.

Hứa Kiệt bình thường không bớt lo chút nào, hai ba ngày gây họa một lần, vì cậu ta mà chủ nhiệm khối đã đi tìm cô ấy không biết bao nhiêu lần.

Chủ nhiệm lớp 7 thật ra cũng đã tin một nửa. Có điều Ninh Viễn bình thường cũng vẫn xem là bớt lo, cho nên cô ấy vẫn phải hỏi học sinh của mình một chút: "Hứa Kiệt, Ninh Viễn, là như vậy phải không?"

"Cô Khương, vừa nãy em ấy chính miệng thừa nhận với tôi." Lưu Phúc Giang nói.

Cô giáo Khương xoay đầu lại, biểu cảm nghiêm túc: "Thật sự có chuyện này? Em thật sự đánh bạn học lớp 10?"

Hứa Kiệt muốn điên lên rồi, cậu thật sự không có đánh người, tuy rằng cậu nhìn thấy, nhưng cậu không hề động thủ mà!

Bị úp cái chảo từ trên trời giáng xuống này, xem ra không còn cơ hội tẩy trắng nào nữa. Cậu đã muốn giải thích theo bản năng, không hề nghĩ ngợi bật thốt lên, nôn nóng nói: "Cô ơi em không có, cô ơi không phải đâu, thật sự không phải em đánh, em chỉ ở bên cạnh xem —— "

Ninh Viễn nhanh chóng lia mắt nhìn cậu ta.

Hứa Kiệt cũng kịp phản ứng, im bật đi.

Lỡ lời.

Lâm Ngữ Kinh cong khóe môi trong nháy mắt: "Cô Khương, quả thực không phải Hứa Kiệt, là Ninh Viễn động thủ. Vừa nãy bạn học Ninh Viễn cũng thừa nhận với bọn em rồi."

Lâm Ngữ Kinh nhanh nhẩu nói: "Cậu ấy nói cậu ấy chính là nhất thời kích động, cậu ấy quá hiếu thắng, muốn cạnh tranh vì vinh dự lớp. Bây giờ cậu ấy cũng rất hối hận, đặc biệt muốn trình trọng xin lỗi bạn học lớp em trước mặt mọi người. Cô tha thứ cho cậu ấy đi ạ."

Cô gái nhỏ giọng nói mềm dịu, đôi mắt đen nhánh trong suốt, ngoan ngoãn lém lỉnh đứng yên ở đó, lời nói cũng vô cùng am hiểu lòng người.

Thẩm Quyện một tay khoát lên bả vai cô, một tay khác ấn bụng, cong người, cúi đầu, hai vai rung rung.

Cô giáo Khương thích nhất, chính là học sinh thành tích học tập tốt. Trước đây cô đã vô số lần tiếc hận, tại sao cô bé Lâm Ngữ Kinh vừa có thành tích tốt vừa khiến người ta yêu thích này lại không vào lớp của cô. Hơn nữa cô học giỏi nhất môn tiếng Anh, cô giáo Khương chính là giáo viên tiếng Anh.

Vả lại cô còn là hạng hai của khối.

Lại nhìn sang Thẩm Quyện bên cạnh một chút.

Ô, hạng nhất khối.

Bụng đau đến giật giật.

Cô giáo Khương thở dài, quay đầu nhìn về phía Lưu Phúc Giang: "Thầy Lưu, thật là xấu hổ, tôi cũng không có ở hiện trường, không nghĩ tới đám học sinh lớp tôi lại gây ra họa lớn như vậy. Thầy xem thế này, tôi bảo chúng nói xin lỗi với đám trẻ lớp thầy, trở về tôi nhất định sẽ nghiêm khắc phê bình chúng, chắc chắn bọn chúng cũng là nhất thời kích động thôi. Thầy cho bọn chúng một cơ hội, được không?"

Ninh Viễn: "..."

Hứa Kiệt: "..."

Hết chương 47.

Tác giả có lời muốn nói:

Lưu Phúc Giang: Vì thắng lợi! Không từ thủ đoạn! Đây là loài* hành vi gì! Đây là loài* hành vi vô cùng tồi tệ!

Thầy Lưu nói: Tôi là giáo viên sinh học chứ không phải giáo viên ngữ văn, tôi phát âm không đúng tiêu chuẩn rồi sao!?!

Sherry:

(*) Chỗ này đại loại là thầy Lưu đã uốn lưỡi sai, phát âm nhầm thành từ 四 [sì] (tứ). T không biết từ đúng là từ nào, đoán là cũng kiểu kiểu như từ loại, để mọi người dễ hình dung thì t viết sai nó thành từ "loài".

Chương này có nhiều chỗ xưng hô khá dễ rối nhỉ. Những chỗ t dùng "cô/cậu" hoặc là để chỉ nhân vật (thường là nv chính) theo một cách khách quan, hoặc là diễn tả suy nghĩ của nhân vật đó; "cậu ấy/cậu ta/cô ấy..." hoặc là để chỉ nhân vật thứ 2, thứ 3,... cùng xuất hiện trong đoạn văn theo một cách khách quan, hoặc là đóng vai trò được nhắc đến trong suy nghĩ/lời nói của nv khác.

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Hôn Một Cái Liền Nói Hết Cho Cậu

Sáu giờ rưỡi tối, trong quán đồ nướng xa hoa mùi mỷ mấy mét vuông bên cạnh trường.

Tổng Chí Minh giơ cao hai tay, mỗi tay cầm một xâu thịt dê, đọc bài diễn văn: "Tôi, Tổng Chí Minh, sinh thời chưa từng nghĩ tới có một ngày có thể được chơi bóng cùng Thẩm Quyện." Cậu ta đưa tay cầm xâu thịt dê bên phải lên mép, dùng làm micro. "Hơn nữa còn thắng. Cảm ơn mọi người, cảm ơn mọi người đã giúp đỡ tôi hoàn thành giấc mơ này, các bạn đều là bạn bè suốt đời của tôi."

Vu Bằng Phi phang cái ly trong tay xuống bàn cái "đùng": "Tao thoải mái quá đi mất, tao còn muốn xem đám Hứa Kiệt đứng đó cúi đầu xin lỗi chúng ta thêm một lần nữa."

"Vớ lại chạy vòng." Lý Lâm bổ sung.

Bọn họ lúc đó đều đứng ở xa, cũng không nghe rõ bọn Lâm Ngữ Kinh cụ thể đã nói thế nào. Trái lại sau khi chủ nhiệm lớp 7 bị kêu đến, lại thương lượng một hồi, cuối cùng Ninh Viễn và Hứa Kiệt bị dẫn đến bắt cúi người nói lời xin lỗi với bọn họ.

Ninh Viễn không có biểu cảm gì. Hứa Kiệt tức đến mặt trắng bệch như bôi kem bánh ngọt.

Hai người nói xin lỗi xong, bắt đầu chạy xuống lầu, chạy vòng quanh tòa nhà thể dục.

Hết trận bóng rổ của bọn họ, buổi chiều còn có hai trận nữa. Đám người lớp 10 xem cũng chẳng thèm xem, ngồi xõm ngay trước cửa lớn tòa nhà thể dục, nhìn bọn họ chạy xong một vòng nọ, lại chạy tiếp vòng kia.

Lý Lâm cực kỳ đê tiện, đứng trên bậc thang tòa nhà thể dục chỉ đạo kỹ thuật cho bọn họ: "Ôi chào, ông chủ Hứa! Vung cánh tay nào! Chạy bộ sao có thể không vung vẩy cánh tay chứ! Cậu không lắc cánh tay là không được đâu nha, động tác không đúng tiêu chuẩn nha! Với cả chạy mười vòng sẽ càng mệt hơn đó."

Cái tính khí hung hãn này của Hứa Kiệt dĩ nhiên là không nhẫn nhịn được. Cậu ta đứng lại ở cửa, thở hổn hển từng ngậm từng ngậm, cảm tức nhìn Lý Lâm, vừa chuẩn bị mắng chửi một đoạn vô cùng có tố chất, Lâm Ngữ Kinh bên cạnh không nhanh không chậm mà bưng ly trà sữa nóng đi tới: "Lý Lâm cậu có thể ngừng bắt nạt bạn học Hứa đi không hả? Cậu nhất định phải ép cậu ấy nói chuyện sao? Giáo viên nói rồi, nếu trong quá trình chạy bộ bọn họ nói thêm một câu sẽ phải chạy thêm một vòng đó."

Lâm Ngữ Kinh nhìn đồng hồ đeo tay một cái, am hiểu lòng người mà nói: "Đã mấy giờ rồi, mười vòng sắp, lúc này mới chạy ba vòng."

Hứa Kiệt: "..."

Hứa Kiệt cảm thấy nơi cổ họng mình nghẹn một ngậm máu già, hít thở không thông, thiếu chút nữa làm mình ngộp chết rồi.

Khí trời nháy loạn hôm nay đã bước sang ngưỡng cửa trưởng thành rồi, cậu ta hiểu được hai đạo lý: Chỉ cần học giỏi, trong mắt giáo viên bạn thả cái rắm cũng là mùi cầu vồng, với cả —— ngàn vạn lần không thể bị vé bề ngoài của nữ sinh mê hoặc.

*

Người đã bị dán mác nhân vật nguy hiểm - Lâm Ngữ Kinh vẫn cứ hồn nhiên không biết, đang ngồi trong cửa hàng đồ nướng gấp miếng cánh gà nướng ung dung thong thả gặm nhấm.

Tiệm này trước giờ cô chưa từng tới, giờ nghỉ trưa có hạn, hơn nữa ngấm lại mà xem, hai bên trường học, cũng chẳng có người nào giữa trưa đi ăn đồ nướng.

Ban đầu Lâm Ngữ Kinh còn cảm thấy tiệm này sắp đóng cửa rồi, có khi đổi sang bán cơm đĩa gì đó còn kiếm lời hơn chút đấy.

Kết quả hôm nay đi vào, phát hiện vậy mà rất đông người. Một cửa tiệm nho nhỏ, bày sáu, bảy cái bàn vuông kê sát hai bên tường. Một cửa tiệm bị nhồi nhét kín mít, khách cũng không chỉ có mỗi học sinh.

Mùi vị đúng là ngon. Một xâu cánh nướng sốt mật ong, màu sắc bóng bẩy mượt mắt, ngoài giòn trong mềm; bên trên quét một lớp tương mật ong đoán là chất liệu đặc biệt của tiệm bọn họ, ngọt mà không ngấy.

Lâm Ngữ Kinh đã tiêu diệt ba xâu.

Cô đánh bóng một lúc, dù rằng chỉ có non nửa trận, nhưng thể lực cô rất tệ, non nửa trận đã đoạt mất nửa cái mạng già của cô rồi. Chân lúc này còn bủn rủn đến như nhũn ra. Nếu như không phải Tổng Chí Minh quá nhiệt tình, cô chắc là đã trực tiếp trở về phòng tắm rửa đi ngủ rồi.

Kết quả vừa đi vào cửa hàng đồ nướng, người thấy mùi đồ nướng bốc lên, mới cảm thấy cái bụng đói gần chết.

Lâm Ngữ Kinh lúc này đang chiến đấu với xâu cánh nướng mật ong thứ tư — tay phải cầm xâu, tay trái cầm chiếc đũa ghìm vào hai cái xương ở giữa cánh nướng, đẩy toàn bộ cánh gà trên xiên sắt xuống.

Ba râu trước đều rất thuận lợi, đến cái này lại dính chùm chặt cứng. Chiếc đũa đâm vào trong cánh gà, phanh cả hai cái xương ra, mà cánh gà cũng không chịu tuột xuống xiên sắt.

Lâm Ngữ Kinh có chút bất đắc dĩ, ấn cánh gà vào bát rồi rút đũa ra, thọc đến chặt khít, động tác trông khá thô bạo.

Tổng Chí Minh nhìn thấy cảnh này, không nhịn được nói: "Em gái Lâm, ăn cái cánh gà cũng không cần bạo lực đâm máu vậy chứ. Cậu trực tiếp dùng tay kéo xuống cắn thôi, theo bọn tớ không cần chú ý hình tượng."

"Không phải." Lâm Ngữ Kinh ngừng một chút, "Cũng không phải là vì hình tượng, tôi chẳng qua là không muốn phải rửa tay."

Cô rất ngại dùng tay ăn đồ ăn, ngón tay sẽ bị bẩn. Lúc này cũng không có khăn ướt, dùng khăn giấy cắn bản cũng không thể lau sạch hết mùi.

Lâm Ngữ Kinh xoay ngược cái râu trong tay lại, đang chuẩn bị chiến đấu tới cùng với miếng cánh gà này, thì Thẩm Quyện đưa tay lấy cái râu trong tay cô đi, rút một đôi đũa sạch từ hộp đũa bên tường, tuốt cánh gà từ xiên sắt xuống theo phương ngang, đặt trong bát cô: "Cánh gà này bị cậu giày vò đến chết mất."

Lâm Ngữ Kinh ngẩn người, trong lúc nhất thời có hơi chần chừ. Nếu như là trước đây, cô nhất định sẽ không chút do dự ăn ngay, nhưng hiện tại lại có thêm chút mất tự nhiên không tên.

Bởi vì vấn đề trước trận bóng mà khi đó đã tạm quăng ra sau đầu, bây giờ bắt đầu nổi lên.

Nhưng không ăn cũng có vẻ quá khác thường nhỉ.

Cô thấp giọng nói tiếng cảm ơn, im lặng gắp cánh gà lên cắn một cái.

Thẩm Quyện khẽ hất mày, xem ra không thỏa mãn lắm với câu cảm ơn này của cô.

Một bàn người yên tĩnh trong nháy mắt. Lý Lâm và Văn Tử Tuệ nhìn nhau hai giây, Lý Lâm hăng giọng một cái, chuyển đề tài. Mọi người lại một lần nữa bắt đầu tán gẫu.

*

Cuộc thi bóng rổ tuy rằng chiếm mất tiết học buổi chiều, nhưng tự học buổi tối vẫn phải lên. Tuy nhiên người lớp 10 thực sự quá hưng phấn, có hai tên hạng nhất hạng nhì của lớp dẫn đầu, phân nửa lớp là trốn tự học tối. Lưu Phúc Giang cũng là sướng rơn trong lòng như thế, nghĩ đến tình huống đặc biệt, cũng đành mở một mắt nhắm một mắt, mặc cho bọn họ đi.

Đám Lâm Ngữ Kinh ăn cơm và tám chuyện xong thì đã gần chín giờ.

Đây là lần đầu tiên cô và bạn học cùng lớp đi ăn cơm. Cô phát hiện Tổng Chí Minh cùng Lý Lâm đúng thật là vô cùng lăm mồm, bất kể thời điểm nào hai người họ cũng đều nói tướng thanh*.

(*) Tướng thanh hay tấu nói là một loại khúc nghệ của Trung Quốc; dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt.

Bọn họ làm chút bia. Đến khúc sau, Tổng Chí Minh rõ ràng đã có hơi lân lân, cậu ta bưng ly lên đưa về hướng Thẩm Quyện: "Quyện gia —— tớ thấy bạn bè của cậu đều gọi cậu như thế. Tớ nghe vậy cảm thấy cực kỳ ngẫu, cho nên tớ cũng gọi thế nhé, Quyện gia —— "

Tổng Chí Minh nói: "Thật không nghĩ tới cậu sẽ đến đánh trận bóng này. Lúc này cậu có thể vẫn không quá quan tâm đến tớ, chuyện này tớ không để ý, nhưng bắt đầu từ hôm nay, tớ đây liền coi cậu là anh em. Nếu

như cậu muốn, tớ cũng bắt chước Vương Nhất Dương gọi cậu một tiếng papa cũng được."

Thẩm Quyện khoát cánh tay lên ghế dựa, một tay khác nâng ly lên cười cười: "Khách sáo. Papa thì không cần, nhận nhiều con trai như vậy tôi cũng không nuôi nổi."

Tổng Chí Minh lại cạn một ly, xem ra đã bắt đầu có chút không tỉnh táo: "Quyện gia, nếu không tớ gọi cậu một tiếng ông nội nha! Cậu xứng đáng lắm!"

Lâm Ngữ Kinh chống đầu thở dài.

Lão Cao liếc nhìn thời gian, lại trông cũng hơn gì Tổng Chí Minh: "Nghỉ đi, chín giờ, nữ sinh về sớm một chút."

Thời điểm này vừa khéo là lúc tự học tối kết thúc, cổng trường mở ra, bọn họ trở về rất thuận lợi. Con sâu rượu Tổng Chí Minh trà trộn trong đám người không ai phát hiện.

Thẩm Quyện không trọ ở trường, Lâm Ngữ Kinh vốn cứ tưởng cậu sẽ trực tiếp về nhà. Kết quả người này vẫn theo bọn họ đi vào cổng trường, vòng qua vườn hoa, theo tuyến đường chính ngang qua thư viện, phòng y tế, tới khu túc xá.

Đám Lý Lâm không biết là vô tình hay cố ý, đi cực kì nhanh, bỏ xa hai người ở đằng sau.

Mắt thấy sắp đến lầu phòng ngủ, Lâm Ngữ Kinh rốt cuộc cũng không nhìn được nghiêng đầu sang: "Hôm nay cậu không về sao?"

"Về." Thẩm Quyện nói, "Đưa cậu về trước đã."

Lâm Ngữ Kinh há miệng: "Chỉ khúc đường ngắn ngủn ấy, tôi đi với bạn Văn Tử Tuệ được rồi."

Thẩm Quyện bỏ tay trong túi, bước chân ngừng một chút: "Tôi muốn ở cùng cậu thêm một lát."

"..."

Lâm Ngữ Kinh suýt chút nữa bị sặc nước miếng của chính mình.

Cô cứng đờ một lúc, yên lặng cúi đầu, không nói lời nào.

Tim lại bắt đầu đập "thịch thịch thịch" dồn dập.

Chuyện gì thế này.

Mày có thể có chút tiền đồ không hả, Lâm Ngữ Kinh?

Người ta nói gì to tát sao?

Không có mà.

Chỉ nói muốn ở cùng mày thêm một lát, chuyện này có sao đâu?

Đây không phải rất bình thường à.

...

Được rồi... Hình như cũng không bình thường lắm...

Lâm Ngữ Kinh khe khẽ thở dài, lại bắt đầu nghĩ đến Thẩm Quyện xế chiều hôm nay.

Cái gì gọi là có vẻ xác định, xác định cái gì, chính là thông báo ý định sắp theo đuổi mình sao?

Theo đuổi mình có thể đồng nghĩa với thích không?

Lâm Ngữ Kinh chưa từng nhận được loại bày tỏ rõ ràng như vậy. Cô thử nhớ lại những tờ giấy nhỏ viết thư tình mà trước kia ngày nào cũng có cô gái nhỏ nhờ cô đưa cho Lục Gia Hành.

Bình thường đều là: Bạn học Lục Gia Hành, tớ thích cậu.

Hình như cũng đâu có cách nói: Lục Gia Hành, thông báo cho cậu một tiếng, bà chị đây chuẩn bị theo đuổi cậu đó —— kiểu thế này.

Bá chủ trường học theo đuổi cô gái nhỏ đều là nông cuồng bá đạo lộ liễu khốc liệt thế sao?

Cô ở bên cạnh máy móc đi tới trước, nhưng suy nghĩ trong đầu đã sớm bay xa mười vạn tám nghìn dặm. Đang lúc lạc vào cõi tiên, lại bị giọng của Thẩm Quyện lần nữa kéo về: "Chiều nay cậu, lúc tôi và Ninh Viễn nói chuyện, cậu luôn ở đó?"

"Hả?" Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu lên, hồi phục tinh thần, "À, tôi thấy cậu đi, tôi cũng qua theo. Cậu giờ đang ở trường học, bên cạnh đều là giáo viên, lại còn muốn đánh cậu ta một trận sao. Tình huống đặc biệt cần đối xử đặc biệt."

Hai người đến khoảng giữa hai tòa lầu phòng ngủ, Thẩm Quyện bỗng nhiên dừng bước: "Cậu nghe thấy cái gì."

Giọng cậu có hơi khàn.

Lâm Ngữ Kinh ngăn người, cũng dừng bước lại, ngược đầu lên.

Thẩm Quyện cup mắt nhìn cô, con người đen kịt bị bóng đêm xâm nhiễm, có chút thâm sâu.

"Hai cái tên, Hà này Hà kia gì đó." Lâm Ngữ Kinh ăn ngay nói thật, "Còn có gì mà nằm mơ, chỉ có điều các cậu nói tùm la tùm lum, tôi cũng nghe không hiểu."

Quả thực nghe không hiểu. Chẳng qua là lúc đó ánh mắt Thẩm Quyện âm trầm đến đáng sợ, Lâm Ngữ Kinh cảm thấy một giây sau cậu có thể sẽ không nhìn được mà quăng Ninh Viễn xuống đất, cho nên cô chần chừ một chút, vẫn là cắt ngang.

Thẩm Quyện không lên tiếng, trầm mặc nhìn chăm chăm cô, môi mỏng mím lại, khóe môi kéo căng đến mức thẳng băng.

Ngay lúc Lâm Ngữ Kinh đang hoài nghi, cậu có phải đang suy nghĩ xem có nên giết người diệt khẩu hay không, Thẩm Quyện bỗng nhiên bật cười.

Tiếng cười của thiếu niên tung bay trong màn đêm, âm thanh trầm thấp, có hơi trầm: "Một người Hà trong số đó, cậu cũng đã gặp, cậu suýt nữa cho rằng tôi sẽ đánh chết nó."

Lâm Ngữ Kinh hồi tưởng hai giây, nhớ lại người này.

Một thiếu niên gầy gò nhỏ bé, bị Thẩm Quyện túm cổ áo ấn lên tường, yếu ớt đến nỗi giãy dụa cũng không thể nhúc nhích, mũi chân còn chưa chạm tới mặt đất.

"Cậu ta là người, bạn cùng bàn sống đời thực vật của cậu?" Lâm Ngữ Kinh hỏi.

Thẩm Quyện "Ừ" một tiếng, ngữ khí rất nhạt, nghe không ra tâm trạng gì, "Nó là học trò...của cậu tôi."

Lâm Ngữ Kinh không lên tiếng, trong đầu nhanh chóng sắp xếp những tin tức hiện nay đã biết.

Thẩm Quyện từng nói, studio là của cậu cậu.

Bạn cùng bàn suýt nữa bị cậu đánh chết, là một Hà trong số đó ——
Thật ra cô nghe rõ, Lạc Thanh Hà hoặc là Nhiếp Tinh Hà, là học trò của
cậu cậu.

Như vậy hẳn là ít nhất, trước đây đã quen biết với Thẩm Quyện, thậm
chí có thể là quan hệ rất tốt. Thế nhưng hiện tại lại kết thù, chỉ có thể là vì
cậu Thẩm Quyện.

Cậu cậu không ở studio thì đã đi đâu, là ai trong số Hà đó? Lạc Thanh
Hà và Nhiếp Tinh Hà...

—— Không phải chứ, hai người kia sao nhất định phải là Hà hết vậy?!

Còn đều ở đầu nữa chứ!

Trên thế giới này nhiều từ có thể dùng để đặt tên như vậy, chẳng lẽ
không thể đổi cái từ khác mà dùng à!

Cái này dễ gây lẫn lộn lắm đó!

Lâm Ngữ Kinh mệt lòng mà thở dài, lại nghĩ tới Ninh Viễn.

Mỗi đêm mày đều ngủ được sao.

Mày thậm chí cũng không nằm mơ sao.

Mày có sợ liệu một ngày nào đó Lạc Thanh Hà sẽ thật sự ——

Bất kể sự thật là thế nào, nghe giống như Thẩm Quyện mới là nhân vật
phản diện phải chốt dạ.

Lâm Ngữ Kinh còn nhớ kỹ lúc cậu ta nói lời này, ánh mắt của Thẩm
Quyện.

Âm trầm lạnh lẽo, cùng với một chút mờ mịt và luống cuống gần như không phát hiện được.

Cô bỗng nhiên chẳng muốn biết gì cả.

Thẩm Quyện có thể đã làm gì được chứ, không thể nào.

Bạn cùng bàn của cô là người vào thời điểm đánh đấm trên đường cũng không quên phải bổ sung bài tập, là người có thói quen che chở cho một cô gái dù chỉ mới gặp lần thứ hai.

Là người nhìn thấy cơm nắm của cô rơi mất sẽ mua một cái mới cho cô.

Thẩm Quyện rõ ràng là ôn nhu đến một con kiến cũng không nỡ thương tổn!!

Lâm Ngữ Kinh hăng giọng một cái, lảng sang chuyện khác: "Đây xem như là bí sử của bá chủ trường học à? Bí mật không muốn ai biết."

Thẩm Quyện nhướn mày: "Xem là vậy đi."

"Ồ." Lâm Ngữ Kinh gật gù, "Vậy tôi vẫn không hỏi thì hơn. Bình thường trong phim truyền hình hay tiểu thuyết, người đã biết bí mật của lão đại đều không sống quá ba tập."

Thẩm Quyện lại bắt đầu cười, tiếng cười trầm thấp lay động, "Vậy làm sao bây giờ, trao đổi đi, cậu đưa ít đồ làm đặt cọc."

Tự học buổi tối đã kết thúc được một lúc. Học sinh nên về phòng ngủ thì về phòng ngủ, nên về nhà thì về nhà. Lúc này người đã đi gần hết rồi, thỉnh thoảng vẫn có lác đác vài cô gái tự học tối xong đứng ở cửa nói chuyện, hoặc là đi vào trong kí túc xá, liếc thấy bên này có hai người đứng thì xúm lại cười cười rồi đi vào.

Lâm Ngữ Kinh tương đối may mắn vì hiện tại đã rất trẻ, đứng bên ngoài nhìn không rõ mặt người dài ngắn thế nào, đại khái chỉ có thể thấy là một nam một nữ.

Có điều cô vẫn cảm thấy hơi mất tự nhiên, kéo tay áo Thẩm Quyện đi vào trong, kéo đến khe hở giữa hai lầu phòng ngủ, tránh tầm mắt của những người khác.

Thẩm Quyện để mặc cô lôi kéo, theo cô đi tới.

Hai người đi vào đứng trong chỗ ngả bóng tối om rộng một mét. Ánh sáng ảm đạm mà mù mịt bị khuất hơn nửa.

"Tôi rất muốn có đồ để đặt cốc cho cậu." Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu lên, tiếp tục đoạn đối thoại vừa rồi, "Nhưng làm sao bây giờ, tôi thật sự không có bí mật gì, không giống cậu. Người thôn lá sen các cậu tâm tư thật đúng là phức tạp, cậu là một Thẩm Thiết Trụ có chuyện xưa."

"Tôi không muốn bí mật." Thẩm Quyện đi tới trước một bước, cúi đầu nhìn cô, "Đối sang thứ khác thì sao?"

Lâm Ngữ Kinh lúc này đang quay lưng với vách tường ký túc xá. Thẩm Quyện đứng ngay trước mặt cô, hai người cách nhau khá gần, hơi thở mang vài phần xâm lược của thiếu niên bao trùm đến đây.

Cô theo bản năng muốn lùi về sau, chân không tiếng động mà dịch ra sau một chút. Gót giày đụng tới góc tường, phát ra một tiếng vang khe khẽ.

Ngay phía sau chính là vách tường lạnh lẽo. Lâm Ngữ Kinh có hơi túng quần mà giương mắt. Thẩm Quyện phát hiện động tác nhỏ của cô, như cười như không nhìn cô, trên mặt viết bảy chữ cái —— Để tôi xem cậu trốn thế nào.

Lâm Ngữ Kinh nhìn sang chỗ khác, miễn miễn cưỡng cưỡng nói tiếp: "Bí mật của bá chủ trường học đáng giá ngàn vàng, dùng những thứ khác đổi lấy không thích hợp..."

"Tôi cảm thấy thích hợp." Thẩm Quyện nghiêng người tới gần, nhìn vào cô, thấp giọng nói, "Chẳng hạn như, nắm tay có thể đổi một bí mật, ôm lại đổi một."

Cậu ngừng một chút, khom người cúi đầu, môi kề bên tai cô, âm thanh khẽ khàng mà chậm rãi: "Hôn một cái liền nói hết cho cậu."

Hết chương 48.

Tác giả có lời muốn nói:

Tình yêu đã khiến Lâm Thúy Hoa thị lực 5.0 mất đi năng lực nhận thức: Thẩm Quyện của chúng ta ôn nhu đến một con kiến cũng không nỡ thương tổn!!

Mười phút sau, Lâm Thúy Hoa: A a a a a a a a a a a a a a cầm thú!

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Cả Người Toàn Là Dầu Răng

Thiếu niên uống một chút bia, hơi thở phả ra cũng hết như làm người ta say. Khoảng cách quá gần, Lâm Ngữ Kinh cảm giác vành tai nơi môi cậu áp sát đã bắt đầu nóng bừng. Tiếp đó, nhiệt độ lại leo lên phía trên, lan khắp toàn thân.

Tên Thẩm Quyên này, quá nguy hiểm rồi.

Thuộc tính tấn công của cậu quá mạnh, thế tấn công thực quá đổi mãnh liệt, hết đợt này đến đợt khác, khiến người ta đến thời gian thở dốc cũng không có.

Lâm Ngữ Kinh bị cậu trêu tới mức đầu óc hơi tê dại, nhưng cô lại thực sự không muốn để mình trông quá yếu thế.

Người ta như một tay chơi lão luyện thế kia, đến đây trêu ghẹo. Mi lại đỏ bừng cả tai, thẹn thùng đầy mặt, thế này cũng quá mất mặt rồi.

Lâm Ngữ Kinh nỗ lực muốn nhìn lên, để "địch ta ngang bằng" với cậu một chút.

Cô không trốn, ngả người tựa ở trên mặt tường, thậm chí còn nghiêng đầu rút ngắn khoảng cách một chút: "Hôn một cái liền nói hết cho tôi, vậy tôi muốn nhiều đồ trao đổi hơn, cậu phải làm sao bây giờ?"

Âm thanh của cô gái nhỏ mềm mại, ở trong màn đêm tựa như loại mê hoặc mờ ám.

Đường nét từ dưới cằm đến cổ của Thẩm Quyện mãnh liệt kéo căng.

Cậu khẽ nhướng mày, ngả đầu về sau một chút, giơ tay nắm lấy cằm cô nâng lên.

Lâm Ngữ Kinh không ngờ cậu lại trực tiếp động thủ, bị ép ngẩng mặt lên, vể mặt kinh ngạc.

Dáng người này của cô ở trong đám con gái cũng xem là cao, đứng trước mặt cậu vậy mà thực sự không đáng nhắc tới. Cơ thể còn nhỏ hơn cậu một vòng, hết như điều hâu và bé gà con.

Thẩm Quyện cup mắt xuống, con ngươi bị hàng mi đen phủ xuống che lấp. Ánh sáng tối mờ, không nhìn ra tâm trạng. Ngón tay nhẹ nhàng mà chậm rãi ma sát cằm nhọn nhẵn nhụi của cô.

Mỗi lần đầu ngón tay sượt qua, đều có thể cảm nhận được người cô run một cái, ngay cả lông mi cũng đang run rẩy.

Thẩm Quyện nhếch khóe môi, cúi đầu tới gần, giọng đã khàn hơn một chút: "Tò mò như vậy, thử xem?"

Cả người Lâm Ngữ Kinh đều cứng lại rồi.

Thiếu niên hơi khuyu chân dài, giam cô ở trước mặt mình, hơi thở có tính xâm lược nồng đậm "che trời phủ đất" mà áp xuống.

Cậu hết như cố ý, động tác kiềm chế đến mức rất chậm rất chậm. Cơ thể từng chút từng chút một tới gần, hai người rút ngắn đến khoảng cách cận kề nhất từ trước đến giờ. Trong lúc hoảng hốt, dường như cảm giác được chóp mũi chạm vào nhau.

Lâm Ngữ Kinh không thể nhịn được nữa, đột nhiên quay đầu sang chỗ khác, đỏ mặt, giọng nói tràn ngập nhịp thở gấp tức tối và nỗi hoảng loạn

bởi thẹn quá hóa giận: "Thẩm Quyện, cậu còn muốn làm người không hả?"

Hơi thở và âm thanh cũng đã yếu đến độ hỗn loạn mơ hồ.

Động tác của Thẩm Quyện dừng lại, im lặng hai giây, bỗng nhiên thả tay xuống, nghiêng đầu qua một bên, tựa trên bả vai cô.

Cậu bắt đầu cười.

Tiếng cười nặng nề, trầm thấp tràn ra. Cậu tựa đầu trên bả vai cô, cười đến mức không ngừng được.

"..."

Lâm Ngữ Kinh lúc này cũng đã tỉnh táo lại. Cậu chính là cố ý đùa giỡn cô, muốn xem xem cô có thể nhẫn nhịn tới lúc nào.

Hành vi vô cùng cầm thú, thủ đoạn cực kỳ lưu manh, khiến người ta rất muốn trực tiếp đánh cậu một trận.

Cô cố nén kích động muốn trực tiếp bạo lực trong trường học, hít một hơi thật sâu: "Cậu đừng cười."

Không nói còn đỡ, nói câu này xong, Thẩm Quyện càng cười lớn tiếng hơn, không thể ngừng lại, vai run run không thôi.

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Người này có phải là hơi thiếu dạy bảo không?

Cô mặt không cảm xúc mà lặng lẽ đếm ngược trong lòng. Đếm đến mười rồi, người này vẫn còn cười.

"Thẩm Quyện." Lâm Ngữ Kinh bình tĩnh mà gọi cậu một tiếng.

Thẩm Quyện cười ngẩng đầu lên: "Hả?"

Không chờ cậu kịp phản ứng, móng vuốt của Lâm Ngữ Kinh đã đi đến chào hỏi. Ánh sáng hơi tối, cô cũng không thấy rõ lắm, dù sao đánh cũng đánh rồi.

Thẩm Quyện phản ứng rất nhanh, hai tay giữ cổ tay cô. Tay Lâm Ngữ Kinh đảo một vòng, trở tay muốn hất cậu, lại bị trực tiếp kéo lại ghì chặt. Lực của cậu rất lớn, động tác trên tay Lâm Ngữ Kinh bị hạn chế, không hề nghĩ ngợi bèn trực tiếp nhắc chân, nâng đầu gối muốn đá tới.

Thẩm Quyện lập tức nhận ra ý đồ của cô, chân dài đưa tới trước, áp trên đùi cô. Một giây sau dán cả người tới đây, gắt gao đè cô lên tường.

Hai người quần quai mà quần quéo với nhau. Chân Thẩm Quyện đè lên chân cô, tay ghì tay cô. Cô muốn động chút cũng không được.

Rõ ràng là định đánh lộn, nhưng không biết tại sao cứ cảm thấy là lạ.

Mà người này còn đang cười: "Cô gái nhỏ, có nhiều chỗ không thể tùy tiện đá, biết không?"

Về mặt sức mạnh, nam sinh và nữ sinh tuyệt đối chênh lệch. Lâm Ngữ Kinh vốn dĩ cũng không quá chuyên nghiệp, dựa vào khôn vặt với chút kỹ xảo nhỏ bình thường ngược bậy loại rau cỏ thì được, chứ gặp phải loại như Thẩm Quyện này, nhất định là sẽ bị áp chế đến chết toi.

Lâm Ngữ Kinh sắp bùng nổ rồi. Lửa giận hòa với mất tự nhiên và xấu hổ, cùng với một vài tâm trạng ngổn ngang khác, không biết hình dung thế nào lẫn lộn vào nhau. Một tia suy nghĩ vọt thẳng lên trên, cô không hề nghĩ ngợi mà ngược cổ, mạnh mẽ cắn một cái lên cằm cậu.

Thẩm Quyện "Shhhh" một tiếng thật dài.

Lâm Ngữ Kinh cứng đờ rồi.

Cô thậm chí còn ngậm cầm cậu ngay ngực hai giây, mới hồi phục tinh thần, nhả miệng ra.

Thẩm Quyện buông cô ra, lùi về sau nửa bước, kéo dẫn khoảng cách một chút: "Hung thế sao?"

"Tôi..." Lâm Ngữ Kinh vẫn đứng tại chỗ. Cô há miệng, lại cúi đầu, nhỏ giọng nói, "Xin lỗi..."

Thẩm Quyện không lên tiếng.

Lâm Ngữ Kinh có chút chột dạ. Thật ra cô còn cắn mạnh lắm đấy, chắc là rách da rồi.

Nhưng cái này có thể trách ai?

Cậu ngoan ngoãn để tôi đấm một đấm, không ấn tôi, tôi lại có thể cắn cậu à?

"Ai bảo cậu giờ trò lưu manh trước." Lâm Ngữ Kinh bổ sung.

Thẩm Quyện đưa tay, ngón cái chạm một cái vào chỗ bị cô cắn qua, âm ỉm.

Cậu vê ngón cái và ngón trỏ với nhau, cọ cọ: "Một phát này của cậu, so với tôi còn lưu manh hơn nhiều."

"..."

Lâm Ngữ Kinh không phản bác lại, cũng không nói lời nào.

Gần mười giờ, lầu phòng ngủ chuẩn bị khóa cửa, dì quản lý giục mấy nữ sinh còn đứng ở cửa trò chuyện. Thẩm Quyện lấy điện thoại trong túi ra, liếc nhìn thời gian: "Sắp khóa cửa rồi, vào đi thôi."

Lâm Ngữ Kinh không nhúc nhích, lén lút liếc nhìn cầm cậ một cái. Ánh sáng mờ mờ, không nhìn rõ có phải rách thật hay không.

Thẩm Quyện cười cười, giơ tay xoa nhẹ đầu cô một cái: "Ngủ ngon, bạn cùng bàn nhỏ."

*

Cả buổi tối Lâm Ngữ Kinh không sao ngon giấc được. Trước khi sắp ngủ, nhận được điện thoại của Lâm Chỉ.

Từ lần trước Lâm Chỉ gọi điện đến, hai người đã rất lâu không nói thêm gì nhiều. Ngoại trừ mỗi tháng một lần hay mấy lúc gửi tiền ra thì không còn trao đổi gì khác.

Vậy nên thời điểm Lâm Ngữ Kinh tắm xong đi ra, ngồi ở trên giường nhìn thấy cú điện thoại này, có hơi sửng sờ.

Vang lên hai tiếng, cô nhận cuộc gọi: "Mẹ."

Giọng của Lâm Chỉ trước sau như một, bởi vì bình thản quá mức mà có vẻ hơi lạnh nhạt: "Có thành tích thi rồi chứ?"

Đây là câu nói đầu tiên của bà, trước giờ đều như vậy, không có bất kỳ thay đổi nào.

Lâm Ngữ Kinh đã sớm quen, đáp một tiếng: "Ừm."

Lâm Chỉ hỏi: "Hạng bao nhiêu?"

Lâm Ngữ Kinh ngừng một chút: "Thứ hai ạ."

Lâm Chỉ trầm mặc một lát, sau đó bình tĩnh nói: "Bát Trung ở thành phố A cũng không tính là trường học trọng điểm hàng đầu, con bây giờ ngay cả hạng nhất cũng không giành được sao?"

Lâm Ngữ Kinh yên tĩnh một hồi, mới nói: "Bát Trung cũng rất tốt."

Lâm Chi không nói lời nào.

Sau khi hai người im lặng hồi lâu, Lâm Chi bỗng nhiên thở dài thật khẽ: "Tiểu Ngữ, mẹ không biết có phải hoàn cảnh mới đã gây ra một số ảnh hưởng với con hay không. Tuy rằng mẹ và ba con tách ra, nhưng mẹ dù sao cũng là mẹ con, mẹ không hy vọng những chuyện này ảnh hưởng đến thành tích của con. Bất kể ở nơi nào, con cũng nên là người đứng đầu."

Lâm Ngữ Kinh ngồi trên giường dựa vào tường, hờ hững nhìn vách tường trắng như tuyết.

Trong túc xá là giường đơn, tương đối hẹp. Nửa đôi chân nhỏ của cô ló ra bên ngoài giường, trên mu bàn chân còn đọng vài giọt nước chưa lau khô.

Cuối mùa thu, cô thấy hơi lạnh, cong cong ngón chân, gập chân giẫm trên mặt giường.

Lâm Chi không đợi cô đáp lại, nhẹ giọng hơn một chút: "Tháng sau mẹ đến chỗ con công tác, con có muốn ra ngoài ăn bữa cơm với mẹ không?"

Lâm Ngữ Kinh ngậm ngẫn.

Mẹ muốn ăn cùng mình một bữa cơm sao?

Loại câu thăm hỏi ý kiến của cô này, trước đây hầu như chưa từng xuất hiện trong miệng Lâm Chi. Bà vĩnh viễn cũng chỉ ra mệnh lệnh tuyệt đối.

Lâm Ngữ Kinh thanh cổ họng: "Mẹ hỏi ý của con, chính là nói con có thể từ chối sao?"

Lâm Chỉ trầm mặc một chút: "Mẹ hi vọng con sẽ không từ chối."

"Được ạ." Lâm Ngữ Kinh hít một hơi, ngồi dậy, "Lúc mẹ đến thì gọi điện thoại cho con."

Lâm Chỉ nói thêm hai câu, cúp điện thoại.

Lâm Ngữ Kinh nhìn điện thoại trở về màn hình đen kịt hai giây, bò đến đầu giường cắm sạc pin, đặt ở bàn bên cạnh, trở lại giường kéo chăn, nhắm mắt.

Cô thực sự mệt mỏi. Một ngày hôm nay phát sinh quá nhiều chuyện, tin tức mới không ngừng không nghỉ ủa vào đầu, từng đoạn chuyện ngắn hết cái này đến cái khác lướt qua đầu một lần.

Hình ảnh cuối cùng trước khi mơ mơ màng màng say giấc, vậy mà lại là mặt của Thẩm Quyện.

*

Một đêm này Lý Lâm ngủ rất ngon. Thắng cuộc thi hôm qua khiến tâm trạng thoải mái đến lòng tràn niềm vui, thậm chí nhớ đến mình còn chưa làm bài tập vật lý cũng không thấy hoảng loạn tẹo nào.

Cậu ta cảm thấy tuần này, không, ít nhất là một tháng này, đều là ngày may mắn của mình.

Dù sao bọn họ đã đánh thắng lớp 7, vận mệnh con cứng.

Tuy rằng thắng lợi này căn bản chẳng có dính dáng gì tới cậu, có điều không quan trọng lắm. Sức mạnh của anh em chính là sức mạnh của mình, vận may của anh em cũng có thể là vận may của mình.

Lý Lâm trọ ở trường. Sáng sớm cậu ta đặc biệt bỏ qua căn tin, đi tới xe bán bữa sáng đối diện trường mình mua đồ ăn sáng.

Còn đụng với Tống Chí Minh không trọ ở trường.

Tống Chí Minh xem ra tinh thần cũng không khác biệt lắm, đang ngâm nga chờ dì bán xe bữa sáng rán bánh cá. Lý Lâm nhìn thấy cậu ta, chào hỏi cậu ta một chút: "Đã lâu không gặp nha đội trưởng! Nhớ tao không."

"Nhớ mà ỷ lắm đó người anh em." Tống Chí Minh nhiệt tình đáp lại cậu, "Hôm nay tao đem súp Bảo đậm đặc vị xương heo, mà ỷ có đem trà hoa cúc không?"

Lý Lâm cười mắng cậu ta một trận.

Cậu muốn một phần bánh bao áp chảo*, lại cầm túi sữa đậu nành. Tống Chí Minh đợi cậu một lúc, cùng nhau đi vào trường.

(*) Tên trên là tạm đặt. Tên tiếng Trung là 生煎 (tên tiếng anh: Pan-fried Pork Bun) - Một loại bánh phổ biến ở Thượng Hải, Chiết Giang,...

"Hôm qua bọn mà ỷ đều không có chuyện gì à. Mợ nó nửa đêm tao tỉnh ngủ, đau đầu chết tao luôn." Tống Chí Minh cắn bánh cá, "Mẹ tao hầm cho tao miếng canh, cũng rất hữu hiệu, chẳng qua là không dễ uống chút nào."

Hai người vừa tán gẫu vừa đi, đi được nửa đường, Lý Lâm nhớ hồi này mình đi ra vui vẻ quá, cặp cũng quên cầm rồi, lại trở về phòng ngủ một chuyến.

Tống Chí Minh đi cùng cậu ta trở lại. Kết quả hai người vừa mới vào lầu, liền chạm mặt với Thẩm Quyện đi từ trong ra.

Thẩm Quyện không trọ ở trường, cho nên lúc Lý Lâm nhìn thấy cậu còn sừng sốt một lát, dừng bước lại.

Tổng Chí Minh cũng ngăn người: "Ông chủ Thẩm, chào buổi sáng nha."

Thẩm Quyện rõ ràng chưa tỉnh ngủ, phờ phạc nhắc mí mắt: "Chào."

Không chỉ chưa tỉnh ngủ, cậu còn trông y như mới đánh nhau với người ta một trận. Vả lại còn đổ máu, trên sống mũi có vết sướt da, trên cằm còn có dấu răng nhỏ tròn tròn.

...

Hả?

Dấu răng á?

Tổng Chí Minh và Lý Lâm nhìn nhau một chút, thấy được trong mắt đối phương nỗi kinh hoàng cùng sợ hãi không cùng mức độ.

Tổng Chí Minh cảm thấy dường như đã ném vào giữa câu chuyện phức tạp này.

Cậu ta ngửa đầu ngó nhìn ký túc xá nam sinh, lại nhanh chóng quay đầu, liếc sang ký túc xá nữ sinh bên kia, nghiêng đầu lại: "Ông chủ Thẩm, tớ nhớ cậu trước giờ không trọ ở trường mà?"

Thẩm Quyện buông mí mắt, giọng điệu buồn ngủ khàn khàn: "Ừm, hôm qua muộn quá, không trở về."

Hôm qua muộn quá.

Muộn quá.

Muộn.

Hôm qua bọn họ không tới chín giờ tối đã về, vừa khéo là thời điểm hết giờ tự học tối bình thường. Cái thời gian "Muộn quá" này khẳng định không phải là thời gian bọn họ về.

Tổng Chí Minh lại liếc nhìn dấu răng trên cằm lão đại, còn chưa nói gì, Hà Tùng Nam đã queo từ căng tin bên kia qua đây, đứng không xa phía trước gọi cậu một tiếng: "Quyện gia!"

Thẩm Quyện ngáp một cái đi tới chỗ cậu ta.

Tổng Chí Minh ở dưới lầu đợi một lúc. Lý Lâm mang theo cặp đi xuống, Tổng Chí Minh xoay đầu lại: "Mày nhìn thấy cái dấu răng trên cằm ông chủ Thẩm không?"

"Tao cũng không mù!" Lý Lâm ngậm cái bánh bao áp chảo, âm thanh mơ hồ, "Không biết ai mạnh như vậy, lão đại cũng dám cắn cơ đấy."

"..."

Tổng Chí Minh xoay đầu lại, bực bội nhìn cậu ta: "Mày đúng là không mù, nhưng sao mày lại có thể đàn độn như vậy?"

"Mày thế là có ý gì hả." Lý Lâm nói, "Mày cảm thấy mắng tao có thể khiến mày trông như IQ cao hả?"

"IQ của tao có cao hay không tao không biết, tao chỉ biết là câu hỏi này của mày thật sự rất thiếu não." Tổng Chí Minh nói, "Chỉ ngay trong trường chúng ta này, mày cho rằng còn ai dám cắn."

"Trường chúng ta à, " Lý Lâm ăn cái bánh bao áp chảo cuối cùng, suy nghĩ một chút, "Tao cảm thấy ngoại trừ Lâm muội thì chẳng còn ai khác đâu."

Lý Lâm chột im bật.

Tổng Chí Minh không lên tiếng, nhìn cậu ta.

Nửa cái bánh bao áp chảo trong miệng Lý Lâm suýt nữa thì rơi ra: "Đậu mọt? Thật hay giả vậy."

Tổng Chí Minh thở dài: "Mày cảm thấy nếu như ông chủ Thẩm đi đánh nhau với người khác, có thể để người ta cắn được cằm cậu ta sao?"

"Tuy rằng tao vẫn cảm thấy hai người bọn họ ấy ấy, nhưng mà, Quyện gia không phải kiểu đó, kiểu đó..." Lý Lâm có chút khó thốt khỏi miệng, thấp giọng nói, "Trước không phải có cái topic sao, chính là bức ảnh cậu ấy và Hà Tùng Nam lớp 12 ấy, Quyện gia bá đạo mà ấn người ta lên đó. Cái topic đó bị con gái trường chúng ta xây ước chừng cả ngàn tầng đấy, cái gì mà CP gì đó."

"Có khi là bá đạo mà ấn lên đó đánh một trận đấy." Tổng Chí Minh là một thiếu niên nhỏ nhắn tám tấp, cậu ta chỉ tin vào con mắt của chính mình, "Tao cảm thấy bước ngoặt của sự việc chính là ngày hôm qua, hôm qua sau khi trở lại ở giữa trận bóng, Quyện gia liền bắt đầu bộc phát thú tính."

"..." Lý Lâm im lặng, "Sột sột" hút cạn miếng sữa đậu nành cuối cùng, thở dài, "Quyện gia của chúng ta, từ khi quyết định không làm người, eo không mỏi, chân cũng không đau, không chừng cả người toàn là dấu răng."

*

Đối với chuyện đám bạn học lớp mình tự ý thêm thắt cho cậu nhiều tình tiết gay cấn như vậy, Thẩm Quyện không hề biết gì. Tối hôm qua đúng là vì thời gian khá trễ, chẳng muốn về nữa, bèn đi thẳng tới phòng ngủ của Hà Tùng Nam ngủ một đêm.

Sáng sớm lúc tắm rửa rửa mặt, cảm và sống mũi còn có chút đau rất lâm lâm.

Ra tay cũng nặng thật.

Thẩm Quyện soi mình vào gương, ngửa cằm lên, liếc mắt nhìn vòng dấu răng đo đỏ trên đó.

Sau đó cậu cúi đầu, hai tay chống lên bồn rửa tay, bắt đầu cười.

Tuy rằng một phát này của Lâm Ngữ Kinh là bởi vì mới đánh cậu xúu mà đã bị cậu giữ cả hai tay, tức giận không thềm suy nghĩ đã trực tiếp cắn tới.

Nhưng mà cái này không phải trọng điểm.

Trọng điểm là, bây giờ cậu thậm chí còn có thể nhớ lại xúc cảm mềm mại trong khoảng khắc bờ môi thiếu nữ dính sát đến, tuy rằng một giây sau đã bị cảm giác đau đớn thay thế.

Đau một chút, cũng không đáng kể.

Thẩm Quyện đột nhiên cảm thấy mình thật giống tên biến thái.

Thời điểm cậu vào phòng học Lâm Ngữ Kinh đã ở đấy, có vẻ tâm trạng không quá dưng cao, đang chống đầu xem sách tiếng Anh.

Thẩm Quyện mang theo hai cái bánh sữa lòng vàng*, đặt trên mặt bàn cô.

(*) Tên trên là tạm đặt. Tên tiếng Trung là奶黄包(tiếng Anh:Steamed Creamy Custard Bun). Đây là một món điểm tâm kiểu Quảng Đông.

Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu lên, nhìn thấy cậu, đứng dậy nhường chỗ.

Thẩm Quyện đi vào ngồi xuống, nhìn cô một cái.

Cô cũng đang nhìn cậu, ngoẹo cổ, ngả người thấp xuống, nhìn chăm chăm vào cằm của cậu.

Thẩm Quyện nhướn mày, thoải mái để mặc cô dán mắt nhìn.

Nhìn một lúc, cô cau mày, chỉ vào dấu răng trên cằm cậu, thấp giọng nói: "Cái dấu này rõ ràng như vậy, sao cậu không dán băng keo cá nhân vào."

"Không có." Thẩm Quyện nói.

Lâm Ngữ Kinh thở dài, kéo cặp ra, lấy từ ngăn bên một gói băng keo cá nhân dẹp dẹp, mở ra xé một cái đưa cho cậu: "Này."

Thẩm Quyện không nhận.

Lâm Ngữ Kinh giơ một lúc, ngẩng đầu lên: "Cho cậu đấy."

"Tôi, không biết nó ở chỗ nào, không nhìn thấy." Thẩm Quyện chỉ chỉ cằm, nói, "Không phải người gây chuyện nên chịu trách nhiệm khắc phục hậu quả sao?"

"..."

Lâm Ngữ Kinh nhìn bốn phía một vòng. Tự học sớm, các bạn học nên chép bài tập thì chép bài tập, nên tán gẫu thì tán gẫu. Cô lại quay đầu, đối diện với ánh mắt nóng rực của Lý Lâm.

Cũng không biết tại sao cậu ta lại nhiệt tình như thế.

Lâm Ngữ Kinh bình thản ngoảnh đầu đi, nằm nhoài lên bàn nhìn Thẩm Quyện, nhỏ giọng nói: "Nhiều người thế này, sao tôi dán cho cậu được..."

Nếu như là nửa tháng hay thậm chí là một tuần trước, Lâm Ngữ Kinh chắc chắn sẽ không có nửa suy nghĩ đen tối nào, không nói hai lời liền trực tiếp xé ra giúp cậu, "Phạch" một cái dán phịch lên.

Thế nhưng hiện tại, dường như không được rồi.

Quan hệ bạn cùng bàn của bọn họ, hình như đã không còn.

—— Thuần khiết như vậy nữa.

Không biết tại sao, cô chợt nảy sinh loại cảm giác cảnh còn người mất.

Tiếc thương nhàn nhạt.

Cô lại thở dài, vừa ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Thẩm Quyện đang cởi quần áo.

Lâm Ngữ Kinh: "...?"

Thẩm Quyện cởi áo khoác đồng phục ra, bên trong vẫn là chiếc áo len hôm qua. Cậu giữ giữ áo khoác đồng phục, che trên đầu, tay cầm hai mép giương ra, ở dưới áo khoác đồng phục nhìn cô: "Vào đây."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Lâm Ngữ Kinh có chút không kịp phản ứng: "Bạn học Thẩm, bây giờ đang ở phòng học cậu cũng không nhìn được mà bộc phát thú tính à?"

Thẩm Quyện bình tĩnh nói: "Không phải sợ nhìn thấy sao, vào đây dán, bọn họ liền không nhìn thấy."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Đây đúng là một phương pháp tuyệt vời nhỉ! Bạn học Thẩm!

Ngài đúng là một thiên tài!

Cái phương pháp này quả thực không có một chút nổi bật nào luôn nha!

Lâm Ngữ Kinh phục sát đất rồi, lờm một cái, rút băng keo cá nhân từ bọc giấy nhỏ thả trên mặt bàn phía cậu: "Tự cậu dán đi, không biết ở đâu thì dán hết luôn đi, dán một dây, miễn sao che được thì thôi."

Thẩm Quyện còn đang giương áo đồng phục, nhìn cô: "Tôi có phải nên nhắc nhở cậu một lần là cái dấu răng này do ai cắn không?"

"..."

Được thôi.

Lâm Ngữ Kinh nhón mở miếng băng keo cá nhân, lộ ra phần băng dán. Sau đó cô ngẩng đầu nhìn quanh một vòng lần thứ hai, xác định mọi người đều đang bận rộn chuyện của mình, không ai chú ý nhìn sang chỗ bọn họ.

Lâm Ngữ Kinh nhanh chóng chui vào, gần như cùng lúc đó, Thẩm Quyện không một tiếng động cong khoe môi, kéo mép áo khoác đồng phục ra phía trước, che phủ hai người bên trong.

Ánh sáng từ bên dưới truyền tới, mơ hồ có thể nhìn thấy dấu răng trên cằm cậu.

Bị áo khoác đồng phục phủ lên tạo thành một không gian nhỏ, hơi thở và cảm giác tồn tại của Thẩm Quyện bị phóng to vô số lần.

Cậu vẫn một mực rũ mắt, nhìn cô khe khẽ hỏi: "Nhìn rõ không?"

Lâm Ngữ Kinh không lên tiếng.

Thẩm Quyện không nhìn được liếm khóe môi dưới, cười: "Có muốn tôi..."

"Không muốn." Lâm Ngữ Kinh nhanh chóng ngắt lời cậu, "Cậu có thể ngậm miệng không hả?"

Vành tai cô lại bắt đầu nóng lên, mỗi tay kéo một đầu băng cá nhân giờ đến, kề sát dấu răng nho nhỏ trên cằm cậu.

Đầu ngón tay lạnh lạnh quét qua phần xương dưới cằm cậu, hai người đều khựng một chút.

Không biết có phải ảo giác hay không, cô cảm giác toàn bộ phòng học dường như đều yên tĩnh.

Tay Lâm Ngữ Kinh run lên, "Phạch" một cái, như trả đũa mà mạnh mẽ dán lên, dán chắc cứng.

Đại khái là sức lực hơi lớn, Thẩm Quyện khẽ "Shh" một tiếng, thấp giọng nói: "Nhẹ chút..."

Lâm Ngữ Kinh không chờ được nữa, vung tay cái "Xoạt" hất đồng phục của cậu, ló đầu ra, thoáng nhìn đôi chân của một người đứng bên cạnh bàn.

Cô theo bản năng ngẩng đầu lên, cứng đờ rồi.

Thẩm Quyện bên cạnh không nhanh không chậm, ung dung thong thả mà kéo áo đồng phục xuống, cũng ngẩng đầu lên.

Lưu Phúc Giang chấp tay sau lưng, khom người, đứng trước bàn hai người, ôn hòa nhìn bọn họ: "Hai em đang làm gì vậy?"

Hết chương 49.

Tác giả có lời muốn nói:

Quyện gia cảm thấy được thôi, cắn một cái so với hôn một cái càng kích thích hơn.

Đám giang hồ các người thật ghê gớm, dán miếng băng keo cá nhân cũng tình thú như thế:)

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Thăm Quyện Cậu Ta Thật Sự Nghèo!

Trong lòng Thăm Quyện một giây trước còn rất đặc ý.

Lâm Ngữ Kinh đương nhiên biết là cậu cố ý, vậy nhưng cô vẫn cứ chui vào.

Chúng tỏ cô đã không tự chủ mà từ từ bắt đầu thỏa hiệp với cậu rồi.

Lâm Ngữ Kinh chui thoát thân như giành giật từng giây từng phút. Áo khoác đồng phục còn phủ trên đầu Thăm Quyện, cậu cũng không vội, một mình đắm chìm trong bóng tối hồi tưởng lại dư vị một lúc, lại giơ tay sờ sờ miếng băng keo cá nhân trên cằm, mới kéo áo khoác đồng phục xuống đầu.

Sau đó liền đối mặt với khuôn mặt hiền lành đang nhìn bọn họ của Lưu Phúc Giang.

Cả phòng học hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đều nhìn về bên này.

Lâm Ngữ Kinh ngay cả con ngươi cũng không di chuyển, xem ra bị dọa điên rồi.

Thế nhưng phản ứng của cô từ trước đến giờ đều nhanh nhạy.

"Hai em..." Thăm Quyện mới mở miệng định nói chuyện, liền nhìn thấy Lâm Ngữ Kinh mau chóng hoàn hồn, nhích người đến trước, tay luôn thật nhanh vào học bàn, móc điện thoại di động ra, tiếp đó chỉ hơi cụp mắt liếc một cái, đầu ngón tay lướt vi vu trên màn hình, mở ra một game.

"Lạch cạch" một tiếng, điện thoại di động rơi xuống nền đá cẩm thạch trong phòng học, vang một tiếng lanh lảnh rõ ràng.

Lưu Phúc Giang lùi về sau nửa bước, cúi đầu ngó nhìn.

Cái điện thoại đó vừa văng rơi ngay xuống khoảng giữa Lâm Ngữ Kinh và Thẩm Quyện, màn hình hướng lên trên. Trò chơi vừa được cô tùy tiện mở ra đã tải xong xuôi, tiến vào cửa sổ game.

Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu lên, vẻ mặt hổ thẹn: "Thầy ơi, em xin lỗi, hai em không nên lén lút chơi game trong giờ tự học sớm."

"..."

Thẩm Quyện nhìn mà cảm thán, nếu không phải vì lúc này điều kiện thực sự không cho phép, cậu thậm chí còn muốn cho cô một tiếng vỗ tay thật to.

Thật đúng là một bạn cùng bàn đáng tin cậy.

Tại sao cô có thể cảm thấy, tội danh chơi điện thoại trong giờ tự học sớm sẽ nhẹ hơn tội dán băng keo cá nhân một chút?

Lưu Phúc Giang cũng sững sờ. Ông quả thực cũng hiểu rất rõ, trẻ nhỏ tuổi này đều thích chơi game. Có một lần, vào thời điểm nghỉ trưa, ông nhìn thấy đám Lý Lâm đang chơi game, còn đặc biệt lén lén lút lút đi vào từ cửa sau, hàn huyên với bọn họ năm phút về vấn đề chiến thuật của trò chơi đó.

Lưu Phúc Giang cảm thấy game cũng là một loại phương pháp giảm áp lực trong học tập, cuộc sống, chơi một chút theo cách hợp lý cũng không vấn đề gì.

Thế nhưng ông không nghĩ tới, Thẩm Quyện và Lâm Ngữ Kinh cũng sẽ lén lút chơi, còn nấp trong đồng phục học sinh.

Điều này chứng tỏ vấn đề gì?

Điều này chứng tỏ áp lực học tập của hai đứa bé to lớn biết bao!

Hạng nhất hạng hai khối đương nhiên không phải dễ kiếm như vậy.

Xuất sắc nhất định sẽ khiến áp lực và ý thức trách nhiệm trên người chúng nặng nề hơn không biết bao nhiêu lần. Bởi vì làm đại diện cho học sinh giỏi, chúng cảm thấy mình phải làm gương tốt cho các bạn học, thậm chí còn không thể quang minh chính đại chơi game vào giờ nghỉ trưa như đám Lý Lâm.

Chỉ có thể trốn trong đồng phục lén lén lút lút chơi!

Lưu Phúc Giang cảm thấy mình làm chủ nhiệm lớp quá thất trách. Ông vậy mà không hề nhận ra chút nào, không thể giúp bọn họ giải tỏa áp lực kịp thời.

Đây cũng là một phần trách nhiệm của chủ nhiệm lớp.

Lưu Phúc Giang không muốn để các bạn học khác nhìn ra manh mối, mặt không biểu cảm, ngời xồm xuống nhật điện thoại trên đất lên, gọi hai người ra ngoài.

Trong lòng Lâm Ngữ Kinh thật ra có hơi hốt hoảng, cô không xác định Lưu Phúc Giang gọi họ ra là vì chơi game lúc tự học sớm, hay là nhìn ra bọn họ đang nói dối.

Tuy rằng bọn họ thật sự chẳng làm gì.

Chỉ núp trong áo khoác dán miếng băng keo cá nhân thôi.

Thế nhưng Lâm Ngữ Kinh thực sự không biết nên giải thích thế nào, chuyện tại sao dán miếng băng cũng cần phải lấy áo che.

Thầy ơi, hai em chỉ nấp trong đó dán băng keo cá nhân.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy có chút tuyệt vọng.

Cô lúc này cực kỳ hối hận, vừa nãy sao lại vánh đầu mà nghe theo Thẩm Quyện chui vào.

Hai người đi vào phòng làm việc của giáo viên. Lưu Phúc Giang đóng cửa lại, trước khi đóng lại, còn liếc mắt thăm dò ngoài hành lang.

Sau đó ông đi đến, kéo hai cái ghế ở trước bàn làm việc, lại đặt điện thoại của Lâm Ngữ Kinh mà mình vừa nhặt lên trên bàn.

Trên màn hình điện thoại vẫn là cửa sổ game cô vừa tùy tiện mở ra, trên góc trái có thể nhìn thấy ảnh đại diện hình một con mèo, ID game——Người cha hiền.

Lưu Phúc Giang lặng thinh rồi.

Lâm Ngữ Kinh cúi thấp đầu, cực kỳ ngoan ngoãn, thái độ nhận sai nom vô cùng thành khẩn.

Lưu Phúc Giang thở dài: "Chơi đi."

"..."

Lâm Ngữ Kinh:?"

Cô ngẩng đầu lên.

Lưu Phúc Giang nhìn nhìn cô, lại nhìn nhìn Thẩm Quyện, than tiếp: "Bình thường áp lực học tập có phải rất lớn không, lứa tuổi các em này vốn

là nên vui chơi, thầy cũng hiểu được. Thầy thấy các em bình thường cũng không hề chơi game, mỗi ngày chỉ chuyên cần học tập, thỉnh thoảng không nhìn được chơi một xíu cũng rất bình thường."

"..."

Lâm Ngữ Kinh ngơ ngác trong thoáng chốc. Cô không nhìn được nghiêng đầu liếc nhìn Thẩm Quyện bên cạnh.

Bạn học Thẩm cả ngày ngủ đến chuyên cần lại tiếp thu lời này tự nhiên như đúng rồi, không mảy may chột dạ.

"Vậy nên chơi đi, thầy canh giúp các em." Lưu Phúc Giang vỗ nhẹ mặt bàn, tiếp tục nói, "Tiết tự học sớm hôm nay, hai em đừng có đi đâu cả, cứ ngồi yên ở đây chơi game."

Thẩm Quyện: "..."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Lâm Ngữ Kinh kinh ngạc đến không thốt nên lời.

Không biết tại sao, cô bỗng nhiên nghĩ đến mấy tháng trước, ngày đầu tiên mới vừa khai giảng, Lưu Phúc Giang vẻ mặt tươi cười đứng trên bục giảng nói với bọn họ: "Hướng mặt qua bạn cùng bàn của em".

Vào lúc ấy, cô liền cảm thấy vị chủ nhiệm này của lớp cô rất không bình thường, lối đi rất hoang dã, hẳn sẽ không theo con đường bình thường.

Bây giờ nhìn lại, Lâm Ngữ Kinh cảm thấy bản thân trước đây vẫn đánh giá quá thấp Lưu Phúc Giang.

*

Giờ tự học sớm này trôi qua rất khổ sở, nếu như không phải có vở kịch phía trước làm nền, Lâm Ngữ Kinh thậm chí sẽ cho rằng ông đang nổi giận. Dù rằng Lưu Phúc Giang bảo bọn họ đừng đi đâu, ngồi chỗ này chơi game.

Nhưng bọn họ cũng không thể thật sự ngồi đó mà chơi.

Thế là ba người lớn như vậy lại mắt to trừng mắt nhỏ ngồi đây nửa giờ. Giữa chừng Lưu Phúc Giang còn phải nhẫn nại mà thỉnh thoảng nghi vấn —— "Các em đừng xấu hổ mà" "Các em đừng chỉ ngồi ở đây như thế" "Các em chơi đi."

Nửa giờ sau, chuông vào học vang lên, Lâm Ngữ Kinh thở phào nhẹ nhõm một hơi dài.

Từ trước đến nay, cô chưa từng nghe thấy tiếng chuông vào học nào êm tai như thế.

Bọn họ ra khỏi văn phòng, đứng ở cửa, Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu qua, nhìn về phía Thẩm Quyện.

Thẩm Quyện cũng nhìn cô.

Lâm Ngữ Kinh trừng mắt với cậu, không lên tiếng, nhưng ý trách móc trong mắt rất rõ ràng.

Thẩm Quyện bỏ tay vào túi áo khoác đồng phục, bởi vì lúc đi ra mới khoác lên, khóa kéo đồng phục còn chưa kéo lên, trông cà lơ phất phơ.

Soái thì vẫn soái, chỉ là trên cằm có dán một miếng băng cá nhân chênh chếch, màu xanh da trời, bên trên in hình gấu Rilakkuma màu sắc rực rỡ.

Trên sống mũi còn có chỗ rách da, có hơi xanh xanh, chắc là do cô đánh hôm qua.

Tạo hình thế này, trông vô cùng sáng tạo.

Lâm Ngữ Kinh bỗng nhiên có chút buồn cười.

Cô kiềm nén vài giây, vẫn là không nhịn được, tựa trên tường nhoèn cười giờ điện thoại lên, quẹt tay chuyển đến máy ảnh, thừa dịp cậu còn chưa phản ứng, "tách" một cái chụp cho cậu bức ảnh.

Phía sau cậu là hành lang trường học không một bóng người, cửa phòng học đóng kín. Ngoài cửa sổ trời xanh cao rộng, ánh dương mỏng manh buổi sớm tươi vào tòa nhà dạy học, gió cũng chứa đựng sức sống.

Thiếu niên trong bức ảnh không kịp phản ứng, biểu hiện có hơi mờ mịt. Hôm qua xem ra cậu không ngủ ngon lắm, mí mắt sụp xuống, phờ phạc biếng nhác, cứ như vậy bị cố định trong bức hình.

Tựa như ảnh của một nam chính trong bộ phim thanh xuân nào đó, thậm chí không cần cả kính lọc, cũng đã là đáng vẻ tốt nhất mà năm tháng có thể lưu giữ lại.

Chỉ là phần đẹp dễ này chưa duy trì được bao lâu đã bị phá vỡ.

Vương khùng long thò đầu ra từ cửa phòng học lớp 10 cuối hành lang, xa xa nhìn hai người họ, tiếng rống giận dữ vang vọng cả tầng lầu: "Vào lớp đi thiếu gia tiểu thư! Chuông vào học kêu lâu như vậy rồi không nghe thấy hả?! Còn đứng rề rà ở đó! Chờ tôi đẩy hai cái xe lăn ra đón mấy người à?!"

*

Mấy ngày kế tiếp, Thẩm Quyện hết sức tự giác thu liễm rất nhiều.

Dù vậy, đồ ăn sáng thì vẫn ngày nào cũng có. Lâm Ngữ Kinh trọ ở trường, Thẩm Quyện biết cô thích ăn ở quán cơm nếp cuộn bên cạnh

studio, liền mang đến mỗi ngày cho cô.

Còn là mỗi ngày đều đặn ba cái lòng đỏ trứng muối.

Lâm Ngữ Kinh lúc mới bắt đầu còn có thể giả vờ giả vịt chuyển tiền cho cậu gì đó, về sau liền mất cảm giác.

Thế nhưng ngẫm lại tình cảnh gia đình Thẩm Quyện, mất cảm giác một ngày, ngày hôm sau vẫn là trở lại như cũ.

Đây dù sao cũng là một thiếu niên khốn khổ, phí sinh hoạt còn phải do bản thân vừa học vừa làm kiếm ra.

Tuy rằng mấy lời hai người nói lúc tranh học bổng có khi đối phương cũng không tin, nhưng Lâm Ngữ Kinh cảm thấy, Thẩm Quyện lúc đó phỏng chừng là nói nửa thật nửa giả, vả lại trong tay cô ít nhiều vẫn có chút tiền.

Thẩm Quyện thì lại không giống thế.

Thẩm Quyện cậu ta thật sự nghèo!

Đã nghèo thành như vậy, còn kiên trì bền bỉ muốn nói chuyện yêu đương!

Đây là tình yêu vĩ đại cỡ nào chứ!

Lâm Ngữ Kinh thở dài.

Thẩm Quyện này, thời điểm cậu muốn phát động thế tiến công với người cậu thích, kỳ thật làm cho người ta rất khó vùng vẫy.

Lúc cô ở chung với cậu, một mặt thậm chí còn thích những tiếp xúc tứ chi thân mật, một mặt khác lại nghe theo lý trí mà cực lực bài xích.

Loại sinh vật khác phái này, một khi xác định loại quan hệ nào đó, sẽ không còn giống như trước kia nữa.

Giữa bọn họ sẽ liên tục nảy sinh một loại hoang mang mờ mịt, vừa khó lường vừa yếu ớt tội độ, đến mức không đỡ nổi một đòn.

Một khi tình hình khác thường phát sinh, tính nguy hiểm sẽ tăng cao, đồng thời còn ảnh hưởng sâu xa. Quả thực vô lợi mà bách hại.

Cô rõ ràng vẫn đang ngây ngốc trong thế giới nhỏ của mình rất tốt mà. Chuyện không chế tâm trạng thế này trước giờ cô đều rất am hiểu, chút "ý lại" bất tri bất giác nảy sinh với cậu này... Được rồi, là "thích", cô cũng có thể không chế rất tốt.

Thế nhưng Thẩm Quyện nhất định phải đến trêu chọc cô.

Cậu đã nghèo như vậy rồi, lo mà học tập cho tốt đi không được sao!

Học người ta tìm đối tượng làm gì!

Lúc này là tiết tự học thứ hai từ dưới tính lên của thứ sáu. Thứ sáu không có tự học buổi tối, còn mỗi hai tiết là trực tiếp tan học, tâm trạng mọi người đều bay bay, ở trong phòng học nên ngủ thì ngủ, nên chơi thì chơi.

Lâm Ngữ Kinh ngoài đầu sang, Thẩm Quyện đang làm đề toán.

Người này ngay cả lúc làm bài cũng trông có vài phần thờ ơ hờ hững, lười nhác tựa trên tường, chuyển bút, đọc đề rất nhanh, gần như đảo mắt qua liền viết đáp án.

Đề tự luận đơn giản chút thì chẳng buồn viết, trực tiếp viết trên đề mấy điểm quan trọng, ghi ra đáp án.

Vậy nhưng thật ra rất chăm chú.

Lâm Ngữ Kinh cứ như thế nhìn cậu ba bốn phút, cậu mới cảm giác được, ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, nghiêng người tới gần: "Sao vậy?"

Cậu nói xong, một lần nữa cúi đầu, mắt còn nhìn chăm chăm vào câu tự luận cuối cùng.

Bộ đề này buổi trưa Lâm Ngữ Kinh đã làm xong, câu cuối cùng có chút khó khăn, cô phải ngẫm nghĩ nửa ngày xem vẽ đường kẻ phụ thế nào.

Cô không lên tiếng, Thẩm Quyện cũng không nói chuyện, cứ như thế nghiêng người dựa vào cô, ngòi bút chấm trên giấy. Khoảng chừng hai ba phút sau, cậu nhắc bút, lưu loát vẽ vài đường kẻ phụ, bắt đầu viết ra bên cạnh.

Thiếu niên hơi cúi đầu, ngón tay thon dài đẹp đẽ cầm bút, xoạt xoạt viết từng hàng trên giấy, mỗi khi viết đến cuối hàng, ngòi bút khẽ nhắc theo thói quen.

Sắc mặt vừa nghiêm túc vừa lạnh nhạt.

Lâm Ngữ Kinh quay đầu đi, không nhìn cậu nữa, trong lòng lặng lẽ thở dài lần thứ hai.

Thời điểm nam sinh nghiêm túc với một chuyện gì đó, khắp người như được bao phủ một lớp khí nào đó, thực sự là chói mắt đến mức phạm quy rồi.

Ngay cả động tác nhỏ cũng khiến người cảm thấy soái.

Vì sao trước đây cô lại cảm thấy người này là loại học tra cần phải dùng đến quảng cáo cảm dỗ mới chịu học tập chứ?

Rõ ràng khắp người đều toả ra ánh sáng của học bá.

Thẩm Quyện dùng hai ba phút viết xong đề cuối cùng, để bút xuống.

Cơ thể cậu còn đang nghiêng ngả, cánh tay hầu như dán vào cô, dáng vẻ nửa dựa nửa không, quay đầu lại: "Cậu vừa nãy định nói gì."

"Không có gì..." Lâm Ngữ Kinh đứng lên, nhỏ giọng nói, "Tôi đến phòng vệ sinh."

Thẩm Quyên nhướn nhướn mày, nở nụ cười: "Không nhầm chứ, hiện tại đi vệ sinh cũng biết báo cáo với tôi?"

"Làm bài tập của cậu đi." Lâm Ngữ Kinh tiện tay bắt được một tờ bài tập vỗ vào mặt cậu, ra khỏi phòng học.

Cuối thu ngày ngắn, lúc này đã có thể loáng thoáng nhìn thấy bóng dáng hoàng hôn. Trong hành lang rất yên tĩnh, không có một ai.

Lâm Ngữ Kinh rút điện thoại ra xem. Đối với chuyện này Bát Trung không quản nghiêm lắm, nếu là ở Phụ Trung trước đây, một giây trước cô rút điện thoại ra, một giây sau sẽ bị thu mất ngay.

Ba tiếng trước Lâm Chi gửi cho cô một tin tức, tuần sau bà sẽ đến thành phố A.

Một tin khác đến từ Phó Minh Tu, Lâm Ngữ Kinh vừa đi về hướng phòng vệ sinh vừa ấn mở, Phó thiếu gia lời ít ý nhiều: [Tuần này có về ăn cam không?]

Lâm Ngữ Kinh rẽ vào nhà vệ sinh nữ, nhanh chóng hồi âm một tin: [Sao thế, em gái không ở đây bây giờ anh cảm thấy không quen rồi sao?]

Ba phút sau, cô từ gian phòng riêng đi ra, rửa sạch tay, lật điện thoại lên, Phó Minh Tu đã trả lời.

[... Có lẽ tôi rảnh đến phát ngán rồi mới muốn nói chuyện với cô đấy? Tạm biệt.]

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy buồn cười, đang suy nghĩ có nên trả lời không, trả lời cái gì, ra khỏi phòng vệ sinh, vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy một người đứng ở vách tường đối diện.

Cô sững sốt một chút, cầm điện thoại chớp chớp mắt: "Cậu chặn nhầm rồi phải không, ở đây là nhà vệ sinh nữ, hơn nữa Thẩm Quyện giờ đang ở trong lớp."

Ninh Viễn đứng dựa vào tường, nhìn cô: "Tôi không tìm nó."

Lâm Ngữ Kinh gật gù: "Cậu tìm tôi, tôi đã cảm thấy cậu sẽ không quên đi như thế, bị tôi tính toán đến ngoan ngoãn chạy vòng, sao có thể không nói tiếng nào." Cô hất hất cằm, "Bạn học Ninh Viễn, chấp nhận thua cuộc đi, lúc tôi cược với cậu cậu cũng đồng ý rồi."

Ninh Viễn cười cười: "Chấp nhận thua cuộc, hơn nữa chỉ chạy mười vòng, tôi cũng không đến nỗi còn so đo với một nữ sinh. Tìm cậu chủ yếu là vì tôi rất thích cậu, muốn trò chuyện với cậu."

Lâm Ngữ Kinh đã bị dọa đến sắp nổi da gà.

Cậu ta rõ ràng có một tướng mạo rất vô hại, cười lên thậm chí còn ôn hòa, vậy mà lại không hiểu vì sao khiến người ta cảm thấy vô cùng không thoải mái, làm cho cô theo bản năng muốn trách né.

"Vậy làm sao bây giờ, tôi không muốn trò chuyện với cậu cho lắm, chúng ta cũng không có gì hay để nói chuyện." Cô nói xong còn khoát tay áo với cậu ta một cái, vẫn rất lễ độ cười nhẹ, "Cậu đánh bạn học lớp chúng tôi, tôi khiến cậu chạy mười vòng và xin lỗi, chúng ta hòa nhau. Bạn học Ninh, có duyên gặp lại."

Ninh Viễn không nhúc nhích, đứng yên tại chỗ, nói: "Tôi muốn trò chuyện với cậu về Thẩm Quyện."

Bước chân Lâm Ngữ Kinh khựng lại.

Cô ngoảnh đầu sang, tò mò nhìn cậu ta: "Cậu và Thẩm Quyện có thù sao?"

"Chắc là có..." Ninh Viễn suy nghĩ một chút, "Cũng không thể xem là có, vậy thì không có đi."

"Có thì có, không có thì không có, nếu như đã không có thì cậu im lặng một chút đi." Lâm Ngữ Kinh hơi thiếu kiên nhẫn, cũng không muốn giả bộ nữa, "Chuyện đấu bóng là các cậu có lỗi trước nhĩ, tại sao cậu phải cản chặ Thẩm Quyện không tha? Và lại chuyện này liên quan gì tới tôi? Cậu là miếng thuốc cao dán gì à?"

Ninh Viễn cũng không tức giận, cười nhìn cô: "Cậu thật sự không tò mò sao? Nó còn trông như rất thích cậu nhĩ, xem phản ứng của cậu, cậu hẳn là cũng thích nó, các cậu đang ở bên nhau?"

Lâm Ngữ Kinh tựa trên tường, ánh mắt lạnh xuống từng chút từng chút một: "Cậu có phải bị bệnh không đấy?"

"Cô gái nhỏ đừng nóng nảy như thế, bởi vì tôi trùng hợp, tham gia một chút chuyện lúc trước của nó, à mà cũng không tính là tham gia, chỉ là biết một chút." Ninh Viễn khoát tay lên bệ cửa sổ, nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài, "Tôi chỉ có ý tốt nhắc nhở cậu một lần, cậu cẩn thận chút đi, người mà trước đây nó rất thích —— "

Cậu ta dừng câu chuyện, nghiêng đầu qua, tầm mắt khựng một chút, bỗng nhiên lại nở nụ cười.

Lâm Ngữ Kinh cũng quay đầu theo nhìn sang.

Phòng vệ sinh trong tòa dạy học này đều ở lầu một, cửa lớn mở ra, gió vù vù thổi vào, lạnh lẽo. Lầu một có mấy lớp học, thấp thoáng có thể nghe

thấy tiếng giáo viên giảng bài truyền đến từ phòng học phía cuối.

Thẩm Quyện bước xuống cầu thang rẽ tới đây, đi thẳng về hướng bên này, bước chân rất nhanh.

Lâm Ngữ Kinh ngẩn người, nhìn cậu đi tới, không hề nghĩ ngợi liền thẳng người lên định nghênh đón.

Cô không muốn nghe.

Không chỉ là mình cô không muốn nghe, cô càng không muốn để Thẩm Quyện nghe thấy.

Bất luận người này chuẩn bị nói cái gì.

Ninh Viễn tựa như không nhìn thấy, hoặc là trong nháy mắt đã nhìn thấu ý đồ của cô, cậu ta một lần nữa xoay đầu lại, cười nhìn cô. Âm thanh chậm mà khẽ, nhưng trong khung cảnh vẫn còn đang yên ắng, từng chữ từng chữ rõ mồn một truyền thẳng vào tai cả ba người: "Người mà trước đây nó rất thích, bởi vì nó, mà giờ còn đang nằm ở bệnh viện, đời này cũng không tỉnh lại."

Bước chân của Lâm Ngữ Kinh ngừng lại, cả người hơi cứng đờ.

Thẩm Quyện đã đi tới trước mặt họ, gần như không hề dừng lại, một quyền nện thẳng lên mũi cậu ta. Sức lực rất lớn, cả người Ninh Viễn lao đảo lui về sau nửa bước.

Cậu ta giơ tay che mũi, máu từ kẽ ngón tay chảy ra.

Thẩm Quyện đưa tay lôi cổ áo Ninh Viễn lại đây, cặp mắt nhìn cậu ta, đè nén giọng nói, thấp mà khàn, không nghe ra tâm trạng: "Mày muốn chết sao?"

Hết chương 50.

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Muốn

Lần đầu tiên Thẩm Quyện gặp Lạc Thanh Hà là lúc sáu tuổi. Năm ấy cậu vừa mới lên tiểu học.

Ngày đó Lạc Thanh Hà trở về từ Hồng Kông, Thẩm Quyện lần đầu nghe thấy mẹ Thẩm nhắc đến chuyện về người cậu trẻ này của cậu.

Đại khái chính là thưở mười mấy tuổi, trẻ người phản nghịch, thứ mình thích người trong nhà đều không ủng hộ, ông cũng không muốn từ bỏ. Sau khi làm âm ỉ một trận lớn thì ngày thứ hai liền cuốn gói rời đi, một mình chạy đến Hồng Kông, đi một chuyến liền mất mười năm.

Thời điểm Tiểu Thẩm Quyện nhìn thấy Lạc Thanh Hà thật ra có hơi bất ngờ, cảm thấy phần giới thiệu tóm tắt về con đường phản nghịch của ông cũng không tương xứng lắm với tướng mạo và khí chất của ông ấy.

Ông cậu trẻ này của cậu giống y như tên của ông ấy* vậy, là một người đàn ông dịu dàng như gió xuân ấm áp.

(*) 清河 - Thanh Hà: nghĩa là con sông trong trẻo, thanh khiết.

Thực tế cũng đúng là như vậy.

Thẩm Quyện từ nhỏ đã quyện (mỏi mệt, uể oải), những đứa trẻ khác chơi cái gì cậu cũng không thấy quá hứng thú. Trái lại rất thích chơi cung, mỗi ngày hễ tan học là trốn trong phòng mình lò mò mấy cây cung nhỏ.

Những người bạn nhỏ khác vậy mà vô cùng nghe lời cậu, thích chạy theo sau ông cậu, ngày nào cũng gọi cậu ra ngoài nghịch bùn. Thế mà cậu chẳng thèm phản ứng người ta, ghét bỏ bọn trẻ nít cùng tuổi ấu trĩ.

Ba Thâm và mẹ Thâm thật ra rất sầu lo, so sánh đứa bé nhà mình với đứa bé nhà người khác, một chút tươi sáng cũng không có, thậm chí hình như còn hơi quái gở, làm con tim bọn họ tan nát. Họ cảm thấy liệu có phải là lấy tên sai rồi không.

Lúc trước vốn không nên đặt cái tên quyện gì đó, ai đã đặt ra cái tên tai hại vậy nè? Ảnh hưởng quá to lớn với tính cách của con trai mình!

Mẹ Thâm đã từng nỗ lực sửa tên cho cậu, gọi là Thâm Hoạt Bát, Thâm Vui Tươi gì đó.

Tuy rằng khó nghe chút, nhưng mà ngụ ý tốt. Nếu như có thể khiến cậu từ đây có thể hoạt bát cùng những bạn học nhỏ kia nghịch bùn, vậy thì đáng giá quá rồi.

Thế nhưng khi đó Tiểu Thâm Quyện đã rất có chủ kiến, cậu không muốn, mẹ Thâm cũng không có cách nào, tên đành gọi như thế.

Loại hiện tượng này sau khi Lạc Thanh Hà trở về đã được giảm bớt, Lạc Thanh Hà trở về ở tại nhà cũ của Lạc gia, một căn nhà trong ngõ nhỏ. Những năm này ông cũng tích góp không ít tiền, mua lại luôn nhà sát vách, làm một studio.

Tiểu Thâm Quyện rốt cuộc đã biết Lạc Thanh Hà làm gì, ông là vẽ vờ trên người người khác, còn là loại rửa không ra nữa đấy.

Tiểu Thâm Quyện cảm thấy không hiểu nổi ông cậu trẻ này của cậu cho lắm. Ông cậu thích vẽ vờ sao lại không vẽ trên giấy.

Cũng có thể vẽ trên tường.

Tại sao lại muốn vẽ trên cơ thể người, còn không rửa được nữa chứ.

Vậy nhờ sau này không thích nữa thì làm sao bây giờ, vẽ sai rồi làm sao bây giờ, hối hận rồi làm sao bây giờ, cũng đâu có cục tẩy để gom.

Cậu tuy rằng không hiểu cho lắm, thế nhưng chuyện này mới mẻ.

Những chuyện mới lạ mới mẻ ít nhiều gì cũng sẽ hấp dẫn sự chú ý của người bạn nhỏ một chút. Hơn nữa công việc của ba Thẩm mẹ Thẩm rất bận, Thẩm Quyện lại nhỏ, trước đây lúc Lạc Thanh Hà chưa về, trong nhà có mời vài dì chăm sóc cậu, hiện tại Lạc Thanh Hà đã về, Tiểu Thẩm Quyện liền nán lại chỗ ông suốt cả ngày.

Lạc Thanh Hà chỉ bảo cậu từ trên xuống dưới, chăm sóc ăn mặc của cậu, dạy cậu vẽ vời, nói cho cậu đạo lý, cũng tán gẫu với cậu mấy chuyện thú vị của ông trong những năm ở bên ngoài này.

Ông là người hết sức dịu dàng lại tinh tế tỉ mỉ. Nhân sinh quan của Thẩm Quyện đã dần dần dựng thành hình trong mấy năm ở với cậu. Thời gian ở cùng cậu còn nhiều hơn thời gian ở cùng ba mẹ mình, rất nhiều đạo lý đối nhân xử thế và cả thói quen nhỏ đều bất tri bất giác chịu ảnh hưởng từ ông ấy.

Mãi đến một ngày, Lạc Thanh Hà dẫn theo một đứa trẻ trở về.

Đứa bé kia trông như xấp xỉ tuổi Thẩm Quyện, cả người gầy gò nhỏ bé, cơ thể bần thiêu, da dẻ lộ bên ngoài toàn là vết thương xanh tím, nhìn thấy mà giật mình.

Thẩm Quyện nhú mày cầm hòm thuốc từ phòng trong đi ra, lại đến nhà bếp rót cho cậu ta ly nước ấm.

Lạc Thanh Hà giúp đứa bé kia xử lý vết thương, đáng vẻ chăm chú lại ôn hòa: "Cháu tên Nhiếp Tinh Hà thật sao?"

Đứa bé hít hít mũi, "Vâng" một tiếng trầm thấp.

"Cháu xem, tên hai chúng ta đều không khác mấy kìa." Lạc Thanh Hà liền cười nói, "Chúng ta có duyên biết bao."

...

Duyên cái con khi.

Hành lang lâu dạy học dẫm hoàng hôn cuối thu. Cửa sổ đang mở ở sau lưng nằm trong phía bóng, quanh năm không thấy ánh mặt trời, lạnh lẽo âm thấp.

Thẩm Quyện ra tay rất nặng, thậm chí nhìn còn không có ý định dừng lại. Lâm Ngữ Kinh tức tốc hồi phục tinh thần, gọi cậu một tiếng.

Cậu tựa như không nghe thấy, mạnh mẽ túm cổ áo Ninh Viễn xuống, lại là một đấm. Ninh Viễn bị cậu kéo khuyu người xuống, máu từ kẽ ngón tay tách tách chảy xuống, nhỏ trên áo khoác đồng phục cậu ta.

Lâm Ngữ Kinh lại gọi cậu một lần, có hơi gấp gáp: "Thẩm Quyện!"

Động tác của Thẩm Quyện rốt cuộc cũng đã ngừng lại, không quay đầu, vẫn cụp mắt như cũ.

Lâm Ngữ Kinh đi tới, kéo cổ tay cậu, thấp giọng nói: "Trong trường toàn là giám thị, cậu muốn tạm nghỉ học một năm nữa à?"

Thẩm Quyện buông tay ra.

Ba người hiện giờ đang đứng cùng một chỗ. Lâm Ngữ Kinh vẫn là không nhìn được, nhìn lướt qua vị trí của giám thị, chếch nghiêng người tìm một góc chết, một cú đá vào vị trí then chốt của Ninh Viễn.

Suy cho cùng cô cũng đã kiềm hãm sức lực rồi, Ninh Viễn vậ mà vẫn rên khê một tiếng, lão đảo lùi về sau nửa bước, dựa vào tường trượt xuống.

Lâm Ngữ Kinh cúi đầu: "Bạn học Ninh, thống nhất khẩu cung một chút. Hôm nay cậu chặn đường tôi ở cửa nhà vệ sinh nữ, đồng thời tiến hành phát ngôn quấy rối và công kích trên tinh thần với tôi. Thẩm Quyện đi ngang qua tiện tay giúp đỡ, vậy không sai chứ?"

Ninh Viễn mặt trắng nhợt ngược đầu lên, cứng đờ mà khó tin nhìn cô, mồ hôi lạnh sượt qua thái dương, nói không nên lời.

Lâm Ngữ Kinh nói tiếp: "Cậu không nói lời nào tôi coi như cậu ngầm thừa nhận, chúng ta xem như chưa từng xảy ra chuyện gì. Đương nhiên, cậu không đồng ý cũng phải đồng ý, bởi vì chuyện này tôi muốn làm nó là đen thì nó chính là đen, tôi muốn nó trắng thì nó chính là trắng, cậu chắc chắn là không nói lại tôi, đến lúc xui xẻo thì vẫn là chính cậu thôi, điểm này cậu tin chứ?"

Ninh Viễn dựa vào tường ngồi dưới đất nhìn cô: "Cậu đúng là không một chút dao động, thích nó như thế sao?"

Lâm Ngữ Kinh siết thật chặt ngón tay nắm lấy cổ tay Thẩm Quyện.

Ninh Viễn miễn cưỡng kéo kéo khóe miệng: "Dường như cũng không phải không có chút nào nhỉ."

Lâm Ngữ Kinh không muốn nghe cậu ta nói nữa, kéo Thẩm Quyện đi ra ngoài.

Trên thao trường bên ngoài tòa nhà dạy học không một bóng người, chỉ có vài nam sinh chơi bóng ở sân bóng rổ ngoài trời xa xa bên kia. Lâm Ngữ Kinh lôi kéo cậu đi tới dưới một khung đỡ bóng rổ khác.

Cả quá trình Thẩm Quyện đều không lên tiếng, mặc cho cô kéo đến phía trước. Cô dừng bước lại, cậu cũng dừng lại theo.

Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu, nhìn cậu, ngọn lửa không tên tức thì vọt đến: "Có phải cậu tạm nghỉ học một năm vẫn chưa đủ? Còn muốn mua một tặng một, chờ sang năm trở lại làm đàn em của tôi?"

"À." Thẩm Quyện trầm mặc một hồi lâu, khàn giọng, "À, xin lỗi."

Lâm Ngữ Kinh trừng mắt nhìn cậu.

Cô không biết phải nói gì, lúc đó cũng không nghĩ nhiều như vậy, phản ứng của Thẩm Quyện quá mất khống chế, cô chẳng qua là cảm thấy không thể để cậu ở lại đó.

Lâm Ngữ Kinh hầu như chưa từng gặp Thẩm Quyện như vậy, lần gần nhất vẫn là lúc ở trên đường, cậu gặp phải bạn cùng bàn trước kia của mình.

Bản thân cô thời điểm đó cũng có chút không khống chế được.

Cái gì mà người trước đây nó rất thích, cái gì mà đời này cũng không tình lại. Thật lòng mà nói, không dao động, không ảnh hưởng là giả. Phản ứng của Thẩm Quyện rõ ràng nói cho cô biết, Ninh Viễn tuy rằng mồm bần lại còn thích ăn đòn, nhưng lời nói ra e là đã đúng phân nửa rồi.

Cậu ta dường như hiểu rất rõ Thẩm Quyện, từng câu nói ra như dao găm, từng đao từng đao đâm vào tử huyệt trên người cậu.

Lâm Ngữ Kinh bỗng nhiên có chút mờ mịt. Đây là quá khứ của cậu, còn là phần cậu không muốn để người khác tra xét đến.

Cô thật ra ngay cả lập trường bị dao động hay bị ảnh hưởng cũng không có.

Hai người đều không lên tiếng. Trầm mặc mấy phút, Thẩm Quyện thở dài, nghiêng người tựa trên khung bóng rổ: "Cậu có câu hỏi nào —— "

Tiếng chuông tan học vang lên, Thẩm Quyện nói được nửa câu, bị cắt ngang.

Khoảng chừng một hai phút, học sinh lục tục đi ra từ tòa nhà dạy học. Trong nháy mắt, thao trường đã bị chiếm mất một nửa.

Thẩm Quyện không nói gì nữa, hai người im lặng đi vào lớp học. Thời điểm đi tới đầu cầu thang, Lâm Ngữ Kinh liếc về hướng phòng vệ sinh bên kia, Ninh Viễn đã không còn ở đó.

Tiết học cuối cùng sẽ bị Vương khùng long và giáo viên toán thay phiên chiếm giữ. Giáo viên toán nửa tiết đầu, Vương khùng long nửa tiết cuối, giảng bài thi lúc trước.

Wương khùng long tốc độ nói rất nhanh, điểm kiến thức giảng đến cũng tương đối nhiều. Lâm Ngữ Kinh không nói chuyện với Thẩm Quyện nữa, chuyên tâm nghe giảng bài, tuy rằng sau khi chuyện vừa nảy phát sinh, tập trung chú ý thật ra có hơi khó khăn.

Chuông tan học ngân vang, Vương khùng long nán thêm mấy phút, nói cho hoàn chỉnh bài thi, cuối cùng còn kích động dâng trào mà nhắc nhở bọn họ kì thi cuối kỳ đã gần ngay trước mắt.

Wương khùng long và Lưu Phúc Giang tuy rằng tính cách cứ như hai cực âm dương, thế nhưng lại có một điểm chung, chính là bọn họ đều ngập tràn nhiệt huyết với thành tích học tập của học sinh lớp 10, kiên định tin rằng cuộc thi lần sau bọn họ sẽ bỗng nhiên tỉnh ngộ mà bắt đầu nỗ lực học tập, bắt đầu đi lên.

Chờ ông cuối cùng cũng chịu đi, điện thoại Lâm Ngữ Kinh vừa vắn vang lên.

Cô vừa mới nhận, Phó Minh Tu bên kia đã hùng hổ hỏi ngay: "Cô có tan học không đấy?"

Âm thanh rất lớn, Thẩm Quyện nghiêng đầu qua.

"Tan rồi, ngài có gì chỉ giáo." Lâm Ngữ Kinh nói.

"Tôi, hiện tại đang ở cổng trường của cô, vẫn là ở đầu phố phía trước đó." Phó Minh Tu nói, "Tôi hi vọng năm phút sau có thể nhìn thấy cô."

Động tác bỏ sách vật lý vào cặp của Lâm Ngữ Kinh dừng lại: "A? Tôi còn phải về phòng ngủ lấy hành lý nữa."

Phó Minh Tu cúp điện thoại.

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Người này rốt cuộc có biết cách cư xử không vậy?

Điện thoại nói cúp liền cúp sao?

Cô liếc nhìn thời gian, lấy bài tập phát xuống gấp gọn nhét vào cặp, đứng dậy đi ra phía ngoài phòng học.

Thẩm Quyện trước sau trầm mặc nhìn cô.

Cậu đã nghe thấy âm thanh trong điện thoại vừa nãy, tuy rằng không nghe rõ nói gì, nhưng mà loáng thoáng nghe ra là tiếng của con trai.

Nếu là lúc bình thường, cậu có lẽ sẽ hỏi.

Không phải có lẽ, cậu nhất định sẽ hỏi.

Lâm Ngữ Kinh đi tới cửa phòng học, bước chân ngừng một chút, xoay đầu lại, không yên tâm nhìn về phía cậu: "Lát nữa cậu sẽ đi thẳng về, đúng không?"

Thẩm Quyện ngồi tại chỗ: "Ừm."

"Cậu sẽ không đi tìm Ninh Viễn nữa, đúng không." Cô lại tiếp tục xác nhận.

"Ừm." Thẩm Quyện nhìn cô, giọng còn có chút khàn, ánh mắt nặng nề, thoát nhìn ủ rũ vô cùng, "Tôi nghe cậu hết."

Lâm Ngữ Kinh không nói nên lời.

Cô cảm thấy trong lòng mình có một chỗ nào đó bỗng nhiên mềm nhũn.

Cô mím mím môi, không nói gì nữa, quay đầu ra khỏi phòng học.

*

Lâm Ngữ Kinh không thích xe đưa đón trực tiếp dừng ở cổng trường. Phó Minh Tu đưa cô qua hai lần, cũng biết tật xấu này của cô. Về điểm này, anh ta đúng là đã dành cho cô sự tôn trọng và săn sóc cơ bản.

Lúc Lâm Ngữ Kinh nhắc theo vali lên xe đã là mười lăm phút sau. Phó thiếu gia vẻ mặt không kiên nhẫn ngồi ở ghế lái, nghiêng đầu nhìn cô một cái: "Tôi tính thời gian, nếu như cô xuất hiện muộn một phút nữa, tôi sẽ lái xe đi thẳng."

Lâm Ngữ Kinh bình tĩnh nói: "Trường học bên này có tàu điện ngầm tốc hành, cũng là mười phút đi đường."

"..."

Phó Minh Tu chỉ vào cô: "Cô đừng có nói chuyện, tôi sợ tôi sẽ thật sự ném cô xuống xe."

Lâm Ngữ Kinh vô cùng biết điều mà dựa vào chỗ ngồi, yên tĩnh nhìn ra ngoài cửa xe, không nói nữa.

Trên đường đi, Phó Minh Tu nhìn cô qua kính chiếu hậu vài lần.

Hôm nay nha đầu này có chút ủ rũ nhỉ.

Anh ta đánh tay lái, thuận miệng hỏi: "Cô bị người ta đá à?"

Lâm Ngữ Kinh ngẩn người, nghiêng đầu qua: "Hả?"

"Dáng vẻ của cô hiện tại, cứ như bị người ta vứt bỏ." Phó Minh Tu cười nhạo cô, "Sao thế, nam sinh cô thích có người thích rồi?"

"..."

Ầm ầm.

Một khối đá lớn từ trên trời giáng xuống, nặng nề đổ lên người Lâm Ngữ Kinh, suýt nữa đập cô đến thổ huyết.

Lâm Ngữ Kinh một lời khó nói mà trừng mắt anh ta. Trùng gần nửa phút, mắt cũng mở như, cô chớp chớp mắt, thở dài.

Phó Minh Tu nhìn phản ứng của cô, thực sự bất ngờ: "Đúng là bị đá?"

"Khống chế biểu cảm vui cười trên sự đau khổ của người khác đi, khoe miệng cũng sắp toét đến đỉnh đầu rồi." Lâm Ngữ Kinh bỡ ngỡ nói.

"Tôi chỉ là không nghĩ tới cô quả thật là bị đá." Phó Minh Tu tiếp tục cười nhạo cô, "Không tận mắt nhìn thấy cũng rất tiếc nuối, lần sau có loại trò hay này cô nhớ nhắc tôi sớm nha."

"Đầu tiên, tôi không bị người ta đá, tôi ngay cả bạn trai cũng không có, cũng không định nói chuyện yêu đương." Lâm Ngữ Kinh nói.

Phó Minh Tu đợi vài giây, không nghe thấy câu sau: "Thứ hai đâu?"

"Không có thứ hai, thứ hai tôi còn chưa nghĩ ra." Lâm Ngữ Kinh tựa đầu trên cửa sổ xe, bỗng nhiên nói, "Anh trai."

Tay cầm vô-lăng của Phó Minh Tu run lên, cảnh giác liếc cô một cái: "Cô lại muốn làm gì."

"... Cái gì gọi là lại muốn làm gì?"

Phó Minh Tu nói: "Tiểu nha đầu cô một bụng ý xấu, mỗi lần gọi tôi như thế đều không có chuyện tốt."

"..." Lâm Ngữ Kinh quyết định không tính toán với anh ta, ngừng một chút, có chút gian nan hỏi: "Đàn ông các anh —— ừm nam sinh các anh, có phải ánh trăng sáng* là kiểu tồn tại mà cả đời cũng không thể quên không?"

(*) Cụm từ khởi nguồn từ tiểu thuyết "Hoa hồng đỏ và hoa hồng trắng" của Trương Ái Linh, ý chỉ một cô gái sáng rỡ như ánh trăng, là thứ không thể có được nhưng lại luôn tồn tại trong tim của mỗi người đàn ông.

"Cũng không nhất định là như vậy, làm gì có tình cảm nào là cả đời không quên được, gặp phải người thích hợp hơn chẳng phải sẽ là nói quên liền quên sao." Phó Minh Tu nói, "Hơn nữa cũng phải xem tình huống, xem cái ánh trăng sáng này vì sao lại biến thành ánh trăng sáng."

"Là kiểu "ánh trăng sáng" này vì anh mà nằm trong bệnh viện, cả đời cũng không tỉnh lại ấy?" Lâm Ngữ Kinh thăm dò hỏi.

Phó Minh Tu im lặng vài giây, thật bụng thật dạ hỏi: "Đời này cũng không tỉnh lại, lại còn nằm trong bệnh viện, vậy rốt cuộc là chết rồi hay là chưa chết."

Lâm Ngữ Kinh lại thở dài: "Sao tôi biết được."

Phó Minh Tu lại nhìn cô một cái: "Nếu như là loại ánh trăng sáng này, tôi đề nghị cô từ bỏ đi, cả đời cũng không thể quên được."

Lâm Ngữ Kinh tựa đầu trên cửa sổ xe, không lên tiếng.

*

Phó Minh Tu lái xe nhanh hơn lão Lý một chút. Lúc về đến nhà Quan Hường Mai và Mạnh Vĩ Quốc đều ở nhà. Lâm Ngữ Kinh thay bộ quần áo, xuống lầu ăn cơm tối.

Quan Hường Mai vẫn như trước nhiệt tình nói chuyện cùng cô. Cả quá trình Lâm Ngữ Kinh có thể giản lược thì giản lược, nửa điểm hứng thú cũng không nhắc lên được, bình an vô sự ăn xong cơm tối liền đi lên lầu.

Lượng bài tập cuối tuần của Bát Trung không nhiều không ít. Cô liếc nhìn thời gian, rút hết bài tập từ balo ra, trước tiên bắt đầu làm bài tập tiếng Anh đơn giản nhất đối với cô. Không có phần nghe, viết xong bài viết cuối cùng còn chưa tới một giờ đồng hồ.

Sau đó cô rút vật lý ra, vừa xem đề, vừa dùng nắp bút chọc chọc cắm.

Cái gì mà người trước đây thích, cũng không nhất định phải là con gái.

Trước kia trong trường còn đồn thổi Thẩm Quyện đánh bạn cùng bàn trước gần chết kìa, mà thời điểm gặp phải trên đường Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu ta cũng đâu có thiếu tay cụt chân.

Tin đồn không thể tin.

Lời trong miệng người khác thì sao có thể xem là thật.

Hơn nữa còn là cái người, đáng ghét như vậy.

Lâm Ngữ Kinh nhớ lại mấy tiếng trước, thiếu niên đã nói câu "Tôi nghe lời cậu hết".

Âm thanh rất nhẹ, âm cuối còn có chút yếu ớt.

Cô vỗ bút lên bàn một cái, liếc mắt nhìn bài tập vật lý chỉ làm một nửa, lại liếc nhìn thời gian.

Tám giờ.

Cũng không tính là quá muộn.

Cô đẩy cạnh bàn đứng dậy, tiện tay cầm điện thoại và chìa khoá lên, ra khỏi phòng, xuống lầu.

Trong phòng khách không có ai, phòng bếp đèn đang sáng, hẳn là dì Trương đang dọn dẹp. Lâm Ngữ Kinh khẽ tiếng nhẹ chân dấn sát vào mép tường mà đi tới cửa, mở cửa ra ngoài.

Chuyện này trước lạ sau quen, một loạt hành động lần này thậm chí còn không cần qua não, cơ thể đã tự động thao tác.

Cô đến 7-11 mua hai tá bia với một túi đồ ăn vặt, đi về hướng studio của Thẩm Quyện bên kia.

Cô đã quên gọi điện thoại cho cậu, cũng không gửi tin nhắn, cứ như thể nhắc theo một túi đồ nặng trĩu như mộng du đi thẳng đến cửa studio, cách cửa sắt nhìn vào một khoảng đen kịt bên trong, nửa tia ánh sáng cũng không thấy, mới hơi ngơ ngẩn hồi thần lại.

Đúng rồi.

Nhờ đâu người này không ở đây.

Nhưng mà cậu ấy không phải sống ở đây sao?

Lâm Ngữ Kinh do dự một chút, giơ tay, đầu ngón tay chống lên cửa sắt màu đen, nhẹ nhàng ấn lên.

Cửa không khóa, đẩy ra.

Sân nhỏ bên trong hoàn toàn yên tĩnh, đèn cửa không mở, rèm cửa sổ kéo kín, phòng bên trong tối đen tối thui.

Cô đi tới cửa, giơ tay đẩy cửa ra.

Cánh cửa này cũng không khóa.

Nếu như Thẩm Quyện thật sự không ở nhà, thì người anh em này thực sự cũng quá to gan rồi, lúc về chắc gian nhà này sẽ bị người ta dọn sạch mất.

Lâm Ngữ Kinh đẩy cửa đi vào, một cái chân vừa mới giẫm vào, suýt chút nữa đã bị khói xộc cho chạy vọt ra ngoài.

Khắp cả căn phòng khói thuốc nổi đuôi nhau tuôn ra ngoài, đến nỗi chỉ với ánh trăng mờ mờ và ánh sáng loáng thoáng bên ngoài cũng có thể thấy rõ mây mù luẩn quẩn trong phòng, làm người ta có loại ảo giác như đang ở cõi tiên.

Cô vỗ tay bật đèn, quét qua bốn phía một vòng, cuối cùng cố định trên người người đang ngồi ở chân ghế sofa.

Thẩm Quyện ngồi dưới đất dựa lưng lên sofa, ngậm điếu thuốc ngẩng đầu lên. Mắt ở lâu trong bóng tối vẫn chưa kịp thích ứng với ánh sáng đột nhiên xuất hiện, cậu hí hí mắt.

Trong gạt tàn xi-măng đặt trên bàn trà có tạo hình khác biệt nhồi đầy tàn thuốc, bên cạnh còn có mấy chai rượu chông chất ngổn ngang.

Hình tượng thiếu niên chán chường tiêu chuẩn trong phim truyền hình và tiểu thuyết.

Lâm Ngữ Kinh thậm chí còn muốn đặt cho cậu cái tên —— Ai có thể nói cho tôi, cô đơn phải hát bài hát gì.

Còn phải là loại viết bằng tiếng sao Hỏa* nữa đấy.

(*) Thuật ngữ "Sao Hỏa" xuất hiện đầu tiên ở Đài Loan, dùng để chỉ những từ mà người trái đất không thể hiểu được, bao gồm các biểu tượng như emoji, ký tự truyền thống, tiếng Nhật, tiếng Hàn, các phần của ký tự Trung Quốc đã bị chia tách,... được sử dụng phổ biến trên internet.

Cô đứng ở cửa, mở cửa ra, thả khói một lát. Khoảng mười mấy giây sau, Thẩm Quyện rốt cuộc đã thích ứng với ánh sáng, nhìn thấy là cô rõ ràng ngần người.

Lâm Ngữ Kinh đặt túi lên bàn trà, đi tới trước mặt cậu, buông mắt nhìn cậu: "Cậu định chìm trong chán chường như này à?"

Thẩm Quyện phản ứng kịp, dụi tắt thuốc: "Cậu sao lại..."

Tiếng của cậu khản đặc, nói được một nửa, dừng lại.

Lâm Ngữ Kinh lấy chai nước khoáng trong túi đưa cho cậu. Thẩm Quyện nhận lấy vặn ra, ừng ực tu non nửa bình, lại hắng giọng một cái: "Cậu sao lại đến đây."

Lâm Ngữ Kinh ngồi xồm xuống trước mặt cậu, đếm đếm vỏ chai rượu bên cạnh cậu: "Cậu còn tỉnh táo sao?"

"Ừm, tỉnh."

Lâm Ngữ Kinh vỗ tay cho cậu: "Bạn học Thẩm tửu lượng không tồi nha."

Thẩm Quyện cúi thấp đầu, liếm môi dưới, vậy mà lại nở nụ cười.

Cậu cười lù lù dựa ra sau, ngẩng đầu lên nhìn cô, lại hỏi một lần: "Cậu sao lại đến đây."

Lâm Ngữ Kinh mím mím môi: "Tôi cần thận suy nghĩ một chút, vẫn có vấn đề muốn hỏi cậu."

Thẩm Quyện nhìn cô, không lên tiếng.

Lâm Ngữ Kinh bỗng nhiên lại cảm thấy không chắc chắn: "Tôi chính là thực sự cảm thấy không quá —— cho nên đành đến, có điều nếu cậu không muốn nói cho lắm..."

"Muốn." Thẩm Quyện ngắt lời cô, "Tôi muốn, cậu muốn biết cái gì, tôi đều nói cho cậu."

Lâm Ngữ Kinh chớp chớp mắt, trầm mặc vài giây, nhạt nhẽo "À" một tiếng: "Cái đó —— "

Thẩm Quyện bỗng nhiên ngời thẳng lên, nghiêng người dựa lại đây, đưa tay ôm cô vào lòng.

Lâm Ngữ Kinh bất ngờ không kịp chuẩn bị, cả người ngã tới trước, thoát nhìn như sà vào lồng ngực cậu.

Tiếng nói của cô nín bặt, người có chút cứng ngắt.

Thẩm Quyện một tay vắt ngang bên hông cô, một tay khác ghì sau đầu cô, vùi đầu vào gáy cô. Hô hấp hơi nặng hơn so với bình thường, ấm áp, ủi nóng vùng da nơi cổ cô.

Lâm Ngữ Kinh để mặc cho cậu ôm, vài giây sau tỉnh táo lại, cánh tay khe khẽ cử động.

Cậu có lẽ cho rằng cô muốn thoát khỏi cậu, cánh tay ôm chặt hơn một chút, khoảng cách giữa hai người trong phút chốc bị dồn ép đến không còn. Cô còn có thể cảm nhận được nhiệt độ có phần quá cao của cậu lúc này cách lớp quần áo.

Lâm Ngữ Kinh đặt cằm trên vai cậu, nhỏ giọng gọi cậu: "Thẩm Quyện..."

"Để tôi ôm một lúc, có được không." Thẩm Quyện khàn giọng nói, "Chỉ một lúc."

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Mà Có Hối Hận Không

Lần đầu tiên ôm ấp với người khác phái có cảm giác gì.

Là cảm giác hơi khó chịu.

Lâm Ngữ Kinh ngồi xồm trước mặt Thẩm Quyện. Cậu đưa tay ôm lấy, cô bị ghì thẳng đơ tới trước, trọng tâm cả người đều dựa lên người cậu, miễn cưỡng giữ được cân bằng. Nói thật, không có thoải mái cho lắm.

Người này còn kiên quyết không cho cô động đậy.

Mãi đến khi Lâm Ngữ Kinh cảm thấy chân mình như bị chuột rút, Thẩm Quyện cũng không thả cô ra.

Lâm Ngữ Kinh do dự một chút, vẫn phải mở miệng: "Thẩm Quyện."

Thẩm Quyện chôn đầu trong căn cổ cô, khẽ cử động một chút.

Lâm Ngữ Kinh đã tê rần một lúc "Shh" một tiếng.

Cậu ta mới vừa cọ cọ một chút đúng không?

Có phải đã cọ cọ một chút không?

Có phải không!

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy có phần không chịu đựng nổi, hắng giọng một cái: "Cậu ôm đủ chưa?"

Thẩm Quyện rầu rĩ cười một tiếng: "Tôi cứ tưởng cậu sẽ không hỏi."

"... Tôi không hỏi cậu sẽ tiếp tục ôm nữa sao?"

"Ừm." Thẩm Quyện buông lỏng cánh tay, thả cô ra, ngẩng đầu lùi lại dựa ra sau, "Cậu không hỏi thì tôi vẫn cứ thế ôm tiếp." Thẩm Quyện ngừng một chút: "Dù sao cơ hội chỉ có một lần mà."

Lâm Ngữ Kinh không biết phải nói gì. Chân cô đã tê rần, đặt mông ngồi trên sàn nhà.

Thẩm Quyện giơ tay kéo cái gối từ trên ghế sofa ném tới: "Mặt đất lạnh."

Cô nhận lấy, lót ở dưới mông, co chân, lạng lẽ xoa xoa mắt cá chân.

Thẩm Quyện chú ý tới động tác nhỏ của cô: "Sao thế?"

"Tư thế vừa nãy của ngài thật đúng là quá sáng tạo." Lâm Ngữ Kinh lườm một cái, "Chân tôi tê rần rồi."

Thẩm Quyện ngăn người, ngồi một cục ở đó cười: "Tôi giúp cậu xoa xoa?"

Lâm Ngữ Kinh hơi rụt chân lại, vội vã từ chối: "Ngài nghỉ ngơi đi, tôi không vội."

"Vậy cậu thông thả." Thẩm Quyện cào cào mái tóc. Trên người cậu toàn là mùi thuốc lá hòa lẫn mùi rượu, không dễ ngửi cho lắm. Cậu gập chân dài, chống tay lên sàn nhà mà đứng dậy, "Tôi đi tắm, chờ tôi."

"..."

Có thể là bởi vì, quan hệ bạn cùng bàn của bọn họ đã không còn thuần khiết nữa, dẫn đến lời nói này khiến Lâm Ngữ Kinh có ý nghĩ kỳ quái trong nháy mắt.

Thẩm Quyện đứng dậy đi vào phòng ngủ. Mấy phút sau, bên trong thấp thoáng truyền đến tiếng nước, vang ào ào.

Trời thu ban đêm gió lạnh thổi vào, khói thuốc trong phòng đã bay gần hết. Lâm Ngữ Kinh chờ một lúc, chân đã đỡ tê hơn, cô đứng dậy dọn đồng rác toàn tàn thuốc và vỏ chai rượu bỏ vào túi ni lông, đặt ở cửa, đóng cửa lại.

Vứt rác xong, trên ghế sofa còn một đồng thứ lung ta lung tung vung vãi, cô thở dài, khom lưng thu dọn.

Vừa dọn dẹp lại vừa không nhin được mà bắt đầu động viên chính mình.

Lâm Ngữ Kinh, mày quá hiền lành rồi.

Thẩm Quyện chắc kiếp trước cứu vớt Vũ Trụ, mới có thể tình cờ gặp được... bạn cùng bàn tốt như vậy.

Cô lấy mấy chai rượu còn nguyên xếp lại một chỗ, quay đầu nhìn thấy bên cạnh còn bày một quyển album ảnh mỏng mỏng.

Lâm Ngữ Kinh ngừng một chút, tầm mắt rơi vào trang đang mở.

Thẩm Quyện thoạt nhìn không giống kiểu người thích chụp ảnh kỷ niệm quá khứ, album ảnh này hẳn là cũng không phải của cậu. Trang đang mở ra có hai tấm hình, một tấm là cả đám trẻ con chụp ảnh chung, đại khái là chuyến dã ngoại mùa thu gì đó. Trên đầu mỗi người bạn nhỏ đều đội chiếc mũ rơm nhỏ màu vàng, giáo viên ở hàng cuối cùng giơ tấm bảng — lớp 1-2.

Lâm Ngữ Kinh liếc mắt là thấy ngay Tiểu Thẩm Quyện năm đó, người đáng yêu nhất, cậu bạn nhỏ béo mũm mĩm này cầm cung nhỏ trong tay, đứng ngoài rìa hàng thứ nhất, dáng người không ngờ lại rất thấp.

Phía dưới tấm kia là ảnh chụp chung của hai người, Thẩm Quyện vẫn là bộ quần áo dã ngoại mùa thu đó, đội mũ rơm màu vàng, một người đàn ông ngồi xõm bên cạnh cậu, thoát nhìn anh tuấn mà dịu dàng.

Ở góc bầu trời trên tấm ảnh viết một hàng chữ: Lần đầu tiên A Quyện tham gia dã ngoại mùa thu.

Tiểu Thẩm Quyện sáu tuổi trên mặt còn mang theo vẻ múp múp của trẻ con, con mắt đen lay láy. Đôi mắt trong hình không giống với hiện tại cho lắm, tròn vo, đuôi mắt trái lại vẫn xếch lên như vậy.

Cậu mím đôi môi hồng hồng, một vẻ mặt không cảm xúc uể oải chán đời, trên khuôn mặt nhỏ non nớt tràn đầy "Thật nhàm chán".

Lâm Ngữ Kinh ngăn người, bỗng nhiên kịp phản ứng.

Lúc này Thẩm Quyện học lớp 1 tiểu học, sáu tuổi.

Cô tính nhẩm rất nhanh, trong hình đều có ngày tháng năm, vừa tùy ý nhìn lướt qua, liền rất tự nhiên tính ra, cũng không biết vì sao lại tính toán cái này.

Cô còn nhớ Thẩm Quyện lúc trước đã gọi cô là cô nhóc, nói với cô mình lớn hơn cô hai tuổi.

Tạm nghỉ học một năm bỏ qua, còn một năm Lâm Ngữ Kinh vốn cứ tưởng là vì cậu bảy tuổi mới học tiểu học, học muộn hơn cô một năm, thế là vừa vặn lớn hai tuổi. Kết quả không phải, cậu cũng là sáu tuổi đến trường.

Vậy cái năm bỏ trống ở giữa của cậu đó, đi đâu rồi?

*

Mười phút sau, Thẩm Quyện từ phòng ngủ đi ra. Cậu đổi bộ quần áo, tóc nửa khô nửa ẩm, trên đầu còn đội chiếc khăn lông.

Đèn trong phòng đều mở, ánh sáng có thừa. Lâm Ngữ Kinh ngồi xếp bằng trên ghế sofa, trừng trừng mà nhìn cậu.

Thẩm Quyện bị trừng đến có chút sợ hãi, tay cầm khăn lông vò vò tóc khựng lại một chút: "Sao thế?"

Lâm Ngữ Kinh sâu kín nói: "Cậu đúng là một bạn học Thẩm thần bí."

Thẩm Quyện: "..."

Bạn học Thẩm thần bí có hơi mờ mịt, không lên tiếng, đi tới kéo ghế ngồi xuống.

Nhà đã được Lâm Ngữ Kinh thu dọn sạch sẽ, chai rượu xếp thành hàng đặt bên góc tường, trong gạt tàn thuốc sạch sành sanh, gối tựa sô pha xếp chỉnh tề trên ghế sô pha.

Tâm mắt Thẩm Quyện rơi vào album ảnh trên khay trà, khựng lại trong nháy mắt.

Lâm Ngữ Kinh vốn là mang theo rượu đến, chủ yếu là cô sợ bản thân sẽ hỏi không ra, hoặc là bầu không khí lúng túng. Tìm hiểu bí mật của người khác gì đó, không phải sở trường của cô, cô cũng không thích quản việc không đâu, ai cũng có chút chuyện không muốn nói mà.

Thế nhưng cái ánh trăng sáng này của Thẩm Quyện, cô quả thực không buông xuống được.

Cũng không phải vì loại phát ngôn thiếu não rằng người cậu ta thích vẫn chưa tỉnh lại gì đó, Lâm Ngữ Kinh không thèm để ý cái này, chủ yếu vẫn là bản thân người thích.

Hai người một ngồi trên ghế sofa, một ngồi trên ghế, đều im lặng không lên tiếng một lúc.

Lâm Ngữ Kinh ném túi đồ ăn vặt mình mua đến đây: "Cậu ăn tối chưa?"

Thẩm Quyện lấy khăn lông ẩm ướt khoát lên trên ghế, gảy gảy đầu tóc nửa khô: "Ăn rồi."

Cậu thoát nhìn không có gì khác thường, khôi phục lại dáng vẻ ông đây vô địch, thờ ơ lạnh nhạt bình thường, dáng vẻ suy sụp cầu ôm mười mấy phút trước nửa đêm cũng không thấy; Lâm Ngữ Kinh cũng không biết có nên động viên cậu một câu khả năng hồi phục thật mạnh không.

Cô ngửa đầu, liếc nhìn đèn trần sáng sủa: "Ừm, có muốn tắt đèn không? Mở đèn sàn đi, tối một chút."

Động tác gảy tóc của Thẩm Quyện khựng lại, ngón tay vùi trong tóc, nhắc mí mắt nhìn cô, bỗng nhiên cong môi: "Tắt đèn làm gì, tôi không có say, cũng không phải loại người như vậy."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

"Tuy nhiên nếu mong muốn của cậu quá mãnh liệt, tôi cũng có thể phối hợp." Thẩm Quyện nói.

"Thẩm Quyện, lần thứ 100 nhắc nhở cậu, làm người đi." Lâm Ngữ Kinh nói, "Tôi chỉ muốn tạo chút bầu không khí kể chuyện xưa."

Thẩm Quyện cúi đầu bật cười một tiếng, đứng dậy đi tới cửa, "Tách" một cái đóng đèn trần.

Trong phòng bỗng chốc rơi vào khoảng tối tăm. Lâm Ngữ Kinh nhìn thấy bóng người đen thùi lùi của cậu đi tới, tới trước sofa, lại tới trước mặt cô.

Sau đó chống một tay lên lưng tựa sofa, cúi người, cúi đầu, tới gần.

Lâm Ngữ Kinh:...?

Cô ngồi trên ghế sofa, cậu đứng trước mặt cô, cánh tay lướt qua bên tai cô chống lên ghế sofa, khoảng cách rất gần, sợi tóc nửa ẩm sượt qua, trên người mang theo mùi hương lúc mới tắm rửa xong.

Lâm Ngữ Kinh ở dưới tình thế cấp bách, quẫn bách mà hỏi một câu vô cùng ngốc nghếch: "Cậu muốn làm gì."

Cậu đừng tới đây!!

Cậu tới nữa tôi sẽ hét lên đó!!

Cô nói xong suýt chút nữa đã tự cắn đầu lưỡi mình, cảm thấy mình chính là đồ ngốc - tập hai.

Thẩm Quyện đè thấp giọng, hơi thở nhẹ nhàng từng chút một bao phủ xuống đây. Cậu nghiêng đầu sang một bên, chớp mũi kề sát bên mặt cô: "Tôi muốn..."

Trong bóng tối, tất cả xúc giác và thính giác đều trở nên mẫn cảm. Lâm Ngữ Kinh cảm giác được một cái tay khác cậu đưa tới bên eo mình, len vào bên dưới chỗ lưng dán vào ghế sofa của mình, mang theo âm thanh vải vóc ma sát khe khẽ.

Chất cồn ảnh hưởng, có thể cảm giác được nhiệt độ lòng bàn tay cậu hơi cao hơn so với bình thường.

Tôi?

Fuck?

Tôi vẫn là đánh giá quá thấp trình độ cảm thú của cậu à...?

Lâm Ngữ Kinh như bị sét đánh, cả người cứng ngắt.

Ngay khi Lâm Ngữ Kinh cho rằng một giây sau mình sẽ trực tiếp hất phăng người này ra, Thẩm Quyện thu tay, ngón tay cạ cạ eo cô, lôi ra một thứ từ phía sau cô, cùng lúc đó đèn sàn mờ nhạt sáng lên.

Thẩm Quyện ngồi dậy, cầm trong tay cái điều khiển nho nhỏ, từ trên cao cúi xuống nhìn cô, nhướn mày: "Lấy cái điều khiển."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

"Cậu cho là tôi muốn làm gì?" Cậu ngồi lại xuống ghế cười, "Lỗi tai lại đó."

"..."

Lâm Ngữ Kinh không biết những lưu manh khác có phải cũng là thể loại như cậu không, cầm cái điều khiển từ xa cũng cần phải đùa cợt một trận, ghê gớm đến mức hết như một kỹ năng gì đó, bởi lẽ trình độ lưu manh như thế này, trừ Thẩm Quyện ra cô còn chưa tiếp xúc qua người thứ hai.

Cột nhả kiểu gì đứng trước mặt Thẩm Quyện cũng đều ảm đạm phai mờ.

Kỹ năng của học bá quả thực quá toàn diện.

Thẩm Quyện thấy ổn rồi thì thôi, ngả ra tựa vào ghế, chân dài duỗi thẳng, cánh tay khoát lên tay vịn: "Cậu muốn nghe cái gì."

Cậu bỗng nhiên đi vào đề tài chính, Lâm Ngữ Kinh sửng lại: "A, tôi, không biết hỏi từ chỗ nào..."

Cô không biết hỏi trực tiếp có quá nhạy cảm hay không, nhưng những nghi vấn đặt trước mặt cô bấy giờ, dường như cũng không có vấn đề nào không trực tiếp, không nhạy cảm.

Lâm Ngữ Kinh quyết tâm, trực tiếp hỏi: "Ánh trắng sáng kia của cậu, không phải, người trước kia cậu thích, là nam hay nữ?"

"Nam." Thẩm Quyện thấy ánh mắt của cô có chút quái gở, "Cũng không phải như cậu nghĩ."

Lâm Ngữ Kinh chột dạ trong nháy mắt: "Tôi muốn biết là loại n...".

"Là cậu tôi." Thẩm Quyện nói.

Lâm Ngữ Kinh sửng sốt một chút, nhớ tới lời Ninh Viễn: "Bởi vì..."
Cô không nói ra được.

"Ừ." Thẩm Quyện biết cô muốn hỏi cái gì, trầm mặc vài giây, "Bởi vì tôi."

"Khi tôi còn bé ba mẹ bận rộn công việc, lúc sáu tuổi cậu tôi về từ Hồng Kông, tôi được xem như là ông ấy tay cầm tay nuôi lớn. Phòng studio này," đầu ngón tay cậu nhẹ nhàng gõ gõ tay vịn, "Là của ông ấy."

"Tôi vẽ vờì gì đó đều là ông ấy chỉ dạy." Cậu đưa mắt lên, "Bức tranh mà cậu hỏi vào lần đầu tiên tới đây, là tôi vẽ khi còn bé, bức đầu tiên."

"Thật ra thì tôi cảm thấy cậu vẽ cũng rất tốt, có chút giống cái kiểu, đẹp run run á." Lâm Ngữ Kinh nhanh nhẩu nói.

Thẩm Quyện nở nụ cười, ngón tay vuốt vuốt hộp điều khiển từ xa: "Cậu tôi là một, người tốt. Khi ấy gần bên có một đứa trẻ, ngày nào cũng bị cha nó đánh, thường xuyên chạy đến nơi này, ông liền giúp nó xử lý vết thương, cũng dạy nó xăm hình gì đó, thu nó làm học trò. Nhà đứa trẻ kia không có tiền, cậu tôi bèn giúp nó đến trường."

"Đứa bé đó tên là Nhiếp Tinh Hà, chính là người trước kia cậu gặp trên đường."

"Tôi không nhớ rõ khi đó tôi bao lớn, trái lại từ đó về sau, chính là tôi học ở trường nào nó liền học ở trường đó; hai chúng tôi luôn cùng một lớp, cùng nhau đi học, tan học lại cùng nhau về studio."

"Có điều khi đó tôi cũng đã bắt đầu không thích nó cho lắm, tuổi còn nhỏ, không nói rõ được vì sao, nhưng mà cũng không đến nỗi chán ghét, bởi vì cậu tôi thích nó. Hai người họ tên rất giống nhau, đều có chữ Hà, phát âm cũng na ná."

"Cậu tôi không có bạn gái, ông ấy không định yêu đương kết hôn sinh con, ông ấy muốn giao công việc studio này cho tôi sau này, nhưng mà tôi... Lúc đó đội xạ kích của trường thể dục thể thao đến sơ trung của bọn tôi chọn người, tôi đã đồng ý đi."

Thẩm Quyện nghiêng đầu, tầm mắt rơi trên bức tường có một chiếc phi tiêu màu đen cắm lên: "Tôi từ nhỏ đã cảm thấy khá hứng thú với phương diện này, cũng có chút năng khiếu nho nhỏ."

Lâm Ngữ Kinh không lên tiếng, thầm nghĩ cái danh xưng có chút năng khiếu nho nhỏ này quả thực khiêm tốn quá rồi.

"Ông ấy lẽ ra nên không vui, nhưng lại không nói gì, ông ấy nói muốn để tôi làm những gì tôi muốn. Tôi ở trường thể dục thể thao một năm, phải sống ở đó, không cách nào trở về, ông ấy đành ngày ngày chờ đợi cùng Nhiếp Tinh Hà."

"Sau đó liền càng ngày càng không đúng, Nhiếp Tinh Hà chính là tên điên."

"Nó từ nhỏ đã bị cha nó ngược đãi, nội tâm đã không được bình thường, nó che giấu rất tốt."

"Thế nhưng loại không bình thường này sẽ lây nhiễm, bản thân nó không bình thường, lại còn không muốn để cho người khác tốt. Tôi đi rồi,

nó không còn gì để lo lắng, nó có thể không kiêng dè gì nữa."

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy có chút rét run, cô bỗng nhiên không còn muốn nghe tiếp nữa.

Không muốn, hoặc là không dám.

"Chờ đến lúc tôi trở về nhận ra được, cậu tôi đã không đúng lắm, ông bắt đầu lo lắng, chán đời. Sau đó tôi mới biết, thời điểm ông ấy ở Hồng Kông đã từng có bệnh sử bệnh trầm cảm, từng gặp bác sĩ tâm lý một thời gian."

Thẩm Quyện thở đó gần như không hề nghĩ tới phương diện, một người dịu dàng lại tỉ mỉ như vậy, thần kinh của ông ấy liệu có phải cũng là mỏng manh nhỏ bé.

"Tôi không biết chuyện, Nhiếp Tinh Hà lại biết, nó moi ra toàn bộ một mặt cực đoan của nó. Tôi cái gì cũng không biết, tôi cứ tưởng nó có thể... thay thế tôi chăm sóc ông ấy."

"Sau đó mẹ tôi giúp cậu tôi tìm một bác sĩ tâm lý, ông ấy đã đến gặp mấy lần."

"Sau đó, tôi không biết Nhiếp Tinh Hà nói gì với ông ấy, ông ấy không chịu đi nữa, trừ phi tôi trở về."

"Ông ấy muốn tôi trở về, ở đây với ông, ông không muốn để tôi về lại trường thể dục nữa, tôi đành một mặt dỗ dành ông đi gặp bác sĩ, mặt khác lại đi huấn luyện, cứ như thế kiên trì đứt quãng một năm, huấn luyện viên đội tỉnh đến tìm tôi."

"Tôi..." Thẩm Quyện nhắm mắt lại, "Tôi không thể từ chối."

"Chúng tôi vẫn phải gạt ông ấy, không ngờ ông đã biết cả rồi, ông không đồng ý. Ông ấy cảm thấy trước kia tôi đều lừa dối ông, tôi phản bội ông. Có lẽ ông ấy đã xem tôi thành... nơi gửi gắm hi vọng hay tiếp nối giấc mơ gì đó."

"Một ngày trước khi tôi gia nhập đội tình, ông ấy đến tìm tôi, muốn đưa tôi trở về, tôi không đồng ý." Thẩm Quyện cup mắt, "Sau khi trở về, ông ấy tự sát."

Đầu óc Lâm Ngữ Kinh trống rỗng vài giây, cơn ớn lạnh từ sống lưng chạy thẳng một đường lên trên: "Cái gì...?"

"Ông ấy tự sát." Thẩm Quyện bình thản lặp lại, "Như vậy tôi sẽ không đi được nữa, cả đời cũng phải ở chỗ này."

"Thẩm Quyện..." Lâm Ngữ Kinh nghe thấy giọng của mình đang run lên, không biết là vì những câu nói này của cậu, hay là bởi ngữ khí bình thản đến tỉnh lặng khi cậu nói ra những lời này.

"Ông tự sát không thành, nên bây giờ phải nằm như thế." Thẩm Quyện nói tiếp, "Tôi trở về đi học một lần nữa, lên Bát Trung, rất lâu sau, tôi mới nhận ra được Nhiếp Tinh Hà ở trung gian đóng vai một nhân vật như thế nào, nó rất đặc ý, nó không giấu được."

Nhiếp Tinh Hà này nắm giữ tất cả tính chất đặc biệt khiến người ta tin tưởng cậu ta, nhỏ yếu ôn hòa, ngại ngùng vô hại.

Sau đó Thẩm Quyện tới tìm cậu ta, hỏi cậu ta tại sao.

Nhiếp Tinh Hà nói cậu ta đổ kị.

Vì muốn Lạc Thanh Hà hài lòng, cậu ta đã nỗ lực làm tốt tất cả mọi chuyện. Cậu ta sinh ra ở một gia đình khác thường, Lạc Thanh Hà là người đầu tiên khiến cậu ta cảm nhận được ấm áp.

Lạc Thanh Hà bị ốm là cậu ta chăm sóc, ông vui vẻ hay đau khổ, cậu ta đều là người đầu tiên phát hiện ra.

Cậu ta đem hết thủy tình yêu đối với cha, đối với người thân dốc xuống người Lạc Thanh Hà. Cậu ta thậm chí còn cảm thấy Lạc Thanh Hà chính là cha cậu ta, hai người họ mới đúng là người thân thiết nhất trên thế gian.

Thế nhưng suy nghĩ trong lòng Lạc Thanh Hà mãi mãi cũng chỉ là Thẩm Quyện. Ông ấy để hết mọi thứ mình có cho Thẩm Quyện, cho dù sau đó Thẩm Quyện mấy tháng cũng không xuất hiện lấy một lần, cho dù Thẩm Quyện căn bản sẽ không cần phòng studio này, Lạc Thanh Hà vẫn cứ như thế muốn để lại cho cậu.

"Rõ ràng tôi đứng ngay bên cạnh ông ta, ông ta lại không nhìn thấy tôi; ông ta phản bội tôi, ông ta tốt với tôi, sau đó lại không cần tôi."

"Tôi cũng muốn cho ông ta nếm thử, cảm giác bị cháu ngoại mình thương yêu nhất phản bội là như thế nào. Hiện tại ông ta vẫn chưa tỉnh lại cũng không sao cả, tôi cũng sẽ tiếp tục chăm sóc ông ta, ông ta rốt cuộc cũng không còn nhìn cậu nữa rồi."

Trong hẻm nhỏ sâu thăm u ám, thiếu niên nhỏ gầy bị cậu đè lên tường, mỉm cười nhẹ giọng nói: "Thẩm Quyện, mày có hối hận không, tất cả những thứ này đều là do mày tạo thành, tất cả đều bởi vì mày."

Hết chương 52.

Tác giả có lời muốn nói:

Thiếu nữ ngọt văn Tê Kiến buốt nhói!

Quyện bảo: Tôi, một nam chính bản chuẩn nhất trong toàn bộ nam chính, vì sao không cho tôi bản (?)

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Anh Trai, Mười Sáu Tuổi Thì Có Thể Làm Cái Gì?

Lâm Ngữ Kinh từng xem qua mấy quyển sách về phương diện này và phim điện ảnh liên quan.

Loại nhân vật phản diện có nhân cách phản xã hội này trong phim điện ảnh và sách có rất nhiều, ví dụ như James Moriarty* trong 《Sherlock Holmes toàn tập》, ví dụ như bác sĩ Hannibal* trong 《Sự im lặng của bầy cừu》.

(*)

Giáo sư James Moriarty là nhân vật phản diện trong bộ truyện trinh thám nổi tiếng của nhà văn Arthur Conan Doyle. Ông nổi tiếng bởi sự thông minh và là người giết dây phần lớn tội ác ở Anh quốc. Ông được mệnh danh là Napoléon trong giới tội phạm nhờ vào tài năng tổ chức và thao túng tội ác của mình.

Hannibal Lecter là một nhân vật hư cấu trong series truyện trinh thám kinh dị của Thomas Harris. Lecter được giới thiệu lần đầu vào năm 1981 trong cuốn tiểu thuyết kinh dị Red Dragon, là một bác sĩ tâm thần xuất sắc và là một kẻ ăn và giết người hàng loạt. (Wiki)

Tình cảm vụn vụn, hành vi hoàn toàn dựa theo dục vọng và bản năng, không hề có lòng cảm thông, không chút cảm giác tội lỗi, nhân cách thiếu hụt tri giác. Đa số là bắt đầu từ trước năm 14 tuổi, khởi nguồn từ những thứ lần đầu gặp phải thời thơ ấu, ảnh hưởng bởi những người xung quanh, cũng bị ảnh hưởng từ gia đình.

Có tính kích động và tính công kích cao, cực kỳ giỏi về việc dùng lời nói dối và sự ngụy trang để thao túng tình cảm của người khác. Có cách thức đạt được khoái cảm mà người bình thường không thể nào hiểu được.

Trong cuộc sống hiện thực hóa ra cũng thật sự có người như vậy.

Thật đáng sợ.

Người bình thường có lẽ đều sẽ bất tri bất giác mà bị ảnh hưởng. Huống hồ là một người bệnh trầm cảm có thần kinh mỏng manh nhạy cảm như thế, sớm chiều ở chung với người như vậy, sẽ phát sinh ra loại chuyện gì.

Thể loại này và người điên gì đó hoàn toàn không giống nhau. Loại nhân cách phản xã hội IQ cao thoát nhìn ôn hòa mà vô hại. Hẳn sẽ khiến bạn thích hẳn, tín nhiệm hẳn, sau đó lợi dụng thiện ý và tín nhiệm của bạn mà tùy ý làm bậy, đồng thời cũng không có căn rút lương tâm nào. Hẳn sẽ không cảm thấy chuyện mình làm là sai.

Có lẽ hẳn cảm thấy trực tiếp hay gián tiếp giết người, cũng chỉ đơn giản như hút thuốc mà thôi.

Nhiếp Tinh Hà và loại nhân cách phản xã hội điển hình kia có chỗ khác nhau. Theo như lời Thẩm Quyện, cậu ta không có hành vi mang tính công kích trực tiếp.

Lâm Ngữ Kinh nhớ tới thiếu niên trên đường kia, thoát nhìn còn không cao hơn cô, gầy gầy nho nhỏ nhẹ bằng, rất khó tạo thành thương tổn trực tiếp cho người khác.

Những vấn đề tinh thần khác, có thể bản thân cậu ta chỉ đơn thuần là biến thái. Cậu ta xem cậu Thẩm Quyện như cứu rỗi, hay chỗ dựa duy nhất, cậu ta chưa từng cảm nhận được tình thân, cho nên Lạc Thanh Hà cũng không thể có.

Cậu ta không thể chấp nhận địa vị của mình trong lòng đối phương là không ngang bằng.

Thời điểm xem phim bị những nhân vật phản diện này làm cho hồi hộp và kích thích, cũng khiến nội dung bộ phim thêm phần hấp dẫn, cô đối với bọn họ là vừa yêu vừa hận. Nhưng khi thật sự gặp phải người có vẻ có vấn đề tương tự trong thực tế, Lâm Ngữ Kinh chỉ cảm thấy ớn lạnh.

Loại cảm giác sớn cả gai ốc kia, khiến lông tơ cả người như dựng đứng lên trong nháy mắt, tựa như bị dội phải một thùng nước đá trong mùa đông rét lạnh.

Nhiếp Tinh Hà tuổi tác xấp xỉ Thẩm Quyện. Thời điểm phát sinh sự việc, cậu ta nhiều nhất cũng chỉ mới mười bốn, mười lăm tuổi, so với cô bây giờ không chênh lệch nhiều.

Thẩm Quyện cũng chỉ mới, lớn như vậy.

Sau khi Thẩm Quyện nói xong, không còn ai nói chuyện, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh. Thời điểm Lâm Ngữ Kinh ý thức được đã phát hiện mình chẳng biết đã đứng lên từ lúc nào rồi.

Cô đứng trước sô pha nửa ngày không nhúc nhích, không biết hiện tại mình có biểu cảm gì. Trong đầu nhồi nhét cả đồng thứ, mờ mịt, hoảng sợ và không thể hiểu nổi hòa thành một cục.

Thật ra có rất nhiều câu Thẩm Quyện chỉ qua loa, cậu không muốn nói tỉ mỉ. Cho dù như vậy lượng tin tức cũng quá đồ to lớn, cô phải lấy ra sắp xếp từng điểm một, cô có thể cảm giác được ngay cả ngón tay của mình cũng đang run lên.

Thẩm Quyện không nhúc nhích ngồi ở đó nhìn cô. Một lát sau, cậu thờ dãi, cầm hộp điều khiển trong tay đặt lên bàn trà, đứng dậy bước đến, đi tới trước mặt cô, giơ tay vỗ nhẹ lưng cô.

Lâm Ngữ Kinh phục hồi tinh thần.

"Đừng sợ." Động tác của Thẩm Quyện rất nhẹ, khẽ vuốt từng cái từng cái lên lưng cô, rũ mắt, thấp giọng nói, "Đừng sợ, Quyện gia bảo vệ cậu."

Mắt Lâm Ngữ Kinh bất chợt đỏ hoe: "Tôi không sợ, vả lại có phải cậu đã nói ngược rồi không."

Thẩm Quyện "Ừ" một tiếng.

Thái độ quá mức bình tĩnh trong suốt quá trình này của cậu, làm người ta có chút bất an.

Lâm Ngữ Kinh hít một hơi thật sâu, nỗ lực khống chế tâm trạng trong giọng nói của mình: "Thẩm Quyện, tuy rằng tôi... nói những câu nói này có thể không thích hợp lắm, nhưng mà chuyện này cậu không hề sai." Cô ngẩng đầu lên, "Không phải lỗi của cậu, kết quả này cũng không phải do cậu tạo thành, cậu không cần phải vì vậy mà hi sinh bất cứ thứ gì, ý của tôi cậu hiểu chứ...?"

"Hiểu." Thẩm Quyện buông tay, hơi lùi về sau một chút, kéo dài khoảng cách, "Tôi hiểu, tôi không cảm thấy chuyện này là lỗi của tôi, cũng không có thói quen tùy tiện gán vác lỗi lầm cho người khác, tôi chính là —— cảm thấy mình phải có trách nhiệm."

"Sau khi Lạc Thanh Hà từ Hồng Kông trở về cũng vẫn còn uống thuốc, thế nhưng tôi trước sau vẫn không nhận ra, ông ấy nhìn không khác gì người khỏe mạnh."

Thẩm Quyện dời ánh mắt, chậm rãi nói: "Tôi không thể nào hiểu được tại sao ông phải làm như vậy, nhưng có lúc cũng sẽ nghĩ, nếu như tôi phát hiện ông uống thuốc sớm một chút, ông đi tiếp nhận điều trị sớm một chút, liệu có phải sẽ không có chuyện như vậy xảy ra hay không."

"Lần đầu tiên tôi nói với ông muốn đến trường thể dục, thời điểm ông bảo muốn tôi làm những gì mình thích, nếu như tôi phát hiện thật ra ông không mấy vui vẻ, có phải Nhiếp Tinh Hà sẽ không có cơ hội không. Tôi rất hối hận."

"Khi tôi còn bé, có lẽ là lúc mới lên sơ trung, ông ấy từng hỏi tôi, sau này ông giao phòng studio này cho tôi có được không, tôi đã đồng ý, ông ấy cảm thấy tôi cũng thích cái này." Thẩm Quyện nói.

Chân Lâm Ngữ Kinh dường như hơi nhũn ra, cô một lần nữa ngồi lại vào ghế sofa: "Vậy cậu thích không?"

"Không biết." Thẩm Quyện đi tới, ngồi bên cạnh cô, "Tôi lúc đó chẳng qua là quen thuộc, không có cảm giác gì là thích hay không thích."

Cậu ngả người dựa vào gối tựa, đầu ngửa ra tựa lên mặt tường, nhìn chăm chăm hình vẽ trên trần nhà: "Gia đình chúng tôi chẳng có ai ủng hộ ông làm việc này. Việc xăm hình này quá trừu tượng. Chỉ có tôi, ông cảm thấy tôi cũng thích, tôi hiểu ông, tôi có thể kế thừa ông —— "

Thẩm Quyện cười cười, giơ tay vỗ vỗ đệm sofa, "Kế thừa lý tưởng nơi này của ông."

"Cho nên, " Lâm Ngữ Kinh chậm rãi thu dọn, "Sau khi cậu đi rồi, cậu đổi ý, ông ấy cảm thấy cậu xảo trá."

Thẩm Quyện dừng một chút, xoay đầu lại: "Cậu có cảm thấy dùng cái từ xảo trá này có hơi nặng rồi không?"

Lâm Ngữ Kinh nghe ra cậu muốn chọc cô cười, cho nên cô vô cùng nể mặt nở nụ cười, tuy rằng hiện tại cô chẳng thể nào cười được.

Có loại cảm giác trong thời gian ngắn bản thân cũng sẽ không vui vẻ được.

"Nhưng mà khi đó cậu vẫn còn là một cậu bé mà." Lâm Ngữ Kinh nói, "Chỉ là lời của một học sinh trung học thôi. Tôi hồi bé còn muốn làm phi hành gia đấy."

Thẩm Quyện một lần nữa nghiêng đầu sang chỗ khác, âm thanh trầm thấp: "Có thể ông cảm thấy, ngay cả người thân duy nhất ủng hộ ông cũng không cần ông nữa."

Lâm Ngữ Kinh nhớ tới một tin tức từng xem lúc trước. Một người mẹ đơn thân, bởi vì con gái muốn đi học đại học ở nơi khác mà tự sát.

Cô chưa từng cảm nhận kiểu tình thân mãnh liệt mà cố chấp như thế, cũng không biết người bị bệnh trầm cảm hoặc có khuynh hướng chán nản sẽ có phương thức tư duy như thế nào. Cô lúc này có chút không khống chế nổi, không nhịn được mà oán giận Lạc Thanh Hà.

Cho dù ông rõ ràng cũng là người bị hại, thế nhưng cô có phần không khống chế được.

Còn chẳng bằng ông ấy đừng trở về mà ở Hồng Kông cả đời đi.

Thẩm Quyện quá vô tội, cậu hoàn toàn chính là tai bay vạ gió, xui xẻo tám đời mới gặp phải chuyện như vậy.

Cô thậm chí có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của cậu khi đó, hùng hực khí thế, khoa trương lại kiêu hãnh, một thiếu niên chói mắt như vậy.

Cậu đã xử lý chuyện này như thế nào, làm sao từ bỏ lựa chọn khi đó, làm sao quay về đây một lần nữa, sau đó làm công việc mình không thích cũng không ghét.

Thẩm Quyện vĩnh viễn cũng sẽ không nói, Lâm Ngữ Kinh cũng căn bản không muốn biết.

Cô lặng lẽ ngồi trên sô pha, không lên tiếng, không biết nói gì cho tốt, hiện giờ cho dù nói cái gì cũng không thích hợp.

Cô có hơi hối hận, vấn đề này cô lẽ ra không nên hỏi.

Ánh trăng sáng ánh trăng tối gì chứ, cô, bạn học Lâm Ngữ Kinh lý trí vô song, vậy mà lại bị một tên khùng ác ý nói dối vài câu gây ly gián làm cho tâm trí không yên, quả thực là sỉ nhục.

Cô vô cùng yên lặng ngồi trên sô pha, thở một tiếng thật dài.

Thẩm Quyện ở bên cạnh, cũng thở dài: "Lâm Ngữ Kinh."

Lâm Ngữ Kinh quay đầu sang.

Thẩm Quyện nhìn cô: "Quá khứ chính là quá khứ, chuyện đã xảy ra không cách nào thay đổi được, cuộc sống cũng không thể mãi mãi không có biến số. Hiện tại tôi ở đội tình cũng được, trở về học tiếp cũng được, đối với tôi mà nói thật ra không có ảnh hưởng gì quá lớn."

Cô mím môi nhìn cậu, tròng mắt lẫn hàng mi đều buông xuống, trông không có tinh thần gì: "Cậu gạt người."

"Không gạt người." Thẩm Quyện bất đắc dĩ nhắc tay, xoa xoa đầu cô, thấp giọng nói, "Bất luận tôi ở nơi đâu, bất kể tôi làm cái gì, cũng đều có thể làm tốt. Cậu đừng không vui, cũng đừng sợ, không ai có thể làm gì tôi."

Cậu giơ ngón trỏ lên, gõ nhẹ lên trán cô một cái, cười nói: "Quyện gia không gì không làm được."

Lâm Ngữ Kinh ngán người.

Lâm Ngữ Kinh bỗng nhiên nảy sinh một kích động rất mãnh liệt, muốn ôm cậu một cái.

Thời điểm cậu bình tĩnh kể những sự việc khiến người ta khó mà tiếp nhận nổi kia, cậu có mấy phút yếu ớt ngăn ngủi. Hay thời điểm cậu mờ mịt nhìn cô, Lâm Ngữ Kinh cũng chưa từng có ý nghĩ như vậy.

Mãi đến tận bấy giờ, người này biếng nhác tựa lên sofa, cười nói ra câu lúc này.

—— Tôi không gì không làm được.

Bất kể tôi làm cái gì cũng đều có thể làm tốt nhất.

Không ai có thể đánh bại tôi.

Không có bất kỳ người nào, bất cứ chuyện gì có thể dập tắt hào quang của cậu.

"Quyện gia." Lâm Ngữ Kinh tận lực đè xuống suy nghĩ đang rục rã rục rịch muốn làm gì đó trong lòng mình, gọi cậu một tiếng, "Cậu, mỗi lần tự xưng như thế tôi đều cảm thấy cậu thật là trẻ trâu. Cậu có thể giống như một người trưởng thành không hả, chín chắn một chút được chứ?"

Thẩm Quyện nhìn cô, thật lòng tò mò: "Lá gan của cậu sao có thể to như thế vậy? Người nói tôi trẻ trâu lần trước bây giờ không còn ở trên thế giới này nữa đâu."

Lâm Ngữ Kinh ngoảnh mặt làm ngơ đối với sự uy hiếp của cậu: "Người ta đều tự xưng là anh (ca), sao cậu lại tự xưng là gia?"

"Bọn họ đều gọi như thế, tôi cũng quen rồi." Thẩm Quyện suy nghĩ một chút, "Có thể là vì Quyện ca (juàn gē) nghe không được êm tai?"

Lâm Ngữ Kinh thầm đọc hai cách gọi một lần, phát hiện hình như đúng là cách xưng "gia" (yé) này thuận miệng hơn một chút.

"Được thôi." Lúc này tâm trạng của cô đã khá hơn nhiều, kéo túi trên bàn trà qua, lấy lon bia bên trong ra, lại lục hai túi sandwich, đưa một trong số đó cho cậu, hai người mỗi người một cái.

Thẩm Quyện nhìn cô đá rơi giày xuống, ngồi xếp bằng trên ghế sofa kéo mở móc lon bia, ực ực uống mấy ngụm lớn, sau đó mở gói bọc sandwich ra.

Cậu biết cô từ lượng khá được, một lon hẳn là không vấn đề gì, cũng không ngăn cản: "Đói bụng?"

"Có chút." Lâm Ngữ Kinh liếc mắt nhìn đồng hồ, gần mười giờ, "Cơm tối chẳng ăn bao nhiêu, không có khẩu vị gì."

Thẩm Quyện cũng liếc mắt nhìn đồng hồ: "Hôm nay vẫn muốn đi sao?"

Động tác nhai của Lâm Ngữ Kinh dừng lại, xoay đầu nhìn về phía cậu.

Thẩm Quyện chăm chăm nhìn cô, con ngươi đen láy, ánh sáng đèn sàn lờ mờ như kính lọc màu ấm, phác họa nên sự dịu dàng ám muội.

Cô phồng má, biểu cảm có chút ngốc, sandwich còn nhồi trong miệng, theo bản năng nuốt nước bọt một cái.

Thẩm Quyện nhếch khóe môi, nghiêng người đến gần một chút, rũ mắt nhìn cô: "Hửm? Đi sao?"

Lâm Ngữ Kinh phục hồi tinh thần: "Cậu đây là thế nào, mời gọi phạm tội à?"

"Tôi đây là hỏi thăm theo lễ nghĩa." Thẩm Quyện nhìn lướt qua cô cái túi đặt trên bàn trà, thấy bên trong có hai tá bia, "Nửa đêm nào cũng chạy chỗ tôi uống rượu, yên tâm về tôi thế sao?"

Lâm Ngữ Kinh không biết vì sao đề tài bỗng nhiên lại chuyển tới thể loại drama nửa đêm không minh bạch này, tuy rằng hôm nay nói đến điều này không thích hợp lắm.

Nhưng mà chọn ngày không bằng gặp ngày.

Cứ lần nữa mãi thật phiền phức.

Thôi thì huych toẹt ra đi.

Cô nuốt đồ ăn trong miệng xuống, lại lấy bao ni long bọc kĩ miếng sandwich lại, lia tới bàn trà, nghiêng đầu lại, vô cùng nghiêm túc nhìn cậu: "Thẩm Quyện."

"Ừ?" Thẩm Quyện thờ ơ đáp một tiếng.

"Cậu muốn làm bạn trai tôi sao?" Lâm Ngữ Kinh hỏi.

Thẩm Quyện giữ nguyên biểu cảm lười biếng. Cậu im lặng ít nhất mười giây, hỏi một câu: "Cái gì?"

"..."

Lâm Ngữ Kinh không có biểu cảm gì: "Không muốn thì thôi."

Cô nói xong, nhào người tới mò mò phía trước, định lấy sandwich ăn tiếp.

Thẩm Quyện nhanh chóng ngồi thẳng người, trực tiếp đưa tay đẩy sandwich cô đặt trên bàn trà ra xa: "Muốn."

Thẩm Quyện nhìn chăm chăm cô, lặp lại: "Tôi muốn, không có không muốn, cậu nói tiếp đi."

Lâm Ngữ Kinh có chút buồn cười, cô cúi thấp đầu lên lên cong khoe môi, sau đó ngẩng đầu lên nhìn cậu: "Sau đó thì sao, giả sử như bây giờ cậu là bạn trai tôi, cậu định làm cái gì?"

Thẩm Quyện: "..."

Thẩm Quyện có chút mờ mịt trong nháy mắt.

Cậu quả thật còn chưa nghĩ sâu đến, sau khi muốn xong sẽ làm cái gì.

Mục đích của Thẩm Quyện rất rõ ràng. Cậu đã xác định tâm tư của chính mình, về căn bản cũng cũng nắm được bảy, tám phần tâm tư của Lâm Ngữ Kinh, cậu liền không muốn dây dây dưa dưa nữa.

Rất đơn thuần, cậu muốn khắc tên của cậu lên người người này.

Cô gái của cậu.

Bạn gái, của cậu.

Sau đó thì sao, ôm ấp sao?

Tiếp đó thì hôn?

Sau đó nữa thì... nhỉ?

Lâm Ngữ Kinh vừa hỏi đến vấn đề này, đầu óc Thẩm Quyện liền nhanh chóng thối lên hơn một ngàn tám trăm loại suy nghĩ.

Những thứ trước kia xem với đám Tưởng Hàn Hà Tùng Nam, những cảnh phim không thể nói ra ấy, đã bắt đầu lướt nhanh qua đầu cậu một lần.

Tới bây giờ cậu mới ý thức được hóa ra trí nhớ của mình lại tốt như vậy.

Lúc xem cũng đâu có để tâm lắm? Sao đến thời điểm cần dùng lại tích cực nhảy nhót như thế.

Loại suy nghĩ "sắc" này một khi đã xuất hiện, liền bắt đầu không ngừng sinh sôi như vi khuẩn như trong ống nuôi cấy. Bạn học Thẩm Quyện tuổi mười tám thanh xuân phơi phới, tràn đầy chính trực, đã bắt đầu có chút không bình tĩnh.

Thời điểm cậu suýt chút nữa đã không nhận được mà liếc quần mình một chút, ánh mắt xéo qua quét thấy Lâm Ngữ Kinh bỗng nhiên nhào đến đây.

Thẩm Quyện đưa mắt lên.

Lâm Ngữ Kinh vẫn còn ngồi xếp bằng trên ghế sofa, một tay chống lên đệm lót sấp người đến, nửa người trên áp xuống, nhìn cậu từ dưới lên: "Có phải cậu đã quên rồi không, tôi chỉ mới mười sáu tuổi."

Thẩm Quyện: "..."

Thẩm Quyện cảm giác như có người ấn đầu của cậu lại, nhấn xuống một đồng tuyết, trong thoáng chốc đã tỉnh táo lại.

Cảnh phim này kia gì đó, biến mất toàn bộ.

Không chỉ biến mất, những cảnh phim này còn bắt đầu thụt lùi, lùi qua những cái hôn, quay trở về cái ôm.

Lâm Ngữ Kinh vẫn còn nhào người nằm úp tới trước, thay đổi tư thế, khuỷu tay chống lên ghế sofa, đỡ lấy mặt, nghiêng nghiêng đầu nháy mắt nhìn cậu, nhếch khóe môi lên: "Anh trai, mười sáu tuổi thì có thể làm cái gì?"

... Fuck.

Mí mắt Thẩm Quyện nháy một cái.

Cậu bình ổn hô hấp hai giây, cặp mắt nhìn cô, tiếng có hơi khàn: "Lâm Ngữ Kinh, sau này một ngụm rượu cũng không được chạm vào cho ông đây."

Lâm Ngữ Kinh rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, cô ngã lên ghế sofa cười bò.

Thẩm Quyện nhìn cô ở bên cạnh cậu co người thành một cục, cười đến nỗi không ngừng được, không nhịn được nghiêng nghiêng răng.

Cậu đơ người ngả vào sofa, thâm trầm nhìn cô, bị cô giày vò đến nửa điểm tức giận cũng không có: "Chơi tôi vui không?"

Lâm Ngữ Kinh cuối cùng cũng ngừng cười, ngẩng đầu lên: "Tôi không hề nói đùa, tôi rất nghiêm túc. Dù sao tôi cũng phải tìm hiểu thử xem trong lòng cậu đang nghĩ gì chứ." Cô dừng một chút, "Thẩm Quyện, tôi không muốn yêu đương, tôi cảm thấy... nên hoãn lại một chút."

Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu lên: "Lỡ như sau này cậu không thích tôi nữa thì sao?"

"Không biết." Cậu thấp giọng nói.

"Vậy tôi không thích cậu thì sao?" Lâm Ngữ Kinh nói, "Mười sáu, mười bảy tuổi, niềm yêu thích có thể duy trì bao lâu chứ?"

Thẩm Quyện không lên tiếng, trầm mặc nhìn cô.

Hai vấn đề này vừa đặt xuống liền trực tiếp làm bầu không khí hơi ngưng đọng lại. Hai người im lặng hồi lâu, Lâm Ngữ Kinh di chuyển trước tiên, cô nhảy xuống sofa mang giày vào: "Tôi phải về nhà."

Thẩm Quyện liếc mắt nhìn đồng hồ, gần mười giờ rưỡi.

Cậu hít một hơi thật sâu, đứng dậy, cầm áo khoác vắt lên sô pha: "Tôi đưa cậu về."

"Không cần." Lâm Ngữ Kinh vừa lăn lộn trên ghế sô pha nửa ngày, tóc hơi rối loạn, cô giơ tay buộc lại lần nữa, "Nhà tôi rất gần, tự tôi về được rồi."

Thẩm Quyện quay người lại: "Mười giờ rưỡi."

Lâm Ngữ Kinh chơ chớp mắt nhìn cậu, lông mi thật dài vỗ vỗ một hồi: "Tôi về đến nhà thì gửi tin nhắn cho cậu?"

Thẩm Quyện mím môi nhìn cô hai giây, thở dài, thỏa hiệp nói: "Gửi tin nhắn thoại."

"Được, tin nhắn thoại." Cô đồng ý rất thoải mái, đẩy cửa đi tới cổng sắt, xoay người.

Thẩm Quyện cũng đi theo tới, đưa áo khoác trong tay cho cô: "Mặc vào, lạnh."

Lâm Ngữ Kinh nhận lấy, chậm chạp khoác lên.

Thẩm Quyện bỏ tay vào túi, cũng không nói gì, cứ như thế cụp mắt nhìn cô mặc.

Áo khoác lớn hơn một vòng, tay áo rất dài. Cô giơ cánh tay lên vẫy vẫy, ngón tay thoát ra từ ống tay áo.

Cô gái nhỏ hài lòng, ngẩng đầu lên.

Gió rất lớn. Thẩm Quyện giúp cô dựng cổ áo khoác, che khuất cần cổ lộ ra bên ngoài: "Đi đi."

Lâm Ngữ Kinh không nhúc nhích. Đứng yên hai giây, cô bỗng nhiên đi tới trước một bước, giơ tay, một đoạn ngón tay trắng nõn thò ra từ ống tay áo, đặt lên vai cậu, ngả người đến đây.

Thẩm Quyện không kịp phản ứng.

Chỉ cảm giác được cô chống vai cậu nhón chân lên. Độ cao vẫn còn chưa đủ, cô giơ tay kéo cổ áo cậu lôi xuống, đưa đầu đến bên tai cậu, âm thanh vừa mềm vừa khẽ: "Ngủ ngon, bạn trai."

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Bàn Cùng Nhưng Hạnh Phúc

Cô nói xong mấy chữ này, Thẩm Quyện vẫn duy trì tư thế đứng đàng kia, nửa điểm phản ứng cũng không có.

Sau tầm năm, sáu giây, Lâm Ngữ Kinh đã có thể cảm giác được vành tai của mình đang bốc cháy vùn vụt. Ngọn lửa lan đến đầu tai, gò má theo đó cũng hơi nóng lên.

Cô không biết hiện giờ mặt mình có hồng hay không, nhưng cô vừa mới trêu chọc một tay chơi thành thạo lão luyện như kia, lúc này không thể nao núng được.

Lâm Ngữ Kinh nói xong liền quay người nhanh chân bỏ chạy, cũng không dám nhìn xem Thẩm Quyện đang có phản ứng gì.

Đoạn đường này là một khu phần hoa, ra khỏi ngõ cũ chính là một khoảng rộng rãi sáng sủa. Trên người cô khoác áo khoác của Thẩm Quyện, men theo ven đường mà đi, đi một hồi lâu, mới hồi thần lại.

Cô len lén quay đầu liếc mắt nhìn lại. Phía sau không có ai, Thẩm Quyện không đuổi theo.

Cậu ta vậy mà không hề đuổi theo.

Không có một xíu nào giống với phim truyền hình như vậy, chẳng trách không được làm vai nam chính.

Xùy.

Lâm Ngữ Kinh đúng là thực lòng không muốn yêu đương.

Không có nguyên nhân gì khác, cô chỉ đơn thuần cảm thấy những chuyện thích gì đó, yêu gì đó không đáng tin cậy.

Bộ quần áo mà khi đó tôi rất thích, không tiếc vay mượn để mua, sau khi mua về rồi liền không thích nữa. Mua thời son có màu mình thấy cực đẹp, mấy ngày sau sẽ cảm thấy cũng chỉ có vậy thôi. Theo đuổi thần tượng thì ba ngày hai bữa lại đổi một ông xã.

Kết hôn đã nhiều năm, nói một tiếng chia tay là chia tay. Tình cảm bồi đắp nhiều năm như vậy, thậm chí con cái cũng đã có, cũng không chống đỡ được nổi chán ghét không lồ mỗi khi nhìn nhau.

Tình cảm nói thay đổi là thay đổi ngay, không ai có thể bảo đảm cái gì.

Huống chi là, lứa tuổi... ngây ngô mơ hồ.

So ra mà nói, ở thời điểm này của cô, những thứ thực tế có thể nắm được trong tay, ví dụ như điểm số gì đó, càng khiến người ta có thể an tâm hơn một chút.

Thế nhưng người này là Thẩm Quyện.

Trong lòng Lâm Ngữ Kinh lần đầu tiên xuất hiện hai trăm vạn thứ xoắn xuýt.

Cô muốn không để ý đến, nhưng lại không thể sáng khoái như vậy. Trong lòng niệm một vạn lần đại pháp liên quan gì tới tôi, nhưng vẫn sẽ không khống chế được mà bị cậu ảnh hưởng, bị cậu hấp dẫn, bị cậu kéo đến gần.

Vậy thì thử xem sao.

Làm gì có chuyện nào là trăm phần trăm chắc chắn, thi đại học còn có khả năng đau bụng bỏ lỡ kia mà.

Không thích yêu đương, nhưng lại thích cậu.

Không muốn tin vào chuyện tình yêu chó má gì đó, nhưng lại muốn tin cậu một lần.

Bởi vì đối tượng là cậu, nên cho dù trong lòng không mấy chắc chắn, tớ cũng muốn thử một chút xem.

Thực sự là một tiểu girl dũng cảm.

Trong lòng Lâm Ngữ Kinh lặng lẽ khích lệ chính mình một phen.

Dũng cảm! Đối mặt! Yêu sớm!

... nhỉ.

Lúc trở về chưa tới mười một giờ. Buổi tối gió lớn, Lâm Ngữ Kinh bước đi rất nhanh. Cái áo khoác này của Thẩm Quyện rất dày, nhưng mắt cá chân của cô vẫn hở ra bên ngoài, sau khi vào cửa run lên lập cập.

Vừa bước vào liền cảm thấy có gì đó sai sai.

Lâm Ngữ Kinh cởi giày, đi vào nhà, quét mắt một vòng cũng không phát hiện ra chỗ nào không đúng.

Sàn nhà vẫn sạch bong như vậy, đèn đóm vẫn sáng sủa như vậy, kim đồng hồ của đồng hồ để sàn to lớn chỉ hướng 11, đồng hồ quả lắc tình tịch, tình tịch, im lặng đung đưa.

Gần mười một giờ rồi.

Vì sao đèn của phòng khách vẫn sáng.

Thông thường sau bữa cơm tối, mỗi người liền trực tiếp đi về phòng mình, chưa từng nán lại phòng khách giao lưu tình cảm gì đó.

Đại nã Lâm Ngữ Kinh đành trệ nửa giây. Ngay sau đó liền nhìn thấy ở mặt sau sô pha, chậm rãi chậm rãi, trôi lên một cái đầu.

Phó Minh Tu sâu kín nhìn cô: "Về rồi?"

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Phó Minh Tu nói: "Cô còn biết quay về?"

"A." Lâm Ngữ Kinh đứng yên tại chỗ, có hơi ngớ ra, "A, Phó... ca?"

"Phó ca." Phó Minh Tu nhìn cô, "Sao vậy, cô còn muốn gọi tên đầy đủ của tôi sao?"

Lâm Ngữ Kinh phục hồi tinh thần, bỗng nhiên có loại cảm giác bản thân vừa mới vụng trộm về liền bị bắt gặp.

Tôi đây vừa mới yêu sớm luôn đấy!

Ngài sao lại chuẩn xác thế chứ!

Cô không được tự nhiên hăng giọng một cái: "Sao anh còn chưa ngủ thế."

"Tôi cảm thấy mình cần phải nhắc nhở cô một chút." Phó Minh Tu nhìn cô, nói, "Phòng của cô, ban công hướng ra tiền viện (sân trước) nhĩ."

Lâm Ngữ Kinh dè dặt gật gật đầu: "Vâng."

Phó Minh Tu cũng gật gật: "Vậy phòng của tôi, có lẽ cùng một hướng với cô đấy."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Sắc mặt Lâm Ngữ Kinh thay đổi.

"Không sai, xem ra cô đã nghĩ đến rồi." Phó Minh Tu nói, "Chính vì vậy, ban công của tôi cũng hướng ra tiền viện, hướng ra cổng lớn, hướng ra lối vào cửa chính. Cô ngày nào cũng nửa đêm chạy ra ngoài làm tôi còn tưởng cô đi tìm bạn trai nhỏ đấy, kết quả nghe được ý nghĩ của cô hai ngày trước, cô vẫn còn chưa theo đuổi được người ta?"

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Lâm Ngữ Kinh há miệng, muốn giải thích cho mình hai câu, thế nhưng trong lúc nhất thời lại không biết nói gì cho phải.

Qua nửa ngày, cô mới ấp a ấp úng nói: "Tôi cũng không phải nửa đêm nào cũng chạy ra ngoài..."

Phó Minh Tu giơ ba ngón tay ra: "Theo như tôi phát hiện, ba lần."

"..."

Nội tâm Lâm Ngữ Kinh nói: Con mọt nó tôi đi ra ngoài có tổng cộng ba lần thôi sao?!

Cô thở dài: "Anh muốn nói cái gì, nói đi."

Lâm Ngữ Kinh đã chuẩn bị xong sẽ bị Phó Minh Tu nhân việc này bắt bẻ cô một trận.

Dù sao cũng sẽ không có chuyện tốt gì.

"Không có gì khác muốn nói cả, cô không phải em gái ruột của tôi, tôi không quản được." Phó Minh Tu nói, "Nhắc nhở cô một câu, một con nhóc như cô, chọn đàn ông phải thận trọng."

Lâm Ngữ Kinh ngán người, ngẩng đầu lên.

Phó Minh Tu ra ví dụ, biểu cảm vô cùng bất mãn: "Như loại này, nửa đêm nào cũng gọi cô ra ngoài, là đã không thể chấp nhận rồi."

Lâm Ngữ Kinh không biết nên giải thích thế nào, nếu như trước hôm nay, cô còn có thể sức lực dư dả mà nói một câu "Không phải, tôi không có bạn trai, chỉ là một người bạn bình thường."

Vì để tăng tính chân thực một chút, cô thậm chí còn có thể bồi một câu "Còn là một đứa con gái."

Thế nhưng hôm nay cô có chút chột dạ.

Cho nên cô gật gật đầu, ngoan ngoãn nói: "Anh trai, em cảm thấy anh nói đúng, ngày mai em sẽ nói chia tay với cậu ta."

Phó Minh Tu: "..."

Phó Minh Tu cảm thấy mình như một nhân vật phản diện chia rẽ đôi tình nhân, nói thêm: "Tôi cũng không nói muốn để bạn cô..."

"Anh không cần nói nữa." Lâm Ngữ Kinh vội vã lên lầu gửi tin nhắn cho Thẩm Quyện, không muốn dây dưa với anh ta nữa, lấy điện thoại ra đi lên lầu, nhanh nhẩu nói, "Bây giờ em liền nói chia tay với cậu ta, anh trai ngủ ngon."

Phó Minh Tu: "..."

*

Thẩm Quyện bắt đầu yêu đương được nửa giờ vẫn còn chưa biết mình lúc này đã bị bạn gái đơn phương chia tay. Cậu đứng trong gió thu lạnh lẽo có lẽ đã hơn một tiếng đồng hồ.

Cô gái nhỏ nhoài đến ghé vào tai cậu, trêu chọc nói một câu bạn trai liền vội vã chạy đi, Thẩm Quyện cũng còn chưa kịp phản ứng.

Trong ba phút đầu tiên, trong đầu của cậu toàn là "Vừa nãy mới xảy ra cái gì".

Thẩm Quyên vốn cứ nghĩ bọn họ chỉ trò chuyện thẳng thắn thôi.

Lâm Ngữ Kinh vừa hỏi hai vấn đề đó ra, không khí liền giống như bị đông lại.

Cậu không biết trả lời cô thế nào, muốn nói điều gì, cũng cảm thấy lúc này đây, ngôn từ gì đó thực sự quá nghèo nàn.

Có rất nhiều chuyện chỉ dùng lời nói thôi, thì không cách nào khiến người ta tin tưởng được.

Thẩm Quyên không vội, cậu có thể đi từ từ.

Chờ cô trưởng thành, chờ cô thi đại học, chờ cô tốt nghiệp.

Kết quả Lâm Ngữ Kinh vừa quay đầu lại chính là một cậu bạn trai.

Ông chủ Thẩm trực tiếp bồi rổi. Sống mười tám năm, cậu từng tiếp thụ không ít thủ đoạn theo đuổi của con gái, cũng chưa từng thấy loại con đường này.

Cô là có ý gì?

Chính là ý muốn... cùng nhau?

Quá trình này thoáng qua trong đầu, tốc độ rất nhanh, sau khi Thẩm Quyên kịp phản ứng lại nghiêng ngẫm một chút về Lâm Ngữ Kinh trước khi hỏi, cái gì dẫn đến vấn đề này.

Bạn gái nhỏ mười sáu tuổi.

Loại sao động hạn chế tuổi không biết xấu hổ đó thì không cần nghĩ đến, tạm thời bỏ qua.

Mười sáu tuổi có thể hôn một cái không?

Không thể hôn nhẹ nhẹ một xíu sao?

Có thể bị đánh không?

Cô có thể, không muốn không?

Dù sao tối nay mình ôm có mấy phút mà cô đã nhịn đến rất miễn cưỡng.

Nếu là miễn cưỡng, thì bỗng nhiên lại như vậy, là vì sao.

Lâm Ngữ Kinh mới bắt đầu —— phải nói là cho tới nay, thái độ cự tuyệt đều rất rõ ràng, đột nhiên xuất hiện chuyển biến như này là vì sao.

Là vì cậu nói chuyện Lạc Thanh Hà sao?

Thời điểm này hầu hết mọi người đều đã ngủ. Đèn đường dựng nơi xa, ánh sáng chiếu đến mờ nhạt, ánh đèn trong sân nhỏ phía sau cậu trở thành nguồn sáng chủ yếu.

Thẩm Quyện không mặc áo khoác, cứ như thế đứng dựa vào cổng, cảm thấy hơi lạnh lần theo đầu ngón tay chui lên trên.

Cậu đứng một lúc, nhớ đến chuyện Lâm Ngữ Kinh đã nói về đến nhà sẽ gửi tin nhắn cho cậu, quay người đi vào phòng, lấy điện thoại từ dưới miếng lót sofa, lướt mở ra, nhìn thấy một tin nhắn thoại của cô.

Thẩm Quyện dừng một chút, mở ra. Bên kia yên lặng, sau hai giây trống không, âm thanh của cô truyền tới: "Tôi về nhà rồi."

Âm sắc rất êm, khe khẽ, gãi tim người ta đến hơi ngứa ngáy.

Thẩm Quyện im lặng một lúc, đáp lại một chữ "Ừ".

*

Đối với chuyện sau khi yêu đương sẽ làm gì, Lâm Ngữ Kinh cũng chưa từng nghĩ đến, chủ yếu là cô cảm thấy Thẩm Quyện sẽ suy nghĩ.

Người này lớn lên mang một tấm mặt nhìn dày dặn kinh nghiệm, lại còn đầy rẫy mấy trò cợt nhả. Vì vậy nên tuy chưa từng hỏi qua, cũng khiến Lâm Ngữ Kinh rất tự nhiên cảm thấy cậu ấy maybe là đã từng có tiền nhiệm.

Kết quả người này đáp lại cô một cách hết sức lạnh nhạt.

Lâm Ngữ Kinh trở về phòng gửi tin nhắn cho cậu, thậm chí cũng đã tắm rửa sạch sẽ đi ra rồi, mới nhận được một câu hồi âm của cậu.

Chỉ có một chữ.

—— Ừ.

Sau đó thì hết rồi.

Vốn dĩ Lâm Ngữ Kinh muốn tán gẫu thêm với cậu hai câu, quay người đi sấy tóc rồi nằm lên giường, cầm điện thoại lên định nói chuyện, lại nhìn thấy cậu gửi tiếp một tin đến đây: [Đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon.]

Lâm Ngữ Kinh chớp chớp mắt, liếc nhìn đồng hồ, thời gian vốn định tán gẫu với bạn trai mới nhậm chức trở nên trống không. Cô dứt khoát bỏ dây, trở lại ngồi trước bàn làm cho xong bài tập vật lý trước khi đi chưa làm hết kia.

Sau khi kết thúc thi giữa kỳ còn một lần thi tháng, sau đó chớp mắt sẽ đến kỳ thi cuối kỳ. Bài tập cần làm đã làm xong, cũng không thể quên ôn tập và đề nâng cao.

Hơn nữa tuần sau Lâm Chi sẽ đến, hôm nay có quá nhiều chuyện, cô cũng suýt nữa đã quên.

Cái này đại khái là bóng ma từ nhỏ đến lớn gì đó, dẫn đến khi cô nhớ tới Lâm Chi sẽ đến, đột nhiên cảm giác thấy áp lực phả vào mặt.

Sau cuộc thi giữa kỳ lần trước, điểm số của mấy người lớp thí nghiệm 1 đều ghìm cô sát nút. Buông lỏng như thế rút khỏi hạng hai cũng có thể lắm.

Lâm Ngữ Kinh dừng bút một chút, thở dài.

*

Sáng ngày thứ hai Lâm Ngữ Kinh bị chuông điện thoại đánh thức.

Cô thậm chí còn không nhớ rõ mình đã ngủ lúc nào, nằm ỳ trên giường học bài viết tiếng Anh, học tới học lui liền đi vào mộng đẹp, hơn nữa còn ngủ rất thành thật, một giấc mơ cũng không có.

Thời điểm tỉnh lại sách tiếng Anh bị ép một nửa dưới người, quần chung với chăn. Lâm Ngữ Kinh nhắm mắt lại, mò điện thoại tứ tung, mò mãi đến nửa ngày, mới tìm được ở góc giường.

Cô vùi mặt vào gối, điện thoại di động kề sát bên tai: "Hửm..."

Đầu dây bên kia yên tĩnh một lúc, sau đó âm thanh của Thẩm Quyện truyền tới: "Rời giường nào, bạn gái."

"..."

Lâm Ngữ Kinh tỉnh táo trong nháy mắt.

Cô "Xoạt" một cái mở mắt ra, tối hôm qua lúc ngủ rèm cửa sổ mới kéo một nửa, ánh sáng tràn ngập trong phòng.

"A..." Lâm Ngữ Kinh chống mặt giường ngồi dậy, âm thanh còn mang theo vẻ lơ mơ buồn ngủ, chậm rì rì, kéo dài rất dài, "À."

Thẩm Quyện bên kia bật cười một tiếng: "Chưa tỉnh ngủ?"

"Tỉnh rồi." Cô ngáp một cái, thành thành thạo thạo nói, "Bạn trai, chào buổi sáng, cậu dậy sớm như thế sao?"

"Tớ đang mua cơm nếp cuộn cho cậu." Thẩm Quyện nói, "Tỉnh rồi đến đây chứ?"

"... A?" Lâm Ngữ Kinh ngừng một chút, "Đến sao...?"

Thật ra trong quãng thời gian gần đây, Lâm Ngữ Kinh ngày nào, ngày nào cũng ăn cơm nếp cuộn cậu mua, bây giờ nghe thấy ba chữ này lập tức theo phản xạ có điều kiện mà không còn chút khẩu vị nào.

Đặc biệt là ba cái lòng đỏ trứng muối, cô thật sự sắp ăn đến ói ra.

Sau đó cô liền nghe thấy Thẩm Quyện nói tiếp: "Thêm ba cái lòng đỏ trứng muối."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Lâm Ngữ Kinh có chút tuyệt vọng.

Thế nhưng cô cũng không muốn trực tiếp từ chối bạn trai mới nhậm chức cho lắm, đặc biệt là thể loại như Thẩm Quyện này, lúc đi học thì ngủ thảnh đến tiết thứ ba mới tỉnh, vậy mà sáng sớm chủ nhật lại đi mua bữa sáng cho cô.

Một cơm nếp cuộn trứng muối, cần sáu đồng.

Thêm ba cái lòng đỏ trứng muối, vậy phải thêm vài đồng nữa.

Mỗi sớm đều như vậy, tích lũy theo tháng ngày, đối với Thâm Quyện mà nói hẳn cũng là một khoản tiền lớn.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy mình thực sự không thể nhẫn tâm, cứ nhìn bạn trai nghèo túng của cô tiêu xài vô độ như thế, mà vẫn ngồi yên không để ý đến.

Ăn bánh dầu bánh quẩy gì đó, không phải cũng rất tốt sao?

Cô nói một cách uyển chuyển: "Tớ cảm thấy mỗi sáng đều ăn cơm nếp cuộn ba cái lòng đỏ trứng muối như thế, đối với cậu... không phải, với chúng ta mà nói, có chút —— "

Lâm Ngữ Kinh cân nhắc tìm từ một lát: "Xa xỉ."

Thâm Quyện đầu bên kia im lặng quỳ đi một quãng thời gian thật dài.

Cậu không biết Lâm Ngữ Kinh rốt cuộc đã nghĩ như thế nào, là cái gì khiến cô cố chấp mà kiên định cho rằng cậu nghèo túng như thế.

Hay là cô chỉ là không muốn ra ngoài ăn sáng với cậu, tìm một cái cớ.

Thâm Quyện đứng tựa vào bức tường cạnh cửa sổ quán cơm nếp cuộn, híp híp mắt, dài giọng nói: "Tối hôm qua tớ không cách nào ngủ được."

Lâm Ngữ Kinh loạn tim: "Cậu sao lại không ngủ?"

"Không kịp phản ứng. " Thâm Quyện nhàn nhạt nói, "Chưa đến bạn bè, liền thành bạn gái như thế làm tớ có chút lờ mờ, tớ liền gọi..."

Thẩm Quyện dừng một chút, "Điện thoại cho ba tớ ở thôn Lá Sen xa xôi."

Lâm Ngữ Kinh: "...?"

Thẩm Quyện nói tiếp: "Hỏi ông một phen xem thời điểm ông với mẹ tớ bên nhau, đã dẫn bà đi ăn cái gì. Ba tớ nói ngày đầu tiên bọn họ bên nhau, ông tự mình làm một cuộn cơm nếp cuộn gia truyền, sáng sớm năm giờ đưa đến cửa nhà mẹ tớ."

"...??"

Lâm Ngữ Kinh đã không còn biểu cảm: "Sau đó thì sao."

"Sau đó thì tình cảm của bọn họ luôn tốt đẹp đến bây giờ, mỗi ngày cho heo ăn các loại gì đó." Thẩm Quyện thờ ơ nói, "Nhờ phúc của cơm nếp cuộn gia truyền, bản cùng nhưng hạnh phúc."

"..."

Đây thật đúng là.

Một câu chuyện tình yêu cảm động.

Lâm Ngữ Kinh không biết tại sao Thẩm Quyện có thể tự nhiên mà nói ra điều này như thế, vừa nghe là biết ngay đang nói dối. Đáng sợ nhất chính là cái ngữ khí bình tĩnh lại chân thật của cậu ta, vậy mà có một thoáng đã suýt nữa làm cô tin là thật.

Tuy rằng cô không biết tại sao không thể ăn món khác mà nhất định phải ăn cơm nếp cuộn, nhưng bạn trai vì để cô ăn một bữa cơm nếp cuộn mà đã vất óc thành như vậy, cô thực sự không nghĩ ra lý do gì để từ chối nữa.

Cô nhắm mắt lại, ra sức khắc chế loại cảm giác nôn nao dạ dày mỗi khi nghĩ đến ba cái lòng đỏ trứng muối: "Tớ ăn, cậu ở đó chờ tớ nhé."

Lâm Ngữ Kinh đau khổ nói: "... Mang theo cơm nếp cuộn gia truyền của cậu."

Hết chương 54.

Sherry:

Ta da, cuối cùng cũng xác định quan hệ rồi ha~~~ Quả thật là trông mòn con mắt mà TwT.

Hai bạn trẻ in love rồi nên t phải đổi cách xưng hô cho mềm tai hơn xịu, tuy rằng tớ-cậu làm độ ngẫu của Quyện gia tụt xuống một tẹo ư ư ư TvT

Chương sau phát đường nhé~~

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Thâm Quyện Có Phần Không Nhịn Nổi

Lâm Ngữ Kinh nhanh chóng rửa mặt, dùng tốc độ nhanh nhất đời này của cô đi ra ngoài. Sợ cậu chờ đến sốt ruột, cả quãng đường đều chạy, đến chỗ đó cũng đã là nửa giờ sau.

Thâm Quyện ngồi trong một quán cháo bên cạnh quầy cơm nếp cuộn. Sáng sớm thứ bảy, lượng người vốn cũng ít hơn ngày làm việc bình thường, ăn sáng vào thời điểm này cũng đã tương đối trễ, trong quán cháo không có người khách nào. Thâm Quyện một mình ngồi tựa vào tường bên cạnh bàn ăn, cúi đầu bấm điện thoại.

Ánh mặt trời vào lúc gần chín giờ đã không còn giống với lúc sớm mai nữa, lặng lẽ lại mãnh liệt. Cậu một nửa ẩn trong bóng tối, một nửa dưới ánh mặt trời, đuôi tóc ở khóe mắt được phủ một lớp lông tơ màu nâu, môi khê mím lại, biểu hiện uể oải, đợi nửa giờ rồi, hơi có phần không kiên nhẫn.

Dường như cảm giác được có người nhìn mình, Thâm Quyện ngẩng đầu lên, đối diện với ánh sáng ngoài cửa, nheo mắt lại.

Lâm Ngữ Kinh bỗng nhiên cảm thấy vô cùng hoảng hốt.

Không biết nên hình dung như thế nào.

Chính là, không có cảm giác chân thực gì đó.

Cô đi tới, từ trên cao nhìn xuống.

Thẩm Quyện ngồi trước bàn, vai dựa vào tường, lười biếng nhìn cô: "Cậu lại đổi mới một lần đầu tiên của tớ trên đời đấy —— lần đầu tiên chờ người khác nữa giờ."

Lâm Ngữ Kinh bỗng nhiên chống hai tay lên mặt bàn, khom người xuống, rút ngắn khoảng cách nhìn cậu.

Thẩm Quyện thẳng người lên: "Sao thế."

"Không có gì, nhìn cậu thôi." Đôi mắt cô cong cong, "Nhìn bạn trai của tớ."

Thẩm Quyện ngẩn người, chút không kiên nhẫn vừa nãy biến mất sạch sẽ, giơ tay véo nhẹ mặt cô một cái: "Làm gì, nhìn tớ?"

"Không thể nhìn sao?"

"Có thể, nhìn đi." Cậu khẽ cười, "Thế nào, có phải rất đẹp trai không?"

Lâm Ngữ Kinh ngồi xuống đối diện cậu, hai tay nâng mặt nhìn cậu: "Vốn dĩ tớ muốn đến ngồi bên cạnh cậu."

Thẩm Quyện lập tức kéo một cái ghế đến ghép đôi, vỗ vỗ chỗ bên cạnh mình: "Lại đây."

Lâm Ngữ Kinh lắc lắc đầu, không nhúc nhích: "Như vậy tớ sẽ không nhìn cậu được nữa."

Thẩm Quyện nhìn cô.

Hắn là cô đã chạy tới, thời điểm mới đến đứng đây hô hấp còn hơi dồn dập. Tóc tùy ý buộc lỏng sau gáy, có một vài sợi rơi rớt ra, uốn lượn dán vào cần cổ tinh tế bên trong cổ áo.

Bạn gái nhỏ mềm mại, đáng yêu.

Trong lòng bỗng cảm thấy hơi ngứa ngáy.

Thẩm Quyện không thể nhẫn nhịn, cô gái nhỏ chẳng làm gì cả, chỉ ngồi đối diện nhìn cậu như thế, vậy mà đối với cậu lúc này là một loại trêu chọc trực tiếp mà hữu hiệu.

Cậu nghiêng người đến, lúc đưa tay lên định làm chút gì đó, bà chủ đã bưng hai bát cháo đi tới, nói một đoạn tiếng địa phương rất dài, sau đó cười híp mắt nhìn Lâm Ngữ Kinh.

Thẩm Quyện từ nhỏ đã lớn lên ở đây, bà chủ quán cháo này cũng quen với cậu. Cậu nở nụ cười, cũng trả lời một câu.

Cả quá trình Lâm Ngữ Kinh đều mang vẻ mặt mờ mịt.

Thẩm Quyện nhìn biểu cảm có chút ngốc của cô, cong môi: "Thế hệ trước ở đây đều không giỏi nói tiếng phổ thông."

Lâm Ngữ Kinh gật gật: "Vừa nãy cậu nói cảm ơn sao?"

"Cảm ơn, là bạn gái của cháu." Thẩm Quyện không ngẩng đầu phiên dịch cho cô.

"Ây." Lâm Ngữ Kinh có hơi xấu hổ, nhỏ giọng, "Cái tên này sao lại thế chứ, không thể kín đáo một chút sao?"

"Kín đáo viết thế nào." Thẩm Quyện đẩy bánh bao nhân gạch cua tới trước một cái, "Ăn đi, bạn gái."

Hai bát cháo, mấy đĩa dưa cải, với một lồng bánh bao canh gạch cua.

Nước canh bánh bao nóng hôi hổi, lớp vỏ mềm mềm trắng như tuyết. Căn một cái, nước canh bên trong tràn ra bốn phía, làm bóng đầu lười và nụ vị giác của người ta.

Tối hôm qua Lâm Ngữ Kinh hơi đói bụng, túi sandwich cắn hai miếng để quên ở chỗ Thẩm Quyện, liên tục ăn hết mấy cái bánh bao mới nhớ là còn có chuyện cơm nếp cuộn.

Cô cắn cái bánh bao trong miệng, chỉ cắn chút vỏ ngoài, thổi thổi khí vào trong, bắt đầu trêu chọc cậu: "Cơm nếp cuộn gia truyền của cậu đâu?"

"Không mua." Thẩm Quyện lại gắp cái bánh bao canh đặt vào bát sứ nhỏ của cô, "Không phải cậu không muốn ăn sao."

"Ồ." Lâm Ngữ Kinh nói, "Cậu nghe ra sao."

Thẩm Quyện giương mắt: "Tớ nghiên cứu rất lâu."

"Nghiên cứu cái gì?"

"Nghiên cứu xem cậu là không muốn ăn sáng với tớ, hay là không muốn ăn cơm nếp cuộn."

Lâm Ngữ Kinh ngẩn người: "Tại sao lại cảm thấy tớ không muốn ăn sáng với cậu?"

Bởi vì không biết có phải cậu nghe xong chuyện về Lạc Thanh Hà nên nảy sinh lòng cảm thông mà ở bên tớ hay không, bởi vì không xác định được cậu thích tớ đến mức độ nào.

Thẩm Quyện không ngờ rằng bản thân cũng sẽ có ngày như thế, có ngày lo nghĩ không yên...

Cậu thở dài: "Nghe cậu trong điện thoại chưa tỉnh ngủ cho lắm."

Lâm Ngữ Kinh gật gù: "Vậy cuối cùng sao cậu lại cho ra kết luận là tớ không muốn ăn cơm nếp cuộn?"

Thẩm Quyện vén mí mắt: "Bởi vì dù cậu có không muốn ăn sáng với tớ cũng vô dụng, nhất định phải ăn."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Đây là kịch bản tổng giám đốc bá đạo yêu tôi gì đó sao?

Lâm Ngữ Kinh để đũa xuống, không nhịn được hỏi: "Không đúng, bạn trai à, vậy sáng sớm hôm nay cậu chốt nhà một trận trong điện thoại như thế là vì cái gì hả?"

"Lừa cậu ra ngoài trước đã." Thẩm Quyện lại nói.

Lâm Ngữ Kinh rớt cuống cũng mỉm cười: "Tại sao cậu cho rằng tớ sẽ tin vào cái cơm nếp cuộn gia truyền gì đó?"

Thẩm Quyện cũng mỉm cười: "Có tin hay không cậu cũng sẽ tới."

*

Hai người ăn một bữa sáng no nê. Trong quá trình này, Lâm Ngữ Kinh từ từ tiêu hóa thân phận mới của mình, theo Thẩm Quyện ra khỏi quán ăn sáng.

Mấy quầy bán sáng bên cạnh hẻm nhỏ này cũng đã không còn người. Lâm Ngữ Kinh xoa xoa cái bụng, không chịu được mà thoải mái ngáp một cái.

Vẻ mặt của cô buông lơì mà khoan khoái, Thẩm Quyện nhịn không được nhìn chăm chăm nhìn một lúc.

Lâm Ngữ Kinh cảm nhận được ánh mắt của cậu, ngẩng đầu lên: "Sao thế?"

Tối hôm qua thật ra Thẩm Quyện đã nghĩ đến rất nhiều vấn đề mà trước giờ không để ý đến, ngồi trên ghế sofa đến khoảng hai ba giờ sáng.

Kỳ thật cậu không phải là người thích cân nhắc tỉ mỉ những chuyện mình gặp phải, chủ yếu là vì, cậu rất ít khi gặp phải loại chuyện khiến cậu cảm thấy đáng giá để lãng phí chút tế bào não.

Lâm Ngữ Kinh hẳn là một ngoại lệ.

Rốt cuộc cô có phải là vì đồng cảm với chuyện này nhưng trước tiên đặt sang một bên không nhắc tới không. Cô nhóc đúng là còn nhỏ tuổi, chính là thời điểm quan trọng nhất trong cuộc đời, không thể chịu được bất kỳ lầm lỡ hay sai lầm nào.

Thẩm Quyện suy xét một lúc, mình trong khoảng thời gian này, có phải đã hơi quá kích động và hấp tấp với cô rồi không.

Nghĩ tới nghĩ lui không có kết quả gì, ham muốn và lý trí bên nào cũng cho mình là đúng mà đấu tranh đến độ không phân cao thấp, Thẩm Quyện từ bỏ việc suy nghĩ vấn đề này.

Mãi đến lúc này, khi thật sự nhìn thấy cô.

Cô gái nhỏ chạy cả quãng đường đến bên cạnh cậu, mắt ngọc mào ngài, một đôi mắt xinh đẹp ẩn chứa ý cười nhìn cậu, nói "Như vậy tớ sẽ không nhìn cậu được nữa".

Ngồi đối diện cậu, rũ đôi mi cực dài, hết sức nghiêm túc mà chuyên tâm thổi khí vào bên trong bánh bao nóng.

Dáng vẻ thỏa mãn sau khi ăn no, như một chú mèo duỗi mình dưới ánh dương.

Thẩm Quyện cảm thấy mình toi mọe nó rồi.

Mặc kệ đi.

Mọi nó đáng yêu quá thế này, ai mà nhịn được chứ.

Bất kể Lâm Ngữ Kinh là vì nguyên nhân gì, là cảm thông hay thế nào đó, cậu đều không để ý.

Thời khắc này, trong hẻm cũ không một bóng người, Thẩm Quyện bỗng nhiên nói: "Lâm Ngữ Kinh."

Lâm Ngữ Kinh giương mắt: "Ừm?"

Thẩm Quyện bước đến gần một bước, cụp mắt: "Tớ nói hôm qua không thể ngủ được là sự thật, tớ đã nghĩ rất nhiều." Thẩm Quyện nói, "Tớ mặc kệ cậu là vì nguyên nhân gì, dù sao cậu cũng là của tớ rồi, đồ của tớ, người của tớ thì mãi mãi cũng phải là của tớ."

Đôi mắt cậu đen kịt, ngược hướng sáng, không nhìn ra tâm trạng.

Lâm Ngữ Kinh ngẩn người, há miệng, không lên tiếng.

"Bây giờ tớ sẽ trả lời câu hỏi tối qua của cậu." Thẩm Quyện khom người tiến đến gần, cúi thấp đầu: "Tớ rất thích cậu, không biết phải làm sao thì mới khiến cậu có cảm giác an toàn hơn một chút."

Tốc độ nói của cậu rất chậm, tựa như sợ cô không hiểu được, rõ từng câu từng chữ: "Không nghĩ tới sẽ thích cậu bao lâu, không nghĩ tới sẽ bắt đầu lúc nào, kết thúc lúc nào, chỉ muốn có tương lai của cậu."

"Nếu như lúc này cậu còn chưa thích tớ như vậy, thế thì cậu phải nỗ lực, vì cậu không còn cơ hội hối hận nữa rồi, cũng không còn cơ hội trốn, là chính cậu tự va vào."

"Nếu như ngày nào đó cậu nhận ra mình không thích tớ nữa, tớ có thể cho phép cậu bỏ đi một lúc, sau đó tớ lại kéo cậu về, cột chặt lại, trói cậu

vào với tớ."

Thẩm Quyện tựa đến đây, trán khẽ khàng sượt qua trán cô, hơi thở quanh quẩn khắp nơi đây, thấp giọng thì thầm, "Lâm Ngữ Kinh, tớ sẽ không buông tay."

*

Vào hai ngày nghỉ, Thẩm Quyện vẫn rất bận bịu. Trước đây cô không biết điều này, nhưng bây giờ đã có thể đoán được bảy tám phần.

Lâm Ngữ Kinh nhớ lại thời điểm gặp phải cậu ở trước cửa hàng tiện lợi 7-11, trên người cậu khi đó có một ít mùi nước khử trùng như có như không.

Lần đầu tiên yêu đương, cô không biết ngày thứ hai sau khi xác định quan hệ thì nên hẹn nhau đi đâu. Tuy nhiên cô cảm thấy Thẩm Quyện hẳn sẽ không có thời gian, xế chiều hôm nay cô cũng được Văn Tử Tuệ hẹn đi xem phim rồi.

Ở nơi này cô không có người quen nào, hoạt động giải trí ít đến thăm thương, nhưng có điều cô vốn cũng không phải người thích xã giao, không có ảnh hưởng gì. Trái lại là vì một trận bóng rổ mà mới chính thức có thêm mấy người bạn.

Quan hệ tốt của bọn con gái thể hiện trong các việc sau, thứ nhất, tìm bạn đi vệ sinh lúc ở trường, thứ hai, cùng nhau ra ngoài chơi vào cuối tuần.

Văn Tử Tuệ đưa Lâm Ngữ Kinh vào vòng bạn bè của mình. Hai người cũng coi như không đánh thì không quen. Lâm Ngữ Kinh phát hiện ra cô nhóc này thật ra rất thẳng thắn dứt khoát, yêu ghét gì cũng đều rõ ràng mà đơn giản. Trải qua sự kiện đấu bóng rổ lần đó, cô ấy đã xem Lâm Ngữ Kinh là chí cốt rồi.

Văn Tử Tuệ đã trực tiếp nhắn hỏi trong nhóm nhỏ Đội toàn bộ của lớp 10 kia. Từ khi đến thành phố A Lâm Ngữ Kinh vẫn chưa có dịp đi xem phim, bèn dứt khoát đồng ý. Giữa chừng còn bị bọn Tổng Chí Minh xen vô quấy rối, bị từ chối bằng lý do "Buổi tụ tập của chị em thân thiết".

Phim bắt đầu lúc một giờ rưỡi, là bộ phim mới chiếu gần nhất, series Marvel. Lâm Ngữ Kinh đến lúc một giờ chiều. Khi cô đi thang cuốn lên rạp chiếu phim ở tầng cao nhất, Văn Tử Tuệ đã đến rồi, đứng ở cửa vẫy vẫy tay với cô.

Sau đó, cô liền trơ mắt mà nhìn Tổng Chí Minh và Lý Lâm xông tới từ phía sau cô ấy: "Tới rồi hả tới rồi hả? Để tớ xem xem quần áo bình thường của em gái Lâm chúng ta thế nào nào!"

Tổng Chí Minh đập một cái vào đầu Lý Lâm: "Ai cũng có thể tùy tiện nhìn được hả người anh em, không muốn sống nữa hả?"

Lâm Ngữ Kinh: "Không phải buổi tụ tập của chị em thân thiết sao?"

Lý Lâm cảm thấy không có gì khác thường: "Chẳng lẽ tớ không phải là anh em bàn sau chân thành nhất của cậu sao?"

Cậu ấy vừa nói như thế, Lâm Ngữ Kinh nhất thời cũng cảm thấy không có gì khác thường.

Đám người xếp hàng mua đồ uống và bỏng ngô, thời gian vừa khéo. Chỗ ngồi Lâm Ngữ Kinh chọn ở hàng cuối cùng cách bên phải một vị trí, đây là thói quen khi xem phim của cô, cơ thể cũng dựa qua bên phải, ngồi đến khá thoải mái.

Lâm Ngữ Kinh ngồi ở mé ngoài, chỗ của Văn Tử Tuệ ở bên trái cô, bên phải không có ai. Phim vẫn chưa bắt đầu, bọn họ ngồi hàng cuối nhìn người phía trước lục tục đi vào. Khoảng năm, sáu phút sau, bộ phim mới bắt đầu.

Lâm Ngữ Kinh đeo kính 3D được phát lên, người ở hai bên bỗng chốc đã bị chặn khuất hơn nữa, chỉ còn mỗi màn ảnh trước mắt.

Lúc nhìn thấy Tiểu Robert Donny* đi ra, trong rạp chiếu phim có mấy cô gái nhỏ giọng nói chuyện: "Người sắt đẹp trai quá!"

(*) Robert Donny là một diễn viên người Mỹ, nổi tiếng với vai người sắt trong loạt phim Iron Man.

Cô nhìn khuôn mặt được đặc tả của người đàn ông bên trong màn hình, nghĩ thầm, là cực kỳ đẹp trai.

Một đôi mi đẹp.

Lông mi của Thẩm Quyện thật ra không phải là rất dài, nhưng mà cũng là như vậy, dày rậm, đôi mi hơi dài hơn phía trước một chút.

Lâm Ngữ Kinh chống đầu nghiêng người ngồi tại chỗ, vừa thờ ơ nghĩ ngợi.

Cô loáng thoáng nghe thấy vị trí bên phải truyền đến tiếng va chạm sột soạt, có lẽ người ngồi bên cạnh đã đến rồi. Cô ngồi thẳng người dậy, thu lại khuỷu tay đặt trên tay vịn bên cạnh.

Cô cũng không nhìn qua bên kia, cảm giác được người bên cạnh ngồi xuống, yên tĩnh lại.

Khoảng tầm hai ba phút sau.

Người kia bỗng nhiên di chuyển, tay mò tới cầm lấy tay vịn giữa hai người, chậm rãi đẩy lên trên, cài lại.

Vật ngăn cách duy nhất giữa hai vị trí trong nháy mắt đã không còn nữa.

Làm gì vậy?

Có bệnh sao?

Quấy rối trong rạp chiếu phim à?

Hay là nhận lầm người?

Lâm Ngữ Kinh cau mày quay đầu qua, nhìn về phía người kia.

Thẩm Quyện cũng đang nhìn cô.

Một khoảng tối om, màn hình chiếu bóng phía trước là nguồn sáng duy nhất. Hình ảnh xoay chuyển, ánh sáng rơi trên mặt cậu không ngừng xoay nhanh, thoáng sáng thoáng tối.

Lâm Ngữ Kinh sững sốt hai giây, cũng kịp phản ứng lại.

Ngay cả Tống Chí Minh và Lý Lâm cũng đã tới, Thẩm Quyện đến cũng không kỳ lạ.

Cô còn đang thắc mắc, tại sao vào thứ bảy tốt như vậy, mà hàng cuối trong rạp chiếu phim có thể còn chỗ trống.

Kính 3D quá lớn, không giữ vững nổi, ngồi bất động một chỗ thì còn đỡ, động đậy một cái là rớt xuống ngay. Lâm Ngữ Kinh buộc lòng phải ngẩng đầu lên, nỗ lực ngăn cho vật này không rơi xuống.

Thẩm Quyện nhờ vào ánh sáng sáng tối đan xen, nhìn thấy cô ngẩng đầu lên nhìn sang phía cậu, khẽ nghiêng qua đây một chút.

Vai dán lên, xúc cảm mềm mại.

Thẩm Quyện có phần không chịu nổi.

Tay vịn giữa hai người bị cậu đẩy lên trên, ở giữa không có vật ngăn trở. Thẩm Quyện nghiêng người, cánh tay chống lên mép lưng ghế của cô áp người đến gần, một cái tay khác giơ ngón trỏ lên, móc lấy kính 3D trên mặt cô kéo xuống.

Một đôi mắt thiếu nữ xinh đẹp lộ ra từ phía trên.

Dường như không ngờ cậu sẽ trực tiếp móc lấy kính của cô đi, cô có hơi bất ngờ nhìn cậu, cằm nhỏ trắng trắng nhọn nhọn ngẩng lên, khẽ bĩu môi, chớp chớp mắt nhìn cậu.

Thẩm Quyện nheo mắt lại: "Có ý gì?"

Cậu chăm chú nhìn thẳng vào cô, đè thấp giọng, có hơi khàn khàn, "Muốn hôn? Hừm?"

Hết chương 55.

Chị Tê:

Thẩm Quyện: Tôi không chịu được.

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Ông Chủ Thẩm Có Thể Sẽ Bị Chặt Chân Rồi

Bên trái là Văn Tử Tuệ chuyên tâm xem phim, mà bên phải chính là cái tên đang giở trò lưu manh này.

Ở nơi công cộng mà dám ngang nhiên nói mấy lời cợt nhả.

Còn là kiểu cợt nhả tưởng bở như thế.

Lâm Ngữ Kinh tốn mấy giây mới hiểu được tại sao cậu lại nói như vậy, có phần may mắn là trong rạp chiếu phim ánh sáng tối tăm, lại bị kính 3D bự đùng che khuất hơn nửa khuôn mặt, hẳn là mặt cô trông không có chút cảm xúc nào đâu.

Cho nên cô bình tĩnh nói: "Cậu nghĩ hay quá nhỉ."

Thẩm Quyện lại là đáng vẻ hoàn toàn không bị biểu hiện bình tĩnh của cô làm lung chuyển, giọng nói nghe ra ý cười: "Có phải tai lại đờ nữa không?"

"..."

Cứ y như một loại ám hiệu nào đó, cậu nói xong câu này, Lâm Ngữ Kinh cảm giác được vành tai mình hơi nóng nóng thật.

Thẩm Quyện lại sáp đến: "Lại đây, tứ sờ một xíu sẽ không nóng nữa."

"..."

Lâm Ngữ Kinh né qua bên cạnh, không nhìn được la vôi lên: "Cậu câm miệng."

Câu này có hơi lớn tiếng, Văn Tử Tuệ quay đầu lại, nghiêng đầu về phía cô: "Cậu nói gì thế?"

Lâm Ngữ Kinh như bị điện giật mà xoay phắc người lại, đeo kính 3D bị Thẩm Quyện kéo xuống lên: "Không có gì, tớ nói Iron Man thật đẹp trai."

Cánh tay Thẩm Quyện còn đang chống lên lưng tựa của ghế cô, đối diện với bên này.

Cũng may lúc này màn hình chợt tối lại, cách một người, Văn Tử Tuệ có lẽ không nhìn thấy rõ, không chút phản ứng nào mà quay người lại lần nữa: "Cậu thích Iron Man à, tớ cảm thấy đội trưởng đẹp trai hơn một chút í, tớ khá thích kiểu này, kiểu đàn ông chững chạc đàn ông hoàng ấy."

Lâm Ngữ Kinh "À" một tiếng.

Trong bóng tối, cơ thể Thẩm Quyện từng chút từng chút một nghiêng qua phía trái, vai hai người lần thứ hai chạm vào nhau.

Cách hai lớp quần áo, có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của thiếu niên và cả một chút sức nặng. Lâm Ngữ Kinh mím mím môi, làm như không có chuyện gì nhìn vào màn hình điện ảnh, duỗi một ngón trỏ chọc lên bả vai của cậu, khẽ đẩy qua bên cạnh một cái.

Thẩm Quyện nhếch môi, không một tiếng động mà nở nụ cười.

Cậu đưa tay, móc ngón trỏ vào ngón tay nhỏ nhỏ của cô mà kéo xuống, kéo được xuống rồi lại cầm trong tay ngắm ngía.

Tay của thiếu niên lạnh lạnh, cầm ngón trỏ của cô dịu dàng mân mê, từ ngón tay đến khớp xương lại đến lòng bàn tay, cuối cùng xoa xoa đầu ngón tay.

Trong bóng tối, xúc giác lại càng thêm nhạy cảm. Ngón tay Lâm Ngữ Kinh bị cậu nắm lại mân mê đến mức cả người bất thường, theo bản năng hơi rụt vai, có phần ngòai không yên.

Ở trước mặt mọi người làm việc bất chính như vậy, thậm chí còn có loại kích thích thầm kín không tên, khiến người ta cảm thấy hơi xấu hổ.

Không chỉ xấu hổ, cô còn cảm thấy rất thích thú.

Lâm Ngữ Kinh, mà có thể dè dặt chút không hả?!

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy mình càng ngày càng sa đọa. Cô vừa định rút tay lại, Văn Tử Tuệ ngồi bên cạnh chợt vỗ vỗ cánh tay cô: "Iron Man nhà cậu! Mau nhìn kìa!"

Câu "Iron Man nhà cậu" vừa thoát ra, một giây sau, cô cảm giác được đầu ngón tay của mình bị bấm mạnh một cái.

Lâm Ngữ Kinh theo phản xạ có điều kiện: "A!"

Thẩm Quyện cũng đã khống chế sức lực, trái lại cũng chẳng đau đớn bao nhiêu, chẳng qua là giật mình một cái, do cảm giác nhói nhói ân ần kia bỗng nhiên xuất hiện.

Văn Tử Tuệ lại xoay đầu qua: "Sao vậy?"

"Không sao cả." Lâm Ngữ Kinh cắn răng, cùng lúc rụt tay lại, "Thật đẹp trai."

Thẩm Quyện liều chết kéo ngón tay cô, không cho cô rút lại. Thời điểm nghe thấy một tiếng "Thật đẹp trai" đó, lại bấm đầu ngón tay cô một

cái.

Đậu! Xanh!

Thẩm Quyện cậu cũng quá đáng lắm rồi đấy!

Lâm Ngữ Kinh quay đầu sang, hằm hằm nhìn cậu, sợ lại náo động đến bạn học Văn bên cạnh, âm thanh cực kỳ cực kỳ nhỏ: "Buông tay ra."

Thẩm Quyện vẫn không buông, nắm đầu ngón tay cô nhẹ nhàng vuốt ve, cứ như đang xoa dịu, động tác rất dịu dàng.

Cô nghiêng người đến gần, cẩn thận từng li từng tí nhích tới bên tai cậu, âm thanh càng thấp hơn: "Cậu chú ý một chút được không hả, bị bọn họ phát hiện thì biết làm sao?"

Cô nói "Bọn họ", chính là chỉ ba người bọn Lý Lâm Văn Tử Tuệ.

Thẩm Quyện nghe vậy nhấc mắt lên, nghiêng đầu, đưa mắt nhìn sang phía bọn Lý Lâm bên kia.

Ba cái đầu mang kính 3D bự chẳng xếp thành một hàng ngang, đồng loạt quay qua đây một góc bốn mươi lăm độ, nhìn về hướng của bọn họ.

Ngó thấy cậu ngẩng đầu nhìn lại đây, ba cái đầu này lại đồng loạt loạt mà "Xoẹt" một phát quay đầu lại, toàn bộ xoay trở về, bình tĩnh tiếp tục nhìn màn hình điện ảnh phía trước.

Mọi người đều xem như không có chuyện gì xảy ra.

Mà người đang quay lưng với họ - Lâm Ngữ Kinh, không may may hay biết gì với tất cả những chuyện này.

Thẩm Quyện thu hồi tầm mắt, mặt không đổi sắc nói: "Bọn họ không phát hiện."

Kết thúc bộ phim điện ảnh hơn hai tiếng, Lâm Ngữ Kinh cũng không biết bộ phim này nói về cái gì. Cô hoàn toàn chìm đắm trong sự nghiệp vụng trộm với Thẩm Quyện.

Nói là vụng trộm, thật ra cũng chỉ là vuốt vuốt đầu ngón tay. Mới bắt đầu Lâm Ngữ Kinh còn lười để ý đến cậu, kết quả là xu hướng càng chơi càng hăng của người này vô cùng lớn mạnh, mà cũng không quá đáng gì, chỉ lười biếng co ro trong chỗ ngồi, cầm ngón tay cô từ từ xoa xoa nắn nắn.

Cuối cùng, Lâm Ngữ Kinh bị chọc cho bực mình, thực sự không nhịn được, rút ngón tay ra, đảo tay nắm lấy tay cậu.

Tay nam sinh và tay nữ sinh chênh lệch nhau rất nhiều. Tay của cậu lớn hơn tay cô một vòng, có thể cảm nhận được đại khái hình dáng của khớp xương, cũng không mềm mại, sờ lên cứng cứng.

Lâm Ngữ Kinh cầm lấy tay cậu kéo qua, để lên bên môi, như cho há giậm mà cắn ngón giữa của cậu một cái.

Bờ môi của thiếu nữ mềm mềm, âm ấm. Răng cửa nho nhỏ cắn tới, như thú con mài răng. Đầu lưỡi lơ đãng sượt qua đầu ngón tay cậu, xúc cảm ẩm ướt, ngứa ngáy đến tê tê dại dại.

Thẩm Quyện cứng đờ, ngay cả hô hấp cũng ngừng một giây, tiếp đó hơi thở có phần hỗn loạn.

Lâm Ngữ Kinh ngậm đầu ngón tay của cậu, nhẹ nhàng cạ cạ răng lên, sau đó cứ như thù lớn đã báo, lạnh lùng tàn nhẫn quăng tay cậu đi.

Chiêu này đạt được hiệu quả kinh người.

Thẩm Quyện thế mà thật sự yên tĩnh lại, cứ thế mãi đến lúc bộ phim kết thúc. Người này đến vội vã đi cũng vội vàng, ngay cả cơm tối cũng không ăn chung với bọn họ.

*

Thời gian nghỉ ngơi lúc nào cũng trôi qua nhanh hơn thời gian học tập. Một hai ngày nghỉ chớp mắt đã trôi qua. Buổi tối chủ nhật, Lâm Ngữ Kinh nhận được điện thoại của Lâm Chỉ, sáng sớm ngày mai bà ấy sẽ đến, bảo cô buổi trưa đi ăn một bữa cơm.

Lâm Ngữ Kinh đồng ý.

Từ nhỏ đến lớn đã nhiều năm như vậy, việc Lâm Chỉ đặt nặng vấn đề thành tích ít nhiều gì cũng làm cô nảy sinh một chút áp lực. Buổi tối hôm đó cô liền gặp ác mộng.

Trong mơ Lâm Chỉ và Thẩm Quyện thay phiên xuất hiện dưới ống kính. Bối cảnh câu chuyện trở lại lần đầu thi thảng mấy tháng trước, Thẩm Quyện cầm phiếu thành tích của cô, vẻ mặt lạnh lùng tàn khốc: "Điểm cậu mới thi chỉ có chút này thôi à?"

Lâm Chỉ biểu cảm nhạt nhẽo: "Mày nghĩ lại xem tại sao mày đến Bát Trung lại chỉ có thể thi được hạng hai khối, tao thấy người thứ ba cũng chỉ thấp hơn mày một hai điểm thôi đấy."

Thẩm Quyện nói tiếp: "Học hành đúng là chẳng ra sao."

Ngày hôm sau Lâm Ngữ Kinh vác theo hai vành mắt thâm đen đi đến trường. Lý Lâm còn liếc nhìn cô thêm vài lần: "Em gái Lâm, ngủ không ngon hả?"

Lâm Ngữ Kinh buổi tối mơ một giấc mơ, bây giờ trong đầu toàn là Thẩm Quyện hai lần kiểm tra đều cao hơn cô hai điểm, còn nói cô chỉ thi được có chút điểm, học hành thật chẳng ra sao.

Cô dờ dẫm ngồi trên ghế, lẩm bẩm nói: "Thẩm Quyện tên khốn này..."

Lý Lâm: "..."

Tên khốn Thẩm Quyện đến tiết 3 mới khoan thai đến trễ, ngáp một cái đi vào phòng học, trong tay cầm một hộp kẹo đường giòn* thủ công, đặt trên bàn Lâm Ngữ Kinh: "Chào buổi sáng, bạn gái."

(*) Tên tiếng trung là 糖酥 (HV: đường tô – tô là giòn). Nó giống giống loại kẹo đậu phộng của mình.

Lâm Ngữ Kinh ngủ không ngon, còn chưa có tinh thần lắm. Tuy nhiên trải qua lễ rửa tội dài ba tiết học, đã tỉnh người từ trong giấc mộng, "Ài" một tiếng, thấp giọng nói: "Tớ nhắc nhở cậu lần thứ ba nha, cậu chú ý một chút."

Thẩm Quyện nhướn mày: "Chú ý cái gì."

"Bạn học Thẩm, yêu sớm là một tình huống rất nghiêm trọng." Lâm Ngữ Kinh nói, "Vậy nên bình thường cậu không được lớn lối như vậy. Chuyện đó trời biết cậu biết tớ biết, chúng ta phải hơi chú ý một chút, không nên để bạn học cùng lớp nhìn ra."

Thẩm Quyện trầm mặc, cậu không biết nên nhắc nhở cô thế nào, lúc này mới bắt đầu chú ý như vậy hình như đã hơi muộn rồi.

Lâm Ngữ Kinh cho rằng cậu không lên tiếng là do không được vui vẻ: "Cậu muốn bị Lưu Phúc Giang gọi đi nói chuyện sao?"

Thẩm Quyện suy tư đôi chút về phương thức giải quyết của Lưu Phúc Giang.

—— Thầy cũng không phải là không hiểu được các em. Thường ngày áp lực học tập quá lớn, nói chuyện yêu đương cũng rất bình thường. Tiết tự

học sớm này hai em đừng có vào, cũng đừng đi đâu cả, ngồi yên trong văn phòng của thầy nói chuyện yêu đương đi.

Tuyệt thay.

Cậu gật gù, phối hợp nói: "Được, vậy hộp kẹo đường giòn này đưa cho cậu cũng không thích hợp lắm —", cậu nói xong liền định cầm hộp kẹo đường trên bàn cô về.

Lâm Ngữ Kinh nhanh nhẩu cầm lấy hộp kẹo đường trước khi cậu ra tay, ôm vào trong lòng: "Tình huống bạn cùng bàn mang đồ ăn vặt cho nhau vẫn còn chưa lớn." Cô trịnh trọng nói, "Hôm nay hai chúng ta phải giữ khoảng cách, cố gắng chỉ thể hiện dáng vẻ hữu nghị một hộp kẹo đường của bạn cùng bàn mà thôi."

Thẩm Quyện nhìn cô ôm hộp kẹo đường giòn mà như đang bảo vệ con trai mình, ánh mắt đề phòng nhìn nhìn cậu, dáng vẻ cứ như một giây sau cậu sẽ nhào tới cướp vậy, tựa lên tường cười đến mức không nói nên lời.

Sao có thể đáng yêu thế chứ.

*

Lâm Ngữ Kinh nói được là làm được, hai người họ hôm nay phải giữ khoảng cách. Khoảng cách sinh ra tình yêu, khoảng cách sinh cái đẹp. Bọn họ chỉ im lặng một cách bình thường, chỉ có quan hệ bạn cùng bàn với tình hữu nghị một hộp kẹo đường giòn rẻ mặt.

Quan hệ mỏng manh như thế, làm sao có thể cùng nhau ăn trưa, không thích hợp. Cho nên vào buổi trưa, kết thúc tiết học cuối cùng, chuông tan học vừa vang, Thẩm Quyện đã đi với bọn Hà Tùng Nam rồi.

Lâm Ngữ Kinh thở dài, thu dọn đồ trên bàn một lát, vừa ra khỏi tòa nhà dạy học đã nhìn thấy Lâm Chi đứng ở cửa ra vào.

Sau khi Lâm Chi ly hôn với Mạnh Vĩ Quốc, Lâm Ngữ Kinh chưa từng gặp lại bà. Người phụ nữ mặc một chiếc quần dài màu đen làm từ lông dê, trang điểm tinh xảo, ngũ quan thật ra có vẻ ôn hòa êm dịu, nhưng khí chất lại hơi lạnh lùng.

So với Mạnh Vĩ Quốc, dung mạo Lâm Ngữ Kinh càng giống Lâm Chi hơn. Từ nhỏ đến lớn cô đã nhận được không biết bao nhiêu lời nhận xét "Giống mẹ con như đúc". Cô còn nhớ hồi mình còn rất nhỏ, mỗi lần có người nói như vậy, thật ra cô đều sẽ lén lút vui vẻ rất lâu.

Khi đó Lâm Chi vẫn còn là thần tượng của cô.

Khi đó cô có thể kiêu ngạo nói với đám trẻ con cùng lớp rằng: "Mẹ tớ là người xinh đẹp nhất trên đời, là người lợi hại nhất".

Khi đó là bao nhiêu năm trước đây?

Lâm Ngữ Kinh đã sớm không còn nhớ rõ.

Không gặp nhau quá lâu, cô có hơi lúng túng. So với cô, Lâm Chi quá thực bình thản như không. Lúc cô ăn cơm không thích nói chuyện lắm, hai người trầm mặc ăn xong bữa trưa, Lâm Chi đặt đĩa xuống.

Trong đầu Lâm Ngữ Kinh có một giây thần kinh căng lên trong nháy mắt.

Thật ra cô vẫn không sao hiểu được, Lâm Chi đặc biệt đến tìm cô để ăn một bữa cơm rốt cuộc là muốn làm gì.

"Hôm nay mẹ tới, đã gặp chủ nhiệm lớp con một lát, biết đôi chút về tình hình học tập của con rồi." Lâm Chi cuối cùng cũng mở miệng, "Hạng nhất khối của trường các con cũng là ở lớp con, thật sao?"

Lâm Ngữ Kinh chọc đồ ăn trong đĩa, "Vâng" một tiếng.

Lâm Chỉ hỏi: "Cậu ta cao hơn con bao nhiêu?"

Lâm Ngữ Kinh thở dài: "...Hai điểm."

"Thi tháng, thi giữa kỳ, cái đầu tiên mẹ còn có thể lý giải là vì trạng thái của con không tốt lắm, nhưng đến hai lần." Lâm Chỉ bình thản nói, "Mẹ cảm thấy con không nên chỉ ở trình độ này."

Lâm Ngữ Kinh không lên tiếng.

Cô bắt đầu cảm thấy hơi phiền phức.

"Vẫn là vấn đề lần trước mẹ nhắc đến trong điện thoại với con, chuyện của mẹ và ba con, mẹ không hy vọng sẽ ảnh hưởng đến con, tự con phải điều chỉnh tâm lý cho tốt. Con đột nhiên thay đổi một hoàn cảnh sống mới —— "

Lâm Ngữ Kinh bỗng nhiên ngược đầu lên, nhìn bà: "Mẹ đã tính thử chưa?"

"Gì cơ?"

Lâm Ngữ Kinh bình tĩnh nói: "Đã bao lâu rồi mẹ không nói nhiều lời với con như vậy?"

Lâm Chỉ ngẩn người.

"Mẹ, buổi chiều con còn có tiết, thời gian nghỉ trưa không bao nhiêu." Lâm Ngữ Kinh rũ mắt, lạnh nhạt nói, "Mẹ muốn nói gì cứ nói thẳng ra đi."

*

Trong phòng học, thời gian nghỉ trưa.

Mấy người Lý Lâm, Tống Chí Minh và Văn Tử Tuệ chui vô góc xì xào bàn tán.

Bọn họ cảm thấy câu chuyện có phần không đúng lắm.

Cái đôi bạn cùng bàn học bá mà ngày nào cũng tương thân tương ái đến mức sắp dính lấy nhau của lớp họ, hôm nay có chỗ nào đó khang khác.

Cho tới bây giờ, ông chủ Thẩm đối với Lâm Ngữ Kinh đều là loại quan tâm từng li từng tí, nay bỗng nhiên lại biệt tăm biệt tích. Vừa tới buổi trưa là đã đi mất, thậm chí một câu cũng không nói với cô ấy.

Lâm Ngữ Kinh càng không cần phải nói, cô ấy ngay cả nhìn cũng không buồn nhìn Thẩm Quyện một cái.

Buổi trưa hai người còn không ăn cơm với nhau.

"Chuyện gì thế này." Văn Tử Tuệ khó hiểu, "Hai người họ có phải đã cãi nhau rồi không."

"Chờ đã, tớ xác định cái đã." Tống Chí Minh giơ tay lên một cái, "Hai người bọn họ là đang yêu đương đúng chứ."

Văn Tử Tuệ tỏ vẻ thấu hiểu: "Tiểu tình nhân á mà, bình thường ầm ỹ cãi cọ đánh nhau gì đó, cũng rất bình thường."

"Cãi cọ đánh nhau ầm ỹ là rất bình thường, nhưng tớ cảm thấy chuyện này đặt trên người ông chủ Thẩm lại không bình thường chút nào." Tống Chí Minh nói, "Cậu ấy đối với em gái Lâm, tớ thật sự, hai người bọn họ có thể ầm ỹ sao? Ông chủ Thẩm thật sự có thể tức giận với em gái Lâm sao?"

Văn Tử Tuệ hồi tưởng lại cảnh tượng lúc Thẩm Quyện tức giận.

Trong khoảng trăm dặm, xác chết khắp nơi, cả một biển máu, không một ngọn cỏ, không một sinh vật sống.

Văn Tử Tuệ run lấy bối rồi.

Hai người bọn họ anh một câu tôi một câu, chỉ có Lý Lâm từ đầu tới cuối đều giữ im lặng, không nói tiếng nào.

Cậu nhớ tới câu nói của Lâm Ngữ Kinh sáng sớm hôm nay, mang theo nỗi hận khắc cốt ghi xương "Thẩm Quyện tên khốn này."

Lúc đó cậu không nghĩ nhiều làm gì, nhưng bây giờ kết hợp với phản ứng của Lâm Ngữ Kinh hôm nay rồi ngẫm nghĩ lại, cậu cảm thấy câu nói này quá là thâm ý.

Não bộ của Lý Lâm điên cuồng bổ sung nội dung vở kịch tay ba của ba trăm bộ phim điện ảnh, tiểu thuyết ngôn tình, cuối cùng dựa vào kinh nghiệm mà đưa ra một kết luận có khả năng nhất.

"Tớ cảm thấy," Lý Lâm nghiêm nghị nói, "Ông chủ Thẩm có thể sẽ bị chặt chân rồi."

Hết chương 56.

Chị Tê:

Lý Lâm, yên ổn sống không tốt sao?

TÔI MỘNG GIỮA BAN NGÀY

Tê Kiến

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Quyện Gia Thương Cậu

Nhà hàng tư nhân yên tĩnh, tại một bàn bên cửa sổ.

Lâm Ngữ Kinh nói ra câu này, bên trầm mặc đã trở thành Lâm Chỉ.

Bà nhìn cô một lúc, đặt cái ly trong tay xuống, khẽ đẩy tới trước một cái: "Vậ mẹ nói thẳng." Bà nhàn nhạt nói, "Lần này mẹ đến, chủ yếu là muốn biết con đã từng có ý định trở về chưa."

Rõ ràng là một câu nói hết sức đơn giản lại rất dễ hiểu, nhưng Lâm Ngữ Kinh nghe vào lại bất chợt dấy lên cảm giác mờ mịt.

Thực sự nghe không hiểu.

"Gì ạ?"

Lâm Chỉ nói thẳng: "Mẹ cảm thấy con có phần không thích ứng được. Hiện giờ con rõ ràng không hề quen thuộc cuộc sống nơi này, thành tích cũng bị ảnh hưởng. Con có muốn theo sống với mẹ không?"

Lần này bà nói vô cùng rõ ràng.

Lâm Ngữ Kinh nhìn bà, hơi nghiêng đầu, dường như vẫn dáng vẻ nghe không hiểu như trước: "Tôi nhớ là," Lâm Ngữ Kinh chậm chậm nói, "Thời điểm mẹ ly hôn với ba tôi, dường như không phải nói như vậy."

Lâm Chỉ đặt ngón tay lên miệng ly, trượt dần xuống theo mép ly: "Thời điểm mẹ và cùng Mạnh Vĩ Quốc ly hôn, không nghĩ nhiều đến vậy, mẹ chỉ muốn thoát khỏi đó."

Ánh mắt của bà vô cùng thờ ơ, "Mẹ đi cùng ông ta hai mươi năm, hành hạ lẫn nhau đã đủ lâu rồi, một phút cũng không muốn chậm trễ nữa. Mẹ muốn lôi ông ta ra khỏi sinh mệnh của mình, khiến cho những chuyện liên quan tới ông ta, dấu vết của ông ta, chứng cứ ông ta từng tồn tại, hết thấy những thứ khiến mẹ nhìn thấy là có thể nghĩ đến ông ta, mẹ đều không muốn để lại."

Lâm Ngữ Kinh khẽ nói: "Bao gồm tôi."

Lâm Chỉ trầm mặc một lát, mới nói: "Bao gồm con."

Cô gật gù, nói: "Chúc mừng mẹ, mẹ đã chặt đứt toàn bộ mối liên quan tới Mạnh Vĩ Quốc rồi, lúc này nên vui vẻ không chút buồn phiền nhĩ."

Lâm Chỉ lắc lắc đầu: "Tiểu Ngữ, mẹ và con trước giờ đều không thể chặt đứt."

"Cho nên, bây giờ mẹ muốn tôi trở về? Mẹ hối hận rồi?" Lâm Ngữ Kinh hỏi.

"Con họ Lâm." Lâm Chỉ nói, "Con mãi mãi cũng là con cháu Lâm gia, toàn bộ Lâm gia sau này, toàn bộ những thứ mẹ nắm giữ, cuối cùng đều sẽ là của con."

Lâm Ngữ Kinh nhếch môi: "Tôi tưởng mẹ vốn định sinh cho tôi một em trai nhỏ gì đó mới đúng chứ?"

Lâm Chỉ lặng thinh một lát, bình tĩnh nói: "Sau này mẹ không thể mang thai nữa."

Lâm Ngữ Kinh ngân người: "Có ý gì?"

"Ý trên mặt chữ." Lâm Chỉ nhàn nhạt nói, "Ung xơ tử cung, sắp tới mẹ sẽ sắp xếp thời gian rảnh để làm phẫu thuật cắt bỏ."

Ngón tay Lâm Ngữ Kinh hơi tê lạnh: "Từ cung... sao?"

Lâm Chi không lên tiếng.

Lâm Ngữ Kinh cũng tự hiểu, câu hỏi này của cô dư thừa đến mức nào.

Cho nên, đây là nguyên nhân.

Bà ta trở về tìm cô, bà ta muốn cô về, đây chính là toàn bộ nguyên nhân.

Bởi vì bà ta không thể mang thai, bởi vì cô lúc này là người thừa kế duy nhất của Lâm gia.

Cô cảm thấy trong lòng mình dường như có một đám lửa, bắt đầu từ khoảng khắc nhìn thấy Lâm Chi. Đám lửa kia bởi vì bà ta mà bốc lên từng chút một, càng cháy càng dữ dội.

Nhiên liệu là khổ sở, còn có phần nộ.

Trong đó phần nộ chiếm phần cao nhất, cô thậm chí còn cảm giác được bàn tay giấu dưới bàn của mình bắt đầu run rẩy.

Cô nhếch môi cười cợt: "Anh trai mới của tôi hình như là họ Phó, tôi cần phải đổi tên à?"

Lâm Chi hơi nhú mày.

Lâm Ngữ Kinh trước giờ chưa từng nói chuyện với Lâm Chi nhiều như thế.

Cô cảm thấy mình là một người rất mâu thuẫn.

Có một số thời điểm, có một số việc, cô bướng bỉnh chết đi được. Cho dù thất bại 100 lần, cũng sẽ không chút do dự mà thử thêm lần thứ 101.

Nhưng có lúc cô lại vô cùng tin vào số mệnh.

Chẳng hạn như cô cảm thấy bản thân có lẽ là người có duyên mỏng với ba mẹ, cũng từng nỗ lực muốn níu giữ, nhưng mỗi lần đều phí công.

Vậy thì quên đi.

Thuở nhỏ muốn ăn một miếng bánh ngọt, liều mạng muốn ăn, nhưng làm thế nào cũng không ăn được.

Sau khi lớn lên rồi, cái bánh ngọt này cuối cùng cũng đặt ở trước mặt, ai ngờ bỗng phát hiện ra, dường như đã không còn muốn ăn như vậy nữa.

Hết thầy mọi chuyện rồi sẽ thành thói quen, không được yêu thương cũng như vậy.

Lâm Ngữ Kinh hiểu rõ Lâm Chi.

Hoặc nói là, bởi vì cô đã thất vọng về Lâm Chi quá nhiều lần rồi, cho nên cô đã sớm học được cách không ôm ấp bất cứ hy vọng nào.

Không muốn tranh chấp, không muốn tranh thủ, không muốn tổn nhiều miệng lưỡi.

Lâu lâu một cú điện thoại, báo cáo thành tích học tập một chút, lại báo cáo chút biểu hiện gần đây, cứ như báo cáo công việc, không phải cũng rất tốt à.

Thế nhưng hôm nay, cô có phần không nhịn nổi nữa.

Cảm giác này, là kiểu được nâng lên cao, rồi lại bị người ta nặng nề ném xuống một lần nữa.

Mà loại thái độ này của cô chỉ đủ để Lâm Chi hơi nhúu mày, vẻ mặt của bà vẫn cứ bình thản như cũ: "Con là con của mẹ, mẹ đương nhiên là

yêu con rồi."

Trong đầu vang lên một tiếng nhỏ, lý trí bị ngọn lửa cắt phăng.

Bả vai cô sụp xuống, cơ thể trái lại đã thả lỏng hơn nhiều.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy khó mà tin nổi.

Cô không biết tại sao bà ta có thể không chút do dự mà tổn thương con của chính mình xong, lại quay đầu tìm lại, cứ như lẽ đương nhiên mà nói mẹ vẫn yêu con.

Lúc đó mẹ không cần con chỉ là vì quá kích động, mẹ sai rồi.

Làm con phải tủi thân rồi nhỉ, nhưng không sao, mẹ lại cần con rồi, bởi vì mẹ cần một người thừa kế.

"Vậy mẹ có ý gì đây?" Lâm Ngữ Kinh nực cười nhìn bà, "Hôm nay mẹ tới tìm tôi chính là muốn nói cái này sao?"

"Mẹ nghĩ thông suốt rồi, mẹ không muốn để tâm vào những chuyện vụn vặt nữa, mẹ bỗng nhiên tỉnh ngộ chợt nhận ra mẹ yêu thương tôi nhiều hơn chán ghét tôi một chút, vậy nên mẹ liền chạy tới phất tay với tôi một cái, sau đó thì sao?"

Tiếng của cô rất nhẹ, không một gợn sóng, "Bà cảm thấy chỉ cần bà đến tìm tôi, tôi phải nên ném phăng hiềm khích lúc trước, cảm động đến nước mắt nước mũi lẫn lộn, như một đứa con ngoan chạy ào vào lòng bà, sau đó cùng bà diễn một cảnh mẹ con tình thâm sao? Bởi vì tôi là đứa chẳng ai cần sao?"

Cô nói lời quá đáng này mà không có chút thái độ nào, Lâm Chi rốt cuộc đã bắt đầu bất mãn, hoặc nói là đã đến lúc bà ta không nhẫn nại được

nữa, nhíu mày nhìn cô, lạnh nhạt nói: "Lâm Ngữ Kinh, bây giờ con đang nói cái gì thế này? Trước đây con —— "

"Tôi trước đây thế nào bà biết sao, e là bà vẫn còn chưa biết đấy. Từ nhỏ đến lớn bà có từng cố gắng tìm hiểu tôi một chút nào không?" Lâm Ngữ Kinh đứng bật dậy, chân ghế ma sát với sàn nhà, vang lên "Ken két" một tiếng.

Cô hít sâu một hơi, "Mẹ, nếu như mẹ đặc biệt đến tìm tôi ăn một bữa cơm, chính là vì hỏi cái này, vậy tôi cũng nói thẳng."

"Tôi không có ý định trở lại, cũng không muốn sống với bà, trước đây đúng là cảm thấy không cách nào thích ứng nổi, nhưng mà hiện tại, tôi đã bắt đầu yêu thành phố này rồi."

Lâm Ngữ Kinh bình tĩnh nói: "Người ở nơi này, chuyện ở nơi này tôi đều thích cả. Khí hậu tôi cũng thích, đến con đường nhựa và cái nắp cống ở đây tôi cũng yêu, đời này cũng không định rời đi."

Lâm Chi nhìn cô, sống lưng mãi mãi luôn ưỡn thẳng bỗng nhiên sụp xuống, giọng của bà mềm xuống một chút, cất tiếng khẽ khàng đến vô cùng: "Tiểu Ngữ, con đang trách mẹ, có phải không?"

Lâm Ngữ Kinh không lên tiếng.

Ngọn lửa lách tách cháy đến cuối cùng, chỉ để lại một nắm tro tàn. Những đốm lửa sáng tắt lấp loé muốn kéo hơi tàn, sau đó từng đốm từng đốm một biến mất không còn một mảnh.

Phần nộ bị thiêu đến gần như không còn, cuối cùng chỉ còn sót lại nỗi trống trải, ngơ ngác đến đứng cũng không đứng vững.

Trách bà sao, nhất định là trách rồi.

Thậm chí vào thời điểm Lâm Ngữ Kinh mới đến thành phố A, trong một quãng thời gian rất dài, đặc biệt là sau khi cô và Mạnh Vĩ Quốc tranh cãi, cô luôn mong mỏi đến cảnh tượng Lâm Chi sẽ bất ngờ xuất hiện ở đây, nói muốn dẫn cô về nhà.

Lâm Ngữ Kinh hạ thấp tầm mắt, nhìn thứ còn dư lại trên mặt bàn trước mặt, bát canh chưa uống hết.

Canh gà hầm đông trùng hạ thảo chứa trong nồi đất nhỏ, đã nguội lạnh. Hương vị tươi mới thơm ngon đã bị hủy hoại trong chốc lát. Trên bề mặt có một lớp dầu mỡ đông đặc vàng óng đang trôi nổi, nhìn ngấy đến mức khiến người ta có chút buồn nôn.

"Hiện tại tôi đã không trách bà nữa rồi. Mẹ, một tia hi vọng cuối cùng của tôi với bà là do chính bà tự tay bóp tắt." Lâm Ngữ Kinh nói, "Chính vào hôm các người ly hôn ấy, bà nói không cần gì cả, bao gồm cả tôi."

*

Buổi trưa, lúc Lâm Ngữ Kinh về trường, Thẩm Quyện vẫn chưa quay về.

Cô đỏ mắt đi vào lớp.

Chuyện sáng nay Lý Lâm không có nói chi tiết với đám Tổng Chí Minh. Cậu cảm thấy bản thân với tư cách là người duy nhất biết chuyện, có nghĩa vụ giữ bí mật, anh em thân thiết cũng không thể nói.

Và lại chuyện còn chưa được xác định, có khi là cậu nghĩ quá nhiều đấy. Lý Lâm quyết định nấp trong bóng tối quan sát một chút.

Lần quan sát này quan sát được buổi trưa, Lý Lâm nhìn thấy Lâm Ngữ Kinh về trước, biểu hiện thoát nhìn không có gì không đúng. Lại nhìn kỹ lại, hai mắt của cô ấy còn hồng hồng, chưa bình thường trở lại.

Lại qua mười phút, Thăm Quyện cũng về rồi.

Ông chủ Thăm thoạt nhìn thoải mái phần chấn, thờ ơ lười nhác, cùng với một chút vui vẻ.

Trong đầu Lý Lâm nện xuống bốn chữ lớn.

—— Gió, xuân, phơi, phơi.

(Nguyên văn là thành ngữ "Xuân phong đắc ý" 春风得意)

Lý Lâm cảm thấy cái này hoàn toàn có thể đập vào sự thật rồi.

Hai người không chỉ không ăn cơm cùng nhau vào buổi trưa, mà sau khi tách ra rồi trở về, một người thì đỏ hoe mắt, một người khác thì phần chấn vui vẻ.

Não bộ của Lý Lâm thậm chí còn bổ sung vào một việc gì đó phát sinh trong buổi trưa, Lâm Ngữ Kinh một thân một mình cô đơn đi ăn cơm, ở quán cơm nào đó nào đó, cửa tiệm nào đó nào đó gặp phải Thăm Quyện và niềm vui mới của cậu, hoặc nói là đối tượng chặt chân —— với một tiểu yêu tinh không biết tên nào đó. Ông chủ Thăm bị tiểu yêu tinh lừa đến cực kỳ sung sướng, mà Lâm Ngữ Kinh bên cạnh xanh* đến dài cả lông, không nhìn được mà uất ức đến đỏ cả vành mắt.

(*) Xanh (đội mũ xanh): ám chỉ việc bị cảm sùng.

Mà Thăm Quyện thì sao?

Đương nhiên là chỉ thấy người mới cười, không nghe được người cũ khóc.

Hèn chi người ta nói mấy tên đẹp trai toàn bạc tình bạc nghĩa, đều là chân lý.

Lý Lâm thực sự tức lắm rồi, cậu muốn lôi cổ áo Thẩm Quyện chất vấn cậu ta một câu tại sao. Loại chuyện sai lầm nghiêm trọng mang tính nguyên tắc thế này, cho dù lúc này cậu đã xem Thẩm Quyện là anh em của mình, cũng không thể tha thứ cho loại hành vi này.

Nhưng mà cậu không dám, cậu sợ Thẩm Quyện đánh thành cậu cái vỏ sủi cáo dĩnh bẹp trên tường.

Lần đầu tiên Lý Lâm hận mình quá đỗi nhỏ bé yếu ớt.

Cậu không nói hai lời quay đầu lao ngay ra khỏi phòng học, chuẩn bị trừng phạt mình xuống lầu chạy vài vòng để phát tiết, thuận tiện xoắn xuýt xoắn xuýt xem có nên liều chết tìm Thẩm Quyện nói chuyện, tìm hiểu tìm hiểu tình hình hay không.

Cậu tự viết thêm cho mình một đồng drama, đồng thời tuyệt không có chút gánh nặng tâm lý nào, thậm chí còn cảm thấy đây là lời tuyên bố kinh nghiệm của mình.

Dựa vào kinh nghiệm phong phú đã xem qua ba trăm bộ tình tay ba của cậu.

*

Bên này Thẩm Quyện vẫn không hề biết mình sắp sửa sẽ bị bạn gái chia tay rồi còn bị chặt chân, cậu quay về một cái liền để ý thấy Lâm Ngữ Kinh không đúng lắm.

Tuy rằng thoạt nhìn cô chẳng khác gì so với bình thường cả.

Thẩm Quyện khựng một chút, hết sức nghe lời bạn gái, vẫn tiếp tục không nói chuyện với cô như trước, rút điện thoại từ túi áo khoác ra chơi.

Nửa phút sau, Lâm Ngữ Kinh cảm giác được điện thoại của mình trong học bàn rung rung một chút, cô lấy ra cúi đầu nhìn xem.

Thẩm Quyện: [Buổi trưa ăn gì thế?]

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Cô không trả lời ngay.

Cô không biết mình phải nói chuyện buổi trưa hôm nay như thế nào, tuy rằng Lâm Chỉ cuối cùng cũng nói là chỉ hỏi một chút, nếu như Lâm Ngữ Kinh không có bất mãn gì với tình trạng cuộc sống hiện tại, vậy bà cũng không miễn cưỡng.

Lâm Ngữ Kinh có chút lòng riêng không muốn để Thẩm Quyện biết quan hệ phức tạp trong nhà cô, nhưng cô cũng chưa hề nghĩ đến sẽ gặp cậu.

Nếu như có cơ hội thích hợp có thể nói ra chuyện này, cô sẽ kể cho Thẩm Quyện nghe.

Thẩm Quyện tin tưởng cô, bất cứ cái gì cậu cũng đồng ý kể với cô, cho cô biết.

Lâm Ngữ Kinh cũng muốn ít nhất là có thể làm được như cậu.

Thế nhưng cô không biết nên nói thế nào.

Lâm Ngữ Kinh phải thừa nhận, thời điểm Lâm Chỉ nói rằng bà cần phải phẫu thuật cắt bỏ, cô không biết mình nên phản ứng như thế nào.

Đối với chuyện phẫu thuật của bà, cô không có bất cứ một thông tin trực quan mà cụ thể nào. Hơn nữa ngữ khí và thái độ của Lâm Chỉ quá mức bình tĩnh, cho nên trước khi những tâm tình khác đến, thứ Lâm Ngữ Kinh cảm nhận được đầu tiên chính là nỗi phần nộ và khổ sở không có giới hạn chen chúc lẫn nhau.

Mãi đến lúc này khi cô bình tĩnh lại, cô mới bắt đầu hậu tri hậu giác mà nghĩ, cắt bỏ một bộ phận ra khỏi cơ thể là khái niệm gì.

Cuộc phẫu thuật này sẽ tổn hại nhiều thế nào đối với thân thể.

Loại cảm giác trong cơ thể bỗng nhiên có một nơi trống rỗng, sẽ kinh khủng đến mức nào.

Cô có một chút hối hận, lời cô nói vừa nãy có hơi quá đáng rồi.

Bất luận thế nào, người này dù sao cũng là mẹ của cô, là người mang thai cô, người cho cô sinh mệnh.

Bà sao có thể không đau, sao có thể không cảm thấy lo sợ?

Lâm Ngữ Kinh khó chịu mà dụi dụi mắt.

Cô dừng một chút, đầu ngón tay điểm lên bàn phím gõ từng chữ từng chữ, động tác có hơi chậm: [Sao cậu lại muốn gửi tin nhắn?]

Thẩm Quyện: [Bạn gái không cho tớ nói chuyện với cô ấy, tớ phải tạo nên một loại quan hệ bạn cùng bàn bình thường miễn cưỡng chỉ có thể dựa vào một hộp đồ ăn vặt mà duy trì giao tình.]

Lâm Ngữ Kinh có chút buồn cười. Cô đẩy điện thoại di động vào trong hộc bàn một cái, ngẩng đầu lên, nghiêng đầu nhìn cậu.

Thẩm Quyện cũng nghiêng đầu sang.

Cô liếc mắt nhìn cậu, một lần nữa cúi đầu.

Hai người rõ ràng là gần trong gang tấc, nhưng lại không nói câu nào, ngồi một chỗ tán gẫu bằng cách gửi tin nhắn.

Lâm Ngữ Kinh nghĩ nghĩ đều cảm thấy hơi ngốc, vẫn không nhận được mỉm cười, quay đầu đi, vùi đầu xuống, lần thứ hai rút điện thoại ra gõ chữ: [Bạn trai, có một chuyện muốn nói cho cậu, cậu muốn nghe không?]

Thẩm Quyện đọc xong tin nhắn, nhìn cô một cái, mới tiếp tục đáp: [Muốn, mời bạn gái nói.]

Lâm Ngữ Kinh chậm chạp gõ chữ, gửi từng cái một đến: [Tớ vừa làm một chuyện có phần không tốt lắm, nói một vài lời ích kỷ.]

[Tớ lúc đó không khống chế được, cũng không nghĩ nhiều đến vậy.]

[Tớ cực kỳ khó chịu, cực kỳ cực kỳ tức giận.]

Lâm Ngữ Kinh liên tiếp gửi tới mấy tin nhắn, Thẩm Quyện vẫn chưa hồi âm. Lia mắt xéo qua cô có thể nhác thấy cậu nhìn chăm chăm điện thoại di động, ngón tay khựng lại, qua nửa ngày cũng không nhúc nhích.

Cô không muốn mình tỏ ra quá khác thường, xoa nhẹ dưới chóp mũi, thay đổi ngữ khí: [Haiz, tớ, một đứa trẻ không ai yêu thương.]

Cô còn đặc biệt gửi qua một nhãn dán tiểu Loli.

Vô cùng tủi thân. jpg.

Thẩm Quyện vẫn không hồi âm, nhưng cậu cử động.

Lâm Ngữ Kinh thoáng nhìn thấy cậu nhồm dậy, liền ngẩng đầu nhìn sang.

Thẩm Quyện không nhìn cô, kéo mép ghé tựa, hơi di chuyển vị trí gần sang phía cô. Khoảng cách giữa hai người được rút ngắn. Sau đó cậu kéo khóa áo khoác đồng phục của mình xuống, kéo vạt áo khoác sang hai bên, hất ra, để lộ áo len bên trong.

Động tác này có chút cợt nhả, Lâm Ngữ Kinh nhìn thấy mà bối rối một trận.

Một giây sau, cô cảm giác được có người mò vào theo ống tay áo đồng phục của cô, chạm một cái vào ngón tay cô.

Ngón tay Thẩm Quyên hơi lạnh lạnh, nhưng lòng bàn tay lại ấm áp. Tìm thấy tay cô, kéo ngón tay ra bên ngoài, lôi ra khỏi ống tay áo, sau đó kéo vào tay áo đồng phục của cậu, giấu trong đó.

Hai cái ống tay áo áo khoác đồng phục liên kết, tay Lâm Ngữ Kinh bị lôi vào. Không gian rất rộng, đủ để tay hai người chui vào đó lăn qua lộn lại.

Sau khi giấu kỹ, cậu nhẹ nhàng bóp bóp đầu ngón tay cô trong tay áo, sau đó từng ngón một len qua kẽ hở tay cô, siết tay nắm lại.

Mười ngón tay đan xen.

Lòng bàn tay của cậu khê khàng, như trấn an mà cọ cọ khớp xương trên mu bàn tay cô.

Áo khoác đồng phục vốn lớn, vừa bị cậu lèo lái một phen như vậy, đã che khuất phân nửa hai tay áo nối liền nhau của hai người.

Cho dù có người nhìn qua một cái, cũng chỉ sẽ cảm thấy, hai người họ ngồi hơi gần nhau.

Bọn họ rõ ràng chỉ là ngồi trong phòng học, giấu trong tay áo, len lén nắm tay nhau.

Thế nhưng Lâm Ngữ Kinh lại cảm thấy căng thẳng không chịu nổi, trái tim "thình thịch", từng nhịp từng nhịp, đập đến mạnh mẽ mà gấp gáp.

Vành tai nóng lên.

Nhịp thở cũng có phần không ổn định.

Nắm tay thôi mà, Lâm Ngữ Kinh, mà có thể có chút tiền đồ không hả.

Cô nỗ lực duy trì dáng vẻ như không có chuyện gì, lén lút ngoái đầu liếc mắt nhìn, phát hiện cái tên Thẩm Quyện này thế mà vờ vịt vãi thật, đang cúi đầu giả bộ chơi điện thoại, đầu ngón tay còn đang đặt trên màn hình gõ từng chữ từng chữ với một tay, giống y như thật.

Cô cảm giác được tay cậu hơi động, cứ tưởng cậu muốn buông tay, bèn nói lỏng ra, rút tay ra bên ngoài.

Kết quả ngón tay Thẩm Quyện càng siết chặt hơn, thậm chí còn giống như có chút bất mãn, ghì chặt tay cô kéo lại vào trong.

Cùng lúc đó điện thoại của cô nằm trong hộp bàn rung lên một chút.

Một tay Lâm Ngữ Kinh bị cậu nắm lấy, chỉ có thể dùng một tay khác lấy điện thoại ra, dùng một tay lướt mở màn hình, ấn vào.

Thẩm Quyện gửi đến đây một tin nhắn, bốn chữ.

[Quyện gia thương cậu]

Hết chương 56.

Tác giả có lời muốn nói:

Thẩm Quyện, mời cậu ngừng phát tán mị lực của mình (kèm theo con gà rít gào)

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15: Vị Thành Niên](#)

[Chương 16: Cậu Làm Sao Thi Đậu Cao Trung Vậy](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20: Tùy Tiện Đánh Mà Cũng Thắng](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22: Xin Cậu](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24: Đánh Một Trận Đi](#)

[Chương 25: Tôi Đủ Mạnh Mẽ Rồi](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28: Lão Đại Cậu Ta Bày Về Mặt Hạnh Phúc Mà Bị Đánh](#)

[Chương 29: Em Có Muốn Nói Chuyện Yêu Đường Với Nữ Sinh Không?](#)
[Chương 30: Đàn Ông Ảnh Hưởng Tới Tốc Độ Xuất Kiềm Của Tôi](#)
[Chương 31: Kêu Ổn Ẽn Như Vậy](#)
[Chương 32: Cho Đứa Con Trai Khác Mặc](#)
[Chương 33: Gọi Hai Tiếng Dễ Nghe](#)
[Chương 34: Tôi Không Thể Nhìn Bạn Cùng Bàn Của Tôi Chịu Uất Ức](#)
[Chương 35: Bá Chủ Trường Học Hai Miền Nam Bắc Mạnh Liệt Va Chạm](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37: Tôi Gọi Cậu Một Tiếng Anh Trai Cậu Đã Có Phản Ứng](#)
[Chương 38: Cậu Giúp Tôi Mang](#)
[Chương 39: Ông Đây Sắp Bắt Đầu Ra Vẻ Rồi Đây.](#)
[Chương 40: Cậu Muốn Cái Gì Cũng Được](#)
[Chương 41: Lại Đây Tôi Sờ Chút](#)
[Chương 42: Tôi Sẽ Chịu Trách Nhiệm](#)
[Chương 43: Tôi Tên Thẩm Thiết Trụ Thì Phải](#)
[Chương 44: Lãng Lơ Không Giới Hạn](#)
[Chương 45: Vậy Nên Bây Giờ Tôi Chuẩn Bị Theo Đuổi Cậu](#)
[Chương 46: Chỗ Chúng Tôi Con Gái Làm Chủ](#)
[Chương 47: Muốn Quyết Rũ Ai Ngay Trước Mặt Tôi](#)
[Chương 48: Hôn Một Cái Liền Nói Hết Cho Cậu](#)
[Chương 49: Cả Người Toàn Là Dấu Răng](#)
[Chương 50: Thẩm Quyện Cậu Ta Thật Sự Nghèo!](#)
[Chương 51: Muốn](#)
[Chương 52: Mà Có Hối Hận Không](#)
[Chương 53: Anh Trai, Mười Sáu Tuổi Thì Có Thể Làm Cái Gì?](#)
[Chương 54: Bàn Cùng Nhưng Hạnh Phúc](#)
[Chương 55: Thẩm Quyện Có Phần Không Nhịn Nổi](#)
[Chương 56: Ông Chủ Thẩm Có Thể Sẽ Bị Chặt Chân Rồi](#)
[Chương 57: Quyện Gia Thương Cậu](#)